

Apocalipsi 18: el crit fort —2018-2030

"Ha caigut, ha caigut, Babilònia la Gran!" "

Surt d'entre ella, poble meu..."

Samuel presenta

Explica'm
Daniel i Apocalipsi

Proves profètiques que Déu existeix
Les seves últimes revelacions per
als seus elegits

En aquesta obra: El seu projecte -
El seu judici

Versió: 01-12-2024
(70-tardor-5995)

“ I vaig sentir la veu d'un home enmig d'Ulai;

va cridar i va dir: Gabriel, explica-li la visió ” Daniel 8:16.

Nota explicativa de la portada

De dalt a baix: missatges dels tres àngels d'Apocalipsi 14.

Aquestes són tres veritats del llibre de Daniel revelades als sants després del judici de la primavera de 1843 i després del 22 d'octubre de 1844. Ignorant el paper del dissabte, els primers adventistes no podien entendre el veritable significat d'aquests missatges. Els adventistes que esperaven el retorn de Crist havien relacionat la seva experiència amb el " **crit de mitjanit** " o " *el mig de la nit* " citat a la paràbola de les " *deu verges* " de Matt.25:1 al 13 on l'anunci del " *torn* ". *del Nuvi* " s'esmenta.

- 1- **El tema del judici** es va desenvolupar a Dan.8:13-14 i el tema del missatge del primer àngel a Apocalipsi 14:7: " *Temeu Déu i doneu-li glòria perquè ha arribat l'hora del seu judici i adorau aquell qui ha fet. la terra, el cel i les fonts d'aigua!* »: el retorn al dissabte, l'únic setè dia veritable de l'ordre diví, el dissabte jueu i el dia de descans setmanal, és requerit per Déu en el quart dels seus deu manaments.
- 2- **La denúncia de la Roma papal** , « *petit corn* » i « *diferent rei* » de Daniel 7:8-24 i 8:10-23 a 25, que rep el nom de « *Babilònia la gran* » en el missatge del segon àngel d'Apo. 14:8: « *Ha caigut Babilònia la Gran, ha caigut!* ": principalment, a causa del diumenge, l'antic "dia del sol" heretat de l'emperador Constantí I ^{que} el va establir el 7 de març de 321. Però aquesta expressió " *va caure* " es justifica per la revelació de la seva naturalesa maleïda per part de Déu com ell. el va presentar als seus servents adventistes després de 1843, el 1844, restaurant la pràctica del dissabte abandonat. " *Ha caigut* " significa: "És presa i derrotada". El Déu de la veritat anuncia així la seva victòria contra el camp de la mentida religiosa.
- 3- **El tema del judici final** on " *el foc de la segona mort* " colpeja els rebels cristians. Aquesta és la imatge presentada a Dan.7:9-10, el tema es desenvolupa a Apocalipsis 20:10-15, i és el tema del missatge del tercer àngel a Apoc.14:9-10: " *I un altre, un tercer àngel els seguia, dient amb veu alta: Si algú adora la bèstia i la seva imatge, i rep una marca al front o a la mà, també beurrà el vi de la fúria de Déu, vessat sense barreja a la copa de la seva ira, i serà turmentat amb foc i sofre, davant els sants àngels i davant l'Anyell* ": Aquí el diumenge s'identifica amb la " *marca de la bèstia* ".

Observeu la idèntica correspondència dels números dels versos objectiu a Daniel 7: 9-10 i Apocalipsi 14: 9-10.

El quart àngel : apareix només a Apo.18 on imagina la proclamació final dels tres missatges adventistes anteriors que es beneficien de tota la llum divina que els ha vingut a il·luminar des de 1994 i fins a la fi del món, és a dir, fins a primavera 2030 Aquest és el paper que ha de tenir aquesta obra. La llum que va venir a il·luminar-la revela les successives culpabilitats: de la religió catòlica, des del 538; de la religió protestant, des de 1843; i la institució oficial adventista, des de 1994. Totes aquestes caigudes espirituals van tenir la causa, en el seu temps: el rebuig de la llum proposada per l'Esperit Sant de Déu en Jesucrist. “ *A l'hora del final* ” esmentat a Dan.11:40, l'Església catòlica reuneix en la seva maledicció, tots els grups religiosos, cristians o no, que reconeixen el seu ministeri i la seva autoritat; això sota l'egida de la seva aliança anomenada “ecumènica” a la qual, després del protestantisme, l'adventisme oficial es va unir el 1995.

2 Corintis 4:3-4

“ ...Si el nostre Evangeli encara està velat, està velat per als que moren; per als infidels la intel·ligència dels quals el Déu d'aquest segle ha encegat, perquè no vegin l'esplendor de l'Evangeli de la glòria de Crist, que és la imatge de Déu . »

"I si la paraula profètica continua mal entesa, només ho serà per als que s'han de perdre"

També, com a resum de les revelacions presentades en aquest document, sabem que, per “ *justificar la santetat* ”, des de la primavera de 1843 establert pel decret del Déu creador i legislador de Daniel 8:14, segons el seu “ *evangeli etern* ”,

per tota la terra, cada home i cada dona,

ha de ser batejat en el nom de Jesucrist per immersió total per obtenir la gràcia divina,

ha d'observar el dissabte , el setè dia de descans del dissabte, santificat per Déu en Gènesi 2, i el quart ^{dels} seus 10 manaments citats a Èxode 20; això, per preservar la seva gràcia,

ha d'honorar les lleis morals divines i les lleis dietètiques prescrites a la Sagrada Bíblia, a Gènesi 1:29 i Levític 11, (santetat del cos)

**i no ha de " menysprear la seva paraula profètica ", per no "
apagar l'Esperit de Déu " (1 Tess. 5:20).**

**Qualsevol que no compleixi aquests criteris és condemnat per Déu
a patir la " segona mort " descrita a Apocalipsi 20.**

Samuel

EXPLICA-ME DANIEL I APOCALIPSIS

Paginació de temes tractats

Primera part: Notes preparatòries

Utilitza la cerca automàtica dels números de pàgina del programari utilitzat

Pàgina	de títol
07	Presentació
12	Déu i les seves creacions
13	Els fonaments bíblics de la veritat
16	Nota fonamental : 7 de març de 321, dia maleït del pecat
26	El testimoni de Déu donat a la terra
28	Nota : No confongueu el martiri amb el càstig
29	Gènesi: un resum profètic vital
30	Fe i incredulitat
33	Aliments per al clima adequat
37	La història revelada de la veritable fe
39	Notes preparatòries per al llibre de Daniel
41	Tot comença a Daniel – EL LLIBRE DE DANIEL
42	Daniel 1 - Arribada de Daniel a Babilònia
45	Daniel 2 - <i>L'estàtua</i> de la visió del rei Nabucodonosor
56	Daniel 3 - Els tres companys al <i>for</i> n
62	Daniel 4 - el rei humiliat i convertit
69	Daniel 5 - El judici del rei Belssasar
74	Daniel 6 - Daniel al <i>cau dels lleons</i>
79	Daniel 7 - <i>El quatre animals</i> i el petit <i>corn</i> papal
90	Daniel 8 - La identitat papal confirmada - el decret diví de Dan.8:14.
103	Daniel 9 - L'anunci del temps del ministeri terrenal de Jesucrist.
121	Daniel 10 - Anunci de la <i>gran calamitat</i> - Visions de la calamitat
127	Daniel 11 - Les set guerres de Síria.
146	Daniel 12 - La missió universal adventista il·lustrada i datada.
155	Introducció al simbolisme profètic
158	Adventisme
163	La primera mirada a l'Apocalipsi
167	Els símbols de Roma a la profecia

173	Llum en dissabte
176	El decret de Déu de Daniel 8:14
179	Preparació per a l'Apocalipsi
183	L'Apocalipsi en resum
188	Segona part: l'estudi detallat de l'Apocalipsi
188	Apocalipsi 1 : Pròleg-El retorn de Crist-El tema adventista
199	Apocalipsi 2 : L'Assemblea de Crist des dels seus inicis fins a 1843
199	1r període : <i>Efes</i> - 2n període : <i>Esmirna</i> - 3r període : <i>Pèrgam</i> - 4a era : <i>Tiatira</i>
216	Apocalipsi 3 : L'Assemblea de Crist des de 1843 - la fe cristiana apostòlica restaurada
216	5è període : <i>Sardes</i> - 6è període : <i>Filadèlfia</i> -
223	El destí de l'adventisme revelat a la primera visió d'Ellen G. White
225	7a era : <i>Laodicea</i>
229	Apocalipsi 4 : judici celestial
232	Nota : la LLEI DIVINA profetitzada
239	Apocalipsi 5 : el Fill de l'home
244	Apocalipsi 6 : Actors, càstigs divins i signes dels temps de l'era cristiana - Els 6 primers segells
251	Apocalipsi 7 : Adventisme del setè dia segellat amb el " <i>segell de Déu</i> ": el dissabte i el " <i>setè segell</i> " secret.
259	Apocalipsi 8 : Les primeres quatre " <i>trompetes</i> "
268	Apocalipsi 9 : Les " <i>trompetes</i> " 5 i 6
268	la 5a " <i>trompeta</i> "
276	la 6a " <i>trompeta</i> "
286	Apocalipsi 10 : el " <i>petit llibre obert</i> "
291	Final de la primera part de l'Apocalipsi <u>Segona part: els temes desenvolupats</u>
292	Apocalipsi 11 : regnat papal - ateisme nacional - la 7a " <i>trompeta</i> "
305	Apocalipsi 12 : el gran pla central
313	Apocalipsi 13 : els falsos germans de la religió cristiana
322	Apocalipsi 14 : El temps de l'adventisme del setè dia
333	Apocalipsi 15 : El final del període de prova
336	Apocalipsi 16 : <i>Les set últimes plagues de la ira de Déu</i>
345	Apocalipsi 17 : la prostituta és desenmascarada i identificada
356	Apocalipsi 18 : la prostituta rep el seu càstig
368	Apocalipsi 19 : la <i>batalla d'Armageddon</i> de Jesucrist
375	Apocalipsi 20 : els <i>mil anys</i> del 7è mil·lenni i el judici final
381	Apocalipsi 21 : simbolitza la <i>Nova Jerusalem glorificada</i>
392	Apocalipsi 22 : El dia sense fi de l'eternitat
405	La lletra mata, però l'Esperit dóna vida
408	El temps terrenal de Jesucrist
410	Santedat i santificació
424	Les separacions del Gènesi - del Gènesi 1 al 22 -
525	El compliment de les promeses fetes a Abraham: Gènesi 23 a...

528 L'Èxode i el Moisès fidel – De la Bíblia en general – L'hora de l'última elecció – Adventisme del setè dia: una separació, un nom, una història – Els principals judicis de Déu – Diví de la A a la Z – Distorsions dels textos bíblics – L'Esperit restaura la veritat.

547 La dedicatòria final

548 L'última crida

Nota: les traduccions a idiomes estrangers es realitzen mitjançant programari de traducció automàtica, l'autor només és responsable dels textos en francès, l'idioma de la versió original dels documents.

Explica'm Daniel i Apocalipsi

Presentació

Vaig néixer i visc en aquest país molt abominable, ja que Déu anomena simbòlicament la seva capital " *Sodoma i Egipte* " a Apocalipsis 11:8. El seu model de societat, republicà, envejat, va ser imitat, difós i adoptat per nombrosos pobles arreu del món; aquest país és França, un país monàrquic i revolucionari dominant, experimentador de cinc repúbliques amb règims publicans condemnats per Déu. Orgullós, proclama i mostra les seves taules de drets humans, escandalosament oposades a les taules de deures humans escrites en forma de "deu manaments", pel mateix Déu creador. Des del seu origen i la seva primera monarquia, ha assumit la defensa del seu enemic, la religió catòlica romana l'ensenyament de la qual no ha deixat d'anomenar "mal" allò que Déu anomena "bo" i d'anomenar "bo" allò que ell anomena "malvat". ». Continuant amb la seva inexorable caiguda, la seva Revolució el va portar a adoptar l'ateisme. Així, com a criatura, una olla de terra, França es troba en un enfrontament que l'oposa al Déu totpoderós, una autèntica olla de ferro; el desenllaç era previsible i profetitzat per ell; experimentarà el destí de " *Sodoma* " culpable dels mateixos pecats abans que ella. La història mundial durant els darrers 1.700 anys aproximadament ha estat modelada per la seva influència maligna, en particular pel seu suport a l'autoritat del règim papal catòlic romà, des del seu primer monarca, Clodoveu I ' el primer rei dels francs. Va ser batejat a Reims, el 25 de desembre de l'any 498. Aquesta data porta el signe d'una celebració nadalenca vinculada per Roma, injustament i escandalosa, a una data falsa de naixement de Jesucrist, Déu encarnat, creador del món i tot el que viu o existeix; qui reclama amb raó el títol de " *Déu de la veritat* " perquè aborreix " *la mentida que té el diable per pare* ", com va declarar Jesús.

Voleu una prova innegable que cap papa romà és legítim per afirmar ser servent de Jesucrist? Heus aquí, precís i bíblic: Jesús va dir a Mt.23:9: " ***I no digueu ningú a la terra el vostre pare; perquè un és el teu pare, que és al cel.*** »

Com es diu el papa a la terra? Tothom ho pot veure, " ***pare sant***", " ***o fins i tot, "pare molt sant***". Els sacerdots catòlics també són anomenats " ***pares***". Aquesta actitud rebel fa que les multituds de sacerdots se situïn com a intermediaris suposadament indispensables entre Déu i el pecador, mentre que la Bíblia ensenya per a ell el lliure accés a Déu legitimat per Jesucrist. D'aquesta manera, la fe catòlica infantilitza l'ésser humà per semblar indispensable i essencial. Aquesta desviació de la intercessió directa de Jesucrist serà denunciada per Déu en una profecia, a Dan.8:11-12. **Pregunta-Resposta** : Qui pot creure que el poderós Déu creador podria prendre com a servidors éssers humans que el desobeeixin amb tan indignant " ***arrogància*** " denunciada a Dan.7:8 i 8:25? La resposta bíblica a aquesta infantilització de les ments humanes es troba en aquest vers de Jer. 17:5: " ***Així diu YaHWéH: Maleït l'home que confia en l'home, que pren la carn com a suport, i que allunya el seu cor de YaHWéH.*** ! »

Com que va ser França la que va donar forma a la història religiosa de bona part de l'època cristiana, Déu va donar a un francès la missió de revelar el

seu paper maleït; això, il·luminant el significat ocult de les seves revelacions profètiques xifrades en un codi estrictament bíblic.

L'any 1975 vaig rebre l'anunci de la meva missió profètica a través d'una visió, el veritable significat de la qual només vaig entendre l'any 1980, després del meu bateig. Batejat en la fe cristiana adventista del setè dia, sé, des de l'any 2018, que he estat col·locat en el ministeri per al temps d'un jubileu (7 vegades 7 anys) que finalitzarà a la primavera de 2030 amb el retorn en glòria de el Senyor Déu Totpoderós, Jesucrist.

Reconèixer l'existència de Déu o de Jesucrist no és suficient per obtenir la salvació eterna .

Recordo aquí, abans de tornar al cel, Jesús va dirigir als seus deixebles les paraules d'aquests versos de Mat.28:18 al 20: “ *Jesús, s'acosta, els va dir així: Tota autoritat m'ha estat donada al cel i a la terra. **Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions** , batejant-los **en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant** , i **ensenyant-los a observar tot allò que us he manat** . I vet aquí, jo estic amb vosaltres sempre, fins a la fi del món ”. El seu Esperit diví va inspirar l'apòstol Pere amb aquesta altra declaració formal i solemne d'Actes 4:12: « **No hi ha salvació en cap altre; perquè no hi ha cap altre nom sota el cel donat entre els homes, pel qual hem de ser salvats** ”.*

En conseqüència, entengueu-vos, la religió que ens reconcilia amb Déu no es basa en una herència religiosa deguda a les tradicions humanes. La fe en el sacrifici voluntari expiatori ofert per Déu, mitjançant la seva mort humana en Jesucrist, és **l'única manera** d'obtenir la nostra reconciliació amb la perfecta justícia de la seva santedat divina. A més, siguis qui siguis, sigui quin sigui el teu origen, la teva religió heretada, el teu poble, la teva raça, el teu color o la teva llengua, o fins i tot el teu estatus entre els homes, la teva reconciliació amb Déu només arriba per Jesucrist i l'adhesió al seu ensenyament al qual s'adreça. als seus deixebles fins a la fi del món; com demostra aquest document.

L'expressió « **Pare, Fill i Esperit Sant** » designa tres rols successius que va jugar l'únic Déu en el seu pla de salvació ofert a l'home pecador culpable, condemnat a la « *segona mort* ». Aquesta “trinitat” no és una reunió de tres Déus, com creuen els musulmans, justificant així el seu rebuig a aquest dogma cristià i la seva religió. Com a “ **Pare** ”, Déu és el nostre creador per a tots; com a “ **Fill** ” es va donar un cos de carn per expiar els pecats dels seus elegits en el seu lloc; en « **Esperit Sant** », Déu, Esperit del Crist ressuscitat, ve a ajudar els seus elegits a assolir la seva conversió aconseguint « **la santificació sense la qual ningú veurà el Senyor** », segons el que ensenya l'apòstol Pau a Heb.12. : 14; “ **santificació** ” és ser **separat** per i per Déu. Confirma la seva acceptació de l'escollit i apareix en les obres de la seva fe, en el seu amor a Déu i a la seva veritat bíblica inspirada i revelada.

La lectura d'aquest document és essencial per comprendre **l'altíssim nivell de maledicció** que pesa sobre els pobles de la terra, les seves institucions religioses i les del món cristià occidental, en particular, pel seu origen cristià ; perquè el camí traçat per Jesucrist constitueix **l'únic i exclusiu camí salvador** del projecte de Déu; com a resultat, la fe cristiana segueix sent el principal objectiu dels atacs del dimoni i els dimonis.

Bàsicament, el projecte salvador dissenyat pel Déu creador és senzill i lògic. Però la religió adquireix un caràcter complex pel fet que qui l'ensenya només pensa a justificar la seva concepció religiosa i, practicant el pecat, sovint per ignorància, aquesta concepció ja no s'ajusta a les exigències de Déu. Com a resultat, els colpeja amb la seva maledicció que interpreten al seu avantatge i no escolten el retret diví.

Aquesta obra no pretén rebre un premi literari; per al Déu creador, la seva única funció és posar els seus elegits a prova de fe que els permetrà obtenir la vida eterna guanyada per Jesucrist. Hi trobareu repeticions, però aquest és l'estil que Déu fa servir martellant els mateixos ensenyaments que revela a través de diferents imatges i símbols. Aquestes nombroses repeticions constitueixen la millor prova de la seva autenticitat i testimonien la importància que va donar a les veritats il·lustrades en qüestió. Les paràboles ensenyades per Jesús confirmen aquest èmfasi i repetició.

Trobareu en aquesta obra revelacions donades pel gran Déu creador que ens va visitar sota el nom humà de Jesús de Natzaret, que va passar sota el títol d'"ungit", o "messies", segons l'hebreu "mashiah" citat a Dan. 9:25, o "crist", del grec "christos" dels escrits del nou pacte. En ell, Déu va venir a oferir la seva vida perfectament pura com a sacrifici voluntari, per validar els ritus de sacrificis d'animals que van precedir la seva vinguda des del pecat original comès per Eva i Adam. El terme " *ungit* " designa aquell que rep la unció de l'Esperit Sant simbolitzada per l'oli de les oliveres. La revelació profètica donada per Déu en l'únic nom de Jesucrist i la seva obra expiatòria guia els seus elegits pel camí que condueix a la vida eterna. Perquè la salvació només per gràcia no impedeix que l'elegit caigui en paranys que no sap. És, doncs, per completar la seva oferta de gràcia, que en nom de Jesucrist, Déu ve a revelar l'existència de les principals trampes que permeten als seus últims servents del temps de la fi, analitzar, jutjar i entendre **clarament** el confós. situació de la religió cristiana universal que impera en aquesta darrera època de salvació terrenal.

Però abans de sembrar, s'aconsella arrancar; perquè la naturalesa del Déu creador està distorsionada per l'ensenyament de les grans religions monoteistes prevalents a la terra. Tots tenen en comú que imposen l'únic Déu per constricció i testimonien així la seva separació i de qualsevol relació amb ell. L'aparent llibertat lligada a la fe cristiana només es deu a les circumstàncies actuals de l'època, però tan bon punt Déu permet que els dimonis actuïn amb llibertat, aquesta intolerància cap als qui no els segueixen tornarà a aparèixer. Si Déu hagués volgut actuar a través de la constricció, li hauria bastat, senzillament, fer-se visible als seus ulls, aconseguir de les seves criatures que obeeixin totes les seves voluntats. Si no va actuar d'aquesta manera, és perquè la seva selecció de càrrecs electes descansa, **únicament**, en la lliure elecció d'estimar-lo o rebutjar-lo; lliure elecció que dóna a totes les seves criatures. I si hi ha una limitació, és només la del caràcter natural dels elegits que són empès i atrets, per la seva naturalesa individual lliure, pel Déu de l'amor. I aquest nom amor li va bé, perquè el sublima, oferint a les seves criatures una demostració posada en acció que el fa incontestable ; això oferint la seva vida per expiar, en la persona de Jesucrist, els pecats heretats i comesos **només pels seus elegits** en el moment de la seva ignorància i debilitat. Atenció! A

la terra, aquesta paraula amor només pren forma de sentiment i la seva debilitat. El de Déu és fort i perfectament just; que marca tota la diferència perquè pren la forma d'un principi on el sentiment està totalment controlat. La veritable religió aprovada per Déu es basa, doncs, en la lliure adhesió a la seva persona, als seus pensaments i als seus principis establerts en les lleis. Tota la vida terrenal es construeix sobre les seves lleis físiques, químiques, morals, psíquiques i espirituals. De la mateixa manera que la idea d'escapar de la llei de la gravetat terrestre i fer-la desaparèixer mai entraria en la ment de l'home, el seu esperit només pot florir harmònicament en el respecte i l'obediència a les lleis i principis establerts pel Déu creador. I aquestes paraules de l'apòstol Pau de 1 Cor. 10:31 estan així perfectament justificades: "***Si mengeu, beveu o feu qualsevol altra cosa, feu-ho tot per a la glòria de Déu***". L'aplicació d'aquesta invitació gratuïta és possible pel fet que, a la Bíblia, i només ella, Déu ha lliurat i revelat les seves opinions divines. I és important tenir en compte la seva opinió en la realització de l'obra de "***santificació sense la qual***", segons Heb.12:14, "***ningú veurà el Senyor***". De vegades, la seva opinió pren la forma d'una recepta, però no és més discutible que la proporcionada pel metge especialista a qui l'ésser humà s'afanya a obeir, pensant així actuar en el seu millor interès per la seva salut física o mental (encara que s'equivoca). El Déu creador és, molt per sobre de tot, l'únic i veritable metge de les ànimes que coneix en els seus més petits detalls. Fa mal però es cura sempre que la situació és favorable. Però finalment, destruirà i aniquilarà tota la vida celestial i terrenal que s'hagi demostrat incapaç d'estimar-lo i, per tant, d'obeir-lo.

La intolerància religiosa és, doncs, el fruit revelador de la falsa religió monoteïsta. Constitueix una falta i un pecat molt greus perquè distorsiona el caràcter de Déu i, atacant-lo, no corre el risc d'obtenir la seva benedicció, la seva gràcia i la seva salvació. Tanmateix, Déu l'utilitza com un flagell per castigar i colpejar la humanitat incrédula o infidel. Aquí confio en el testimoni bíblic i històric. De fet, els escrits de l'antiga aliança ens ensenyen que per castigar la infidelitat del seu poble, la nació anomenada Israel, Déu va utilitzar el poble "filisteu", el seu veí més proper. En els nostres temps aquest poble continua aquesta acció sota el nom de "palestí". Més tard, quan va voler revelar el seu judici i la seva condemna final d'aquest Israel carnal terrenal, va demanar els serveis del rei caldeu Nabucodonosor; això tres vegades. En el tercer, el - 586, la nació va ser destruïda i la gent supervivent va ser portada a la deportació a Babilònia durant un període de "70 anys" profetitzat a Jer.25:11. Més tard encara, per la seva negativa a reconèixer Jesucrist com el seu messies, la nació va ser destruïda de nou per les tropes romanes dirigides per Titus, l'hereu de l'emperador Vespasià. Durant l'època cristiana, tornant oficialment al pecat l'any 321, la fe cristiana es va lliurar a la intolerància dels papes a partir de l'any 538. I aquesta fe catòlica dominant va buscar baralles amb els pobles de l'Orient Mitjà que s'havien convertit religiosament en musulmans al mateix segle^{VI}. El cristianisme infidel hi ha trobat un adversari formidable perpetu. Perquè l'oposició religiosa dels dos camps és com els pols, totalment oposats fins a la fi del món. El no creient també està orgullós i busca la glòria de l'exclusivitat; no obtenint-lo de Déu, s'ho atribueix a si mateix i no accepta ser interpel·lat. Aquesta descripció de l'individu

caracteritza, també col·lectivament, els membres que pertanyen a les diferents assemblees i s'agrupen en les diferents falses religions. Condemnar la intolerància no vol dir que Déu sigui tolerant. La intolerància és una pràctica humana inspirada en el camp demoníac. La paraula tolerant implica el pensament d'intolerància i la paraula de veritable fe és aprovació o desaprovació segons el principi bíblic "sí, o no". Per la seva banda, Déu suporta l'existència del mal sense tolerar-lo; el dona suport durant un temps de llibertat previst en el seu projecte per seleccionar els seus càrrecs electes. La paraula tolerància, doncs, només s'aplica a la humanitat, i el terme va aparèixer a l'Edicte de Nantes d'Enric IV del 13 d'abril de 1598. Però després de la fi del temps de gràcia, el mal i els qui ho fan seran destruïts. La tolerància havia substituït la llibertat religiosa donada a l'home per Déu des del principi.

S'anuncia el menú d'aquesta obra; les proves es presentaran i es demostraran al llarg de les pàgines.

Déu i les seves creacions

El lèxic espiritual utilitzat pels homes a l'Europa llatina amaga missatges essencials lliurats per Déu. Així passa, en primer lloc, amb la paraula Apocalipsi que, en aquest aspecte, evoca la gran catàstrofe temuda pels homes. No obstant

això, darrere d'aquest terme aterridor hi ha la traducció "Apocalipsi" que revela als seus servents en Crist coses indispensables per a la seva salvació. Segons el principi que la felicitat d'uns provoca la desgràcia dels altres, els del camp contrari, els missatges dels contraris absoluts són molt rics en ensenyament i molt sovint suggerits en la molt santa "Revelació" donada a l'apòstol Joan.

Un altre terme, la paraula "àngel" amaga lliçons importants. Aquesta paraula francesa prové del mateix llatí "angelus" agafat del grec "aggelos" que significa: missatger. Aquesta traducció ens revela el valor que Déu dona a les seves criatures, els seus homòlegs que va crear lliures i relativament independents. La vida donada per Déu, aquesta independència conserva restriccions lògiques. Però aquest terme "missatger" ens revela que Déu veu els seus homòlegs lliures com missatges vius. Així, cada criatura representa un missatge compost per una experiència vital marcada per eleccions i posicions personals que constitueixen allò que la Bíblia anomena "una ànima". Cada criatura és única com a ànima viva. Perquè el que els primers homòlegs celestes van crear Déu, els que tradicionalment anomenem "els àngels", no sabien és que qui els va donar la vida i el dret a viure els pot recuperar. Van ser creats per viure per sempre i ni tan sols sabien el significat de la paraula mort. És per revelar-los el que significa la paraula mort que Déu va crear la nostra dimensió terrenal en la qual l'espècie humana, o Adam, faria el paper de mortal després del pecat del Jardí de l'Edèn. El missatge que representem **només** agrada a Déu si s'ajusta als seus estàndards de bé i bé. Si aquest missatge compleix el seu estàndard de maldat i dolent, qui el porta és del tipus rebel a qui condemna a la mort eterna, a la destrucció i l'aniquilació finals de tota la seva ànima.

Els fonaments bíblics de la veritat

Déu va veure bé i correcte revelar, en primer lloc, els orígens del nostre sistema terrestre a Moisès, perquè cada ésser humà en conegués. Indica allà, una prioritat de l'ensenyament espiritual. En aquesta acció ens presenta **les bases de la seva veritat** que comencen per regular l'ordre del temps. Perquè Déu és el Déu de l'ordre i la coherència noble. Descobrirem, en comparació amb els seus

estàndards, l'aspecte estúpid i incoherent del nostre ordre actual establert per l'home del pecat. Perquè és realment el pecat i ja el pecat original el que ho canvia tot.

Però és essencial entendre abans que res, que el “ *inici* ” citat per Déu a la Bíblia, i primera paraula del llibre anomenat “Gènesi” és, “origen”, no es refereix al “ *inici* ” de la vida, sinó només la de la seva creació de tota la nostra dimensió terrestre que inclou les estrelles del cosmos celestial totes creades el quart dia després de la mateixa terra. Tenint en compte aquest pensament, podem entendre que aquest sistema terrestre específic, en el qual les nits i els dies se succeiran, es crea per convertir-se en l'entorn on Déu i els seus fidels elegits i el camp enemic del diable s'enfrontaran. Aquesta lluita del bé diví contra el mal del diable, el primer pecador de la història de la vida, és la seva raó de ser i la base de tota la revelació del seu projecte salvador universal i multiversal. Durant aquest treball, descobriràs el significat de certes paraules enigmàtiques pronunciades per Jesucrist durant el seu ministeri terrenal. Veuràs així el sentit que prenen en el gran projecte posat en marxa per l'únic gran Déu, creador de totes les formes de vida i de matèria. Aquí tanco aquest important parèntesi i torno al tema de l'ordre del temps establert per aquest Suprem Sobirà de l'existència.

Abans del pecat, Adam i Eva tenien la seva vida estructurada al voltant d'una successió de setmanes de set dies. D'acord amb el model del quart dels deu manaments (o Decàleg) que el **recorda**, el setè dia és un dia santificat per al repòs per Déu i per l'home, i sabent avui el que profetitza aquesta acció, podem entendre per què Déu manté respectar aquesta pràctica. En el seu projecte global que explica els motius d'aquesta específica creació terrenal, la setmana, la unitat de temps proposada, profetitza set mil anys durant els quals es durà a terme el gran projecte de la demostració universal (i multiversal) del seu amor i justícia. En aquest programa, en analogia amb els primers sis dies de la setmana, els primers sis mil·lennis es posaran sota la demostració del seu amor i paciència. I com el setè dia, el setè mil·lenni estarà dedicat a l'establiment de la seva perfecta justícia. Puc resumir aquest programa així dient: sis dies (de mil anys = sis mil anys) per salvar, i el setè (= mil anys), per jutjar i aniquilar els rebels terrestres i celestials. Aquest projecte salvador descansarà totalment en el sacrifici expiatori voluntari fet pel Déu creador, en l'aspecte diví terrenal de la persona anomenada, per la seva voluntat divina, Jesucrist en la versió grega o segons l'hebreu, Jesús el Messies.

Abans del pecat, en l'ordre diví perfecte original, el dia sencer es compon de dues parts iguals successives; 12 hores de nit lunar són seguides per 12 hores de llum solar i el cicle es repeteix perpètuament. En el nostre estat actual, aquesta situació només apareix dos dies a l'any, en el moment dels equinoccis de primavera i tardor. Sabem que les estacions actuals es deuen a una inclinació de l'eix terrestre, i així podem entendre que aquesta inclinació va aparèixer com a conseqüència del pecat original comès per la primera parella, Adam i Eva. Abans del pecat, sense aquesta inclinació, la regularitat de l'ordre diví era perfecta.

La revolució completa de la terra al voltant del sol indica la unitat de l'any. En el seu testimoni, Moisès explica la història de l'èxode dels hebreus alliberats

per Déu de l'esclavitud egípcia. I el mateix dia d'aquesta sortida, Déu va dir a Moisès, a Ex. 12:2: « *Aquest mes serà per a tu el primer mes de l'any; serà per a tu el primer mes* ». Aquesta insistència testimonia la importància que Déu dona a la cosa. El calendari hebreu de dotze mesos lunars va fluctuar amb el temps i, darrere de l'ordre solar, va ser necessari afegir un tretzè mes addicional per recuperar la concordança després de diversos anys d'acumulació d'aquest retard. Els hebreus van sortir d'Egipte " *el 14è dia del primer mes de l'any* " que lògicament començava a l'equinocci de primavera; nom que significa precisament "primera vegada".

Aquesta ordre donada per Déu, " *aquest mes serà per a vosaltres el primer mes de l'any* ", no és trivial, perquè s'adreça a tots els homes que reclamaran la seva salvació fins a la fi del món; Israel hebreu, receptor de la revelació divina, essent només l'avantguarda del gran projecte salvador universal del seu programa diví. El seu temps lunar serà seguit pel temps solar de Crist a través del qual el projecte salvador de Déu es revela amb tota la seva llum.

La restauració perfecta d'aquests estàndards divins mai s'aconseguirà en una terra poblada per éssers humans rebels i malvats. Tanmateix, segueix sent possible, en la relació individual que tenim amb Déu, aquest poderós Esperit creador invisible que magnifica l'amor tant com la justícia. I qualsevol relació amb ell ha de començar amb aquesta recerca dels seus valors i, en primer lloc, dels del seu ordre de temps. Aquest és un acte de fe, força senzill i sense mèrits particulars; un mínim per oferir des del nostre costat humà. I sent que el nostre enfocament és agradable per a Ell, la relació amorosa de la criatura i el seu Creador es fa possible. El cel no es guanya amb gestes o miracles, sinó amb signes d'atenció recíproca, que expressen el veritable amor. Això és el que tothom pot descobrir en l'obra de Jesucrist, que va donar la seva vida, voluntàriament, com a senyal d'una crida, per salvar només el seu estimat escollit.

Després d'aquesta admirable imatge de l'ordre diví, mirem l'aspecte patètic del nostre ordre humà. Aquesta comparació és tant més necessària perquè ens permetrà entendre els retrets que Déu va profetitzar a través del seu profeta Daniel, a qui Jesús a la seva hora va autenticar com a tal. Entre aquests retrets llegim a Dan.7:25: " *Ell proposarà canviar els temps i la llei* ". Déu només coneix un estàndard d'aquestes coses; aquelles que ell mateix va establir des de la creació del món i que després va revelar a Moisès. Qui s'ha atrevit a cometre tal indignació? Un règim dominant al qual atribueix " *l'arrogància* " i " *l'èxit dels seus trucs* ". També descrit com un " *rei diferent* ", la síntesi d'aquests criteris suggereix poder religiós. D'altra banda, acusat de « *perseguir els sants* », les possibilitats d'interpretació redueixen i enclouen el règim papal romà establert, **només**, des de 538 per un decret degut a l'emperador Justinien ^{1er}. Però la Revelació anomenada Apocalipsi revelarà el fet que aquesta data de 538 és només la conseqüència i l'extensió d'un mal portat contra « *els temps i la llei divina* » a partir del 7 de març de 321 per l'emperador romà Constantí ^{1er}. El seu crim es recordarà sovint en aquest estudi, perquè aquesta data dolenta porta la maledicció a la fe cristiana pura i perfecta establerta en temps dels apòstols. Aquest repartiment de culpa, en relleu, de la Roma imperial pagana i de la Roma papal catòlica romana és una clau principal de la revelació profètica construïda en els

testimonis escrits per Daniel. Per a l'emperador pagà va establir el primer dia de descans, però és el règim papal cristià qui la va imposar religiosament en la seva forma “ *canviada* ”, particular i humana, dels deu manaments de Déu.

Nota fonamental: 7 de març de 321, dia maleït del pecat

I poderosament maleït, perquè el 7 de març de 321, la resta del sant setè dia del dissabte fou, per ordre d'un decret imperial datat, substituït oficialment pel primer dia. Aleshores, aquest primer dia el van dedicar els pagans al culte al Déu Sol, el SOL INVICTVS és a dir, l'escandalós SOL INVENCUT, ja objecte d'adoració per part dels egipcis en el moment de l'Èxode del hebreus, però també, a Amèrica, pels inques i els asteques, i fins avui pels japonesos (terra del “sol naixent”). El diable sempre utilitza les mateixes receptes per conduir els humans a la seva caiguda i condemna de Déu. Explota la seva superficialitat i la seva ment carnal que els porta a menysprear la vida espiritual i les lliçons del passat històric. Avui, 8 de març de 2021, quan escric aquesta nota, la notícia dona testimoni de la

importància d'aquesta indignació, una autèntica lesa majestat divina, i un cop més, el temps diví pren tot el seu sentit. Per Déu l'època de l'any comença a la primavera i acaba al final de l'hivern, és a dir, en el nostre calendari romà actual, del 20 de març al 20 de març següent. Sembla, doncs, que el 7 de març de 321 va ser per Déu el 7 de març de 320, és a dir, 13 dies abans de la primavera de 321. En conseqüència, per a Déu, va ser l'any 320 que va quedar marcat al final, per l'acte abominable portat contra el seu just i santa llei divina. Segons el temps de Déu, l'any 2020 constitueix el 17è ^{aniversari} (17: nombre de judici) en nombre de segles des de l'any 320. Per tant, no és estrany que des de principis de l'any 2020, la maledicció divina hagi entrat en una fase agressiva. en forma d'un virus contagiós que ha provocat pànic, a Occident, la societat dels homes la confiança i fe s'han dipositat totalment en la ciència i el seu progrés. El pànic és la conseqüència de la incapacitat de presentar una cura o vacuna eficaç malgrat les altes habilitats tècniques dels científics actuals. Donant a aquests 17 segles un valor profètic, no m'invento res, perquè per Déu els nombres tenen un significat espiritual que revela i utilitza en la construcció de les seves profecies, i precisament a Apocalipsi, el capítol 17 està dedicat al tema de " el judici de la prostituta que s'asseu sobre moltes aigües ". " Babilònia la gran " és el seu nom i les "grans aigües " implicades suggereixen el " riu Eufrates " que Déu apunta en el missatge de la " sisena trompeta " d'Apocalipsis 9:13, símbol de la Tercera Guerra Mundial que ve. Darrere d'aquests símbols hi ha el catolicisme papal i l'Europa infidelment cristiana, fonts i objectius de la seva ira. La lluita entre Déu i els homes acaba de començar; l'olla de ferro contra l'olla de terra, el resultat de la lluita és previsible; millor, està profetitzat i programat. Com anava a celebrar Déu el 17è ^{centenari} del 7 de març de 320 (320, per a ell i els seus elegits; 321 per al món falsament religiós o profà)? Fa temps que he cregut que seria a través de l'entrada a la guerra mundial, però una guerra mundial que acabarà en forma atòmica, perquè Déu ho va profetitzar, tres vegades, a Dan. 11:40 al 45, Ezequiel 38 i 39, i finalment. , a Apoc. 9:13 al 21. La lluita iniciada per Déu contra la humanitat rebel des de la primavera de 2020 és del mateix tipus que la que va fer contra els faraó d'Egipte en temps de Moisès; i el resultat final serà el mateix; l'enemic de Déu hi perdrà la vida, com el faraó que, en el seu temps, va veure morir el seu fill primogènit i va perdre la seva. Aquest 8 de març de 2021, noto que aquesta interpretació no es va complir, però feia un mes que estava preparat per a això, havent-me adonat per inspiració divina que 321 era per Déu 320 i que, en conseqüència, havia planejat maleir, no només el dia 7 de març de 2020, però tot l'any al qual s'adjunta aquest dia maleït, aplicant-se així, per a aquesta pena, el principi citat en Núm. 14:34: " *Tal com us vau trigar quaranta dies a explorar el país, suportareu el càstig de les vostres iniquitats quaranta anys, un any per dia.* ".

Però a aquesta observació s'afegeix una cosa. El nostre calendari fals no només està equivocat pel que fa a l'inici de l'any, també està equivocat pel que fa a la data del naixement de Jesucrist. Incorrectament, al ^{segle} V, el monjo Dionís el Petit ho va situar en la de la mort del rei Herodes que realment va tenir lloc el -4 del seu calendari. A aquests 4 anys, cal afegir-hi els " *dos anys* " estimats per Herodes com l'edat del Messies a qui volia fer matar segons Mt.2:16: " *Llavors Herodes, veient que havia estat enganyat pel els savis, es van enfadar molt, i va*

*enviar a matar tots els nens a partir de **dos anys** d'edat que eren a Betlem i en tot el seu territori, segons **la data de la qual havia demanat acuradament als savis** .* Així, quan compta els anys, Déu afegeix 6 anys a la nostra data habitual, falsa i enganyosa, i el naixement de Jesús va tenir lloc a la primavera d'aquell any, 6. Com a resultat, l'any 320 va ser per a ell: 326 i el 17. aniversari ^{secular} del nostre any 2020 va ser per a ell l'any 2026 des del veritable moment del naixement de Jesucrist. Aquest número 26 és el número del tetragrama "YHWH", en hebreu "Yod, Hé, Wav, Hé", pel qual Déu es va anomenar, seguint la pregunta de Moisès: " *Com et dius?* »; això, segons Èxode 3:14. El gran Déu creador tenia, doncs, un motiu més per marcar amb el seu segell reial personal aquest dia marcat per la seva totpoderosa maledicció divina; i això fins a la fi del món. El flagell de la malaltia contagiosa que apareix en aquest any 2026 del temps diví acaba de confirmar la continuïtat d'aquesta maledicció que adoptarà diferents formes durant els últims anys de vida al planeta Terra. Una tercera guerra mundial nuclear marcarà " *la fi* " dels " *temps de les nacions* " anunciats per Jesucrist a Mt. 24:14: " *Aquesta bona nova del regne serà predicada per tot el món, com a testimoni de tots. nacions. Llavors arribarà **el final** "*. Aquest " *final* " començarà amb el final del període de gràcia; l'oferta de salvació s'acabarà. Una prova de fe basada en el respecte al seu sant dissabte separarà definitivament el campament de les " *ovelles* " del dels " *cabres* " de Mt.25,32-33: " *Totes les nacions s'aplegaran davant d'ell. Se separarà els uns dels altres, com el pastor separa les ovelles de les cabres; i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra* ". El decret d'una llei que fa obligatori el diumenge romà donarà lloc a la condemna a mort dels veritables sants elegits de Jesucrist. Aquesta situació complirà aquestes paraules de Dan.12:7: " *I vaig escoltar l'home vestit de lli, dret sobre les aigües del riu; va alçar la mà dreta i la mà esquerra al cel, i va jurar per aquell que viu per sempre que serà en un temps, i temps i mig temps, i que totes aquestes coses s'acabaran quan la força del poble sant estarà **completament trencat** "*. Des d'una perspectiva humana, la seva situació serà desesperada i la seva mort imminent. És aleshores quan surten a la llum aquestes paraules de Jesucrist citades a Mt.24:22: " *I si aquests dies no s'escurçaren, ningú es salvaria; però, pel bé dels elegits, aquests dies seran escurçats "*. L'any 6000 acabarà abans del 3 d'abril de 2036 del temps diví, és a dir, el 3 d'abril de 2030 del nostre fals calendari que arriba 2000 anys després del dia de la crucifixió de Jesucrist realitzat el 14è ^{dia} després del començament de l'any 30. I aquests " *dies* " han de ser " *escurçats* " o disminuïts. Això vol dir que la data d'aplicació del decret de defunció serà anterior a aquesta data. Perquè és la situació d'emergència la que requereix que Crist intervingui directament per salvar els seus elegits . Aleshores hem de tenir en compte la prioritat de Déu de glorificar l'estàndard de " *temps* " que va donar a la seva creació terrenal. És ell qui inspirarà els rebels dels darrers dies a escollir una data que superarà en pocs dies el primer dia de la primavera del 2030 darrere del qual tanquen els 6000 anys d'història terrenal. Aleshores es presenten dues possibilitats: una data que romandrà desconeguda fins al final, o el 3 d'abril de 2030 que marca el límit màxim possible i amb sentit espiritual. Considereu que, malgrat la seva extrema importància, el 14è ^{dia} de l'any de la crucifixió de Jesucrist no és adequat per marcar la fi de 6000 anys d'història mundial, i molt menys l'inici

del 7e mil·lenni. És per això que poso la meua preferència i la meua fe en la data de primavera del 21 de març de 2030, la data del temps profètic " *abreujat* " del 3 d'abril o una data intermèdia. Marcada per la natura creada per Déu, la primavera és decisiva quan volem comptar els 6000 anys d'història humana; que es fa possible des del moment en què Adam i Eva van pecar. En el relat bíblic del Gènesi, els dies previs a aquesta primera primavera eren dies eternals. El temps comptat per Déu és el de la terra del pecat i els 6000 anys que la setmana profetitzada comencen amb l'inici de la primera primavera i acabaran amb el final d'un darrer hivern. Va ser una primavera que va començar el compte enrere fins als 6000 anys. A causa del pecat, la terra va patir una inclinació del seu eix de 23° 26' i la successió de les estacions va poder començar. A les festes jueves de l'antiga aliança, predominen dues festes: el dissabte setmanal i la Pasqua. Aquestes dues festes es situen sota el simbolisme dels números "7, 14 i 21" dels dies "7 · 14 i 21" que representen les tres fases del pla de salvació divina: El tema setmanal del dissabte d'Apoc.7 que profetitza la recompensa dels sants escollits, pel "7"; l'obra redemptora de Jesucrist que constitueix el mitjà per oferir aquesta recompensa, per als "14". Tingueu en compte que a la festa de Pasqua que dura 7 dies, el dia 15ⁱ el 21^{hi} ha dos dissabtes d'inactivitat profana. I el triple "7" o "21" designa el final dels primers 7000 anys i l'entrada a l'eternitat de la nova creació divina a la terra renovada segons Apoc.21; aquest número 21 simbolitza la perfecció (3) de la plenitud (7) del projecte de vida que era l'objectiu desitjat per Déu. A Apocalipsi 3, els versos 7 i 14 marquen respectivament l'inici i el final de la institució adventista del setè^{dia}; aquí de nou les dues fases d'un mateix subjecte santificat. De la mateixa manera, l'Apoc.7 tracta el tema del segellat dels elegits adventistes i l'Apoc.14 presenta els missatges dels tres àngels que resumeixen la seva missió universal. Així, l'any 30, el final dels 4000 anys es va complir a la primavera, i només per raons simbòliques, Jesús va ser crucificat 14 dies després del 21 de març d'aquesta primavera de l'any 30, és a dir, 36 per Déu. A través d'aquests exemples, Déu confirma, el "7" del dissabte i el "14" de la redempció dels pecats dels elegits per Jesucrist són inseparables. Així, quan al final, el "7" del dissabte és atacat, Crist Redemptor del "14" vola en el seu auxili per donar-li glòria, els 14 "dies" màxims que separaran les dues dates seran " *abreujats* ". o, suprimit per salvar els seus últims fidels elegits.

En rellegir Mt.24, em va semblar que el missatge de Crist s'adreça, especialment, als seus deixebles de la fi del món, a nosaltres que estem vivint aquests últims anys. Els versos 1-14 cobreixen el temps fins al moment del " *final* ". Jesús profetitza les successions de guerres, les aparicions de falsos profetes i el refredament espiritual final. Aleshores, els versos 15 al 20, en doble aplicació, es refereixen tant a la destrucció de Jerusalem aconseguida pels romans l'any 70 dC com a l'agressió final de les nacions contra el jueu dels elegits que observen el sant dissabte de Déu. Després d'això, el vers 21 profetitza la seva " *gran angoixa* " final: " *Perquè llavors hi haurà una angoixa tan gran com no hi ha hagut des del principi del món fins ara, i 'no hi haurà mai* ' "; Tingueu en compte que aquesta aclariment " *i no hi haurà mai* " prohibeix l'aplicació per al temps dels apòstols, perquè es contradiuen amb l'ensenyament de Dan.12:1. Això vol dir que ambdues cites es relacionen amb el mateix èxit en la prova terrenal final de la fe. A

Dan.12:1, l'expressió és idèntica: “ *En aquell moment s'aixecarà Miquel, el gran príncep, el defensor dels fills del teu poble; i serà un temps de problemes, com no ha estat des que existien les nacions fins aquell temps . En aquell moment, aquells de la vostra gent que es trobin escrits al llibre seran salvats .* ”. La « *angoixa* » serà tan gran que « *els dies* » hauran de ser « *escurçats* » segons el vers 22. El vers 23 indica l'estàndard de la fe veritable que no creix en les aparicions espontànies de Crist a la terra: « *Si, doncs, va dir: Heus aquí, és al desert, no hi aneu; mira, ell és a les cambres, no t'ho creguis* ”. En la mateixa època final, l'espiritisme multiplicarà els seus “ *prodigis* ” i les seves aparences enganyoses i **seductores** del fals Crist, que subjugarà les ànimes mal educades: “ *Perquè sorgiran falsos Crists i falsos profetes; faran grans meravelles i miracles, fins al punt d' enganyar , si fos possible, fins i tot els elegits* ”; que és confirmat per Apocalipsi 13:14: “ *I ella va enganyar els habitants de la terra amb els senyals que li van ser donats perquè fes en presència de la bèstia, dient als habitants de la terra que li fessin una imatge. que tenia la ferida de l'espasa i qui vivia* . El vers 27 evoca l'aparició poderosa i victoriosa del Crist diví i el vers 28 profetitza “ *la festa* ” que s'ofereix als ocells rapinyaires després de la seva intervenció. Perquè els rebels que sobrevisquin fins a la seva vinguda seran exterminats i lliurats a pasturar “ *als ocells del cel* ”, com ensenya Apocalipsi 19:17-18 i 21.

Resumeixo aquí, tota aquesta nova comprensió de la creació divina. En establir la primera setmana, Déu fixa la unitat del dia que consisteix en una nit fosca i un dia clar, el sol només l'il·luminarà a partir del 4t ^{dia} . La nit profetitza l'establiment del pecat a la terra a causa de la futura desobediència d'Eva i Adam. Fins a aquest acte de pecat, la creació terrestre presenta característiques **eternes** . El pecat comès, les coses canvien i el compte enrere de 6000 anys pot començar, perquè la terra s'inclina sobre el seu eix i comença el principi de les estacions. La creació terrenal maleïda per Déu adquireix llavors la seva característica **perpètua** que coneixem. Els 6000 anys que van començar a la primera primavera marcada pel pecat acabaran a la primavera de 6001 amb el retorn a la glòria divina de Jesucrist. **La seva darrera advenida es farà el " primer dia del primer mes " del primer any del 7e mil·lenni .**

Dit això, el 7 de març de 2021, del nostre fals calendari humà, acaba d'estar marcat religiosament per una visita del papa Francesc als cristians orientals perseguits a l'Iraq per extremistes musulmans. En aquesta reunió, va recordar als musulmans que tenien el mateix Déu, el d'Abraham, i els considerava els seus “germans”. Aquestes paraules que fan les delícies dels infidels occidentals no són menys que una gran indignació per a Jesucrist, que va donar la seva vida com a sacrifici pel perdó dels pecats dels seus elegits. I aquesta intrusió del líder dels “ex-croats” catòlics “cristians” al seu territori només pot intensificar la ira dels islamistes. Aquesta acció pacífica del papa portarà, doncs, conseqüències dramàtiques profetitzades a Dan.11:40, la intensificació del “xoc” del “rei del sud” musulmà contra la Itàlia papal i els seus aliats europeus. I en aquesta perspectiva, el col·lapse econòmic de França i de tots els països occidentals d'origen cristià provocat pels seus líders, a causa del virus Covid-19, canviarà l'equilibri de poder i, en definitiva, permetrà la realització de la “tercera guerra mundial” impulsada. tornar al final dels darrers 9 anys que encara ens queden per

davant. En conclusió, recordem que en provocar l'epidèmia a causa del Covid-19 i els seus desenvolupaments, Déu va obrir el camí a la maledicció que havia de caracteritzar els darrers deu anys de la història de la humanitat a la terra.

El 7 de març de 2021, però, va estar marcat per actes de violència per part de joves entre bandes rivals i contra les autoritats policials a diverses ciutats de França. Això confirma el camí cap a un enfrontament generalitzat; les posicions de cadascun són irreconciliables perquè són incompatibles. Aquesta és la conseqüència del xoc de dues cultures diametralment oposades: la llibertat laica occidental contra la societat dels caps i capos dels països del sud, a més a més tradicionalment i nacionalment musulmans. S'està gestant una tragèdia com la Covid-19, sense cura.

Per completar l'observació de l'ordre abominable legitimat per la humanitat, cal destacar: el canvi de l'any posterior al ^{mes 12} que porta el nom del ^{mes} ¹⁰ (desembre), al començament de l'hivern; el canvi de dia enmig de la nit (mitjanit); només queda positiu el recompte precís i regular d'hores. Així, el bell ordre diví ha desaparegut a causa del pecat, substituït per un ordre pecaminós que desapareixerà al seu torn, quan aparegui el gloriós Déu creador, per a la liquidació de comptes, és a dir, al final dels primers sis mil anys, a la primavera de 2030, per als humans enganyats, o la primavera de 2036 del veritable naixement del nostre Senyor i Salvador Jesucrist, pels seus elegits.

El desordre establert i observat testimonia la maledicció divina que pesa sobre la humanitat. Perquè des de la inclinació de la terra, el càlcul del temps ha perdut estabilitat i regularitat, les hores del dia i de la nit es troben en perpètua successió d'augment i disminució.

L'ordre en què el Déu creador organitza el seu pla de salvació ens revela encara més les prioritats espirituals que proposa a l'home. Va optar per revelar el seu amor sublim donant la seva vida en Jesucrist com a rescat després de 4000 anys d'experiències terrenals humanes. En fer això, Déu ens diu: "Primer, mostra'm la teva obediència i et mostraré el meu amor".

A la terra, els homes se succeeixen reproduint els mateixos fruits de caràcter, però la generació del temps final en què vam entrar el 2020 presenta una particularitat; després de 75 anys de pau a Europa, i d'una increïble evolució recent de la ciència genètica, molt lògicament, els europeus i les seves conseqüències, dels EUA, Austràlia i Israel, creien que podrien donar resposta a tots els problemes de salut, les seves societats cada cop més sanejades. No és l'atac d'un virus contagiós el que és nou, és el comportament dels líders de les societats avançades el que és nou. La causa d'aquest comportament de por és la seva exposició als pobles de la terra a través del bombardeig dels mitjans de comunicació, i entre aquests mitjans, els nous mitjans o xarxes socials que apareixen a la teranyina que constitueix la comunicació gratuïta a Internet, en la qual ens trobar difusors més o menys clars. La humanitat queda doncs atrapada pels seus excessos de llibertat que cauen sobre ella com una maledicció. Als EUA i Europa, la violència enfronta les comunitats ètniques entre elles; allà, és la maledicció de l'experiència “ *Babel* ” que es renova; una altra lliçó divina innegable que no es va aprendre, perquè és el descendent d'una parella que parla

necessàriament la mateixa llengua, fins que aquesta experiència culpable, que encara veiem avui, la humanitat està separada per múltiples llengües i dialectes creats per Déu i escampats per tota la terra. . I sí, Déu no va deixar de crear després dels set primers dies de la creació; encara va crear molt per maleir i, de vegades, per beneir els seus elegits, el manà ofert al desert, als fills d'Israel, n'és un exemple.

No obstant això, **la llibertat** és en el seu nucli, un regal meravellós del nostre Creador. És en ella on descansa el nostre compromís **lliure** amb la seva causa. I allà, cal admetre-ho, aquesta llibertat integral implica l'existència de l'atzar perquè Déu no intervé de cap manera; una paraula que molts creients no creuen gens. I s'equivoquen, perquè Déu deixa una gran part a l'atzar en la seva creació i, en primer lloc, el paper de despertar entre els elegits, l'apreciació de les seves normes celestials revelades. Un cop identificats els seus elegits, el Creador s'encarrega d'ells per guiar-los i ensenyar-los les seves veritats que els preparen per a la vida celestial eterna. Les malformacions i monstruositats observades en el naixement de les criatures humanes demostren l'acció de l'atzar que produeix errors genètics en el procés de reproducció de l'espècie amb conseqüències més o menys greus. La proliferació d'espècies es basa en l'impuls de les cadenes reproductives que generen errors de conformitat de tant en tant; això inclòs el principi d'herència o independentment a causa de l'oportunitat de vida. En resum, si dec la meua fe a l'atzar de la vida lliure, li dec, al contrari, la recompensa i l'aliment d'aquesta fe, a l'amor de Déu i a les iniciatives ja preses i que segueix prenent per salvar-me. .

En la història de la seva creació terrenal , el dia que serà maleït per Déu arriba primer a la setmana; el seu destí està escrit: el seu objectiu serà “ *separar la llum de la foscor* ”. Escollit pels falsos cristians per contradir l'elecció de Déu que santifica el setè dia, aquest primer dia haurà complert plenament el seu paper com a “ *marca* ” del camp rebel desobedient a Apocalipsis 13:15. Tant com el primer diumenge és maleït per Déu, el dissabte setè és beneït i santificat per Ell. I per entendre aquesta oposició, hem d'abraçar el pensament de Déu, que és signe de santificació per ell i per a ell. El dissabte es refereix al setè dia i aquest número *set*, “7”, és un símbol de la plenitud. Sota aquest terme de plenitud, Déu situa el pensament del propòsit per al qual va crear la nostra dimensió terrenal, és a dir, la regulació del pecat, la seva condemna, la seva mort i la seva desaparició. I en aquest pla, aquestes coses es compliran plenament durant el 7è ^{mil·lenni} que profetitza el dissabte setmanal. És per això que **aquest objectiu és més important per a Déu que els mitjans** de redempció pel qual redimirà la vida dels elegits terrenals i que realitzarà en persona, en Jesucrist, a costa d'un patiment atroç.

Aquí hi ha una altra raó per la qual Déu diu a Ecc.7:8: “ *El final d'una cosa és millor que el seu començament* ”. Al Gènesi, la successió en l'ordre “nit-dia” o “vespre-matí” confirma aquest pensament diví. A Isa. 14:12, sota la disfressa del rei de Babilònia, Déu va dir al diable: “ *Aquí estàs caigut del cel, estrella del matí, fill de l'alba! Estàs abatut a terra, tu, el vencedor de les nacions !* » L'expressió amb la qual Déu el designa, “ *estrella del matí* ” suggereix que el compara amb el “sol” del nostre sistema terrestre. Va ser la seva primera criatura i sota la

cobertura del rei de Tir, Ezé. 28:12 relata la seva glòria original: “ *Fill d'home, lamenta el rei de Tir! Li diràs: Així diu el Senyor Jahvè: Vas posar el segell a la perfecció, eres ple de saviesa, perfecte en bellesa* . » Aquesta perfecció va haver de desaparèixer, substituïda per un comportament rebel que el va fer convertir en l'enemic, el diable i l'adversari, el Satanàs condemnat per Déu perquè el verset 15 declara: « *Has estat perfecte en els teus camins, des del dia que vas ser creat fins que es va trobar la iniquitat entre vosaltres* ”. Així, aquell que era considerat l'“ *estrella del matí* ” va empènyer els homes infidels a honorar com a divinitat l'“ *estrella del matí* ” de la creació divina: "el Sol Invicte" divinitzat des del culte romà al qual el cristianisme occidental quasi tot el món adora paganament. Déu sabia, fins i tot abans de la seva creació, que aquest primer àngel es rebel·laria contra ell i malgrat això el va crear. Així mateix, el dia abans de la seva mort, Jesús va anunciar que un dels 12 apòstols l'anava a trair, i fins i tot li va dir directament a Judes: " *El que hagi de fer, fes-ho ràpidament!* ”. Això ens permet entendre que Déu no pretén impedir que les seves criatures expressin les seves eleccions, encara que siguin contràries a les seves. Jesús també va convidar els seus apòstols a deixar-lo si aquest era el seu desig. És deixant a les seves criatures total llibertat per expressar-se i revelar la seva naturalesa que pot seleccionar els seus elegits per la seva demostrada fidelitat i, finalment, destruir tots els seus enemics celestials i terrestres, els indignes i els indiferents.

El pecat original

La resta del primer dia adquireix una gran importància en la nostra era cristiana perquè constitueix el “ *pecat* ” restaurat des del 7 de març de 321 i perquè esdevé la marca del campament que va entrar en rebel·lió contra el campament santificat de Déu. Però aquest “ *pecat* ” no ens ha de fer oblidar el “ *pecat* ” original que condemna la humanitat a mort per herència des d'Adam i Eva. Il·luminat per l'Esperit, aquest tema em va portar a descobrir importants lliçons amagades al llibre del Gènesi. A nivell d'observació, el llibre ens revela l'origen de la creació als capítols 1, 2, 3. El significat simbòlic d'aquests nombres encara està perfectament justificat: 1 = unitat; 2 = imperfecció; 3 = perfecció. Això mereix una explicació. Gen.1 relaciona la creació dels primers 6 dies. La seva definició “ *matí de vespre* ” només cobrarà sentit després del pecat i de la maledicció de la terra que esdevé el domini dominat pel dimoni, que serà el tema de Gen.3 sense el qual l'expressió “ *matí de la tarda* ” no té sentit significat a nivell terrestre. En oferir l'explicació, el capítol 3 posa el segell de la perfecció a aquesta revelació divina. Així mateix, en Gen.2, el tema del dissabte del setè dia o, més precisament, del descans de Déu i de l'home el setè dia, també pren el seu significat només després del "pecat original" comès per Eva i Adam en Gen.3 que li dona la seva raó de ser. Així, paradoxalment, sense la seva justificació donada en Gen.3, el dissabte santificat mereix el seu símbol "2" d'imperfecció. De tot això es desprèn que la terra va ser creada per Déu per oferir-la al diable i als seus dimonis perquè els mals fruits de les seves ànimes es materialitzin i apareguessin

als ulls de tots, Déu, àngels i homes, i que els àngels i els els homes trien el seu costat.

Aquesta anàlisi em porta a assenyalar que l'establiment del setè dia santificat en repòs profetitza la maledicció del " *pecat* " terrenal establerta a Gen.3, perquè la terra mateixa és maleïda per Déu, i per tant només des del moment de la mort. i el seu procés la colpeja, el seu temps de sis mil anys i els mil anys del setè mil·lenni prenen un sentit, una explicació, una justificació. Convé remarcar això: abans de la creació terrenal, al cel, el conflicte ja enfronta el camp del diable amb el camp de Déu, però només la mort de Jesucrist farà que les eleccions individuals siguin definitives; que es farà visible amb l'expulsió del cel dels rebels condemnats a partir d'aleshores a morir en la creació terrenal. Ara bé, al cel, Déu no va organitzar la vida dels àngels en alternances del " *matí de la tarda* ", això perquè el cel representa la seva norma eterna; allò que prevaldrà i continuarà pels seus elegits eternament. Davant d'aquestes dades: què passa amb la terra abans del pecat? A part de les alternances " *vespre-matí* ", la seva norma és també la del cel, aparentment la vida es desenvolupa en una norma eterna; animals vegans, humans vegans i sense la mort que serà el sou del pecat, dies segueixen dies i podria durar per sempre.

Però a Gen.2, Déu ens revela el seu ordre del temps de la setmana que acaba el setè dia amb un descans per a Déu i per a l'home. Aquesta paraula repòs prové del verb "cessar" i s'aplica a l'obra feta per Déu així com a les obres fetes pels humans. Pots entendre, abans del pecat, que ni Déu ni els éssers humans poguessin sentir-se cansats. El cos d'Adam no va patir cap malaltia, fatiga o dolor de cap mena. Ara, les setmanes de set dies se succeïen i es reproduïen com un cicle etern, excepte que les successions del " *matí del vespre* " marcaven la diferència amb la norma celestial del regne de Déu. Per tant, aquesta diferència pretenia revelar profèticament un programa dissenyat pel gran Déu creador. De la mateixa manera que el festival de "Yom Kippur" o "Dia de l'expiació" es renovava cada any entre els hebreus i va profetitzar la fi del pecat mitjançant la seva expiació realitzada per la mort de Jesucrist, així el dissabte setmanal profetitza la vinguda del setè. mil·lenni, quan Déu i els seus elegits entraran en repòs real perquè els rebels hauran mort i la maldat haurà estat derrotada. Tanmateix, els elegits encara estan preocupats pel " *pecat* " ja que amb Crist, han de jutjar els " *pecats* " i els pecadors, que en aquell moment estaran adormits en un son mortal. És per això que, com els sis dies anteriors, el setè es posa sota el signe de " *pecat* " que cobreix i afecta els set dies de tota la setmana. I és només al començament del vuitè mil·lenni, després que els pecadors hagin estat consumits en " *el foc de la segona mort* ", que l'eternitat sense " *pecat* " començarà a la terra renovada. Si els set dies estan marcats pel pecat i profetitzen 7000 anys, el recompte d'aquests 7000 anys només pot començar amb l'establiment del pecat revelat a Gen.3. Així, els dies terrenals sense pecat no es troben en la norma i la lògica de la successió " *matí del vespre* " o " *llum de les tenebres* " i com que aquest temps és sense " *pecat* ", *no pot entrar en els 7000 anys programats i profetitzats per al " pecat "*. " a la setmana de set dies.

Aquest ensenyament posa de manifest la importància d'aquesta acció que Déu atribueix al papat romà a Dan.7:25: " *Ell formarà el pla per canviar els temps*

i la llei ". " *Canviar els temps* " establerts per Déu comporta la impossibilitat de descobrir el caràcter profètic del dissabte setmanal de la " *lleï* " de Déu. I això és el que Roma ha fet des de Constantí I · des del 7 de març de 321, ordenant el descans setmanal el primer dia en comptes del setè. Seguint l'ordre romà, el pecador no és alliberat del « *pecat* » original heretat d'Adam i Eva, però a més assumeix un « *pecat* » addicional, aquesta vegada **voluntari**, que augmenta la seva culpa envers Déu.

L'ordre del temps " *matí del vespre* " o " *llum de les tenebres* " és un concepte escollit per Déu i obeir aquesta elecció afavoreix i autoritza l'accés al misteri profètic de la Bíblia. Res obliga l'home a adoptar aquesta elecció i la prova és que la humanitat ha optat per marcar el seu canvi de dia a mitjanit, és a dir, 6 hores després de la posta de sol de primavera; que profetitza el campament dels que es desperten massa tard per al gloriós retorn de Crist, l'Espós de la paràbola de les deu verges. Així, els missatges subtils donats per Déu estan fora del seu abast intel·lectual. Però per als seus escollits, l'ordre del temps diví il·lumina totes les seves profecies i especialment la de l'Apocalipsi al començament de la qual Jesús es presenta com " *l'alfa i l'omega* ", " *el principi o el principi i el final* ". Cada dia que passa a les nostres vides profetitza el pla de Déu que resumeix en Gen.1, 2 i 3 ja que " *nit* " o " *fosc* " representa els sis dies profans presentats en Gen.1, mentre que el descans diví establert en Gen.2 anuncia el temps " *llum* ". És en aquest principi que segons Dan.8:14, el temps de l'era cristiana es divideix en dues parts: un temps de " *fosc* " espiritual entre l'any 321, quan s'estableix el " *pecat* " contra el dissabte, i el 1843 on un el temps de " *llum* " comença per als elegits des d'aquesta data fins al retorn de Jesucrist a la primavera de 2030 on, com en Gen.3, en Déu creador totpoderós, ve a jutjar entre els elegits i els rebels, " *ovelles i cabres* ", mentre jutjava entre la " *serp, la dona i Adam* ". Així mateix, a l'Apocalipsi, els temes de " *Cartes a les set Esglésies, dels set segells i de les set trompetes* " profetitzen " *fosc* " per als sis primers i " *llum* " divina per al setè i darrer grau de cadascun d'aquests temes. . És tan cert que l'any 1991, el rebuig oficial d'aquesta darrera "llum" per part de l'adventisme institucional, la llum que Jesús m'ha donat des del 1982, el va portar a dir-li, en la Carta adreçada a " *Laodicea* " a Ap.3. :17: " *Perquè dius: sóc ric, estic enriquit i no necessito res, i perquè no saps que ets desgraciat, miserable, pobre, cec i nu.,...* ". Els adventistes oficials han oblidat aquesta cita que es dona a 1 Pere 4:17: " *Perquè aquest és el temps en què començarà el judici sobre la casa de Déu. Ara bé, si comença per nosaltres, quin serà el final dels que no obeeixen l'evangeli de Déu?* » La institució està en marxa des de 1863 i Jesús en va beneir a l'època de " *Filadèlfia* ", l'any 1873. Segons el principi diví " *matí del vespre* " o " *fosc de llum* ", l'última i la setena era simbolitzada pel nom de " *Laodicea* ". " havia de ser un temps de gran " *llum* " divina i el present treball constitueix una prova d'això, una gran " *llum* " de fet ha arribat a il·luminar els misteris profetitzats, en aquesta era final, a costa de la institució oficial adventista. arreu del món. El nom " *Laodicea* " està ben justificat ja que significa "gent jutjat o gent de judici". Els que no pertanyen o ja no pertanyen al Senyor estan condemnats a unir-se als partidaris del "dia maleït per Déu". Mostrant-se incapaços de compartir amb Déu la seva justa condemna del "diumenge" romà, el dissabte ja no els semblarà tan important

com en el temps beneït del seu baptisme. Un missatge donat per Jesucrist a la seva serventa Ellen G. White, en el seu llibre "Early Writings" i en la seva primera visió, va traduir aquesta situació així: "van perdre de vista, i la meta, i Jesús... Es van enfonsar en el món dolent i no els veurem mai més".

Gènesi 2 profetitza el temps de la "llum" i aquest capítol del Gènesi comença amb la **santificació** del "setè dia". Acaba amb aquest vers 25: "L'home i la seva dona estaven tots dos nus, i no s'avergonyeixen". La vinculació entre aquests dos temes mostra que el descobriment de la seva nova física serà conseqüència de l'imputació del "pecat" que cometran i que es relata a Gen.3, apareix així com la causa d'una nova espiritual mortal. Comparant aquest ensenyament amb el de "Laodicea", trobem el dissabte associat al "pecat" que fa "nu". En aquest context final, la pràctica del dissabte ja no és suficient per preservar la gràcia de Crist, perquè oferint la seva plena llum profètica a les autoritats oficials adventistes entre 1982 i 1991, l'exigència de Jesucrist ha augmentat i ell vol per això. era que amb la pràctica del seu sant dissabte l'elegit digne de la seva gràcia dona el seu interès, el seu temps, la seva vida i tota la seva ànima per les seves revelacions profetitzades a Daniel i Apocalipsi; però també al llarg de la Bíblia revelada que constitueix els seus "dos testimonis" segons Apocalipsi 11:3.

El testimoni de Déu donat a la terra

Per important que sigui, la visita de Déu a la humanitat en la forma de Jesucrist no ens hauria de fer oblidar la seva visita anterior en temps de Moisès. Perquè és en aquest context llunyà que Déu li va revelar els orígens de la dimensió terrestre. I com a revelació donada per Déu, el relat del Gènesi és tan important com el de l'Apocalipsi revelat a l'apòstol Joan. La forma escollida per Déu per organitzar la vida terrenal profetitza el seu pla d'amor a les criatures a les quals dona total llibertat, perquè puguin respondre al seu amor i viure amb ell eternament o rebutjar-lo i desaparèixer en el no-res de la mort, d'acord amb les condicions de la seva oferta saludable.

Si Adam és creat sol, en primer lloc, és perquè es presenta com "la imatge de Déu (Gn. 1:26-27)" a la recerca de l'amor des d'una contrapartida lliure a la seva imatge, perquè tot el temps de la seva passada eternitat. era un d'absoluta solitud. Això es va fer insuportable per a ell fins al punt que estava preparat per suportar les conseqüències de la llibertat que anava a donar als seus éssers vius. La creació d'Eva a partir d'una de les costelles d'Adam, mentre està immers en un son de mort, profetitza la creació de la seva Església, l'Elegit compost pels seus fidels elegits, el fruit recollit per la seva expiació de mort en Jesucrist; això justifica el paper d'« *auxiliar* » que Déu atribueix a la dona que prové d'ell i el nom de la qual Eva significa « *vida* ». L'ecollida "viurà" eternament, i a la terra, té la vocació d'oferir a Déu la seva "ajuda" per col·laborar humanament en la realització del seu projecte que pretén establir un amor perfecte, compartit i imperturbable en els seus universos eterns.

El pecat de desobediència entra a la humanitat a través d'Eva o del símbol de la “ *dona* ” dels seus escollits que heretaran aquest pecat original. També, com Adam, per amor a Eva, en Jesucrist, Déu es fa humà per compartir i suportar en lloc del seu Escollit, el càstig mortal que mereixen els seus pecats. La història del Gènesi és, doncs, alhora un testimoni històric que revela els nostres orígens i les seves circumstàncies, i un testimoni profètic que revela el principi salvador del gran projecte amorós del totpoderós Déu creador.

Després dels sis primers dies de la creació esmentats al Gènesi 1, sis dies que van profetitzar els sis mil anys reservats per Déu per a la seva selecció dels elegits terrenals, al Gènesi 2, sota la imatge d'un dissabte etern, el setè dia il·limitat s'obrirà per donar la benvinguda. els elegits provats i seleccionats.

Déu sap des del principi el resultat del seu projecte, els noms dels seus elegits que apareixeran al llarg de sis mil anys. Tenia tot el poder i l'autoritat per jutjar i destruir els àngels rebels sense haver de crear la nostra dimensió terrenal. Però és precisament perquè respecta les seves criatures, que l'estimen i a qui estima, que organitza una manifestació universal sobre la terra creada amb aquest propòsit.

Déu eleva per sobre de tot, el principi de veritat. Tal com s'anuncia a Psa.51:6, Jesús defineix els seus elegits com a “ *nascuts de nou* ” o “nascuts de la veritat” perquè es puguin conformar a l'estàndard de la veritat divina. Segons Joan 18:37, ell mateix va arribar a “ *donar testimoni de la veritat* ” i es presenta a Apocalipsi 3:14 sota el nom de “ *Verader* ”. Aquesta exaltació i glorificació del principi de veritat està en **oposició absoluta** al principi de mentida, i els dos principis prenen múltiples formes. El principi de la mentida ha seduït constantment als habitants de la terra al llarg de la seva història. En els temps moderns, la mentida s'ha convertit en la norma de l'existència. S'adopta sota el terme “bluff” en la ment comercial, però no obstant això és el fruit del diable, “ *pare de la mentida* ” segons Joan 8:44. A nivell religiós, les mentides apareixen en forma de múltiples falsificacions religioses diferents segons els pobles i els llocs de la terra en qüestió. I la mateixa fe cristiana s'ha convertit en la imatge perfecta de la “confusió” (= Babel) tan nombroses són les seves fosques falsificacions.

La mentida s'ensenya científicament. Perquè contràriament al seu enfocament autoritari, el pensament científic és incapaç de proporcionar una prova real de les seves teories evolutives de les espècies, i dels milions i milers de milions d'anys que els seus científics atribueixen a l'existència de la terra. Contràriament a aquest pensament científic, el testimoni del Déu creador ofereix moltes proves de la seva realitat, perquè la història terrestre dóna testimoni de les seves accions, de les quals la riuada d'aigües constitueix el primer exemple, testimoni per la presència de fòssils marins a les planes i fins i tot als cims de les muntanyes més altes de la terra. A aquest testimoni natural s'hi afegeix el testimoni deixat per la història humana, la vida de Noè, la vida d'Abraham, l'alliberament dels hebreus de l'esclavitud egípcia i el naixement del poble jueu, testimonis vius de la seva història fins a l'època del fi del món; també hi ha el testimoni ocular dels apòstols de Jesucrist que van presenciar els seus miracles, la seva crucifixió i la seva resurrecció; això fins al punt que la por a la mort els va

deixar, i van seguir el camí del martiri, el seu Mestre i el seu Model Jesús de Natzaret.

Evocant aquesta paraula "martiri" he d'obrir aquí una explicació.

Nota: no confongueu martiri amb càstig

Les dues coses tenen la mateixa aparença externa i, per tant, es poden confondre fàcilment. No obstant això, aquesta confusió té conseqüències greus, ja que l'acció punitiva corre el risc d'imputar-se a l'escollit de Déu veritablement i, per contra, el fill del diable pot ser imputat a un martiri per un Déu molt enganyós. Així doncs, per veure-ho amb claredat, hem de tenir en compte la següent anàlisi que parteix d'aquest principi; Primer, fem la pregunta: què és el martiri? Aquesta paraula prové del grec "martus" que significa: testimoni. Què és un testimoni? És qui relata fidelment o no el que ha vist, sentit, o el que ha entès sobre un tema. El tema que aquí ens interessa és el religiós, i entre els que testimonien Déu, hi ha testimonis veritables i falsos. El que és segur és que Déu marca la diferència entre tots dos. La veritat és coneguda per ell i la beneeix perquè, per la seva banda, aquest veritable testimoni s'esforça a mostrar-se fidel practicant en "*obres*" tota la seva veritat revelada i persevera en aquest camí fins a l'acceptació de la veritat morta. I aquesta mort és un autèntic martiri, perquè la vida ofert a la mort s'ajustava a l'estàndard de santedat exigida per Déu per al seu temps. Si la vida que s'ofereix no està en aquesta conformitat, no és un martiri, és un càstig que colpeja un ésser viu lliurat al diable per a la seva destrucció, perquè no es beneficia de la protecció i la benedicció de Déu. Depenent de la conformitat amb l'estàndard de veritat requerit per Déu per a cada època, la identificació del "martiri" descansarà en el nostre coneixement del judici diví revelat en les seves profecies que apunten al temps de la fi; que és l'objectiu i el tema d'aquest treball.

És important entendre que la veritat no té la capacitat de convertir una ment rebel; l'experiència del primer àngel creat, nomenat per Déu, Satanàs, des de la seva rebel·lió, ho demostra. La veritat és un principi pel qual els elegits se

sentiran naturalment atrets, els qui l'estimen i estan disposats a lluitar al costat de Déu en Jesucrist, la mentida que el perjudica.

En conclusió, la Revelació Divina es construeix progressivament al llarg de sis mil anys d'experiències i testimonis viscuts en les millors i pitjors condicions. Un temps de sis mil anys pot semblar curt, però per a l'home que només dóna un interès real als anys de la seva pròpia vida, és en realitat un temps prou llarg el que permet que Déu s'estengui al llarg dels segles, i més precisament al llarg de sis mil anys. , les diferents fases de les realitzacions del seu projecte global. Exclusivament en Jesucrist, Déu dóna als seus elegits del temps final, pel que fa als seus misteris i obres, una comprensió clara reservada per a aquest temps final.

Gènesi: un resum profètic vital

En aquesta comprensió, el relat del Gènesi ofereix les claus fonamentals de les profecies bíbliques de Daniel i Apocalipsi; i sense aquestes claus, aquesta comprensió és impossible. Aquestes coses seran recordades quan sigui necessari, durant l'estudi profètic, però a partir d'ara, hem de saber que les paraules, " *profund, mar, terra, dona* ", portaran una idea específica del pensament diví en la seva revelació "Apocalipsi". Estan vinculats a tres etapes successives de la creació terrestre. " *L'abisme* " es refereix al planeta terra completament cobert d'aigua sense vida. Aleshores, el segon dia, el de la separació dels elements, " *el mar* ", com a sinònim i símbol de la mort, serà poblat només per animals marins el 5è ^{dia}; el seu entorn és hostil per als éssers humans creats per respirar aire. " *La terra* " surt del " *mar* " i també serà habitada el cinquè dia per animals i finalment, el sisè dia, per " *l'home format a imatge de Déu* " i " *la dona* " que serà formada. sobre una costella humana. Junts, l'home i la dona concebran dos fills. El primer " *Abel* ", tipus de l'escollit espiritual (*Abel* = Pare és Déu) serà assassinat per gelosia pel seu ancià " *Caïn* ", tipus de l'home carnal, materialista (= adquisició) que profetitza així el destí del típic. l'escollit, Jesucrist i els seus elegits, que patiran i moriran màrtirs per culpa dels "Cains", jueus, catòlics i protestants, tots "comerciants del temple", les gelosies successives i agressives dels quals es demostren i realitzat al llarg de la història terrestre. La lliçó donada per l'Esperit de Déu és doncs la següent: de l'« *abisme* » emergeixen, **successivament**, « *el mar i la terra* » símbols de falses religions cristianes que porten a la perdició de les ànimes. Per designar la seva assemblea elegida, li dóna la paraula « *dona* » que és, si és fidel al seu Déu, la « *esposa* », de l'« *anyell* », imatge símbol del mateix Crist profetitzat per la paraula « *home* » (l' *Adam*). Si és infidel, segueix sent una " *dona* ", però pren la imatge d'una " *prostituta* ". Tot això es confirmarà en l'estudi detallat presentat en aquest treball i es farà evident la seva importància vital. Es

pot entendre fàcilment, l'any 2020, els esdeveniments profetitzats a les profecies de Daniel i Apocalipsi, en la seva major part, ja s'han complert a la història i són coneguts pels homes. Però no van ser identificats pel paper espiritual que Déu els va donar. Els historiadors observen fets històrics, però només els profetes de Déu els poden interpretar.

Fe i incredulitat

Per naturalesa, l'ésser humà, des dels seus orígens, és del tipus creient. Però la creença no és fe. L'home sempre ha cregut en l'existència de Déu o divinitats, esperits superiors als quals havien de servir i als quals havien de complaure per no haver de patir danys causats per la seva ira. Aquesta creença natural es va estendre de segles en segles i mil·lennis en mil·lennis fins a l'època moderna, on els descobriments científics van prendre possessió del cervell de l'home occidental que des de llavors s'ha tornat incrèdul i incrèdulo. Tingueu en compte que aquest canvi caracteritza sobretot persones d'origen cristià. Perquè al mateix temps, a Orient, Extrem Orient i Àfrica, es van mantenir les creences en esperits invisibles. Això s'explica per manifestacions sobrenaturals presenciades per les persones que practiquen aquests ritus religiosos. A l'Àfrica, l'evidència clara de l'existència d'esperits invisibles prohibeix la incredulitat. Però el que aquestes persones no saben és que els esperits que es manifesten poderosament entre ells són en realitat esperits demoníacs rebutjats pel Déu creador de tota vida i condemnats a mort a prova. Aquesta gent no és incredula, ni incrèdula, com els occidentals, però el resultat és el mateix, ja que serveixen dimonis que els sedueixen i els mantenen sota el seu domini tirànic. La seva religiositat és de tipus pagan idolàtre que ha caracteritzat la humanitat des dels seus orígens; Eve havia estat la seva primera víctima.

A Occident, la incredulitat és realment el resultat d'una elecció, perquè poca gent desconeix els seus orígens cristians; i entre els defensors de la llibertat republicana, hi ha persones que citen paraules de la Sagrada Bíblia, testimoniant així que no ignoren la seva existència. No ignoren els fets gloriosos dels quals testifica per Déu, i, tanmateix, opten per no tenir-los en compte. És aquest tipus d'incrèdulitat que l'Esperit anomena incrèdulitat i que és l'oposició absoluta rebel a la veritable fe. Perquè si té en compte les proves que la vida li dóna a tota la terra i particularment en les manifestacions sobrenaturals dels pobles africans, l'home no té cap possibilitat de justificar la seva incrèdulitat. Per tant, les accions

sobrenaturals realitzades pels dimonis condemnen la incredulitat occidental. El Déu creador també dona prova de la seva existència, actuant poderosament a través dels fenòmens produïts per la natura sotmesa a ell; terratrèmols, erupcions volcàniques, onades destructives, epidèmies mortals, però totes aquestes coses reben ara explicacions científiques que emmascaren i destrueixen l'origen diví. A l'ull, aquest gran enemic de la fe, s'afegeix l'explicació científica que convenç el cervell humà i alhora l'encoratja en les seves eleccions que el porten a la seva perdició.

Què espera Déu de les seves criatures? Seleccionarà entre ells aquells que aproven **les seves** concepcions de la vida, és a dir, que abracen els seus pensaments. La fe serà el mitjà, però no l'objectiu. És per això que " *la fe sense obres* ", que ha de portar, es diu que és " *morta* " a Jaume 2:17. Perquè si existeix la fe veritable, també existeix la fe falsa. El correcte i el mal marquen la diferència, i Déu no té problemes per identificar l'obediència per distingir-la de la desobediència. En tot cas, segueix sent l'únic jutge l'opinió del qual decidirà el futur etern de cadascuna de les seves criatures , ja que l'objectiu de la seva selecció és únic i la seva oferta de vida eterna s'obté exclusivament a través de Jesucrist. El pas a la terra només es justifica per oferir la possibilitat d'aquesta selecció d'electes eterns. La fe no és fruit d'esforços i sacrificis formidables, sinó el d'un estat natural obtingut o no per la criatura des del seu naixement. Però quan existeix, s'ha de nodrir de Déu, sinó mor i desapareix.

La veritable fe és una cosa rara. Perquè contràriament a l'aspecte enganyós de la religió oficial cristiana, no n'hi ha prou amb posar una creu damunt la tomba d'una criatura perquè se li obrin les portes del cel. I ho apunto perquè sembla passat per alt, va dir Jesús a Mt.7:13-14: « *Entreu per la porta estreta. Perquè **ampla és la porta i ample és el camí que porta a la destrucció** , i molts hi entren . Però **estreta és la porta i estret és el camí que porta a la vida** , i són pocs els que la troben .* » Aquest ensenyament es confirma encara més a la Bíblia en l'exemple de la deportació dels jueus a Babilònia, ja que Déu només troba digne de la seva elecció Daniel i els seus tres companys i cinc reis poderosos; i Ezequiel que viu en aquesta època. Aleshores llegim a Ezequiel 14:13-20: « *Fill d'home, si un país peca contra mi fent infidelitat, i estic la meva mà contra ell, si li trenca la vara de pa, si he enviat fam. sobre ell, si n'hi destrúis homes i bèsties, i hi hagués enmig aquests tres homes, **Noè, Daniel i Job** , salvarien les seves ànimes amb la seva justícia, diu el Senyor, el Senyor. Si fes que les bèsties feres vaguessin pel país que el despoblaria, si es convertís en un desert on ningú passaria per culpa d'aquestes bèsties, i hi hagués aquests tres homes enmig d'ell, estaria viu! diu el Senyor Jahvè, **no salvarien fills ni filles, sinó que ells sols es salvarien** , i la terra es convertiria en un desert. O si portava l'espasa contra aquesta terra, si digués: *Que l'espasa corri per la terra! Si exterminés homes i bèsties, i hi hagués aquests tres homes enmig, estaria viu! diu el Senyor Jahvè, **no salvarien fills ni filles, sinó que només se salvarien** . O si he enviat una plaga a aquesta terra, si he vessat la meva fúria contra ella a través de la mortalitat, per exterminar-ne homes i bèsties, i entre ella hi hagués **Noè, Daniel i Job, sóc viu! diu el Senyor, Jahvè, no salvarien fills ni filles, sinó que salvarien la seva pròpia ànima amb la seva justícia.*** » Així ens assabentem que en el moment del diluvi de les aigües,*

només Noè va ser trobat digne de salvació entre les vuit persones protegides per l'arca.

Jesús va dir a més a Matt.22:14: “ *Perquè molts són cridats, però pocs són escollits.* » La raó s'explica simplement per l'alt nivell de santedat exigida per Déu que vol ocupar el primer lloc en el nostre cor o res. La conseqüència d'aquesta exigència s'oposa al pensament humanista sobre el món que situa l'home per sobre de tot. L'apòstol Jaume ens va advertir contra aquesta oposició, dient-nos: « *Vostès adúlter! No saps que l'amor del món és enemistat contra Déu ? Qui, per tant, vol ser amic del món es fa enemic de Déu .* » Jesús ens torna a dir a Mt.10:37: « *El qui estima el seu pare o la seva mare més que jo no és digne de mi, ni de qui estima el seu fill o filla més que jo no és digne de mi* ». A més, si com jo, convides un amic a respondre a aquest criteri religiós exigida per Jesucrist, no t'estranyis si et titlla de fanàtic; Això és el que em va passar, i aleshores vaig entendre que només tenia Jesús com a veritable amic ; ell, " *el Veritable* " d'Apocalipsis 3:7. També et direm fonamentalista, perquè et mostres honest amb Déu, legalista, perquè estimes i honores la seva santíssima llei amb la teva obediència. Aquest serà, en part, el preu humà a pagar per agradar al Senyor Jesús, tan digne del nostre sacrifici i de la nostra completa devoció que exigeix.

La fe ens permet rebre de Déu els seus pensaments secrets fins a descobrir la magnitud del seu prodigiós projecte. I per entendre el seu projecte global, l'escollit ha de tenir en compte la vida celestial dels àngels que va precedir l'experiència terrenal. Perquè en aquesta societat celestial, la divisió de les criatures i la selecció dels bons àngels fidels a Déu no es duen a terme per la fe en Crist crucificat o sobre el seu rebuig com seria el cas a la terra. Això confirma que a nivell universal, la crucifixió de Crist que va romandre sense pecat és per a Déu **el mitjà** per condemnar el diable i els seus seguidors i que a la terra, la fe en Jesucrist representa **el mitjà** escollit per Déu per tenir l'amor que sent pels seus. els escollits que l'estimen i l'aprecien. **El propòsit** d'aquesta demostració del seu total abnegació era poder condemnar legalment a mort les criatures celestes i terrestres rebels que no comparteixen el seu sentit de l'existència. I entre les seves criatures terrenals, selecciona aquells que abracen els seus pensaments, aproven les seves accions i els seus judicis perquè són aptes per compartir la seva eternitat. Al final, haurà resolt el problema creat per la llibertat donada a totes les seves criatures celestials i terrenals, perquè sense aquesta llibertat, l'amor de les seves criatures seleccionades no valdria cap valor i fins i tot es faria impossible. De fet, sense llibertat, la criatura no és més que un robot, amb un comportament automatitzat. Però el preu de la llibertat serà, al final, l'extermi de les criatures rebels del cel i la terra.

Es dóna així la prova que la fe no es basa en un simple: « *Creu en el Senyor Jesús i seràs salvat* ». Aquestes paraules bíbliques es basen en el que implica el verb "creure", és a dir, l'obediència a les lleis divines que caracteritzen la veritable fe. Per a Déu, l'objectiu és trobar criatures que l'obeeixin per amor. Va trobar alguns entre els àngels celestials i entre les seves criatures humanes terrenals, va seleccionar alguns i seguirà seleccionant-ne alguns fins al final del temps de gràcia.

Menjar per al clima adequat

Així com el cos humà necessita aliment per allargar la seva vida, la fe produïda en el seu esperit també necessita el seu aliment espiritual. Tot ésser humà sensible a la demostració d'amor donada per Déu en Jesucrist sent el desig de fer alguna cosa per ell. Però, com podem fer alguna cosa que li agradi si no sabem què espera de nosaltres? És la resposta a aquesta pregunta la que constituirà l'aliment de la nostra fe. Perquè " *sense fe és impossible agradar a Déu* " segons Heb.11:6. Però aquesta fe ha de ser encara viva i agradable per a ell per la seva conformitat a les seves expectatives. Perquè el Senyor Déu Totpoderós és el seu acabador i el seu jutge. Multituds de creients cristians anhelan tenir una bona relació amb el Déu del cel, però aquesta relació segueix sent impossible perquè la seva fe no s'ha alimentat adequadament. La resposta al problema se'n dona a Mt.24 i 25. Jesús centra el seu ensenyament en els darrers dies que poc abans del temps de la seva segona aparició, aquesta vegada, en la glòria de la seva divinitat. Ho descriu multiplicant les imatges en paràboles: paràbola de la figuera, a Mt.24:32 al 34; paràbola del lladre nocturn, a Mt.24:43 al 51; paràbola de les deu verges, a Mt.25:1 al 12; paràbola dels talents, a Matt.25:13 al 30; paràboles de les ovelles i les cabres, a Mt. 25:31 al 46. Entre aquestes paràboles, la menció del " *menjar* " apareix dues vegades: a la paràbola del lladre nocturn i a la de les ovelles i les cabres perquè, malgrat el les aparences, quan Jesús diu: " *Vaig tenir gana i em vas donar de menjar* ", ens parla d'aliment espiritual, sense el qual mor la fe de l'home. " *Perquè l'home no viurà només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu . Matt.4:4*". El propòsit de l'aliment de la fe és protegir-lo de la " *segona mort* " d'Apocalipsi 20, que fa que es perdi el dret a viure eternament.

Com a part d'aquesta reflexió, dirigeix la teva mirada i atenció cap a aquesta paràbola del lladre nocturn:

V.42: « *Veilleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor* ».

Es defineix el tema del retorn de Jesucrist i la seva "espera" provocarà un despertar espiritual als Estats Units d'Amèrica del Nord, entre 1831 i 1844. S'anomena "adventisme", essent ells mateixos els membres d'aquest moviment designats. pels seus contemporanis pel terme "adventistes"; paraula presa del llatí "adventus" que significa: advent.

V.43: “ *Coneix-ho bé, si l'amo de casa sabés a quina vigilància de la nit ha de venir el lladre, vigilaria i no permetria que s'enfonsin la seva casa* ”.

En aquest vers, el " *amo de casa* " és el deixeble que espera que Jesús torni, i el " *lladre* " es refereix al mateix Jesús. A través d'aquesta comparació, Jesús ens mostra l'avantatge de conèixer la data del seu retorn. Per tant, ens anima a descobrir-ho, i escoltar els seus consells condicionarà la nostra relació amb ell.

V.44: « *Per tant, també estigueu preparats, perquè el Fill de l'home ve a l'hora que no penseu* ».

He corregit , en aquest vers, el temps futur dels verbs perquè en l'original grec, aquests verbs estan en temps present. De fet, aquestes paraules les diu Jesús als seus deixebles contemporanis que l'interroguen sobre aquest tema. El Senyor, en el temps del final, utilitzarà aquest tema "adventista" per tamisar els cristians posant-los a prova de la fe profètica; amb aquesta finalitat, organitzarà successivament al llarg del temps, quatre expectatives "adventistes"; cada vegada justificada per una nova il·luminació donada per l'Esperit, les tres primeres referents als textos profètics de Daniel i Apocalipsi.

V.45: “ *Qui és, doncs, el servent fidel i prudent, que el seu amo ha posat sobre el seu poble, perquè els doni el menjar a temps?* »

Aneu amb compte de no equivocar-vos en el vostre judici, perquè el " *menjar* " de què es parla en aquest vers està actualment davant els vostres ulls. Sí, és aquest document al qual he donat el nom de "Explica Daniel i Apocalipsi" el que constitueix aquest " *aliment* " espiritual essencial per nodrir la teva fe, perquè proporciona, de Jesucrist, totes les respostes a les preguntes que legítimament et pots fer. , i més enllà d'aquestes respostes, revelacions inesperades, com la veritable data del retorn de Jesucrist que ens compromet fins a la primavera de 2030 en la quarta i última "espera" "adventista".

Preocupat personalment per aquest vers, presento aquest document, fruit de la meva fidelitat al Déu de la veritat i de la meva prudència, perquè no em vull sorprendre el retorn de Jesucrist. Aquí Jesús revela el seu pla del temps final. Ha planejat per a aquest temps un " *menjar* " adequat per alimentar la fe dels seus elegits que esperen fidelment el seu gloriós retorn. I aquest " *menjar* " és profètic.

V.46: “ *Feliç aquell servent que el seu amo, quan arribi, trobarà fent-ho!* »

El context del seu gloriós retorn es confirma aquí, és el de la quarta expectativa "adventista". El servent en qüestió ja està molt content de conèixer el pensament revelat de Déu, el seu judici sobre la fe dels homes. Però aquesta benaurança s'estendrà i preocuparà a tots aquells que, rebent aquesta darrera llum divina, la propagaran al seu torn i la compartiran amb els elegits escampats per la terra, fins al retorn efectiu de Jesucrist.

V.47: “ *Us dic de veritat, ell ho establirà sobre tots els seus béns.* »

Els béns del Senyor afectaran, fins al seu retorn, els valors espirituals. I el servent esdevé per a Jesús, el guardià del seu tresor espiritual; el dipositari exclusiu dels seus oracles i de la seva llum revelada. Després de llegir tot aquest document, podreu veure que no estic exagerant en donar a la seva revelació profètica bíblica el nom de "tresor". Quin altre nom podria donar a una revelació que protegeix contra la " *segona mort* " i obre el camí a la vida eterna? Perquè

dissipa i fa desaparèixer la possibilitat del dubte que és fatal per a la fe i la salvació.

V.48: " *Però si es tracta d'un servent dolent, que diu dins de si mateix: El meu amo tarda a venir* " ,

La vida creada per Déu és de tipus binari. Tot té el seu absolut contrari. I Déu va presentar als humans dos camins, dos camins per guiar les seves eleccions: *la vida i el bé, la mort i el mal; el blat i la palla; l'ovella i la cabra, la llum i la foscor*. En aquest vers, l'Esperit apunta al servent malvat, però tanmateix servent, que designa la falsa fe no alimentada per Déu i sobretot, la falsa fe cristiana que acaba arribant i referint-se a la mateixa fe adventista, en el nostre temps de la fi. . Ja no rebent la llum de Jesucrist perquè va rebutjar allò que se li va presentar entre 1982 i 1991 i que va anunciar la seva vinguda per al 1994, aquest adventisme va produir un fruit de maldat que va resultar per la radiació del missatger de Déu el novembre de 1991. Fixeu-vos que Jesús revela els pensaments ocults del cor: « *qui diu en si mateix* ». Perquè les aparences del comportament religiós extern són extremadament enganyoses; el formalisme religiós substitueix la veritable fe viva plena de zel per la veritat.

V.49: " *... si comença a colpejar els seus companys, si menja i beu amb els borratxos,* "

La imatge és una mica anticipada fins ara, però la radiació expressa, clarament, en temps de pau, l'oposició i la lluita que expressen i precedeixen la persecució real que vindrà; només és qüestió de temps. Des de 1995, l'adventisme institucional ha estat " *menjant i bevent amb borratxos* " fins al punt que s'ha aliat amb protestants i catòlics entrant en l'aliança ecumènica. Perquè a Apocalipsis 17:2, dirigint-se a la fe catòlica anomenada " *Babilònia la Gran* ", i a la fe protestant anomenada " *terra* ", l'Esperit diu: " ***És amb ella que els reis de la terra s'han lliurat a la fornicació. , i és del vi de la seva fornicació que els habitants de la terra es va emborratxar.*** "

V.50: " *...l'amo d'aquest servent vindrà un dia que no espera, i a una hora que no sap* " .

La conseqüència del rebuig de la llum pel que fa a la tercera expectativa adventista, i la data de 1994, apareix finalment en forma de desconeixement del temps del veritable retorn de Jesucrist, és a dir, la quarta expectativa adventista del projecte diví. Aquest desconeixement és conseqüència de la ruptura de la relació amb Jesucrist, per la qual cosa podem deduir el següent: els adventistes situats en aquesta tràgica situació ja no són als ulls de Déu o, segons el seu judici, "adventistes".

V.51: " *...el trencarà a trossos, i li donarà la seva part amb els hipòcrites : hi haurà plor i cruixir de dents.* »

La imatge expressa la ira que Déu causarà als falsos servidors que l'han traït. Anoto en aquest vers el terme " *hipòcrites* " amb el qual l'Esperit designa falsos cristians a Dan.11:34, però cal una lectura més àmplia per entendre el context de l'època a què es dirigeix la profecia, que inclou els versos 33 i 35: " *I el més savi d'ells instruirà a molts. N'hi ha que sucumbiran per un temps a l'espasa i a la flama, a la captivitat i al saqueig. En el moment en què sucumbin, se'ls ajudarà una mica, i **molts se'ls unirà per hipocresia*** . Alguns dels savis cauran,

perquè siguin purificats, purificats i blanquejats, fins al temps de la fi, perquè no arribarà fins al temps assenyalat. » El « servent malvat » és, doncs, el que traeix les expectatives de Déu, el seu Mestre, i s'uneix, « fins al temps de la fi », al campament dels « hipòcrites ». Comparteix, a partir d'aleshores, amb ells, la ira de Déu que els colpeja fins al judici final, on són aniquilats, consumits en el “ llac de foc ” que dona “ la segona mort ” definitivament, segons Ap. 20: 15: « Qui no es va trobar escrit al llibre de la vida va ser llançat al llac de foc ».

La història revelada de la veritable fe

La veritable fe

Hi ha moltes coses a dir sobre el tema de la fe veritable, però ja proposo aquest aspecte que em sembla prioritari. Qualsevol que vulgui establir una relació amb Déu ha de saber que la seva concepció de la vida a la terra i al cel és l'extrem contrari del nostre sistema establert a la terra que es basa en pensaments orgullosos i malvats inspirats per Déu. el seu enemic i el dels seus veritables elegits. Jesús ens va donar la manera d'identificar la veritable fe: “ ***Pels seus fruits els coneixereu . Recollim raïm de les espines, o figues dels cards? (Mt.7:16).*** Basant-se en aquesta afirmació, estigueu segurs que tots els que reclamen el seu nom i que no presenten, la seva gentilesa, la seva amabilitat, el seu sacrifici, el seu esperit de sacrifici, el seu amor a la veritat i el seu zel per obeir els manaments de Déu, mai han estat ni seran els seus servents; això és el que ens ensenya 1 Cor.13 definint el carisma de la santedat vertadera; allò que exigeix el just judici de Déu: versicle 6: « ***No s'alegra en la injustícia, sinó que s'alegra de la veritat.*** ”.

Com podem creure que el perseguit i el perseguidor són jutjats per Déu de la mateixa manera? Quina semblança hi ha entre Jesucrist, crucificat voluntàriament, i la inquisició papal romana o Joan Calví, que va sotmetre homes i dones a tortura fins a la seva mort? Per no veure la diferència, hem d'ignorar les paraules inspirades en escrits bíblics. Aquest era el cas, abans que la Bíblia s'estengués per tot el món, però des que ha estat disponible a tot arreu de la terra; quines excuses poden justificar els errors de judici dels éssers humans? No n'hi ha cap. Per tant, la vinguda ira divina serà molt gran i incontrolable.

Els tres anys i mig durant els quals Jesús va treballar en el seu ministeri terrenal ens són revelats als Evangelis, perquè puguem conèixer l'estàndard de la veritable fe segons l'opinió de Déu; l'únic que importa. La seva vida se'ns ofereix com a model; un model que hem d'imitar per ser reconeguts per ell com a deixebles seus. Aquesta adopció implica que compartim la seva concepció de la vida eterna que ens proposa. L'egoisme hi és desterrat, així com l'orgull devastador i destructiu. No hi ha lloc per a la brutalitat i la maldat en la vida eterna que s'ofereix només als elegits reconeguts pel mateix Jesucrist. El seu comportament va ser pacíficament revolucionari, perquè ell, Mestre i Senyor, es va fer el servent de tots, inclinant-se fins al punt de rentar els peus dels seus deixebles, per tal de donar sentit concret a la seva condemna dels valors orgullosos que manifestaven. els líders religiosos jueus de la seva època; coses que encara caracteritzen avui els religiosos jueus i cristians. En oposició absoluta, l'estàndard revelat en Jesucrist és l'estàndard de la vida eterna.

En mostrar als seus servents els mitjans per identificar-se, els seus enemics, els falsos servidors de Déu, Jesucrist va actuar per salvar les seves ànimes. I la seva promesa d'estar, fins a la fi del món, “ *enmig* ” dels seus elegits, es compleix i consisteix a il·luminar-los i protegir-los al llarg de la seva vida

terrenal. L'estàndard absolut de la veritable fe és que Déu roman amb els seus elegits. Mai són privats de la seva llum i del seu Esperit Sant. I si Déu es retira, és perquè l'escollit ja no ho és; el seu estatus espiritual va canviar en el judici just de Déu. Perquè el seu criteri s'adapta al comportament humà. A nivell individual, els canvis segueixen sent possibles en ambdues direccions; del bé al mal o del mal al bé. Però no és així, a nivell col·lectiu de grups i institucions religioses, que només canvien del bé al mal, quan no s'adapten als canvis establerts per Déu. En el seu ensenyament, Jesús ens diu : « *Un arbre bo no pot donar fruits dolents, com un arbre dolent no pot donar fruits bons (Mt.7:18).* » Així ens va fer entendre que, pel seu fruit abominable, la religió catòlica és un « *arbre dolent* » i que, per la seva falsa doctrina, ho continuarà sent, fins i tot quan, sense suport monàrquic, deixi de perseguir. I passa el mateix amb la religió anglicana creada per Enric VIII per justificar els seus adulteris i els seus crims; quin valor pot donar Déu als seus descendents i monarques successors? Aquest és també el cas de la religió calvinista protestant, ja que aquest fundador, Joan Calví, era temut, per la fama de la seva duresa de caràcter i les nombroses execucions a mort que va legitimar a la seva ciutat de Ginebra, de manera molt semblant a les pràctiques catòliques del seu temps, fins al punt d'anar més enllà. No era probable que aquest protestantisme agradaria al dolç Senyor Jesucrist, i de cap manera no es pot prendre com a model de la veritable fe. És tan cert que en la seva revelació donada a Daniel, Déu ignora la reforma protestant, apuntant només al règim papal de 1260 anys, i al moment de l'establiment dels missatges de l'adventisme del setè dia, portador de les veritats divines revelades, des de 1844. , fins a la fi del món, que ve, el 2030.

Totes les falsificacions religioses malvades històriques tenen aspectes del model aprovat per Déu, però mai el coincideixen. La veritable fe es nodreix constantment de l'Esperit de Crist, la falsa fe no. La veritable fe pot explicar els misteris de les profecies bíbliques de Déu, la falsa fe no. Pel món circulen multitud d'interpretacions de profecies, cadascuna més fantàsica que l'altra. A diferència d'ells, les meves interpretacions s'obtenen únicament de cites de la Bíblia; el missatge és doncs precís, estable, coherent i coherent amb el pensament de Déu del qual no s'allunya mai; i el Totpoderós vetlla per ella.

Notes preparatòries per al Llibre de Daniel

El nom Daniel significa que Déu és el meu jutge. El coneixement del judici de Déu és una base principal de la fe, perquè condueix la criatura a l'obediència a la seva voluntat revelada i entesa, única condició per ser beneït per ell en tot moment. Déu busca l'amor de les seves criatures que ho concreten i ho demostren a través de la seva fe obedient. Per tant, el judici de Déu es revela a través de les seves profecies que utilitzen símbols com en les paràboles de Jesucrist. El judici de Déu es revela per primera vegada pel llibre de Daniel, però només estableix els fonaments principals del seu judici sobre la història religiosa cristiana, que es revelarà amb detall al llibre Apocalipsi.

En Daniel, Déu revela poc, però aquest petit quantitatiu té una gran importància qualitativa, perquè constitueix el fonament de la Revelació profètica global. Els arquitectes d'edificació saben com de determinant i determinant és la preparació de l'obra. En profecia, aquest és el paper donat a les revelacions rebudes pel profeta Daniel. De fet, quan els seus significats s'entenen clarament, Déu aconsegueix el doble objectiu **de demostrar la seva existència** i donar als seus elegits **les claus per entendre** el missatge lliurat per l'Esperit. En aquestes "poques coses" trobem tot el mateix: l'anunci d'una successió de quatre imperis dominants universals des de l'època de Daniel (Dan. 2, 7 i 8); la datació oficial del ministeri terrenal de Jesucrist (Dan.9); l'anunci de l'apostasia cristiana el 321 (Dan.8), el regnat papal de 1260 anys entre 538 i 1798 (Dan.7 i 8); i l'aliança "adventista" (Dan. 8 i 12) des de 1843 (fins al 2030). A això afegeixo Dan.11 que, com veurem, revela la forma i l'evolució de l'última Guerra Mundial nuclear terrestre que encara queda per assolir abans del gloriós retorn del Déu Salvador.

Subtilment, el Senyor Jesucrist va evocar el nom de Daniel per recordar-ne la importància per al nou pacte. « *Per tant, quan veieu l'abominació de la desolació, de la qual va parlar el profeta Daniel , establerta al lloc sant, que faci cas qui la llegeixi!* (Mat. 24:15) »

Si Jesús va donar testimoni a favor de Daniel, és perquè Daniel havia rebut d'ell els ensenyaments sobre la seva primera vinguda i el seu retorn gloriós, més que cap altre abans d'ell. Perquè les meves paraules s'entenguin clarament, heu de saber que el Crist que va venir del cel es va presentar prèviament a Daniel sota el nom de " **Miquel** ", a Dan. 10:13-21, 12:3 i aquest nom és pres per Jesús. -Crist a Apocalipsis 12:7. Aquest nom " **Micaël** " és més conegut en la seva forma llatina catòlica Michel, el nom donat al famós Mont Saint-Michel a la França bretona. El llibre de Daniel afegeix detalls numèrics que ens permeten conèixer l'any de la seva primera vinguda. També voldria assenyalar que el nom " **Micaël** " significa: Qui és com Déu; i el nom " **Jesús** " es tradueix com: YaHWéH salva. Tots dos noms concerneixen al gran Déu creador, el primer amb el títol celestial, el segon amb el títol terrenal.

La revelació del futur se'ns presenta com un joc de construcció de diversos pisos. Als inicis del cinema, per crear efectes de relleu en dibuixos animats , els cineastes utilitzaven plaques de vidre els diferents patrons pintats de les quals, un

cop superposats, donaven una imatge a diversos nivells. Així passa amb la profecia dissenyada per Déu.

Tot comença en Daniel

EL LLIBRE DE DANIEL

Vosaltres que llegiu aquesta obra, sabeu que el Déu Totpoderós il·limitat és viu, encara que està amagat. Aquest testimoni del " *profeta Daniel* " va ser escrit per convèncer-vos d'això. Porta el segell del testimoni de l'antiga i nova aliança perquè Jesús el va evocar en les paraules adreçades als seus deixebles. La seva experiència revela l'acció d'aquest Déu bo i just. I aquest llibre ens permet descobrir el judici que Déu porta sobre la història religiosa del seu monoteisme, jueu en una primera aliança, després cristià, en la seva nova aliança, construïda sobre la sang vessada per Jesucrist, el 3 d'abril del 30 de la seva era. Qui millor que " *Daniel* " pot revelar el judici de Déu? El seu nom significa "Déu és el meu jutge". Aquestes experiències viscudes no són faules, sinó testimoni de la benedicció divina del seu model de fidelitat. Déu el presenta entre les tres persones que salvaria en la desgràcia a Ezequiel 14:14-20. Aquests tres tipus de l'escollit són " *Noé, Daniel i Job* ". El missatge de Déu ens diu clarament que fins i tot en Jesucrist, si no ens assemblem a aquests models, la porta a la salvació ens romandrà tancada. Aquest missatge confirma el camí estret, el camí estret o la porta estreta per on han de passar els elegits per entrar al cel, segons l'ensenyament de Jesucrist. La història de " *Daniel* " i els seus tres companys se'ns presenta com el model de la fidelitat que Déu salva en els dies de dificultat.

Però també hi ha en aquesta història de la vida de Daniel, la conversió de tres reis poderosos que Déu va aconseguir arrabassar al diable a qui eren adoradors en total ignorància. Déu va fer d'aquests emperadors els portaveus més poderosos de la seva causa en la història de la humanitat, els primers, però també els últims, perquè aquests homes models desapareixeran i la religió, els valors, la moral declinaran sense parar. Per a Déu, arrabassar una ànima és una lluita llarga i el cas del rei " *Nabucodonosor* " és un model molt revelador d'aquest tipus. Confirma la paràbola de Jesucrist, aquest " *bon pastor* " que deixa el seu ramat a buscar l'ovella perduda.

Daniel 1

Dan 1:1 *L'any tercer del regnat de Joiaquim, rei de Judà, Nabucodonosor, rei de Babilònia, va marxar contra Jerusalem i la va assetjar.*

1a- *El tercer any del regnat de Joiaquim, rei de Judà*
Regnat de Joiaquim d'11 anys de – 608 a – 597. 3r^{any} a – 605.

1b- *Nabucodonosor*

Aquesta és la traducció babilònica del nom del rei Nabucodonosor, "Nabu protegeix el meu fill gran". Nabu és el déu mesopotàmic del coneixement i l'escriptura. Ja podem entendre que Déu vol recuperar aquest poder sobre el coneixement i l'escriptura.

Dan 1:2 *I el Senyor va lliurar a les seves mans Joiaquim, rei de Judà, i part dels utensilis del temple de Déu. Nabucodonosor va portar els utensilis a la terra de Sinar, a la casa del seu déu, i els va posar al tresor del seu déu.*

2a- *El Senyor va lliurar a les seves mans Joiaquim, rei de Judà*

L'abandonament de Déu del rei jueu està justificat. 2Cr.36:5 *Joiaquim tenia vint-i-cinc anys quan esdevingué rei, i va regnar onze anys a Jerusalem. Va fer el que és dolent als ulls del Senyor, el seu Déu .*

2b- *Nabucodonosor va portar els utensilis a la terra de Sinar, a la casa del seu déu, els va posar al tresor del seu déu.*

Aquest rei és pagà, no coneix el veritable Déu a qui serveix Israel però té cura d'honrar el seu déu: Bel. Després de la seva futura conversió, servirà el veritable Déu de Daniel amb la mateixa fidelitat.

Dan 1:3 *El rei va ordenar a Aspenaz, el cap dels seus eunucs, que portés alguns dels fills d'Israel de naixement reial o de família noble,*

Dan 1:4 *nois joves sense taques corporals, d'aspecte bell, dotats de saviesa, intel·ligència i instrucció, capaços de servir al palau del rei, i que s'ensenyarien les lletres i la llengua dels caldeus.*

4a- El rei Nabucodonosor sembla amable i intel·ligent, només busca ajudar els nens jueus a integrar-se amb èxit en la seva societat i els seus valors.

Dan 1:5 *El rei els va assignar per cada dia una part del menjar de la seva taula i del vi que bevia, amb la intenció de criar-los durant tres anys, al final dels quals estarien al servei del rei.*

5a- Els bons sentiments del rei són evidents. Comparteix amb els joves allò que ell mateix ofereix, des dels seus déus fins al seu menjar.

Dan 1:6 *Entre ells hi havia Daniel, Hananies, Misael i Azaries, dels fills de Judà.*

6a- De tots els joves jueus portats a Babilònia, només quatre d'ells van mostrar una fidelitat model. Els fets que segueixen són organitzats per Déu per tal de mostrar la diferència en el fruit que donen els qui el serveixen i els qui beneeixen i els que no el serveixen i als quals ignora.

Dan 1:7 *I el cap dels eunucs els va posar noms: Daniel Beltesassar, Hananies Xadrac, Misael Mesac i Azaries Abednego.*

7a- La intel·ligència és compartida per aquests joves jueus que accepten portar noms pagans imposats pel guanyador. El nom és un signe de superioritat i un principi ensenyat pel veritable Déu. Gènesi 2:19: *I el Senyor Déu, que va formar de la terra totes les bèsties del camp i tots els ocells del cel, els va portar a l'home per veure com els anomenaria, i que cada ésser viu s'anomenaria com home. li donaria.*

7b- Daniel “Déu és el meu jutge” passa a anomenar-se Beltesassar: “Bel protegirà”. Bel designa el diable que aquests pobles pagans, en total ignorància, van servir i honrar, víctimes dels esperits demoníacs.

Hananiah "Gràcia o donat de YaHWéH" es converteix en "Shadrac" "inspirat per Aku". Aku era el déu de la lluna a Babilònia.

Mishaël "Qui és la justícia de Déu" es converteix en Meschac "que pertany a Aku".

Azariah "L'ajuda o l'ajuda és YaHWéH" es converteix en "Abed-Nego" "Servent de Nego" , i ja allà, el déu solar dels caldeus.

Dan 1:8 *Daniel va decidir no contaminar-se amb el menjar del rei i amb el vi que bevia el rei, i va suplicar al cap eunuc que no l'obligués a contaminar-se.*

8a- **Tenir un nom pagan** no suposa cap problema quan ets vençut, però contaminar-te fins a avergonyir Déu és massa demanar. La lleialtat dels joves els va portar a abstenir-se *dels vins i carns del rei* perquè aquestes coses eren tradicionalment presentades a les divinitats paganes honrades a Babilònia. La seva joventut manca de maduresa i encara no raonen com Pau, el testimoni fidel de Crist que considera que les falses divinitats són vent (Rom.14; 1Co.8). Però per por d'escandalitzar els qui són febles, actua com ells. Si actua de manera contrària, no comet cap pecat, perquè el seu raonament és correcte. Déu condemna la contaminació comesa voluntàriament amb tot coneixement i consciència; en aquest exemple, l'elecció intencionada d'honrar els déus pagans.

Dan 1:9 *Déu va donar a Daniel favor i gràcia davant el cap eunuc.*

9a- La fe dels joves es manifesta amb la por de desagradar a Déu; Ell els pot beneir.

Dan 1:10 *El cap dels eunucs va dir a Daniel: «Temo el meu senyor el rei, que t'ha indicat què has de menjar i beure; perquè per què hauria de veure el teu rostre més abatut que el dels joves de la teva edat? Tu exposaries el meu cap al rei.*

Dan 1:11 *Llavors Daniel va dir a l'administrador a qui el cap eunuc havia confiat la supervisió de Daniel, Hananies, Misael i Azaries:*

Dan 1:12 *Prova els teus servents durant deu dies i dóna'ns verdures per menjar i aigua per beure;*

Dan 1:13 *Llavors miraràs les nostres cares i les cares dels joves que mengen el menjar del rei, i tractaràs amb els teus servents segons el que has vist.*

Dan 1:14 *I els va concedir el que demanaven i els va provar deu dies.*

Dan 1:15 *Al cap de deu dies eren més bons i més grassos que tots els joves que menjaven el menjar del rei.*

15a- Podem establir una comparació espiritual entre els “ *deu dies* ” de l'experiència de Daniel i els seus tres companys, amb els “ *deu dies* ” d'anys profètics de persecució del missatge de l'època “ *Esmirna* ” d'Apo 2:10 . De fet, en ambdues experiències, Déu revela el fruit ocult dels qui diuen ser d'ell.

Dan 1:16 *El majordom es va endur el menjar i el vi que els havien destinat, i els va donar verdures.*

16a- Aquesta experiència mostra com Déu pot actuar sobre la ment dels homes perquè afavoreixin els seus servents segons la seva santa voluntat. Perquè el risc que va assumir el majordom del rei era gran i Déu va haver d'intervenir perquè acceptés les propostes de Daniel. L'experiència de fe és un èxit.

Dan 1:17 Déu va donar a aquests quatre joves coneixement, intel·ligència en totes les lletres i saviesa; i Daniel va explicar totes les visions i els somnis.

17a- Déu va concedir a aquests quatre joves coneixement, intel·ligència en totes les lletres i saviesa

Tot és un regal del Senyor. Qui no el coneix no sap fins a quin punt depèn d'ell si són intel·ligents i savis o ignorants i ximplés.

17 b- i Daniel va explicar totes les visions i tots els somnis.

Primer per mostrar la seva fidelitat, Daniel és honorat per Déu que li dóna el do de la profecia. Aquest va ser el testimoni que va donar en el seu temps al fidel Josep, captiu dels egipcis. Entre les ofrenes de Déu, Salomó també va triar la saviesa; i per aquesta elecció, Déu li va donar tota la resta, glòria i riquesa. Daniel, al seu torn, experimentarà aquesta elevació construïda pel seu Déu fidel.

Dan 1:18 En el moment fixat pel rei per portar-los-los, el cap dels eunucs els va presentar a Nabucodonosor.

Dan 1:19 El rei va parlar amb ells; i entre tots aquests joves no hi havia cap com Daniel, Hananies, Misael i Azaries. Per tant, foren admesos al servei del rei.

Dan 1:20 Pel que fa a totes les coses que requerien saviesa i intel·ligència, i sobre les quals el rei els interrogava, les trobà deu vegades superiors a tots els mags i astròlegs que eren en tot el seu regne.

20a- Déu mostra així “ la diferència entre els qui el serveixen i els que no el serveixen ”, que està escrit a Mal.3:18. Els noms de Daniel i els dels seus companys entraran en el testimoni de la Sagrada Bíblia, perquè les seves demostracions de fidelitat serviran de models per animar els elegits fins a la fi del món.

Dan 1:21 Així va ser Daniel fins el primer any del rei Cir.

Daniel 2

Dan 2:1 L'any segon del regnat de Nabucodonosor, Nabucodonosor va tenir somnis. La seva ment estava inquieta i no podia dormir.

1a- Així, a – 604. Déu es manifesta en l'esperit del rei.

Dan 2:2 El rei va cridar els mags, els astròlegs, els bruixots i els caldeus per explicar-li els seus somnis. Van venir i es van presentar davant el rei.

2a- Aleshores, el rei pagan es dirigeix a les persones en les quals, fins aleshores, ha confiat, cadascun d'ells especialista en el seu camp.

Dan 2:3 I el rei els digué: He somiat un somni; la meva ment està agitada, i m'agradaria conèixer aquest somni.

3a- El rei va dir bé: *vull conèixer aquest somni* ; no parla del seu significat.

Dan 2:4 *Els caldeus van respondre al rei en llengua aramea: "Oh, rei, viu per sempre!" Expliqueu-ho als vostres servents i us ho explicarem.*

Dan 2:5 *I el rei va respondre una altra vegada i va dir als caldeus: La cosa m'ha escapat; Si no em feu conscient del somni i de la seva explicació, us destrossaran i les vostres cases quedaran reduïdes a un munt d'escombraries.*

5a- La intransigència del rei i la mesura extrema que pren són excepcionals i inspirades per Déu que crea els mitjans per confondre el xarlatanisme pagà i revelar la seva glòria a través dels seus fidels servidors.

Dan 2:6 *Però si em dius el somni i la seva explicació, rebràs de mi regals i regals i un gran honor. Per tant, digueu-me el somni i la seva explicació.*

6a- Aquests dons, presents i grans honors , Déu els prepara per als seus fidels elegits.

Dan 2:7 *Van respondre per segona vegada: Que el rei expliqui el somni als seus servents, i nosaltres l'explicarem.*

Dan 2:8 *I el rei va respondre i va dir: Entenc que estàs intentant guanyar temps, perquè veus que l'assumpte m'ha escapat.*

8a- El rei demana als seus savis una cosa que mai s'ha demanat i no ho aconsegueix.

Dan 2:9 *Per tant, si no em feu conèixer el somni, la mateixa sentència us cobrirà a tots; vols preparar-me per dir-me mentides i falsedats, mentre esperes que els temps canviïn. Per tant, digueu-me el somni, i sabré si sou capaços de donar-me l'explicació.*

9a- *vols preparar-te per dir-me mentides i falsedats, mentre esperes que canviïn els temps*

És per aquest principi que fins a la fi del món, tots els falsos vidents i endevins s'enriqueixen.

9b- *Per tant, digueu-me el somni, i sabré si sou capaços de donar-me l'explicació*

Per primera vegada aquest raonament lògic es manifesta en el pensament d'un home. Els xarlatans s'ho passen molt bé podent explicar qualsevol cosa als seus clients ingenus i massa crèdules. La petició del rei desemmascara el seu límit.

Dan 2:10 *Els caldeus van respondre al rei: No hi ha ningú a la terra que pugui dir el que demana el rei; cap rei, per gran i poderós que hagi estat, ha exigit mai una cosa així a cap mag, astròleg o caldeu.*

10a- Són certes les seves paraules, ja que fins aleshores Déu no havia intervingut per desemmascarar-los, perquè entenguin que ell és l'únic Déu, i que les seves divinitats paganes no són més que res i ídols construïts per les mans i els esperits dels homes donats. cap als esperits demoníacs.

Dan 2:11 *El que demana el rei és difícil; no hi ha ningú que pugui dir-ho al rei, excepte els déus, l'habitatge dels quals no és entre els homes.*

11a- Els savis expressen aquí una veritat innegable. Però fent aquestes observacions, admeten no tenir cap relació amb *els déus* , mentre que tot el temps són consultats per persones enganyades que creuen que obtindran respostes de divinitats ocultes a través d'ells. El repte llançat pel rei els desemmascara. I per

aconseguir-ho, calia la saviesa imprevisible i infinita del veritable Déu, revelada ja de manera sublim en Salomó, aquest mestre de la saviesa divina.

Dan 2:12 *Per això el rei es va enfadar i es va enutjar molt. Va ordenar que tots els savis de Babilònia fossin matats.*

Dan 2:13 *La sentència va ser publicada, els savis van ser assassinats i buscaven Daniel i els seus companys per destruir-los.*

13a- És posant els seus propis servents abans de la mort que Déu els ressuscitarà en glòria amb el rei Nabucodonosor. Aquesta estratègia profetitzava l'última experiència de fe adventista on els elegits esperaran la mort decretada pels rebels en una data determinada. Però aquí de nou, la situació s'invertirà, perquè els morts seran aquells rebels que es mataran entre ells quan el Crist poderós i victoriós aparegui al cel per jutjar-los i condemnar-los.

Dan 2:14 *Llavors Daniel va parlar amb saviesa i sàvia a Arjoc, cap de la guàrdia del rei, que havia sortit a matar els savis de Babilònia.*

Dan 2:15 *I ell respongué i digué a Arjoc, cap del rei: Per què és tan severa la sentència del rei? L'Arjoc va explicar l'assumpte a Daniel.*

Dan 2:16 *I Daniel va anar a trobar el rei i li va suplicar que li donés temps per donar-li l'explicació.*

16a- Daniel actua segons la seva naturalesa i la seva experiència religiosa. Sap que els seus dons profètics li són donats per Déu, en qui està acostumat a dipositar tota la seva confiança. Aprenent el que demana el rei, sap que Déu té les respostes, però és la seva voluntat donar-li-les a conèixer?

Dan 2:17 *Llavors Daniel se'n va anar a casa seva i va informar d'aquest assumpte a Hananies, Misael i Azaries, els seus companys:*

17a- Els quatre joves viuen a casa de Daniel. “ *Els de semblants s'ajunten* ” i representen l'assemblea de Déu. Ja abans de Jesucrist, « *on dos o tres es reuneixen en el meu nom, jo sóc enmig d'ells* », diu el Senyor. L'amor fraternal uneix a aquests joves que demostren un bell esperit de solidaritat.

Dan 2:18 *exhortant-los a implorar misericòrdia al Déu del cel, perquè Daniel i els seus companys no fossin destruïts amb la resta dels savis de Babilònia.*

18a- Davant d'una amenaça tan forta contra les seves vides, la pregària ardent i el dejuni sincer són les úniques armes dels elegits. Ho saben i esperaran la resposta del seu Déu que ja els ha donat tantes proves que els estima. A la fi del món, actuaran de la mateixa manera els últims escollits objecte del decret de mort.

Dan 2:19 *Llavors el secret va ser revelat a Daniel en una visió nocturna. I Daniel va beneir el Déu del cel.*

19a- Demanat pels seus elegits, el Déu fidel és allà, perquè va organitzar la prova per donar testimoni de la seva fidelitat per a Daniel i els seus tres companys; per tal d'eleva-los als més alts càrrecs del govern del rei. Els farà, experiència rere experiència, indispensables per a aquest rei a qui dirigirà i finalment convertirà. Aquesta conversió serà el fruit del comportament fidel i irreprochable dels quatre joves jueus santificats per Déu per a una missió excepcional.

Dan 2:20 *Daniel respongué i digué: Beneït sigui el nom de Déu des de l'eternitat fins a l'eternitat. La saviesa i la força li pertanyen.*

20a- Un elogi ben justificat perquè la prova de la seva *saviesa* està, en aquesta experiència, innegablement demostrada. La seva *força* va lliurar Joiaquim a Nabucodonosor i va imposar les seves idees a la ment dels homes que havien d'afavorir el seu projecte.

Dan 2:21 *Ell és qui canvia els temps i les circumstàncies, el qui derroca i assenta els reis, el que dóna saviesa als savis i coneixement als intel·ligents.*

21a- Aquest vers expressa clarament totes les raons per creure en Déu i en Déu. Nabucodonosor acabarà convertint-se quan s'adoni completament d'aquestes coses.

Dan 2:22 *Ell revela el que és profund i amagat, sap el que hi ha a les tenebres i la llum roman amb ell.*

22a- El dimoni també pot revelar allò que és profund i ocult, però la llum no és en ell. Ho fa per seduir i allunyar els humans del veritable Déu que, quan ho fa, actua per salvar els seus elegits revelant-los les trampes mortals posades pels dimonis condemnats a les tenebres terrenals, des de la victòria de Jesucrist sobre el pecat. i la mort.

Dan 2:23 *Déu dels meus pares, et glorifico i et lloo, perquè m'has donat saviesa i força, i que m'has fet saber el que t'hem demanat, que ens has revelat el secret del rei.*

23a- La saviesa i la força eren en Déu, en la pregària de Daniel, i Déu li va donar. Veiem en aquesta experiència que es compleix el principi ensenyat per Jesús: “ *demaneu i us serà donat* ”. Però s'entén clarament que per obtenir aquest resultat, la fidelitat del sol·licitant ha de suportar totes les proves. La *força* rebuda per Daniel adoptarà una forma actuant sobre els pensaments del rei que serà sotmès a una prova evident innegable que l'obligarà a admetre l'existència del Déu de Daniel desconegut per a ell i el seu poble fins aleshores.

Dan 2:24 *Després d'això, Daniel va anar a Arjoc, a qui el rei havia manat de destruir els savis de Babilònia; i va anar i li va dir així: No destruïs els savis de Babilònia! Porta'm davant del rei i li donaré l'explicació.*

24a- L'amor diví es llegeix en Daniel que pensa a obtenir la vida dels savis pagans. Aquest és un altre cop un comportament que testimonia a Déu la seva bondat i compassió, en un estat d'ànim de perfecta humilitat. Déu pot estar satisfet, el seu servent el glorifica amb les obres de la seva fe.

Dan 2:25 *Arjoc va portar Daniel ràpidament davant del rei i li va dir així: He trobat entre els captius de Judà un home que donarà explicacions al rei.*

25a- Déu té el rei en una gran angoixa, i la mera perspectiva d'obtenir la resposta que tant desitjava farà que la seva ira s'apameni immediatament.

Dan 2:26 *I el rei va respondre i va dir a Daniel, que es deia Beltesassar: Pots ensenyar-me el somni que vaig tenir i la seva explicació?*

26a- El nom pagan que se li dóna no canvia res. És Daniel i no Beltesassar qui li donarà la resposta esperada.

Dan 2:27 *Daniel va respondre davant del rei i va dir: El que el rei demana és un secret, que els savis, els astròlegs, els mags i els endeviadors no poden revelar al rei.*

27a- Daniel intercedeix en favor dels savis. El que el rei els va demanar estava fora del seu abast.

Dan 2:28 *Però hi ha un Déu al cel que revela secrets i que ha fet saber al rei Nabucodonosor el que passarà a la fi dels temps. Aquest és el teu somni i les visions que tens al teu llit.*

28a- Aquest inici de l'explicació farà que Nabucodonosor estigui atent, perquè el tema del futur sempre ha turmentat i angoixat els homes, i la perspectiva d'obtenir respostes sobre aquest tema és emocionant i reconfortant. Daniel dirigeix l'atenció del rei cap al Déu viu invisible, cosa que sorprèn per al rei que adorava les divinitats materialitzades.

Dan 2:29 *Al teu llit, oh rei, t'han vingut pensaments sobre el que passarà després d'aquest temps; i qui revela els secrets t'ha fet saber el que passarà.*

Dan 2:30 *Si aquest secret m'ha estat revelat, no és perquè hi hagi en mi una saviesa més gran que la de tots els vius; però és que l'explicació es doni al rei i que coneguis els pensaments del teu cor.*

30a- *no és que hi hagi en mi una saviesa superior a la de tots els vius; però és perquè l'explicació es doni al rei*

Perfecta humilitat en acció. Daniel es fa a un costat i li diu al rei que aquest Déu invisible està interessat en ell; aquest Déu més poderós i efectiu que els que ha servit fins aleshores. Imagineu l'efecte d'aquestes paraules en la seva ment i el seu cor.

30b- *i coneix els pensaments del teu cor*

En la religió pagana, s'ignoren els estàndards del bé i del mal del veritable Déu. Els reis mai són qüestionats, perquè són temuts i temuts perquè el seu poder és gran. El descobriment del Déu veritable permetrà que Nabucodonosor descobreix gradualment els seus defectes de caràcter; allò que ningú hauria tingut l'atreviment de fer entre la seva gent. La lliçó també va adreçada a nosaltres: només podem conèixer els pensaments del nostre cor si Déu actua en la nostra consciència.

Dan 2:31 *Oh rei, has mirat i has vist una gran imatge; aquesta estàtua era immensa i d'una esplendor extraordinària; es va posar davant teu, i el seu aspecte era terrible.*

31a- *vas veure una gran estàtua; aquesta estàtua era immensa i d'una esplendor extraordinària*

L' *estàtua* il·lustrarà les successions dels grans imperis terrestres que se succeiran fins al retorn en glòria de Jesucrist, d'aquí la seva *immensa aparença* . El seu *esplendor* és el dels successius governants coberts de riquesa, glòria i honors rendits pels homes.

31b- *es va presentar davant teu, i el seu aspecte era terrible.*

El futur profetitzat per l'estàtua es troba *davant* del rei i no darrere seu. El seu aspecte terrible profetitza les multituds de morts humanes que provocaran, les guerres i les persecucions que caracteritzaran la història humana fins a la fi del món; els governants caminen sobre els cadàvers.

Dan 2:32 *El cap d'aquesta imatge era d'or pur; el seu pit i els seus braços eren de plata; el seu ventre i les seves cuixes eren de llautó;*

32a- *El cap d'aquesta estàtua era d'or pur*

Daniel ho confirmarà al vers 38, *el cap d'or* és el mateix rei Nabucodonosor. Aquest símbol el caracteritza perquè primer, convertirà i servirà amb fe el veritable Déu creador. L'or és el símbol de la fe purificada a 1 Pere 1:7 .

El seu llarg regnat marcarà la història religiosa i justificarà la seva menció a la Bíblia. A més, constitueix el **cap** de la construcció de les successions dels governants terrenals. La profecia comença el primer any del seu regnat l'any 605.

32b- *el seu pit i els seus braços eren de plata*

La plata té menys valor que l'or. S'altera, l'or es manté inalterable. Assistim a una degradació dels valors humans que segueix la descripció de l'estàtua de dalt a baix. A partir del – 539, l'imperi dels medes i perses succeirà l'imperi caldeu.

32c- *el seu ventre i les seves cuixes eren de llautó*

El llautó també té menys valor que la plata. És un aliatge metàl·lic a base de coure. Es deteriora terriblement i canvia d'aspecte amb el temps. També és més dur que la plata, més dur que l'or, que per si sol segueix sent molt mal·leable. La sexualitat està al centre de la imatge escollida per Déu, però també és la imatge de la reproducció humana. L'imperi grec, perquè sí que ho és, serà realment molt prolífic, donant a la humanitat la seva cultura pagana que perdurarà fins a la fi del món. Les estàtues gregues de llautó fos i fosa seran admirades per la gent fins al final. La nuesa del cos es revela i la seva moral depravada és il·limitada; aquestes coses fan de l'imperi grec un símbol típic del pecat que perdurarà a través dels segles i mil·lennis fins al retorn de Crist. A Dan.11:21 al 31, el rei grec Antíoc 4 conegut com a Epífanes, perseguidor del poble jueu durant “7 anys” entre –175 i –168, serà presentat com un tipus del perseguidor papal a qui precedeix en el relat profètic d'aquest capítol. Aquest vers 32 va agrupar i evocar successivament els imperis que van conduir a l'imperi romà.

Dan 2:33 *les seves cames de ferro; els seus peus, en part de ferro i en part d'argila.*

33a- *les seves cames, de ferro*

Com a quart imperi profetitzat, el de Roma es caracteritza per un enduriment màxim representat pel ferro. També és el metall més comú que s'oxida, s'oxida i es destrueix. Aquí de nou es confirma el deteriorament i va augmentant. Els romans són politeistes; adopten els déus dels enemics vençuts. Així és com el pecat grec, per la seva extensió, s'estendrà a tots els pobles del seu imperi.

33b- *els seus peus, en part de ferro i en part de fang*

En aquesta fase, una part d'argila debilita aquesta dura dominació. L'explicació és senzilla i històrica. L'any 395, l'Imperi Romà es va trencar i després els *deu dits dels peus de l'estàtua* aconseguirien l'establiment de *deu* regnes cristians independents però tots situats sota la supervisió religiosa del bisbe de Roma que esdevindria el Papa a partir del 538. Aquests deu reis són esmentat a Dan.7:7 i 24.

Dan 2:34 *Mentre miraves, una pedra va caure sense mans i va colpejar els peus de ferro i fang de la imatge i els va trencar.*

34a- La imatge de la pedra que colpeja està inspirada en la pràctica de la mort per lapidació. Aquest era l'estàndard per a l'execució dels pecadors culpables a l'antic Israel. Aquesta pedra, doncs, arriba a la pedra als pecadors terrenals. L'última plaga de la ira de Déu serà la pedregada segons Apocalipsi 16:21. Aquesta imatge profetitza l'acció de Crist contra els pecadors en el moment del seu gloriós retorn diví. A Zac.3:9, l'Esperit dóna a Crist la imatge d'una pedra, la

principal a la cantonada, aquella amb la qual Déu comença la construcció del seu edifici espiritual: *Perquè vet aquí, quant a la pedra que vaig posar davant Josuè, hi ha set ulls en aquesta pedra; Heus aquí, jo mateix gravaré allò que hi haurà gravat, diu el Senyor dels exèrcits; i eliminaré la iniquitat d'aquesta terra en un dia.* Aleshores llegim a Zac.4:7: *Qui ets tu, gran muntanya, davant Zorobabel? Estaràs suavitzat. Posarà la pedra principal entre aclamacions: Gràcia, gràcia per a ella!* En aquest mateix lloc, als versos 42 i 47, llegim: *Em va dir: Què veus? Vaig respondre: Miro, i vet aquí que hi ha un canelobre tot d'or, amb un gerro al damunt, i amb set llums, amb set portalàmpades per als llums que hi ha a la part superior del canelobre ; ... Perquè els qui van menysprear el dia dels inicis febles s'alegraran quan veuran el nivell a la mà de Zorobabel. **Aquests set són els ulls del Senyor, que recorren tota la terra** .* Per confirmar aquest missatge, trobarem a Apocalipsis 5:6, aquesta imatge, en la qual s'atribueixen els set ulls de la pedra i el canelobre a l'Anyell de Déu, és a dir, Jesucrist: *I vaig veure, enmig de el tron i els quatre éssers vius i enmig dels ancians, un anyell que hi era com mort. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra.* El judici dels pobles pecadors és dut a terme per Déu en persona, cap mà humana intervé.

Dan 2:35 *Llavors el ferro, l'argila, el llautó, la plata i l'or es van trencar junts i es van convertir com la palla que s'escapa de l'era d'estiu; el vent se'ls va endur i no se'n va trobar cap rastre. Però la pedra que va colpejar la imatge es va convertir en una gran muntanya, i va omplir tota la terra.*

35a- *Llavors el ferro, l'argila, el llautó, la plata i l'or es van trencar junts i es van convertir com la palla que s'escapa d'una era a l'estiu; el vent se'ls va endur i no se'n va trobar cap rastre.*

Al retorn de Crist, els descendents dels pobles simbolitzats per l'or, la plata, el llautó, el ferro i l'argila van quedar tots en els seus pecats i dignes de ser destruïts per ell, i la imatge profetitzada aquesta aniquilació.

35b- *Però la pedra que va colpejar la imatge es va convertir en una gran muntanya, i va omplir tota la terra*

La revelació revelarà que aquest anunci només es complirà completament després dels *mil anys* de judici celestial, amb la instal·lació dels elegits a la terra renovada, en Apocalipsis 4, 20, 21 i 22.

Dan 2:36 *Aquest és el somni. Donarem l'explicació davant el rei.*

36a- El rei per fi escolta el que va somiar. No es pot inventar una resposta així, perquè era impossible enganyar-lo. Per tant, qui li descriu aquestes coses ha rebut la mateixa visió. I també respon a la petició del rei mostrant-se capaç d'interpretar les imatges i donar-ne el sentit.

Dan 2:37 *Oh rei, tu ets el rei dels reis, perquè el Déu del cel t'ha donat domini, poder, força i glòria;*

37a- Agraïxo molt aquest vers on veiem a Daniel parlant informalment amb el poderós rei, cosa que cap home s'atreveria a fer en els nostres dies pervertits i corruptes. L'adreça informal no és insultant, Daniel té respecte pel rei caldeu. La tuinalitat és només la forma gramatical que utilitza un subjecte aïllat que s'expressa a un únic tercer. I "per més gran que és el rei, no és menys un home", com va poder dir l'actor Molière en el seu temps. I la deriva dels vots injustificats va néixer en el seu temps amb Lluís 14 , l'orgullós "rei sol".

37b- *Oh rei, tu ets el rei dels reis, perquè el Déu del cel t'ha donat l'imperi*
Més que respecte, Daniel aporta al rei un reconeixement celestial que ell desconeixia. De fet, el rei de reis celestial dóna fe d'haver construït el rei de reis terrenal. El govern dels reis constitueix el títol imperial. El símbol de l'imperi són " *les ales de l'àguila* " que el caracteritzaran com el primer imperi de Dan.7.

37c- *potència,*

Designa el dret de dominar sobre multituds i es mesura en quantitat, és a dir, en massa.

Pot girar el cap i omplir d'orgull un rei poderós. El rei de vegades cedirà a l'orgull i Déu el curarà a través d'una dura prova d'humiliació revelada a Dan.4. Ha d'acceptar la idea que no va obtenir el seu poder per la seva pròpia força, sinó perquè el veritable Déu li va donar. En Dan.7, aquest poder prendrà la imatge simbòlica de l' *Ós* dels Medes i dels Perses.

Aconseguint el poder, de vegades, sentint un buit en ells mateixos i en les seves vides, els homes se suïciden. El poder et fa fantasejar amb l'obtenció d'una gran felicitat que no arriba. "Tot nou, tot bonic", diu la dita, però aquesta sensació gairebé no dura. A la vida moderna, artistes reconeguts, admirats i enriquits acaben suïcidant-se malgrat un èxit aparent, enlluernador i gloriós.

37d- *força*

Designa l'acció, la pressió sota restricció que fa que l'oponent es doblegui en una lluita. Però aquesta lluita es pot fer contra un mateix. Després parlem de la força de caràcter. La força es mesura en qualitat i eficiència.

També té el seu símbol: *el lleó* segons Jutges 14:18: " *el que és més fort que el lleó, el que és més dolç que la mel* ". La força del lleó està en els seus músculs; les de les seves potes i urpes però sobretot les de la seva boca que agafa i asfixia les seves víctimes abans de devorar-les. La revelació desviada d'aquesta resposta a l'enigma plantejat als filisteus per Samsó esdevindrà la conseqüència d'una acció d'una força incomparable per part seva contra ells.

37- *i glòria .*

Aquesta paraula canvia de significat en les seves concepcions terrestre i celestial. Nabucodonosor va obtenir la glòria humana fins a aquesta experiència. El plaer de dominar i decidir el destí de totes les criatures de la terra. Li queda descobrir la glòria celestial que Jesucrist obtindrà fent-se ell mateix, el Mestre i el Senyor, el servidor dels seus servents. Per a la seva salvació, finalment acceptarà aquesta glòria i les seves condicions celestials.

Dan 2:38 *Ell ha lliurat a les teves mans, allà on habiten, els fills dels homes, les bèsties del camp i els ocells del cel, i t'ha fet governar sobre tots ells: tu ets qui ets. el cap daurat.*

38a- Aquesta imatge s'utilitzarà per designar Nabucodonosor a Dan.4:9.

38b- *ets el cap d'or.*

Aquestes paraules mostren que Déu sap per endavant les eleccions que farà Nabucodonosor. Aquest símbol, *el cap d'or* , profetitza la seva santificació futura i la seva elecció per a la salvació eterna. L'or és el símbol de la fe purificada segons 1 Pere 1:7: *perquè la prova de la vostra fe, més preuada que l'or perible (que però és provat pel foc), pugui resultar en lloança, glòria i honor, quan*

Jesucrist aparegui. . L'or , aquest metall mal·leable , és la imatge d'aquest gran rei que es deixa transformar per l'obra del Déu creador.

Dan 2:39 *Després de tu s'aixecarà un altre regne, menys que el teu; després un tercer regne, que serà de bronze, i regirà sobre tota la terra;*

39a- Amb el temps, la qualitat humana es deteriorarà; la plata del pit i dos braços de l'estàtua és menor que l'or del cap. Com Nabucodonosor, Darius el Mede es convertirà, Cir 2 el persa també segons Esd.1:1 a 4, tots estimant també Daniel; i després d'ells Darius el persa i Artaxerxes 1 ^{segons} Esd.6 i 7. En les proves, s'alegraran de veure el Déu dels jueus venir en ajuda dels seus.

39b- *després un tercer regne, que serà de bronze, i que regirà sobre tota la terra.*

Aquí, la situació es deteriora seriosament per a l'imperi grec. El llautó, símbol que el representa, designa impuresa, pecat . L'estudi de Dan.10 i 11 ens permetrà entendre per què. Però ja, la cultura del poble està en qüestió com a inventor de la llibertat republicana i de totes les seves desviacions perverses i corruptes que segons el principi no tenen límit, per això Déu diu a Pro.29:18: *Quan no hi ha revelació. , el poble és sense restriccions; Feliç si compleix la llei!*

Dan 2:40 *Hi haurà un quart regne, fort com el ferro; com el ferro ho trenca i ho trenca tot, així ho trençarà i ho trençarà tot, com el ferro que ho trenca tot a trossos.*

40a- La situació empitjora amb aquest quart regne que és el de Roma que dominarà els imperis anteriors i adoptarà totes les seves divinitats, de manera que acumularà totes les seves característiques negatives aportant una novetat, una disciplina de ferro d'una duresa implacable. Això fa que sigui tan efectiu que cap país s'hi pot resistir; tant és així que el seu imperi s'estendrà des d'Anglaterra a l'oest fins a Babilònia a l'est. El ferro és veritablement el seu símbol, per les seves espases de doble tall, la seva armadura i els seus escuts, de manera que en atacar, l'exèrcit adquireix l'aspecte d'un caparazón erizado de puntes de llança, formidablement eficaç contra els atacs desordenats i dispersat dels seus enemics .

Dan 2:41 *I com has vist els peus i els dits dels peus, en part de fang de terrisser i en part de ferro, aquest regne es dividirà; però hi haurà alguna cosa de la força del ferro, perquè has vist ferro barrejat amb argila.*

41a- Daniel no ho especifica però la imatge parla. *Els peus i els dits dels peus* representen una fase dominant que succeirà a l'imperi romà pagan representat pel *ferro* . Dividit, aquest imperi romà es convertirà en el camp de batalla dels petits regnes formats després de la seva ruptura. L'aliança de *ferro* i *argila* no crea força, sinó divisió i debilitat. Llegim *fang de terrisser* . El terrisser és Déu segons Jer.18:6: *No puc actuar amb vosaltres com aquest terrisser, casa d'Israel? diu el Senyor. Heus aquí, com el fang és a la mà del terrisser, així sou vosaltres a la meua mà, casa d'Israel!* Aquesta argila és el component pacífic de la humanitat a partir del qual Déu selecciona els seus elegits i els fa vasos d'honor.

Dan 2:42 *I com els dits dels peus eren en part de ferro i en part d'argila, així aquest regne serà en part fort i en part fràgil.*

42a- Observa que *el ferro romà* va continuar fins a la fi del món, tot i que l'Imperi Romà va perdre la seva unitat i el seu domini l'any 395. L'explicació rau en la seva represa del domini per la seducció religiosa de la fe catòlica romana.

Això és degut al suport armat donat per Clodoveu i els emperadors bizantins al bisbe de Roma cap a l'any 500. Van construir el seu prestigi i el seu nou poder papal que el van convertir, però només als ulls dels homes, en el líder terrenal de l'església cristiana. des del 538.

Dan 2:43 *Heu vist el ferro barrejat amb el fang, perquè seran barrejats per aliances humanes; però no estaran units entre si, com no es combina el ferro amb l'argila.*

43a- Els *dits dels peus*, en nombre de *deu*, es convertiran en *deu banyes* en Dan.7:7 i 24. Després del cos, i els peus, representen les nacions cristianes occidentals d'Europa en el temps final, és a dir, els nostres era. Denunciant les aliances hipòcrites de les nacions europees, Déu va revelar fa 2.600 anys la fragilitat dels acords que uneixen els pobles de l'Europa d'avui, precisament units sobre la base dels "Tractats de Roma".

Dan 2:44 *En els dies d'aquests reis, el Déu del cel aixecarà un regne que mai serà destruït, ni passarà sota el domini d'un altre poble; trencarà i destruirà tots aquests regnes, i ell mateix perdurarà per sempre.*

44a- *En temps d'aquests reis*

La cosa està confirmada, els *deu dits dels peus* són contemporanis amb el retorn gloriós de Crist.

44b- *el Déu del cel aixecarà un regne que mai serà destruït*

La selecció dels elegits es fa sota el nom de Jesucrist des del seu ministeri, durant la seva primera vinguda a la terra, per expiar els pecats d'aquells que salva. Però durant els dos mil anys que van seguir aquest ministeri, aquesta selecció es va fer amb humilitat i persecució des del camp diabòlic. I des de 1843, els que Jesús salva són pocs en nombre, com confirmarà l'estudi de Dan.8 i 12.

Els 6000 anys del temps de selecció dels elegits arribant a la seva fi, el 7è mil·lenni obre el dissabte de l'eternitat només als elegits redimits per la sang de Jesucrist des d'Adam i Eva. Tots hauran estat seleccionats per la seva fidelitat perquè Déu porta amb ell humans fidels i obedients, lliurant el diable, els seus àngels rebels i els humans desobedients a la destrucció completa de les seves ànimes.

44c- *i que no passarà sota el domini d'un altre poble*

Perquè posa fi a les dominacions i successions humanes terrenals.

44d- *trencarà i destruirà tots aquests regnes, i ell mateix perdurarà per sempre*

L'Esperit explica el significat que dóna a la paraula final; significat absolut. Hi haurà una eliminació de tota la humanitat. I Rev.20 ens revelarà què passa durant el 7è mil·lenni. Descobrirem així el programa previst per Déu. A la terra desolada, el diable serà presoner, sense cap companyia celestial o terrenal. I al cel, durant 1000 anys, els elegits jutjaran els malvats morts. Al final d'aquests 1000 anys, els malvats ressuscitaran per al judici final. El foc que els destrueix purificarà la terra que Déu farà nova glorificant-la per acollir el seu tron i els seus elegits redimits. La imatge de la visió resumeix, doncs, accions més complexes que revelarà l'Apocalipsi de Jesucrist.

Dan 2:45 *Això ho indica la pedra que vas veure caure de la muntanya sense l'ajuda de cap mà, i que va trencar el ferro, el llautó, l'argila, la plata i l'or. El*

gran Déu ha fet saber al rei què ha de passar després d'això. El somni és veritat i la seva explicació és certa.

45a- Finalment, després de la seva vinguda, simbolitzat Crist per *la pedra*, el judici celestial de *mil anys* i la seva execució del judici final, a la nova terra restaurada per Déu, la *gran muntanya* anunciada en la visió prendrà forma i lloc per a ell.

Dan 2:46 *Llavors el rei Nabucodonosor es va arrossegar amb la cara i va adorar Daniel, i va ordenar que li ofrèssin sacrificis i encens.*

46a- Encara pagan, el rei reacciona segons la seva naturalesa. Després d'haver rebut de Daniel tot el que havia demanat, es va inclinar davant seu i va complir els seus compromisos. Daniel no s'oposa a les accions idòlatres que practica cap a ell. Encara és massa aviat per contradir-ho i qüestionar-ho. El temps, que és de Déu, farà la seva feina.

Dan 2:47 *I el rei va parlar a Daniel, dient: Veritablement, el teu Déu és el Déu dels déus i el Senyor dels reis, i revela secrets, perquè has pogut descobrir aquest secret.*

47a- Aquest va ser el primer pas del rei Nabucodonosor cap a la seva conversió. Mai podrà oblidar aquesta experiència que l'obliga a admetre que Daniel està en relació amb el veritable Déu, de fet, el *Déu dels déus i el Senyor dels reis*. Però el seguici pagan que l'ajudarà retardarà la seva conversió. Les seves paraules testimonien l'eficàcia de l'obra profètica. El poder de Déu per dir per endavant què passarà posa l'home normal contra el mur d'evidències convincents a les quals l'escollit cedeix i el caigut resisteix.

Dan 2:48 *Llavors el rei va aixecar Daniel i li va donar molts regals rics; li va donar el comandament de tota la província de Babilònia i el va posar com a governant suprem sobre tots els savis de Babilònia.*

48a- Nabucodonosor va actuar amb Daniel de la mateixa manera que el faraó havia fet abans que ell amb Josep. Quan són intel·ligents i no tancats i bloquejats, els grans líders saben apreciar els serveis d'un servidor que aporta qualitats valuoses. Ells i la seva gent són beneficiaris de les benediccions divines que descansen sobre els seus elegits. Així, la saviesa del veritable Déu beneficia a tothom.

Dan 2:49 *Daniel va demanar al rei que li cedís la gestió de la província de Babilònia a Xadrac, Meixac i Abednego. I Daniel era a la cort del rei.*

49a- Aquests quatre joves van destacar, per la seva actitud especialment fidel a Déu, entre els altres joves jueus que van venir amb ells a Babilònia. Després d'aquest calvari que podria haver esdevingut dramàtic per a tothom, apareix l'aprovació del Déu vivent. Veiem així la diferència que Déu fa entre els qui el serveixen i els que no el serveixen. Eleva els seus càrrecs electes que s'han mostrat dignes, públicament, als ulls de totes les persones.

Daniel 3

Dan 3:1 *El rei Nabucodonosor va fer una imatge d'or de seixanta colzades d'alçada i sis d'amplada. El va establir a la vall de Dura, a la província de Babilònia.*

3a- El rei estava convençut però encara no s'havia convertit pel Déu vivent de Daniel. I la megalomania encara el caracteritza. Els adults que l'envolten l'encoratgen en aquest camí com fa la guineu de la falla amb el corb, l'adoren i el veneren com un déu. A més, el rei s'acaba comparant amb un déu. Cal dir que en el paganisme, la deriva és fàcil perquè les altres falses divinitats estan immòbils i congelades en forma d'estàtues mentre ell, el rei, en ser viu, ja és superior a elles. Però que mal s'utilitza aquest or per aixecar una estàtua! Evidentment, la visió anterior encara no ha donat els seus fruits. Potser fins i tot els honors que el Déu dels déus li va mostrar van ajudar a mantenir i fins i tot augmentar el seu orgull. L'or, símbol de la fe purificada per la prova segons 1 Pere 1,7, ajudarà a revelar la presència d'aquest tipus de fe sublim en els tres companys de Daniel, en la nova experiència que es relata en aquest capítol. Aquesta és una lliçó que Déu adreça en particular als seus elegits en l'últim judici adventista quan un decret de mort profetitzat a Apocalipsis 13:15 estarà a punt de prendre-los la vida.

Dan 3:2 *El rei Nabucodonosor va convocar els sàtrapes, els administradors i governadors, els principals jutges, els tesorers, els advocats, els jutges i tots els magistrats de les províncies, perquè anessin a la dedicació de la imatge que el rei Nabucodonosor va aixecar.*

2a- A diferència del calvari de Daniel a Dan.6, l'experiència no es deu a les conspiracions de la gent que envolta el rei. Aquí, és el fruit de la seva personalitat el que es revela.

Dan 3:3 *Llavors els sàtrapes, els administradors i els governadors, els principals jutges, els tesorers, els advocats, els jutges i tots els magistrats de les províncies es van reunir per dedicar la imatge que el rei Nabucodonosor havia erigit. Es van posar davant de la imatge que Nabucodonosor havia alçat.*

Dan 3:4 *I un herald va cridar amb veu alta: Això és el que us manen, pobles, nacions i homes de totes les llengües!*

Dan 3:5 *Quan escolteu el so de la trompeta, la flauta, la guitarra, el sambuc, el salteri, la cornamusa i tota mena d'instruments musicals, caureu i adoreu l'estàtua d'or que va erigir el rei Nabucodonosor.*

5a- *En el moment en què escoltes el so de la trompeta*

El senyal del judici serà donat pel *so de la trompeta*, de la mateixa manera que el retorn de Jesucrist és simbolitzat a Apocalipsis 11:15 pel *so de la 7a^{trompeta}*, i els sis càstigs anteriors també són simbolitzats per trompetes.

5b- *et postraràs*

La postració és la forma física d'honor prestada. En Apocalipsis 13:16, Déu el simbolitza per *la mà* dels homes que *rebran la marca de la bèstia*, que consisteix a practicar i honorar el dia del sol pagan que va substituir el sagrat dissabte diví.

5c- *i t'encantarà*

L'adoració és la forma mental d'honor prestada. A Apocalipsis 13:16, Déu ho representa a través *del front* de l'home que rep *la marca de la bèstia*.

Aquest vers ens permet descobrir les claus d'aquests símbols citats a l'Apocalipsi de Jesucrist. *El front i la mà* de l'home resumeixen els seus pensaments i les seves obres i entre els elegits, aquests símbols reben el *segell de Déu* en contraposició a *la marca de la bèstia*, identificada amb el "Diumenge" del catolicisme romà, acceptat i recolzat pels protestants des de llavors. la seva entrada a l'aliança ecumènica.

Tota l'organització d'aquesta mesura imposada pel rei Nabucodonosor es renovarà a la fi del món en la prova de fidelitat pel dissabte del Déu creador. Cada dissabte, la negativa a treballar dels elegits testimoniarà la seva resistència a la llei dels homes. I diumenge, la seva negativa a participar en el culte comú imposat els identificarà com a rebels dels quals cal desfer-se. Aleshores es dictarà una condemna a mort. El procés serà, doncs, perfectament coherent amb el que experimentaran els tres companys de Daniel, essent ells mateixos plenament beneïts per Déu per la seva fidelitat ja demostrada.

Tanmateix, abans de la fi del món, aquesta lliçó es va oferir, en primer lloc, als jueus de l'antiga aliança que van ser sotmesos a una prova semblant entre -175 i -168, perseguits a mort pel rei grec Antiochos 4 conegut com a Epífanes. I Dan.11 testimoniarà que alguns jueus fidels preferien ser assassinats abans que cometre una abominació davant el seu veritable Déu. Perquè en aquells dies, Déu no va intervenir per salvar-los miraculosament, com no ho va fer després pels cristians assassinats per Roma.

Dan 3:6 *Qui no s'inclini i no s'adori serà llançat immediatament a un forn de foc.*

6a- Per als companys de Daniel, l'amenaça és el *forn de foc*. Aquesta amenaça de mort és la imatge del decret de mort final. Però hi ha una diferència entre les dues experiències del principi i la del final, perquè al final, el forn de foc serà el càstig del judici final dels agressors perseguidors dels sants escollits de Déu.

Dan 3:7 *Per tant, quan tots els pobles van sentir el so de la trompeta, la flauta, la guitarra, el sambuque, el salteri i tots els instruments de música, tot el poble, les nacions i els pobles de totes les llengües va caure i va adorar la imatge d'or que havia erigit el rei Nabucodonosor.*

7a- Aquest comportament de submissió quasi general i unànime de les masses a les lleis i ordenances humanes encara profetitza el seu comportament en el moment de la darrera prova de la fe terrenal. L'últim govern universal de la terra serà obeït amb la mateixa por.

Dan 3:8 *En aquesta ocasió i al mateix temps, uns caldeus van venir i van acusar els jueus.*

8a- Els elegits de Déu són els objectius de la ira del diable que domina totes les ànimes que Déu no reconeix com a elegides. A la terra, aquest odi diabòlic pren forma en forma de gelosia i, alhora, de gran odi. Aleshores són considerats responsables de tots els mals que pateix la humanitat, encara que és el contrari el que explica aquests mals que són simplement les conseqüències de l'absència de la seva protecció per part de Déu. Els que odien els càrrecs electes tramen trames per convertir-los en l'execració popular de la qual cal desfer-se matant-los.

Dan 3:9 *Van respondre i van dir al rei Nabucodonosor: "Oh rei, viu per sempre!"*

9a- Entren en escena els agents del diable, la trama es fa més clara.

Dan 3:10 *Has donat un manament que tothom qui escolti el so de la trompeta, la flauta, la guitarra, el sambuc, el salteri, la cornamusa i tota mena d'instruments, s'inclini i adori la imatge d'or. ,*

10a- Recorden al rei les seves pròpies paraules i l'ordre de la seva autoritat reial a la qual cal obeir.

Dan 3:11 *i qui no s'inclini i no s'adori serà llençat a un forn de foc.*

11a- També es recorda l'amenaça de mort; el parany es tanca als sants escollits.

Dan 3:12 *Ara hi ha jueus als quals has confiat la gestió de la província de Babilònia: Xadrac, Meixac i Abed-Nego, homes que no et tenen en compte, oh rei; no serveixen els teus déus, ni adoren la imatge d'or que has erigit.*

12a- La cosa era previsible, els alts càrrecs confiats a estrangers jueus, la gelosia pèrfida encès havia de manifestar el seu fruit d'odi assassí. I així, els escollits de Déu són assenyalats i condemnats per la reivindicació popular.

Dan 3:13 *Llavors Nabucodonosor, enfadat i enfadat, va ordenar que portés Xadrac, Meixac i Abednego. I aquests homes van ser portats davant el rei.*

13a- Recordeu que aquests tres homes van obtenir de Nabucodonosor els càrrecs més alts del seu regne, perquè li semblaven més savis, més intel·ligents que la gent del seu poble. És per això que el seu estat "irritat i furiós" explicarà el seu oblidat momentània de les seves qualitats excepcionals.

Dan 3:14 *Nabucodonosor va respondre i els va dir: És deliberat, Xadrac, Meixac i Abed-Nego, que no serviu els meus déus i adoreu la imatge d'or que jo enalt?*

14a- Ni tan sols espera que responguin a la seva pregunta: Desobeeixes deliberadament les meves ordres?

Dan 3:15 *Ara estigueu preparats, i quan escolteu el so de la trompeta, el flau, la guitarra, el sambuc, el salteri, la cornamusa i tota mena d'instruments, us inclinareu i adorareu la imatge. que he fet; si no l'adores, de seguida seràs llençat enmig d'un forn de foc. I qui és el déu que us alliberarà de la meua mà?*

15a- Adonant-se de sobte de la utilitat que li són aquests homes, el rei està disposat a oferir-los una nova oportunitat obeint el seu ordre imperial universal.

La pregunta plantejada rebrà una resposta inesperada del veritable Déu que sembla que Nabucodonosor ha oblidat, agafat per les activitats de la seva vida imperial. A més, no hi ha res que estableixi la data de l'afer.

Dan 3:16 *Xadrac, Meixac i Abed-Nego van respondre al rei Nabucodonosor: No cal que et contestem sobre aquest tema.*

16a- Aquestes paraules fetes al rei més poderós del seu temps semblen indignants i irreverents, però aquests homes que les van dir no són gent rebel. Al contrari, constitueixen models d'obediència al Déu vivent a qui han decidit fermament mantenir-se fidels.

Dan 3:17 *Heus aquí, el nostre Déu a qui servim ens pot alliberar del forn de foc i ens alliberarà de la teva mà, oh rei.*

17a- A diferència del rei, els elegits fidels conservaven les proves que Déu els donava per demostrar que estava amb ells en la prova de la visió. Associant aquesta experiència personal als records gloriosos del seu poble alliberat dels egipcis i de la seva esclavitud, per aquest mateix Déu fidel, empenyen la gosadia fins al punt de desafiar el rei. La seva determinació és total, encara que sigui a costa de la seva mort. Però l'Esperit els fa profetitzar la seva intervenció: *ell ens alliberarà de la teva mà, oh rei*.

Dan 3:18 *En cas contrari, saps, oh rei, que no servirem els teus déus, ni adorarem la imatge d'or que has erigit.*

18a- I en cas que no arribi l'ajuda de Déu, és millor que morin com a elegits fidels que sobreviure com a traïdors i covards. Aquesta fidelitat es trobarà en la prova imposada pel perseguidor grec l'any – 168. I després, durant tota l'època cristiana entre els veritables cristians que fins a la fi del món no confondran la llei de Déu amb la llei dels mals homes.

Dan 3:19 *Llavors Nabucodonosor es va omplir d'ira, i va canviar de rostre, girant el seu rostre cap a Xadrac, Meixac i Abednego. Va tornar a parlar i va ordenar que el forn s'escalfi set vegades més del que s'havia d'escalfar.*

19a- Cal entendre que aquest rei mai durant la seva vida va veure ni va sentir ningú oposar-se a les seves decisions; que justifica *la seva fúria* i el *canvi d'aspecte del seu rostre*. El diable hi entra per portar-lo a matar els elegits de Déu.

Dan 3:20 *Llavors va ordenar a alguns dels soldats més forts del seu exèrcit que lliguessin Xadrac, Meixac i Abed-nego i els llençassin al forn de foc.*

Dan 3:21 *I aquests homes van ser lligats amb els pantalons, les túniques, els seus mantells i els seus altres vestits, i van ser llençats al mig del forn de foc.*

21a- Tots aquests materials esmentats són combustibles així com els seus cossos carns.

Dan 3:22 *Com que l'ordre del rei era severa i el forn estava molt calent, la flama va matar els homes que hi havien llençat Xadrac, Meixac i Abednego.*

22a- La mort d'aquests homes testimonia l'eficàcia mortal del foc d'aquest forn.

Dan 3:23 *I aquests tres homes, Xadrac, Meixac i Abed-Nego, van caure lligats enmig del forn de foc.*

23a- S'executa l'ordre del rei, fins i tot matant els seus propis servents.

Dan 3:24 *Llavors el rei Nabucodonosor va tenir por i es va aixecar ràpidament. I ell respongué i digué als seus consellers: No hem llençat tres homes lligats enmig del foc? Van respondre al rei: Certament, oh rei!*

24a- El rei de reis del seu temps no pot creure els seus ulls. El que veu està més enllà de la imaginació humana. Sent la necessitat de tranquil·litzar-se preguntant als que l'envolten si l'acció de llençar tres homes al foc del forn és una realitat. I aquests li confirmen la cosa: *És cert, oh rei!*

Dan 3:25 *Ell respongué i digué: Bé, veig quatre homes sense lligams que caminen enmig del foc i no tenen cap mal; i la figura del quart s'assembla a la d'un fill dels déus.*

25a- Sembla que només el rei va tenir la visió del quart personatge que el va aterrir. La fe exemplar dels tres homes és honrada i contestada per Déu. En aquest foc, el rei pot distingir els homes i veu una figura de llum i foc amb ells. Aquesta nova experiència supera la primera. La realitat del Déu viu encara li està demostrada.

25b- *i la figura del quart s'assembla a la d'un fill dels déus*

L'aspecte d'aquest quart personatge és tan diferent de la dels homes que el rei l'identifica amb *un fill dels déus*. L'expressió és feliç perquè és, efectivament, una intervenció directa de qui esdevindrà per als homes, ***el Fill de Déu*** i el ***Fill de l'home***, Jesucrist.

Dan 3:26 *Llavors Nabucodonosor es va acostar a l'entrada del forn de foc i, parlant, va dir: Xadrac, Meixac i Abednego, servents del Déu Altíssim, sortiu i veniu! I Xadrac, Meixac i Abednego van sortir del foc.*

26a- Un cop més, Nabucodonosor es transforma en un anyell davant d'un rei lleó immensament més fort que ell. Aquest recordatori desperta el testimoni de l'experiència de la visió anterior. El Déu del cel li fa una segona crida.

Dan 3:27 *Els sàtrapes, els administradors, els governadors i els consellers del rei es van reunir; van veure que el foc no havia tingut poder sobre els cossos d'aquests homes, que els cabells dels seus caps no s'havien cremat, que els seus calçotets no estaven danyats i que l'olor del foc no els havia afectat.*

27a- En aquesta experiència, Déu ens dona a nosaltres i a Nabucodonosor la prova de la seva autèntica omnipotència. Va crear lleis terrenals que condicionen la vida de tots els éssers humans i de tots els animals que viuen al seu sòl i a la seva dimensió. Però acaba de demostrar que ni ell ni els àngels estan subjectes a aquestes regles terrenals. Creador de lleis universals, Déu està per sobre d'elles i pot, a la seva voluntat, ordenar casos miraculosos que, en el seu temps, portaran glòria i reputació a Jesucrist.

Dan 3v28 *Nabucodonosor va respondre i va dir: Beneït sigui el Déu de Xadrac, Meixac i Abednego, que va enviar el seu àngel i va alliberar els seus servents que confiaven en ell i que van violar el manament del rei i van lliurar el seu cos en lloc de servir i adorar. qualsevol déu que no sigui el seu Déu!*

28a- La ira del rei ha desaparegut. Un cop dempeus com a home, aprèn de l'experiència i emet una ordre que evitarà que la cosa torni a passar. Perquè l'experiència és amarga. Déu va mostrar als babilonis que Ell és viu, actiu i ple de força i poder.

28b- *que va enviar el seu àngel i va lliurar els seus servents que confiaven en ell, i que van violar les ordres del rei i van lliurar els seus cossos en lloc de servir i adorar qualsevol altre déu que no fos el seu Déu!*

Amb un alt grau de lucidesa, el rei s'adona com d'admirable és la lleialtat dels homes que el seu orgull boig volia matar. No hi ha dubte que s'adona que, gràcies al seu poder, li hauria estat possible evitar aquest calvari estúpid provocat pel seu orgull que només el fa cometre errors a risc de persones innocents.

Dan 3:29 *Ara aquest és el meu manament: tot home, de qualsevol poble, nació o llengua, que parli malament del Déu de Xadrac, Meixac i Abed-nego, serà tallat a trossos i la seva casa serà reduïda a un munt d'escombraries, perquè no hi ha cap altre déu que pugui lliurar com ell.*

29a- Amb aquesta declaració, el rei Nabucodonosor proporciona la seva protecció als escollits de Déu.

Al mateix temps, amenaça a qualsevol que *parli malament del Déu de Xadrac, Meixac i Abednego*, i especifica que *serà destrossat i la seva casa es reduirà a un munt d'escombraries, perquè no hi ha cap altre déu que pugui lliurar com ell*. Davant d'aquesta amenaça, és segur que mentre regni el rei Nabucodonosor, els fidels elegits de Déu no tindran problemes per complots.

Dan 3:30 *Després d'això, el rei va fer prosperar Xadrac, Meixac i Abed-Nego a la província de Babilònia.*

30a- “Tot és bé el que bé acaba” per als fidels elegits del Déu vivent, creador de tot el que viu i existeix. Perquè els seus escollits ressuscitaran els últims, i caminaran sobre la pols dels morts, els seus antics enemics, sobre la terra restaurada, per l'eternitat.

A la darrera prova també s'aconseguirà aquest final feliç. Així, la primera prova i l'últim es beneficien de la intervenció directa del Déu vivent en favor dels seus elegits a qui ve a salvar en Jesucrist, el Salvador, ja que el seu nom Jesús significa “YaHWéH salva”.

Daniel 4

Dan 4:1 *Nabucodonosor, rei a tots els pobles, nacions i llengües que habiten a tota la terra. Que us doni la pau en abundància!*

1a- El to i la forma ho demostren, el rei que parla és el que es va convertir al Déu de Daniel. Les seves expressions s'assemblen als escrits de les epístoles de la nova aliança. Ofereix pau, perquè ell mateix està ara en pau, en el seu cor humà, amb el Déu de l'amor i la justícia, el veritable, l'únic, l'únic.

Dan 4:2 *Em va semblar bé mostrar els senyals i les meravelles que el Déu Altíssim ha fet amb mi.*

2a- El rei fa ara com va dir Jesús als cecs i paralls guarits per ell: « Aneu, mostreu-vos al temple i feu conèixer el que Déu ha fet per vosaltres ». El rei està animat pel mateix desig inspirat per Déu. Perquè les conversions són possibles cada dia, però Déu no els dóna a tots l'impacte del que viu un rei de reis, un emperador poderós i fort.

Dan 4:3 *Que grans són els seus signes! Que poderoses són les seves meravelles! El seu regnat és un regnat etern, i el seu domini perdura de generació en generació.*

3a- La comprensió i la certesa d'aquestes coses li donen la pau i la veritable felicitat ja disponibles aquí a continuació. El rei ho va aprendre i ho va entendre tot.

Dan 4:4 *Jo, Nabucodonosor, vivia en pau a casa meva i feliç al meu palau.*

4a- Tranquil i feliç? Sí, però encara és un pagan no convertit per al Déu veritable.

Dan 4:5 *Vaig tenir un somni que em va espantar; els pensaments amb què em perseguien al meu llit i les visions de la meva ment em van omplir de terror.*

5a- Aquest rei Nabucodonosor se'ns presenta realment com l'ovella perduda que Déu en Crist ve a buscar per ajudar-la i salvar-la de la desgràcia. Perquè després d'aquest temps terrenal pacífic i feliç, el futur del rei seria la perdició i la mort eterna. Per la seva salvació eterna, Déu ve a molestar-lo i turmentar-lo.

Dan 4:6 *I vaig ordenar que tots els savis de Babilònia fossin portats davant meu, perquè em poguessin explicar el somni.*

6a- Evidentment, Nabucodonosor té greus problemes de memòria. Per què no truca a Daniel immediatament?

Dan 4:7 *Llavors van venir els mags, els astròlegs, els caldeus i els endeviadors. Els vaig explicar el somni i no em van donar l'explicació.*

7a- Les coses passen com amb la primera visió, els endevins pagans prefereixen reconèixer la seva incapacitat que no pas explicar faules al rei que ja els ha amenaçat la vida.

Dan 4:8 *Finalment, Daniel es va presentar davant meu, anomenat Beltesassar pel nom del meu déu , i que té en ell l'esperit dels déus sants. Li dic el somni:*

8a- Es dóna la raó de l'oblit. Bel encara era el déu del rei. Recordo aquí que Dario el Mede, Cir el Persa, Dario el Persa, Artaxerxes 1er ' segons Esd.1, 6 i 7, tots en el seu temps apreciarien els jueus elegits i el seu únic Déu. Inclòs Cir sobre qui Déu profetitza a Isa.44:28, dient: *De Cir dic: Ell és el meu pastor, i farà tota la meva voluntat; dirà de Jerusalem: Que es reconstrueixi! I del temple: Que sigui fundat!* - El pastor profetitzat complirà la voluntat profètica de Déu a qui reconeix obeir. Aquest altre text confirma la seva conversió profetitzada: Isa. 45:2: *Així diu el Senyor al seu ungit, a Cir , i al vers 13: Sóc jo qui he aixecat Cir en la meva justícia, i rectificaré tots els seus camins. ; Reedificarà la meva ciutat i alliberarà els meus captius, sense rescat ni suborn, diu el Senyor dels exèrcits. I el compliment d'aquest pla apareix a Esd.6:3 a 5: El primer any del rei Cir, el rei Cir va donar aquest manament sobre la casa de Déu a Jerusalem: Que es torni a construir la casa, perquè sigui un lloc on els sacrificis. s'ofereixen, i que té unes*

bases sòlides. Tindrà seixanta colzades d'alçada, seixanta colzades d'amplada, tres fileres de pedres tallades i una de fusta nova. **Les despeses seran a càrrec de la casa del rei** . A més, els vasos d'or i plata de la casa de Déu, que Nabucodonosor havia pres del temple de Jerusalem i portat a Babilònia, seran retornats, portats al temple de Jerusalem al lloc on estaven i col·locats a la casa de Déu. **Les despeses seran a càrrec de la casa del rei**. Déu li concedeix els honors que havia donat al rei Salomó. Tanmateix, aneu amb compte! Aquest decret no permetrà utilitzar el càlcul proposat a Dan.9:25 per obtenir la data de la primera vinguda del Messies; serà la del rei Artaxerxes el persa. Cir va fer reconstruir el temple, però Artaxerxes va autoritzar la reconstrucció de les muralles de Jerusalem i el retorn de tot el poble jueu a la seva terra nacional.

Dan 4:9 *Beltixasar, cap dels mags, que sé que té en tu l'esperit dels déus sants i a qui no hi ha cap secret difícil, dóna'm l'explicació de les visions que vaig veure en somnis.*

9a- Hem d'entendre on és el rei. En la seva ment, va romandre pagan i només va reconèixer el Déu de Daniel com un altre déu, excepte que era capaç d'explicar els somnis. La idea d'haver de canviar de déus no se li va ocórrer. El Déu de Daniel era només un déu més comparat amb els altres.

Dan 4:10 *Aquestes són les visions de la meva ment mentre estic ajagut. Vaig mirar i vaig veure que hi havia un arbre molt alt enmig de la terra.*

10a- En les imatges que farà servir Jesús per donar les seves lliçons a les persones espirituals que vol ensenyar, l'arbre serà la imatge de l'home, des de la canya que es doblega i es doblega fins al poderós i majestuós cedre. I així com l'home pot apreciar el saborós fruit d'un arbre, Déu aprecia o no el fruit que donen les seves criatures, des del més agradable al menys agradable, fins i tot detestable i repugnant.

Dan 4:11 *I aquest arbre es va fer gran i fort, la seva punta arribava fins al cel, i es va veure des dels extrems de tota la terra.*

11a- En la visió de l'estàtua, el rei caldeu ja era comparat amb un arbre segons la imatge del poder, la força i l'imperi que li havia estat donat pel Déu veritable.

Dan 4:12 *El seu fullatge era bonic i el seu fruit abundant; portava menjar per a tothom; les bèsties del camp es refugiaven sota la seva ombra, i tots els éssers vius en treien menjar.*

12a- Aquest rei poderós compartia amb tots els del seu imperi la riquesa i els aliments produïts sota les seves directrius.

12b- *els ocells del cel van fer la seva llar entre les seves branques,*

L'expressió és una repetició de Dan.2:38. En sentit literal, aquests ocells del cel representen la pau i la serenitat que regnen sota el seu govern. En el sentit espiritual, es refereixen als àngels celestials de Déu, però en aquesta única referència d'Ecc.10:20, és el mateix Déu qui està en qüestió, perquè només ell busca els pensaments de cadascú: *No maleïis el rei. , fins i tot en la teva ment, i no maleïxis els rics a l'habitació on dorms; perquè l'ocell del cel s'emportaria la teva veu, l'animal alat publicaria les teves paraules* . A la majoria de cites, els ocells del cel evoquen àguiles i rapinyaires, dominants entre les espècies alades. Els ocells s'instal·len on el seu aliment és abundant; la imatge, per tant, confirma la prosperitat i la sacietat alimentària.

Dan 4:13 *En les visions del meu esperit, que vaig veure mentre estava ajagut, vaig veure, i vet aquí que un dels que vetllen i són sants va baixar del cel.*

13a- Efectivament, els àngels celestials no tenen necessitat de dormir, per tant estan en activitat permanent. Els *que són sants* i serveixen Déu *baixen del cel* per portar els seus missatges als seus servents terrenals.

Dan 4:14 *I va cridar amb força i va dir així: Talla l'arbre i talla-li les branques; sacseja el fullatge i escampa els fruits; que fugin les bèsties de sota seu, i els ocells d'entre les seves branques!*

14a- La visió anuncia que el rei perdrà el seu regne i el seu domini sobre ell.

Dan 4:15 *Però deixeu la tija on hi ha les arrels a terra, i lligueu-la amb cadenes de ferro i llautó entre l'herba del camp. Que s'ompi amb la rosada del cel, i que, com les bèsties, tingui com a part l'herba de la terra.*

15a- *Però deixeu el tronc a terra on hi ha les arrels*
El rei es quedarà al seu regne; no serà expulsat.

15b- *i lligar-lo amb cadenes de ferro i llautó, entre l'herba del camp*

No calen cadenes de ferro ni de llautó, perquè Déu simplement farà que la seva criatura maleable perdi la raó i el sentit comú en tots els seus aspectes, físics, mentals i morals. El poderós rei es prendrà per una bèstia del camp. Els grans del seu regne es veuran, doncs, obligats a eliminar-li el domini del regne.

15c- *Que sigui xop de la rosada del cel, i que tingui, com les bèsties, l'herba de la terra com a part seva*

Ens podem imaginar la consternació dels seus adults que el veuran menjant herba de terra, com una vaca o una ovella. Renegarà els habitatges coberts, preferint viure i dormir al camp.

Dan 4:16 *El seu cor d'home li serà llevat, i el cor d'una bèstia li serà donat; i set vegades passaran per sobre d'ell.*

En aquesta experiència , Déu torna a demostrar la seva autèntica omnipotència. Com que Creador de les vides de totes les seves criatures, pot en qualsevol moment, per a la seva glòria, fer-ne intel·ligent o, per contra, embrutar-lo. Com que segueix sent invisible als seus ulls, els homes ignoren aquesta amenaça que els pesa constantment. Però és cert que poques vegades intervé, i quan ho fa, és per un motiu i una finalitat concreta.

Es mesura el càstig. S'aplicarà al rei Nabucodonosor *set vegades* , només set anys. No hi ha legitimitat per utilitzar aquesta durada en res que no sigui el mateix rei. Aquí, de nou, fent aquesta tria del número "7", el Déu creador inicia amb el seu "segell reial" l'acció que està a punt de realitzar-se.

Dan 4:17 *Aquesta sentència és un decret dels qui vetllen, aquesta resolució és un manament dels sants, perquè els vius sàpiguen que l'Altíssim governa sobre el regne dels homes i el dóna a qui vol, i que ell aixeca allí el més vil dels homes.*

17a- *Aquesta sentència és un decret dels que vetllen*

L'Esperit subratlla el caràcter excepcional d'aquesta intervenció divina a la qual atorga un paper de "decret" degut *als qui vigilen* . L'home ha d'aprendre que, malgrat les aparences enganyoses, és observat constantment pels éssers celestials. Déu vol fer d'aquest exemple una lliçó per als éssers humans fins a la fi del món. En citar *els que miren* , revela la perfecta unitat col·lectiva dels àngels del camp de Déu que els associa als seus projectes i a les seves accions. A més, aquest vers

confirma que Déu atribueix al nombre 17 un significat de judici, vegeu també Apocalipsi 17.

17b- *perquè els vius sàpiguen que l'Altíssim domina el regne dels homes, que el dóna a qui vol.*

Déu ho dirigeix tot i ho controla tot. Sovint, oblidant aquesta realitat oculta, l'home es creu amo del seu destí i de les seves decisions. Creu que tria els seus líders, però és Déu qui els posa al càrrec, segons la seva bona voluntat i el seu judici sobre les coses i els éssers.

17c- *i que hi cria el més vil dels homes*

La dita és certa: “la gent té els líders que es mereix”. Quan el poble mereix un home vil com a líder, Déu li ho imposa.

Dan 4:18 *Aquest és el somni que vaig somiar jo, el rei Nabucodonosor. Tu, Beltesassar, dóna l'explicació, perquè tots els savis del meu regne no me la poden donar; pots, perquè tens dins teu l'esperit dels déus sants.*

18a- Nabucodonosor està avançant, però encara no s'ha convertit. Encara recordava que Daniel serveix als déus sants . El monoteisme encara no l'entén.

Dan 4:19 *Llavors Daniel, que es deia Beltesassar, va quedar atònit per un moment, i els seus pensaments el van inquietar. El rei va respondre i va dir: Beltshasar, que el somni i l'explicació no et molestin; I Beltesassar va respondre: Senyor meu, que el somni sigui per als vostres enemics i la seva explicació per als vostres adversaris!*

19a- Daniel entén el somni i el que passarà és tan terrible per al rei que Daniel preferiria veure com s'aconseguia sobre els seus enemics.

Dan 4:20 *L'arbre que has vist, que es feia gran i fort, la cim del qual arribava fins al cel, i que es veia per totes les parts de la terra;*

Dan 4:21 *Aquest arbre, el fullatge del qual era bell i el seu fruit abundant, que donava aliment per a tothom, sota el qual s'aixoplucaven les bèsties del camp, i entre les branques del qual habitaven els ocells del cel,*

21a- *el fullatge era preciós*

Aspecte físic i roba.

21b- *i fruits abundants*

L'abundància de prosperitat.

21c- *que portava menjar per a tothom*

Qui assegurava el sosteniment alimentari de tota la seva gent.

21d- *sota el qual es refugiaven les bèsties del camp*

El rei protector dels seus servents.

21- *i entre les branques del qual van fer la seva llar els ocells del cel*

Sota el seu govern, la seva gent vivia amb gran seguretat. Els ocells s'allunyen volant i deixen l'arbre davant el més mínim perill.

Dan 4:22 *Ets tu, oh rei, que t'has fet gran i fort, la seva grandesa augmenta i s'exalta fins als cels, i el domini del qual s'estén fins als confins de la terra.*

Dan 4:23 *I el rei va veure que un dels sants vigilants baixava del cel i deia: Talla l'arbre i destrueix-lo; però deixa el tronc a terra on hi ha les arrels, i lliga-lo amb cadenes de ferro i llautó, entre l'herba del camp; que s'ompi amb la rosada del cel, i que la seva part sigui amb les bèsties del camp, fins que li passin set temps.*

Dan 4:24 *Aquesta és l'explicació, oh rei, aquest és el decret de l'Altíssim, que es complirà amb el meu senyor el rei.*

Dan 4:25 *Et faran fora d'entre els homes, i habitaràs amb les bèsties del camp, i et donaran herba per menjar com els bous; seràs empapat de la rosada del cel, i set temps passaran per sobre teu, fins que sàpigues que l'Altíssim governa sobre el regne dels homes i el dóna a qui vol.*

25a- *fins que sàpigues que l'Altíssim governa sobre el regne dels homes i el dóna a qui vol.*

Daniel esmenta Déu com "l'Altíssim". Orienta així els pensaments del rei sobre l'existència del Déu únic; una idea que el rei té grans dificultats d'entendre, a causa d'aquests orígens politeistes heretats de pare a fill.

Dan 4:26 *L'ordre de deixar el tronc on hi ha les arrels de l'arbre significa que el vostre regne romandrà amb vosaltres quan reconegueu que el qui governa és al cel.*

26a- *Quan reconegui que el qui governa és al cel, l'experiència de la humiliació cessarà perquè el rei estarà convençut i es convertirà.*

Dan 4:27 *Per tant, oh rei, que el meu consell us agradi. Posa fi als teus pecats practicant la justícia, i a les teves iniquitats mostrant compassió cap als desgraciats, i la teva felicitat pot continuar.*

27a- *Quan el rei posa en pràctica les coses que Daniel enumera en aquest verset, es convertirà realment. Però aquest personatge està entregat a l'orgull, el seu poder indiscutible l'ha fet capritxós i sovint injust, com ens han ensenyat experiències revelades anteriors.*

Dan 4:28 *Totes aquestes coses es van fer amb el rei Nabucodonosor .*

28a- *Aquesta declaració de Daniel prohibeix qualsevol altra interpretació d'aquesta profecia, que condemna a la nul·litat les bases profètiques ensenyades pels Testimonis de Jehovà i qualsevol altre grup religiós que contravingui la norma definida per Daniel. A més, el contingut de tot el capítol n'és una prova. Perquè la història ens ensenyarà per què el rei és colpejat per una maledicció a la profecia de l'arbre.*

Dan 4:29 *Al cap de dotze mesos, mentre caminava pel palau reial de Babilònia,*

29a- *12 mesos, o un any o “ un temps ” entre la visió i la seva realització.*

Dan 4:30 *el rei va respondre i va dir: No és aquesta Babilònia la gran, que he construït com a habitatge reial amb el poder de la meva força i per a la glòria de la meva magnificència?*

30a- *Aquest és el fatídic moment en què el rei hauria fet millor callar. Però podem entendre-ho perquè la seva Babilònia era realment una meravella pura que encara figurava com una de les "set meravelles del món". Jardins penjants exuberants de vegetació, estanys, places espaioses i muralles en una plaça de 40 km a cada costat. Murals al damunt dels quals dos tancs podien passar l'un a l'altre al llarg de tota la longitud de les muralles; l'autopista de l'època. Una de les seves portes, reconstruïda a Berlín, es troba al centre de dos murs formats per pedres esmaltades blaves sobre les quals hi ha gravat l'emblema del rei: un lleó amb ales d'àguila que esmenta Dan.7:4. Tenia alguna cosa de què estar orgullós. Però Déu no veu orgull en les seves paraules, veu orgull però sobretot oblit i menyspreu de les seves experiències prèvies. Certament, aquest rei no és l'únic ésser orgullós de*

la terra, però Déu l'ha posat la mirada, el vol al seu cel i el tindrà. Això mereix una explicació: Déu jutja les seves criatures més enllà de les aparences. Busca els seus cors i les seves ments, i reconeix, sense equivocar-se mai, les ovelles dignes de salvació. Això el porta a insistir i de vegades a fer miracles però el mètode es justifica per la qualitat del resultat final obtingut.

Dan 4:31 *Quan la paraula encara estava a la boca del rei, va baixar una veu del cel: Escolta, rei Nabucodonosor, que el regne t'emportarà.*

31a- Nabucodonosor és víctima de l'amor de Déu que li va posar un parany i el va advertir en el seu somni profètic. Es pot escoltar la sentència del cel, però alegrem-nos perquè el mal que Déu li farà li salvarà la vida i la farà eterna.

Dan 4:32 *Et faran fora d'entre els homes, habitaràs amb les bèsties del camp, i et donaran herba per menjar com els bous; i set temps passaran sobre tu, fins que sàpigues que l'Altíssim governa sobre el regne dels homes i el dóna a qui vol.*

32a- Durant set anys, set vegades , el rei perd la lucidesa i la seva ment el convenç de ser només un animal.

Dan 4:33 *En el mateix temps es va complir la paraula sobre Nabucodonosor. Va ser expulsat d'entre els homes, menjava herba com els bous, el seu cos estava xop amb la rosada del cel; fins que els seus cabells van créixer com les plomes de les àguiles, i les ungles com les dels ocells.*

33a- El rei testimonia que tot el que s'havia anunciat en la visió va ser ben realitzat en ell. En escriure el seu testimoni, el rei convertit evoca aquesta experiència humiliant, parlant d'ell mateix en tercera persona. La vergonya encara l'empeny a fer un pas enrere. Una altra explicació segueix sent possible, que és que aquest testimoni va ser escrit conjuntament pel rei i Daniel, el seu nou germà en el Déu veritable.

Dan 4:34 *Passat el temps assenyalat, jo, Nabucodonosor, vaig alçar els ulls al cel i la raó em va tornar. He beneït l'Altíssim, he lloat i glorificat aquell que viu per sempre, el domini del qual és un domini etern, i el regne del qual perdura de generació en generació.*

34a- El Déu savi i totpoderós aconsegueix l'amor de l'ovella perduda. Ella s'ha unit al seu ramat, i multiplica les seves lloances per la seva glòria.

34b- *aquell el domini del qual és un domini etern i el regnat del qual perdura de generació en generació*

La fórmula es refereix al 5è ^{regne}, aquesta vegada, etern, de la visió del *Fill de l'home* de Dan. 7:14: *A ell li van ser donats domini, glòria i regne; i tots els pobles, nacions i homes de totes les llengües el van servir. El seu domini és un domini etern que no passarà, i el seu regne mai serà destruït . I també en la visió de la imatge de Dan.2:44: En els dies d'aquests reis, el Déu del cel aixecarà un regne que mai serà destruït, ni passarà sota el domini d'un altre poble; trencarà i destruirà tots aquests regnes, i ell mateix perdurarà per sempre .*

Dan 4:35 *Tots els qui habiten a la terra no són res als seus ulls: ell fa el que vol amb l'exèrcit del cel i amb els qui habiten la terra, i no hi ha ningú que pugui resistir la seva mà i qui ho digui ell: Què fas?*

35a- Glòria al Déu vivent! Perquè aquesta vegada el rei ho va entendre tot i es va convertir.

Dan 4:36 *En aquell moment em va tornar el seny; la glòria del meu regne, la meva magnificència i el meu esplendor em van ser restituïts; els meus consellers i els meus majors em van tornar a preguntar; Vaig ser restaurat al meu regne, i el meu poder només va augmentar.*

36a- Com el just i recte Job, a qui Déu va donar fills, filles i posteritat al final del seu calvari, el rei recupera la confiança dels seus grans i reprèn el seu regnat ara savi entre els veritables savis il·luminats pel Déu vivent. . Aquesta experiència demostra que Déu dóna el regne a qui vol. Va ser ell qui va inspirar als grans caldeus a demanar de nou el seu rei.

Dan 4:37 *Ara jo, Nabucodonosor, lloo, exalto i glorifico el Rei del cel, les obres del qual són totes veritables i els seus camins són rectes, i que és capaç d'humiliar els qui caminen amb orgull.*

37a- Ho pot dir, perquè va pagar per poder-ho dir.

Per evitar el pitjor, treure una dent pot fer molt mal; però les apostes poden justificar el patiment. Per guanyar l'eternitat, pot ser necessari passar per proves dures o molt dures, el desarelament de l'orgull les justificarà quan sigui possible. Coneixent el seu potencial, Jesucrist va cegar Pau en el camí de Damasc, perquè el cec espiritual “perseguidor dels seus germans” esdevingués el seu testimoni fidel i zelós després d'haver recuperat la visió dels seus ulls, però sobretot, la visió dels seus esperit.

Daniel 5

Dan 5:1 *El rei Belssasar va fer una gran festa als seus nobles, en nombre d'un miler, i va beure vi davant d'ells.*

1a- El rei Nabucodonosor es va adormir en la pau de Déu quan ja era molt vell i el va succeir el seu fill Nabonid, reticent a governar, així que va deixar regnar en el seu lloc el seu fill Belssasar. No confongueu aquest nom que vol dir “Bel protegeix el rei”, un repte que Déu vol assumir, amb el que Nabucodonosor va donar a Daniel: Beltesassar que significa “Bel protegirà”. A l'origen d'aquests noms hi ha el culte a Bel o Bélial darrere dels quals hi ha l'únic organitzador del politeisme: Satanàs, el diable. Com veurem, els successors del rei convers no el van seguir per aquest camí.

Dan 5v2 *Belssasar, quan va tastar el vi, va portar els vasos d'or i plata que el seu pare Nabucodonosor havia pres del temple de Jerusalem, de manera que el rei i els seus nobles, les seves dones i les seves concubines van ser utilitzats per a bevent.*

2a- Per a aquest rei pagan, aquests vasos d'or i de plata només són un botí pres als jueus. Després d'haver optat per ignorar el Déu veritable a qui Nabucodonosor s'havia convertit, ignora el fet que aquest Déu viu jutja totes les seves accions. Utilitzant per a un ús vil i profà aquestes coses consagrades i santificades al servei del Déu creador, comet l'últim error de la seva curta vida. En el seu temps, Nabucodonosor va saber tenir en compte el poder actiu del Déu dels jueus perquè entenia que els seus déus nacionals en veritat no existien. Tots els pobles sotmesos al rei de Babilònia havien sentit el seu poderós testimoni a favor del rei del cel,

especialment la seva família immediata. Per tant, Déu té totes les raons per mostrar-se ara just i despietat.

Dan 5:3 *Llavors van portar els vasos d'or que havien estat trets del temple, de la casa de Déu a Jerusalem; i el rei i els seus nobles, les seves dones i les seves concubines, en feien servir per beure.*

3a- Daniel insisteix en l'origen d'aquests vasos que van ser retirats del temple, de la casa de Déu a Jerusalem. Ja, veient que el Déu jueu va permetre treure aquestes coses del seu temple, el jove rei hauria d'haver entès que el veritable Déu castiga i castiga severament els qui el serveixen malament. Els déus pagans no fan aquestes coses i els seus oficials només busquen agradar als homes la credulitat dels quals exploten.

Dan 5:4 *Van beure vi i van lloar els déus d'or, plata, llautó, ferro, fusta i pedra.*

4a- L'ús profà està desfasat, és un ús idolàtre, el cim de l'abominació per a Déu. Detall important, en una gran mostra de descuit, el rei festeja amb els seus amics, mentre la seva ciutat és amenaçada pels medes i els perses que l'assetgen.

Dan 5:5 *En aquell moment van aparèixer els dits de la mà d'un home, i van escriure davant del candellet a la pedra calcària de la paret del palau reial. El rei va veure aquest extrem de la mà que escrivia.*

5a- Havent estat menyspreats els miracles del temps de Nabucodonosor, aquest nou miracle no té com a objectiu convertir, sinó destruir la vida dels culpables com veurem. Davant de malvats acusadors que volien la mort d'un pecador, Jesucrist també escriurà a la sorra amb el dit els pecats que cometen en secret.

Dan 5:6 *Llavors el rei va canviar de color i els seus pensaments el van inquietar; les articulacions de l'esquena es van relaxar i els seus genolls van colpejar l'un contra l'altre.*

6a- El miracle produeix immediatament els seus efectes. Malgrat l'embriaguesa, la seva ment reacciona, està aterrit.

Dan 5:7 *I el rei va cridar fort pels astròlegs, els caldeus i els endeviadors; i el rei respongué i digué als savis de Babilònia: Qui llegeixi aquesta Escriptura i m'hi doni l'explicació, anirà vestit de porpra i portarà un collaret d'or al coll, i ocuparà el tercer lloc el govern del regne.*

7a- Un cop més, Daniel és ignorat; els seus testimonis foren menyspreats per la successió reial. I de nou, amb una angoixa extrema, el jove rei promet els màxims honors a qui demostra ser capaç de desxifrar el missatge escrit a la paret d'una manera sobrenatural. Qui faci això obtindrà el tercer lloc al regne perquè Nabonid i Belssasar ocupen el primer i el segon lloc.

Dan 5:8 *Tots els savis del rei van entrar; però no van poder llegir l'escrit i donar l'explicació al rei.*

8a- Com sota Nabucodonosor, això segueix sent impossible per als savis pagans.

Dan 5:9 *Llavors el rei Belssasar es va espantar molt, va canviar de color i els seus nobles es van espantar.*

Dan 5:10 *I la reina, a causa de les paraules del rei i dels seus nobles, va entrar a la sala del banquet i va dir així: Oh rei, viu per sempre! Que els vostres pensaments no us molestin, i que la vostra cara no canviï de color!*

Dan 5:11 *Hi ha un home al teu regne que té en ell l'esperit dels déus sants; i en els dies del teu pare es van trobar en ell llums, intel·ligència i saviesa com la saviesa dels déus. També el rei Nabucodonosor, el teu pare, el rei, el teu pare, el va posar cap dels mags, dels astròlegs, dels caldeus, dels endevinadors,*

Dan 5:12 *perquè en Daniel, anomenat pel rei Beltesassar, es va trobar un esperit superior, coneixement i intel·ligència, capacitat per interpretar somnis, explicar endevinalles i resoldre qüestions difícils. Per tant, que es cridi Daniel, i ell donarà l'explicació.*

12a- Aquest testimoni de la reina és confús i condemna tota la família reial: això ho sabíem... però vam optar per no tenir-ho en compte.

Dan 5:13 *Llavors Daniel va ser portat davant el rei. El rei va respondre i va dir a Daniel: «Ets tu aquest Daniel, un dels captius de Judà, que el meu pare el rei va fer sortir de Judà?»*

Dan 5:14 *He sentit parlar de tu que tens l'esperit dels déus dins teu i que en tu hi ha llum, intel·ligència i saviesa extraordinària.*

Dan 5:15 *Acaben de portar davant meu els savis i els astròlegs, perquè llegeixin aquest escrit i em donin l'explicació; però no van poder donar l'explicació de les paraules.*

Dan 5:16 *He après que pots donar explicacions i resoldre preguntes difícils; ara, si pots llegir aquesta escriptura i donar-me l'explicació, aniràs vestit de porpra, portaràs un collaret d'or al coll i tindràs el tercer lloc en el govern del regne.*

16a- Tercer lloc després de Nabonid, el seu pare i ell mateix.

Dan 5:17 *Daniel va respondre davant del rei: Guarda els teus dons i dóna els teus dons a un altre; tanmateix llegiré l'escrit al rei i li donaré l'explicació.*

17a- Daniel és vell i no dóna importància als honors ni als béns i valors de plata i or, però l'oportunitat de recordar a aquest jove rei les seves faltes, els seus pecats que haurà de pagar per la seva vida, no ho fa. rebutjar i és el servent de Déu per a aquest tipus d'acció.

Dan 5:18 *Oh rei, el Déu suprem va donar a Nabucodonosor, el teu pare, el domini, la grandesa, la glòria i la magnificència;*

18a- El regnat de Nabucodonosor havia estat obra i do del veritable Déu, així com la seva magnificència que havia atribuït, erròniament, a la seva pròpia força, per orgull, abans de ser estúpid per Déu durant set anys.

Dan 5:19 *I a causa de la grandesa que li havia donat, tots els pobles, les nacions, els homes de totes les llengües van temer i van tremolar davant seu. El rei va matar els que volia, i va deixar viure els que volia; va aixecar els que volia, i va baixar els que volia.*

19a- *El rei va matar els que volia*

En particular, aquest poder donat per Déu el va portar a castigar el poble jueu rebel i a matar molts dels seus representants.

19b- *i va deixar la vida dels que volia*

Daniel i els jueus captius es van beneficiar.

19c- *va criar els que volia*

Daniel i els seus tres fidels companys van ser elevats per sobre dels caldeus pel rei Nabucodonosor.

19d- *i va baixar els que volia*

Els grans del seu regne havien de consentir ser governats per joves forasters de la captivitat jueva. Per la seva mà poderosa l'orgull nacional jueu va ser humiliat i destruït.

Dan 5:20 *Però quan el seu cor es va enaltir i el seu esperit es va endurir fins a l'arrogància, va ser abatut del seu tron reial i despullat de la seva glòria;*

20a- L'experiència del rei Nabucodonosor ens permet entendre *l'arrogància* atribuïda al rei papal de Dan.7:8. Daniel demostra al rei que Déu li dóna el poder absolut a qui vol, segons el seu programa. Però, en recordar la humiliació del rei Nabucodonosor, li recorda que, per poderós que sigui, un rei terrenal depèn del poder il·limitat del rei celestial.

Dan 5:21 *Va ser expulsat d'entre els fills dels homes, i el seu cor es va convertir en cor de bèsties, i el seu lloc d'habitació era amb ases salvatges; li van donar herba per menjar-se com els bous, i el seu cos va ser mullat de la rosada del cel, fins que va reconèixer que el Déu suprem governa sobre el regne dels homes i el dóna a qui li agrada.*

21a- Anoto, només en aquest vers, la menció “*ases salvatges*”. L'ase és un símbol típic de la tossuderia: “tossut com un burro”, sobretot si és “salvatge” i no domesticat. És el símbol que representa l'esperit de l'home que es nega a escoltar les lliçons donades per Déu a través de les experiències de la seva vida i de les seves revelacions bíbliques.

Dan 5:22 *I tu, el seu fill Belssasar, no has humiliat el teu cor, encara que sabis totes aquestes coses.*

22a- De fet, va ser Belssasar qui es va comportar com un “ase salvatge” sense tenir en compte l'experiència viscuda pel seu “pare” (el seu avi).

Dan 5:23 *T'has exaltat contra el Senyor del cel; t'han portat els vasos de la seva casa i els has fet servir per beure vi, tu i els teus ancians, les teves dones i les teves concubines; Has lloat els déus d'argent, d'or, de llautó, de ferro, de fusta i de pedra, que no veuen, no escolten i no saben res, i no has glorificat el Déu que té a la mà el teu alè i tots els teus camins.*

23a- Belssasar va profanar els vasos d'or que van ser santificats per al Déu creador per al servei religiós del seu temple. Però utilitzant-los per lloar els falsos déus pagans, ha aconseguit el cim de ***l'abominació***. Aquesta imatge prepara la d'Apoc.17:4: *Aquesta dona estava vestida de porpra i escarlata, i adornada amb or i pedres precioses i perles. Tenia a la mà una copa d'or, plena d'abominacions i les impureses de la seva prostitució*. Ella rep el nom de “*Babilònia la gran*” al vers 5.

Dan 5:24 *Per això va enviar aquest extrem de la mà que traçava aquest escrit.*

24a- Al seu torn, Belssasar descobreix massa tard l'existència del veritable Déu viu que actua i reacciona de manera miraculosa davant el comportament dels homes.

Dan 5:25 *Aquesta és l'escriptura que es va escriure: minnow, minnow, tekel, oupharsin.*

25a- Traducció: comptar, comptar, pesar i dividir

Dan 5:26 *I aquesta és l'explicació d'aquestes paraules. Contat: Déu ha comptat el teu regne i li ha posat fi.*

26a- El primer “ *comptat* ” apunta al començament del regnat, i el segon “ *comptat* ”, el final d'aquest regnat.

Dan 5:27 *Pesat: T'han pesat a la balança i t'han trobat mancats.*

27a- L' *escala* és aquí el símbol del judici diví. Els homes l'han adoptat per designar els serveis de justícia; una justícia molt imperfecta. Però el de Déu és perfecte i basat en la imatge d'una doble *balança* , pondera les accions del bé i del mal que ha realitzat el jutjat. Si l'altiplà del bé és més lleuger que el del mal, la condemna divina està justificada. I aquest és el cas del rei Belssasar.

Dan 5:28 *Dividit: el teu regne serà dividit i es donarà als medes i als perses.*

28a- Mentre es lliurava a begudes abominables al seu palau reial, encapçalats pel rei Darius, els medes van entrar a Babilònia pel llit del riu, desviats temporalment i s'assecaven.

Dan 5:29 *I de seguida Belssasar va donar ordres, i van vestir Daniel de porpra i li van posar un collaret d'or al coll, i es va anunciar que seria tercer en el govern del regne.*

Dan 5:30 *Aquella mateixa nit va ser assassinat Belssasar, rei dels caldeus.*

Dan 5:31 *I Darius el Mede va prendre possessió del regne amb seixanta-dos anys.*

31a- Aquest precís testimoni ocular de Daniel no és reconegut pels historiadors que atribueixen aquesta acció al rei persa Cir 2 el gran l'any 539.

Daniel 6

L'ensenyament d'aquest capítol 6 és idèntic al de Daniel 3. Ens presenta, aquesta vegada, Daniel en una prova de fidelitat model , per imitar i reproduir per a tots els elegits cridats per Déu en Jesucrist. Els comentaris són útils, però només cal llegir i aprendre la lliçó. El rei *Darius* actua com Nabucodonosor en el seu temps i, al seu torn, *als 62 anys* , confessarà la glòria del Déu vivent de Daniel; una conversió obtinguda pel testimoni de fidelitat de Daniel quan Déu el va protegir dels *lleons* . Des de l'inici de la seva relació, té afecte i interès en Daniel que el serveix fidelment i honestament i en qui discerneix *un ment superior* .

Dan 6:1 *Va ser bo que Darius posés sobre el regne cent vint sàtrapes, que havien de ser per tot el regne.*

1a- El rei Darius revela la seva saviesa en confiar el govern del regne a 120 governadors establerts en 120 províncies.

Dan 6:2 *I va nomenar tres caps sobre ells, entre els quals hi havia Daniel, perquè aquests sàtrapes els rendessin comptes i perquè el rei no patissin cap mal.*

2a- Daniel segueix sent un dels principals líders que supervisen els sàtrapes.

Dan 6:3 *Daniel va superar els prínceps i els sàtrapes, perquè hi havia en ell un esperit superior; i el rei va pensar a establir-la per tot el regne.*

3a- Darius, al seu torn, nota la superioritat de Daniel pel que fa a la seva ment intel·ligent i sàvia. I el seu pla d'establir-lo per sobre de tot despertarà gelosia i odi contra Daniel.

Dan 6:4 *Llavors els governants i els sàtrapes van buscar una oportunitat per acusar Daniel dels afers del regne. Però no van trobar cap ocasió, ni res per retreure, perquè era fidel, i no se li veia ni culpa ni res dolent.*

4a- Daniel serveix Déu allà on el posa, perquè serveixi el rei amb la mateixa dedicació i fidelitat. Per tant, sembla *irrepreensible* ; un criteri que es troba entre els sants "adventistes dels últims dies" segons Apoc. 14:5.

Dan 6:5 *I aquests homes van dir: No trobarem cap motiu contra aquest Daniel, si no en trobem cap a la llei del seu Déu.*

5a- Aquests raonaments revelen el pensament del camp diabòlic de l'última prova terrenal de la fe en què, el descans sabàtic del setè dia de la llei de Déu

permetrà matar els seus fidels servidors, ja que no consentiran honrar el obligatòria la resta del primer dia, diumenge segons la llei religiosa romana.

Dan 6:6 *Llavors aquests prínceps i aquests sàtrapes es van acostar al rei en tumult i li van dir així: Rei Darius, viu per sempre!*

6a- Aquesta entrada tumultuosa pretén recordar al rei la força dels números, la seva capacitat de crear disturbis i, per tant, la necessitat d'enfortir el seu domini.

Dan 6:7 *Tots els prínceps del regne, els administradors, els sàtrapes, els consellers i els governadors opinen que s'hauria d'emetre un edicte reial, amb una severa prohibició, per a qualsevol que en trenta dies pregui a qualsevol. Déu o cap home, excepte tu, oh rei, serà llançat al cau dels lleons.*

7a- Fins aleshores, el rei Darius no pretenia obligar els homes del seu regne a servir un déu més que un altre. En el politeisme, la llibertat religiosa és completa. I per convèncer-lo, els conspiradors l'afalagaven, honorant-lo, el rei Dario, com a déu. Allà de nou, com amb tots els grans governants, l'orgull desperta i li fa aprovar aquest ordre que, però, no li sortia de la ment.

Dan 6:8 *Ara, oh rei, confirma la prohibició i escriu el decret perquè sigui irrevocable, segons la llei dels medes i perses, que és immutable.*

8a- Aquest decret profetitza admirablement qui farà obligatori el diumenge romà al final dels dies. Però notem que aquest caràcter immutable de la llei de medes i perses establerta per homes fal·libles i pecadors és totalment injustificat. La immutabilitat pertany al Déu veritable i viu, el Creador.

Dan 6:9 *Aleshores, el rei Darius va escriure el decret i el decret.*

9a- Aquest pas és essencial, perquè havent-se escrit ell mateix *el decret i la defensa*, s'haurà de respectar la llei *immutable* dels medes i perses.

Dan 6:10 *Quan Daniel va saber que el decret estava escrit, es va retirar a casa seva, on les finestres de la cambra alta estaven obertes cap a Jerusalem; i tres vegades al dia s'agenollava, pregava i lloava el seu Déu, com abans.*

10a- Daniel no canvia el seu comportament, i no es deixa influenciar per aquesta mesura humana. En obrir la seva finestra, demostra que vol que la seva lleialtat al Déu Totpoderós sigui coneguda per tothom. En aquest moment, Daniel gira en direcció a Jerusalem on, fins i tot destruït, es troba el temple de Déu. Perquè l'Esperit Déu es va manifestar durant molt de temps en aquest temple sant que havia fet la seva llar, la seva habitació terrenal.

Dan 6:11 *Llavors aquests homes van entrar de manera tumultuosa i van trobar Daniel pregant i invocant el seu Déu.*

11a- Els conspiradors s'amagaven i el miraven per atrapar-lo en l'acte de desobediència al reial decret; actualment un "delicte flagrant".

Dan 6:12 *I es van posar davant del rei i li van dir sobre la defensa reial: ¿No has escrit una defensa perquè qualsevol que en trenta dies pregués a qualsevol déu o a qualsevol, no fos tu, oh rei? llançat al cau dels lleons? El rei va respondre: La cosa és certa, segons la llei dels medes i dels perses, que és immutable.*

12a- El rei només pot confirmar el decret que ell mateix va escriure i signar.

Dan 6:13 *I ells van tornar a respondre i van dir al rei: Daniel, un dels captius de Judà, no t'ha fet cas, oh, ni la defensa que has escrit tres vegades al dia.*

13a- Atrapat en l'acte, en l'acció de la seva pregària, Daniel és denunciat. El rei aprecia Daniel pel seu comportament fidel i honest. Immediatament farà el vincle

entre ell i aquest Déu a qui serveix amb tant zel i fidelitat, ja que li prega regularment *tres vegades al dia* . Això explica el dolor i l'aflicció que li causarà la condemna de Daniel i l'inici de la seva propera conversió.

Dan 6:14 *El rei es va angoixar molt quan va sentir això; es va posar a cor per alliberar Daniel, i fins a la posta de sol es va esforçar per salvar-lo.*

14a- Aleshores, el rei s'adona que ha estat manipulat i fa tot el possible per salvar Daniel, a qui aprecia molt. Però els seus esforços seran en va i el rei tristament descobreix abans de tot això: *la lletra mata, però l'esperit dóna vida* . En donar més tard als homes aquesta expressió, Déu mostra el límit del respecte a les lleis. La vida no es pot regular en lletres de textos de llei. En el seu judici diví, Déu té en compte detalls que la lletra morta de la seva llei escrita ignora i els homes sense Déu no tenen la saviesa per fer el mateix.

Dan 6:15 *Però aquests homes van insistir amb el rei i li van dir: Sapigues, oh rei, que la llei dels medes i dels perses exigeix que tota prohibició o decret confirmat pel rei sigui irrevocable.*

15a- Els conspiradors recorden el caràcter irrevocable (injustificat) de les decisions preses pel rei dels medes i els perses. Ell mateix està atrapat per la seva cultura heretada. Però entén que va ser víctima d'un complot contra Daniel.

Dan 6:16 *Llavors el rei va ordenar que portés Daniel i que el llencessin al cau dels lleons. El rei respongué i digué a Daniel: Que el teu Déu, a qui serveixes amb paciència, et desingui!*

16a- El rei es veu obligat a fer llençar Daniel al cau dels lleons, però desitja de tot cor que el Déu al qual serveix tan fidelment intervingui per salvar-lo.

Dan 6:17 *Van portar una pedra i la van posar a l'obertura de la fossa; el rei la va segellar amb el seu anell i amb l'anell dels seus nobles, perquè res no canviés respecte a Daniel.*

17a- Aquí, l'experiència viscuda per Daniel presenta similituds amb l'enterrament de Crist, la porta circular de pedra del qual també va ser segellada per evitar la intervenció humana.

Dan 6:18 *Llavors el rei se'n va anar al seu palau; va passar la nit en dejuni, no li va portar una concubina i no va poder adormir-se.*

18a- Aquest comportament del rei testimonia la seva sinceritat. En fer aquestes coses, demostra que vol agradar al Déu de Daniel i obtenir d'ell la seva salvació. Aquest és el començament de la seva conversió al Déu únic.

Dan 6:19 *El rei es va aixecar a l'alba i va anar de pressa al cau dels lleons.*

19a- Una preparació de puresa seguida d'una nit sense dormir per la seva ment turmentada pel pensament de la mort de Daniel i aquesta precipitació cap al cau dels lleons a l'alba no són les accions que fa un rei pagà sinó les d'un germà que estima el seu germà. en Déu.

Dan 6:20 *Quan es va acostar a la fossa, va cridar a Daniel amb veu trista. El rei respongué i digué a Daniel: ¿Podrà Daniel, servent del Déu vivent, el teu Déu, a qui serveixes amb paciència, alliberar-te dels lleons?*

20a- *Quan s'acostava a la fossa, va cridar a Daniel amb veu trista*

El rei espera però tem i tem el pitjor per a Daniel. Tanmateix, la seva esperança queda demostrada pel fet que la truca i li fa una pregunta.

20b- *Daniel, servent del Déu vivent, el teu Déu, a qui serveixes amb paciència, va poder alliberar-te dels lleons?*

En designar-lo com a " *Déu vivent* ", Darius testimonia l'inici de la seva conversió. Tanmateix, la seva pregunta " *va poder alliberar-te dels lleons?* » ens demostra que encara no el coneix. En cas contrari, hauria dit: " *Et volia alliberar dels lleons?* " » .

Dan 6:21 *I Daniel va dir al rei: "Rei, visqui per sempre!"*

21a- En boca dels conspiradors, al vers 6, l'expressió tenia poc sentit, però en la de Daniel profetitzava l'accés a la vida eterna reservada als elegits de Déu.

Dan 6:22 *El meu Déu va enviar el seu àngel i va tancar la boca dels lleons, que no em van fer cap mal, perquè vaig ser trobat innocent davant d'ell; i ni davant teu, oh rei, no he fet res de dolent.*

22a- En aquesta experiència, el rei Darius s'adona de com d'estúpid, injustificat i desaprovat és la concepció immutable dels decrets reials humans per part del veritable Déu Vivent a qui Daniel serveix sense amagar.

Dan 6:23 *Llavors el rei es va alegrar molt i va ordenar que en fes sortir Daniel de la fossa. Daniel va ser tret de la fossa i no se li va trobar cap ferida, perquè confiava en el seu Déu.*

23a- *Aleshores el rei estava molt alegre*

Aquesta reacció d'alegria natural i espontània revela un futur escollit per Déu perquè ara el rei té la certesa de la seva existència i del seu poder.

23b- *Daniel va ser tret de la fossa, i no se li va trobar cap ferida*

De la mateixa manera que la roba dels tres companys de Daniel llençats al forn sobreescalfat no es va cremar.

23c- *perquè havia confiat en el seu Déu*

Aquesta confiança es va revelar en la seva decisió de no obeir el reial decret que hauria privat Déu de les seves oracions; una elecció impossible i inconcebible per a aquest model de fe purament humà.

Dan 6:24 *El rei va ordenar que els homes que havien acusat Daniel fossin portats i llençats al cau dels lleons, ells i els seus fills i les seves dones; i abans que arribessin al fons de la fossa, els lleons els van agafar i els van trencar tots els ossos.*

24a- Déu va girar la situació contra els malvats que planejaven el mal. Durant el temps dels reis perses que vindran, l'experiència es renovarà per al jueu Mardoqueu a qui el líder Haman voldrà matar amb el seu poble en temps de la reina Ester. També allà és Haman qui acabarà penjat a la forca instal·lada per a Mardoqueu.

Dan 6:25 *I després d'això, el rei Darius va escriure a tots els pobles, a totes les nacions i a totes les llengües que habiten a tota la terra: La pau sigui amb vosaltres en abundància.*

25a- Aquest nou escrit del rei és el d'un home conquerit pel Déu vivent. Estant ara en perfecta pau en el seu cor, utilitza la seva posició dominant per parlar a tota la gent del seu regne, el testimoni de la seva pau que va rebre del veritable Déu.

Dan 6:26 *Mane que en tot el meu regne hi hagi por i temor del Déu de Daniel. Perquè ell és el Déu viu i perdura per sempre; el seu regne no serà mai destruït, i el seu domini durarà fins al final.*

- 26a- *Ho ordeno en tota l'extensió del meu regne*
El rei ordena però no obliga ningú.
- 26b- *por i por pel Déu de Daniel*
Però enriquit per aquesta experiència, imposa la por i la por del Déu de Daniel per tal de dissuadir els autors d'un nou complot fomentat contra Daniel.
- 26c- *Perquè ell és el Déu viu, i perdura per sempre*
Espera que aquest testimoni sigui rebut en el cor de la gent del regne, i per fer-ho el lloa i l'exalta.
- 26d- *el seu regne mai serà destruït, i el seu domini durarà fins al final*
Es proclama una vegada més el caràcter etern del 5è ^{regne de l'estàtua.}

Dan 6:27 *És ell qui allibera i salva, qui fa signes i meravelles al cel i a la terra. Va ser ell qui va alliberar Daniel del poder dels lleons.*

- 27a- *És ell qui lliura i qui salva*
El rei testimonia el que ha observat, però aquesta alliberació i aquesta salvació només concerneixen el cos físic, la vida de Daniel. Haurem d'esperar la vinguda de Jesucrist per entendre el desig de Déu d'alliberar i salvar del pecat. Però assenyallem que el rei va sentir naturalment la necessitat de purificar-se per agradar al Déu vivent.

- 27b- *que fa signes i meravelles al cel i a la terra*
El llibre de Daniel testimonia aquests signes i meravelles, accions sobrenaturals que Déu va fer, però aneu amb compte, el dimoni i els seus dimonis també poden falsificar certs miracles divins. Per identificar entre els dos possibles orígens, n'hi ha prou d'entendre qui es beneficia del missatge lliurat. Condueix a l'obediència al Déu creador, o a la seva desobediència?

Dan 6:28 *Daniel va prosperar durant el regnat de Darius i durant el regnat de Cir el persa.*

- 28a- Entenem, Daniel no tornarà a la seva terra natal, però les lliçons que Déu li va ensenyar a Dan.9 l'hauran fet acceptar sense patir aquest destí decidit pel seu Déu.

Daniel 7

Dan 7:1 *L'any primer de Belssasar, rei de Babilònia, Daniel va somiar i va tenir visions mentre estava estirat. Després va escriure el somni i va explicar les coses principals.*

- 1a- *El primer any de Belssasar, rei de Babilònia*

És a dir en – 605. Des de la visió de Dan.2, han passat 50 anys. Mort, el gran rei Nabucodonosor és substituït pel seu nét Belsasar.

Dan 7:2 : *Daniel va començar i va dir: Vaig veure en la meua visió nocturna, i he aquí, els quatre vents del cel van esclatar sobre el gran mar.*

2a- *van entrar els quatre vents del cel*

Són les guerres universals que porten els dominadors a estendre el seu poder en direcció als quatre punts cardinals , cap al Nord, el Sud, l'Est i l'Oest.

2b- *al gran mar*

La imatge no és afalagadora per a la humanitat, perquè el mar, fins i tot gran, és símbol de la mort. No és, en el projecte de Déu, l'entorn preparat per a l'home fet a imatge seva, segons Gen.1. El seu entorn és la terra. Però la humanitat ha perdut, des del pecat original, per la seva desobediència, la seva imatge divina i ja no és en els seus ulls purs i sants que els animals marins impurs i voraçs que es devoren els uns als altres sota la inspiració del dimoni i dels dimonis. En aquesta visió, el mar simbolitza la massa anònima d'éssers humans.

A més, l'àrea que cobreix la profecia es refereix a pobles connectats pels seus aspectes costaners que voregen el mar Mediterrani. El *mar* té, doncs, un paper important en les accions bèl·liques de les conquestes dels dominadors.

Dan 7:3 *I quatre grans bèsties van sortir del mar, diferents l'un de l'altre.*

3a- *I quatre grans animals van sortir del mar*

Trobem en una nova visió l'ensenyament donat a Daniel 2, però allà, els animals *substitueixen* les parts del cos de l'estàtua .

3b- *diferents l e s l'un de l'altre*

Com els materials de l'estàtua de Dan.2.

Dan 7:4 *El primer era com un lleó i tenia ales d'àguila; Vaig mirar fins que se li van arrencar les ales; el van aixecar de la terra i el van posar dempeus com un home, i li va ser donat el cor d'home.*

4a- *El primer era com un lleó i tenia ales d'àguila*

Aquí el cap d'or del rei caldeu de Dan.2 esdevé un lleó amb ales d'àguila ; emblema gravat a les pedres blaves de Babilònia, l'orgull del rei Nabucodonosor a Dan.4.

4b- *Vaig mirar, fins que se li van arrencar les ales*

La profecia es refereix als set anys o set vegades durant els quals el rei Nabucodonosor va ser fet estúpid per Déu. Durant aquests 7 anys (*set vegades*) d'humiliació profetitzats a Dan.4:16, *el seu cor humà va ser eliminat*, substituït pel cor d'una bèstia.

4c- *el van aixecar de la terra i el van posar dempeus com un home, i li va ser donat el cor d'home.*

Aquí es confirma la seva conversió al Déu creador. La seva experiència ens permet entendre que, per a Déu, l'home és home només quan el seu cor porta la imatge del de Déu. Ho revelarà en la seva encarnació en Jesucrist el model diví perfecte d'amor i obediència.

Dan 7:5 *I vet aquí que una segona bèstia s'assemblava a un ós , i es posava a un costat; tenia tres costelles a la boca entre les dents, i li van dir: Aixeca't, menja molta carn.*

5a- *I he aquí, una segona bèstia s'assemblava a un ós , i es posava a un costat*

Després del rei caldeo, *el cofre i les armes de plata* dels Medes i els Perses esdevenen *un ós* . La precisió “ *que es trobava a un costat* ” il·lustra la dominació persa que va aparèixer en segon lloc després de la dominació meda, però les seves conquestes obtingudes pel rei Cir 2 el persa li van donar un poder molt més gran que el dels medes.

5b- *tenia tres costelles a la boca entre les dents, i li van dir: Aixeca't, menja molta carn.*

Els perses dominaran els medes i conqueriran tres països: Lídia del ric rei Creso el 546, Babilònia el 539 i Egipte el 525.

Dan 7:6 *Després d'això, vaig mirar i vaig veure que un altre era com un lleopard, i tenia quatre ales a l'esquena com un ocell; aquest animal tenia quatre caps, i se li va donar el domini.*

6a- *Després d'això, vaig mirar i vaig veure que un altre era com un lleopard*

Idem, *el ventre i les cuixes descarats* dels governants grecs esdevenen un *lleopard amb quatre ales d'ocell* ; Les taques del *lleopard grec* el converteixen en **un símbol del pecat** .

6b- *i tenia quatre ales a l'esquena com un ocell*

Les *quatre ales d'ocell* associades al *lleopard* il·lustren i confirmen l'extrema velocitat de les conquestes del seu jove rei Alexandre el Gran (entre -336 i -323).

6c- *aquest animal tenia quatre caps, i se li va donar el domini*

Aquí, " *quatre caps* ", però a Dan.8 seran " *quatre grans banyes* " que designen els governants grecs, successors d'Alexandre el Gran: Seleuc, Ptolemeu, Lisímac i Cassandre.

Dan 7:7 *Després d'això, vaig mirar en les meves visions nocturnes, i vaig veure que hi havia una quarta bèstia, terrible, terrible i molt forta; tenia grans dents de ferro, menjava, trencava i trepitjava el que quedava; era diferent de tots els animals anteriors, i tenia deu banyes.*

7a- *Després d'això, vaig mirar en les meves visions nocturnes, i he aquí, hi havia una quarta bèstia, terrible, terrible i extraordinàriament forta*

Aquí de nou, *les potes de ferro* de l'Imperi Romà esdevenen un monstre *amb dents de ferro i deu banyes* . Perquè segons Apoc.13:2, només porta el criteri dels 3 imperis anteriors : Força del *lleó* , confirmat en aquest vers on s'especifica : *extraordinàriament fort* ; el poder de *l'ós* i la velocitat del *lleopard amb l'herència del seu pecat* simbolitzada per les seves taques.

7b- *tenia grans dents de ferro, menjava, trencava i trepitjava el que quedava;*

Aquests detalls li atribueixen carnisseries i massacres realitzades pel símbol del **ferro romà** que duraran fins a la fi del món, pel seu domini papal.

7c- *era diferent de tots els animals anteriors, i tenia deu banyes.*

Les *deu banyes* representen els francs, els llombards, els alemanys, els anglosaxons, els visigots, els borgonyons, els sueus, els heruli, els vàndals i els ostrogots. Aquests són els **deu** regnes cristians que es formaran després de l'enfonsament de l'Imperi Romà a partir de l'any 395, segons les explicacions que l'àngel va donar a Daniel al vers 24.

Dan 7:8 *I vaig mirar les banyes, i vaig veure que una altra banya va sortir d'entre elles, i tres de les primeres banyes van ser arrencades davant d'aquesta*

banya; i, vet aquí, tenia ulls com els d'un home, i una boca que parlava amb arrogant.

8a- *Vaig mirar les banyes, i he aquí, d'entre elles va sortir una altra banya*

La *trompa petita* surt d'una de les *deu banyes*, que designa la Itàlia dels ostrogots on es troba la ciutat de Roma i l'anomenada "santa seu" papal, al Palau del Laterà a la muntanya Celi; Nom llatí que significa: el cel.

8b- *i tres de les primeres banyes van ser arrencades davant d'aquesta banya*

Les *banyes arrencades* són cronològicament: els *tres reis rebaixat* del vers 24, és a dir, els Hèruls entre el 493 i el 510, després successivament, els vàndals el 533 i els ostrogots el 538 que foren caçats de Roma pel general Belisari per ordre de Justinà I i derrotats definitivament a Ravenna el 540. Perquè hem de notar la conseqüència de l'expressió *davant d'aquesta banya* . Això vol dir que *la Banya* no té poder militar personal i es beneficia de la força armada dels monarques que temen a ella i al seu poder religiós i, per tant, prefereixen recolzar-la i obeir-la. Aquest raonament es confirmarà a Dan.8:24 on llegirem: *el seu poder augmentarà, però no per la seva pròpia força* i el vers 25 especificarà: *a causa de la seva prosperitat i l'èxit dels seus trucs, tindrà arrogància en el cor* . **Es demostra així que la veritat només rep confirmació agrupant missatges semblants escampats en els diferents capítols del llibre de Daniel i, més àmpliament, de tota la Bíblia.** Separats, els capítols del llibre "segellen" la profecia i els seus missatges, els més subtils i importants romanen inaccessibles.

8c- *i vet aquí, tenia ulls com els d'un home*

A Rev.9, l'Esperit precedeix les seves descripcions amb el terme *com* . D'aquesta manera, suggereix una semblança d'aparença que no és una realitat. Aquí, igualment, hem de notar la semblança amb *l'home* encarnat en la seva perfecció en Jesucrist, però només en té la pretensió. Però hi ha més, perquè els " *ulls* " són símbols de la clarividència dels profetes dels quals Jesús és també el model perfecte. I l'Esperit al·ludeix a la pretensió profètica del papat que acabarà establint la seva seu oficial a la ciutat del Vaticà, paraula que significa: profetitzar, del llatí "vaticinare". La cosa es confirmarà a Apocalipsis 2:20, quan l'Esperit compare aquesta església catòlica romana amb la *Jezabel* que va fer matar els profetes de YaHWéH, la dona estrangera que adorava els Baals, casada pel rei Acab. La comparació està justificada perquè el papat fa que els veritables profetes de Déu en Crist morin en el joc de la inquisició.

8d- *i una boca, que parlava amb arrogància.*

En aquest capítol 7, el diví Cineasta i Director presenta en "zoom" l'època cristiana que el preocupa especialment, el període entre la fi de l'Imperi Romà i el gloriós retorn de Crist en Miquel, el seu nom celestial amb àngels. Anuncia l'arribada d'un *rei arrogant, perseguidor dels sants de l'Altíssim* , que ataca les normes religioses divines intentant *canviar els temps i la llei* , els deu manaments però també altres ordenances divines. L'Esperit anuncia el seu càstig final; serà " *consumit pel foc per les seves paraules arrogants* ". Per tant, l'escena del judici celestial del setè mil·lenni es presenta immediatament després de la menció de *les seves paraules arrogants* . Abans d'ella, el rei Nabucodonosor també havia mostrat *arrogància* , però va acceptar humilment la lliçó d'humiliació que Déu li va donar.

Judici Celestial

Dan 7:9 *Vaig mirar mentre s'aixecaven els trons. I l'Antic dels dies es va asseure. La seva vestimenta era blanca com la neu, i el cabell del seu cap era com llana pura; el seu tron era com flames de foc, i les rodes com foc ardent.*

9a- *Vaig mirar, mentre es posaven trons*

Aquesta escena representa el temps del judici que es durà a terme pels sants redimits de Jesucrist en la seva presència, *asseguts en trons*, **al cel** segons Apoc.4, durant els *mil anys* citats en Apoc.20. Aquest judici prepara les condicions per al **judici final**, l'execució del qual s'il·lustra al vers 11.

9b- *I l'antic de dies es va asseure.*

És el Crist divinitzat, l'únic Déu creador. L'acció del verb *seure* indica el cessament d'una activitat dempeus, és la imatge del repòs. El cel està en pau absoluta. A la terra, els malvats van ser destruïts amb el retorn de Crist.

9c- *La seva vestimenta era blanca com la neu, i el cabell del seu cap era com llana pura*

El blanc és el símbol de la puresa perfecta de Déu que concerneix tota la seva naturalesa a nivell de la seva roba, símbols de les seves obres i els cabells del seu cap que és una corona de saviesa pura i perfecta lliure de tot *pecat*.

Aquest vers suggereix Isa.1:18: *Vine i suplicarem! diu YaHWéH. Si els teus pecats són com escarlata, seran blancs com la neu; si són vermells com el porpra, es tornaran com la llana.*

9d- *el seu tron era com flames de foc,*

El *tron* designa el lloc del gran Jutge, el judici de la ment de Déu. Es col·loca sota la imatge de les *flames de foc* que seran *els ulls* de Crist justícia a Apoc.1:14 on trobem les descripcions d'aquest vers. El *foc* destrueix, la qual cosa dóna a aquest judici el propòsit de destruir els enemics de Déu i els seus elegits. Com que ja són morts, aquesta sentència es refereix a la *segona mort* que afectarà definitivament els condemnats.

9è- *i les rodes com un foc ardent.*

El tron té rodes en comparació amb un *foc ardent* que s'encendrà a la terra: Apoc.20:14-15: *la segona mort és el llac de foc*. Les *rodes* suggereixen, doncs, el moviment dels jutges del cel a la terra per a l'execució dels veredictes pronunciats. El Déu vivent, el gran Jutge, es mou i quan la terra sigui renovada i purificada, tornarà a moure's per instal·lar-hi el seu tron reial segons Apocalipsis 21:2-3.

Dan 7:10 *Un riu de foc va fluir i va sortir de davant seu. Mil milers el van servir, i deu mil milions es van posar a la seva presència. Els jutges es van asseure i es van obrir els llibres.*

10a- *Un riu de foc va córrer i va sortir de davant seu*

El *foc purificador* que baixarà del cel per devorar les ànimes dels morts caiguts i després ressuscitar, segons Apocalipsi 20:9: *I van pujar a la faç de la terra, i van envoltar el campament dels sants i els ciutat estimada. Però el foc va baixar del cel i els va devorar.*

10b- *Mil milers el van servir*

És a dir, un milió d'ànimes, dels **elegits** redimits de la terra.

10c- *i deu mil milions es van plantar **en la seva presència***

Deu mil milions d'ànimes terrenals **cridades** per Déu són ressuscitades i convocades davant ell i els seus jutges per patir la justa sentència divina de la *segona mort*, cosa confirmada a Lluç 19:27: *I la resta, porteu aquí **els meus enemics**, que no han volgut que jo ho faci. regnar sobre ells i matar-los **davant la meva presència***. D'aquesta manera, l'Esperit confirma les paraules que va dir per mitjà de Jesús a Mt.22:14: **Perquè molts són cridats, però pocs són escollits**. Això serà especialment el cas en els darrers dies segons Lluç 18:8: ... *Però quan vingui el Fill de l'home, trobarà fe a la terra?*

10d- *Els jutges es van asseure, i els llibres es van obrir*

El tribunal suprem jutjarà sobre la base dels testimonis que van permetre la sentència i els escrits d'acusació adaptats individualment per a cada ànima condemnada. Els seus *llibres* contenen la vida d'una criatura, guardada per Déu en la memòria, amb àngels fidels com a testimonis, actualment invisibles per als terrícoles.

Dan 7:11 *Llavors vaig mirar, a causa de les paraules arrogants que deia la banya; i mentre mirava, l'animal va ser assassinat.*

11a- *Llavors vaig mirar, per les paraules arrogants que pronunciava la banya*

Com les paraules " *a causa de paraules arrogants* " indiquen, aquest vers ens vol mostrar la relació de causa i efecte que defineix el judici de Déu. No jutja sense causa.

11b- *i mentre mirava, l'animal es va matar*

Si el *quart animal* que representa la successió, Roma Imperial -deu regnes europeus- Roma Papal, és destruït pel foc, és **per** l' *arrogant activitat oral* de la Roma Papal; activitat que continuarà fins al retorn de Crist.

11c- *i el seu cos va ser **destruït**, lliurat al foc per ser cremat*

El judici colpeja al mateix temps la *banya petita* i les *deu banyes civils* que la sostenien i participaven en els seus pecats segons Apocalipsi 18:4. *El llac de foc de la segona mort els devorà i els **destruirà***.

Dan 7:12 *Els altres animals van ser privats del seu poder, però se'ls va donar una prolongació de la vida fins a un cert temps.*

12a- *Els altres animals van ser despullats del seu poder*

Aquí, com en Apocalipsis 19:20 i 21, l'Esperit revela que un destí diferent està previst per als pecadors ordinaris del paganisme, essent hereus del pecat original transmès d'Adam a les masses humanes al llarg de la història terrenal.

12b- *però se'ls va concedir una prolongació de vida fins a un temps determinat*

Aquesta precisió significa l'avantatge dels imperis anteriors en no haver experimentat la fi de la seva dominació a la fi del món com és el cas del 4t animal ^{romà} sota la seva última forma de govern universal cristià en el moment del retorn de Jesucrist. El final del 4t ^{està} marcat per la seva completa destrucció. Després d'això, la terra romandrà *sense forma i buida* a la imatge de *l'abisme* de Gen.1:2.

Jesucrist, fill de l'home

Dan 7:13 *Vaig mirar en les visions nocturnes, i vaig veure que als núvols del cel venia algú com el fill de l'home; va arribar a l'Antic dels dies, i el van acostar a ell.*

13a- *Vaig mirar en les meves visions nocturnes, i he aquí, sobre els núvols del cel va venir un com un fill de l'home*

Aquesta aparició del fill de l'home fa llum sobre el sentit que s'ha donat al judici que acabem d'esmentar. El judici pertany a Crist. Però a l'època de Daniel, Jesús encara no havia vingut, així que Déu imagina què aconseguirà mitjançant el seu ministeri terrenal durant la seva primera vinguda a la terra dels homes.

13b- *Va arribar a l'antic de dies, i el van acostar a ell.*

Després de la seva mort, ressuscitarà ell mateix, per presentar la seva perfecta justícia que va ser sacrificada com a ofrena al Déu ofès, per obtenir el perdó dels seus fidels elegits, seleccionats i seleccionats per ell mateix. La imatge presentada ensenya el principi de salvació obtingut mitjançant la fe en el sacrifici voluntari de Déu en Crist. I confirma la seva validesa amb Déu.

Dan 7:14 *I li van donar domini, glòria i un regne; i tots els pobles, nacions i homes de totes les llengües el van servir. El seu domini és un domini etern que no passarà, i el seu regne mai serà destruït.*

14a- *Se li va donar el domini, la glòria i el regne*

Les dades d'aquest verset es resumeixen en aquests versos de Mt.28:18 al 20 que confirmen que el judici pertany realment a Jesucrist: *Jesús, s'acosta, els va parlar així: Tota autoritat m'ha estat donada al cel i a la terra. . Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a observar tot allò que us he manat. I vet aquí, jo estic amb vosaltres sempre, fins a la fi del món .*

14b- *i tots els pobles, nacions i homes de totes les llengües el **van servir***

En termes absoluts, serà a la nova terra, la vella renovada i glorificada després del setè mil·lenni. Però els redimits hauran estat seleccionats d'entre tots els pobles, nacions i llengües per l'única salvació obtinguda per Jesucrist perquè el **van servir** durant la seva vida. A Rev.10:11 i 17:15 aquesta expressió es refereix a l'Europa cristianitzada i al món occidental. En aquest grup trobem el *milió* d'electes salvats que serveixen Déu al vers 10.

14c- *i el seu regnat mai serà destruït*

Els detalls citats a Dan.2:44 sobre ell es confirmen aquí: *el seu regnat mai serà destruït.*

Dan 7:15 *Pel que fa a mi, Daniel, el meu esperit es va turbar dins meu, i les visions del meu cap em van espantar.*

15a- *Jo, Daniel, tenia dins meu un esperit turbulent*

El problema de Daniel està justificat, la visió anuncia un perill per als sants de Déu.

15b- *i les visions al meu cap em van espantar.*

Aviat la seva visió de Miquel tindria el mateix efecte sobre ell, segons Dan.10:8: *Em vaig quedar sol i vaig veure aquesta gran visió; em van fallar les forces, la meua cara va canviar de color i es va descompondre, i vaig perdre tot el vigor.* Explicació: *el fill de l'home i Miquel són una mateixa persona divina . La por caracteritzarà el regnat de Roma, perquè en aquestes dues dominacions successives, no donarà al poble de governants sants com Nabucodonosor, Darius el Mede i Cir 2 el persa.*

Dan 7:16 *I em vaig acostar a un dels que estaven allí i li vaig preguntar la veritat sobre totes aquestes coses. M'ho va dir i em va donar l'explicació:*

16a- **Aquí comencen les explicacions addicionals donades per l'àngel**

Dan 7:17 *Aquestes quatre grans bèsties, aquests són quatre reis que sorgiran de la terra;*

17a- Tingueu en compte que aquesta definició s'aplica tant a les successions revelades a Dan.2 per la imatge de *l'estàtua* com aquí a Dan.7, per la dels *animals*.

Dan 7:18 *Però els sants de l'Altíssim rebran el regne i el posseiran per sempre, des de l'eternitat fins a l'eternitat.*

18a- Mateix comentari que per a les quatre successions. De nou, el cinquè es refereix al *regne etern* dels elegits que Crist construeix sobre la seva victòria **sobre el pecat** i la mort.

Dan 7:19 *Llavors vaig desitjar saber la veritat sobre la quarta bèstia, que era diferent de totes les altres, extremadament terrible, amb dents de ferro i claus de bronze, que menjava, trencava i trepitjava el que quedava;*

19a- *que tenia dents de ferro*

Trobem aquí, a les *dents*, el *ferro* ja símbol de la duresa de l'Imperi romà designat per *les cames* de l'estàtua de Dan.2.

19b- *i claus de llautó*.

En aquesta informació addicional, l'àngel especifica: *i claus de llautó*.

L'herència del pecat grec queda així confirmada per aquest material impur, un aliatge que simbolitzava l'imperi grec en **el ventre i les cuixes** de l'estàtua de Dan.2.

19c- *que va menjar, trencar i trepitjar el que quedava*

Menjar, o aprofitar les coses conquerides, allò que les fa créixer – *trencar*, forçar i destruir – *trepitjar*, menysprear i perseguir – Són les accions que les dues successives “Romes” i els seus partidaris civils i religiosos practicaran fins a la tornada de Crist. A Apocalipsis 12:17: l'Esperit designa els últims "adventistes" amb la paraula " *remanent* ".

Dan 7:20 *I de les deu banyes que tenia al cap, i de l'altra que sortia, i davant la qual van caure tres, sobre aquella banya que tenia ulls, una boca que parlava arrogant, i una aparença més gran que les altres.*

20a- Aquest vers aporta un detall contradictori al vers 8. Com pren aquí el " *cornet petit* ". **una aparença més gran que les altres?** Aquesta és tota la seva diferència amb els altres *reis* de les *deu banyes*. És molt feble i fràgil i, tanmateix, a través de la credulitat i la por de Déu que diu representar a la terra, els domina i manipula com vol, excepte en rares excepcions.

Dan 7:21 *I vaig veure aquesta banya fent guerra contra els sants i imposant-los,*

21a- La paradoxa continua. Ella diu encarnar la santedat més alta i Déu l'acusa de perseguir els seus sants. Aleshores només una explicació: menteix com si respira. El seu èxit és el d'una immensa mentida enganyosa i devastadora, molt destructiva del camí traçat per Jesucrist.

Dan 7:22 *fins que va venir l'Antic dels dies i va donar dret als sants de l'Altíssim, i va arribar el temps en què els sants van posseir el regne.*

22a- Afortunadament, la bona notícia es confirma. Després de les fosques accions de la Roma papal i els seus partidaris civils i religiosos, la victòria final arribarà a Crist i als seus elegits.

Els versos 23 i 24 especifiquen l'ordre de successió

Dan 7:23 Així em va dir: La quarta bèstia és un quart regne que existirà a la terra, diferent de tots els regnes, i que devorarà tota la terra, la trepitjarà i la trencarà a trossos.

23a- L'imperi romà pagan en la seva forma imperial entre – 27 i 395.

Dan 7:24 Les deu banyes són deu reis que sorgiran d'aquest regne. Després d'ells en sorgirà un altre, diferent del primer, i farà caure tres reis.

24a- És gràcies a aquesta precisió que podem identificar aquestes *deu banyes* amb els *deu* regnes cristians formats al territori occidental de l'Imperi Romà ensorrat i destrossat. Aquest territori és el de la nostra Europa actual: la UE (o UE).

Dan 7:25 Dirà paraules contra l'Altíssim, oprimirà els sants de l'Altíssim, i esperarà canviar els temps i la llei; i els sants seran lliurats a les seves mans per un temps, temps i mig temps.

25a- *Dirà paraules contra l'Altíssim*

Déu concentra en aquest vers la seva denúncia dels pecats que atribueix al règim papal romà i als bisbes de Roma predecessors pels quals, el mal comès va ser popularitzat, justificat i ensenyat a les multituds ignorants. L'Esperit enumera les acusacions començant per les més greus: *paraules contra el mateix Altíssim*. Paradoxalment, els papes afirmen servir Déu i el representen a la terra. Però és precisament aquesta pretensió la que constitueix la culpa perquè Déu no aprova de cap manera aquesta pretensió papal . I com a resultat, tot el que Roma ensenya falsament sobre Déu l'afecta en persona.

25b- *oprimirà els sants de l'Altíssim*

La persecució injusta *dels sants* del vers 21 aquí es recorda i es confirma. Les sentències són pronunciades per tribunals religiosos que porten el nom de "Santa Inquisició". La tortura s'utilitza per obligar a persones innocents a admetre la seva culpa.

25c- *i esperarà canviar els temps i la llei*

Aquesta acusació ofereix al lector l'oportunitat de restablir les veritats fonamentals del culte donades al Déu veritable, viu i únic.

El bell ordre establert per Déu va ser modificat pels monjos romans. D'acord amb Èxode 12:2, Déu va dir als hebreus a l'èxode d'Egipte: ***Aquest mes serà el primer dels mesos per a vosaltres; serà per a tu el primer mes de l'any .*** Això és una ordre, no una simple proposta. I com que la salvació ve dels jueus segons Jesucrist, des de l'Èxode, tot ésser que entra en la salvació entra també a la família de Déu on el seu ordre ha de regnar i ser respectat. Aquesta és la veritable doctrina de la salvació, i ho és des dels temps dels apòstols. En Crist, l'Israel de Déu va prendre un aspecte espiritual, no és menys el seu Israel pel qual va establir el seu ordre i les seves doctrines. D'acord amb Rom.11:24, el convers pagan està empeltat a l'arrel hebrea i al tronc d'Abraham, no al revés. És advertit per Pau contra la incredulitat que ha esdevingut fatal per als jueus rebels de l'antiga

aliança i serà igual de fatal per als cristians rebels del nou; que es refereix directament a la fe catòlica romana, i l'estudi de Dan.8 ho confirmarà, des de 1843, cristians protestants.

Estem només al començament d'una llarga revelació profètica on l'acusació divina feta en aquest vers és omnipresent perquè les conseqüències són terribles i dramàtiques. Els temps canviats per Roma es refereixen a:

1 - el descans sabàtic del 4t ^{manament} de Déu. El setè dia ha estat substituït des del 7 de març de 321 pel primer dia, celebrat com a dia secular i inici de setmana per Déu. A més, aquest primer dia va ser imposat per l'emperador romà Constantí I ^{quan} va ser dedicat a l'adoració del "venerable sol invicte", el sol divinitzat pels pagans, ja a Egipte, símbol bíblic del pecat. Daniel 5 ens va mostrar com Déu castiga els ultratges que se li van fer, l'home és així advertit i sap què li espera quan Déu el jutgi com va jutjar i matar el rei Belsasar. El dissabte santificat per Déu des de la fundació del món té la doble característiques de tractar-se **del temps i de** la llei divina, com esmenta el nostre vers.

2 - L' inici de l'any, que originàriament tenia lloc a la primavera, paraula que significa primera vegada, es va canviar per tenir lloc a principis d'hivern.

3 - Segons Déu, el canvi de dia es produeix al capvespre, en l'ordre nit dia, no a mitjanit, perquè és rítmic i marcat per les estrelles que va crear amb aquesta intenció.

El canvi en la llei va molt més enllà del tema del dissabte. Roma no va profanar els vasos d'or del temple, es va autoritzar a canviar el text original de les paraules escrites per Déu amb el dit sobre les taules de pedra donades a Moisès. Coses tan santes que tocar l'arca, on es trobaven, va ser colpejat per Déu amb la mort immediata.

25c- *i els sants seran lliurats a les seves mans durant un temps, temps i mig temps*

Què vol dir *un temps* ? L'experiència del rei Nabucodonosor ens dona la resposta a Dan.4:23: *Et faran fora d'entre els homes, habitaràs amb les bèsties del camp, et donaran herba per menjar com els bous; **i set temps passaran sobre tu**, fins que sàpigues que l'Altíssim governa el regne dels homes i el dóna a qui vol.* Després d'aquesta dura experiència, el rei va dir al vers 34: **Després del temps assenyalat**, jo, Nabucodonosor, vaig aixecar els ulls al cel i la raó va tornar a mi . He beneït l'Altíssim, he lloat i glorificat aquell que viu per sempre, el domini del qual és un domini etern i el regne del qual perdura de generació en generació . Podem deduir que aquests *set temps* representen set anys des que la durada comença i acaba en el transcurs de la seva vida. El que Déu anomena *temps* és, per tant, el temps que triga la terra a completar una revolució completa del sol. D'aquí sorgeixen molts missatges. Déu està simbolitzat pel sol i quan una criatura s'aixeca amb orgull, per posar-la al seu lloc, Déu li diu: "Circular al voltant de la meva divinitat i aprendre qui sóc". Per a Nabucodonosor, set torns són necessaris però efectius. Una altra lliçó es refereix a la durada del regnat papal també profetitzat pel terme "*temps*" en aquest vers. En comparació amb l'experiència de Nabucodonosor, Déu castiga l'orgull cristià lliurant-lo a l'estúpida **durant un temps, temps i mig temps** d'anys profètics. A partir del 7 de març de 321, l'orgull i la ignorància en l'estúpida van fer que els homes acordessin respectar l'ordre

que canviava un manament de Déu; allò que l'humil esclau de Crist no pot obeir, sinó es separaria del seu Déu salvador.

Aquest vers ens porta a buscar el valor real i les dates d'inici i final d'aquesta durada profetitzada. Descobrirem que representa 3 anys i sis mesos. De fet, aquesta fórmula tornarà a aparèixer a Apocalipsis 12:14 on es paral·lela a la fórmula *1260 dies* del vers 6. L'aplicació del codi d'Ezé.4:5-6, *un dia durant un any*, farà possible per entendre que són realment 1260 anys llargs i terribles, de patiment i mort.

Dan 7:26 *Llavors vindrà el judici, i el seu domini li serà tret, i serà destruït i destruït per sempre.*

2a- Destaca l'interès d'aquesta precisió: el judici i la fi de la dominació dels papas es produeixen al mateix temps. Això demostra que el judici esmentat no començarà abans del retorn de Crist. El 2021, els papas encara estan actius, de manera que el judici citat a Daniel no va començar el 1844, germans adventistes.

Dan 7:27 *El regne, el domini i la grandesa de tots els regnes sota el cel seran donats al poble dels sants de l'Altíssim. El seu regnat és un regnat etern, i tots els governants el serviran i l'obeiran.*

27a- Per tant, el judici s'executa bé després del retorn en glòria de Crist i de l'exaltació al cel dels seus elegits.

27b- *i tots els governants el serviran i l'obeiran*

Com a exemples, Déu ens mostra els tres *governants* que es presenten en aquest llibre: el rei caldeu Nabucodonosor, el rei mede Dario i el rei persa Cir 2.

Dan 7:28 *Aquí s'acaben les paraules. Jo, Daniel, estava molt preocupat pels meus pensaments, vaig canviar de color i vaig guardar aquestes paraules al meu cor.*

28a- El problema de Daniel encara està justificat, perquè a aquest nivell les proves de la identitat de la Roma papal encara manquen de força; la seva identitat segueix sent una "hipòtesi" ja molt convincent, però, de totes maneres, una "hipòtesi". Però Daniel 7 constitueix només la segona de les set plaques profètiques presentades en aquest llibre de Daniel. I ja, hem pogut comprovar que els missatges lliurats a Dan.2 i Dan.7 són idèntics i complementaris. Cada nova pàgina ens aportarà elements addicionals que se superposaran als estudis ja realitzats, reforçaran i reforçaran el missatge de Déu que així serà cada cop més clar.

La hipòtesi que la " *banya petita* " d'aquest capítol 7 és la Roma papal resta per confirmar. La cosa estarà feta. Però recordem ja aquesta successió històrica que es refereix a Roma, " *el 4t animal monstruós amb dents de ferro* ". Designa l'Imperi Romà seguit de les " *deu banyes* " dels regnes europeus lliures i independents que van ser succeïts, l'any 538, pel " *corn petit* " presumpte papal, aquest " *rei diferent* ", davant el qual " *tres banyes o tres reis* ", els Hèruls, els vàndals i els ostrogots són degradats entre el 493 i el 538 als versos 8 i 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *L'any tercer del regnat del rei Beltesassar, jo Daniel vaig tenir una visió, a més de la que havia vist abans.*

1a- Ha passat el temps: 3 anys. Daniel rep una nova visió. En aquest, només hi ha dos animals que s'identifiquen clarament als versos 20 i 21 amb els *medes i els perses i els grecs* que eren en les visions anteriors el 2n i 3r ^{Imperi} de les successions profetitzades. Amb el temps, en les visions, els animals s'ajusten cada cop més clarament als ritus dels hebreus. Dan.8 presenta *un moltó i una cabra*; els animals oferts en el sacrifici del *dia de l'expiació* del ritu jueu. Podem advertir així el símbol del pecat en la superposició de l'imperi grec: *el ventre i les cuixes de bronze* de Dan.2, *el lleopard* de Dan.7 i *el cabra* de Dan.8.

Dan 8:2 *Quan vaig veure aquesta visió, em va semblar que estava a Susan, la capital, a la província d'Elam; i durant la meva visió estava prop del riu Ulai.*

2a- Daniel es troba a Pèrsia prop del riu Karoun que en el seu temps era l'Ulai. La *capital* persa i el símbol *fluvial* d'un poble indiquen un lloc geogràfic de referència per a la visió que Déu els donarà. Per tant, els missatges profètics proporcionen dades geogràfiques valuoses en aquest capítol que faltaven als capítols 2 i 7.

Dan 8:3 *I vaig aixecar els ulls i vaig mirar, i vaig veure que un moltó es trobava davant del riu i tenia banyes; aquestes banyes eren altes, però una era més alta que l'altra, i es va aixecar l'última.*

3a- Aquest vers resumeix la història de Pèrsia il·lustrada per aquest *moltó la banya* del qual *el més alt* el representa perquè havent estat inicialment dominat pel seu aliat Mede, es va elevar per damunt d'ell per darrera amb l'arribada al poder del rei Cir 2 el Persa, l'any 539, l'últim contemporani de Daniel segons Dan.10:1. Però aquí, apunto un problema de data real, perquè els historiadors ignoren completament el testimoni ocular de Daniel que atribueix, a Dan.5:31, la conquesta de Babilònia al rei Mede Darius que va organitzar Babilònia en 120

satrapies segons Dan. 6: 1. Cir va arribar al poder després de la mort de Dario, de manera que no l'any 539 sinó una mica més tard, o per contra, la conquesta per part de Dario podria haver tingut lloc una mica abans de la data: 539.

3b- En aquest vers apareix una subtileza divina, en la forma que s'utilitza per designar una banya petita i una gran. Això confirma que l'expressió acuradament evitada " *corneta* " està específica i exclusivament vinculada a la identitat de Roma.

Dan 8:4 *Vaig veure el moltó colpejant amb les seves banyes a l'oest, i al nord i al sud; cap animal li va poder resistir, i no hi havia ningú per lliurar les seves víctimes; va fer el que va voler i es va fer poderós.*

4a- La imatge d'aquest vers il·lustra les successives fases de les conquestes perses que les condueixen cap a l'imperi, la dominació del rei de reis.

A *Occident* : Cir 2 va fer una aliança amb els caldeus i els egipcis entre - 549 i - 539.

Al *nord* : Lídia del rei Creso és conquerida l'any 546

Al *migdia* : Cir conquereix Babilònia succeint al rei Mede Darius després del - 539 i més tard el rei persa Cambises 2 conquereix Egipte el - 525.

4b- *i es va fer poderós*

Va aconseguir el *poder imperial* que va fer de Pèrsia el primer imperi profetitzat en aquest capítol 8. Va ser el 2n ^{imperi} en les visions de Dan.2 i Dan.7. En aquest poder l'Imperi Persa s'estengué fins al mar Mediterrani va atacar Grècia que la va aturar a Marató l'any 490. Les guerres es van reprendre.

Dan 8:5 *Mirant bé, veig que un boc va venir d'oest i va recórrer tota la terra de cara, sense tocar-la; aquesta cabra tenia una gran banya entre els ulls.*

5a- El vers 21 identifica clarament la cabra: *La cabra és el rei de Javan, la gran banya entre els seus ulls és el primer rei* . *Javan*, és l'antic nom de Grècia. Ignorant els febles reis grecs, l'Esperit construeix la seva revelació sobre el gran conqueridor grec Alexandre el Gran.

5b- *Heus aquí, una cabra venia de ponent*

Encara es donen indicacions geogràfiques. La cabra prové d'Occident en relació a l'Imperi Persa pres com a localització geogràfica de referència.

5c- *i va viatjar per tota la terra a la seva superfície, sense tocar-la*

El missatge és anàleg a les quatre ales d'ocell del lleopard de Dan.7:6. Subratlla l'extrema rapidesa de les conquestes d'aquest jove rei macedoni que en deu anys allargarà el seu domini fins al riu Indus.

5d- *aquesta cabra tenia una gran banya entre els ulls*

La identitat es dona al vers 21: *La gran banya entre els seus ulls és el primer rei*. Aquest rei és Alexandre el Gran (- 543 - 523). L'Esperit li dona l'aspecte de l'Unicorn, un fabulós animal mític. Denuncia així l'imaginari fèrtil inesgotable d'una societat grega que va inventar faules aplicades a la religió i l'esperit de la qual ha travessat els segles fins al nostre temps en l'Occident enganyós cristià. És un aspecte del *pecat* que es confirma amb la imatge de la *cabra* , l'animal que jugava el paper del *pecat* en el sagrat ritu anual del "dia de l'expiació". La crucifixió del Messies Jesús va aconseguir en la seva perfecció divina aquest ritu va haver de cessar després d'ell... per la força, mitjançant la destrucció del temple i de la nació jueva per part dels romans l'any 70.

Dan 8:6 *I va arribar al moltó que tenia banyes, que vaig veure dret davant del riu, i va córrer sobre ell amb tota la seva ira.*

6a- Alexandre el Gran llança el seu atac contra els perses el rei dels quals és Dario 3. Aquest darrer és derrotat a Issos, fuig deixant enrere el seu arc, el seu escut i la seva capa, així com la seva dona i el seu hereu, el – 333 Serà assassinat més tard per dos dels seus grans.

6b- *i va córrer cap a ell amb tota la seva ràbia*

Aquesta **fúria** està justificada històricament. Va ser precedit per aquest intercanvi entre Dario i Alexandre: “Abans que Alexandre es trobés amb Dario, el rei persa li va enviar regals destinats a subratllar les seves respectives posicions com a rei i nen; Alexandre encara era un jove príncep novell en l'art guerra (branca I, corretja 89). Darius li envia una bala, un fuet, un fre de cavall i una caixa de plata plena d'or. Una carta que acompanya el tresor glossa els elements: la pilota és perquè segueixi jugant com el nen que és, el fre per ensenyar-li a controlar-se, el fuet per corregir-lo i l'or representa l'homenatge que els macedonis han de pagar. l'emperador persa.

Alexandre no mostra cap senyal d'ira, malgrat la por dels missatgers. Al contrari, els demana que felicitin a Darius per la seva delicadesa. Darius, diu, coneix el futur, ja que va regalar a Alexandre una pilota que representa la seva futura conquesta del món, el fre vol dir que tots se li sotmetran, el fuet serà per castigar els que s'atreveixen a plantar-se contra ell i el l'or suggereix el tribut que rebrà de tots els seus súbdits". Detall profètic, Alexandre tenia un cavall al qual va donar el nom de "Bucephalus" que significa, amb un prefix augmentatiu, "cap". En totes les seves batalles, estarà al "cap" del seu exèrcit, arma en mà. I es convertirà durant "deu anys" en el "cap" governant del món cobert per la profecia. La seva notorietat promourà la cultura grega i el **pecat** que la estigmatitza.

Dan 8:7 *El vaig veure que s'acostava al moltó i estava enfadat amb ell; va colpejar el moltó i li va trencar les dues banyes, sense que el moltó tingués força per resistir-li; el va llençar a terra i el va trepitjar, i no hi havia ningú que rescatés el moltó.*

7a- La guerra llançada per Alexandre el Gran: el – 333, a Issus, el campament persa fou derrotat.

Dan 8:8 *I el boc es va fer molt fort; però quan va ser fort, se li va trencar la gran banya. Quatre grans banyes es van alçar per substituir-lo, als quatre vents del cel.*

8a- *se li va trencar la gran banya*

L'any 323, el jove rei (– 356 – 323) va morir sense hereu als 32 anys, a Babilònia.

8b- *Quatre grans banyes es van alçar per substituir-la, als quatre vents del cel.*

Els substituïts del rei mort van ser els seus generals: els diadoquis. Eren deu quan va morir Alexandre i durant 20 anys van lluitar entre ells fins al punt que al cap de 20 anys només quedaven quatre supervivents. Cadascun d'ells va fundar una dinastia reial al país sobre el qual dominava. El més gran és Seleuc conegut com Nicàtor, va fundar la dinastia "Selèucida" que va regnar sobre el regne de Síria. El segon és Ptolemaios Lagos, va fundar la dinastia "Lagid" que va regnar

sobre Egipte. El tercer és Cassandros que regna sobre Grècia, i el quart és Lisímac (nom llatí) que regna sobre Tràcia.

El missatge profètic basat en la geografia continua. Els quatre punts cardinals dels quatre vents del cel confirmen la identitat dels països dels combatents en qüestió.

El retorn de Roma, la *petita banya*

Dan 8:9 *D'un d'ells va sortir una **petita banya** , que va créixer molt cap al sud, cap a l'est i cap a la terra més bella.*

9a- L'aspecte d'aquest vers descriu les extensions d'un regne que al seu torn es convertirà en un imperi dominant. Tanmateix, en les lliçons anteriors i en la història del món el regne successor de Grècia és Roma. Aquesta identificació es justifica encara més per l'expressió "banya petita" que és aquesta vegada, al contrari del que es va fer per a la banya mitjana més curta, clarament citada. Això ens permet dir que aquesta "banyeta" simbolitza, en aquest context, la creixent Roma republicana. Perquè, intervé cap a l'est, com a policies del món, sovint perquè està cridat a resoldre un conflicte local entre adversaris. I aquesta és la raó precisa que justifica la imatge que segueix.

9b- *D'un d'ells va sortir una **petita banya***

L'anterior dominador va ser Grècia, i és des de Grècia que Roma arriba a dominar en aquesta zona oriental on es troba Israel; Grècia, una de les quatre banyes.

9c- *que s'expandeix molt cap al sud, cap a l'est i cap al més bonic dels països.*

El creixement romà comença des de la seva situació geogràfica **cap al sud** primer. La història ho confirma , Roma entrant a les guerres púniques contra Cartago, l'actual Tunis, cap al -250.

La següent fase d'extensió té lloc **cap a l'est** intervenint en **una de les quatre banyes** : Grècia, cap al – 200. Va ser cridada allí per la lliga grega etòlica per donar-li suport a la lliga aquea (Etolia contra Achaia). En arribar a sòl grec, l'exèrcit romà mai no l'abandonaria i tota Grècia es convertiria en una colònia romana a partir del -160.

Des de Grècia, Roma continuarà la seva expansió posant un peu a Palestina i Judea que esdevindrà al – 63 una província de Roma conquerida pels exèrcits del general Pompeu. És aquesta Judea, que l'Esperit designa amb aquesta bella expressió: **El més bell dels països** , expressió citada a Dan.11:16 i 42, i Ezé.20:6 i 15.

La hipòtesi està confirmada, la " *banya petita* " és Roma

Aquesta vegada, el dubte ja no està permès, el règim papal de Dan.7 queda desemmascarat, així, saltant els segles innecessaris, l'Esperit ens condueix a l'hora tràgica en què, abandonada pels emperadors, Roma reprèn el seu domini sota una forma religiosa de Aparença cristiana a la qual atribueix les accions revelades pels símbols del vers 10 que segueix. Aquestes són les accions del " **diferent** " rei de Dan.7.

La Roma imperial després la Roma papal persegueix els sants

Dues lectures successives per a aquest únic vers

Dan 8:10 *Ella es va aixecar a l'exèrcit del cel, i va fer baixar una part d'aquella i algunes de les estrelles a la terra, i les va trepitjar.*

10a- *Es va aixecar a l'exèrcit del cel*

En dir " *ella* ", l'Esperit manté com a objectiu la identitat de Roma, en la seqüència cronològica de les seves extensions, després de diverses formes de govern a les quals al·ludeix en Ap. 17:10, Roma va arribar a l'imperi sota el regnat del L'emperador romà Octavi conegut com a August. I va ser durant el seu temps quan Jesucrist va néixer de l'Esperit, en el cos encara verge de Maria, la jove esposa de Josep; tots dos escollits per l'únic motiu de la seva pertinença al llinatge del rei David. Després de la seva mort, un cop ressuscitat per ell mateix com havia anunciat, Jesús va confiar als seus apòstols i als seus deixebles la missió d'anunciar la bona nova de la salvació (l'Evangeli) per tal de fer persones elegides per tot el món. En aquesta època Roma s'enfrontava a la mansuïtat i al pacifisme cristià; ella en el paper del carnisser, els deixebles de Crist en el dels anyells sacrificats. A costa de molta sang de màrtir vessada, la fe cristiana es va estendre pel món i particularment a la capital de l'imperi, Roma. La Roma imperial perseguidora s'aixeca contra els cristians. En aquest vers 10, dues accions de Roma es superposen. El primer concerneix l'imperial i el segon, el papal.

En el règim imperial ja li podem atribuir les accions citades:

Es va aixecar a l'exèrcit del cel : es va enfrontar als cristians. Darrere d'aquesta expressió simbòlica, *armat del cel* , hi ha l'Electe cristià segons el qual Jesús ja havia nomenat els seus fidels: *ciutadans del regne dels cels* . A més, Dan.12:3 compara els veritables *sants* amb les *estrelles* que també són, *la descendència* d'Abraham de Gen.15:5. En primera lectura, atrevir-se a martiritzar els fills i filles de Déu ja constitueix per a la Roma pagana una acció arrogant i una elevació indigna i injustificada . En segona lectura, la pretensió del bisbe de Roma de governar com a papa l'Elegit de Jesucrist a partir del 538 és també una acció arrogant, i una elevació encara més indigna i injustificada .

Ella va fer caure a terra part d'aquest exèrcit i les estrelles, i els va trepitjar : els va perseguir i els va matar per distreure la seva població a les seves arenes. Els perseguidors són principalment Neró, Domicià i Dioclecià, l'últim perseguidor oficial entre 303 i 313. En primera lectura, aquest període dramàtic es tracta a Apo.2 sota els noms simbòlics "d' *Efes* ", el moment en què Joan rep la seva revelació divina anomenada " Apocalipsi" i " *Esmirna* ". En segona lectura, atribuïda a la Roma papal, aquestes accions es col·loquen a Apo.2 sota els períodes anomenats " *Pèrgam* ", és a dir, aliança trencada o adulteri i "Tiatira", és a dir, abominacions i morts. Dient, *i els va trepitjar*, l'Esperit imputa a ambdues Romes el mateix tipus d'accions sanguinàries. El verb *trepitjat* i la seva expressió *trepitjat sota els peus* s'atribueixen a la Roma pagana a Dan.7:19. Però l'acció de *trepitjar* continuarà fins al final del *vespre-matí de 2300* del vers 14 d'aquest capítol 8 segons l'afirmació del vers 13: *Fins quan serà trepitjat la santedat i l'exèrcit* ? Aquesta acció es va dur a terme en temps de l'època cristiana i, per tant, cal atribuir-la a la Roma papal i als seus suports monàrquics; que la història confirma. No obstant això, observem una diferència important. La Roma pagana només fa *caure literalment a terra els sants de Jesucrist* , mentre que la Roma

papal, a través de la seva falsa instrucció religiosa, els fa *caure a terra* espiritualment, abans de perseguir-los literalment al seu torn.

Les persecucions esporàdiques van continuar amb alternances de pau fins a l'arribada de l'emperador Constantí I ^{què} va posar fi a les persecucions contra els cristians amb l'edicte de Milà, la seva capital romana, l'any 313, que constitueix el terme del període de " *deu anys* " de persecucions que caracteritzen l'era " *Esmirna* " d'Apocalipsis 2:8. Amb aquesta pau, la fe cristiana no guanyarà res, i Déu perdrà molt. Perquè sense la barrera de la persecució, els compromisos dels inconversos amb aquesta nova fe abunden i es multipliquen a tot l'imperi i sobretot a Roma on més va fluir la sang dels màrtirs.

Per tant, és a aquest moment on podem connectar l'inici de la segona lectura d'aquest vers. Aquell on Roma es fa cristiana obeint les ordres de l'emperador Constantí que, l'any 321, acaba de dictar un edicte que ordena el canvi del dia de descans setmanal: el dissabte setè dia se substitueix pel primer dia de la setmana; a l'època, dedicat pels pagans al culte del déu " venerable sol invicte ". Aquesta acció és tan greu com *beure els vasos d'or del temple* , però aquesta vegada, Déu no reaccionarà, l'hora del judici final serà suficient. Amb el seu nou dia de repòs, Roma ampliarà la seva doctrina cristiana per tot l'imperi, i la seva autoritat local, el bisbe de Roma guanyarà en prestigi i suport, fins a l'elevació suprema que el títol papal li dóna per decret, l'any 533 , el Byzantine. emperador Justinià ^I No va ser fins a l'expulsió dels hostils ostrogots que el primer papa regnant, Vigili, va ocupar el seu seient papal a Roma, al Palau del Laterà construït al mont Celi. La data del 538 i l'arribada del primer papa marquen la realització de les accions descrites al vers 11 que segueix. Però també és el començament dels 1260 dies-anys de regnat dels papes i de tot el que els concerneix i que es va revelar a Dan.7. Un regnat continuat durant el qual els sants són, una vegada més, *trepitjats* , però aquesta vegada, per la dominació religiosa papal romana i els seus partidaris civils, els monarques, i la seva alçada... en nom de Crist.

Accions específiques del papat establertes el 538

Dan 8:11 *Ella es va aixecar al capità de l'exèrcit, li va treure el sacrifici perpetu i va enderrocar ~~el~~ que era el fonament del seu santuari.*

11a- *Va pujar al cap de l'exèrcit*

Aquest líder de l'exèrcit és lògicament i bíblicament Jesucrist, segons Efesios 5:23: *perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'Església , que és el seu cos, i de la qual és el cap de l'esposa. Salvador.* El verb " *es va aixecar* " està ben escollit, perquè precisament, l'any 538, Jesús és al cel mentre el papat és a la terra. El cel està fora del seu abast, però " *ella es va alçar* " fent creure als homes que el substitueix a la terra. Des del cel, Jesús té poques possibilitats d'esquivar els homes de la trampa que el diable els ha posat. A més, per què ho faria, quan ell mateix els lliura a aquesta trampa i a totes les seves malediccions? Perquè hem llegit bé, a Dan.7:25, " *els sants seran lliurats a les seves mans per un temps, vegades (2 vegades) i mig temps* "; són lliurats intencionadament pel Déu Crist, a causa dels *temps canviats i de la llei* . La llei

modificada l'any 321 per Constantí pel que fa al dissabte, és clar, però sobretot, *la llei modificada* pel papa romà, després del 538 on allà, no només el dissabte és afectat i atacat, sinó tota la llei que es reelabora Roma. versió.

11b- li *va treure el sacrifici-perpetu*

Assenyala l'absència de la paraula sacrifici en el text original hebreu. Dit això, la seva presència fa pensar en el context de l'antiga aliança, però no és així com acabo de demostrar. Sota la nova aliança, *el sacrifici i l'ofrena* van cessar, la mort de Crist, *a la meitat de la setmana* citada a Dan.9:27, després d'haver inutilitzat aquests ritus. De l'antiga aliança, però, quedava alguna cosa: el ministeri del gran sacerdot i intercessor pels pecats del poble que també va profetitzar el ministeri celestial que Jesús va realitzar en favor dels seus elegits comprats per la seva sang des de la seva resurrecció. Crist va tornar al cel, què li quedava per prendre? La seva funció sacerdotal és la seva funció exclusiva d'intercessor per perdonar els pecats dels seus elegits. Efectivament, des de l'any 538, l'establiment a la terra, a Roma, d'un líder de l'Església de Crist va fer que el ministeri celestial de Jesús va ser vano i inútil. Les oracions ja no passen per ell i els pecadors continuen sent portadors dels seus pecats i de la seva culpa envers Déu. Heb.7:23 confirma aquesta anàlisi, dient: " *Però ell, perquè roman per sempre, té un sacerdoti intransferible* ". El canvi de governant a la terra justifica els fruits abominables que porta aquest cristianisme sense Crist; fruits profetitzats per Déu a Daniel. Per què els cristians van ser colpejats per aquesta terrible maledicció? El següent verset 12 donarà la resposta: *a causa del pecat* .

La identificació del perpetu que s'acaba de fer servirà de base per als càlculs utilitzant les durades 1290 i 1335 dia-anys que es proposaran a Dan.12:11 i 12; la base establerta és la data 538, quan el sacerdoti *perpetu* va ser robat pel líder papal terrenal.

11c- *i va enderrocar el lloc-la base del seu santuari*

A causa del context de la nova aliança, entre els dos possibles significats de la paraula hebrea "mecon" traduïda per "lloc" vaig conservar la seva traducció "base" igual de legítima i millor adaptada al context de l'era cristiana objecte de la profecia. .

Una lectura ràpida no veu sinó un estudi acurat guiat per l'Esperit que t'obre els ulls a les subtilitats del llibre de Daniel on sovint es parla *del santuari* , cosa que és confús. Tanmateix, és possible no deixar-se enganyar segons el verb que marca l'acció que es fa al *santuari* .

Aquí a Dan.7:11: la seva *base és enderrocada* pel papat.

A Dan.11:30: és *profanat* pel rei grec perseguidor dels jueus Antiochos 4 Epífanes a - 168.

En Dan.8:14 i Dan.9:26 no es tracta de *santuari*—sinó de *santedat* . La paraula hebrea "qodesh" es tradueix sistemàticament malament en totes les traduccions de les versions més comunes. Però el text hebreu original roman sense canvis per donar testimoni de la veritat original.

Heu de saber que el terme " *santuari* " es refereix exclusivament al lloc on Déu es troba en persona. Com que Jesús va ressuscitar i va tornar al cel, ja no hi ha cap *santuari a la terra* . *Capgirar la base del seu santuari* significa, doncs, soscavar els fonaments doctrinals que afecten el seu ministeri celestial que

il·lustra totes les condicions de la salvació. En efecte, un cop batejat, la persona cridada ha de poder beneficiar-se de l'aprovació de Jesucrist que jutja la seva fe per les seves obres i accepta o no perdonar els seus pecats en nom del seu sacrifici. El baptisme marca l'inici d'una experiència viscuda sota el just judici de Déu i no el seu final. Això vol dir que quan s'interromp la relació directa entre els elegits terrenals i el seu intercessor celestial, la salvació ja no és possible i es trenca el sant pacte. És un drama espiritual terrible ignorat per les masses humanes enganyades i seduïdes des del 7 de març de 321 i l'any 538 en què el sacerdoti *perpetu* de Jesucrist va ser remogut pel papa en benefici seu. *Capgirar la base del propi santuari* també significa atribuir als 12 apòstols que representen la base o fonament de l'Electe, casa espiritual, una doctrina falsament cristiana que justifica i legalitza el pecat contra la llei divina; allò que cap apòstol hauria fet.

Dan 8:12 *I l'exèrcit va ser lliurat amb el sacrifici perpetu a causa del pecat; la trompa va tirar a terra la veritat i va tenir èxit en les seves empreses.*

12a- *L'exèrcit va ser lliurat amb el sacrifici perpetu*

En un llenguatge més simbòlic aquesta expressió té el mateix significat que la de Dan.7:25: *l'exèrcit va ser lliurat ...* Però aquí l'Esperit afegeix *amb el perpetu*

12b - *a causa del pecat*

O bé, segons 1 Joan 3:4, a causa de la transgressió de la *lleï va canviar* a Dan.7:25. Perquè Joan va dir i va escriure: *Qui peca transgredeix la lleï, i el pecat és transgressió de la lleï* . Aquesta transgressió es remunta al 7 de març de 321 i es refereix, en primer lloc, a l'abandonament del sant dissabte de Déu; el dissabte **santificat** per ell, des de la creació del món, en l'únic i perpetu “ **setè dia** ”.

12c- *la banya va tirar la veritat a terra*

La veritat encara és una paraula espiritual que designa la lleï segons Psa.119:142-151: *La teva lleï és la veritat... tots els teus manaments són la veritat* .

12d- *i té èxit en els seus esforços*

Si l'Esperit del Déu creador ho va anunciar per endavant, no us estranyeu haver ignorat aquest engany, el frau espiritual més gran de tota la història dels homes; però també, el més greu en les seves conseqüències de pèrdua d'ànimes humanes per Déu. El vers 24 confirmarà dient: *El seu poder augmentarà, però no per la seva pròpia força; causarà estralls increïbles, tindrà èxit en les seves empreses , destruirà els poderosos i el poble dels sants.*

Preparació per a la Santificació

A les lliçons que donen els ritus religiosos de l'antiga aliança apareix constantment aquest tema de preparació per a la santificació. Primer, entre el temps de l'esclavitud i l'entrada a Canaan, la celebració de la Pasqua era necessària per santificar el poble que Déu anava a conduir al seu sòl nacional, Israel, la terra promesa. De fet, es van necessitar 40 anys de prova de purificació i santificació perquè l'entrada a Canaan s'aconeguís.

Així mateix, pel que fa al dissabte marcat el setè dia d'una posta de sol a l'altra, era necessari un temps previ de preparació. Els sis dies d'activitats seculares

requerien un rentat del cos i un canvi de roba, aquestes coses també s'imposaven al sacerdot perquè, sense perill per a la seva vida, pogués entrar al lloc sagrat del temple per oficiar-hi el seu servei ritual. .

La setmana de la creació de set dies i 24 hores està modelada en els set mil anys del pla de salvació de Déu. De manera que els primers 6 dies representen els primers 6 mil·lennis durant els quals Déu selecciona els seus elegits. I el 7è i últim mil·lenni constitueix el gran dissabte durant el qual Déu i els seus elegits reunits al cel gaudeixen de veritable i complet repòs. Els pecadors estan temporalment tots morts; excepte Satanàs, que roman aïllat en una terra despoblada durant aquest període de "mil anys" revelat a Rev.20. Abans d'entrar al "cel", els elegits han de ser purificats i santificats. La purificació es basa en la fe en el sacrifici voluntari de Crist, però la santificació s'obté amb la seva ajuda després del baptisme perquè, la purificació s'imputa, o s'obté per endavant en nom d'un principi de fe, però la santificació és el fruit obtingut en la realitat en el seu conjunt. ànima pels elegits mitjançant la seva cooperació real amb el Déu vivent Jesucrist. S'aconsegueix mitjançant una lluita que fa contra ell mateix, contra la seva mala naturalesa, per resistir el pecat.

Daniel 9:25 ens ensenyarà que Jesucrist va venir a morir en una creu per tal que els seus elegits no pequin més, perquè va arribar **a posar fi al pecat** . Ara que acabem de veure al vers 12, el cristià triat va ser lliurat al despotisme papal a causa del pecat. Per tant, la purificació és necessària per obtenir la santificació *sense la qual ningú veurà Déu*, tal com està escrit a Heb.12:14: *Perseguiu la pau amb tots i la santificació, sense la qual ningú veurà el Senyor* .

Aplicat als 2000 anys de l'era cristiana des de la mort de Jesucrist fins al seu retorn el 2030, aquest temps de preparació i santificació es revelarà als versos 13 i 14 que segueixen. Contràriament a la creença original dels adventistes, aquesta època no és la del judici que descriu Daniel 7 sinó la de la santificació feta necessària a causa del llegat centenari de pecats legitimats per l'abominable ensenyament de la Roma papal. Preciso que l'obra de la Reforma iniciada a partir del ^{segle XIII} no va assolir la purificació i santificació exigides en tota justícia pel tres vegades sant i perfectament pur Déu salvador.

Dan 8:13 *Vaig sentir parlar un sant; i un altre sant digué al que parlava: Fins quan es complirà la visió del ~~sacrifici perpetu~~ i del pecat devastador? Fins quan seran trepitjats el santuari i l'exèrcit?*

13a- *Vaig sentir parlar un sant; i un altre sant va dir al qui parlava*

Només els veritables *sants* prenen consciència dels pecats heretats de Roma. Els trobarem de nou a l'escena de la visió presentada a Dan.12.

13b- *Durant quant de temps es complirà la visió?*

Els sants demanen una data que marcarà la fi de les abominacions romanes.

13c- *sobre el ~~sacrifici~~-perpetu*

Els sants demanen una data que marcarà la represa del sacerdoci ***perpetu*** per part de Crist.

13d- *i sobre el pecat devastador ?*

Els sants demanen una data que marcarà el retorn del dissabte del setè dia, la transgressió del qual és castigada per la devastació romana i la de les guerres; i per als seus transgressors aquest càstig durarà fins a la fi del món.

13- *Fins quan serà trepitjat el santuari i l'exèrcit?*

Els sants demanen una data que marcarà el final de les **persecucions papals** aplicades contra ells, els sants escollits per Déu.

Dan 8:14 *I em va dir: Dos mil tres-cents vespres i matí; llavors el santuari serà purificat.*

14a- Des de 1991, Déu ha dirigit el meu estudi sobre aquest vers mal traduït. Aquí teniu la seva veritable traducció del text hebreu.

I em va dir: Fins al vespre i al matí dos mil tres-cents i justificada serà la santedat.

Podeu veure que el termini de les 23.00 vespre-matí està destinat a la **santificació** dels elegits per Déu a partir de la data que es determinarà per a aquest terme. Es posa en dubte la justícia eterna obtinguda pel baptisme fins aleshores. El requisit del Déu tres vegades sant, com a Pare, Fill i Esperit Sant, ha canviat i s'ha reforçat per la necessitat que els elegits ja no pequin contra el dissabte o contra qualsevol altra ordenança que surti de la boca de Déu. Així es restaura l' *estret camí* de salvació ensenyat per Jesús. I el model dels elegits presentat en **Noè, Daniel i Job** justifica el milió escollit pels deu mil milions caiguts del judici final de Dan.7:10.

Dan 8:15 *Mentre jo, Daniel, veia aquesta visió i buscava entendre-la, vet aquí que hi havia davant meu un que tenia l'aparença d'un home.*

15a- Lògicament, a Daniel li agradaria entendre el significat de la visió i això li guanyarà a Dan. 10:12, una aprovació justificada de Déu, però mai se li concedirà del tot el seu desig com la resposta de Déu a Dan. 12:9 ho mostra: *Ell va respondre: Vés, Daniel, perquè aquestes paraules seran guardades en secret i segellades fins al temps del final .*

Dan 8:16 *I vaig sentir la veu d'un home enmig d'Ulai; va cridar i va dir: Gabriel, explica-li la visió.*

16a- La imatge de Jesucrist al mig d'Ulai anticipa la lliçó donada en la visió de Dan.12. L'àngel Gabriel, un servidor proper de Crist, és l'encarregat d'explicar el significat de tota la visió des del seu inici. Per tant, seguim atentament la informació addicional que es revelarà en els versos següents.

Dan 8:17 *Llavors es va acostar al lloc on jo era; i quan s'acostava em vaig espantar, i vaig caure de cara. Ell em va dir: Estigues atent, fill d'home, perquè la visió és un temps que serà el final.*

17a- La visió dels éssers celestes sempre provocarà aquest efecte en l'home de carn. Però siguem atents com ell ens convida a fer-ho. L'hora de finalització rellevant començarà al final de tota la visió.

Dan 8:18 *Mentre em parlava, em vaig quedar bocabadat. Em va tocar i em va fer quedar on era.*

18a- En aquesta experiència, Déu subratlla la maledicció de la carn que no equival a la puresa dels cossos celestes dels àngels fidels.

Dan 8:19 *Llavors em va dir: T'ensenyaré què passarà al final de la ira, perquè hi ha un temps fixat per al final .*

19a- Arribarà la fi de la ira de Déu, però aquesta ira es justifica per la desobediència cristiana, herència de la doctrina papal romana. El cessament d'aquesta ira divina profetitzada serà, per tant, parcial, ja que només cessarà de veritat després de la destrucció completa de la humanitat al retorn a la glòria de Crist.

Dan 8:20 *El moltó que has vist, que tenia banyes, són els reis dels medes i dels perses.*

20a- Es tracta que Déu doni punts de referència als seus escollits perquè entenguin el principi de la successió dels símbols presentats. Els medes i els perses marquen el context històric de l'inici de la revelació. En Dan.2 i 7 van quedar en segona posició.

Dan 8:21 *El boc és el rei de Javan, la gran banya entre els seus ulls és el primer rei.*

21a- Al seu torn, Grècia és la segona successió; el tercer a Dan.2 i 7.

21b- *La banya gran entre els seus ulls és el primer rei*

Com hem vist, es tracta del gran conqueridor grec, Alexandre el Gran. La gran banya, imatge del seu caràcter ofensiu i bel·ligerant que el rei Darius 3 es va equivocar en humiliar, perquè li va costar el seu regne i la seva vida. En col·locar aquesta banya no al front sinó entre els ulls, l'Esperit mostra el seu insaciable afany de conquesta que només s'aturarà la seva mort. Però els ulls també són clarividència profètica, i des del seu naixement, un clarivident li ha anunciat un destí excepcional i creu en el seu destí profetitzat al llarg de la seva vida.

Dan 8:22 *Les quatre banyes que han sorgit per substituir aquesta banya trencada són quatre regnes que sorgiran d'aquesta nació, però no seran tan forts.*

22a- Trobem les quatre dinasties gregues fundades pels quatre generals que van succeir a Alexandre, encara vives després de 20 anys de guerres entre els deu que eren al principi.

Dan 8:23 *Al final del seu govern, quan els pecadors siguin consumits, s'aixecarà un rei descarat i astut.*

23a- Saltant els temps intermedis, l'àngel evoca l'època cristiana de la dominació de la Roma papal. En fer-ho, indica el propòsit principal de la revelació donada. Però aquesta explicació porta un altre ensenyament que apareix a la primera frase d'aquest vers: *Al final del seu domini, quan els pecadors seran consumits.* Qui són aquests pecadors consumits que precedeixen l'època del règim papal? Aquests són els jueus nacionals rebels que van rebutjar Jesucrist com a Messies i salvador, alliberador, sí, però només dels pecats comesos i només a favor d'aquells a qui reconeix per la qualitat de la seva fe. De fet, van ser consumits l'any 70 per les tropes de Roma, elles i la seva ciutat de Jerusalem, i això per segona vegada després de la destrucció produïda sota Nabucodonosor l'any 586. Amb aquesta acció, Déu va donar la prova que l'antiga aliança havia acabat des de llavors. La mort de Jesucrist on a Jerusalem el vel de separació del temple es va trencar en dos, de dalt a baix, demostrant així que l'acció venia del mateix Déu.

23b- *sorgirà un rei descarat i astut*

Aquesta és la descripció de Déu del papa, caracteritzat segons Dan.7:8 per *la seva arrogància* i aquí per *la seva impudència* . Afegeix i *és astut* . L'artifici

consisteix a velar la veritat i prendre l'aparença del que no som. L'artifici serveix per enganyar el proïsme, això és el que fan els successius papes.

Dan 8:24 *El seu poder augmentarà, però no amb la seva pròpia força; farà estralls increïbles, triomfarà en les seves empreses, destruirà els poderosos i el poble dels sants.*

24a- *El seu poder augmentarà*

De fet, descrit a Dan.7:8 com una " *banya petita* ", el vers 20 li atribueix " *una aparença més gran que les altres* ".

24b- *però no per les seves pròpies forces*

De nou, la història confirma que sense el suport armat dels monarques, el règim papal no hauria pogut existir. El primer suport havent estat Clodoveu el rei dels francs de la dinastia merovingia i després d'ell, el de la dinastia carolingia i, finalment, el de la dinastia capeta, el suport de la monarquia francesa ha mancat poques vegades. I veurem que aquest suport té un preu a pagar. Així ho farà com a exemple la decapitació del rei francès Lluís 16, la reina Maria Antonieta, els cortesans monàrquics i el clergat catòlic principalment responsable, per la guillotina instal·lada a França a la capital i ciutats de província, per part dels revolucionaris francesos entre 1793 i 1794; dues èpoques de "Terrors" inscrites amb lletres de sang en la memòria de la humanitat. A Apocalipsis 2:22 aquest càstig diví serà profetitzat amb aquestes paraules: *Heus aquí, **la llençaré sobre un llit i enviaré una gran tribulació. té els que cometen adulteri amb ella**, llevat que es penedeixin de les seves obres. **mataré els seus fills**; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que sondeig les ments i els cors, i recompensaré a cadascun segons les vostres obres.*

24c- *farà estralls increïbles*

A la terra ningú els pot comptar, però al cel, Déu en sap el nombre exacte i a l'hora del càstig del judici final, tots seran expiats, des del més petit al més terrible, pels seus autors.

24d- *tindrà èxit en els seus compromisos*

Com podria no tenir èxit, quan Déu li va donar aquest paper per castigar el pecat comès pel seu poble que reclama la salvació guanyada per Jesucrist?

24- *destruirà els poderosos i el poble dels sants*

En fer-se passar per representants de Déu a la terra i amenaçant-los amb l'excomunió que tancaria la seva entrada al cel, el papat aconsegueix la submissió dels grans i dels monarques de la terra occidental, i més encara dels petits, rics o pobres. , però tots ignorants, per la seva incredulitat i indiferència a les veritats divines.

Des de l'inici de l'era de la Reforma iniciada des de Pere Valdo l'any 1170, el règim papal va reaccionar amb fúria incitant contra els fidels servidors de Déu, els únics veritables sants sempre pacífics i pacífics, les lligues catòliques assassines recolzades per les corts del inquisició de la seva falsa santedat. Els jutges encaputxats que així van ordenar terribles tortures als sants i altres, tots acusats d'heretgia contra Déu i Roma, hauran de rendir comptes de les seves exaccions davant el veritable Déu a l'hora del just profetitzat judici final a Dan.7: 9 i Rev.20:9 al 15.

Dan 8:25 *A causa de la seva prosperitat i de l'èxit dels seus enginyers, tindrà arrogància en el seu cor, destruirà molts que vivien en pau, i s'enaltirà contra els caps dels prínceps; però es trencarà, sense l'esforç de cap mà.*

25a- *Per la seva prosperitat i l'èxit dels seus trucs*

Aquesta *prosperitat* suggereix el seu enriquiment que el vers relaciona amb *els seus trucs* . De fet, hem d'utilitzar *l'engany* , quan som petits i febles per obtenir els rics, diners i riqueses de tota mena que enumera Apocalipsi 18:12 i 13.

25b- *tindrà arrogància al cor*

Això, malgrat la lliçó donada per l'experiència del rei Nabucodonosor a Dan.4 i la, més tràgica, del seu nét Belssasar a Dan.5.

25c- *destruirà molts homes que vivien en pau*

El caràcter pacífic és fruit del veritable cristianisme, però només fins a 1843. Perquè abans d'aquesta data, i sobretot, fins al final de la Revolució Francesa, al final dels 1260 anys de regnat papal profetitzat en Dan.7:25, la falsa fe es caracteritza per la brutalitat que ataca o respon a la brutalitat. Només en aquests temps la gentilesa i la pau marquen la diferència. Les regles marcades per Jesús no han canviat des dels temps apostòlics, l'escollit és una ovella que accepta ser sacrificada, mai un carnisser.

25d- *i s'aixecarà contra el cap de caps*

Amb aquesta precisió, el dubte ja no està permès. El *líder* , citat als versos 11 i 12, és en efecte Jesucrist, el *Rei dels reis i Senyor dels senyors* que apareix en la glòria del seu retorn a Apocalipsis 19:16. I va ser a ell que el sacerdoti *perpetu legítim* va ser endut pel papa romà.

Dan 8:26 *I la visió del vespre i del matí de què es parla és vertadera. Per la teva banda, guarda aquesta visió en secret, perquè es refereix a temps llunyans.*

26a- *I la visió dels vespres i dels matins, en qüestió, és certa*

L'àngel dona fe de l'origen diví de la profecia de les “2300 vesprades-matí” del vers 14. Per tant, crida l'atenció, finalment, sobre aquest enigma que han de ser il·luminats i entès pels sants escollits de Jesucrist quan hagi d'arribar el temps. va arribar a fer-ho.

26b- *Per la teva banda, guarda aquesta visió en secret, perquè es refereix a temps llunyans*

Efectivament, entre l'època de Daniel i la nostra, han passat aproximadament 26 segles. I així ens trobem en *el temps del final* on cal il·luminar aquest misteri; la cosa es farà, però no abans de l'estudi de Dan.9 que aportarà la clau essencial per a la realització dels càlculs proposats.

Dan 8:27 *Jo, Daniel, vaig estar molts dies llanguit i malalt; després em vaig aixecar i vaig atendre els afers del rei. Em va sorprendre la visió, i ningú en sabia.*

27a- Aquest detall que fa referència a la salut de Daniel no és res personal. Ens tradueix l'extrema importància de rebre informació de Déu sobre les 2300 tardes-matins profetitzades; perquè així com la malaltia pot conduir a la mort, la ignorància de l'enigma condemnarà els últims cristians que viuran en el *temps de la fi a la mort espiritual eterna* .

Daniel 9

Dan 9:1 *L'any primer de Darius, fill d'Assuer, de la raça dels medes, que esdevingué rei del regne dels caldeus,*

1a- Segons el testimoni presencial de Daniel, per tant innegable, ens assabentem que el rei Darius de Dan.5:30 és fill d'Assuer, de la raça dels medes; el rei persa Cir 2 encara no l'ha substituït. El primer any del seu regnat va ser el que va conquerir Babilònia, prenent-la així als caldeus.

Dan 9:2 *el primer any del seu regnat, jo, Daniel, vaig veure pels llibres que havien de passar setanta anys per a les ruïnes de Jerusalem, segons el nombre d'anys que el Senyor havia parlat al profeta Jeremies.*

2a- Daniel fa referència als escrits profètics de Jeremies, el profeta. Ens dóna un bell exemple de fe i confiança que uneix els servents de Déu sota la seva mirada. Així confirma aquestes paraules de 1 Cor.14:32: *Els esperits dels profetes estan subjectes als profetes*. Daniel va viure a Babilònia durant gran part dels 70 anys profetitzats de la deportació del poble hebreu. També li interessa el tema del seu retorn a Israel que, segons ell, hauria d'estar força proper. Per tal d'obtenir respostes de Déu dirigeix una magnífica pregària que anem a estudiar.

L'oració model de la fe d'un sant

La primera lliçó d'aquest capítol 9 de Daniel és entendre per què Déu va voler que aparegués en aquesta part del llibre de Daniel.

A Dan.8:23 a través de l'anunci profètic dels *pecadors consumits*, vam rebre la confirmació que els jueus de la nació d'Israel van ser novament condemnats i destruïts pel foc pels romans l'any 70, a causa de totes les coses que Daniel va confessar en el seu pregària. Ara bé, qui va ser aquest Israel presentat en la primera aliança amb el Déu vivent des d'Abraham fins als 12 apòstols i deixebles de Jesucrist, ell mateix jueu? Només una mostra de tota la humanitat, perquè des d'Adam, els homes són els mateixos a part del seu color de pell que va des de molt clar fins a molt fosc. Però sigui quina sigui la seva raça, la seva ètnia, les coses transmises genèticament de pare i mare a fills i filles, el seu comportament mental és idèntic. Segons el principi de despullar les fulles de la margarida "t'estimo, una mica, molt, apassionadament, boig, gens", els homes reproduïxen aquest ventall de sentiments cap al Déu vivent creador de totes les coses quan descobreix la seva existència. Així mateix, el gran Jutge veu entre els qui diuen ser d'ell, persones fidels que l'estimen i l'obeeixen, altres que diuen estimar-lo, però desobeir-lo, altres que viuen la seva religió amb indiferència, altres encara que la viuen amb un cor dur i acerbat que els fa fanàtics i, a l'extrem, no suporten la contradicció i encara menys els retrets i donen suport a la mort de l'adversari insuportable. Aquests comportaments es van trobar entre els jueus, ja

que encara es troben entre els homes de tot el planeta Terra i en totes les religions que, però, no són iguals.

La pregària de Daniel ve a preguntar-te, en quin d'aquests comportaments et reconeixes? Si no és la d'algú que estima Déu i l'obeeix com a testimoni de la seva fidelitat, qüestiona la teva concepció de la fe; penedeix-te i dóna a Déu un fruit sincer i real del penediment com farà Daniel.

La segona raó de la presència d'aquesta pregària en aquest capítol 9 és que la causa de l'última destrucció d'Israel, l'any 70 per part dels romans, hi és tractada i desenvolupada: la primera vinguda del Messies a la terra dels homes . I després d'haver rebutjat aquest Messies els únics defectes del qual eren la perfecció de les seves obres que els condemnaven, els líders religiosos van aixecar el poble contra ell, amb acusacions calumniadores totes desmuntades i contradegudes pels fets. Així doncs, van basar la seva acusació final en una veritat divina, acusant-lo, un home, d'afirmar ser el Fill de Déu. Les ànimes d'aquests líders religiosos eren negres com el carbó d'una llar ardent que les consumirà en el temps de la ira justa. Però la culpa més gran dels jueus no va ser d'haver-lo matat, sinó de no haver-lo reconegut després de la seva resurrecció divina. Davant els miracles i les bones obres que van dur a terme els seus dotze apòstols, es van endurir com el faraó en el seu temps i ho testimonien fent morir el fidel diaca Esteve, a qui van apedregar sense recórrer aquesta vegada als romans.

La tercera raó d'aquesta pregària és que pren el paper d'una darrera observació entristidora al final d'una llarga experiència viscuda en relació amb Déu ; un testimoni, una mena de testament deixat per l'aliança jueva a la resta de la humanitat. Perquè és en aquesta deportació a Babilònia on cessa la manifestació preparada per Déu. És cert que els jueus tornaran al seu sòl nacional, i que durant un temps Déu serà honorat i obeït, però la lleialtat desapareixerà ràpidament, fins al punt que la seva supervivència només es pot justificar per la seva última prova de fe basada en el primer vinguda del Messies, perquè deu ser, un fill d'Israel, un jueu entre els jueus.

La quarta raó d'aquesta pregària es basa en el fet que les faltes declarades i confessades han estat totes acomplertes i renovades pels cristians de la seva època, des de l'abandonament del dissabte el 7 de març de 321 fins a la nostra època . L'última institució oficial beneïda des de 1873 i individualment des de 1844 no ha escapat a la maledicció del temps, des que Jesús la va vomitar l'any 1994. L'estudi dels últims capítols de Daniel i el llibre Apocalipsi explicaran aquestes dates i els últims misteris.

Ara escoltem atentament Daniel parlant amb Déu Totpoderós.

Dan 9:3 *Vaig dirigir el meu rostre cap al Senyor Déu, per tornar a la pregària i la súplica, el dejuni i la presa de sac i cendra.*

3a- Daniel ja és vell, però la seva fe no es debilita i la seva connexió amb Déu es conserva, nodreix i manté. En el seu cas, amb el seu cor profundament sincer, el dejuni, el sac i les *cendres* tenen un significat real. Aquestes pràctiques indiquen la força del desig de ser escoltat i concedit per Déu. El dejuni mostra la superioritat donada a la resposta de Déu en comparació amb els plaers de menjar.

En aquest plantejament hi ha la idea de dir-li a Déu que ja no vull viure sense la teva resposta, sense arribar a suïcidar-me.

Dan 9:4 *Vaig pregar al Senyor, el meu Déu, i li vaig confessar: Senyor, Déu gran i terrible, que guarda el teu pacte i té pietat dels qui t'estimen i guarden els teus manaments.*

4a- *Senyor, Déu gran i terrible*

Israel està a l'exili a Babilònia i ha pagat per saber que Déu és gran i impressionant.

4b- *Tu que guardes la teva aliança i tens pietat dels qui t'estimen i guarden els teus manaments!*

Daniel demostra que coneix Déu ja que extreu els seus arguments del text del segon dels deu manaments de Déu, que els desgraciats catòlics desconeixen al llarg dels segles de la foscor, perquè sobiranament, el papat va prendre la iniciativa d'eliminar-lo de la seva versió dels deu manaments, perquè es va afegir un manament centrat en la carn per mantenir el nombre en deu; un bon exemple d'impudència i d'engany denunciat en el capítol anterior.

Dan 9:5 *Hem pecat, hem fet iniquitat, hem estat malvats i rebels, ens hem allunyat dels teus manaments i dels teus judicis.*

5a- No podem ser més certs i més clars perquè aquestes són les faltes que van portar Israel a la deportació, excepte que Daniel i tres dels seus companys no van ser culpables d'aquest tipus de faltes; això no li impedeix abraçar la causa del seu poble mentre porta amb ell el pes de la seva culpa.

És llavors quan l'any 2021 ens hem d'adonar que nosaltres també, cristians, servim aquest mateix Déu que no canvia segons la seva declaració a Mal.3:6: *Perquè jo sóc el Senyor, no canvio; i vosaltres, fills de Jacob, no heu estat consumits*. Seria apropiat dir “encara no consumit”. Perquè des que Malaquies va escriure aquestes paraules, Crist va aparèixer, els fills de Jacob el van rebutjar i el van fer morir, i d'acord amb la paraula profetitzada a Dan.8:23, van acabar sent consumits l'any 70 pels romans. I si Déu no canvia, això vol dir que els cristians infidels que transgressin els seus manaments, en primer lloc, el dissabte santificat, seran afectats encara més que els hebreus i els jueus nacionals del seu temps.

Dan 9:6 *No hem escoltat els vostres servents, els profetes, que van parlar en el vostre nom als nostres reis, als nostres prínceps, als nostres pares i a tot el poble del país.*

6a- És cert, els hebreus són culpables d'aquestes coses, però què podem dir dels cristians que, fins i tot en l'última institució per ell establerta, són culpables de les mateixes accions?

Dan 9:7 *La teva, Senyor, és la justícia, i la nostra és la vergonya en aquest dia, per als homes de Judà i els habitants de Jerusalem i per a tot Israel, tant els que són a prop com els que són llunyans. a tots els països on els vas perseguir per la infidelitat de la qual van ser culpables cap a tu.*

7a- El càstig d'Israel va ser terrible, hi va haver moltes morts i només els supervivents van tenir la possibilitat de ser deportats a Babilònia i des d'allà escampats per tots els països de l'imperi caldeu i de l'imperi persa que el va succeir. La nació jueva s'ha dissolt en terres estrangeres i, tanmateix, segons la seva promesa, Déu aviat reunirà els jueus a la seva terra nacional, la terra dels

seus pares. Quin poder i poder té aquest Déu viu! En la seva pregària, Daniel expressa tot el penediment que aquesta gent ha de demostrar abans de tornar a la seva terra santa, però només quan Déu està al seu costat.

Daniel confessa la infidelitat jueva castigada per Déu però llavors quin càstig per als cristians que fan el mateix? deportació o mort?

Dan 9:8 *Senyor, vergonya de cara a nosaltres, als nostres reis, als nostres prínceps i als nostres pares, perquè hem pecat contra tu.*

8a- Es cita la paraula terrible, la paraula “pecat”. Qui pot posar fi al pecat que causa tan gran patiment? Aquest capítol donarà la resposta. Val la pena aprendre i recordar una lliçó: Israel va patir les conseqüències de les eleccions i comportaments dels reis, líders i pares que el van governar. Així doncs, aquí hi ha un exemple on es pot animar la desobediència als líders corruptes per romandre en la benedicció de Déu. Aquesta és l'elecció que van fer en Daniel i els seus tres companys i són beneïts per això.

Dan 9:9 *Amb el Senyor, el nostre Déu, siguin misericòrdia i perdó, perquè li hem estat desobedients.*

10a- En una situació de pecat només queda una esperança; confia en el Déu bo i misericordiós perquè concedeixi el seu perdó. El procés és perpetu, el jueu de l'antiga aliança i el cristià de la nova tenen la mateixa necessitat de perdó. Aquí, de nou, Déu prepara una resposta que haurà de pagar molt cara.

Dan 9:10 *No hem escoltat la veu del Senyor, el nostre Déu, per seguir les seves lleis que ens va posar davant els seus servents els profetes.*

10a- Aquest és també el cas dels cristians l'any 2021.

Dan 9:11 *Tot Israel ha transgredit la teva llei i s'ha deixat d'escoltar la teva veu. Aleshores ens van vessar malediccions i imprecacions, que estan escrites a la llei de Moisès, el servent de Déu, perquè hem pecat contra Déu.*

11a- A la llei de Moisès, Déu va advertir Israel de la desobediència. Però després d'ell, el profeta Ezequiel, contemporani de Daniel, va deportar 13 anys després de Daniel, és a dir, 5 anys després que el rei Joiaquin, germà de Joiaquim, a qui va succeir, es va trobar captiu al riu Quebar situat entre el Tigris i el Eufrates. Allà Déu el va inspirar i el va fer escriure missatges que avui trobem a la nostra Bíblia. I és a Ezé.26 on trobem una successió de càstigs el model dels quals es troba aplicat espiritualment però no només, en les set trompetes de l'Apocalipsi en Apoc.8 i 9. Aquesta semblança sorprenent confirma que Déu no canvia realment no. Els pecats són castigats en el nou pacte com ho eren en l'antiga.

Dan 9:12 *Ha complert les paraules que va dir contra nosaltres i contra els nostres governants que ens governaven, i ens ha provocat una gran calamitat, com mai no ha passat sota tot el cel.*

12a- Déu no s'ha debilitat, compleix els seus anuncis de beneir o maleir amb la mateixa cura, i la “calamitat” que va colpejar el poble de Daniel pretén advertir les nacions que aprenen aquestes coses. Però què veiem? Malgrat el testimoni escrit a la Bíblia, aquesta lliçó segueix ignorada fins i tot pels qui la llegeixen. Recordeu aquest missatge: Déu prepara per als jueus i després d'ells, per als cristians, altres dues grans calamitats que es revelaran a la resta del llibre de Daniel.

Dan 9:13 *Tal com està escrit a la Llei de Moisès, tota aquesta calamitat ens ha arribat; i no hem pregat el Senyor, el nostre Déu, ni ens hem apartat de les nostres iniquitats, ni hem fet cas de la teva veritat.*

13a- El menyspreu per les coses que Déu havia escrit a la Bíblia també és perpetu, el 2021 els cristians també són culpables d'aquesta falta i creuen que Déu no els contradirà. Tampoc s'allunyen de les seves iniquitats i no estan més atents a la veritat bíblica però tan important per al nostre temps del final, la seva veritat profètica revelada intensament i comprensible, ja que les claus de la comprensió estan fins i tot a la Bíblia.

Dan 9:14 *El Senyor ha vetllat per aquesta calamitat i ens l'ha fet venir; perquè el Senyor, el nostre Déu, és just en tot el que ha fet, però nosaltres no hem escoltat la seva veu.*

14a- Què més puc dir? De veritat! Però sabeu bé que Déu ha preparat una calamitat molt més gran per a la humanitat actual i per la mateixa causa. Arribarà, entre el 2021 i el 2030, en forma d'una guerra nuclear la missió divina de la qual és *matar un terç dels homes* segons Rev.9:15.

Dan 9:15 *I ara, Senyor, el nostre Déu, que amb la teva mà poderosa va fer sortir el teu poble de la terra d'Egipte i has fet que el teu nom sigui com és avui, hem pecat, hem comès iniquitat.*

15a- Daniel ens recorda per què la incredulitat és condemnable per Déu. A la terra, l'existència del poble jueu testimonia aquest fet extraordinari a causa d'un poder sobrenatural, l'èxode d'Egipte del poble hebreu. Tota la seva història es basa en aquest fet miraculós. No tenim l'oportunitat de presenciar aquest èxode, però ningú pot negar que els descendents d'aquesta experiència segueixen avui entre nosaltres. I per explotar millor aquesta existència, Déu va lliurar aquesta gent a l'odi nazi durant la Segona Guerra Mundial. L'atenció de la humanitat es va dirigir així als supervivents que l'any 1948 van aconseguir el seu reassentament al sòl de la seva antiga pàtria perduda des de l'any 70. Déu només va deixar caure sobre els seus caps les paraules dels seus pares que havien dit al governador romà Ponç Pilat sobre Jesús. , per aconseguir la seva mort, cito “que la seva sang caigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills”. Déu els va respondre al peu de la lletra. Però els cristians de totes les confessions han ignorat vergonyosament aquesta lliçó divina, i podem entendre per què, ja que tots comparteixen la seva maledicció. Els jueus van rebutjar el Messies, però els cristians van menysprear les seves lleis. Per tant, la condemna de Déu d'ambdós està perfectament justificada.

Dan 9:16 *Senyor, segons la teva gran misericòrdia, que la teva ira i la teva ira es desvinguin de la teva ciutat Jerusalem, de la teva muntanya santa; perquè a causa dels nostres pecats i de les iniquitats dels nostres pares, Jerusalem i el teu poble són un oprobio per a tots els que ens envolten.*

16a- Daniel recull aquí un argument que Moisès havia presentat a Déu: què dirà el poble que presenciarà el càstig del seu poble? Déu és conscient del problema ja que ell mateix declara sobre els jueus, per boca de Pau a Rom.2:24: *Perquè el nom de Déu és blasfemat entre els gentils per culpa vostra, com està escrit . Al·ludeix al text d'Ez. 16:27: I, vet aquí, he estès la meua mà contra tu, he reduït la part que t'he assignat, t'he lliurat a la voluntat dels teus enemics, les filles del Filisteus, que estaven avergonyits de la vostra conducta criminal .* En la seva

compassió, Daniel encara té molt per aprendre sobre el judici de Déu sobre la seva ciutat Jerusalem. Però quan diu " *Jerusalem i el teu poble són un retret per a tots els que ens envolten* " no s'equivoca, perquè si el càstig d'Israel hagués produït en els pagans una por saludable i un desig de servir aquest Déu veritable, el càstig hauria tenia un interès real. però aquesta trista experiència va donar pocs fruits, gens menyspreables, ja que li devem la conversió del rei Nabucodonosor i el rei Dari el Mede.

Dan 9:17 Ara, doncs, Déu nostre, escolta la pregària i la súplica del teu servent, i, per amor del Senyor, que el teu rostre brilli sobre el teu santuari desolat.

17a- El que demana Daniel serà concedit però no perquè Déu l'estimi, sinó simplement perquè aquest retorn a Israel i la reconstrucció del temple estan en el seu projecte. Tanmateix, Daniel no sap que el temple, que de fet serà reconstruït, serà destruït de nou l'any 70 pels romans. És per això que la informació que rebrà en aquest capítol 9 el curarà de la importància tan jueva que encara dóna al temple de pedra construït a Jerusalem; el temple de la carn de Crist aviat el farà vana, i per això serà destruït de nou l'any 70 pels exèrcits romans.

Dan 9:18 Déu meu, escolta i escolta! Obre els ulls i mira les nostres ruïnes, mira la ciutat sobre la qual s'invoca el teu nom! Perquè no és per la nostra justícia que us presentem les nostres súpliques, sinó per les vostres grans misericòrdies.

18a- És cert que Déu havia escollit Jerusalem per fer-ne el lloc santificat per la seva presència gloriosa. Però el lloc és sagrat només quan Déu està allà, i des de l'any 586, això ja no era així. I, al contrari, les ruïnes de Jerusalem i el seu temple testimoniaven la imparcialitat de la seva justícia. Aquesta lliçó era necessària perquè els homes miréssin el veritable Déu com un ésser viu que veu, jutja i reacciona a diferència de les divinitats paganes idòlatres que només es relacionen amb els dolents àngels del camp del diable. L'home fidel serveix Déu però l'home infidel utilitza Déu per donar-se legitimitat religiosa envers els que l'envolten. La compassió de Déu a la qual apel·la Daniel és real i aviat en donarà la prova més bella, en Jesucrist.

Dan 9:19 Senyor, escolta! Senyor, perdona! Senyor, atenció! Actueu i no demoreu, per amor vostre, Déu meu! Perquè el teu nom és invocat a la teva ciutat i al teu poble.

19a- L'avançada edat de Daniel justifica la seva insistència perquè, com Moisès, el seu desig personal més estimat és poder experimentar aquest retorn a la seva terra "santa". Vol ser testimoni de la reconstrucció del temple sant que tornarà a portar glòria a Déu i Israel.

Dan 9:20 No obstant això, vaig parlar, vaig pregar i vaig confessar el meu pecat i el pecat del meu poble Israel, i vaig presentar les meves súpliques al Senyor, el meu Déu, per la muntanya santa del meu Déu;

20a- No és estrany que Déu estimi Daniel, és un model d'humilitat que l'encanta i compleix el criteri de santedat que ell exigeix. Tot home és fal·lible sempre que visqui en un cos de carn i Daniel no és una excepció. Confessa els seus pecats, conscient de la seva extrema debilitat com tots hem de fer. Però la seva qualitat espiritual personal no pot cobrir el pecat del poble, perquè només és un home, ell mateix imperfecte. La solució vindrà de Déu en Jesucrist.

Dan 9:21 *Encara estava parlant en pregària, quan l'home Gabriel, que abans havia vist en una visió, va venir volant cap a mi a l'hora de l'ofrena del vespre.*

21a- El moment escollit per Déu per a la visita de Gabriel és el de l'ofrena del vespre, és a dir, el del sacrifici *perpetu* d'un *anyell* que profetitza *al vespre i al matí* la futura ofrena voluntària del cos perfectament sant i innocent de Jesucrist. Morirà crucificat per expiar els pecats dels seus únics elegits que constitueixen el seu únic poble veritable. Per tant, s'estableix el vincle amb la revelació que es donarà a continuació, a Daniel.

Final de la pregària: la resposta de Déu

Dan 9:22 *Ell em va ensenyar i va parlar amb mi. Em va dir: Daniel, ara he vingut a obrir el teu enteniment.*

22a- L'expressió "obre la teva intel·ligència" vol dir que fins aleshores la intel·ligència estava tancada. L'àngel parla sobre el tema del pla de salvació de Déu que es va mantenir ocult fins al moment de la seva trobada amb el profeta escollit per Déu.

Dan 9:23 *Quan vas començar a pregar, la paraula va sortir i jo he vingut a dir-te; perquè ets estimat. Presta atenció a la paraula i entén la visió!*

23a- *Quan vas començar a pregar, va sortir la paraula*

El Déu del cel ho havia organitzat tot, el moment de la trobada a l'hora del *perpetu* i l'àngel Gabriel designa Crist amb "la Paraula" com farà Joan al començament del seu Evangeli: *la paraula es va fer carn* . L'àngel ve a anunciar-li "la Paraula", que vol dir que ve a anunciar-li la vinguda de Crist profetitzada de Moisès segons Deut. 18:15 al 19: *El Senyor, el vostre Déu, us aixecarà d'entre vosaltres. , 'entre els teus germans, un profeta com jo: l'escoltareu! Així respondrà la petició que vas fer al Senyor, el vostre Déu, a l'Horeb, el dia de l'assemblea, quan vas dir: Que no escolti més la veu del Senyor, el meu Déu, i que no vegi més aquest gran foc. per no morir. El Senyor em va dir: El que han dit és bo. Els aixecaré d'entre els seus germans un profeta com tu , posaré les meves paraules a la seva boca, i els dirà tot el que li mana . I si algú no escolta les meves paraules que diu en el meu nom, li faré responsable . Però el profeta que tingui l'audàcia de dir en nom meu una paraula que no li he manat de dir, o que parli en nom d'altres déus, aquest profeta serà castigat amb la mort.*

Aquest text és fonamental per entendre la culpabilitat dels jueus en el seu rebuig al Messies Jesús perquè complia tots els criteris profetitzats sobre la seva vinguda. Portat entre els homes i transmissor de la paraula divina, Jesús corresponia a aquesta descripció i els miracles que realitzava testimonien l'acció divina.

23b- *perquè ets un estimat*

Per què Déu estima Daniel? Simplement perquè en Daniel l'estima. L'amor és la raó per la qual Déu va crear la vida per a les criatures lliures davant seu. És la seva necessitat d'amor la que ha justificat el preu altíssim que haurà de pagar per obtenir-lo d'algunes de les seves criatures terrenals humanes. I al preu de la seva mort, que haurà de pagar, els que seleccionerà es convertiran en els seus companys eterns.

23c- *Fes atenció a la paraula, i entén la visió!*

Quina paraula és, la paraula de l'àngel o la "Paraula" divina amagada en Crist? El que és cert és que tots dos són possibles i complementaris perquè la visió es referirà a "la Paraula" que vindrà en la carn en Jesucrist. Per tant, entendre el missatge és de la màxima importància.

La profecia de les 70 setmanes

Dan 9:24 *S'han fixat setanta setmanes per al teu poble i per a la teva ciutat santa, per aturar les transgressions i posar fi als pecats, per expiar la iniquitat i per portar la justícia eterna, per segellar la visió i el profeta i ungir. el Sant dels Sants.*

24a- *Setanta setmanes han estat extirpades del teu poble i de la teva ciutat santa*

El verb hebreu "hatac" significa en el primer sentit tallar o tallar ; i només en sentit figurat, "determinar o arreglar". Reservo el primer sentit, perquè dóna sentit a aquesta acció d'Abraham que concreta la seva aliança amb Déu a través d'un sacrifici, a Gènesi 15:10: *Abram va agafar tots aquests animals, els va tallar pel mig i va posar cada tros un cap a l'altre; però no compartia els ocells .* Aquest ritu il·lustrava l'aliança entre Déu i el seu servent. És per això que aquest verb "tallar" cobrarà tot el seu significat en "l'aliança feta amb molts durant una setmana" al vers 27. Aquests "molts" són els jueus nacionals per al benefici dels quals, el benefici de la fe en Crist crucificat és presentat primer. El segon interès d'aquest verb tallar és que les 70 setmanes d'anys d'aquest capítol 9 es tallen a les "2300 vespre-matí" de Dan.8:14. I d'aquesta cronologia se'n desprèn una lliçó que situa la fe cristiana davant la fe jueva. D'aquesta manera, Déu ens ensenya que en Jesucrist dóna la seva vida per oferir-la com a redempció per a tot creient digne de la seva salvació en tota la humanitat. L'antiga aliança va haver de desaparèixer quan Jesús va vessar la seva sang per trencar la seva nova aliança amb els elegits de tota la terra.

El llibre de Daniel pretén ensenyar aquesta salvació universal presentant-nos les conversions dels reis contemporanis de Daniel; Nabucodonosor, Darius el mede i Cir el persa.

El missatge és un avís solemne que amenaça el poble jueu i la seva ciutat santa Jerusalem, a qui es dóna un termini de 70 setmanes. Aquí de nou el codi d'Ezé.4:5-6 dóna un dia per a un any la durada representa en tots els 490 anys. Daniel deu tenir dificultats per entendre el significat d'una amenaça contra la seva ciutat que ja està en ruïnes.

24b- *per aturar les transgressions i posar fi als pecats*

Imagineu-vos què passava per la ment de Daniel en sentir aquestes coses quan acabava de demanar a Déu en pregària perquè li perdonava els seus pecats i els pecats del seu poble. Ràpidament entendrà què és. Però nosaltres mateixos entenem bé l'exigència divina expressada. Déu vol obtenir dels seus elegits que salvi, que ja no pequin, que posin fi a les seves transgressions de les seves lleis, posant així fi als pecats d'acord amb el que serà escrit per l'apòstol Joan a 1 Joan 3: 4: *Qui pecca transgredeix la llei, i el pecat és transgressió de la llei .* Aquest objectiu s'adreça als homes que han de lluitar contra la seva naturalesa maligna per deixar de pecar.

24c- *per expiar la iniquitat i portar la justícia eterna*

Per al jueu Daniel , aquest missatge evoca el ritu del "dia de l'expiació", una festa anual on celebrem l'eliminació dels pecats mitjançant el sacrifici d'una cabra. Aquest símbol típic del pecat representava Grècia a Dan.8 i la seva presència situava la profecia en l'atmosfera espiritual d'aquest "dia d'expiació". Però, com pot eliminar els pecats la mort d'una cabra si la mort d'altres animals sacrificats al llarg de l'any no ha aconseguit eliminar-los? La resposta a aquest dilema es dona a Heb.10:3 al 7: *Però el record dels pecats es renova cada any amb aquests sacrificis; perquè és impossible que la sang dels bous i els bocs tregui els pecats . Per això Crist, entrant al món, digué: No vols sacrifici ni ofrena, sinó un cos que m'has format ; No heu acceptat holocaustos ni sacrificis pel pecat. Llavors vaig dir: Heus aquí, vinc (al rotlle del llibre parla de mi) a fer, Oh Déu, la teva voluntat .* Les explicacions donades per l'apòstol Pau són molt clares i lògiques. D'això es dedueix que Déu s'ha reservat per a si mateix, en Jesucrist, l'obra d'expiació dels pecats anunciats per l'àngel Gabriel a Daniel. Però, on era Jesucrist en aquest ritu del "dia de l'expiació"? La seva perfecta innocència personal, que simbòlicament el va convertir en l'anyell pasqual de Déu que lleva els pecats del món, es va fer càrrec dels pecats dels seus elegits simbolitzats pel boc del ritu de l'expiació. El xai va ser amagat per la cabra de manera que el xai va morir per la cabra que havia cuidat. En acceptar la seva mort a la creu per expiar els pecats dels seus elegits, pecats dels quals era responsable, Déu els va donar en Crist la prova més bella del seu amor per ells.

24d- *i portar la justícia eterna*

Aquesta és la felicitat conseqüència de la mort del Messies salvador. Aquesta justícia que l'home, des d'Adam, no va poder produir s'imputa als elegits perquè, mitjançant la seva fe en aquesta demostració d'amor diví, per pura gràcia, se'ls pugui imputar , inicialment, la justícia perfecta de Jesucrist de la fe venç el pecat. I quan això desapareix completament, es diu que s'imparteix la justícia de Crist. L'alumne esdevé com el seu Mestre. Sobre aquestes bases doctrinals es va construir la fe dels apòstols de Jesús. Abans que el temps i els poders foscos els transformin, ampliant així l'estret camí ensenyat per Jesucrist. Aquesta *justícia* serà *eterna* només per als elegits fidels, aquells que escolten i responen en obediència a les demandes justes de Déu.

24- *per segellar la visió i el profeta*

O, perquè la visió es compleixi amb l'aparició del profeta anunciat. El verb segell al·ludeix al segell de Déu que dona així a la profecia i al profeta que es presentarà una autoritat i legitimitat divines completa i indiscutible. L'obra que està a punt d'acomplir està segellada amb el seu segell reial diví. El número simbòlic d'aquest segell és "set: 7". També designa la plenitud que caracteritza la naturalesa del Déu creador i la del seu Esperit. La base d'aquesta elecció és la construcció del seu projecte al llarg de set mil anys, per això va dividir el temps en setmanes de set dies com els set mil anys. La profecia de les 70 setmanes dona, doncs, un paper al nombre (7), el segell del Déu vivent en Apoc.7. Els versos següents confirmaran la importància d'aquest número "7".

24f- *i ungir el Sant dels Sants*

Aquesta és la unció de l'Esperit Sant que Jesús rebrà en el moment del seu baptisme. Però no ens equivoquem, el colom que va aterrar sobre ell des del cel només tenia un objectiu, el de convèncer Joan que Jesús era realment el Messies anunciat; el cel en dóna testimoni. A la terra, Jesús va ser sempre el Crist i, en forma de preguntes escollides fetes als sacerdots, el seu ensenyament a la sinagoga als 12 anys n'és una prova. Per al seu poble, entre el qual va néixer i es va criar, la seva missió oficial era començar amb el seu baptisme a la tardor de l'any 26 i havia de renunciar a la seva vida a la primavera de l'any 30. El títol Sant dels Sants el designa amb dignitat ja que encarna en forma de carn el Déu vivent que va aterrir els hebreus en temps de Moisès. Però el Sant dels Sants vivent tenia un símbol material a la terra; el lloc o santuari més sant del temple de Jerusalem. Era un símbol del cel, aquesta dimensió inaccessible a la humanitat on Déu i els seus àngels es troben. Seu del judici diví i lloc del seu tron, Déu com a jutge va esperar la sang de Crist per validar el perdó dels pecats dels elegits seleccionats durant els 6 mil·lennis establerts per a aquesta selecció. La mort de Jesús va complir així l'última "festa de l'expiació". S'ha obtingut el perdó i tots els antics sacrificis aprovats per Déu han estat validats. La unció del Sant dels Sants es va fer el dia de l'expiació esquitxant la sang del boc mort al propiciatori, un altar col·locat damunt de l'arca que conté els manaments transgredits de Déu. Per a aquesta acció, una vegada a l'any, el gran sacerdot estava autoritzat a penetrar més enllà del vel de separació, al lloc santíssim. Així, després de la seva resurrecció, Jesús va portar al cel l'expiació de la seva sang per tal de rebre el domini, la legitimitat per salvar els seus elegits mitjançant l'imputació de la seva justícia i el dret de condemnar els pecadors impenitents, inclosos els àngels dolents i el seu líder Satanàs, el diable. . El Sant dels Sants, també designant el cel, la sang vessada per Jesús a la terra, li permetrà, en Miquel, expulsar el dimoni i els seus dimonis del cel, cosa que es revela a Apocalipsis 12:9. Així, l'error del poble religiós jueu va ser no entendre el caràcter profètic del "dia d'expiació" anual. Van creure erròniament que la sang animal que s'oferia en aquesta celebració podria validar un altre significat animal vessat durant l'any. Home fet a imatge de Déu; l'animal produït per la vida terrestre , com podem justificar la igualtat de valor per a les dues espècies?

Sent Déu, Jesucrist era ell mateix l'oli de la unció com a Esperit Sant i en ascendir al cel porta amb ell la unció de la seva legitimitat guanyada a la terra.

La clau dels càlculs

Dan 9:25 Coneix, doncs, i entén! Des que la paraula va declarar que Jerusalem tornaria a ser edificada al Ungit, al Cap, fa set setmanes i seixanta i dues setmanes, els llocs i les sèquies seran restaurats, però en temps difícils.

25a- *Sap-ho, doncs, i entén!*

L'àngel té raó en convidar Daniel a l'atenció perquè aborda dades que requereixen una gran concentració espiritual i intel·lectual; perquè caldrà fer càlculs.

25b- ***Des del moment en què la paraula va anunciar que Jerusalem serà reconstruïda al Ungit, al Cap***

Només aquesta part del vers és de màxima importància perquè resumeix el propòsit de la visió. **Déu dóna al seu poble que espera el seu Messies el mitjà de saber en quin any se'ls presentarà** . I aquest moment en què la paraula va anunciar que Jerusalem serà reconstruïda s'ha de determinar segons la durada dels 490 anys profetitzats. Per aquest decret de reconstrucció, al llibre d'Esdres, trobem tres possibles decrets ordenats successivament per tres reis perses: Cir, Darius i Artaxerxes. Resulta que el decret establert per l'últim en – 458, permet la culminació dels 490 anys l'any 26 de la nostra era. Per tant, aquest decret d'Artaxerxes s'ha de mantenir tenint en compte l'època en què va ser escrit: primavera segons Esd.7:9: *va sortir de Babilònia el primer dia del primer mes i va arribar a Jerusalem el el primer dia del mes cinquè, amb la bona mà del seu Déu sobre ell* . L'any del decret del rei es dóna a Esdras. 7:7: *Molts dels fills d'Israel, sacerdots i levites, cantants, porters i netinites, també van venir a Jerusalem l'any setè del rei Artaxerxes* .

La sortida del decret sent una font, l'Esperit apunta per la seva profecia, la Pasqua de la font on Jesucrist va morir crucificat. Els càlculs ens portaran a aquest objectiu.

25c- *Fa set setmanes i seixanta-dues setmanes es recuperaran els llocs i les sèquies, però en moments difícils.*

Al principi tenim 70 setmanes. L'àngel evoca 69 setmanes; 7 + 62. Les 7 primeres setmanes culminen en el temps de la recuperació de Jerusalem i el temple, en temps lamentables perquè els jueus treballen sota l'adversitat permanent dels àrabs que van arribar a establir-se a la zona que va deixar lliure la seva deportació. Aquest vers de Neh.4:17 descriu bé la situació: *els qui van construir el mur, i els que portaven o carregaven les càrregues, treballaven amb una mà i sostenien una arma a l'altra* . Aquest és un detall que s'especifica, però el principal es troba a la 70a ^{setmana} comptada.

La setmana ⁷⁰

Dan 9:26 I *després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat, i no tindrà successor, res per ell. El poble d'un governant que vingui destruirà la ciutat i el santuari-sant, i la seva fi arribarà com un diluvi; Es decideix que les devastacions duraran fins al final de la guerra.*

26a- *Passades les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà tallat*

Aquestes 62 setmanes van precedides de 7 setmanes, la qual cosa significa que el missatge real és "després de les 69 setmanes" *un ungit serà tallat*, però no qualsevol ungit, el que així s'anuncia encarna la mateixa unció divina. Utilitzant la fórmula " *a ungit* ", Déu prepara el poble jueu per a la seva trobada amb un home d'aspecte normal, lluny de les limitacions divines. D'acord amb la seva paràbola dels viticultors, el Fill de l'home, fill del mestre de la vinya, es presenta als viticultors després d'enviar els seus missatgers que el van precedir i als quals van maltractar. Des d'una perspectiva humana, Jesús és només *un ungit* que es presenta després d'altres ungits.

L'àngel va dir " *després* " de la durada total de 69 setmanes, indicant així la ^{70a}. Així, pas a pas, les dades de l'àngel ens dirigeixen cap a la Pasqua primaveral de l'any 30 que se situarà a la meitat d'aquesta 70a ^{setmana} de dia-any.

26b- *i no tindrà successor per ell*

Aquesta traducció és tant més il·legítima com el seu autor, L.Segond, especifica al marge que la traducció literal és: *ningú per a ell* . I a mi la traducció literal em va perfectament perquè diu què va passar realment a l'hora de la seva crucifixió. La Bíblia ho testimonia, els mateixos apòstols havien deixat de creure que Jesús era el Messies esperat perquè, com la resta del poble jueu, esperaven un messies guerrer que expulsés els romans del país.

26c- *La gent d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i la santedat del santuari*

Això constitueix la resposta de Déu a la incredulitat nacional jueva observada: *ningú per a ell* . La indignació contra Déu serà definitivament pagada amb la destrucció de Jerusalem i la seva falsa *santedat* ; perquè des de l'any 30 no hi ha més *santedat* en terra jueva; el santuari ja no ho és. Per a aquesta acció, Déu va fer servir els romans, aquells a través dels quals els líders religiosos jueus van fer crucificar el Messies, no gosant i no podent fer-ho ells mateixos, mentre que sabien, sense ells, apedregar el diaca Esteve “tres anys i sis mesos”. ” més tard.

26d- *i el seu final arribarà com una riuada*

Va ser, doncs, l'any 70, que després de diversos anys de setge romà, Jerusalem va caure a les seves mans, i plena d'odi destructiu, animada per l'ardor diví, van destruir frenèticament, com s'havia anunciat, *la ciutat i la santedat* que ja no existia, fins que *No quedava cap pedra sobre una altra* com Jesús havia anunciat abans de la seva mort a Matt. 24:2: *Però ell els digué: Veus tot això? De veritat us asseguro que aquí no quedarà pedra sobre pedra que no sigui enderrocada* .

26^{-es decideix} *que les devastacions duraran fins al final de la guerra*

A Matt.24:6, Jesús va dir: " *Sentiràs de guerres i rumors de guerres; no et preocupis, perquè aquestes coses han de passar. Però encara no serà el final.* Després dels romans, les guerres van continuar al llarg dels dos mil anys de l'era cristiana i el llarg temps de pau que hem gaudit des del final de la Segona Guerra Mundial és excepcional però programat per Déu. La humanitat pot produir així els fruits de la seva perversió fins al final de les seves fantasies abans de pagar mortalment el preu.

Tanmateix, no hem d'oblidar quan parlem dels romans que la seva successió papal perllongarà les obres del pagan “ *devastador o desolador* ” i també fins al final de la guerra lliurada contra els elegits de Crist Déu.

Dan 9:27 *Farà una forta aliança amb molts durant una setmana , i durant la meitat de la setmana deixarà de fer sacrificis i ofrenes de cereals; I [hi haurà] a l'ala de les abominacions de la desolació i fins i tot fins a un extermini (o destrucció total), i serà trencat, [segons] allò que s'ha decretat, a la [terra] desolada .*

27a- *Farà una forta aliança amb molts durant una setmana*

L'Esperit profetitza l'establiment de la nova *aliança* ; és *sòlida* perquè esdevé la base de la salvació ofert fins a la fi del món. Sota el terme molts, Déu apunta als nacionals jueus, als seus apòstols i als seus primers deixebles jueus que entraran en el seu *pacte* durant els últims **set anys** del termini donat a la nació jueva per acceptar o rebutjar oficialment el Messies crucificat. És aquest pacte el que es " *talla* " al vers 24 entre Déu i els pecadors jueus que es penedeixen. La

tardor del 33, el final d'aquesta darrera setmana estarà marcat per aquest altre acte injust i odiós que representa la lapidació d'Esteve el nou diaca. El seu únic error va ser dir als jueus veritats que no podien escoltar, mentre Jesús posava les seves paraules a la seva boca. En veure assassinat un seguidor de la seva causa, Jesús va registrar la negativa nacional oficial a la seva intercessió. A partir de la tardor de l'any 33, els rebels jueus van alimentar la ira romana que es va buidar d'un bloc a Jerusalem l'any 70.

27b- *i durant la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena*

Aquest moment a la meitat o *la meitat de la setmana* és la primavera 30 apuntada per la profecia de les 70 setmanes. Aquest és el moment en què es compleixen totes les accions citades al vers 24: **la fi del pecat, la seva expiació, la vinguda del profeta que compleix la visió establint la seva justícia eterna i la unció del Crist ressuscitat que puja al cel victoriós i Totpoderós**. La mort expiatòria del Messies s'esmenta aquí sota l'aspecte d'una conseqüència que comporta: el cessament definitiu dels *sacrificis i ofrenes* d'animals fetes vespre i matí al temple jueu, però també des del matí fins al vespre, pels pecats del poble. La mort de Jesucrist fa obsolets els símbols animals que el prefiguraven en l'antiga aliança, i aquest és el canvi essencial que va provocar el seu sacrifici. L'esquinçament del vel del temple que Déu fa en el moment en què Jesús expira confirma el cessament definitiu dels ritus religiosos terrenals, i la destrucció del temple, l'any 70, reforça aquesta confirmació. Al seu torn, les festes jueves anuals, totes profètiques de la seva vinguda, van haver de desaparèixer; però en cap cas, la pràctica del dissabte setmanal que rep en aquesta mort el seu veritable sentit: profetitza el descans celestial del setè mil·lenni que, per la seva victòria, Jesucrist aconsegueix per a Déu i els seus vertaders elegits a qui imputa el seu perfecte. *justícia eterna* citada al vers 24.

L'inici d'aquesta " *setmana* " de dies-anys es produeix a la tardor del 26 amb el baptisme de Jesús, que va ser batejat per Joan el Baptista.

27c- *I [hi haurà] a l'ala de les abominacions de la desolació*

Ho sento, però aquesta part del vers està mal traduïda a la versió de L.Segond perquè va ser mal interpretada. Tenint en compte les revelacions proporcionades a l'Apocalipsi de Joan, presento la meua traducció del text hebreu que altres traduccions confirmen. La frase " *a l'ala* ", símbol de caràcter i domini celestial, suggereix una responsabilitat religiosa que s'adreça directament a la Roma papal, que " *s'aixeca* " a Dan.8:10-11, i els seus aliats religiosos dels darrers dies. *Les ales d'àguila* simbolitzen l'elevació suprema del títol imperial, per exemple *el lleó amb ales d'àguila* que es refereix al rei Nabucodonosor, o del mateix Déu, que portava sobre *ales d'àguila* el seu poble hebreu al qual va alliberar de l'esclavitud egípcia. Tots els imperis han adoptat aquest símbol de l'*àguila* inclòs, el 1806, Napoleó 1er ' que serà confirmat per Apo.8:13, després els emperadors prussians i alemanys, l'últim sent el dictador A.Hitler. Però des d'aleshores, els EUA també tenen aquesta àguila imperial al dòlar de la seva moneda nacional.

Deixant el tema anterior, l'Esperit torna a apuntar al seu enemic favorit: Roma. Després de la missió terrenal de Jesucrist, l'actor objectiu de les *abominacions que causen la desolació final* de la terra és, efectivament, Roma, la

fase imperial pagana de la qual acaba de destruir Jerusalem l'any 70 al vers 26. I l'acció de cometre " *abominacions de la desolació* " serà continuar en el temps fins a la fi del món. Les *abominacions*, en plural, són, doncs, atribuïbles, en primer lloc, a la Roma imperial que perseguirà els fidels elegits matant-los en "etapes" espectaculars per entretenir el sanguinari poble romà, coses que cessaran l'any 313. Però un altre L'abominació ve després i consisteix a posar fi a la pràctica del dissabte del setè dia, 7 de març de 321; aquesta acció encara és atribuïble a l'Imperi Romà i al seu líder imperial Constantí ¹. Amb ell, l'Imperi Romà va quedar sota el domini dels emperadors bizantins. L'any 538, al seu torn, l'emperador Justinià 1r ^{va cometre} una altra *abominació* establint a la seva seu romana el règim papal de Vigili 1r i aquesta prolongació de les *abominacions* fins a la fi del món s'ha d'atribuir llavors a aquesta fase la llei papal que Déu denuncia. des de Dan.7. Recordem que el nom de " *corneta petita* " designa les dues fases dominants de Roma en Dan.7 i Dan.8. Déu veu en aquestes dues fases successives només la continuïtat d'una mateixa obra abominable.

L'estudi dels capítols anteriors ens ha permès identificar els diferents tipus d'abominacions que aquest vers li imputa.

27d- *i fins a un extermini (o destrucció completa) i serà trencat*, [segons] *el que s'ha decretat, a la [terra] desolada*.

" *Ella estarà trencada* [segons] *allò que ha estat decretat* " i revelat a Dan.7:9-10 i Dan.8:25: *A causa de la seva prosperitat i de l'èxit de les seves astúcies, tindrà arrogància al seu cor, farà moltes coses. els homes que van viure pacíficament peririen, i ell s'aixecarà contra el cap dels caps; però es trencarà, sense l'esforç de cap mà.*

El text hebreu ofereix aquest pensament diví diferent de les traduccions actuals.

Aquest matís es basa en el projecte de Déu de culpar els homes al planeta Terra on viuen ; el que ens ensenya Rev.20. Observem el fet que la falsa fe cristiana ignora aquest projecte diví que consistirà a exterminar els homes de la faç de la terra, en el retorn gloriós de Crist. Ignorant les revelacions donades a Apocalipsi 20, esperen en va l'establiment del regne de Crist a la terra. No obstant això, la destrucció completa de la seva superfície està prevista aquí i a Rev.20. El retorn en glòria del Crist victoriós en tota la seva divinitat retornarà a la terra el seu aspecte càdtic des del començament de la seva història descrita en Gènesi 1. Els terratrèmols gegantins la sacsejaran i tornarà sota el nom d' *abisme* al seu estat càdtic " *sin forma* ". *i buit* ", "tohu wa bohu", inicial. No li quedarà cap home viu, però serà la *presó* del diable aïllat durant *mil anys* fins a l'hora de la seva mort.

En aquesta fase de l'estudi, he d'aportar informació addicional sobre, en primer lloc, la "70a ^{setmana} " que s'acaba d'estudiar. El seu compliment en dies-anys profètics va unit a un compliment literal. Perquè gràcies al testimoni d'un calendari jueu, coneixem la configuració de la Setmana Santa de l'any 30. El seu centre era una vigília de dimecres del dissabte puntual justificat per la Pasqua jueva que caigué aquell any en dijous. Així podem reconstruir completament el curs d'aquesta Pasqua en què va morir Jesús. Detingut dimarts al vespre, jutjat durant la nit, Jesús va ser crucificat el dimecres al matí a les 9 del matí. Caduca a

les 3 de la tarda. Abans de les 6 de la tarda, Josep d'Arimatea va posar el seu cos a la tomba i va fer rodar la pedra que el tancava. Passa el dissabte de Pasqua del dijous. Divendres al matí, dones pietoses compren espècies que preparen durant el dia per embalsamar el cos de Jesús. El divendres al vespre a les 6 de la tarda comença el dissabte setmanal, una nit, passa un dia en repòs santificat per Déu. I dissabte al vespre a les 6 de la tarda comença el primer dia de la setmana secular. La nit passa i, a la primera llum de l'alba, les dones van a la tomba amb l'esperança de trobar algú que enrotlli la pedra. Troben la pedra enrotllada i la tomba oberta. Entrant al sepulcre, Maria Magdalena i Maria, la mare de Jesús, veuen assegut un àngel que els diu que Jesús ha ressuscitat, l'àngel els diu que vagin a avisar els seus germans, els seus apòstols. Mentre es demora al jardí, Maria Magdalena veu un home vestit de blanc a qui pren per jardiner en l'intercanvi que reconeix Jesús; I aquí, un detall molt important que destrueix una creença molt estesa, Jesús diu a Maria: “ *Encara no he tornat al meu Pare* ”. El lladre que estava a la creu i el mateix Jesús no van entrar al paradís, el regne de Déu, el mateix dia de la seva crucifixió, ja que 3 dies sencers després, Jesús encara no ha tornat al cel. Així que puc dir en nom del Senyor, que els qui no tinguin res a dir d'ell, callin! Per no haver de patir burles ni vergonya algun dia.

La segona cosa és aprofitar la data: 458, que marca primer l'inici de les 70 setmanes de dia-anys fixades per al poble jueu a qui Déu va donar dos signes principals d'identitat: el dissabte i la circumcisió de la carn.

Segons Rom.11, els pagans convertits entrats en el nou pacte s'empelten a l'arrel i el tronc hebreu i jueu. Però les bases de la nova aliança són purament jueves i Jesús va fer un punt de recordar-ho a Joan 4:22: *Adoreu allò que no coneixeu; adoreu allò que sabem, perquè la salvació ve dels jueus*. Avui, aquest missatge adquireix una rellevància viva perquè Jesús l'adreça als pagans falsament convertits de totes les edats. Per arruïnar-los millor, el diable els va empènyer a odiar els jueus i la seva aliança; que els allunyava dels manaments de Déu i del seu sant dissabte. Per tant, hem de rectificar aquest error i **mirar el nou pacte amb identitat jueva** . Els apòstols i els nous deixebles jueus convertits són aquests “ *molts* ” que fan *una sòlida aliança amb Jesús* , a Dan.9:27, però la seva base continua sent jueva, també els preocupa l'inici del període de les “ *70 setmanes* ”. donat per Déu a la nació jueva per acceptar o rebutjar l'estàndard del nou pacte basat en la sang humana vessada voluntàriament per Jesucrist. En deducció d'aquests raonaments, la data - 458 es converteix en el començament de les "2300 vespre-matí" de Dan.8:14.

Al final d'aquesta llarga durada profètica, 2300 anys, tres coses havien de cessar segons Dan.8:13.

- 1- el sacerdocí perpetu
- 2- el pecat devastador
- 3- la persecució de la santedat i de l'exèrcit.

S'identifiquen les tres coses:

- 1- el perpetu sacerdocí terrenal del papa
- 2- la resta del primer dia rebatejada: diumenge.

- 3- La persecució de la santedat cristiana i els sants, ciutadans del regne dels cels.

Aquests canvis tenien com a objectiu:

- 1- Restaura a Jesucrist el seu sant sacerdoti celestial perpetu.
- 2- ^{setè dia} de descans sabàtic .
- 3- Vegeu la fi de les persecucions de la santedat i els sants cristians.

El càlcul proposat per a les “2300 vespre-matí” a partir de la data – 458, el final d'aquesta durada acaba a la primavera de 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. En aquest càlcul tenim 1842 anys sencers als quals hem de sumar +1 per designar la primavera de principis de l'any 1843 on acaba el profetitzat “2300 vespre-matí”. Aquesta data marca l'inici d'un retorn de la intervenció de Déu que vol així alliberar els seus veritables sants de les mentides religioses heretades del catolicisme papal romà durant 1260 anys. Així, prenent la iniciativa de crear un despertar espiritual als EUA on els protestants han trobat refugi, l'Esperit inspira a William Miller un interès per la profecia de Daniel 8:14 i dues dates proposades successives anuncien el retorn de Jesucrist, la primera per la primavera de 1843, la segona per la tardor de 1844. Per a ell, la purificació del santuari significa que Jesús torna a purificar la terra. Després de dues decepcions en les dates previstes, l'Esperit dona un senyal als més perseverants que van participar en les dues proves de la fe. Una visió celestial va ser rebuda el matí del 23 d'octubre de 1844 per un dels sants que travessava els camps. El cel es va obrir a una escena que mostrava Jesucrist com a gran sacerdot oficiant al santuari celestial. En la visió va passar del lloc sant al lloc santíssim. Així, després de 1260 anys de foscor, Jesucrist va tornar a connectar amb els seus fidels ordenats pels dos processos successius.

- 1- **La represa del perpetu** . Per tant, és a través d'aquesta visió que Déu va recuperar oficialment el control del seu perpetu sacerdoti celestial el 23 d'octubre de 1844.
- 2- **El retorn del dissabte** . El mateix mes, un altre dels Sants va començar a observar el dissabte del setè dia, arran de la visita de la senyora Rachel Oaks que li va regalar un pamflet de la seva església: "Els baptistes del setè dia". Un per un, amb el temps, els sants seleccionats per les dues proves també van adoptar el dissabte del setè dia. Així és com Déu va posar fi al pecat devastador establert per la Roma pagana, però legalitzat per la Roma papal amb el seu nom de “diumenge”.
- 3- **Aturar les persecucions** . El tercer tema es refereix a la santedat i als cristians perseguits durant 1260 anys. I allà de nou, el 1843 i el 1844, la pau religiosa va regnar arreu del món occidental preocupat per la profecia. Això és perquè la França revolucionària va silenciar amb la seva guillotina els responsables dels abusos religiosos comesos. Així, després dels darrers anys sagnants del càstig dels *adúlters religiosos* segons Apo.2:22-23, a finals dels anys 1260 començats l'any 538, data vinculada a l'eliminació del *perpetu* per l'establiment del règim papal, és a dir, el 1798, regna la pau religiosa. I la llibertat de consciència establerta permet als sants servir Déu segons la seva elecció i el seu coneixement que Déu augmentarà. El 1843, *el la santedat i l'exèrcit dels sants* , aquests ciutadans del regne del

cel seleccionats per Jesucrist, ja no són perseguits, com anunciava la profecia de Daniel 8:13-14.

Totes aquestes experiències van ser organitzades i guiades pel Déu Totpoderós que en total invisibilitat guia les ments dels homes perquè compleixin els seus plans, tot el seu programa, fins a la fi del món quan haurà acabat la seva selecció dels elegits. De tot això es desprèn que l'home no tria honrar el dissabte i la seva llum, és Déu qui li dóna aquestes coses que li pertanyen com a senyal de la seva aprovació i del seu amor real per ell com ensenya Ezé .20:12 -20: *També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre ells i jo, perquè sàpiguen que jo sóc el Senyor que els santifica... Santifiqueu els meus dissabtes, i que estiguin entre ells. jo i tu un signe pel qual es pugui saber que jo sóc el Senyor, el teu Déu* . Com que és ell qui busca la seva ovella perduda, estiguem segurs que cap càrrec electe es perdrà a la convocatòria.

A Dan.8, en la resposta única que Déu dóna al vers 14 a la pregunta del vers 13, la paraula " *santedat* " encaixa perfectament perquè la santedat afecta generalment a tot allò que és propietat de Déu i que l'afecta particularment. Aquest va ser el cas del seu *perpetu* sacerdoti celestial, del seu *dissabte santificat* des de la fundació del món l'endemà de la creació d'Adam, i dels *seus sants* , els seus fidels elegits.

Les experiències profetitzades a Daniel 8:13-14 es van complir entre l'any 1843 quan el decret diví va entrar en vigor i la tardor de 1844, ambdues basades en l'expectativa del retorn de Jesucrist en aquelles dates, basant-se així en la idea de l'adveniment de Jesucrist , els contemporanis d'aquesta experiència van donar als participants que eren seguidors d'aquestes expectatives el nom "adventista", del llatí "adventus" que precisament significa " advent". Aquesta experiència "adventista" la trobarem al capítol 12 d'aquest llibre de Daniel, on l'Esperit subratllarà la importància d'aquest darrer "acord" formalitzat.

Daniel 10

Dan 10:1 *L'any tercer de Cir, rei de Pèrsia, es va revelar una paraula a Daniel, que es deia Beltesassar. Aquesta paraula, que és certa, anuncia una gran calamitat. Va escoltar aquesta paraula i va entendre la visió.*

1a- *L'any tercer de Cir, rei de Pèrsia, es va revelar una paraula a Daniel, que es deia Beltesassar.*

Cir 2 va regnar des del – 539. La data de la visió és, per tant, – 536.

1b- *Aquesta paraula, que és certa, anuncia una gran calamitat.*

Aquest terme, *gran calamitat*, anuncia la massacre a gran escala.

1c- *Va escoltar aquesta paraula, i va entendre la visió.*

Si Daniel n'ha entès el significat, nosaltres també ho entendrem.

Dan 10:2 *En aquell temps, jo, Daniel, vaig plorar tres setmanes.*

Aquest *dol personal* que afecta Daniel, confirma el caràcter funerari de la massacre que es durà a terme quan es produeixi la gran calamitat anunciada.

Dan 10:3 *No vaig menjar cap menja, ni carn ni vi no em van entrar a la boca, ni em vaig ungir fins que s'acabessin les tres setmanes.*

Aquesta preparació de Daniel que busca una major santedat profetitzà la situació dramàtica que l'àngel profetitzarà a Dan.11:30.

Dan 10:4 *El dia vint-i-quatre del primer mes vaig estar al costat del gran riu Hiddekel.*

Hiddékel té el nom de Tigre en francès. Aquest és el *riu* que regava Mesopotàmia amb l'Eufrates que travessava i regava la ciutat caldea *Babilònia* a causa de l'orgull castigat del rei Nabucodonosor. Daniel no ho podia entendre, però aquest aclariment estava pensat per a mi. Perquè va ser només l'any 1991 que vaig donar a conèixer les veritables explicacions de Daniel 12 on el riu **Tigris** farà

el paper d'un " **tigre** " que es menja ànimes humanes. Una prova de fe s'il·lustra amb el seu perillós creuament. Només els elegits poden travessar-la i continuar el seu camí amb Jesucrist. Es tracta, de nou, d'una imatge copiada de la travessia del mar Roig pels hebreus, una travessia impossible i fatal per als pecadors egipcis. Però el que evoca Daniel 12 selecciona els últims "adventistes" elegits la missió dels quals continuarà fins al retorn de Crist. L'últim d'ells experimentarà l'última **gran calamitat** , la seva forma extrema que requerirà la intervenció de Crist en un poderós i gloriós retorn salvador i venjatiu.

La primera calamitat anunciada a Daniel s'esmenta a Dan.11:30. Es refereix al poble jueu de l'antiguitat, però una altra *calamitat similar* serà anunciada per una imatge anàloga a Rev.1. Això s'aconseguirà després de la Tercera Guerra Mundial en la qual *morirà un terç dels homes* . I aquest conflicte es presenta a Apocalipsis 9:13 al 21 per símbols, però es desenvolupa en llenguatge senzill en aquest llibre de Daniel al final del capítol 11 als versos 40 al 45. De manera que ho trobarem successivament, en aquest capítol. 11, la gran calamitat dels jueus, després a Dan. 12:1, la gran calamitat que apuntarà als elegits del cristianisme i als jueus fidels del temps final que es convertiran a Crist. La calamitat es refereix amb els termes "temps de problemes" i l'objectiu principal serà la pràctica del dissabte santificat per Déu.

Comparació de les dues visions de les calamitats previstes

1- Als fills del poble de Daniel de l'antiga aliança: Dan.10:5-6.

2- Als fills del poble de Daniel de la nova aliança: Apoc.1:13-14.

Per apreciar plenament l'interès que hem de donar a aquestes dues calamitats, hem d'entendre que, tot i que se succeeixen en el temps, la primera és un tipus que profetitza la segona, que anirà dirigida al retorn de Jesucrist, l'últim fidel. fills de Déu del tipus de Daniel i els seus tres companys. Després de dècades de pau, seguides d'una guerra atòmica terrible i terriblement destructiva, el dia de descans del diumenge romà serà imposat pel govern universal organitzat pels supervivents del desastre. Aleshores, de nou, la mort vindrà per amenaçar la vida dels elegits fidels, com en els dies de Daniel, Hanànies, Misael i Azaries; i com en l'època dels "Macabeus" el -168, que la **calamitat** anunciada en aquest capítol de Daniel apunta; i al final, els últims adventistes romanen fidels al dissabte del setè dia el 2029.

Però abans d'aquesta última prova, el llarg regnat papal de 1260 anys ja haurà provocat la mort de multitud de criatures en nom de Déu.

En resum, entendre el missatge lliurat per aquesta visió donada a Daniel ens permetrà entendre el significat del que dona a Joan a Apoc.1:13 al 16.

Dan 10:5 *I vaig aixecar els ulls i vaig mirar, i vaig veure que hi havia un home vestit de lli i amb un cinturó d'or d'Uphaz al llom.*

5a- *hi havia un home vestit de lli*

Una obra de justícia simbolitzada pel lli serà realitzada per Déu a través d'un ésser humà. En la imatge descrita Déu pren l'aparença del rei grec Antiochos 4

conegut com a Epífanes. Serà el perseguidor dels jueus entre -175 i -164, durada del seu regnat.

5b- *tenint als llocs un cinturó daurat d'Uphaz*

Col·locat als ronyons, el cinturó designa la veritat forçada. A més, l'or del qual està fet prové d'Uphaz, que a Jer.10:9 apunta al seu ús idolàtre pagan.

Dan 10:6 *El seu cos era com crisòlit, la seva cara lluïa com un llamp, els seus ulls eren com flames de foc, els seus braços i els seus peus eren com bronze polit, i el so de la seva veu era com el soroll d'una multitud.*

6a- *El seu cos era com crisòlit*

Déu és l'autor de la visió però anuncia la vinguda d'un déu pagà, d'aquí aquest aspecte sobrenatural gloriós.

6b- *la seva cara lluïa com un llamp*

Es confirma la identitat grega d'aquest Déu. Aquest és Zeus, el déu grec del rei Antíoc 4. El llamp és el símbol del déu olímpic Zeus; el déu dels déus olímpics de la mitologia grega

6c- *els seus ulls eren com flames de foc*

Destruirà allò que mira i no aprova; els seus ulls es posaran en els jueus segons Dan. 11:30: ... *mirarà els qui han abandonat la santa aliança*. La calamitat no ve sense raó, l'apostasia contamina el poble.

6d- *els seus braços i peus semblaven llautó polit*

El botxí que serà enviat per Déu serà tan pecador com les seves víctimes. Les seves accions destructives simbolitzades pels seus braços i peus de llautó són el símbol del pecat grec a l'estàtua de Dan.2.

6è- *i el so de la seva veu era com el soroll d'una multitud*

El rei grec no actuarà sol. Tindrà darrere i davant una multitud de soldats tan pagans com ell per obeir les seves ordres.

El clímax i el clímax d'aquest anunci profètic s'arribarà a l'hora del compliment de Dan 11:31: *apareixeran tropes a les seves ordres. profanaran el santuari, la fortalesa, posaran fi al sacrifici ~~perpetu~~, i crearan l'abominació del destructor*. Per honestat bíblica, he tret la paraula sacrifici que no està escrita en el text hebreu, perquè Déu ha previst per al " *perpetu* " dos rols successius diferents en l'antiga aliança i en la nova. A l'antiguitat consisteix a oferir un anyell al vespre i al matí com a holocausto. En el relat breu, designa la intercessió celestial de Jesucrist que recorda el seu sacrifici per intercedir per les oracions dels elegits. En aquest context de Dan.11:31, el de l'antiga aliança, el rei grec posarà fi a les ofrenes *perpètues* de la llei de Moisès. Així, només el context del temps en què s'evoca és el que determina la interpretació del ministeri d'intercessió perpètua d'un sacerdot terrenal o el del gran sacerdot celestial: Jesucrist. El *perpetu* està, doncs, vinculat a un ministeri humà o, secundària i definitiva, al ministeri diví celestial de Jesucrist.

Dan 10:7 *Jo, Daniel, vaig veure la visió sol, i els homes que eren amb mi no la van veure, però van tenir molta por i van fugir i es van amagar.*

7- Aquesta por col·lectiva és només la dèbil imatge de la realització de la visió. Perquè el dia de la carnisseria prevista, els justos farien bé de fugir i amagar-se, encara que fos al ventre de la terra.

Dan 10:8 *Em vaig quedar sol i vaig veure aquesta gran visió; em van fallar les forces, la meua cara va canviar de color i es va descompondre, i vaig perdre tot el vigor.*

8a- A través dels seus sentiments, Daniel continua profetitzant les conseqüències de la desgràcia que vindrà.

Dan 10:9 *Vaig sentir el so de les seves paraules; i quan vaig sentir el so de les seves paraules, vaig caure atònit, boca avall a terra.*

9a- En el dia de la desgràcia, la veu del rei perseguidor provocarà els mateixos efectes terrorífics; els genolls xocaran i les cames es doblegaran, sense poder portar els cossos que cauran a terra.

Dan 10:10 *I he aquí, una mà em va tocar i em va sacsejar els genolls i les mans.*

10a- Afortunadament per a ell, Daniel és només el profeta encarregat d'anunciar al seu poble l'arribada d'aquesta **gran calamitat** i no és ell mateix l'objectiu de la justa ira de Déu.

Dan 10:11 *Llavors em va dir: Daniel, home estimat, atenció a les paraules que et diré, i posa't allà on ets; perquè ara sóc enviat a tu. Quan m'havia parlat així, em vaig quedar tremolosa.*

11a- *Daniel, home estimat, atenció a les paraules que et diré i posa't allà on ets*

Un estimat de Déu no té cap motiu per témer les seves intervencions celestials. La ira de Déu és contra els pecadors rebels agressius i malvats. Daniel és el contrari d'aquesta gent. Ha de romandre dempeus perquè és el mateix signe de la diferència de destí que finalment recaurà en els elegits. Fins i tot estirats a la pols de la mort terrenal, seran despertats i es tornaran a posar dempeus. Els malvats s'ajairan i els malvats es despertaran perquè el judici final sigui destruït per sempre. L'àngel especifica "al lloc on et trobes". I on és ell? A la natura a la vora del riu "Hiddekel", en francès, l'Eufrates, que designarà l'Europa cristiana de la nova aliança a l'Apocalipsi. La primera lliçó és que l'home pot trobar Déu a qualsevol lloc i ser beneït per Ell allí. Aquesta lliçó capgira els prejudicis idòlatres que, per a moltes persones, Déu només es pot trobar a les esglésies, edificis sagrats, temples, altars, però aquí no hi ha res d'això. En el seu temps, Jesús renovarà aquesta lliçó dient en Joan 4:21 al 24: *Dona, Jesús li digué, creieu-me, ve l'hora que no serà ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem que adoreu el Pare . Adoreu allò que no coneixeu; adoreu allò que sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però ve l'hora, i ja ha arribat, en què els veritables adoradors adoraran el Pare en esperit i veritat; perquè aquests són els adoradors que el Pare demana. Déu és Esperit, i els qui l'adoren han d'adorar-lo en esperit i veritat.*

La segona lliçó és més subtil, es basa en el riu Hiddekel perquè l'Esperit ha planejat obrir la comprensió del seu llibre només als seus últims servidors fidels, l'experiència dels quals i la prova per la qual es duu a terme la seva selecció s'il·lustra amb la imatge de el perillós creuament del riu Hiddékel en francès, el Tigre, com l'animal d'aquest nom, també en la prova de la fe, devorador d'ànimes dels homes.

11b- *perquè ara sóc enviat a tu. Quan m'havia parlat així, em vaig quedar tremolosa.*

La trobada ja no és una visió, es transforma en un diàleg, un intercanvi entre dues criatures de Déu, una procedent del cel, l'altra encara de la terra.

Dan 10:12 *Em va dir: Daniel, no tinguis por; perquè des del primer dia que et vas proposar entendre i humiliar-te davant el teu Déu, les teves paraules van ser escoltades, i és per culpa de les teves paraules que jo vinc.*

Sobre tot aquest vers, només tinc una cosa a dir. Si perdés la memòria, almenys recorda aquest vers que ens diu com agradar al nostre Déu creador.

El vers és un exemple d'aquest tipus; una seqüència lògica basada en el fet que cada causa té el seu efecte amb Déu: la set d'enteniment acompanyada d'una veritable humilitat s'escolta i es compleix.

Aquí comença una llarga revelació que no acabarà fins al final del Llibre de Daniel, el del capítol 12 .

Dan 10:13 *i el governant del regne de Pèrsia em va resistir vint-i-un dies; però vet aquí que Miquel, un dels caps principals, va venir a ajudar-me, i em vaig quedar allà amb els reis de Pèrsia.*

13a- *i El líder del regne de Pèrsia em va resistir vint-i-un dies*

L'àngel Gabriel assisteix Cir 2 el rei persa i la seva missió per Déu consisteix a influir en les seves decisions, perquè les accions realitzades no s'oposin al seu gran projecte. L'exemple d'aquest fracàs de l'àngel demostra que les criatures de Déu queden realment lliures i independents i, per tant, responsables de totes les seves eleccions i obres.

13b- *però vet aquí que Miquel, un dels principals dirigents, va venir a ajudar-me*

L'exemple revelat també ens ensenya que en cas de necessitat real “ *un dels principals líders, Michael* ”, pot intervenir per forçar la decisió. Aquesta ajuda superior és ajuda divina, ja que Miquel vol dir: "Qui és com Déu". És ell qui vindrà a la terra per encarnar-se en Jesucrist. Al cel, va ser per als àngels la representació de l'Esperit de Déu amb ells. En aquest cas, l'expressió “ *un dels principals líders* ” ens pot sorprendre legítimament. Doncs això no és d'estranyar, perquè la humilitat, la gentilesa, el compartir i l'amor que demostrarà Jesús a la terra, ja es van posar en pràctica en la seva vida celestial amb els seus àngels fidels. Les lleis del cel són les que va demostrar durant el seu ministeri terrenal. A la terra, es va convertir en el servent dels seus servents. I ens assabentem que al cel es va fer igual als altres àngels principals.

13c- *i m'hi vaig quedar amb els reis de Pèrsia*

La dominació de la dinastia dels reis perses continuarà, doncs, durant algun temps fins a la dominació grega.

Dan 10:14 *Ara vinc a mostrar-te què passarà amb el teu poble en el futur; perquè la visió encara afecta aquells temps.*

14a- Fins a la fi del món, el poble de Daniel es preocuparà, tant en l'antiga com en la nova aliança, perquè el seu poble és Israel, a qui Déu salva del pecat egipci, del pecat d'Adam per Jesucrist i del pecat establert per Roma en el cristianisme purificat per la sang de Jesús.

El propòsit de la revelació que l'àngel va portar a Daniel és advertir el seu poble de les tragèdies que vindran. Daniel ja pot entendre que allò que se li revela ja no el concerneix personalment, però també està segur que aquests ensenyaments seran profitosos en el futur als servents del seu poble i, per tant, a tots aquells a qui Déu els adreça i els destina a través de ell.

Dan 10:15 *Mentre em deia aquestes paraules, vaig mirar cap a la terra i vaig callar.*

15a- En Joan encara té al cap la terrible visió de la calamitat i intenta concentrar-se en escoltar el que sent, ja no s'atreveix a aixecar el cap per mirar a qui li parla.

Dan 10:16 *I he aquí, un home semblant als fills de l'home em va tocar els llavis. Vaig obrir la boca i vaig parlar i vaig dir al qui estava davant meu: Senyor, la visió m'ha omplert de por i he perdut tota força.*

1a- *I he aquí, un que tenia l'aspecte dels fills de l'home em va tocar els llavis*

Mentre que la terrible visió era una imatge de ficció irreal creada en la ment de Daniel, per contra, l'àngel es presenta en forma humana idèntica a l'home terrenal. Primer, ell també va ser creat a imatge de Déu, però en un cos celeste lliure de les lleis terrenals. La seva naturalesa celeste li dóna accés a les dues dimensions en tenir una capacitat activa en cadascuna. Toca els llavis d'en Daniel que sent aquest toc.

Dan 10:17 *Com pot parlar el servent del meu senyor? Ara em falten les forces i no tinc més alè.*

17a- Per a l'ésser humà purament terrenal, la situació és molt diferent, s'imposen lleis terrenals i la por li ha fet perdre les forces i l'alè.

Dan 10:18 *Llavors aquell que tenia l'aspecte d'un home em va tornar a tocar i em va enfortir.*

18a- Amb una suau insistència, l'àngel aconsegueix recuperar forces a Daniel calmant-lo.

Dan 10:19 *Llavors em va dir: No tinguis por, home estimat, la pau sigui amb tu. coratge, coratge! I mentre em parlava, vaig agafar força i vaig dir: Deixa que parli el meu senyor, perquè m'has enfortit.*

19a- Un missatge de pau! Idèntica a la que Jesús adreçarà als seus deixebles! Res com tranquil·litzar una ment espantada. Les paraules valentia, coratge, l'ajuden a recuperar l'alè i a recuperar les forces.

Dan 10:20 *Ell em va dir: Saps per què he vingut a tu? Ara torno a lluitar contra el governant de Pèrsia; i quan me'n vaig, vet aquí que vindrà el governant de Javan.*

20a- *Ara torno a lluitar contra el líder de Pèrsia*

Aquest líder de Pèrsia és Cir 2 el Gran a qui Déu considera el seu ungit; la qual cosa no li impedeix haver de lluitar contra ell per orientar les seves decisions en la seva direcció.

20b- *i quan vaig, vet aquí que vindrà el governant de Javan*

Quan l'àngel abandona Cir 2, un atac del líder grec de l'època obrirà la creixent hostilitat entre les dues dominacions persa i grega.

Dan 10:21 *Però us faré conèixer el que està escrit al llibre de la veritat. Ningú m'ajuda contra aquests, excepte Michael, el teu líder.*

21a- Aquesta revelació que rebrà Daniel s'anomena llibre de la veritat. Avui, l'any 2021, puc confirmar el compliment de tot el que s'hi revela, perquè la seva comprensió ha estat plenament donada per l'Esperit immortal de Miquel, el nostre líder, per a Daniel en l'antiga aliança i per a mi, en la nova aliança, des de Jesucrist. reclama aquest nom per jutjar els dimonis encara actius fins al seu gloriós retorn.

Daniel 11

Atenció! Malgrat el canvi de capítol, la discussió entre l'àngel i Daniel continua en continuïtat amb l'últim vers del capítol 10 .

Dan 11:1 *I jo, el primer any de Darius el Mede, estava amb ell per ajudar-lo i donar-li suport.*

1a- Creat per Déu per viure eternament, l'àngel que parla amb Daniel li diu que ell va ajudar i donar suport a Darius, el rei de Meda, que va capturar Babilònia als 62 anys i que encara regnava a Dan.6. Aquest rei estimava Daniel i el seu Déu però, atrapat, va posar en perill la seva vida lliurant-lo als lleons. Així que va ser ell qui va intervenir per tancar la boca dels lleons i salvar-li la vida. Va ser, doncs, també ell qui va ajudar aquest rei Darius a entendre que el Déu de Daniel és l'únic Déu veritable, creador de tot el que és, que viu i que no n'hi ha cap altre com ell.

Dan 11:2 *Ara us faré saber la veritat. Heus aquí, encara hi haurà tres reis a Pèrsia. El quart acumularà més riquesa que tots els altres; i quan sigui poderós en les seves riqueses, aixecarà tots contra el regne de Javan.*

2a- *Ara et faré saber la veritat*

La veritat només la coneix el Déu Veritable i és el nom que Déu es dona en la seva relació amb els seus últims escollits en Crist segons Apocalipsis 3:14. La veritat no és només la llei divina, les seves ordenances i els seus manaments. També abasta tot allò que Déu planifica i fa que es compleixi escrupolosament en el seu temps. Només estem descobrint cada dia de la nostra vida, una part d'aquest gran programa en el qual avancem fins al final de la nostra vida i col·lectivament, fins al final del projecte de salvament final que veurà l'accés a l'eternitat promès.

2b- *Heus aquí, encara hi haurà tres reis a Pèrsia*

1r rei després de Cir 2: Cambises 2 (– 528 – 521) mata el seu fill Bardiya sobrenomenat Smerdis pels grecs .

2n rei: el fals Smerdis, el ^{mag} Gaumâta usurpador del nom Smerdis només regna per poc temps.

3r rei: Darius 1r ^{el persa} (– 521 – 486) fill d'Histape.

2c- *El quart acumularà més riquesa que tots els altres*

4t rei: Xerxes 1r^(- 486 – 465). Just després d'ell, Artaxerxes I^{regnarà} i alliberarà tots els jueus captius **el setè any** del seu regnat, a la primavera - 458 segons Esd.7:7-9.

2d- *i quan sigui poderós per les seves riqueses, ho aixecarà tot contra el regne de Javan*

Xerxes I^{va reprimir} i pacificar l'Egipte revoltat, després va fer la guerra contra Grècia, va envair l'Àtica i va arruïnar Atenes. Però va ser derrotat a Salamina l'any 480. Grècia mantindrà el domini sobre el seu territori. I el rei persa va romandre a Àsia, tot i així llançant atacs que van demostrar el seu desig de conquerir Grècia.

Dan 11:3 Però s'aixecarà un rei poderós, que governarà amb gran poder i farà el que vol.

3a- Derrotat al seu territori, el caçat rei persa Xerxes^I acabarà morint, assassinat per dos dels seus grans homes. Va ser derrotat per un jove del qual s'havia burlat enganyosament. Grècia va triar com a rei, Alexandre el Gran, un jove macedoni de 20 anys (nascut el - 356, regnat el - 336, - mort el - 323). La profecia l'esmenta com a fundador del 3r^{imperi} de l'estàtua de Dan.2, tercer animal de Dan.7 i segon animal de Dan.8.

Dan 11:4 *I quan sigui exaltat, el seu regne serà trencat i dividit cap als quatre vents del cel; no serà dels seus descendents, ni serà tan poderós com era, perquè serà esquinçat, i passarà als altres que no pas a ells.*

4a- Trobem allà, la definició exacta donada a la gran banya trencada de la cabra grega de Dan.8:8 i la seva explicació del vers 22: *Les quatre banyes que van sorgir per substituir aquesta banya trencada, aquests són quatre regnes que sorgiran. d'aquesta nació, però que no tindrà tanta força .*

Recordo el que representen les " quatre grans banyes " .

1r corn : la dinastia grega selèucida fundada a Síria per Seleuc 1r^{Nicator} .

2n trompa: la dinastia^{grega} dels Lagid fundada a Egipte per Ptolemeu I^{Lagos} .

3a trompa: la dinastia grega fundada^a Trace per Lisímac.

4a banya : la dinastia grega fundada a Macedònia per Cassandra

Dan 11:5 *El rei del sud es farà fort. Però un dels seus líders serà més fort que ell, i dominarà; el seu domini serà poderós.*

5a- *El rei del sud es farà fort*

Ptolemeu I Soter Lagos –383 –285 rei d'Egipte o “ rei del sud ”.

5b- *Però un dels seus líders serà més fort que ell i dominarà; el seu domini serà poderós.*

Seleuc 1r Nicator –312–281 rei de Síria o “ rei del nord ”.

Dan 11:6 *Al cap d'uns anys formaran una aliança, i la filla del rei del sud vindrà al rei del nord per restaurar l'harmonia. Però ella no conservarà la força del seu braç, i ell no resistirà, ni ell ni el seu braç; serà lliurada amb els qui la van portar, amb el seu pare i amb el que en aquell moment era el seu suport.*

6a- La profecia salta el regnat d'Antiocos 1r^(-281–261), el segon “ rei del nord ” que va iniciar la **primera “Guerra de Síria” (-274-271)** contra el “ rei del sud ” Ptolemeu 2 Filadèlfo (- 282 –286). Després ve la **2a "Guerra de Síria" (-260 - 253)** que s'oposa als egipcis al nou “ rei del nord ” Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Al cap d'uns anys s'aliaran, i la filla del rei del sud vindrà al rei del nord per restaurar l'harmonia.*

Comença el comportament escabrós. Per casar-se amb Berenice, Antiocos 2 es divorcia de la seva legítima esposa anomenada Laòdice. El pare acompanya la seva filla i es queda amb ella a casa del seu gendre.

6c- *Però ella no conservarà la força del seu braç, i ell no resistirà, ni ell ni el seu braç; serà lliurada amb els qui la van portar, amb el seu pare i amb el que en aquell moment era el seu suport.*

Però just abans de la seva mort, Antiochos 2 deshereta Bérénice. Laodicea es venja i la fa matar amb el seu pare i la seva filla petita (*el braç* = nen). Nota : a Apocalipsis 3:16, Jesús es divorciarà de la seva esposa oficial adventista anomenada simbòlicament Laodicea; tant més que Antiocos 2 s'anomena "Theos", Déu. A Anglaterra, el rei Enric 8 va fer millor, es va divorciar separant-se de l'autoritat religiosa de Roma, va crear la seva església anglicana i va fer que les seves set esposes morissin una darrere l'altra. ^{Després} ve la **3a "Guerra de Síria" (-246-241).**

Dan 11:7 *Un brot de les seves arrels sorgirà al seu lloc; vindrà a l'exèrcit, entrarà a les fortaleses del rei del nord, en disposarà com vulgui i es farà poderós.*

7a- *Un brot de les seves arrels pujarà al seu lloc*

Ptolemeu 3 Evergetes -246-222 germà de Berenice.

7b- *vindrà a l'exèrcit, entrarà a les fortaleses del rei del nord*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *en disposarà com vulgui, i es farà poderós*

La dominació pertany al rei del sud. Aquesta dominació egípcia és favorable als jueus a diferència dels grecs selèucides. Hem d'entendre immediatament que entre els dos governants enfrontats hi ha el territori d'Israel que els dos camps en guerra han de travessar en les seves ofensives o en les seves retirades.

Dan 11:8 *Fins i tot s'endurà i portarà a Egipte els seus déus i les seves imatges de fosa i els seus objectes preciosos d'argent i d'or. Aleshores es mantindrà allunyat del rei del nord durant uns quants anys.*

8a- En reconeixement, els egipcis afegiran al seu nom, Ptolemeu 3, el nom d'Evergetes o benefactor.

Dan 11:9 *I anirà contra el regne del rei del sud i tornarà a la seva terra.*

9a- La resposta de Seleuc 2 va fracassar fins a l'inici de la **4a "Guerra de Síria" (-219-217)** que va enfrontar Antiocos 3 amb Ptolemeu 4 Filopator.

Dan 11:10 *Els seus fills sortiran i reuniran una gran multitud de tropes; un d'ells s'avançarà, s'escamparà com un torrent, desbordarà, després tornarà; i empènyeran les hostilitats a la fortalesa del rei del sud.*

10a- Antiocos 3 Megas (-223 -187) contra Ptolemeu 4 Philopator (-222-205). Els sobrenoms afegits revelen l'estat de burla del poble lagid, perquè Philopator vol dir en grec, amor del pare; un pare que Ptolemeu havia matat... Un cop més, els atacs selèucides van fracassar. La dominació romandrà al campament lleig.

Dan 11:11 *El rei del sud s'enfadarà i sortirà i atacarà el rei del nord; aixecarà una gran multitud, i les tropes del rei del nord seran lliurades a les seves mans.*

11a- Aquesta aclaparadora derrota selèucida és una bona cosa per als jueus que prefereixen els egipcis perquè els tracten bé.

Dan 11:12 *I aquesta multitud s'enorgulleix, i el cor del rei s'alçarà; farà caure milers, però no triomfarà.*

12a- La situació canviarà amb la **5a “ Guerra de Síria” (-202-200)** que enfrontarà Antiocos 3 amb Ptolemeu 5 Epífanes (-205 -181).

Dan 11:13 *Perquè el rei del nord tornarà i reunirà una multitud més gran que la primera; al cap d'un temps, uns quants anys, marxarà amb un gran exèrcit i grans riqueses.*

13a- Malauradament, per als jueus, els grecs selèucides van tornar al seu territori per atacar Egipte.

Dan 11:14 *En aquell temps, molts s'aixecaran contra el rei del sud, i els homes violents del teu poble es rebel·laran per complir la visió, i cauran.*

14a- El nou rei del sud egipci Ptolemeu 5 Epífanes - o II·lustre (-205-181) de cinc anys es veu posat en dificultats per l'atac d'Antiocos 3 recolzat pels oponents. Però els jueus donen suport al rei egipci lluitant contra els selèucides. Ells són, no només van ser derrotats i assassinats, sinó que acaben de convertir els grecs selèucides sirians en enemics mortals de per vida.

La revolta jueva revelada en aquest vers es justifica per una preferència jueva pel campament egipci; per tant, són hostils al camp selèucida que recupera el domini de la situació. Però, no va advertir Déu al seu poble contra les aliances amb els egipcis? "Egipte, aquella canya que travessa la mà del qui s'hi recolza", segons Isa.36:6: " *Mireu, l'has posat a Egipte, has agafat com a suport aquesta canya trencada, que penetra i travessa la mà. de tots els qui s'hi recolzen: aquest és el faraó, rei d'Egipte, per a tots els qui confien en ell* ". Aquesta advertència sembla ser ignorada pel poble jueu i la seva relació amb Déu està en el seu pitjor; el càstig s'acosta i colpeja. Antíoc 3 els fa pagar molt car la seva hostilitat.

Si us plau, tingueu en compte : aquesta revolta jueva pretén " *acomplir la visió* " en el sentit que prepara i construeix l'odi dels sirians contra el poble jueu. Així, la **gran calamitat** anunciada a Dan.10:1 vindrà per colpejar-los.

Dan 11:15 *I el rei del nord sortirà, edificarà terrasses i prendrà les ciutats fortes. Les tropes del sud i l'elit del rei no resistiran, els faltaran la força per resistir.*

15a- La dominació ha canviat de bàndol permanentment, és al campament selèucida. Davant seu, el rei egipci només té cinc anys.

Dan 11:16 *Qui va contra ell farà el que vulgui, i ningú li resistirà; s'aturarà al país més bonic, exterminant tot el que li vingui sota la mà.*

16a- Antiocos 3 encara no aconsegueix conquerir Egipte i la seva set de conquesta l'irrita, el poble jueu es converteix en el seu dolor. Buida l'excedent de la seva ira sobre la nació jueva martiritzada a què es refereix l'expressió " *la més bella de les terres* " com en Dan. 8:9.

Dan 11:17 *Proposarà venir amb totes les forces del seu regne i fer la pau amb el rei del sud; li donarà la seva filla per dona, amb la intenció de fer-ne ruïna; però això no passarà, ni tindrà èxit.*

17a- Com que la guerra no té èxit, Antiochos 3 intenta el camí de l'aliança amb el camp de Lagid. Aquest canvi d'estratègia té una causa: Roma es va convertir en la protectora d'Egipte. Així que intenta resoldre les diferències donant a la seva

filla Cleòpatra, la primera del nom, en matrimoni amb Ptolemeu 5. El matrimoni té lloc, però el matrimoni vol mantenir la seva independència del camp selèucida. El pla d'Antíoc 3 per apoderar-se d'Egipte va tornar a fracassar.

Dan 11:18 *Ell posarà els seus ulls a les illes, i n'apoderarà moltes; però un líder posarà fi a l'oprobri que volia atreure, i el farà caure sobre ell.*

18a- Conquerirà terres a Àsia però acaba trobant a la seva ruta l'exèrcit romà, aquí designat com a Dan.9:26 amb el terme “ *cap* ”; això perquè Roma encara és una república que envia els seus exèrcits en operacions de pacificació muscular sota la direcció dels Llegats que representen el poder dels senadors i del poble, la plebs. La transició al domini imperial no canviarà aquest tipus d'organització militar. Aquest líder s'anomena Luci Escipió conegut com a africà, el rei Antiochos va prendre el risc d'enfrontar-se a ell i va ser derrotat a la batalla de Magnèsia l'any 189 i condemnat a pagar a Roma com a compensació de guerra un enorme deute de 15.000 talents. A més, el seu fill petit, el futur Antioch 4 Epífanes, perseguidor dels jueus que complirà al vers 31 la “ *calamitat* ” profetitzada a Dan.10:1, és pres com a ostatge pels romans.

Dan 11:19 *Llavors anirà a les fortaleses del seu país; i ensopegarà i caurà, i no es trobarà més.*

19a- Els somnis de conquesta van acabar amb la mort del rei, substituït pel seu fill gran Seleuc 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Qui el substitueixi portarà un exactor a la part més bella del regne, però en pocs dies serà trencat, i no per la ira ni per la guerra.*

20a- Per saldar el deute dels romans, el rei envia el seu ministre Heliodor a Jerusalem per apoderar-se dels tresors del temple, però víctima d'una visió terrible al temple, abandona aquest projecte espantat. Aquest exactor és Heliodor que després assassinarà a Seleuc 4 que l'havia encarregat de la seva missió a Jerusalem. La intenció val l'acció, i Déu li va fer pagar aquesta profanació del seu sant temple amb la mort del seu líder que, assassinat, *no va morir ni per ira ni per guerra* .

Antiocos 4 l'home representat en la visió de la gran calamitat

Dan 11:21 *Un home menyspreat ocuparà el seu lloc, sense vestir-se de dignitat reial; apareixerà enmig de la pau, i s'apoderarà del regne per intriga.*

21a- Es tracta d'Antiocos, el fill petit d'Antiocos 3. Captiu i ostatge dels romans, podem imaginar els efectes produïts en el seu personatge. Havent esdevingut rei, es va venjar per assumir la vida. A més, la seva estada amb els romans va permetre una certa entesa amb ells. La seva arribada al tron de Síria es basa en intrigues, perquè un altre fill, Demetri, més gran, tenia prioritat sobre ell. En veure que Demetri va fer un pacte amb Perseu, el rei de Macedònia, enemic dels romans, aquest va afavorir i va posar al tron el seu amic Antiocos.

Dan 11:22 *I les tropes que s'aboquen com un torrent seran aclaparades davant d'ell i destruïdes, com un príncep de l'aliança.*

22a- *Les tropes que s'estenen com un torrent seran submergides davant seu i destruïdes*

L'hostilitat es reprèn amb la ^{6a} Guerra de Síria (-170-168) .

Aquesta vegada els romans van deixar que Antiocos 4 reprengués la guerra del seu pare contra el lleig campament d'Egipte. Mai s'ha merescut tant el seu símbol del pecat, grec és cert en aquest context. Més aviat jutja els fets, com va fer Déu llavors. Al camp de Lagid, Ptolemeu 6 està casat incestuament amb la seva germana Cleòpatra 2. El seu germà petit Ptolemeu 8 conegut com Physcon està associat amb ells. Aleshores podem entendre per què Déu deixa que Antíoc aixafi el seu exèrcit.

22b- *així com un líder de l'aliança.*

Menelau, col·laborador dels selèucides, cobeja la posició del legítim gran sacerdot Onías, el fa assassinar per Andrònic i ocupa el seu lloc. És aquest encara l'Israel de Déu? En aquest drama, Déu comença a recordar les accions que Roma realitzarà al llarg dels segles. De fet, la Roma imperial matarà el Messies i la Roma papal cobejarà i li llevarà el seu sacerdoci perpetu, tal com Menelau va matar Onías per substituir-lo.

Dan 11:23 *I després que s'hagi unit a ell, farà servir l'engany; es posarà en marxa, i tindrà el avantatge amb poca gent.*

23a- Antíoc fa aliances amb tothom, disposat a trencar-les si li interessa. Aquest personatge per si sol és una imatge de la història dels reis de França i d'Europa; aliances fetes, aliances trencades i guerres sagnants intercalades amb curts períodes de pau.

Però aquest vers també continua, en doble lectura, fent-nos un esbós del règim papal que perseguirà els sants durant 120 anys. Perquè el rei grec i el papa són molt semblants: *enganyos i trucs* en tots dos.

Dan 11:24 *Entrarà en pau als llocs més fèrtils de la província; farà el que no havien fet els seus pares, ni els pares dels seus pares; repartirà el botí, el botí i les riqueses; formarà projectes contra les fortalezes, i això durant un temps determinat.*

24a- Cal pagar l'enorme deute amb els romans. Amb aquesta finalitat, Antíoc 4 grava les seves províncies i, per tant, el poble jueu sobre el qual domina. Porta on no ha sembrat i despulla els pobles esclaus que van passar sota el seu domini de les seves riqueses. No va abandonar el seu objectiu de conquerir Egipte per ganxo o per lladre. I per ser apreciat pels seus soldats i obtenir el seu suport, comparteix el botí amb les seves tropes i honra amb prodigació les seves divinitats gregues, la principal de les quals: el Zeus olímpic, el déu dels déus de la mitologia grega.

En doble lectura, el règim papal romà actuarà igual. Com que és feble per naturalesa, ha de seduir i enriquir els grans dels regnes per ser reconeguts i recolzats per ells i les seves forces armades.

Dan 11:25 *Al capdavant d'un gran exèrcit, farà servir la seva força i el seu ardor contra el rei del sud. I el rei del sud farà la guerra amb un exèrcit nombrós i molt poderós; però no resistirà, perquè es planejaran plans dolents contra ell.*

25a- L'any 170, Antiocos 4 arrabassa Pelusi i pren possessió de tot Egipte excepte la seva capital Alexandria.

Dan 11:26 *Els qui mengen de la seva taula el destruïran; les seves tropes s'escamparan com un torrent, i els morts cauran en gran nombre.*

26a- Ptolemeu 6 inicia negociacions amb el seu oncle Antiocos 4. S'incorpora al camp selèucida. Però desaprovat pels egipcis, va ser substituït, a Alexandria, pel

seu germà Ptolomeu 8, traït per tant per la seva família que *menjava el menjar de la seva taula* . La guerra continua i *els morts cauen en gran nombre* .

Dan 11:27 *Tots dos reis buscaran el mal en el seu cor, i a la mateixa taula parlaran en fals. Però això no tindrà èxit, perquè el final no arribarà fins al moment assenyalat.*

27a- Un cop més fracassen les intrigues d'Antiocos 4. La seva relació amb el seu nebot Ptolemeu 6 que es va unir a ell es basa en l'engany.

27b- *Però això no tindrà èxit, perquè el final només arribarà a l'hora assenyalada.*

De quina *finalitat* parla aquest vers? De fet, suggereix diversos *finals* i, en primer lloc, el final de la guerra entre Antiocos 3 i els seus nebots i nebodes egipcis. Aquest *final* està a prop. Altres *finals* es refereixen a la durada dels 1260 anys de regnat papal a Dan.12:6 i 7 i al *moment del final* del vers 40 del capítol actual que veurà el compliment de la Tercera Guerra Mundial que prepara el context per a la darrera ***gran calamitat universal*** .

Però en aquest vers, aquesta expressió no té cap vincle directe amb " *el temps de la fi* " citat al vers 40, tal com descobrirem i demostrarem. L'estructura d'aquest capítol és intel·ligentment enganyosa en aparença.

Dan 11:28 *Tornarà a la seva terra amb grans riqueses; serà hostil en el seu cor a la santa aliança, actuarà contra ella, després tornarà al seu país.*

28a- *Tornarà al seu país amb grans riqueses*

Responsable de les riqueses preses als egipcis, Antiocos 4 marxa cap a Antioquia, deixant enrere Ptolemeu 6 a qui ha posat com a rei sobre la meitat de l'Egipte conquerit. Però aquesta mitja victòria irrita el rei insatisfet.

28b- La molèstia que va trobar el rei va fer dels jueus els objectius de la seva ira. A més, visitant la seva llar, els desfarà part d'aquesta ràbia, però no es calmarà.

Dan 11:29 *A una hora fixada, tornarà cap al sud; però aquesta última vegada les coses no passaran com abans.*

29a- Estem entrant en l'any de la gran calamitat.

El – 168, Antiocos va saber que els seus nebots s'havien tornat a reconciliar contra ell, Ptolemeu 6 va fer la pau amb el seu germà Ptolemeu 8. Les terres egípcies conquerides van tornar al campament egipci. Per tant, torna a fer campanya contra els seus nebots, decidit a trencar tota resistència, però...

Dan 11:30 *Les naus de Quitim vindran contra ell; desanimat, tornarà enrere. Aleshores, furiós contra la santa aliança, no romandrà inactiu; quan torni, mirarà els qui han abandonat la santa aliança.*

30a- *Els vaixells de Chittim avançaran contra ell*

L'Esperit designa així la flota romana basada en l'actual illa de Xipre. Des d'allà controlen els pobles del mar Mediterrani i els pobles costaners d'Àsia. Després del seu pare Antiochos 3 s'enfronta al veto romà. Pateix una humiliació que l'enfadarà. El llegat romà Popilius Laenas dibuixa un cercle a terra al voltant dels seus peus i li indica que no l'abandoni tret que decideixi lluitar contra Roma o obeir-la. Antiocos, l'antic ostatge, ha après la lliçó donada al seu pare i ha de renunciar a la seva conquesta d'Egipte, sota la totalitat del protectorat romà. En

aquest context d'ira explosiva, s'assabenta que els jueus, creient morts, s'alegren i celebren. Aprenderan terriblement de la manera difícil que encara està ben viu.

Dan 11:31 Les tropes vindran a les seves ordres; profanaran el santuari, la fortalesa, posaran fi al ~~sacrifici perpetu~~, i posaran en marxa l'abominació del desolador (o destructor).

31a- Aquest vers confirma els fets relatats en el relat apòcrif de 1 Macc.1:43-44-45: *Aleshores el rei Antíoc va escriure a tot el seu regne, perquè tots esdevinguessin un sol poble, i que cadascú abandonés la seva llei particular. Totes les nacions van consentir a aquesta ordre del rei Antíoc, i molts d'Israel van consentir a aquesta servitud, van sacrificar als ídols i van trencar (contaminar) el dissabte.* Trobem en aquesta descripció les proves que van viure Daniel i els seus tres companys a Babilònia. I Déu ens presenta a 1 Macabeus, una descripció de la que serà l'última gran calamitat que els que estem vius en Crist haurem d'afrontar just abans del retorn a la glòria de Jesucrist. Entre la nostra època i la dels jueus macabeus, una altra gran calamitat va provocar la mort dels sants de Jesucrist durant 120 anys.

31b- *profanaran el santuari, la fortalesa, posaran fi al ~~sacrifici perpetu~~ i establiran l'abominació del desolador (o destructor).*

Aquestes accions quedaran confirmades en aquest testimoni històric assenyalat per l'historiador jueu i romà Josep. La importància de la cosa ho justifica, doncs mirem aquest testimoni en què trobem detalls idèntics a la llei dominical dels darrers dies proclamada pel règim universal format pels supervivents de la Tercera Guerra Mundial.

Aquí teniu una versió inicial de 1 Macc.1:41 a 64:

1Ma 1:41 Llavors el rei va ordenar que tots els del seu imperi fossin un sol poble :

1Ma 1:42 tothom havia de renunciar als seus costums. Tots els pagans es van sotmetre a les ordres del rei

1Ma 1:43 i fins i tot a Israel molta gent va acollir el seu culte: van sacrificar als ídols i van profanar el dissabte.

1Ma 1:44 El rei va enviar missatgers a Jerusalem i a les ciutats de Judà per portar-hi les seves ordres; a partir d'ara calia seguir costums estrangers al país.

1Ma 1:45 per cessar els holocaustos del temple, els sacrificis i les libations. Els dissabtes i les festes havien de ser profanats,

1Ma 1:46 contamina el santuari i tot el que és sant,

1Ma 1:47 aixecant altars i llocs de culte i temples als ídols, sacrificant porcs i animals impurs.

1Ma 1:48 Havien de deixar els seus fills incircumcisos i així es feien odiosos amb tota mena d'impureses i profanacions.

1Ma 1:49 En una paraula, havíem d'oblidar la Llei i descuidar totes les seves observacions:

1Ma 1:50 Qualsevol que no hagi obeït les ordres del rei ha de ser assassinat.

1Ma 1:51 Així van ser enviades les cartes del rei per tot el seu regne; va nomenar caps de tot el poble i va ordenar a totes les ciutats de Judà que oferessin sacrificis.

1Ma 1:52 Molta gent va obeir, tots els qui van abandonar la Llei; van fer el mal a la terra,

1Ma 1:53 forçant Israel a buscar refugi.

1Ma 1:54 El dia quinze del mes de Kisleu, l'any 145, el rei va aixecar l'abominació de la desolació sobre l'altar dels holocaustos, i van aixecar altars a les ciutats veïnes de Judà.

1Ma 1:55 Cremaven encens a les portes de les cases i a les places,

1Ma 1:56 Els llibres de la Llei van ser esquinçats i llençats al foc quan es van trobar,

1Ma 1:57 I si es trobava un llibre de l'aliança en algú, o si algú obeïa la llei de Déu, el matarien segons el decret del rei.

1Ma 1:58 Van castigar els israelites que, mes rere mes a les seves ciutats, eren atrapats per violacions,

1Ma 1:59 i el 25 de cada mes s'oferien sacrificis a l'altar major en lloc de l'altar dels holocaustos.

1Ma 1:60 D'acord amb aquesta llei, mataven les dones que havien circumcidat els seus fills,

1Ma 1:61 amb els seus nadons penjats al coll; els seus familiars i els que havien fet la circumcisió també foren condemnats a mort.

1Ma 1:62 Malgrat tot això, molts a Israel es van mantenir fidels i van ser prou valents per no menjar aliments impurs.

1Ma 1:63 Preferien morir que no pas embrutar-se amb aliments que infringeixen la Santa Aliança, i de fet van ser assassinats.

1Ma 1:64 Va ser una gran prova per a Israel.

En aquesta història, observem els versos 45 al 47 que confirmen el cessament de les ofrenes de la intercessió *perpètua* i el vers 54 que testimonia la profanació del santuari: *el rei va posar l'abominació de la desolació sobre l'altar dels holocaustos.*

A l'origen d'aquests mals, aquesta apostasia d'Israel : *1Ma 1:11 Va ser en aquell moment quan va sorgir a Israel una generació de gent equivocada que va portar molta gent darrere d'ells: "Fem una aliança amb les nacions que ens envolten", deien, "perquè des que ens vam separar d'ells, han passat moltes desgràcies". a nosaltres ."* Les desgràcies ja eren conseqüència de la seva infidelitat cap a Déu i anaven a portar encara més desgràcies per la seva actitud rebel.

En aquesta sagnant tragèdia, la dominació grega va justificar bé el seu símbol omnipresent del pecat en *el llautó de l'estàtua* de Dan.2; *el lleopard* tacat amb Dan.7; i *la cabra pudent* de Dan.8. Però encara cal destacar un detall. El responsable de la missió punitiva enviada per Antiocos 4 a Jerusalem l'any 168 s'anomena Apol·loni, i aquest nom grec que significa en francès "Destructor" serà escollit per l'Esperit per denunciar en Apo.9:11, l'ús destructiu. de la Sagrada Bíblia pel fals cristianisme protestant dels últims dies; o, els mateixos que organitzaran la *gran calamitat final definitiva* . Apoloni va arribar a Jerusalem amb 22.000 soldats i un dia de dissabte , durant un aixecament públic espectacular, va massacrar tots els espectadors jueus. Van contaminar el dissabte amb aquest interès profà, i Déu els va fer matar. I la seva ira no s'apaiva perquè

darrere d'aquest fet sagnant s'ordena l'hel·lenització dels jueus. L'Ateneu Gerontes, el delegat reial, va imposar per a tot el poble l'hellenització del culte i de la moral a Jerusalem com a Samaria. Aleshores el temple de Jerusalem va ser dedicat a Zeus olímpic i el de la muntanya Gerizim a l'hospitalari Zeus. Així veiem que Déu retira la seva protecció del seu propi temple, de Jerusalem i de tota la nació. La ciutat santa és plena d'atropellaments, tots més abominables que els anteriors. Però només s'aplicava la voluntat de Déu, tan gran va ser la relaxació moral i religiosa després de l'avís que representava la deportació a Babilònia.

Dan 11:32 *Ell enganyarà els traïdors de l'aliança amb afalacions. Però els que coneixen el seu Déu actuaran amb fermesa,*

32a- *Seduirà els traïdors de l'aliança amb adulatge*

Aquest aclariment confirma que el càstig diví era merescut i justificat. Als llocs sants, la profanació s'havia convertit en la norma.

32b- *Però els del poble que coneixen el seu Déu actuaran amb fermesa,*

En aquesta tragèdia, els creients sincers i dignes es van distingir per la seva fidelitat i van preferir morir màrtirs que no renunciar a honorar el Déu creador i les seves santes lleis.

Una vegada més, en segona lectura, aquesta sagnant experiència de 1090 dies reals s'assembla a les condicions del regnat papal de 1260 dies-anys profetitzades successivament en diferents formes a Dan.7:25, 12:7 i Apoc.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Mirant enrere l'actualitat en el context de l'antiguitat

Per entendre clarament què està passant, faré la imatge d'un càmera que està filmant amb la seva càmera una escena que seguia de prop. En aquest punt s'allunya mentre guanya alçada i el camp vist s'eixampla cada cop més. De manera que, aplicada a la història religiosa, la mirada de l'Esperit supervisa tota la història religiosa del cristianisme, des dels seus petits inicis, les seves hores de patiment, el temps dels màrtirs, fins al seu final gloriós marcat pel retorn de l'esperat Salvador.

Dan 11:33 *i el més savi d'ells instruirà la majoria. N'hi ha que sucumbiran durant un temps a l'espasa i a la flama, a la captivitat i al saqueig.*

33a- *i el més savi entre ells instruirà la multitud*

Els apòstols de Jesucrist, així com Pau de Tars a qui devem 14 epístoles de la nova aliança. Aquesta nova instrucció religiosa té el nom d'"Evangeli" o, la Bona Nova de la salvació que la gràcia divina ofereix als elegits. D'aquesta manera, l'Esperit ens fa avançar en el temps i el nou objectiu examinat es converteix en la fe cristiana.

33b- *N'hi ha que sucumbiran per un temps a l'espasa i a la flama, a la captivitat i al saqueig.*

Durant un temps va dir l'Esperit a través de l'àngel i aquesta vegada es profetitzaran 1260 llargs anys, però sota certs emperadors romans Calígula, Neró, Domicià i Dioclecià ser cristià significava haver de morir com a màrtir. A Apocalipsis 13:10, l'Esperit recorda els temps de les exaccions romanes papals, dient: *Si algú condueix a la captivitat, anirà a la captivitat; si algú mata amb*

l'espasa, s'ha de matar amb l'espasa. Aquesta és la perseverança i la fe dels sants

Dan 11:34 *En el moment en què fallin, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en la hipocresia.*

34a- De fet, és en aquest temps de dominació cruel del papat que va aparèixer l'ajuda dels hipòcrites d'aquest vers. La seva identificació es basa en el seu menyspreu pels valors i manaments ensenyats per Jesucrist, i en aquest cas per a aquesta època apuntada, la prohibició de matar amb l'espasa. En tornar a visitar la història, es pot entendre que l'ampli moviment protestant des del ^{segle XV} fins a la nostra època va ser jutjat com a hipòcrita pel just Jutge Jesucrist. Per tant, el seu complet abandonament des de 1843 serà més fàcil d'entendre i acceptar.

Dan 11:35 *Alguns dels savis cauran per ser purificats, purificats i blanquejats, fins al temps de la fi, perquè no arribarà fins al temps assenyalat.*

35a- *Alguns dels savis cauran, perquè siguin purificats, purificats i blanquejats, fins al temps de la fi.*

A jutjar per aquesta afirmació, l'estàndard de la vida cristiana és la prova i la selecció, per la capacitat de suportar i patir persecució fins a la fi del món. D'aquesta manera, l'home modern acostumat a la pau i a la tolerància ja no entén res. No reconeix la seva vida en aquests missatges. És per això que es donaran explicacions sobre aquest tema a Apocalipsis 7 i 9:5-10. Un llarg període de pau religiosa de 150 anys reals, o “cinc mesos profètics”, va ser programat per Déu, però des de 1995 aquest període ha acabat i les guerres religioses han començat de nou. L'islam mata a França i arreu del món; i la seva acció pretén intensificar-se fins a encendre tota la terra.

35b- *perquè només arribarà a l'hora assenyalada*

Aquest fi serà el del món i l'àngel ens diu que cap signe de pau o guerra permet que ningú el vegi venir. Depèn d'un únic factor: el “*temps marcat*” per Déu, el final dels 6000 anys dedicats a la seva selecció dels elegits terrenals. I és perquè estem a menys de deu anys d'aquest mandat que Déu ens ha donat la gràcia de conèixer la data: el 20 de març de la primavera que precedeix el 3 d'abril de 2030, és a dir, 2000 anys després la mort expiatòria de Crist. Apareixerà poderós i victoriós per salvar els seus escollits i destruir els rebels assassins que pretenien matar-los.

El règim papal catòlic de la Roma “cristiana”: el gran perseguidor de la història religiosa del món occidental.

És cap a ell on ens ha de portar el model d'Antiocos 4. El tipus ha preparat el seu antitipus i què podem dir d'aquesta comparació? Certament, a una escala fenomenal, el perseguidor grec va actuar durant 1090 dies reals, però el papat s'arrossegà durant gairebé 1260 anys reals, superant així tots els models històrics.

Dan 11:36 *El rei farà el que vol; s'exaltarà, es glorificarà per sobre de tots els déus, i dirà coses increïbles contra el Déu dels déus; prosperarà fins que s'acabi la ira, perquè allò que està determinat s'aconseguirà.*

36a- Les paraules d'aquest vers segueixen sent ambigües i encara es poden adaptar al rei grec i al rei papal romà. L'estructura reveladora de la profecia s'ha d'amagar amb cura als lectors superficials. Un petit detall designa tanmateix l'objectiu papal; és precisió: *perquè allò que es decideix s'aconseguirà*. Aquesta cita es fa ressò de Dan.9:26: *Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà tallat i no tindrà res per a ell. El poble d'un governant que vingui destruirà la ciutat i el santuari-sant, i la seva fi arribarà com un diluvi; Es decideix que les devastacions (o desolacions) duraran fins al final de la guerra.*

Dan 11:37 *No respectarà els déus dels seus pares, ni el déu que es delecta amb les dones; no tindrà en compte cap déu, perquè es glorificarà per sobre de tot.*

37a- *No respectarà els déus dels seus pares*

Aquí el teniu, el petit detall que aclareix la nostra intel·ligència. Tenim aquí la prova formal que el rei objectiu de les seves paraules no pot ser Antiochos 4 que tenia en compte els déus dels seus pares i entre ells el més gran, Zeus, el déu dels déus de l'Olimp a qui va oferir el temple jueu de Jerusalem. Així obtenim una prova innegable que el rei objectiu és realment el règim papal romà de l'època cristiana. A partir d'ara, totes les paraules revelades afectaran, doncs, a aquest rei diferent de Dan.7 i descarat i astut de Dan.8; Jo afegeixo, aquest devastador o desolador rei de Dan.9:27. Les "etapes del coet" donen suport al cap d'un home papal, petit i arrogant situat al cim de les dominacions.

La Roma papal respectava els déus dels seus pares? Oficialment no, perquè la seva conversió al cristianisme la va portar a abandonar els noms de divinitats paganes romanes. No obstant això, va conservar les formes i l'estil del seu culte: les imatges tallades, esculpides o modelades davant les quals els seus adoradors s'inclinen i s'agenollen per pregar. Per preservar aquest comportament condemnat per Déu en totes les seves lleis, va fer que la Bíblia fos inaccessible als mortals corrents i va eliminar el segon dels deu manaments del Déu vivent perquè prohibeix aquesta pràctica i revela el càstig previst per als seus transgressors. Qui pot voler amagar el càstig incorregut si no el diable? La personalitat del règim papal cau, doncs, en el requadre de la definició proposada en aquest vers.

37b- *ni a la divinitat que delecta les dones*

És pensant en la religió pagana romana abandonada pel papa que l'Esperit de Déu evoca aquest tema escabrós. Perquè va donar l'esquena a la seva herència obertament sexual per mostrar valors de santedat. Aquesta deïtat suggerida és Príap, el fal·lus masculí honrat com a divinitat pels pares de l'església pagana de Roma. Encara era un llegat del pecat grec. I per trencar amb aquesta herència sexual, defensa excessivament la puresa de la carn i l'esperit.

Dan 11:38 *No obstant això, honrarà el déu de les forteses al seu pedestal; a aquest déu, que els seus pares no coneixien, li rendirà homenatge amb or i plata, amb pedres precioses i objectes preciosos.*

38a- *No obstant això, honrarà el déu de les forteses al seu pedestal*

Neix un nou déu pagà: *el déu de les forteses*. El seu pedestal està en la ment humana i la seva alçada és tan alta com la impressió que es fa.

La Roma pagana va construir temples pagans oberts a tots els vents; n'hi havia prou amb capitells sostinguts per columnes. Però amb l'adhesió al cristianisme, Roma pretén substituir el model jueu destruït. Els jueus tenien un temple tancat

d'aspecte poderós que els donava glòria i prestigi. Roma, doncs, l'imitarà i al seu torn construirà esglésies romàniques semblants a castells fortificats, perquè regna la inseguretat i els Senyors més rics fortifiquen les seves cases. Roma fa el mateix. Va construir les seves esglésies amb un estil auster fins a l'època de les catedrals, i allà, tot va canviar. Les teulades arrodonides esdevenen fletxes apuntant cap al cel, i això, cada cop més alt. Les façanes exteriors prenen l'aspecte d'encaix, s'enriqueixen amb vitralls de tots els colors que porten al seu interior una llum iridescent que impressiona als celebrants, seguidors i visitants.

38b- *a aquest déu, que els seus pares no coneixien, li rendirà homenatge amb or i plata, amb pedres precioses i objectes valuosos.*

Per fer-los encara més atractius, les parets interiors estan **adornades amb or, plata, perles precioses, objectes cars** : *la prostituta Babilònia la gran* d'Apoc.17:5 sap mostrar-se per atreure i atraure els seus clients.

El veritable Déu no es deixa seduir perquè aquesta magnificència no li beneficia. En la seva profecia denuncia aquesta Roma papal amb la qual **mai ha** tingut la més mínima relació. Per a ell, les seves esglésies romàniques o gòtiques són divinitats més paganes que només serveixen per seduir els espirituals a qui allunya d'ell: neix un nou déu: el déu de les fortaleses i sedueix multituds que creuen haver trobat Déu entrant als seus murs. sota sostres desproporcionadament alts.

Dan 11:39 ~~*És amb el déu estranger que actuarà contra els llocs fortificats-I va treballar en les fortificacions de les fortaleses amb el déu estranger i omplirà d'honors els que el reconeixin, els farà dominar sobre molts, repartirà terres. a ells com a recompensa.*~~

39a- *I va treballar en les fortificacions de les fortaleses amb el déu estranger*

Per a Déu, només hi ha un déu actiu davant seu, és a dir, qui li és *estrany* : és el diable, Satanàs contra qui Jesucrist va advertir els seus apòstols i els seus deixebles. En el text hebreu, no es tracta d'"actuar en contra" sinó de "fer-ho". El mateix missatge es llegirà a Apocalipsis 13:3, en la forma: *...el drac li va donar el seu poder, el seu tron i una gran autoritat* . El drac que és el diable en Apoc.12:9 però alhora la Roma imperial segons Apoc.12:3.

A més, en convertir-se a la religió cristiana, l'autoritat romana va adoptar el veritable Déu que li era aliè ja que originàriament era el Déu dels jueus, dels hebreus descendents d'Abraham.

39b- *i omplirà d'honors els qui el reconeixen*

Aquests honors són religiosos. El papat aporta als reis que el reconeixen com a representant de Déu a la terra, el segell de l'autoritat divina per a la seva pròpia autoritat. Els reis esdevenen realment reis només quan l'església els ha consagrat en una de les seves *fortaleses divinitzades* , a França, a Saint-Denis i a Reims.

39c- *els farà dominar sobre molts*

El papat atorga el títol imperial que designa un rei sobiranista dominant sobre altres reis vassalls. Els més famosos: Carlemany, Carles V, Napoleó I i Hitler.

39d- *els repartirà terra com a recompensa.*

Aquesta superpotència temporal terrenal i celestial, segons la seva afirmació, s'adaptava bé als reis de la terra. Perquè va resoldre les seves

diferències, sobretot pel que fa a les terres conquerides o descobertes. És així com l'any 1494, Alexandre 6 Borja, el pitjor dels papes, assassí en el càrrec, va ser portat a fixar una línia meridiana per tal de compartir entre Espanya i Portugal l'atribució i possessió del territori de l'Amèrica del Sud redescoberta des de l'antiguitat.

La Tercera Guerra Mundial o 6a trompeta de Rev.9 .

Redueix la humanitat en un terç de la seva població i posant fi a la independència nacional, prepara el règim universal que establirà la gran calamitat definitiva anunciada a Apo.1. Entre els actors agressius hi ha l'Islam als països musulmans, així que us ofereixo la visió bíblica sobre aquest tema.

El paper de l'Islam

L'Islam existeix perquè Déu el necessita. No per salvar, aquest paper descansa **exclusivament** en la gràcia aportada per Jesucrist, sinó per colpejar, matar, massacrar els seus enemics. Ja, en l'antiga aliança, per castigar la infidelitat d'Israel, Déu va recórrer al poble “filisteu”. A la història, per castigar la infidelitat cristiana, apel·la als musulmans. A l'origen dels musulmans i els àrabs hi ha Ismael, fill d'Abraham i Agar, la serventa egípcia de Sara, la seva dona. I ja en aquell moment, Ismael estava en disputa amb Isaac, el fill legítim. Tant és així que, amb l'acord de Déu, a petició de Sara, Agar i Ismael van ser expulsats del campament per Abraham. I Déu va tenir cura del poble expulsat els descendents del qual, els germanastres, mantindrien una actitud hostil cap a la posteritat d'Abraham; el primer, jueu; el segon, en Jesucrist, cristià. Així és com Déu va profetitzar sobre Ismael i els seus descendents àrabs a Gènesi 16:12: “ *Serà com un ase salvatge; la seva mà serà contra tots, i la mà de tots estarà contra ell; i habitarà davant de tots els seus germans* ”. Déu vol donar a conèixer els seus pensaments i el seu judici sobre les coses. Els elegits de Crist han de conèixer i compartir aquest pla de Déu que utilitza els pobles i els poders de la terra segons la seva suprema voluntat. Cal tenir en compte que el profeta Mahoma , fundador de l'Islam, va néixer a finals del ^{segle} VI després de l'establiment del papa catòlic romà l'any 538. L'Islam semblava atacar el catolicisme pagà i els cristians en general quan són colpejats per Déu. maledicció. I això és així des del 7 de març de 321, des que l'emperador Constantí I ^{va} ^{fer} que s'abandonés el descans del setè dia del dissabte en favor del seu primer dia dedicat al “sol invicte” (Sol Invictus), el nostre diumenge actual. Com molts cristians d'avui, Constantí va voler marcar erròniament una ruptura entre cristians i jueus. Va criticar els cristians de la seva època per judaitzar en honorar el dissabte sant de Déu. Aquest judici injustificat procedent d'un rei pagan va ser pagat i seguirà pagant-se fins al final pels càstigs de les “ *set trompetes* ” revelades en Apocalipsi 8 i 9, una successió ininterrompuda de desgràcies i tragèdies. El càstig final vindrà en forma d'una terrible desil·lusió, quan aparegui Jesucrist per treure els seus elegits de la terra. Però el tema que s'acaba de tractar, el de la "Tercera Guerra Mundial", és en si mateix, el sisè d'aquests càstigs divins profetitzats en què l'Islam és un actor important. Perquè Déu també va profetitzar sobre Ismael, dient en Gènesi 17:20: “ *Quant a Ismael, t'he escoltat. Heus aquí, el beneiré, el faré fecund i el*

multiplicaré enormement; engendrarà dotze prínceps, i farà d'ell una gran nació ". Tanco aquest parèntesi per reprendre l'estudi de Dan.11:40.

Dan 11:40 *Al temps de la fi, el rei del sud l' atacarà . I el rei del nord girarà sobre ell com una tempesta, amb carros, amb genets i amb molts vaixells; anirà a la terra i s'escamparà com un torrent i desbordarà.*

40a- *En el moment del final*

Aquesta vegada és efectivament el final de la història humana; la fi del temps de les nacions actuals de la terra. Jesús va anunciar aquesta vegada, dient a Matt.24:24: *Aquesta bona nova del regne serà predicada per tot el món com a testimoni a totes les nacions. Aleshores arribarà el final.*

40b- *el rei del sud l' atacarà*

Aquí hem d'admirar la immensa subtileza divina que permet als seus servents entendre allò que queda ocult als altres éssers humans. Pel que sembla, però només en aparença, el conflicte entre els reis Seleuci i els reis Lagid sembla reprendre i continuar en aquest vers, que no pot ser més enganyós. Perquè, en realitat, vam deixar aquest context dels versos 34 al 36 i el moment de la fi d'aquest nou enfrontament es refereix a l'època cristiana del règim catòlic papal i del protestantisme universal que va entrar en la seva aliança ecumènica. Aquest canvi de context ens obliga a redistribuir els rols.

En el paper de “ *ell* ”: l'Europa catòlica papal i les seves religions cristianes aliades.

En el paper del “ *rei del sud* ”: l'islam conqueridor que ha de convertir els humans per la força o esclavitzar-los, segons les accions liderades pel seu fundador Mohammed.

Observem aquí l'elecció del verb: *xocar* ; en hebreu, "nagah" que significa colpejar amb les banyes. Com a adjectiu, designa un agressor furiós que sol colpejar. Aquest verb encaixa perfectament amb l'islam àrab, que ha estat agressiu contra el món occidental sense interrupcions des del final de la Segona Guerra Mundial. Els possibles verbs “ *lluitar, lluitar, xocar* ” indiquen una proximitat molt estreta, d'aquí la idea de barri nacional o barri de pobles i carrers. Ambdues possibilitats confirmen l'islam, ben establert a Europa pel desinterès religiós dels europeus. Les lluites s'han intensificat des del retorn dels jueus a Palestina el 1948. La difícil situació dels palestins ha enfrontat els pobles musulmans als colonials cristians occidentals. I, el 2021, els atacs islamistes augmenten i creen inseguretats entre els pobles europeus, en primer lloc França, l'antic colonitzador dels pobles nord-africans i africans. Es produirà un xoc nacional més gran? Potser, però no abans que la situació interna es deteriori fins al punt de produir enfrontaments brutals grup a grup al sòl de la mateixa metròpoli. Aquell dia França estarà en situació de guerra civil; en realitat, una guerra autènticament religiosa: l'islam contra el cristianisme o els infidels sense Déu.

40c- *I el rei del nord girarà sobre ell com una tempesta , amb carros i genets i amb molts vaixells*

A Ezek.38:1, aquest *rei del nord* s'anomena *Magog, príncep de Rosh* (Rússia) *de Meshec* (Moscou) *i Tubal* (Tobolsk) i llegim al vers 9: *I pujaràs,*

vindràs **com un tempesta** , seràs com un núvol per cobrir la terra, tu i totes les teves bandes, i molts pobles amb tu.

Redistribució de rols: en el paper del “ rei del nord ”, la Rússia ortodoxa i *els seus pobles aliats musulmans* . Aquí de nou, l'elecció del verb “ *tourera sur ell* ”, suggereix un sobtat atac sorpresa massiu des de l'aire. Moscou, la capital de Rússia, es troba, de fet, a una bona distància de Brussel·les, la capital europea, i de París, la seva punta de llança militar. La prosperitat europea ha fet cecs els seus líders, fins al punt de subestimar el potencial militar de la poderosa Rússia. Llançarà en la seva agressió, avions i milers de tancs en rutes terrestres i multitud de vaixells de guerra marins i submarins. I perquè el càstig s'expressi amb contundència, aquests líders europeus no han parat d'humiliar Rússia i els seus líders, des del foc Vladimir Jirinovski fins al seu nou “tsar” actual, Vladimir Putin (Vladimir: príncep del món en rus).

Un cop identificats els actors, els tres “reis” implicats s'enfrontaran entre ells en la forma d'una 7a “ Guerra de Síria” en la qual s'implicarà el nou Israel nacional; que el següent vers confirmarà. Però de moment, el “rei” (*ell*) atacat per Rússia és l'Europa del Tractat de Roma.

40d- *avançarà cap a les terres, s'estendrà com un torrent i es desbordarà.*

La seva superioritat militar aclaparadora permet a Rússia envair Europa i ocupar tota la seva extensió territorial. Davant d'això, les tropes franceses no són rivals; són aixafats i destruïts.

Dan 11:41 *Ell entrarà a la terra més bella, i molts cauran; però Edom, Moab i el cap dels fills d'Amon seran alliberats de la seva mà.*

41a- *Entrarà al país més bonic, i molts sucumbiran*

L'expansió russa té lloc cap al seu sud on es troba Israel , aliat dels països occidentals que és al seu torn envaït per les tropes russes; Els jueus encara moriran.

41b- *però Edom, Moab i el cap dels fills d'Amon seran alliberats de la seva mà*

Això és una conseqüència de les aliances militars que situaran aquests noms que representen la Jordània moderna al costat rus. L'any 2021, Rússia ja és l'aliat oficial de Síria, que arma i protegeix.

Dan 11:42 *I estesarà la seva mà sobre diversos països, i la terra d'Egipte no s'escaparà.*

42a- Només des del 1979 aquesta configuració política ha arribat a confirmar la profecia. Perquè aquell any, a Camp David, als EUA, el president egipci Anwar El Sadat va fer una aliança oficial amb el primer ministre israelià Menachem Begin. L'elecció estratègica i política que es va fer en aquell moment va ser abraçar la causa dels més forts de l'hora perquè Israel estava poderosament recolzat pels EUA. És en aquest sentit que l'Esperit de Déu li imputa la iniciativa d'intentar “ *escapar* ” de la ruïna i el desastre. Però amb el temps, el joc canvia de mans, i Israel i Egipte es troben, des del 2021, gairebé abandonats pels EUA. Rússia imposa la seva llei a la zona de Síria.

Dan 11:43 *posseirà els tresors d'or i plata i totes les coses precioses d'Egipte; els libis i etiòps el seguiran.*

43a- *Esdevindrà amo dels tresors d'or i plata i de totes les coses precioses d'Egipte*

Gràcies als ingressos dels peatges pagats per utilitzar el canal de Suez, Egipte es va enriquir molt. Però aquesta riquesa només és bona en temps de pau perquè en temps de guerra les rutes comercials queden desertes. Egipte es va enriquir gràcies al turisme. Des dels quatre racons de la terra, la gent ve a contemplar les seves piràmides, els seus museus enriquits amb contínues descobertes de tombes egípcies amagades sota terra des de l'antiguitat. En aquestes tombes, la del jove rei Tutankamon va revelar objectes en or massís d'un valor desconegut. Per tant, Rússia trobarà a Egipte alguna cosa per satisfer el seu desig de botí de guerra.

Al final del dissabte del 22 de gener de 2022, l'Esperit em va portar un argument que confirma, **sense possible disputa**, la interpretació que dono a Daniel 11. Observem en els dos versos 42 i 43, la importància de la menció clara, no codificat, del nom "Egipte" que és en aquest context un país diferent del que s'anomena "rei del sud". Tanmateix, als versos 5 a 32, *el lagid "Egipte"* dels Ptolemeus estava emmascarat però identificat com "rei del sud". **El canvi de context històric queda així confirmat i demostrat de manera irrefutable**. A partir del context de l'antiguitat, la història de Daniel 11 s'acaba amb "el temps de la fi" del món, en què "Egipte", aliat del camp occidental cristià i agnòstic des del 1979, és l'objectiu del nou "rei del sud", és a dir, l'islam bèl·lic, i sobretot el del nou "rei del nord", l'ortodòxia russa.

43b- *els libis i etiòps el seguiran*

El traductor ha traduït correctament les paraules "Puth i Cush" de la profecia que designen per a "Líbia", els països musulmans situats al nord del Sàhara, els països costaners de la costa africana i per a Etiòpia, l'Àfrica negra, tots els països situats al sud de el Sàhara. Un gran nombre d'ells també van acceptar i adoptar l'Islam; en el cas de Costa d'Ivori, amb la complicitat del president francès Nicolas Sarkozy, a qui també devem el caos líbi.

Així, colpejat per Rússia, "Egipte" esdevé presa de tots els depredadors, i els voltors musulmans, els seus germans, baixen sobre ell, per netejar-ne el cadàver i agafar la seva part del botí que encara queden, després de la punxada russa.

En citar clarament "Líbia i Etiòpia", l'Esperit designa els aliats religiosos africans del "rei del sud" que s'han d'identificar amb l'Aràbia, on va aparèixer el profeta Mahoma l'any 632, per difondre, des de la Meca, la seva nova religió anomenada islam. Té el suport de la poderosa Turquia, que ha tornat, en aquest context final, a un compromís religiós musulmà fonamentalista, conqueridor i venjatiu, després de la humiliació de la seva submissió momentània als valors seculars occidentals. Però altres països musulmans, no situats al "sud", com Iran, Pakistan, Indonèsia, poden unir-se al "rei del sud" per lluitar contra els pobles occidentals amb valors morals odiats per tots els pobles musulmans. Aquest odi és en veritat només el del veritable Déu Jesucrist, menyspreat pels cristians occidentals. Es castiga així, a través de l'islam i l'ortodòxia, la infidelitat jueva, catòlica, ortodoxa, protestant i fins i tot adventista al món occidental; tota la fe monoteïsta culpable cap a ell.

Dan 11:44 *Les notícies de l'est i del nord vindran i l'espantaran, i sortirà amb gran ira per destruir i destruir multitud.*

44a- *Vindran notícies de llevant i del nord per espantar-lo*

Aquests dos punts cardinals " *est i nord* " concerneixen només el país rus, segons s'esmenta de l'Europa papal o d'Israel, perquè la profecia els designa com atacats successivament per Rússia en els versos 40 i 41. Això vol dir que la por citat prové del territori rus, però què pot espantar un conqueridor així? Què li va passar al seu país per espantar-lo tant? La resposta no es troba al llibre de Daniel, sinó a Apocalipsi 9, que revela i apunta a la religió protestant, el bastió global de la qual es troba als EUA. El misteri es farà més clar, tenint en compte aquesta existència dels EUA. Des de l'any 1917, quan la Rússia rebel va adoptar el seu règim socialista i comunista, una bretxa l'ha separat de manera duradora dels EUA capitalistes imperialistes. L'individu no pot enriquir-se a costa del seu veí si és comunista; per això les dues opcions són irreconciliables. Sota les cendres de la pau, els focs de l'odi arden i demanen ser expressats. Només la competència i l'amenaça nuclear han aconseguit evitar el pitjor. Era el balanç del terror nuclear. Només, sense utilitzar armes nuclears, Rússia s'apoderarà d'Europa, Israel i Egipte. En trencar l'equilibri, els EUA se sentiran enganyats i amenaçats, per la qual cosa, per reduir el nombre de les seves morts, entraran a la guerra, colpejant amb força primer. Una destrucció nuclear de Rússia causarà por entre els exèrcits russos escampats pels territoris ocupats.

44b- *i sortirà amb gran furor per destruir i exterminar multituds.*

Fins a aquest moment, Rússia estarà amb esperit de conquesta i botí, però de sobte el seu estat d'ànim canviarà, l'exèrcit rus ja no tindrà una pàtria on tornar i la seva desesperació es transformarà en el desig de " *destruir i exterminar multituds* "; que serà el " *terç dels homes assassinats* " de la *6a trompeta* d'Apoc.9. Per tant, totes les nacions equipades amb armes nuclears es veuran obligades pels fets a utilitzar-les contra els seus potencials enemics personals.

Dan 11:45 *Ell plantarà les tendes del seu palau entre els mars, cap a la muntanya gloriosa i santa; llavors arribarà al final, sense que ningú l'ajudi.*

45a- *Aixecarà les tendes del seu palau entre els mars, cap a la muntanya gloriosa i santa*

Tendes *entre els mars* , perquè els seus *palaus* ja no són a la terra. La situació desesperada de les tropes russes és clarament descrita per l'Esperit que les va condemnar a aquest destí. Sota el foc dels seus adversaris són empès a la terra d'Israel. Odiats per tothom, no es van beneficiar de cap suport ni pietat i van ser exterminats a terra jueva. Rússia pagarà així una forta disputa que Déu li atribueix des del seu suport als enemics espirituals d'Israel en l'antiga aliança, en el moment de la seva deportació a Babilònia. Va vendre cavalls a la gent de Tir, una ciutat de luxúria pagana. Ezek.27:13-14 confirma, Déu dient a Tir: *Javan, Tubal (Tobolsk) i Meshec (Moscou) van comerciar amb tu; donaven esclaus i utensilis de llautó a canvi dels teus béns. Els de la casa de Togarma (Armènia) proveïen els vostres mercats de cavalls, genets i mules.* També va ser un obstacle comercial per als jueus que també van comerciar amb ell: Ezequiel 27:17: *Judà i la terra d'Israel van comerciar amb vosaltres; van donar el blat de Minnit, la pastisseria, la mel, l'oli i el bàlsam, a canvi dels teus béns.* Per tant, Tire es va enriquir a costa seva. Més tard, a Ezequiel 28:12, sota el títol de " *rei de Tir* ", Déu parla directament a Satanàs. Entenem que va ser ell qui va aprofitar el luxe i la riquesa acumulats a les

grans ciutats paganes que li van servir sota l'aparença de múltiples divinitats paganes, més aviat inconscientment, però sempre i arreu en formes de culte que Déu considera abominables. Porta al cor el pes d'una frustració acumulada, també, al llarg de segles i mil·lennis de la història de la humanitat. Aquesta frustració justifica la seva ira que es buida parcialment en la forma d'aquest darrer conflicte internacional terriblement destructiu.

Però aquesta ira divina contra el tràfic mercantil de l'antiguitat ens convida a entendre què pot pensar Déu del tràfic internacional contemporani en un context internacional totalment construït sobre l'economia de mercat. Crec que la destrucció de les torres del World Trade Center a Nova York l'11 de setembre de 2001 és una resposta. Sobretot perquè, a Apo.18, la profecia subratlla el paper nociu de l'enriquiment a causa del comerç i els intercanvis internacionals davant els quals qualsevol regla o dret religiós diví s'enfonsa tan gran és la impietat. Al final de Dan.11, l'adversari hereditari dels EUA, Rússia, és destruït. Això els donarà, per tant, poder absolut sobre tots els supervivents del conflicte internacional. Ai dels vençuts! Ha d'inclinar-se i sotmetre's a la llei del vencedor allà on sigui a la terra, per sobreviure.

Daniel 12

Dan 12:1 *En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran príncep, el defensor dels fills del teu poble; i serà una època de problemes, com no ho ha estat des que existien les nacions fins aquell temps. En aquell moment, aquells de la vostra gent que es trobin escrits al llibre seran salvats.*

1a- *En aquell moment s'aixecarà Miquel,*

*Aquest temps és el de la fi del món quan, amb l'última paraula, Jesucrist torna en la glòria i el poder de la seva divinitat llargament disputada per religions rivals. Llegim a Apocalipsis 1:7: **Heus aquí, ve amb els núvols. I tots els ulls ho veuran, fins i tot els qui l'han travessat; i totes les tribus de la terra ploraran per ell. Sí. Amén!** Hem d'acostumar-nos a aquesta idea, perquè per a cadascun dels seus papers, Déu es va donar un nom diferent, per això en Daniel i Apoc. 12:7 es presenta com **Miquel**, el cap suprem de la vida celeste angelical que li dóna autoritat sobre el dimoni i els dimonis. El seu nom, Jesucrist, només el representa per als elegits de la terra a qui va venir a salvar amb aquest nom.*

1b- *el gran líder,*

*Aquest gran líder és doncs YaHWéH Miquel Jesucrist i és d'ell que en la seva caracteritzada impudència, el règim papal va treure en benefici seu, la seva missió com a **perpetu intercessor celestial** fins al 1843, això des de l'any 538, data de principis del règim papal i la seva instal·lació a la ciutat de Roma, al Palau del Laterà al mont Celius. Aquest tema es va tractar a Daniel 8.*

1c- *el defensor dels fills del teu poble;*

*Un defensor intervé quan hi ha un atac. I així serà el cas de les últimes hores de vida terrenal dels escollits que es van mantenir fidels, fins i tot condemnats a mort pels últims rebels. Aquí, podem trobar tots els models proposats a les històries de Daniel perquè es compleixen en una situació tràgica final. En aquesta darrera **gran calamitat**, reviuem les intervencions miraculoses explicades a Dan.3, el *for*n i els seus quatre personatges vius, a Dan.5, la presa de*

Babilònia la gran per Déu, a Dan.6, els *lleons* inofensius però també el final de la **gran calamitat** prefigurada per la que va assolir els jueus el – 168, el 15 de Kisleu, és a dir, el 18 de desembre, un dissabte.

1d- *i serà un temps d'angoixa, com no ha estat des que existien les nacions fins aquell temps.*

A jutjar per aquesta afirmació, l'última gran calamitat superarà la dels jueus organitzada pels grecs. De fet, els grecs només van colpejar els jueus que trobaven als carrers o a les seves cases. A la fi del món, les coses són molt diferents, i la tecnologia moderna permet un control absolut sobre les persones que viuen a la terra. Per tant, utilitzant tècniques de detecció humana, podem trobar qualsevol persona a qualsevol lloc, en qualsevol lloc que s'amagui. Així doncs, es poden establir amb precisió les llistes de persones que es resisteixen a les ordres decretades. En aquest context final, l'eradicació dels electes es farà humanament possible. Encara que plens de fe i esperança en el seu alliberament, els elegits viuran hores doloroses; per als que encara seran lliures, privats de tot, els altres es troben a les presons rebels esperant la seva execució. L'angoixa regnarà al cor dels funcionaris electes que són maltractats si no són assassinats.

1e- *En aquell moment, els de la teva gent que es trobin escrits al llibre seran salvats.*

És el llibre de la vida, perquè sense ordinador, Déu també va fer una llista de totes les criatures que van generar Adam i Eva i els seus descendents. Al final de la vida de cadascú, el destí final va ser decidit per Déu que va conservar dues llistes: la dels elegits i la dels caiguts, d'acord amb els dos camins presentats a la humanitat en Deut.30:19-20 : *el cel i la terra per testimoniar contra vosaltres avui: us he posat davant la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Tria la vida, perquè visquis tu i la teva descendència, estimar el Senyor, el teu Déu, escoltar la seva veu i unir-te a ell, perquè d'això depèn la teva vida i la prolongació dels teus dies...* Segons la seva elecció per al *mal*, el destí final del papat romà, *cremat al foc*, se'ns revela a Dan. 7:9-10; això per les seves paraules arrogants cap al Déu dels déus segons Dan.11:36.

A Apocalipsis 20:5, el retorn de Crist s'acompanya de la resurrecció dels morts en Crist que s'anomena *la primera resurrecció* : *Feliços i sants els qui participen en la primera resurrecció, perquè la segona mort no té poder sobre ells.* .

Dan 12:2 *Molts dels qui dormen a la pols de la terra es despertaran, alguns per a la vida eterna, i els altres per a l'oprobri i la vergonya eterna.*

2a- *Molts dels que dormen a la pols de la terra es despertaran, alguns per a la vida eterna,*

Observem primer que en la normalitat comuna, *els morts dormen bé a la pols de la terra* i no en un paradís meravellós o un infern ardent com ensenyen i creuen les falses religions cristianes o paganes. Aquest aclariment restaura el veritable estat dels morts tal com s'ensenyava a Ecc.9:5-6-10: *Per a tots els qui viuen hi ha esperança; i fins i tot un gos viu és millor que un lleó mort. Els vius, de fet, saben que moriran; però els morts no saben res, i ja no hi ha paga per ells, ja que el seu record és oblidat. I el seu amor, i el seu odi, i la seva enveja, ja han desaparegut; i mai més tindran cap part en res del que es fa sota el sol . ... Tot el*

*que la teva mà trobi a veure amb la teva força, fes-ho; perquè no hi ha treball, ni pensament, ni coneixement, ni saviesa, a l'infern, on vas. (Residència dels morts que és **la pols de la terra**).*

No hi ha pensament després de la mort perquè el pensament viu en el cervell de l'home, només quan encara és viu i nodrit de la sang enviada pel batec del seu cor. I aquesta sang ha de ser purificada per la respiració pulmonar. Déu no va dir mai res més, ja que va dir a Adam, que es va fer pecador per la desobediència, en Gènesi 3:19: *Amb la suor del teu rostre menjaràs pa, fins que tornis a la terra, d'on vas ser tret; **perquè ets pols, i a la pols tornaràs** .* Per confirmar aquest estat de no res dels morts, llegim a Psa.30:9: *Què guanyes vessant la meva sang, fent-me baixar a la fossa? T'ha elogiat la pols ? Parla de la teva lleialtat? No, perquè no pot segons Psa.115:17: *No són els difunts els que celebren el Senyor, no és cap dels que baixen al lloc del silenci.* Però això no impedeix que Déu pugui tornar a donar lloc a una vida que existia abans i és aquest poder creador el que el fa Déu i no àngel o home.*

Els dos camins tenen dos resultats finals i Rev.20 ens diu que estan separats pels *mil anys* del setè mil·lenni. Mentre tota la vida humana desapareix de la faç de la terra al començament d'aquests *mil anys* , els caiguts només ressuscitaran després del seu judici realitzat pels sants i Jesucrist en el seu regne celestial. Amb aquest missatge adjunt a la ^{7a} *trompeta* , Apoc.11:18 confirma, dient: *Les nacions estaven enutjades; i ha arribat la teva ira , i **ha arribat el moment de jutjar els morts** , de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, tant petits com grans, i **destruir els que destrueixen la terra** .* En aquest vers, *el judici dels morts* porta Déu a ressuscitar, primer, els seus fidels difunts elegits perquè puguin jutjar els malvats mantinguts en estat de mort.

2b- *i els altres per retret, per vergonya eterna.*

L'eternitat només serà dels vius. Després de la seva aniquilació definitiva al Judici Final , el *retret* i la *vergonya* dels caiguts romandran només en la memòria eterna dels elegits, dels àngels i de Déu.

Dan 12:3 *Els intel·ligents brillaran com la brillantor del cel, i els qui ensenyaran la justícia a molts, brillaran com les estrelles per sempre i per sempre.*

3a- *Els intel·ligents brillaran com l'esplendor del cel*

La intel·ligència eleva l'home per sobre dels animals. Es revela per la seva capacitat de raonar, de treure conclusions observant fets o per simple deducció. Si els humans no fossin rebels en la llibertat que Déu els dóna, la intel·ligència conduiria tota la humanitat cap al mateix reconeixement de l'existència de Déu i les seves lleis. Perquè des de Moisès, Déu ha registrat per escrit els esdeveniments més significatius de la seva revelació als homes. Aquí teniu la ruta de raonament a seguir. La fe monoteïsta va aparèixer a la història del poble hebreu. Per tant, el seu testimoni i els seus escrits tenen prioritat sobre tots els altres escrits atribuïts a aquest mateix Déu únic. Que s'hagi de lluitar contra el poble de Déu segueix sent una possibilitat normal, però que s'hagi de lluitar contra les sagrades escriptures es converteix en una obra diabòlica. La fe establerta per Jesucrist pren les seves fonts i referències de les escriptures hebrees de l'antiga aliança, fet que li dóna legitimitat. Però la doctrina catòlica romana no respecta aquest principi, per això

ni ella ni l'Alcorà de l'Islam poden afirmar ser el Déu vivent, creador de tot allò que viu i existeix. Jesús va confirmar el principi recordant en Joan 4:22 que *la salvació ve dels jueus : Adoreu allò que no coneixeu; adorem allò que sabem, perquè la salvació ve dels jueus .*

En aquest primer grup d'elegits, Déu designa homes salvats sense coneixements particulars per la seva fidelitat manifestada a risc de la seva vida des d'Adam i Eva; i això fins al 1843. Es salven perquè les seves obres testimoniaven la seva intel·ligència i la recepció de les lleis divines manifestades per la seva obediència. En aquest grup, els protestants més fidels i **pacífics** es van beneficiar fins a la primavera de 1843 de la paciència de Déu que només va fer obligatòria la pràctica del seu sant dissabte a partir d'aquesta data. Apocalipsi 2:24-25 confirmarà aquesta excepció: *A vosaltres, a tots els altres de Tiàtira, que no reben aquesta doctrina , i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com els diuen , us dic : no us poseu cap altra càrrega; només aguanta el que tens fins que jo vingui. 3b- i els qui ensenyen la justícia a la multitud brillaran com les estrelles, per sempre i per sempre*

Aquest segon grup es diferencia per l'alt nivell de santificació que representa a la terra des de 1843. Seleccionat mitjançant una prova de fe, basada inicialment en l'esperança del retorn de Jesucrist, successivament per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844, la seva santificació per Déu es va oficialitzar amb la restauració del dissabte que va tornar a practicar, després de llargs segles de foscor, oblit i menyspreu per ell.

En aquesta divisió en dos grups , el que els diferencia és la seva situació envers la justícia de Déu, el seu estatus davant els seus deus manaments i les seves altres ordenances sanitàries i altres. En el seu text original d'Ex. 20:5-6, el segon manament suprimit per Roma, revela clarament la importància que Déu dona a l'obediència als seus manaments i recorda els dos camins i els dos destins finals oposats: ... *Sóc un gelós Déu qui castigar la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació contra els qui m'odien i transgreden els meus manaments, i tingueu pietat dels qui m'estimen i guarden els meus manaments fins a mil generacions .*

En aquest vers, l'Esperit revela la raó de l'existència de *les estrelles* en la nostra creació terrestre. Només tenien raons per existir per servir com a símbol dels elegits terrenals seleccionats per Déu; i és Gènesi 1:17 el que revela el seu missatge: *Déu els va posar a l'extensió del cel per il·luminar la terra.* Llavors Déu els utilitza per mostrar a Abraham la multitud dels *seus descendents* a Gènesi 15:5: *numera les estrelles del cel si pots comptar-les; tals seran els teus descendents.*

Tanmateix, l'estat d'aquestes *estrelles espirituals* pot canviar en funció de les obres realitzades pel creient redimit. En caure espiritualment per la seva desobediència, *l'estrella cau , cau del cel .* La imatge serà evocada per imaginar la caiguda ^{de} la fe protestant el 1843, anunciada per un autèntic signe celestial el 1833, al 6è segell d'Apocalipsis 6:13: *i les estrelles del cel van caure a la terra, com quan "un figuera sacsejada per un vent violent llença les seves figues verdes.* I de nou a Apocalipsis 12:4: *La seva cua va arrossegar un terç de les estrelles del cel i les va llançar a la terra.* Aquest missatge renova el de Dan. 8:10: *Ella es va*

aixecar fins a l'exèrcit del cel i va fer baixar part d'aquest exèrcit i les estrelles a la terra, i les va trepitjar . L'Esperit atribueix al règim papal romà la caiguda espiritual d'un terç dels creients redimits; persones enganyades que creuran en va en la salvació de Crist i reclamaran la seva justícia.

Dan 12:4 *Tu, Daniel, guarda aquestes paraules en secret i segella el llibre fins al temps del final. Molts el llegiran llavors i el coneixement augmentarà.*

4a- Aquest **temps final** coneix diverses fases successives però va començar, oficialment, a la primavera de 1843, amb l'entrada en aplicació del decret diví preescrit en Dan.8:14: ***Fins al vespre-matí de les 23.00 i la santedat serà justificat*** . El 1994, la segona època del final va estar marcada per la condemna de la institució universal adventista. Des de 1843 es llegeix el llibre de Daniel, però mai no s'havia interpretat correctament abans d'aquesta obra que encara estic preparant l'any 2021 i això des de l'any 2020. És, doncs, aquesta data la que marca el cim del seu **coneixement** i, per tant, allà, el veritable **temps final del final** que acabarà amb el veritable retorn de Jesucrist, conegut i esperat, per a la primavera del 2030. Veiem que aquest any 2020 ja ha estat ben marcat per Déu ja que tota la humanitat està afectada per la mortalitat del virus Covid-19 que va aparèixer a la Xina el 2019, però a l'Europa catòlica papal, només des del 2020. El 2021, els virus muten i continuen colpejant la humanitat culpable i rebel.

La prova adventista de la fe il·lustrada

Dan 12:5 *I jo, Daniel, vaig mirar i vaig veure que dos homes més estaven dempeus, un a una banda del riu i l'altre a l'altra banda del riu.*

5a- Recorda! Daniel es troba a la vora del riu "Hiddekel", el Tigre, aquest menja-homes. Tanmateix, a banda i banda del riu hi ha dos homes, la qual cosa vol dir que un el va poder creuar i l'altre es disposa a fer-ho. Ja a Dan.8:13, va tenir lloc una discussió entre dos sants.

Dan 12:6 *I un d'ells va dir a l'home vestit de lli, que estava sobre les aigües del riu: Quan serà el final d'aquestes meravelles?*

6a- En Dan.8:14 les preguntes dels sants havien rebut de Déu la resposta de 2300 vespre-matí que va determinar la data de 1843. El plantejament es repeteix aquí i la pregunta aquesta vegada es refereix a la fi del món; el moment en què la profecia deixarà de ser útil. La pregunta es fa a Crist representat per aquest *home vestit de lli* que es troba *sobre el riu* observant el seu pas pels homes. Déu utilitza la imatge de la travessia del mar Roig que va salvar els hebreus però va ofegar els seus enemics egipcis.

Dan 12:7 *I vaig sentir l'home vestit de lli, dret sobre les aigües del riu; va alçar la mà dreta i la mà esquerra al cel, i va jurar per aquell que viu per sempre que serà en un temps, i temps i mig temps, i que totes aquestes coses s'acabaran quan la força del poble sant estarà completament trencat.*

7a- *I vaig escoltar l'home vestit de lli, que es trobava sobre les aigües del riu; va aixecar la mà dreta i la mà esquerra cap al cel,*

En la posició d'Àrbitre, Jesucrist aixeca al cel la seva mà dreta beneïda i la seva mà esquerra castigadora per fer una declaració solemne.

7b- *i va jurar per aquell que viu per sempre que serà en un temps, temps i mig temps*

En citar la durada profètica del regnat papal, Crist mostra i recorda el seu judici que, en el passat, va condemnar la seva església a patir les exaccions del règim papal i les malediccions de les invasions bàrbares que la precediren; això a causa de l'abandonament del dissabte des del 7 de març de 321. Així s'adverteix als creients en temps de proves adventistes. Però una segona raó porta Déu a evocar aquest regnat papal; aquesta és la data del seu inici, l'any 538 dC. L'elecció és encertada ja que aquesta data 538 servirà de base per als càlculs que la profecia ens proposarà presentant-nos noves durades profètiques als versos 11 i 12.

7c- *i que totes aquestes coses s'acabaran quan la força del poble sant estigui completament trencada*

Aquesta breu frase resumeix bé aquesta vegada el veritable moment del final: aquell on al final de l'última **gran calamitat**, els elegits es trobaran a punt de ser exterminats, eradicats de la faç de la terra; nota la precisió: **totalment trencat**.

Dan 12:8 *Vaig sentir, però no vaig entendre; i vaig dir: Senyor, quin serà el resultat d'aquestes coses?*

8a- Pobre Daniel! Si la comprensió del seu llibre encara és un misteri per a aquells que viuen el 2021, com més enllà del seu abast i inútil era aquesta comprensió per a la seva pròpia salvació!

Dan 12:9 *Va dir: Vés, Daniel, perquè aquestes paraules seran guardades en secret i segellades fins al temps del final.*

9a- La resposta de l'àngel deixarà famolenc a Daniel però confirma el compliment tardà de la profecia reservada per *al temps de la fi* de l'era cristiana.

Dan 12:10 *Molts seran purificats, blanquejats i refinats; els dolents faran el mal, i cap dels malvats ho entendreà, però els que tenen intel·ligència ho entendran.*

10a- *Molts seran purificats, blanquejats i purificats*

En repetir aquí la cita exacta de la paraula de Dan.11:35, l'àngel confirma la identitat papal del **rei** arrogant i despòtic que *s'eleva per sobre de tots els déus* i fins i tot de l'únic **Déu veritable**, al vers 36.

10b- *els malvats faran el mal i cap dels malvats ho entendreà,*

L'àngel evoca un principi que continuarà fins a la fi del món, la prolongació del mal s'imagina en les profecies de Daniel per l'extensió del " llautó " del pecat grec i el " ferro " de la força romana fins al retorn de Crist. . Els malvats es veuran doblement impeditos d'entendre: en primer lloc pel seu desinterès personal, i en segon lloc, per un poder d'engany donat per Déu que els permet *creure una mentida* segons 2 Tess. 2:11-12: *També Déu els envia un poder. de confusió, perquè creguessin en la mentida , perquè tots els qui no creien la veritat, sinó que es complauen en la injustícia, fossin condemnats .*

10c- *però els que tinguin comprensió ho entendran.*

Aquest exemple demostra que *la intel·ligència espiritual* és un do especial donat per Déu, però va precedit d'un bon ús de la *intel·ligència* bàsica donada a tota la gent normal. Perquè fins i tot en aquest estàndard, els humans confonen l'educació i els seus diplomes amb *la intel·ligència*. Així que recordo aquesta

diferència: la instrucció permet introduir dades a la memòria humana però només *la intel·ligència* permet el seu ús bo i prudent.

Dan 12:11 *Des del moment en què el sacrifici continu cessa i s'establirà una desolació abominable, hi haurà mil dos-cents noranta dies.*

11a- *Des del moment en què cessa el sacrifici perpetu*

Encara us he de recordar, però la paraula "~~sacrifici~~" no apareix al text hebreu original. I aquesta precisió és crucial perquè aquest *perpetu* es refereix al sacerdoci celestial de Jesucrist. En reproduir la seva intercessió a la terra, el papat allunya a Jesucrist el seu paper d'intercessor pels pecats dels seus elegits.

Aquest ministeri terrenal paral·lel usurpat comença l'any 538; data en què Vigili I er el primer papa en títol, es va instal·lar a Roma, al Palau del Laterà, al mont Celius (el cel).

11b- *i on s'establirà una desolació abominable*

És a dir, des del 538, la data en què comença el regnat romà papal citat a Dan.9:27: *i hi haurà a l'ala de abominacions de la desolació, fins a la destrucció, i serà destruït [segons] allò que ha estat decretat, a la [terra] desolada*.

En aquest vers, dirigit a la data del 538, l'Esperit només apunta a la Roma papal, la qual cosa explica la singularització de la paraula "abominació". Aquest no va ser el cas a Dan.9:27, on les dues fases de Roma, pagana i després papal, estaven implicades.

Observem l'interès i la importància de l'agrupació en aquest verset de dues coses: "*l'rapte del perpetu*" a Crist en Dan.8:11 i "*l'ala*" papal que porta "*la desolació abominable*" citada a Dan. 9:27. En enllaçar aquestes dues accions a la mateixa data 538 i a la mateixa entitat, l'Esperit confirma i prova que l'autor d'aquestes malifetes és realment el papa romà.

A Dan.11:31, l'acció atribuïda al rei grec Antíoc 4 ens va presentar el model típic del que Déu anomena "*l'abominació de la desolació*". El papat el reproduïx, però durant 1260 anys llargs i sagnants.

11c- *hi haurà mil dos-cents noranta dies.*

Per tal de fer infalsificables les durades profètiques citades que es refereixen al temps final, la unitat es posa abans del nombre en totes les profecies de Daniel: *dies 1290* ; *dies 1335* (vers següent); Dan.8:14: ***vespre-matí 2300*** ; i ja a Dan.9:24: setmanes 70.

Només tenim un càlcul molt senzill per fer: $538 + 1290 = 1828$.

L'interès d'aquesta data 1828 és donar a l'esdeveniment adventista un caràcter universal ja que té com a objectiu el tercer dels cinc anys de les conferències adventistes celebrades a Albury Park a Londres en presència de la família reial d'Anglaterra.

Dan 12:12 *Feliç el qui espera i arriba fins a mil tres-cents trenta-cinc dies.*

12a- Només aquest vers ens dona el significat d'aquestes dues durades profètiques. El tema és el de l'espera del retorn de Crist, però una espera particular a partir de proposicions numèriques donades per la Bíblia. Cal un nou càlcul: $538 + 1335 = 1873$. L'àngel ens presenta dues dates que marquen, respectivament, l'inici i el final de la prova de fe adventista realitzada entre els anys 1828 i 1873. D'aquesta manera, la nostra atenció és dirigida a les dates de 1843 i 1844 que van

ser precisament les causes de dues expectatives successives del retorn gloriós de Jesucrist als EUA, per tant a la terra protestant.

A la imatge de l'encreuament del riu "Tigre", el tigre menjant ànimes humanes és aquestes dates 1843-1844 que fan que el protestant reprovat passi de la vida espiritual a la mort espiritual. D'altra banda, el que ha superat la prova surt viu i beneït per Déu d'aquest perillós encreuament. Obté de Déu una benaurança específica: "*Feliç el qui arriba al 1873!* »

Dan 12:13 *I tu, camina cap al teu final; descansaràs, i seràs la teva herència al final dels dies.*

13a- Daniel descobrirà després de la primera resurrecció en què ressuscitarà, el sentit de totes les coses que ens va transmetre. Però per a l'adventista encara viu, el seu ensenyament encara es complementarà amb les revelacions contingudes a l'Apocalipsi de Joan.

El llibre de Daniel amaga bé la seva enorme riquesa. Hem observat les lliçons d'encoratjament que el Senyor adreça als seus escollits dels darrers dies perquè aquests últims dies tornaran a la norma de por i inseguretat que ha prevalgut al llarg de tota la història de la humanitat a la terra. Un cop més, però l'últim, els càrrecs electes seran assenyalats i considerats responsables de les desgràcies que cauran als rebels supervivents de la Tercera Guerra Mundial anunciades a Dan.11:40-45 i Apoc.9:13. Ezequiel 14 presenta els models estàndard de fe: Noè, Daniel i Job. Com Noè, haurem d'escapar i resistir el corrent de pensament del món construint la nostra arca de fidelitat a Déu. Com Daniel, hem de mantenir-nos fermament compromesos a complir amb el nostre deure com a funcionaris electes rebutjant la norma establerta per la religió falsa. I com Job, haurem d'acceptar el patiment física i mentalment sempre que Déu ho permeti, tenint avantatge sobre Job: a través de la seva experiència, vam aprendre perquè Déu permet aquestes proves.

El llibre de Daniel també ens va permetre entendre millor la vida celestial invisible. Això, en descobrir aquest personatge anomenat Gabriel, un nom que significa "el que veu el rostre de Déu". És present en totes les missions importants del pla de salvació divina. I hem d'adonar-nos que, en el regne celestial de Déu, ell i tots els bons àngels van ser privats de la presència de Miquel, l'expressió angelical de Déu, durant el temps de la seva encarnació terrenal, és a dir, 35 anys. En un gran amor compartit, Micael també comparteix la seva autoritat, acceptant ser només "*un dels principals líders*". Però Gabriel també el va presentar a Daniel, l'escollit entre els escollits, com "*el líder del teu poble*". I Dan.9 ens revela molt clarament tot el que Jesús ve a fer per salvar els seus fidels elegits. Així s'anuncia clarament el projecte de salvació diví, que després es realitza el 3 d'abril del 30 per la crucifixió de Jesucrist.

El llibre de Daniel ens va mostrar que la fe només és demostrable per un adult. I que segons Déu, el nen esdevé adult quan entra als tretze anys. Per tant, només podem veure el fruit amarg donat pel baptisme infantil i l'herència del naixement religiós en totes les falses religions. Jesús va dir a Marc 16:16: *Qui cregui i sigui batejat serà salvat; qui no creu serà condemnat*. Això significa, doncs, que abans del baptisme, la fe ha d'estar present i demostrada. Després del baptisme, Déu la

va provar. També, una altra perla revelada en Daniel, aquestes paraules de Jesús de Matt.7:13 es confirmen: *Entra per la porta estreta . Perquè ampla és la porta, ample és el camí que porta a la destrucció i n'hi ha molts que passen per aquell camí* ; i també en Matt.22:14: *Perquè molts són cridats, però pocs són escollits* ; segons Dan.7:9, *deu mil milions cridat a rendir comptes a Déu per només un milió dels elegits redimits salvats, perquè realment hauran servit bé al Déu creador, en Crist en l'Esperit Sant.*

El capítol 12 acaba de posar les bases de l'estructura del llibre Apocalipsi recordant les dates 538, 1798, 1828, 1843-1844 ocultes i suggerides però fonamentals per a la divisió del temps en Apocalipsi, i 1873. Una altra data, 1994, hi haurà construir-se per a la desgràcia d'uns i la felicitat dels altres.

Introducció al simbolisme profètic

En totes les paràboles bíbliques, l'Esperit utilitza elements terrenals els criteris dels quals poden simbolitzar entitats anònimes que presenten criteris comuns. Cal, doncs, examinar cada símbol utilitzat en tots els seus aspectes, per extreure'n les lliçons que Déu amaga. Prenguem per exemple la paraula " *mar* ". Segons Gen.1:20, Déu la va poblar d'animals de tota mena, innombrables i anònims. El seu entorn és fatal per a l'home que viu de la seva respiració a l'aire. Esdevé així un símbol de mort per a l'home que, amb raó, també pot témer la seva salinitat que fa la terra estèril. Evidentment, aquest símbol no és favorable per a la humanitat i, pel seu significat de mort, Déu donarà nom al dipòsit d'ablució hebreu que prefigura les aigües del baptisme. Ara batejar vol dir submergir-se, morir ofegat per viure de nou en Jesucrist. El vell injustificat ressuscita portant la justícia de Crist. Hi veiem tota la riquesa d'un sol element de creació divina: *el mar* . Sota aquest ensenyament, entendrem millor el significat que Déu dona a aquest verset de Daniel 7:2-3: "... *i he aquí, els quatre vents del cel van esclatar sobre el gran mar* . *I quatre grans bèsties van sortir del mar, diferents entre si* . Sapigueu que " *els quatre vents del cel* " suggereixen les guerres universals que porten els pobles vencedors al poder dominant. Aquí, " *el gran mar* " simbolitza les masses humanes de pobles pagans que, no honorant Déu, són, als seus ulls, iguals als animals del " *mar* ". En l'expressió " *quatre vents del cel* ", " *quatre* " representa els 4 punts cardinals de les direccions nord, sud, est i oest. Els " *vents del cel* " porten canvis en l'aspecte del cel, bufant núvols, provocant tempestes i fent pluja; allunyant els núvols, afavoreixen el sol. Així mateix, les guerres provoquen grans canvis polítics socials, enormes trastorns que donen domini al nou poble victoriós escollit per Déu, però sense que siguin beneïts per ell. Com que és designat com a " *animal* ", no té dret a les benediccions destinades a oferir-se als homes veritables; els seus fidels elegits que caminen en la llum divina des d'Adam i Eva, i això fins a la fi del món. I qui són els seus càrrecs electes? Aquells en els quals reconeix la seva imatge des que l'home va ser fet a imatge de Déu segons Gen.1:26. Observeu aquesta diferència: l'home és fet o creat per Déu a la seva imatge , mentre que l'animal és produït pel seu entorn, marí, terrestre o celeste, per l'ordre donat per Déu. L'elecció del verb marca la diferència d'estatus.

Com a segon exemple, prenguem la paraula " *terra* ". Segons Gènesi 1:9-10, aquest nom de " *terra* " es dona a la terra seca que va sortir del " *mar* "; una imatge que Déu explotarà en Apoc.13, per simbolitzar la fe protestant que va sorgir de la fe catòlica. Però mirem altres aspectes de la " *terra* ". És favorable a l'home quan el nodreix, però desfavorable quan pren la forma d'un desert àrid. Per tant, depèn d'un bon reg del cel per ser una benedicció per a l'home. Aquest reg pot provenir també dels rius que el creuen; és per això que la paraula de Déu es compara a " *una font d'aigües vives* " a la Bíblia. És la presència o absència d'aquesta " *aigua* " la que determina la naturalesa de la " *terra* ", i espiritualment, la qualitat de la fe de l'home composta per un 75% d'aigua.

Com a tercer exemple, prenem les estrelles del cel. Primer, " *el sol* ", pel costat positiu, il·lumina; segons Gen.1:16, és la lluminària del " *dia* ", escalfa i

promou el creixement de les plantes amb les quals l'home fa el seu menjar. En el costat negatiu, crema els cultius per excés de calor o falta de pluja. Galileu tenia raó, està al centre del nostre univers i tots els planetes del seu sistema giren al seu voltant. I sobretot és el més gran, la Bíblia es refereix a ell com " *el més gran* " a Gen.1:16, el més calent i no és assequible. Tots aquests criteris el converteixen en la imatge perfecta de Déu en qui es troben totes aquestes característiques. Ningú no pot veure Déu i viure, com no pot posar els seus peus sobre el " *sol* "; l'únic estel masculí, els altres són tots planetes o estrelles feminitzades. Després d'ell, " *la lluna* ", " *la més petita* ": segons Gènesi 1:16, és la lluminària de la nit, de la foscor que presideix. " *La lluna* ", per tant, només té un missatge negatiu. Encara que la més propera a nosaltres, aquesta estrella fa temps que guarda el misteri del seu costat ocult. No brilla per si sol però com tots els altres planetes, ens envia, en un cicle progressiu, una llum tènue que rep del "sol". Per tots aquests criteris, "la lluna" és el símbol perfecte per representar, en primer lloc, la religió judaica, i en segon lloc, la falsa religió cristiana del papa catòlic romà, des del 538 fins a l'actualitat, i el protestantisme luterà, calvinista i anglicà, des de 1843. També hi ha al cel, les " *estrelles* " que segons Gènesi 1:14-15-17 tenen dos papers que comparteixen amb " *el sol i la lluna* ". El de " *marcar les èpoques, els dies i els anys* ", i el de " *il·luminar la terra* ". La majoria només brillen en moments de foscor, de nit. És el símbol ideal per representar els servents de Déu, els veritables, fins que la profecia els atribueix una caiguda; que indica un canvi en el seu estatus espiritual. Aquest serà el missatge que Déu utilitzarà per evocar la caiguda del cristianisme víctima de la mentida romana a Dan.8:10 i Apoc.12:4; i la caiguda del protestantisme universal a Apocalipsis 6:13 i 8:12. Aïllada, l'"estrella" designa el papat catòlic en Apoc.8:10-11, la fe protestant en Apoc.9:1; i es va reunir en una corona al nombre de 12, la victoriosa Assemblea Escollida, a Apocalipsis 12:1. Dan.12:3 els designa com el símbol de " *els qui ensenya la justícia a la multitud* ", és a dir, " *els que il·luminen la terra* " amb la llum donada per Déu.

Aquests cinc símbols tindran un paper important en la profecia de l'Apocalipsi. Així doncs, podeu practicar la descoberta dels missatges ocults portats pel criteri dels símbols presentats. Però alguns serien difícils de descobrir, així que Déu mateix indica la clau del misteri, en versos de la Bíblia, com les paraules " *cap i cua* " que només es poden entendre pel significat que Déu els dóna a Isa.9: 14, on llegim: " *el magistrat o ancian és el cap, el profeta que ensenya mentides és la cua* ". Però el vers 13 proposa en paral·lel, per tant portant els mateixos significats, " *la branca de palmera i la canya* "; " *una canya* " que representarà el papat romà en Apocalipsis 11:1.

També hi ha un significat simbòlic de les xifres i els nombres. Com a regla bàsica, tenim en ordre ascendent:

Per al número "1": unicitat (divina o numèrica)

Per al número "2": imperfecció.

Per al número "3": perfecció.

Per al número "4": universalitat (4 punts cardinals)

Per al número "5": home (l'ésser humà masculí o femení).

Per al número "6": l'àngel celeste (l' ésser o missatger celeste).

Per al número "7": plenitud. (També: segell del Déu creador)

Per sobre d'aquesta figura tenim combinacions d'addicions dels set primers dígitos bàsics; exemples: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ i $7+4$; $12 = 7+5$ i $6+6$; $13 = 7+6$. Aquestes eleccions tenen un significat espiritual en relació amb els temes tractats en aquests capítols de l'Apocalipsi. Al llibre de Daniel trobem els missatges profètics sobre l'era cristiana messiànica als capítols 2, 7, 8, 9, 11 i 12.

En el llibre Apocalipsi revelat a l'apòstol Joan, el codi simbòlic dels números dels capítols és extremadament revelador. L'època cristiana es divideix en dues parts històriques principals.

La primera, adjunta al número "2", cobreix el temps majoritari de la "imperfeció" doctrinal de la fe cristiana representada a partir del 538 pel papa catòlic romà, hereu de la norma religiosa establerta des del 7 de març de 321 per l'emperador romà pagà Constantí. ^{jo}. El capítol 2 cobreix tot el temps entre 94 i 1843.

La segona part representada pel número "3" es refereix, a partir de 1843, temps "adventista", moment en què Déu exigeix la "perfecció" doctrinal apostòlica restaurada d'acord amb el programa profetitzat pel decret diví citat a Dan.8:14. Aquesta perfecció s'aconseguirà gradualment fins al retorn de Crist previst a la primavera del 2030.

Per sobre del número 7, el número 8, $2+6$, evoca el temps d'imperfeció (2) de les obres diabòliques (6). El número 9, $3+6$, indica el temps de la perfecció (3) i les obres igualment diabòliques (6). El número 10, $3+7$, profetitza el temps de perfecció (3), la plenitud (7) de l'obra divina.

El nombre "11" o, principalment, $5+6$, apunta a l'època de l'ateisme francès en què l'home (5) s'associa amb el diable (6).

El número "12", és a dir, $5+7$, revela l'associació de l'home (5) amb el Déu creador ($7 =$ plenitud i el seu segell reial).

El número "13" o $7+6$, designa la plenitud (7) de la religió cristiana associada al diable (6); papal primer (*mar*) i protestant (*terra*) en els últims dies.

El número "14" o $7+7$, fa referència a l'obra adventista i als seus missatges universals (*Evangelí Etern*).

El número "15", és a dir, $5+5+5$ o 3×5 , evoca el temps de la perfecció humana (3) (5). És el que marca el final del temps de gràcia. El " *blat* " espiritual està madur per ser collit i emmagatzemat als graners celestials. La preparació dels elegits es completa perquè han assolit el nivell requerit per Déu.

El número "16" es refereix a l'Apocalipsi, el moment en què Déu aboca " *els darrers set bols de la seva ira* " sobre els seus enemics religiosos, el cristianisme infidel al capítol 13.

El nombre "17" pren el seu significat, com l'anterior, del tema que Déu li dóna en la seva profecia: en Apocalipsi 17, el símbol del " *judici de la gran prostituta* " per part de Déu. A la Bíblia, el primer ús d'aquest nombre simbòlic es refereix a la Setmana Santa que comença el 10è ^{dia} del primer mes de l'any i acaba el 17è ^{dia}. Acomplert al peu de la lletra a nivell de dies per a la mort de l'" *Anyell de Déu* " Jesucrist, la Pasqua es profetitza en dia-anys al 70è ^{de} les " *70 setmanes* "

dels anys de Dan. 9:24 al 27. Per tant, la profecia de la ^{setmana} 70 del vers 27 cobreix el temps de set anys entre les dates 26 i 33. L'objectiu indicat per la profecia és la Pasqua situada a primavera, “ *enmig* ” d'aquests set anys de la setmana profètica citada a Dan.9:27.

Per als últims "adventistes" veritables, el número 17 concerneix 17 segles de pràctica del diumenge romà, pecat establert el 7 de març de 321. Data aniversari de la fi d'aquests 17 segles, el 7 de març de 2021 va obrir el " *temps del final* ” va profetitzar a Dan.11:40. Aquest “ *temps* ” és favorable al compliment d'aquest darrer càstig d'advertència que, designant la Tercera Guerra Mundial, també és profetitzat per Déu per la “ *sisena trompeta* ” revelada en Apoc.9:13 al 21. La ruïna econòmica causada pel Covid. El virus -19 marca l'any 2020 (del 20 de març de 2020 al 20 de març de 2021) com el de l'inici dels càstigs divins.

El tema del capítol "18" és el càstig de " *Babilònia la Gran* ”.

El capítol "19" aborda el context del retorn en glòria de Jesucrist i la seva confrontació amb els rebels humans.

El capítol “20” evoca el setè mil·lenni, a la terra desolada on el diable és presoner i al cel, on els elegits procedeixen a jutjar les vides i les obres dels malvats morts rebels rebutjats per Déu.

El capítol “21” troba el simbolisme 3x7, és a dir, la perfecció (3) de la santificació divina (7) reproduïda en els seus elegits redimits de la terra.

Veiem així que la profecia pren com a tema els elegits de l'adventisme en Apocalipsis 3, 7, 14 =2x7 i 21 =3x7 (creixement cap a la perfecció de la santificació).

El capítol “22” inaugura el temps en què, a la terra regenerada i renovada, Déu instal·la el seu tron i els elegits del seu regne etern.

Adventisme

Qui són, doncs, aquests fills i filles de Déu? També ho podríem dir de seguida, perquè aquest document proporcionarà totes les proves desitjables, aquesta revelació divina està dirigida per Déu als cristians "adventistes". Perquè agradi o no, la voluntat de Déu és sobirana, i des de la primavera de 1843, quan va entrar en vigor un decret profetitzat a Daniel 8:14, la norma "adventista del setè dia" ha estat el canal exclusiu que encara connecta Déu. i els seus servents humans. Però aneu amb compte! Aquesta norma està en constant evolució, i el rebuig d'aquesta evolució, volguda per Déu, ha provocat que Jesucrist va vomitar

la seva representació institucional oficial des de 1994. Què és l'adventisme? Aquesta paraula prové del llatí "adventus" que significa: advent. La de Jesucrist, per al seu gran retorn definitiu en la glòria del Pare, s'esperava a la primavera de 1843, a la tardor de 1844 i a la tardor de 1994. Aquestes falses expectatives previstes en el projecte de Déu, no obstant això, portaven amb elles. conseqüències espirituals tràgiques per a aquells que menyspreaven aquests anuncis profètics i les seves expectatives, perquè van ser organitzats, sobiranament, pel gran Déu creador. Així, qui reconegui en aquest document les llums proposades per Jesucrist esdevindrà, com a conseqüència directa, un "adventista", "del setè dia", si no entre els homes, aquest serà el cas de Déu; això, tan bon punt abandona el descans religiós del primer dia, per practicar la resta del setè dia, anomenat dissabte, santificat per Déu des de la creació del món. La pertinença a Déu implica requisits divins complementaris; amb el dissabte, l'adventista elegit s'haurà d'adonar que el seu cos físic també és propietat de Déu i, com a tal, l'haurà de nodrir i cuidar-lo com una preciosa possessió divina, un santuari carnal. Perquè Déu ha prescrit per a l'home, en Gènesi 1:29, la seva dieta ideal: " *I Déu va dir: Heus aquí, us dono totes les herbes que donen llavor, que hi ha a la façana de tota la terra, i tots els arbres que tenen en ell. el fruit de l'arbre i la llavor: aquest serà el vostre aliment* ".

El pensament adventista és inseparable del projecte cristià revelat per Déu. El retorn de Jesucrist s'esmenta en nombroses cites bíbliques: Psa.50:3: "***Ell ve, Déu nostre*** , no es queda en silenci; davant d'ell hi ha un foc devorador, al seu voltant una violenta tempesta "; Psa.96:13: " ... davant el Senyor! Perquè ve, ***perquè ve a jutjar la terra*** ; jutjarà el món amb justícia i el poble segons la seva fidelitat. »; Isa. 35:4: "*Digues als qui estan turbats de cor: Teniu coratge, no tingueu por; aquí és el teu Déu, vindrà la venjança, la retribució de Déu; **Ell mateix vindrà i us salvarà*** "; Oss.6:3: "*Coneixem-nos, busquem conèixer el Senyor; la seva vinguda és tan segura com la de l'alba. **Ell vindrà per nosaltres com la pluja** , com la pluja de primavera que rega la terra* "; a les Escriptures de la nova aliança llegim: Mt.21:40: "*Ara, **quan vingui el Senyor de la vinya** , què farà amb aquests pagesos?* »; 24:50: " ... *l'amo d'aquest servent vindrà en un dia que no espera, i en una hora que no sap,* "; 25:31: "*Quan el Fill de l'home vingui en la seva glòria* , amb tots els àngels, s'asseurà al tron de la seva glòria. »; Jea.7:27: "*No obstant això, sabem d'on ve aquest; però Crist, quan vingui* , ningú sabrà d'on és. »; 7:31: « *Molta gent de la gent va creure en ell i va dir: **El Crist, quan vingui** , farà més miracles que aquest?* »; Heb.10:37: "*Una mica més: el que ha de venir vindrà* , i no tardarà ". L'últim testimoni de Jesús: Joan 14:3: "*I quan vaig i us prepari un lloc , **tornaré i us portaré amb mi** , perquè allà on sóc jo també hi sigueu* "; El testimoni dels àngels: Act.1:11: "*I ells van dir: Homes de Galilea, per què deixeu de mirar al cel? **Aquest Jesús, que ha estat pres d'entre vosaltres al cel, vindrà de la mateixa manera que el vau veure anar al cel.*** ". El projecte adventista del Messies apareix a: Isa.61:1-2: "*L'espirit del Senyor, YaHWéH, està sobre mi, perquè YaHWéH m'ha ungit per portar una bona nova als pobres; M'ha enviat a guarir els que tenen el cor trencat, a proclamar la llibertat als captius i la llibertat als presoners; per proclamar un any de favor de YaHWéH, ...* " Aquí, llegint aquest text a la sinagoga de Natzaret,

Jesús va aturar la seva lectura i va tancar el llibre, perquè la resta, sobre el " *dia de venjança* " només s'havia d'aconseguir 2003 anys després, pel seu gloriós retorn diví: " *i un dia de venjança del nostre Déu ; consolar tots els afligits; »*

L'adventisme avui té múltiples cares, i en primer lloc, l'aspecte institucional oficial que va rebutjar l'any 1991, les últimes llums que Jesús li va oferir, a través de l'humil instrument humà que sóc. Els detalls apareixeran si escau en aquest document. Hi ha nombrosos grups adventistes dissidents escampats per la terra. Aquesta llum s'adreça a ells com a prioritat. Ella és la "gran llum" cap a la qual la nostra germana espiritual gran, Ellen White, volia dirigir el poble adventista. Va presentar el seu treball com la "la petita llum" que porta a la "gran". I en el seu darrer missatge públic, brandant la Sagrada Bíblia amb les dues mans, va declarar: "Germans, us recomano aquest llibre". El seu desig és ara satisfet; Daniel i Apocalipsi estan completament desxifrats mitjançant l'ús estricte dels codis bíblics. La perfecta harmonia revela la gran saviesa de Déu. Lector, siguis qui siguis, t'exhorto a no cometre els errors del passat, ets tu qui t'has d'adaptar al pla diví, perquè el Totpoderós no s'adaptarà al teu punt de vista. El rebuig de la llum és un pecat mortal sense cap remei; la sang vessada per Jesucrist no la cobreix. Tanco aquest important parèntesi i torno a la " *calamitat* " anunciada.

Abans d'apropar-nos a la història de l'Apocalipsi, us he d'explicar per què, en general, les profecies inspirades per Déu són per a nosaltres, els éssers humans, vitals en la màxima mesura, ja que el seu coneixement o menyspreu donarà lloc a la vida eterna o la mort permanent. El motiu és el següent: als éssers humans els agrada l'estabilitat i, com a tal, tenen por al canvi. En conseqüència, protegeix aquesta estabilitat i transforma la seva religió en tradició, descartant tot allò que es presenta en un aspecte de novetat. Així és com, per a la seva ruïna, van actuar primer els jueus de l'antiga aliança divina, als quals Jesús no dubta a denunciar com a " *una sinagoga de Satanàs* " en Apoc. 2:8 i 3:9. Adherint-se a la tradició dels pares, creien que amb aquest mitjà aconseguirien protegir la seva relació amb Déu. Però què passa en aquest cas? L'home ja no escolta Déu quan li parla, sinó que demana a Déu que l'escolti parlar. En aquesta situació, Déu ja no troba el seu compte, tant més que, si és cert que ell mateix no canvia en el seu caràcter i en el seu judici que es manté eternament igual, també ho és que el seu projecte està en constant creixement i canviant constantment. N'hi ha prou amb un vers per confirmar aquesta idea: « *El camí dels justos és com la llum resplendent, la lluentor de la qual augmenta fins a la meitat del dia.* (Pr 4:18).» El " *camí* " d'aquest vers és equivalent al " *camí* " encarnat en Jesucrist. Això demostra que la veritat de la fe en Crist també evoluciona amb el temps, segons l'elecció de Déu, d'acord amb el seu pla. Els candidats a l'eternitat haurien de donar a les paraules de Jesús el sentit que es mereixen quan els va dir: " *Al qui guarda les meves obres fins al final li donaré...* (Ap. 2:26)". Molts pensen que n'hi ha prou amb mantenir el que s'ha après des del principi fins al final; i aquest ja era l'error dels jueus nacionals i la lliçó de Jesús en la seva paràbola dels talents. Però això és oblidar

que la veritable fe és una relació permanent amb l'Esperit del Déu viu que té cura de donar als seus fills aquest menjar que surt de la seva boca en tot moment i en tot moment. La paraula de Déu no es limita a les sagrades escriptures de la Bíblia, després d'ella, queda permanentment, el "Logos" viu, la Paraula momentàniament feta carn, Crist actuant en l'Esperit Sant per continuar el seu diàleg amb els que el tenen. estimar-lo i buscar-lo amb tota l'ànima. Puc donar testimoni d'aquestes coses ja que personalment m'he beneficiat d'aquesta aportació de llum nova que comparteixo amb els qui l'estimen tant com jo. La novetat rebuda del cel millora constantment la nostra comprensió del seu projecte revelat i hem de saber decidir i abandonar les interpretacions obsoletes quan queden obsoletes. La Bíblia ens convida a fer això: " *Examineu-ho tot; aferra't al que és bo;* (1 Tes. 5:21).

El judici de Déu s'adapta contínuament a aquesta progressiva evolució de la llum inspirada i revelada als dipositaris electes dels seus oracles. Així, el respecte estricte de la tradició provoca pèrdues, perquè impedeix que l'ésser humà s'adapti a l'evolució del programa d'estalvi que es va revelant progressivament fins a la fi del món. Hi ha una expressió que pren tot el seu valor en l'àmbit religiós, és: la veritat del temps present o la veritat present . Per entendre millor aquest pensament, cal mirar cap al passat, on en temps dels apòstols teníem una perfecta doctrina de la fe. Més tard, en temps profetitzats d'extrema foscor, la doctrina dels apòstols va ser substituïda per la de les dues "Romes"; l'imperial i el papal, les dues fases d'un mateix projecte diví preparat per al diable. Per tant, l'obra de reforma justifica el seu nom, perquè implica desarrelar falses doctrines i replantar les bones llavors destruïdes de la doctrina apostòlica. Amb molta paciència, Déu va donar temps, molt de temps, perquè la seva llum fos restaurada fins a la seva plenitud. A diferència dels déus pagans que no reaccionen, perquè no existeixen, el Déu creador viu eternament, i demostra que existeix, amb les seves reaccions i les seves accions inimitables; per desgràcia per a l'home, sota l'aparença de càstigs durs. Qui mana a la natura, qui dirigeix els llamps, els trons i els llamps, qui desperta els volcans i els fa llançar foc a la humanitat culpable, que provoca terratrèmols i maremotges destructors, és també qui ve a xiuxiuejar en la ment dels seus càrrecs electes, l'evolució del seu projecte, el que s'està preparant per fer, com ja havia anunciat amb antelació, molt abans. " *Perquè el Senyor Déu no fa res fins que ha revelat el seu secret als seus servents els profetes* ", segons Amós 3:7.

La primera mirada a l'Apocalipsi

En la seva presentació, Joan, l'apòstol del Senyor Jesucrist, ens descriu les imatges que Déu li dóna en visió i els missatges que escolta. En aparença, però només en aparença, Apocalipsi, traducció del grec "apocalupsis", no revela res, perquè conserva el seu aspecte misteriós i incomprensible per a la multitud de creients que la llegeixen. El misteri els desanima, i es redueixen a ignorar els secrets revelats.

Déu no ho fa sense raó. En actuar d'aquesta manera, Ell ens ensenya com de santa és la seva Revelació i, com a tal, només està destinada als seus elegits. I aquí és on convé tenir clar el tema, els seus escollits no són els qui diuen ser-ho, sinó exclusivament els que ell mateix reconeix com els seus servents, perquè destaquen, falsos creients, per la seva fidelitat i obediència. .

*“ Revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per mostrar als seus servents les coses que havien de passar **ràpidament**, i que va donar a conèixer, enviant el seu àngel, al seu servent Joan, que va donar testimoni de la paraula de Déu i del testimoni de Jesucrist. , tot el que va veure. (Apocalipsi 1:1-2).*

Així, el que va declarar a Joan 14:6: « *Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú ve al Pare sinó per mi* », ve, a través del seu Apocalipsi, la seva Revelació, a mostrar als seus servents el camí de la veritat que els permet obtenir la vida eterna ofert i proposat en el seu nom. Per tant, només l'obtindran aquells que jutgi dignes de rebre-la. Després d'haver mostrat concretament a través del seu ministeri terrenal el que constitueix el model de la veritable fe, Jesús reconeixerà els qui són dignes d'ell i del seu sacrifici expiatori voluntari, en la mesura que s'han compromès de debò amb aquest camí model en el qual va caminar davant d'ells. La seva consagració plena al servei de Déu és l'estàndard proposat. Si el Mestre va dir a Pilat: " *...He vingut al món per donar testimoni de la veritat...* (Jn 18:37)", en aquest mateix món, els seus escollits han de fer el mateix.

Cada misteri té la seva explicació, però per aconseguir-ho cal utilitzar les claus que obren i tanquen l'accés als secrets. Però per desgràcia dels curiosos superficialment, una clau principal és Déu mateix, en persona. A la seva oï i segons el seu judici infal·lible i perfectament just, obre o tanca la intel·ligència humana. Aquest primer obstacle fa que el llibre revelat sigui incompreensible i la Sagrada Bíblia en general es converteix, quan se sotmet a la lectura dels falsos creients, en una col·lecció d'articles de coartades religioses. I hi ha molts d'aquests falsos creients, per això, a la terra, Jesús havia multiplicat les seves advertències sobre els falsos Cristos que apareixerien fins a la fi del món, segons Mt.24:5-11-24 i Mt. 7:21 al 23, on adverteix contra les falses afirmacions dels que clamen per ell.

L'Apocalipsi és, doncs, la revelació de la història de la veritable fe reconeguda per Jesucrist en el Pare i en l'Esperit Sant procedent del Pare, l'únic Déu creador. Aquesta veritable fe qualifica els seus escollits que travessen moments d'extrema confusió religiosa al llarg dels segles foscos. Aquesta situació justifica el símbol d' *estrelles* que Déu atribueix als elegits als quals reconeix, encara que sigui momentàniament, perquè com ells, segons Gènesi 1:15, brillen en les tenebres, " *per il·luminar la terra* ". »

La segona clau de l'Apocalipsi s'amaga al llibre del profeta Daniel, un dels llibres de l'antiga aliança, que constitueix el primer dels " *dos testimonis* " de Déu citats a Apocalipsis 11:3; el segon és l'Apocalipsi i els llibres de la nova aliança. Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va cridar l'atenció dels seus deixebles sobre aquest profeta Daniel, el testimoni del qual està classificat en els llibres històrics de la santa "Torà" jueva.

La revelació divina pren la forma de dues columnes espirituals. Tan cert és que els llibres de Daniel i el de l'Apocalipsi donats a Joan són interdependents i complementaris per portar, com dues columnes, el capitell d'una revelació celestial divina.

La revelació és, doncs, la història de la fe veritable que Déu defineix en aquest vers: « *Feliços els qui llegeixen i els qui escolten les paraules de la profecia, i els que guarden les coses que hi estan escrites! Perquè el temps és a prop* (Apocalipsis 1:3).

El verb "llegir" té un significat precís per a Déu que associa el fet d'entendre el missatge llegit. Aquest pensament s'expressa a Isaïes 29:11-12: « *Tota revelació és per a vosaltres com les paraules d'un llibre segellat que es donen a un home que sap llegir, dient: Llegiu això! I qui respon: no puc, perquè està segellat; o com un llibre regalat a un home que no sap llegir, dient: Llegeix això! I qui respon: no sé llegir* ». Amb aquestes comparacions, l'Esperit confirma la impossibilitat d'entendre els missatges divins codificats per a aquells que « L'honoren amb la boca i els llavis, però el cor està lluny d'ell », segons Isa.29:13: « *El Senyor va dir: Quan això la gent s'acosta a mi, m'honra amb la boca i els llavis; però el seu cor està lluny de mi, i la por que té de mi és **només un precepte de la tradició humana*** ».

Una tercera clau s'uneix a la primera. També es troba en Déu, que sobiranament escull d'entre els seus elegits, aquell que permetrà "llegir" la profecia per il·luminar els seus germans i germanes en Jesucrist. Perquè Pau ho recordava a 1 Co. 12:28-29: « *I Déu ha nomenat a l'Església primer apòstols, segon profetes, tercer mestres, després els que tenen el do dels miracles, després els que tenen el do de la curació, dels ajudar, de governar, de parlar diverses llengües. Tots són apòstols? Tots són profetes? Són tots metges?* ».

En l'ordre dirigit per Déu, no s'improvisa com a profeta per decisió humana personal. Tot està succeint com Jesús va ensenyar a la paràbola, no hem de precipitar-nos a ocupar el primer lloc al davant de l'escenari, sinó que, al contrari, hem de seure al fons de la sala, i esperar, si és necessari, que Déu ens convida a anar a la primera fila. No aspirava a cap paper en particular en la seva obra, i només tenia una gran gana per entendre el significat d'aquests missatges estranys que vaig llegir a l'Apocalipsi. I va ser Déu qui, abans d'entendre el significat, em va cridar en una visió. Així que no us sorprengui el caràcter excepcionalment lluminós de les obres que presento; és el fruit d'una missió autènticament apostòlica.

La incapacitat momentània d'entendre els seus secrets revelats en codi és, per tant, normal i esperada en l'ordre establert per Déu. La ignorància no constitueix una falta, sempre que no sigui conseqüència d'una negativa a la llum donada. En cas de rebuig del que revela a través dels profetes que encarrega per a aquesta tasca, la sentència divina és immediata: és la ruptura de relació, protecció i esperança. Així, un profeta missioner, Joan, va rebre de Déu una visió codificada, en el temps del final, un altre profeta missioner us presenta avui les visions descodificades de Daniel i Apocalipsi, oferint-vos totes les garanties de la benedicció divina a través de la seva claredat sublim. Per a aquesta descodificació, només una font: la Bíblia, res més que la Bíblia, sinó tota la Bíblia, sota la il·luminació de l'Esperit Sant. L'atenció de Déu i el seu amor es concentren en les criatures humanes més senzilles, com els nens obedients, que s'han tornat rars en el temps del final. La comprensió del pensament diví només es pot aconseguir amb una col·laboració estreta i intensa entre Déu i el seu servent. La veritat no es pot robar; ella s'ho mereix. És rebut pels qui l'estimen com una emanació divina, un fruit, una essència del Senyor estimat i adorat.

La construcció completa de la gran Revelació aportada de manera complementària pels llibres Daniel i Apocalipsi és gegantina i enganyosament complexa. Perquè en realitat Déu esmenta sovint els mateixos temes sota aspectes i detalls diferents i complementaris. Al nivell de domini que tinc avui de l'assignatura, la història religiosa revelada és realment molt senzill de resumir.

Encara queda una quarta clau: som nosaltres mateixos. Hem de ser escollits, perquè la nostra ànima i tota la nostra personalitat han de compartir amb Déu, totes les seves concepcions del bé i del mal. Si algú no li pertany, segur que desafiarà la seva doctrina en un punt o altre. La gloriosa Revelació només apareix clara en les ments santificades dels elegits. La veritat és tal que no es pot negociar, no es pot negociar, s'ha de prendre tal com és o deixar-ho. Tal com va ensenyar Jesús, tot es decideix per "sí" o "no". I el que l'home afegeix prové del Maligne.

Encara queda un criteri fonamental que exigeix Déu: la humilitat total. L'orgull d'una obra és legítim, però l'orgull mai ho serà: “ *Déu resisteix als orgullós però fa gràcia als humils* (Jac.4:6). L'orgull com l'arrel del mal que va provocar la caiguda del diable amb les seves monstruoses conseqüències per a ell i per a totes les criatures celestials i terrenals de Déu, és impossible que un ésser orgullós obtingui l'elecció en Crist.

La humilitat, la veritable humilitat, consisteix a reconèixer la nostra debilitat humana i creure en les paraules de Crist quan ens diu: “ *Sense mi no podeu fer res* (Jn 15,5)”. En aquest “ *res* ” es troba, principalment, la possibilitat d'entendre el significat dels seus missatges profètics codificats. Et diré per què i et donaré l'explicació. En la seva saviesa, la seva saviesa divina, el Senyor va inspirar Daniel amb les seves profecies en elements separats per dècades. Abans que em va inspirar amb la idea de fer una síntesi comparativa de totes aquestes profecies separades en capítols, ningú no ho havia fet abans que jo. Perquè és només a través d'aquesta tècnica que les acusacions presentades per Déu aconsegueixen precisió i claredat. El secret de la llum es basa en la síntesi de tots els textos profètics, en l'estudi paral·lel de les dades dels seus capítols separats i, sobretot, en la recerca per tota la Bíblia del significat espiritual dels símbols trobats. Fins que no s'utilitzava aquest mètode, el llibre de Daniel, sense el qual la profecia de l'Apocalipsi continua sent completament incomprendible, les acusacions divines esmentades no preocupaven massa a aquells a qui concernien. És per canviar aquesta situació que l'Esperit Sant de Jesucrist em va inspirar a deixar clar el que fins aleshores es mantenia obscur. La identificació dels quatre objectius principals de la ira divina es revela així d'una manera indiscutible. Déu no reconeix cap altra autoritat que la de la seva paraula escrita, i és aquesta la que denuncia i acusa, sota el títol dels seus “ *dos testimonis* ” segons Apoc. 11:3, els pecadors terrestres i celestials. Vegem ara aquesta història profètica revelada en resum.

Primera part : la història d'Israel a la deportació des del 605

Daniel arriba a Babilònia (-605) Dan.1

Les visions de Daniel dels governants successius

1-L'imperi caldeu: Dan.2:32-37-38; 7:4.

- 2-L'imperi mede i persa: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.
- 3-L'imperi grec: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.
- 4-L'imperi romà: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.
- 5-Els regnes europeus: Dan.2:33; 7:7-20-24.
- 6-El règim papal: . . . . . Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Segona part : Daniel + Apocalipsi

Profecia sobre la primera vinguda del Messies rebutjada pels jueus: Daniel 9.

Persecucions dels jueus per part del rei grec Antíoc IV Epífanes (-168) : anunci d'una *gran calamitat* : Dan.10:1. El compliment: Dan.11:31. Persecucions romanes (70): Dan.9:26.

Després dels caldeus, els medes i els perses, els grecs, la dominació de Roma, imperial, després papal, a partir del 538. A Roma, la fe cristiana es troba amb el seu enemic mortal en les seves dues successives fases imperial i papal: Dan.2:40. fins a 43; 7:7-8-19 al 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 a 6-13 a 16; 13:1-10; 14:8.

Des del 1170 (Pierre Valdo), obra de la Reforma fins al retorn de Crist: Apo.2:19-20-24 al 29; 3:1 a 3; 9:1-12; 13:11 a 18.

Entre 1789 i 1798, l'acció punitiva de l'ateisme revolucionari francès: Ap.2:22; 8:12; 11:7-13.

L'imperi de Napoleó I : Apo.8:13.

A partir de 1843, la prova de la fe adventista i les seves conseqüències: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Caiguda del protestantisme tradicional: Apoc.3:1 a 3; el seu càstig: Apoc.9:1 al 12 (el ^{5è} *trompeta*). Beneïts pioners adventistes: Apoc.3:4-6.

Des de 1873, la benedicció oficial de la institució universal adventista del setè dia: Daniel 12:12; Apocalipsi 3:7; el *segell de Déu* : Rev.7; la seva missió universal o missatges dels tres àngels: Apoc.14:7 a 13.

A partir de 1994, sotmesa a una prova de fe profètica, la fe adventista institucional va caure: Apoc.3:14 a 19. La conseqüència: es va incorporar al camp protestant rebutjat des de 1844: Ap.9:5-10. El seu càstig: Apoc.14:10 (*ell també beurà ...*).

Entre 2021 i 2029, Tercera Guerra Mundial: Daniel 11:40 a 45; Ap. 9:13 al 19 (el ^{6è} *trompeta*).

L'any 2029, fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual: Apo.15.

La prova universal de la fe: la llei dominical imposada: Ap. 12:17; 13:11-18; 17:12-14; les set últimes plagues: Apoc.16.

A la primavera de 2030, " *Armageddon* ": decret de mort i retorn gloriós de Crist: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Apocalipsi 13:15; 16:16. La *setena trompeta* : Apoc.1:7; 11:15-19; 19:11 a 19. La *setena última plaga* : Apoc. 16:17. La *verema o el càstig dels falsos mestres religiosos*: Apoc. 14:17 a 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Des de la primavera de 2030, el setè mil·lenni o gran dissabte per a Déu i els seus elegits: vençut, Satanàs està encadenat a la terra desolada durant *mil anys*

: Apocalipsis 20:1 a 3. Al cel, els elegits jutgen els caiguts: Daniel 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Cap al 3030, el Judici Final: la glòria dels elegits: Apo.21. *La segona mort* a la terra: Daniel 7:11; 20:7 al 15. A la terra renovada: Apoc.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Els símbols de Roma a la profecia

L'aspecte obscur de les profecies es basa en l'ús de símbols diferents encara que afectin a la mateixa entitat. Per tant, esdevenen complementàries, en comptes d'excloure's mútuament. Això permet a Déu mantenir l'aspecte misteriós dels textos i construir en un esbós, els diferents aspectes del tema objectiu. Així és amb el seu principal objectiu: Roma.

En Dan.2, en la visió de l'estàtua, és el quart imperi amb el símbol “ *comes de ferro* ”. El “ *ferro* ” reflecteix el seu caràcter dur i el seu lema llatí “DVRA LEX SED LEX”, traduït com: “la llei és dura, però la llei és la llei”. A més, les “ *comes de ferro* ” recorden l'aparició dels legionaris romans revestits amb corasses de ferro al tors, al cap, a les espatlles, als braços i a les *comes*, avançant a peu en columnes llargues, organitzades i disciplinades.

A Dan.7, Roma, en les seves dues fases paganes, la republicana i la imperial, és encara el quart imperi descrit com “ *un monstre terrible amb dents de ferro* ”. El *ferro* de les seves *dents* la connecta amb les *potes de ferro* d'en Dan.2. També té “ *deu banyes* ” que representen deu regnes europeus independents que es formaran després de la caiguda de l'Imperi Romà. Aquesta és l'ensenyament donat a Dan.7:24.

Dan.7:8 descriu l'aparició d'un onzè “ *corn* ” que es convertirà en la profecia, l'objectiu principal de tota ira divina. Rep el nom de “ *corneta* ” però, paradoxalment, Dan.7:20 li atribueix “ *una aparença més gran que les altres* ”.

L'explicació es donarà a Dan.8:23-24, “ *aquest rei descarat i astut... triomfarà en les seves empreses; destruirà els poderosos i el poble dels sants* ”. Això és només una part de les accions que Déu atribueix a aquesta segona dominació romana, que es va dur a terme a partir del 538, amb l'establiment del règim papal que va imposar la fe catòlica romana a través de l'autoritat imperial de Justinià¹. Haurem de prendre nota de totes les acusacions que Déu presenta de manera dispersa, al llarg de la profecia, contra aquest règim autocràtic i despòtic, però religiós, que representa el papat romà. Si Dan.7:24 l'anomena “ *diferent del primer* ”, és precisament perquè el seu poder és religiós i que descansa en la credulitat dels poderosos que el temen i temen la seva influència amb Déu; que Dan.8:25 atribueix a “ *l'èxit dels seus artificis* ”. Alguns poden trobar anormal que vinculi el rei de Daniel 7 amb el rei de Daniel 8. Per tant, he de demostrar la justificació d'aquest vincle.

A Dan.8 ja no trobem les quatre successions imperials de Dan.2 i 7, sinó només dos d'aquests imperis, a més a més clarament identificats en el text: l'imperi Meda i Persa, designat per un “ *ram* ” i l'imperi grec. imatge d'una “ *cabra* ” que precedeix l'imperi romà. L'any 323 va morir el gran conqueridor grec Alexandre el Gran, “ *es va trencar la gran banya de la cabra* ”. Però sense hereu, el seu imperi es divideix entre els seus generals. Després de 20 anys de guerra entre ells, només queden 4 regnes “ *quatre banyes es van alçar als quatre vents del cel per substituir-la* ”. Aquestes quatre banyes són Egipte, Síria, Grècia i Tràcia. En aquest capítol 8, l'Esperit ens presenta el naixement d'aquest quart imperi que, inicialment, només va ser una ciutat occidental, primer monàrquica, després republicana des del - 510. És en el seu règim republicà quan Roma va anar guanyant poder transformant els pobles. que va demanar la seva ajuda a les colònies romanes. Així és com, al vers 9, sota el nom de “ *corneta* ” que ja designa el règim papal romà en Dan.7, l'arribada de la Roma republicana a la història d'Orient on hi ha Israel, realitzada per la seva intervenció a Grècia, “ *una de les quatre banyes* ”. Com acabo de dir, es va convocar el 214 per resoldre una disputa entre dues lligues gregues, la lliga aquea i la lliga etòlica, i el resultat va ser per a Grècia, la pèrdua de la seva independència i l'esclavitud colonial als romans en - 146. El vers 9 evoca les successives conquestes que faran d'aquest petit poble d'Itàlia el quart imperi representat pel “ *ferro* ” en profecies anteriors. La ubicació geogràfica del raonament és la d'Itàlia on es troba Roma. El naixement dels seus fundadors Ròmul i Rem compta amb una lloba que els hauria alletat. En llatí la paraula Louve és "lupa" que significa lloba però també prostituta. Així des de la seva creació aquesta ciutat va ser marcada per Déu pel seu doble destí profètic. La trobarem com una lloba a la vall de Jesús, que la compararà amb una prostituta a Apoc.17. Aleshores, la seva extensió cap al seu “ *sud* ”, s'aconseguí conquerint el sud d'Itàlia (-496 a - 272), sortint aleshores victoriosos de les guerres lliurades contra Cartago, l'actual Tunis, des del 264 a.C. La següent fase cap al seu “ *est* ” és la de la seva intervenció a Grècia com acabem de veure. És allà on es descriu com “ *sorgint d'una de les quatre banyes* ” de l'imperi grec destrossat heretat d'Alexandre el Gran. Cada cop més poderosa, al - 63, Roma acabarà imposant la seva presència i el seu poder colonial a Judea que l'Esperit anomena “ *el país més bell* ” perquè ha estat la seva obra des de la seva

creació després de la sortida del seu poble d'Egipte. Aquesta expressió es repeteix a Ezequiel 20:6-15. Precisió històrica: novament, Roma va ser cridada per Hircan per lluitar contra el seu germà Aristòbul. Les tres conquestes romanes descrites, en la mateixa forma geogràfica que les del “ *ram* ” medo-persa del mateix capítol, són coherents amb el testimoni històric. S'aconsegueix, doncs, l'objectiu marcat per Déu: l'expressió “ *corneta* ” de Dan.7:8 i Dan.8:9 es refereix, en ambdues referències, a la identitat romana. La cosa està demostrada i indiscutible. Sobre aquesta certesa, l'Esperit diví podrà completar el seu ensenyament i les seves acusacions contra aquest règim religiós papal, que concentra en si mateix tots els llamps del cel. La successió de la Roma papal a la Roma imperial s'ha demostrat a Dan.7, aquí, a Dan.8, l'Esperit salta els segles que els separen, i des del vers 10, torna a apuntar a l'entitat papal, el seu enemic mortal favorit; i no sense causa. Perquè accedeix a la religió cristiana dels ciutadans del regne del cel reunits per Jesucrist: “ *aixecar-se a l'exèrcit del cel* ”. La cosa es va aconseguir l'any 538 pel decret imperial de Justinià I ^{que} va oferir a Vigili I l'autoritat ^{religiosa} i el tron papal del Vaticà. Però armat amb aquest poder, actua contra els sants de Déu, als quals persegueix en nom de la religió cristiana, com ho faran els seus successors històrics durant quasi 1260 anys (entre 538 i 1789-1793). La precisió històrica confirma l'exactitud d'aquesta durada, sabent que el decret es va redactar l'any 533. Els 1260 anys van acabar, doncs, en aquest càlcul, l'any 1793, any en què en el "Terror" revolucionari es va decretar l'abolició de l'església romana. " *Ella va fer caure algunes de les estrelles a terra i les va trepitjar* ". La imatge serà recollida a Apocalipsis 12:4: " *La seva cua va arrossegar un terç de les estrelles del cel i les va llançar a la terra* ". Les claus es donen a la Bíblia. Pel que fa a les estrelles, són a Gènesi 1:15: « *Déu les va posar a l'extensió del cel per il·luminar la terra* »; a Gènesi 15:5 es comparen amb la descendència d'Abraham: “ *Mira cap al cel i compta les estrelles, si pots comptar-les; tal serà la vostra posteritat ”; a Dan.12:3: “ *els qui ensenyaran la justícia a molts brillaran com les estrelles per sempre i per sempre* ”. La paraula “ *cua* ” cobrarà gran importància en l'Apocalipsi de Jesucrist, ja que simbolitza i designa “ *el profeta que ensenya la mentida* ”, tal com ens revela Isaïes 9:14, obrint així la nostra comprensió del missatge codificat diví. El règim papal de Roma està, doncs, al llarg dels segles del seu domini i des del seu origen, dirigit per falsos profetes, segons el judici sant i just revelat per Déu.*

A Dan.8:11, Déu acusa el papat d'aixecar-se contra Jesucrist, l'únic “ *Cap dels governants* ”, com deixarà clar el vers 25, també citat com “ *Rei dels reis i Senyor dels senyors* ”, a Apocalipsi .17. :14; 19:16. Llegim: “ *Es va aixecar al capità de l'exèrcit, li va treure el perpetu i va bolcar la base del seu santuari* ”. Aquesta traducció es diferencia de les traduccions actuals, però té el mèrit de respectar estrictament el text original hebreu. I en aquesta forma el missatge de Déu adquireix coherència i precisió. El terme “ *perpetu* ” no es refereix aquí a “sacrifici”, perquè aquesta paraula no està escrita en el text hebreu, la seva presència és il·lícita i no justificada; a més, distorsiona el sentit de la profecia. De fet, la profecia apunta a l'era cristiana en la qual, segons Dan.9:26, *els sacrificis i les ofrenes* van ser abolits. Aquest terme “ *perpetu* ” fa referència a una propietat exclusiva de Jesucrist que és el seu sacerdocí, és a dir, el seu poder com a

intercessor a favor només dels seus elegits a qui identifica i selecciona. Tanmateix, apoderant-se d'aquesta pretensió, el règim papal beneeix els maleïts i maleeix els beneïts per Déu als quals acusa falsament d'heretgia, posant-se com a model de fe divina; una afirmació totalment contestada per Déu en la seva revelació profètica que l'acusa, a Dan.7:25, de " *formar el disseny per canviar els temps i la llei* ". L'heretgia és, per tant, en tota l'obra del règim papal, fet que no és digne de portar o pronunciar cap judici religiós. El *perpetu* és, per tant, d'acord amb els ensenyaments d'Heb.7:24, el " *sacerdoci intransmissible* " de Jesucrist. És per això que el papa no pot reclamar una transmissió del seu poder i autoritat de Déu en Jesucrist; per tant, només li podria robar il·legalment amb totes les conseqüències que aquest robatori tindrà, per a ell i els que sedueix. Aquestes conseqüències es revelen a Dan.7:11. En el judici final, patirà la " *segona mort, llançada viva al llac de foc i sofre* ", amb la qual s'ha amenaçat durant molt de temps a si mateix, als monarques i a tots els homes, perquè el servissin i el tinguessin por: " *Llavors jo Vaig mirar per les paraules arrogants que deia la banya, i mentre mirava, la bèstia va ser assassinada i el seu cos va ser destruït, lliurat al foc per cremar-lo* ". Al seu torn, la Revelació de l'Apocalipsi confirmarà aquesta sentència del just judici del veritable Déu indignat i frustrat, en Apoc.17:16; 18:8; 19:20. Vaig optar per traduir " *i va enderrocar la base del seu santuari* " per la naturalesa espiritual de les acusacions contra el règim papal. De fet, la paraula hebrea "mecon" es pot traduir com: *lloc o base* . I en el cas que sorgeix, és efectivament *la base del santuari espiritual* el que es bolca. Aquest terme " *base* " es refereix, segons Ef. 2:20-21, al mateix Jesucrist, " *pedra principal de la cantonada* ", però també, tot el fonament apostòlic comparat amb un edifici espiritual, és a dir, un " *santuari* " propietat de Jesucrist, construït per Déu sobre ell. La suposada herència de Sant Pere és, doncs, contradida pel mateix Déu. Per a Popery, l'única herència de Pere és la continuació de l'obra dels seus botxins que el van crucificar després del seu diví Mestre. El seu règim d'inquisició reproduïa fidelment el model pagan inicial. Havent " *canviat els temps i la llei* " que Déu va establir, aquest règim intolerant i cruel, del qual alguns caps papals eren assassins, criminals notoris, com Alexandre VI Borja i el seu fill Cèsar, botxí i cardenal, testimonia la naturalesa diabòlica integral de la institució papal catòlica romana. Enormes massacres de gent pacífica van ser desencadenades per aquesta autoritat religiosa, per conversions forçades, sota pena de mort, i les ordres religioses de les croades dirigides contra els musulmans que ocupaven la terra d'Israel; una terra maleïda per Déu des de l'any 70, on els romans van venir a destruir " *la ciutat i la santedat* ", d'acord amb el que s'anuncia, a Dan.9:26, com a conseqüència del rebuig del Messies per part dels jueus. . La « *base del seu santuari* » es refereix a totes les veritats doctrinals rebudes pels apòstols que les van transmetre a les generacions futures a través de les escriptures de la nova aliança; el segon dels " *dos testimonis* " de Déu , segons Apoc.11:3. D'aquest testimoni silenciós, Popery només ha conservat els noms dels herois de la fe bíblica als quals fa adorar i servir en multitud per les seves multituds de seguidors. La veritat segons Roma queda registrada, en part, en el seu "missal" (la guia de la missa), que substitueix els " *dos testimonis* " de Déu ; els escrits de l'antiga i nova

aliança que junts constitueixen la Sagrada Bíblia contra la qual va lluitar matant els seus fidels seguidors.

El vers 12 de Dan.8 ens revelarà per què Déu mateix es va veure obligat a crear aquesta religió odiosa i detestable. " *L'exèrcit va ser lliurat a perpetu a causa del pecat* ". Així, les accions horribles i abominables d'aquest règim van existir, per desig de Déu, per castigar el " *pecat* ", que és, segons 1 Joan 3:4, la transgressió de la llei. I és una acció atribuïble ja a Roma però en la seva fase imperial pagana, perquè el pecat tan greu, que mereix aquest càstig, va tocar Déu en dos punts extremadament sensibles: la seva glòria com a Déu creador i vencedor en Crist. Veurem a Apocalipsis 8:7-8 que l'establiment del règim papal l'any 538 constitueix el segon càstig, infligit per Déu, i profetitzat pel símbol d'advertència de la " *segona trompeta* ". El precedeix un altre càstig, realitzat per les invasions bàrbares d'Europa que s'havia fet infidelment cristiana. Aquestes accions s'estenen entre 395 i 476, la causa dels càstigs infligits encara es troba abans de 395. Així, es confirma la data del 7 de març de 321, en la qual, l'emperador romà pagà, Constantí I ' per qui es va oferir la pau a els cristians de l'imperi, van ordenar per decret l'abandonament de la pràctica del dissabte que va substituir per la resta del primer dia. Ara, aquest primer dia va ser dedicat al culte pagà del sol divinitzat invicte. Déu va patir de sobte una doble indignació: la pèrdua del seu dissabte, commemoració de la seva obra com a creador i de la seva victòria final sobre tots els seus enemics, però també, en el seu lloc, l'extensió de l'honor pagana prestat el primer dia, en el mateix dia, rangs dels deixebles de Jesucrist. Poca gent entendreà la importància de la falla, perquè ens hem d'adonar que Déu no només és el creador de la vida, també és el creador i organitzador del temps, i només amb aquest propòsit va crear les estrelles del cel. El sol apareix el quart dia per marcar els dies, la lluna per marcar la nit i el sol de nou i les estrelles per marcar els anys. Però la setmana no està marcada per les estrelles, es basa únicament en una decisió sobirana del Déu creador. Per tant, representarà el signe de la seva autoritat i Déu s'encarregarà d'això.

Llum en dissabte

L'organització interna de la setmana és també l'expressió de la seva voluntat divina i Déu ho recordarà en el seu moment en el text del seu quart manament: “ *Recorda't del dia de repòs per santificar-lo. Tens sis dies per fer tota la teva feina, però el setè és el dia del Senyor, el teu Déu, en aquell dia, ni tu, ni la teva dona, ni els teus fills, ni els teus animals, ni l'estranger; és a les teves portes, perquè el Senyor va fer el cel, la terra i el mar i tot el que hi ha en ells en sis dies; per això va beneir el setè dia i el va santificar* ”.

Mireu bé, en aquesta cita, només es tracta dels números “ sis i set ”; ni tan sols s'esmenta la paraula dissabte. I en la seva forma “ setena ”, un nombre ordinal, el legislador creador insisteix en la posició que aquest *setè dia* ocupat . Per què aquesta insistència? Et donaré una raó per canviar, si cal, la teva visió sobre aquest manament. Déu va voler renovar l'ordre del temps que va establir des de la fundació del món. I si insisteix tant és perquè la setmana es construeix a la imatge del temps complet del seu projecte salvador: 7000 anys o més precisament, 6000 + 1000 anys. Per haver distorsionat el seu pla de salvació, en colpejar dues vegades la roca d'Horeb, Moisès va ser impedit d'entrar al Canaan terrestre. Aquesta era la lliçó que Déu volia donar sobre la seva desobediència. Des de 1843-44, el primer dia de descans comporta les mateixes conseqüències, però aquesta vegada impedeix l'entrada al Canaan celestial, la recompensa per la fe dels elegits que ofereix la mort expiatòria de Jesucrist. Aquest judici diví recau sobre els rebels, perquè, com l'acció de Moisès, la resta del primer dia no està d'acord amb el pla programat per Déu. Els noms es poden canviar sense moltes conseqüències, però el caràcter dels nombres és la seva immutabilitat. Per al Déu creador, que supervisa la seva creació, la progressiva progressió del temps té lloc a través d'una successió de setmanes de set dies. Immutablement, el primer dia

continuarà sent el primer dia i el " *setè* " seguirà sent el " *setè* ". Cada dia conservarà perpètuament el valor que Déu li va donar des del principi. I el Gènesi ens ensenya, al capítol 2, que el setè dia és objecte d'un destí particular: és " *santificat* ", és a dir, separat. Fins ara, la humanitat ha ignorat la veritable causa d'aquest valor especial, però avui, en el seu nom, dono l'explicació de Déu. A la seva llum, l'elecció de Déu queda clarificada i justificada: el setè dia profetitza el setè mil·lenni del projecte diví global de 7000 anys solars, dels quals els darrers " *mil anys* " citats a Apo.20, veuran els elegits de Jesucrist. entrar en l'alegria i la presència del seu estimat Mestre. I aquesta recompensa s'haurà obtingut gràcies a la victòria de Jesús sobre el pecat i la mort. El dissabte santificat ja no és només el record de la creació del nostre univers terrenal per part de Déu, sinó que també marca cada setmana l'avenç cap a l'entrada al regne dels cels on, segons Joan 14:2-3, Jesús " *prepara un lloc.* " pels seus estimats elegits. Aquí hi ha una raó molt bonica per estimar-lo i honrar-lo en aquest sant setè dia, quan sembla marcar el final de les nostres setmanes, a la posta de sol, al final del sisè ^{dia}.

A partir d'ara, quan llegiu o escolteu les paraules d'aquest quart manament, heu d'escoltar darrere de les paraules del text, Déu dient als éssers humans: "Tens 6000 anys per fer les obres de fe dels elegits, perquè has arribat al final a partir d'aquest temps, el temps dels **1000 anys** del *setè mil·lenni* ja no us pertocarà; només continuarà per als meus elegits que han entrat en la meua eternitat celestial, per mitjà de la veritable fe reconeguda per Jesucrist".

El dissabte apareix així com un signe simbòlic i profètic de vida eterna reservat als redimits de la terra. A més, Jesús ho va il·lustrar amb «la *perla de gran preu* » de la seva paràbola citada a Mt.13:45-46: « *El Regne del cel encara és com un comerciant que busca perles belles. Trobà una perla de gran preu ; i va anar a vendre tot el que tenia i la va comprar* ». Aquest vers pot rebre dues explicacions inverses. L'expressió " *regne del cel* " designa el projecte salvador de Déu. En representar el seu projecte, Jesucrist es compara amb un " *comerciant* " de " *perles* " que busca la *perla* , la més bella, la més perfecta i, per tant, la que aconseguix el preu més alt. Per trobar aquesta rara i, per tant, preciosa *perla* , Jesús va abandonar el cel i la seva glòria i a la terra, al preu de la seva terrible mort, va comprar de nou aquestes perles espirituals perquè esdevinguessin la seva propietat per a l'eternitat. Però a la inversa, el *comerciant* és l'escollit que té set de l'absolut, de la perfecció divina que serà la recompensa de la veritable fe. Aquí de nou, per guanyar aquest premi de la vocació celestial, abandona els valors terrenals vans i injusts per dedicar-se a prestar al Déu creador un culte que li agrada. En aquesta versió, la *perla de gran preu* és la vida eterna que Jesucrist va oferir als seus elegits a la primavera de l'any 2030.

aquesta *perla de gran preu* només pot afectar l'última època de l'adventisme; aquell els darrers representants del qual viuran fins al veritable retorn de Jesucrist. És per això que aquesta *perla de gran preu* reuneix el dissabte, el retorn de Crist i la santedat dels últims elegits. La perfecció doctrinal trobada en aquesta darrera època dóna als sants la imatge de la *perla* . La seva experiència específica d'entrar a l'eternitat amb vida confirma aquesta imatge *de perla* . I la seva vinculació al dissabte del setè dia que saben profetitzar el setè mil·lenni dóna al dissabte i al setè mil·lenni la imatge d'una joia preciosa única a la qual no es pot

comparar res més que una " perla de gran preu ". Aquesta idea apareixerà a Apocalipsis 21:21: " **Les dotze portes eren dotze perles ; cada porta era d'un sol taló** . La plaça de la ciutat era d'or pur, com un vidre transparent ". Aquest vers destaca la singularitat de l'estàndard de santificació requerit per Déu i, al mateix temps, la recompensa única d'obtenir la vida eterna mitjançant la seva entrada al dissabte del setè mil·lenni a través de " portes " simbòliques que representen les proves adventistes de la fe. Els últims redimits no són millors que els que els van precedir. Només la veritat doctrinal que Déu els va donar a conèixer és la que justifica la seva imatge de *perla* que succeeix a la de *les pedres precioses tallades* . Déu no fa mai una excepció per a les persones, però, depenent del temps en qüestió, s'ha reservat el dret de fer una excepció sobre l'estàndard de santedat requerit per obtenir la salvació. L'època cristiana examinada concerneix principalment l'època marcada pel retorn del pecat formalitzat religiosament des de l'establiment del règim papal romà, és a dir, des del 538. Així mateix, els inicis de la Reforma estan coberts per la seva compassió i la seva misericòrdia, i la transgressió. del dissabte no va ser imputat fins que el decret de Dan.8:14 va entrar en vigor, des de la primavera de 1843. En al·lusió subtil, la compra de la perla és proposada per Jesús en Apocalipsi 3:18: " **T'aconsello que compreu de mi or provat al foc, per fer-vos rics, i vestits blancs, per vestir-vos, i perquè no aparegui la vergonya de la vostra nuesa, i salvi ungeu-vos els ulls, perquè vegeu** ". Aquestes coses, que Jesús ofereix als qui en manquen, constitueixen els elements que donen a l'escollit el seu aspecte simbòlic de " perla " als ulls i al judici del Senyor Jesucrist. La " perla " s'ha de " comprar " a Ell, no s'obté gratuïtament. El preu és el de l'abnegació, la base de la lluita per la fe. En l'ordre respectiu, Jesús proposa vendre una fe provada per la prova que dona a l'escollit la seva riquesa espiritual; la seva justícia pura i impecable que cobreix la nuesa espiritual del pecador perdonat; l'ajuda de l'Esperit Sant que obre els ulls i la intel·ligència de l'home pecador al projecte revelat per Déu en les seves santes Escripures de la Bíblia.

En el temps dels 6000 anys de l'era cristiana, Déu va esperar fins al final d'aquest cicle terrenal per fer descobrir als seus últims elegits la magnificència del seu sant setè dia o dissabte santificat per al seu descans. Els funcionaris electes que entenen el significat ara tenen totes les raons per estimar-lo i honrar-lo com un do de Jesucrist. Pel que fa als qui no els agrada i el barallen, tenen i tindran tots els motius per odiar-lo perquè marcarà el final de la seva existència terrestre animal.

El decret de Daniel 8:14

Dan.8:12 continua dient: " *El corn va fer caure la veritat i va tenir èxit en les seves empreses* ". La " *veritat* " és, segons Psa.119:142, " *la llei* ". Però també és l'absolut contrari de la " *mentida* " que, segons Isa.9:14, caracteritza el " *fals profeta* " papal pel terme " *cua* " que l'acusa directament a Apocalipsis 12:4. De fet, tira a terra la veritat per instal·lar les seves " *mentides* " religioses al seu lloc. Les seves " *empreses* " només podien " *reeixir* ", ja que Déu mateix va fer que la seva aparició castigava la infidelitat cristiana practicada des del 7 de març de 321.

Els versos 13 i 14 prendran una importància vital fins a la fi del món. Al vers 13, els sants es pregunten quant de temps durarà l'extorsió del " *pecat perpetu* " i del " *pecat devastador* "; coses que acabem d'identificar. Però detingim-nos una mica en aquest " *pecat devastador* ". La devastació en qüestió és la de les ànimes o vides humanes. En definitiva, tota la humanitat delmada deixarà, durant els " *mil anys* " del setè mil·lenni, el planeta terra en la seva forma original " *sense forma i buit* " que li valdrà, a Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 i 20:1-3, el nom " *profund* " de Gènesi 1:2.

Els " *sants* " també es pregunten fins quan *serà trepitjada la "santedat i hostia" "cristiana"?* ". En aquesta escena, aquests " *sants* " es comporten com a servidors fidels de Déu, animats com Daniel, que es posa com a exemple a Dan.10:12, del desig legítim " *de entendre* » el projecte diví. Obtenen per als tres temes esmentats, una única resposta donada al vers 14.

D'acord amb les correccions i millores que Déu em va fer fer a partir del text original hebreu, la resposta donada és: " *Fins al matí al vespre, dos mil tres-cents, i la santedat serà justificada* ". Ja no hi és, el text obscur de la tradició: " *Fins dos mil tres-cents vespres i matins i el santuari serà purificat* ". Ja no es tracta de *santuari* sinó de *santedat* ; a més, el verb " *purificat* " es substitueix per " *justificat* ". , i el tercer canvi es refereix a l'expressió " *vespre matí* " que és realment singular en el text hebreu. D'aquesta manera, Déu elimina tota justificació a aquells que intenten canviar el nombre total dividint-lo per dos, prenent separar els vespres dels matins. El seu enfocament consisteix a presentar

la unitat de càlcul "el *matí del vespre* " que defineix un dia de 24 hores en Gen.1. Només llavors l'Esperit revela el número d'aquesta unitat: "2300". El nombre total de dies profètics citats queda així protegit. El verb " *justificat* " té com a arrel, en hebreu, la paraula "justícia" "tsedek". Per tant, la traducció que proposo està justificada. Aleshores, un error relacionat amb la paraula hebrea "qodesh" fa que aquest terme sigui " *santuari* ", que en hebreu és "miqdash". La paraula " *santuari* " està ben traduïda al vers 11 de Daniel 8, però no té lloc als versos 13 i 14 on l'Esperit utilitza la paraula "qodesh" que s'ha de traduir com " *santedat* ".

Quan sabem que el « *pecat devastador* » es dirigeix específicament a l'abandonament del dissabte, ell mateix objecte d'una **santificació divina particular** , aquesta paraula « *santedat* » il·lumina considerablement el sentit del missatge profètic. Déu anuncia que al final de les " *2300 vespres i matins* " citades, ell exigirà respecte a la resta del seu veritable " *setè dia* ", a tota persona que reclami la *santedat* i la " *justícia eterna* " obtinguda per Crist. La fi del « *pecat devastador* » implica la renúncia al culte religiós del diumenge, l'antic dia del sol, establert per Constantí I emperador pagà. Déu restableix així, al seu torn, les normes doctrinals de salvació que imperaven en temps dels apòstols. Només aquest terme « *santedat* » engloba totes les veritats doctrinals dels fonaments de la fe cristiana. Tenint com a model i origen l'ensenyament donat als jueus, la fe cristiana només aporta novetats, la substitució dels sacrificis d'animals, per la sang vessada per Jesucrist sobre el propiciatori amagat en una cova subterrània situada sota els seus peus al Gòlgota, com va agradar al nostre Salvador revelar i mostrar, al seu servent Ron Wyatt, l'any 1982. El descobriment dels temes afectats per la paraula " *santedat* " és progressiu i s'estén al llarg de tota la vida, però des de 2018, aquest temps és comptat i limitat, i avui, el 2020, només queden 9 anys per recuperar tots els aspectes.

Daniel 8:14 és un decret que mata l'ànima, perquè canviar el judici de Déu provoca la pèrdua de l'oferta de salvació de Crist per a tots els cristians dominicals catòlics romans practicants. L'esperit de la tradició heretada provocarà, doncs, la mort eterna de multituds, que sovint no són conscients de la seva condemna per part de Déu. És aquí on la demostració de l'amor a la veritat permet a Déu marcar « *la diferència* », pel que fa al destí que afecta « *els qui el serveixen i els qui no el serveixen* (Mal. 3:18)» .

Alguns esperits rebels voldran desafiar la mateixa idea d'un canvi atribuïble a Déu, que ell mateix declara: " *Jo no canvio* ", a Mal.3:6. És aleshores quan cal adonar-se que el canvi assolit el 1843-44 consisteix únicament en el restabliment d'una norma original fa molt de temps distorsionada i transformada . És per això que la benedicció dels elegits de la Reforma, imputada malgrat les seves obres imperfectes, presenta un caràcter excepcional, l'aspecte doctrinal del qual no es pot presentar com a model de la veritable fe. Aquest judici en particular per als primers reformadors és tan excepcional que Déu el recull i el revela a Apocalipsis 2:24 on va dir als protestants, abans de 1843: " *No us imposaré cap altra càrrega, només el que tingueu, ho guardeu fins vinc* ."

El " *ai* " que s'adjunta a l'entrada en aplicació d'aquest decret de Dan.8:14 és tan " *gran* " que Déu ho indica mitjançant l'anunci de tres " *grans mals* " a Apocalipsis 8:13. I amb conseqüències tan greus, és urgent conèixer la data de la

seva entrada en vigor. Aquesta era precisament la preocupació dels " sants " de Dan. 8:13. La durada es revela ara com a profètics " 2300 dies ", o 2300 anys solars reals, segons el codi donat a Ezequiel, un profeta contemporani de Daniel (Ezequiel 4:5-6). Aquest capítol 8, el tema del qual consisteix a posar fi al " pecat " romà, trobarà els elements que li manquen en Dan.9 on també allà es tractarà de " acabar amb el pecat ", però aquesta vegada, al " pecat original que va causar la pèrdua de la vida eterna, des d'Adam i Eva. L'operació es basarà en el ministeri terrenal del Messies Jesús i en l'ofrena voluntària de la seva vida perfecta, en redempció pels pecats dels seus elegits, i ho específic, només d'ells. El temps de la seva vinguda entre els homes és fixat per profecia en dies profètics. El missatge es refereix al poble jueu prioritari, ja que està en aliança amb Déu. Dona al poble jueu, per " acabar amb el pecat ", un període de " setanta setmanes " que representen 490 dies-anys reals. Però també indica el mitjà de datació del punt de partida del càlcul. " Des que la paraula va anunciar que es construiria Jerusalem, fins a l'ungit, hi ha... (7 + 62 = 69 setmanes)." Tres reis perses van donar aquesta autorització, però només el tercer, Artaxerxes I ' la va complir completament segons Esdras 7:7. El seu reial decret va ser promulgat a la primavera del 458 aC. El termini de 69 setmanes situa l'inici del ministeri de Jesucrist l'any 26. Especialment apuntant-se als darrers "set anys" reservats a l'obra de Jesús, que estableix, mitjançant la seva mort expiatòria, els fonaments de la nova aliança, el L'Esperit presenta al vers 27 de Dan.9, aquesta " setmana " de dies-anys " enmig " de la qual, per la seva mort voluntària, " fa que cessi el sacrifici i l'ofrena "; les coses oferts fins a Jesucrist, per a l'expiació dels pecats. Però la seva mort arriba per sobre de tot per " acabar amb el pecat ". Com hem d'entendre aquest missatge? Déu ofereix una demostració del seu amor que atraparà els cors dels seus elegits que, per retorn de l'amor i del reconeixement, lluitaran amb la seva ajuda contra el pecat. 1 Joan 3:6 confirma, dient: « Qui roman en ell no fa pecat; qui peca no l'ha vist ni l'ha conegut ". I reforça el seu missatge amb moltes altres cites.

A nivell doctrinal, la nova aliança construïda per Jesucrist només substitueix l'antiga. Així, ambdós pactes descansen sobre la mateixa base profètica revelada a Dan.9:25. La data – 458 pot servir, doncs, com a base per calcular les 70 setmanes fixades per al poble jueu, però també per a la dels 2300 dies-anys reals de Dan.8:14 que es refereixen a la fe cristiana. Gràcies a aquesta precisió datada, podem establir per a l'any 30 la mort del Messies i per a l'any 1843 l'entrada en aplicació del decret de Dan.8:14. Ambdós missatges arriben a " acabar amb el pecat " amb eternes conseqüències mortals per a aquells que persisteixen a ignorar-los, l'un com l'altre, fins que els colpeja la mort, o després de la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual que precedeix el gloriós retorn de Jesucrist. Fins a aquest punt final, la vida permet conversions sinceres que permeten accedir a l'estatus dels elegits.

P reparació per a Apocalipsi

L'escriptura del llibre està totalment feta per Déu. És ell qui tria les paraules i a Apoc.22:18-19, adverteix als traductors i escribes que s'encarregaran de transmetre o transcriure la història original, de generació en generació, que el més mínim canvi en les paraules els afectarà. valdrà la pena la pèrdua de la salvació. Així doncs, aquí tenim una obra molt particular de molt alta santedat. Puc comparar-lo amb un "trencaclosques" gegantí el muntatge del qual no es podria completar si es modifiqués la més mínima peça original. L'obra és doncs divinament colossal i segons la seva naturalesa, tot allò que Déu hi diu és cert, però cert per a la realització del seu projecte salvador; perquè adreça aquesta profecia als seus «serveis», més precisament, « *els seus esclaus* », de la fi del món. La profecia només serà interpretable quan els elements profetitzats estiguin a punt de complir-se o, en la seva major part, de complir-se.

La durada del temps global que havia de durar el projecte de salvació diví sempre ha estat ignorada pels homes. D'aquesta manera, en tot moment, el servent de Déu podia esperar ser testimoni de la fi del món, i Pau ho testimonia amb les seves paraules: « *Això dic, germans, **que el temps és curt** ; perquè d'ara endavant els qui tinguin dones siguin com els que no en tenen, els que ploren com no ploren, els que s'alegren com no s'alegren, els que compren com a no posseïdors i els qui utilitzen el món com a no utilitzar-lo, per la forma. d'aquest món passa* (1 Co. 7:29 al 31).

Tenim, sobre Pau, l'avantatge de trobar-nos en aquest moment en què Déu posarà fi a la seva selecció d'electes eterns. I avui el seu consell inspirat hauria de ser implementat pels veritables elegits de la nostra època final. El món passarà, i només la vida eterna dels elegits continuarà. A més, les paraules de Déu en Crist, " *Venc ràpidament* ", a Apocalipsis 1:3, són certes, perfectament justificades i adaptades per a aquest temps final que és el nostre; nou anys després del seu retorn, en el moment d'escriure aquest text.

Vam veure a Dan.7:25 que el propòsit de Roma era " *canviar els temps i la llei divina*". La comprensió dels misteris de l'Apocalipsi de Jesucrist, donada a l'apòstol Joan detingut a l'illa de Patmos, es basa essencialment en el coneixement del temps real establert per Déu. El tema del temps és, doncs, fonamental per entendre l'Apocalipsi, que Déu estructura sobre aquesta noció de temps. Per tant, jugarà amb la imprecisió d'aquestes dades perquè el llibre conservi el seu caràcter misteriós inofensiu que li permetrà travessar els 20 segles de la nostra era sense ser destruït per les entitats acusades i denunciades. Els temps canviats, i sobretot el calendari establert per Roma en una data falsa vinculada al naixement de Jesús, no han permès enganyar els elegits quan interpreten profecies divines; això perquè

Déu presenta en les seves profecies, duracions l'inici i el final de les quals es basen en accions històriques fàcilment identificables i datades pels historiadors especialistes.

Però a l'Apocalipsi, la noció de temps és essencial, perquè hi descansa tota l'estructura del llibre. Així, com a resultat, la seva comprensió depenia de la correcta interpretació del dissabte exigida i restaurada per Déu el 1844. El meu ministeri, iniciat el 1980, tenia com a objectiu revelar la importància del paper profètic del dissabte, que profetitza la gran resta de el setè mil·lenni, de Déu i els seus elegits, el tema d'Ap.20. Segons el verset 2Pe.3:8, " *un dia és com mil anys, i mil anys són com un dia* ", el vincle establert entre la imatge dels set dies de la creació revelada en Gen.1 i 2 i els set. mil anys del temps global del projecte diví, només va fer possible la meua comprensió del conjunt de l'estructura del llibre. Amb aquest coneixement, la profecia es fa més clara i revela, perla a perla, tots els seus secrets.

Així, la profecia cobra vida i eficàcia només si el missatge es pot relacionar amb una data de la història de l'era cristiana. Això és el que em va permetre adonar-me de la inspiració de l'Esperit Sant de Déu en Jesucrist. A més, puc declarar aquest " *petit llibre, obert* ", confirmant la realització del pla diví anunciat a Apocalipsis 5:5 i 10:2.

Pel que fa a la seva arquitectura, la visió de l'Apocalipsi cobreix el temps de l'era cristiana entre el final del temps apostòlic, cap al 94 i el final del setè mil·lenni que succeirà el retorn definitiu de Jesucrist el 2030. Per tant, comparteix amb Daniel. capítols 2, 7, 8, 9, 11 i 12 visió general de l'era cristiana. Per als cristians, el principal ensenyament obtingut de l'estudi d'aquest llibre és la data clau de la primavera de 1843 establerta per Dan.8:14, però també de la tardor de 1844 en què va acabar la prova de la fe. Va ser de nou a partir de la tardor de 1844 que Déu va posar els fonaments de la fe adventista del setè dia. Aquestes dues dates són tan importants que Déu les utilitzarà per estructurar la seva visió de l'Apocalipsi. Per entendre completament el valor d'aquestes dues dates tancades, hem de relacionar-nos amb l'any 1843, l'inici d'una prova de fe per a la paraula profètica. Les primeres víctimes espirituals van caure en aquesta data pel seu rebuig despectiu al primer anunci adventista de William Miller. Però el temps del judici els ofereix una segona oportunitat amb el seu segon anunci del retorn de Jesús per al 22 d'octubre de 1844. El 23 d'octubre s'acaba el judici i així es pot formular i revelar el judici de Déu. La prova col·lectiva ha acabat, però la conversió individual encara és possible. A més, de fet, tots els adventistes observen el descans dominical romà encara no identificat com a pecat. I el dissabte és adoptat gradualment pels adventistes individualment, sense que el seu paper principal sigui realitzat per tots els adventistes. Aquest raonament em porta a favor de la fi de la falsa fe protestant, la data de la primavera de 1843 i per a l'inici de l'adventisme beneït per Déu, la data de tardor del 23 d'octubre de 1844. Ja, entre els hebreus, la primavera i la tardor estaven lligades. donant lloc a festivals que celebraven temes complementaris diametralment oposats; la justícia eterna del " *anyell* " sacrificat de la "Pasqua" de la primavera, d'una banda, i la fi del pecat del " *boc* " assassinat per "el dia de l'expiació" dels pecats, de la tardor,

d'un altre lloc. Les dues festes religioses van trobar el seu compliment en la Pasqua de l'any 30 en què el Messies Jesús va donar la seva vida. La primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844 també estan lligats en significat, ja que l'objectiu de la prova de la fe és " *acabar amb el pecat* " segons Dan.7:24; allò que constitueix l'odiosa pràctica del repòs setmanal el primer dia, mentre que Déu ho va ordenar per al setè que fins i tot va santificar per a aquest ús , des del final de la primera setmana de la creació terrenal; el 2021, 5991 anys abans que nosaltres.

També podem afavorir la data del decret de Daniel 8,14 que defineix la data de la primavera de 1843. Per justificar aquesta elecció, hem de considerar que aquest moment talla totes les relacions establertes fins aleshores entre Déu i les seves criatures; Déu que ha emprès, des d'aquesta data, una selecció final basada en dos anuncis adventistes successius. A partir de la primavera de 1843 es devia el dissabte, però Déu no l'anava a donar als guanyadors de la prova fins a la tardor de 1844, com a senyal beneït i santificat que li pertanyien, d'acord amb l'ensenyament bíblic de Eze.20:12-20, com hem vist abans.

En aquest llibre, el capítol 5 pretén recordar-nos que, sense la victòria pagada tan car per Jesucrist, " *l'Anyell de Déu* ", tota ajuda divina, tota llum revelada hauria estat impossible i, per tant, cap ànima humana no podria ser salvat. La seva llum profètica salva els seus elegits tant com la seva crucifixió acceptada voluntàriament. La fe en el seu sacrifici ens imputa la seva " *justícia eterna* " segons Dan. 7:24, però la seva Revelació il·lumina el nostre camí i ens mostra les trampes espirituals posades pel dimoni, per fer-nos compartir el seu terrible destí. En aquest cas, la salvació pren una forma concreta.

Aquí teniu un exemple d'aquestes trampes subtils. La Bíblia és vista correctament i considerada com la Paraula escrita de Déu. Tanmateix, aquestes paraules van ser escrites per homes immersos en el context del seu temps. Tanmateix, si Déu no canvia, el seu enemic el diable, Satanàs, canvia oportunament la seva estratègia i comportament envers els elegits de Déu, amb el pas del temps. És per això que el dimoni actuant com una imatge de " *drac* " de la seva guerra oberta de persecució, en el seu temps, però només per a aquell temps, Joan va poder declarar a 1Jn 4:1 al 3: " *Estimats, no cregueu tot esperit; però prova els esperits, si són de Déu, perquè molts falsos profetes han sortit al món. Reconeix l'Esperit de Déu en això: tot esperit que confessa Jesucrist vingut en la carn és de Déu; i tot esperit que no confessa Jesús no és de Déu, és el de l'anticrist, de la vinguda del qual heu sentit, i que ara ja és al món.* » En les seves paraules, Joan especifica " *venir en la carn* " només per identificar Crist a partir del seu testimoni ocular. Però la seva afirmació " *tot esperit que confessa que Jesucrist vingut en la carn és de Déu* " ha perdut el seu valor des que la religió cristiana va caure en l'apostasia i el pecat a partir del 7 de març de 321, en abandonar la pràctica del veritable dissabte del veritable setè dia santificat. per Déu. La pràctica del pecat, fins al 1843, va reduir el valor de " *confessar Jesucrist vingut en la carn* " i des d'aquella mateixa data, l'ha despulat de tot valor; els darrers enemics de Jesucrist afirmen utilitzar **el seu " nom "** com va anunciar a Matt. 7:21 al 23: " *No tots els que em diuen: Senyor, Senyor, entraran al Regne dels cels, sinó només el qui fa el voluntat del meu Pare que és al cel. Molts em diran aquell dia: Senyor, Senyor, no hem profetitzat **en el teu nom** ? No hem*

*expulsat dimonis **pel teu nom** ? I no hem fet molts miracles **amb el teu nom** ?
Llavors els diré obertament: No us vaig conèixer mai , allunyeu-vos de mi,
vosaltres que feu iniquitat ». " **Mai conegut** " ! Per tant, aquests " miracles " van
ser fets pel diable i els seus dimonis.*

L'Apocalipsi en resum

En el pròleg del capítol 1, inici de la seva gloriosa revelació, l'Esperit ens presenta el menú de la festa preparat. Hi trobem el tema de l'anunci del gloriós retorn de Jesucrist, organitzat ja el 1843 i el 1844, per posar a prova la fe universal i principalment protestant americana; aquest tema és omnipresent: vers 3, *Perquè el temps és a prop* ; vers 7, *vet aquí que ve amb els núvols...* ; verset 10, *vaig ser pres per l'Esperit el dia del Senyor i vaig sentir **darrere meu** una veu forta com el so d'una trompeta* . Transportat per l'Esperit, Joan es troba el dia del gloriós retorn de Jesús, el *Dia del Senyor* , " *dia gran i temible* " segons Mal.4:5, i té ***darrere seu*** , el passat històric de l'era cristiana. presentat sota el símbol de set noms manlevats de *set ciutats d'Àsia* (l'actual Turquia). Aleshores, com en Daniel, els tres temes *de lletres, segells i trompetes* recorreran paral·lelament tota l'època cristiana, però cadascun d'ells està dividit en dos capítols. Un estudi detallat revelarà que aquesta divisió té lloc a la data fonamental de 1843 establerta a Dan.8:14. Dins de cada tema, missatges adaptats als estàndards espirituals establerts en Daniel, per a les èpoques objectiu, marquen 7 moments del temps tractat; 7, el nombre de **la santificació divina** que serveix com a " *segell* " i que serà el tema d'Apoc.7.

L'explicació que arriba mai es va fer efectiva perquè la noció de temps només es revela pel significat dels noms de les "set esglésies" citats al primer capítol. En el tema de les cartes, d'Apoc. 2 i 3, no trobem precisió en la forma: "el primer àngel, el segon àngel... etc. »; com serà el cas amb " *els segells, les trompetes i les set últimes plagues de la ira de Déu* ". D'aquesta manera alguns van poder creure que els missatges anaven adreçats, realment i literalment, als cristians que vivien en aquestes ciutats de l'antiga Capadòcia, de l'actual Turquia. L'ordre en què la profecia presenta aquests noms de ciutat segueix cronològicament l'ordre en què es van complir els fets històrics religiosos al llarg de l'època cristiana. I és segons les revelacions ja obtingudes pel llibre de Daniel, que Déu defineix el caràcter que dona a cada època pel significat del nom de la seva ciutat. Successivament, l'ordre revelat es tradueix de la següent manera:

1- *Efes* : significat: llançament (el de l'Assemblea o santuari de Déu).

2- *Esmirna* : significat: mirra (olor agradable i embalsament dels difunts per Déu; persecucions romanes dels fidels elegits entre el 303 i el 313).

3- *Pèrgam* : significat: adulteri (des de l'abandonament del dissabte el 7 de març de 321. L'any 538, el règim papal establert va formalitzar religiosament la resta del primer dia rebatejat com diumenge).

4- *Tiàtira* : significat: abominació i sofriment mortal (designa l'època de la Reforma protestant que denunciava obertament el caràcter diabòlic de la fe catòlica; període relatiu al ^{segle XVI} en què gràcies a la impressió mecànica es va afavorir la dispersió de la Bíblia).

5- *Sardes* : dobles i oposats significats: convuls i pedra preciosa. (Revela el judici que Déu dicta a la prova de la fe de 1843-1844 : el sentit convuls concerneix la fe protestant rebutjada: « *Estàs mort* », i la pedra preciosa designa

els guanyadors escollits de la prova: « *caminaran amb jo amb roba blanca perquè són dignes .* »)

6- *Filadèlfia* : significat: amor fraternal (les pedres precioses de *Sardes* s'han recollit a la institució adventista del setè dia des de 1863; el missatge s'atorga per a l'any 1873 definit per Dan.12:12. Beneïda en aquest moment, és no obstant això, va advertir contra el risc de "*prendre'n la corona* ").

7- *Laodicea* : significat: gent jutjada: " *ni fred ni calent sinó tebi* " (és *Filadèlfia* qui té "*la corona presa* ": "*Ets infeliç, miserable, pobre, cec i nu* ". La institució no s'havia imaginat que això seria provada i provada, entre 1980 i 1994, per una prova de fe idèntica a la que va valer la benedicció divina dels seus pioners de 1844: l'any 1994, la institució caure, però el missatge continua a través d'adventistes dispersos que Déu identifica i selecciona pel seu amor per la seva llum profètica revelada i per la naturalesa mansa i submissa que caracteritza els veritables deixebles de Jesucrist en totes les edats).

" *En la continuació* " del temps terrenal que va acabar amb el retorn gloriós de Crist Déu, Apo.4 representarà amb el símbol de "24 trons", una escena de judici celestial (*al cel*) on Déu reunirà els seus elegits perquè jutgen els malvats morts. Paral·lelament a Rev.20, aquest capítol cobreix els "mil anys" del setè mil·lenni. Aclariment: per què 24, i no 12, trons? A causa de la divisió de l'època cristiana en dues parts en les dates 1843-1844 de l'inici i el final de la prova de fe de l'època.

Aleshores, com a punt important, Apoc.5 destacarà la importància d'entendre el llibre de profecies; que només serà possible gràcies a la victòria obtinguda pel nostre diví Senyor i Salvador Jesucrist.

El temps de l'era cristiana es tornarà a examinar en Apoc.6 i 7 sota la mirada d'un nou tema; el dels "set segells". Els sis primers presentaran els actors principals a escena i els signes dels temps que caracteritzen les dues parts de la divisió de l'època cristiana: fins al 1844, per Apo.6; i a partir de 1844, per Apo.7.

Després ve el tema de les "*trompetes* " que simbolitzen els càstigs d'advertència per als primers sis d'Apocalipsi 8 i 9, i el càstig definitiu, per "*la setena trompeta* ", sempre apartada, a Apoc. 11:15 a les 19.

Darrere d'Apo.9, Apo.10 apunta a l'època de la fi del món, evocant la situació espiritual dels dos grans enemics de Jesucrist que diuen ser ell: la fe catòlica i la fe protestant, unides per l'adventisme oficial caigut des d'ençà. 1994. El capítol 10 tanca la primera part de les revelacions del llibre. Però els temes principals importants s'abordaran i desenvoluparan en els capítols següents.

Així, Apo.11 reprendrà la visió general de l'època cristiana i desenvoluparà, principalment, el paper important de la Revolució Francesa, l'ateisme nacional establert de la qual és utilitzat per Déu, sota el nom simbòlic de "*la bèstia que s'aixeca de les profunditats* ", per destruir el poder del règim catòlic de "*la bèstia que s'aixeca del mar* ", en Apoc.13:1. La pau religiosa universal, esmentada a Apo.7, s'obtindrà així i es notarà el 1844. Aleshores, prenent aquest règim revolucionari com a imatge de la imminent Tercera Guerra Mundial o "*6a trompeta* " d'Apo.9:13, que constitueix l'autèntic Es presenta el "*segon ai* " mitjançant l'anunci d'Apocalipsis 8:13, el tema final de la "*setena trompeta* ", que s'aconsegueix amb el retorn en glòria de Jesucrist.

A Rev.12, l'Esperit ens presenta una altra visió general de l'era cristiana. Completa la seva informació, especialment sobre la situació del diable i els seus partidaris angelics. Ens ensenya que després de la seva victòria a la creu, en el nom celestial de *Miquel* ja citat a Dan. 10:13, 12:1, el nom que va portar al cel abans de la seva encarnació humana en Jesús, el nostre Senyor va netejar el cel dels seus presència del mal i que han perdut per sempre l'accés a les dimensions celestials creades per Déu. Aquí teniu unes bones notícies! La victòria de Jesús va tenir felïços conseqüències celestials per als nostres germans celestials alliberats de les temptacions i els pensaments dels dimonis. Des d'aquesta expulsió, s'han confinat a la nostra dimensió terrenal, on seran assassinats amb els enemics terrenals de Déu, l'any 2030 en el retorn gloriós de Crist Déu. En aquesta panoràmica, l'Esperit representa les successions del " drac " i la " serp " que designen, respectivament, les dues estratègies de combat del diable: la guerra oberta, de la Roma imperial o papal denunciada, i l'enganyosa seducció religiosa de la romana. Papat vaticà, desenmascarat, quasi humanista. En imatges subtils manllevades de les experiències dels hebreus, " *la terra obre la boca* " per engolir l'agressió papal de les lligues catòliques. Com acabem de veure, l'obra anirà a càrrec dels revolucionaris ateu francesos. Però també l'iniciaran les tropes protestants d'un fals cristianisme agressiu i bèl·lic. La visió general acabarà amb la menció de " *la resta de la posteritat de la dona* ". Aleshores, l'Esperit dóna la seva definició dels veritables sants del temps final: " *Aquesta és la perseverança dels sants que guarden els manaments de Déu i retenen el testimoni de Jesús* ". L'Esperit designa en aquests termes aquells que, com jo, s'aferren a la seva profètica Revelació i no deixen que ningú se la rapte, recollint fins al final, les perles donades pel cel.

El capítol 13 presenta els dos enemics religiosos agressius que porten la fe cristiana. Com a tal, els representa, per dues " bèsties " de les quals la segona va sorgir de la primera, tal com suggereix la relació de les paraules " *mar i terra* " de la història de Gènesi que les defineixen en aquest capítol 13. La primera va actuar abans. 1844 i el segon només apareixerà en l'últim any del temps terrenal, marcant així el final del temps de gràcia ofert als humans. Aquestes dues " bèsties " són, per a la primera, catòlica, l'església mare, i per a la segona, les esglésies protestants reformades que n'han sortit, les seves filles.

Cobrint només la segona part de l'era cristiana des de 1844, Apocalipsi 14 evoca els tres missatges de les veritats adventistes del setè dia a condicions eternes: la glòria de Déu que exigeix la restauració de la pràctica del seu sant dissabte, la seva condemna del catolicisme romà, i la seva condemna del protestantisme que honra el seu diumenge que ell designa com a " *marca* " de l'autoritat humana i diabòlica de la Roma imperial i papal. Quan el temps de la missió preparatòria acabi, successivament, amb el rapte dels sants elegits representats per " *la collita* ", i la destrucció dels mestres rebels i de tots els infidels, accions representades per " *la verema* ", la terra tornarà a ser la " *abisme* " del primer dia de la creació, privat de tota forma de vida terrestre. Mantindrà viu, però, durant " *mil anys* ", un habitant d'elecció, Satanàs, el mateix diable, esperant la seva destrucció en el judici final, així com tots els altres homes i àngels rebels.

Rev.15 se centra en el moment del final de la prova.

Apocalipsi 16 revela " *les set últimes plagues de la ira de Déu* " que assoten, després del final del temps de prova, els últims rebels incrèduls que es tornen cada cop més agressius, fins al punt de decretar la mort dels observadors del dissabte diví just abans de la setena plaga.

Rev.17 està totalment dedicat a la identificació de la "gran prostituta" anomenada " *Babilònia la Gran* ". És en aquests termes que l'Esperit designa la " *gran ciutat* " imperial i papal, Roma. El judici de Déu sobre ella es revela així clarament. El capítol també anuncia el seu judici futur i la seva destrucció pel foc, perquè l'Anyell i els seus fidels elegits la venceran.

Apocalipsi 18 apunta al temps de la " *collita* " o càstig de " *Babilònia la Gran* ".

Apocalipsi 19 representa el retorn gloriós de Jesucrist i la seva confrontació amb les forces rebels terrenals aterroritzades.

Rev.20 apunta al temps dels mil anys del setè mil·lenni experimentat de manera molt diferent, al cel pels elegits i a la terra desolada, aïllada per Satanàs. Al final dels mil anys, Déu organitzarà el judici final: l'aniquilació pel foc terrestre celestial i subterrani de tots els rebels humans terrestres i dels àngels celestials.

Rev.21 representa la glòria de l'Assemblea formada per la reunió dels elegits redimits per la sang de Jesucrist. La perfecció dels escollits s'il·lustra amb comparacions amb allò que la terra ofereix més preuat als homes: or, plata, perles i pedres precioses.

Apo.22 evoca en imatge el retorn a l'Edèn perdut, trobat i instal·lat per l'eternitat a la terra del pecat regenerat i transformat per convertir-se en el tron universal de l'únic i gran Déu, creador, legislador i redemptor que domina tots els seus universos. amb els seus redimits terrenals.

Aquí acaba aquesta ràpida visió general del llibre Apocalipsi, l'estudi detallat del qual confirmarà i reforçarà el que s'acaba de dir.

Afegeix aquesta explicació altament espiritual que revela el raonament ocult de la ment de Déu. Envia missatges insospitats mitjançant al·lusions subtils que la Bíblia ens il·luminarà. Seguint, en la construcció de l'Apocalipsi, els mateixos processos que va utilitzar per a la construcció de les seves revelacions donades a Daniel, Déu confirma que ell " *no canvia* " i que serà " *eternament el mateix* ". A més, vaig trobar a l'Apocalipsi el mateix mètode per posar en paral·lel tres temes que són les " *cartes a les assemblees* ", els " *segells* " i les " *trompetes* ". Segons l'Apo.5, on l'Apocalipsi està representat per un llibre tancat per " *set segells* ", només l'obertura del " *setè segell* " autoritzarà l'accés a les proves que confirmaran en els capítols 8 al 22 , les interpretacions i les sospites. plantejat per l'estudi dels capítols 1 al 6. El capítol 7 és, per tant, la clau per entrar en la comprensió dels misteris revelats. I no us estranyeu, perquè el seu tema és precisament el dissabte, que ha marcat tota la diferència entre la veritable i la falsa santedat des de 1843. Trobem, doncs, a Apo.7, la gran veritat que va enigma la religió protestant a la primavera de 1843. El L'Apocalipsi només confirmarà aquest ensenyament fonamental revelat a Daniel. Però, per a l'adventisme, que va sorgir en aquella data com a vencedor, l'Apocalipsi revelarà per a l'any 1994, una prova que el tamarà al seu torn. Aquesta nova llum farà, una vegada més, " *de*

nou ”, “ la diferència entre els qui serveixen Déu i els que no el serveixen ”, o més.

Segona part: l'estudi detallat de l'Apocalipsi

Apocalipsi 1: Pròleg - El retorn de Crist - el tema adventista

La presentació

Vers 1: “ *Revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per **mostrar als seus servents-esclaus** les coses que havien de passar **ràpidament**, i que va donar a conèixer, enviant el seu àngel, al seu servent Joan...* ”.

Joan, l'apòstol a qui Jesús estimava, és el dipositari d'aquesta revelació divina que obté del Pare en nom de Jesucrist. Joan, en hebreu “Yohan”, significa: Déu va donar; i també és el meu nom. No va dir Jesús: “ *Al qui té, li serà donat* ”? Aquest missatge és “ *donat* ” per “ *Déu* ” el Pare, per tant amb contingut il·limitat. Perquè des de la seva resurrecció, Jesucrist ha reprès els seus atributs divins, i és com a Pare celestial que pot, des del cel, actuar a favor dels seus servents o més precisament dels seus “ *esclaus* ”. Com diu el refrany, “avisat és prearmat”. Déu és d'aquesta opinió i ho demostra, adreçant als seus servents revelacions sobre el futur. L'expressió “ *el que ha de passar **immediatament*** ” pot sorprendre quan sabem que el missatge es va donar l'any 94 dC i que ara som el 2020-2021, el moment en què es va escriure aquest document. Però descobrint els seus missatges, entendrem que això “ *de seguida* » pren un significat literal, perquè els seus destinataris seran contemporanis amb el retorn gloriós de Jesucrist. Aquest tema estarà en l'omnipresent Apocalipsi, perquè l'Apocalipsi s'adreça als últims “adventistes” seleccionats per Déu, per fe demostrada en una prova final construïda a partir de les dades d'Apocalipsi 9:1-12, que tracta sobre el tema de la “ *cinquena trompeta* ”. En aquest capítol, els versos 5 i 10 citen un període profètic de “ *cinc mesos* ” malinterpretat fins a mi. En el meu estudi del tema, aquesta durada va determinar una nova data que suposadament anunciava el retorn de Jesús per al 1994, l'any 2000 real del veritable naixement de Crist. Aquesta prova de fe ha posat a prova, per darrera vegada, l'adventisme oficial, que s'ha tornat tèbi i formalista, i que es disposava a pactar amb aquells a qui Déu revela com els seus enemics en el seu Apocalipsi. Des del 2018, conec la data del veritable retorn de Jesucrist i no es basa en cap dada de les profecies de Daniel i de l'Apocalipsi, les durades quantificades de les quals es van aconseguir complint el seu paper de criba en els moments assenyalats. El veritable retorn de Jesús es pot entendre des del relat del Gènesi, creient que els set dies de les nostres setmanes estan construïts a la imatge dels 7.000 anys de tot el pla dissenyat per Déu, per eliminar el pecat i els pecadors, i portar a la seva eternitat el seu estimats escollits seleccionats durant els primers 6000 anys. Com les proporcions del santuari o tabernacle hebreu, el temps de 6000 anys està format per tres terços de 2000 anys. L'inici de l'últim terç va estar marcat, el 3 d'abril del 30, per la mort expiatòria del nostre Salvador Jesucrist. Un calendari jueu confirma aquesta data. Per tant, el seu retorn està fixat per a la primavera del 2030, 2000 anys després. Sabent que el retorn de Crist està davant nostre, tan a prop, la paraula “ *prontament* ” » de les paraules de Jesús està perfectament justificada. Així, tot i que es va mantenir conegut i llegit al llarg dels segles, el llibre Apocalipsi va romandre tancat, congelat, segellat, fins al temps del final, que preocupa a la nostra generació.

Vers 2: “ *... qui va testimoniar la paraula de Déu i el testimoni de Jesucrist, tot el que va veure* ”.

Joan testimonia que va rebre la seva visió de Déu. Una visió que constitueix el testimoni de Jesucrist que Apocalipsis 19:10 defineix com " *l'esperit de profecia* ". El missatge es basa en imatges " *vistes* " i paraules escoltades. Joan va ser arrencat de les contingències terrenals per l'Esperit de Déu que li va revelar en imatges els grans temes de la història religiosa de l'època cristiana; acabarà amb el seu gloriós i formidable retorn pels seus enemics.

Vers 3: " *Feliç el qui llegeix i escolta les paraules de la profecia i guarda les coses que hi estan escrites! Perquè el temps és a prop .* "

Prenc per a mi la part que em correspon, la benaventurança per " *el qui llegeix* " les paraules de la profecia, perquè el Senyor dóna al verb llegir un sentit lògic precís. Ell dóna l'explicació a Isa.29:11-12: " *Tota revelació us és com les paraules d'un llibre segellat que es donen a un home que sap llegir, dient: Llegiu això! I qui respon: no puc, perquè està segellat; o com un llibre regalat a un home que no sap llegir, dient: Llegeix això! I qui respon: no sé llegir* ". El vers 13, que segueix, revela la causa d'aquesta incapacitat: " *El Senyor va dir: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honora amb la boca i amb els llavis; però el seu cor està lluny de mi, i la por que té de mi és només un precepte de la tradició humana* ". El terme " *segellat* " o segellat descriu l'aspecte de l'Apocalipsi, il·legible perquè està segellat. Per tant, és per obrir-lo i desenganxar-lo completament que jo, un altre Joan del temps final, vaig ser cridat per Déu; això perquè tots els seus vertaders elegits, " *escoltin i guardin* " les veritats revelades en les paraules i imatges de la profecia. Aquests verbs signifiquen "entendre i posar en pràctica". En aquest vers, Déu adverteix als seus elegits que rebran, d'un dels seus germans en Crist, " *el que llegeix* ", la llum que explica els misteris de la profecia perquè, al seu torn, s'alegrin i posin el seu ensenyament. a la pràctica. Com en el temps de Jesús, seran necessàries, doncs, fe, confiança i humilitat. Amb aquest mètode, Déu tamisa i elimina les persones que estan massa orgulloses per ser ensenyades. Així doncs, dic als elegits: "Oblideu-vos de l'home, aquest petit traductor i transmissor oficial, i mireu el veritable Autor: el Déu Totpoderós Jesucrist".

Vers 4: " *Joan a les set esglésies que hi ha a Àsia: gràcia i pau per part d'aquell que és, i que era i ha de venir, i dels set esperits que estan davant del seu tron...* "

La menció de " *set Assemblees* " és sospitosa, perquè l' *Assemblea* amb A majúscula és, una, perpètuament. Per tant, " *Set Assemblees* " designa necessàriament l' *Assemblea unificada* de Jesucrist en set èpoques marcades i successives. La cosa es confirmarà i ja sabem que Déu divideix l'era cristiana en 7 temps particulars. La referència a Àsia és útil i justificada , ja que els noms presentats al vers 11 són els de ciutats que existeixen a l'Àsia Menor, a l'antiga Anatòlia situada a l'oest de l'actual Turquia. L'Esperit ja confirma el límit d'Europa i l'inici del continent asiàtic. Però la paraula Àsia com la paraula Anatòlia amaga un missatge espiritual. Volen dir: **sol naixent** en acadi i grec, i així suggereixen el campament de Déu visitat per Jesucrist, el " *sol naixent* ", a Lluc 1:78-79: " *Gràcies a les entranyes de la misericòrdia del nostre Déu, en virtut de la qual el sol naixent ens ha visitat des de dalt, per donar llum als qui seuen a les tenebres i a l'ombra de la mort, per dirigir els nostres passos pel camí de la pau.* » També és el " *sol de la justícia* " de Mal.4:2: " *Però per als qui temeu*

el meu nom, *sortirà el sol de la justícia*, i la curació hi haurà sota les seves ales; *sortiràs i saltaràs com vedells d'una quadra*. La fórmula de la salutació és coherent amb les cartes que els cristians intercanviaven en temps de Joan. No obstant això, Déu és designat per una nova expressió, fins ara desconeguda: “ *del qui és, del qui era i del que ha de venir* ”. Aquesta expressió només reflecteix, en la llengua grega original i altres traduccions, el significat del nom hebreu de Déu: “YaHWéH”. És el verb "ser" conjugat en tercera persona del singular en l'imperfet de l'hebreu. Aquest temps anomenat imperfecte expressa el fet que s'estén en el temps, perquè el temps present no existeix en la conjugació hebrea. “ *i qui ve* ”, confirma encara més el tema del retorn de Jesucrist, l'adventisme. Es confirma així l'obertura de la fe cristiana als pagans; per a ells Déu adapta el seu nom. Aleshores, apareix una altra novetat per designar l'Esperit Sant: “ *els set Esperits que estan davant del seu tron* ”. Aquesta cita apareixerà a Rev.5:6. El número 7 designa la santificació, en aquest cas, la de l'Esperit diví vessat en les seves criatures, per tant, “ *davant el seu tron* ”. A Apocalipsis 5:6, l'“ *anyell mort* ” està connectat amb aquests símbols, la profecia confirma així l'omnipotència divina de Jesucrist. Els “ *set esperits de Déu* ” estan simbolitzats per “ *el candelabro de set branques* ” del tabernacle hebreu que profetitza el pla de salvació de Déu. Així, el seu programa va quedar clarament esbossat. Des d'Adam, 4000 anys, i amb la seva mort, Jesús expià els pecats dels elegits el 3 d'abril del 30, esquinça així el vel del pecat i obre l'accés al cel als elegits redimits durant els darrers dos mil dels sis mil anys programats. per a la selecció dels elegits dispersos, fins a la fi del món, entre les nacions de tota la terra.

Vers 5: “ *...i de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels morts i el príncep dels reis de la terra! A aquell que ens estima, que ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang* .

El nom “ *Jesucrist* ” està relacionat amb el ministeri terrenal que Déu va venir a realitzar a la terra. Aquest vers ens recorda les seves obres realitzades per obtenir la salvació per gràcia que només ofereix als seus elegits. En la seva perfecta fidelitat a Déu i als seus valors, Jesús va ser “ *el testimoni fidel* ” proposat com a model a imitar, als seus apòstols i deixebles de tots els temps, inclòs el nostre. La seva mort va ser profetitzada per la mort del primer animal assassinat per vestir-se de la nuesa d'Adam i Eva després del seu pecat. A través d'ell, va ser, per tant, el “ *primogènit dels morts* ”. Però també és, per la seva importància divina, que només la seva mort va tenir l'eficàcia i el poder de condemnar el diable, el pecat i els pecadors. Continua sent el “ *primogènit* ” per sobre de tots els “primogènits” de la història religiosa. Va ser en pensar en la seva mort, feta necessària per redimir el pecat dels seus elegits, que Déu va matar tots els “ *primogènits* ” humans i animals de l'Egipte rebel, la imatge del pecat, per “ *alliberar* ” el seu poble hebreu de l'esclavitud, ja és un símbol i imatge del “ *pecat* ”. Com a “ *primogènit* ”, el dret de naixement espiritual li pertany. En presentar-se com a “ *príncep dels reis de la terra* ”, Jesús esdevé un servent dels seus redimits. Els “ *reis de la terra* ” són els que entren al seu regne redimits per la seva sang; heretaran la terra renovada. És una cosa sorprenent descobrir el nivell d'humilitat, compassió, amicitat, fraternitat i amor dels éssers celestials que s'han mantingut fidels als estàndards divins de la vida celestial. A la terra, Jesús va rentar els peus

dels seus apòstols, tot confirmant que és “ *el Mestre i el Senyor* ”. Al cel, serà eternament “ *el príncep* ” dels seus “ *reis* ”. Però els “ *reis* ” també seran servidors dels seus germans. Així mateix, en donar-se el títol de “ *príncipe* ”, Jesús es posa al nivell del diable, el seu adversari i competidor vençut, a qui anomena “ *el príncep d'aquest món* ”. L'encarnació de Déu en Jesús va ser motivada pel cara a cara dels dos “ *prínceps* ”; el destí del món i el de les seves criatures depèn del poder del gran vencedor Jesús Michael YaHWéH. Però Jesús només deu la seva victòria en part a la seva divinitat, perquè va lluitar contra el diable en igualtat de condicions, en un cos de carn idèntic al nostre, 4000 anys després de la lluita perduda pel primer Adam. El seu estat d'ànim i la seva determinació de guanyar per salvar en solitari els seus escollits li van donar la seva victòria. Va obrir el camí als seus escollits demostrant que un “ *anyell* ” dòcil pot vèncer “ *els llops* ” devorant carn i esperits, amb l'ajuda del Déu fidel i veritable.

Vers 6: “ *I qui ens ha fet regne, sacerdots de Déu, el seu Pare, a ell sigui la glòria i el poder pels segles dels segles! Amén!* »

És Joan qui defineix què constitueix l'Assemblea dels electes. En Jesucrist, l'antic Israel continua en les formes espirituals profetitzades en els ritus de l'antiga aliança. En servir el “ *Rei dels reis i Senyor dels senyors* ”, els veritables elegits participen de la seva reialesa, i amb ell, constitueixen ciutadans del regne del cel. També són “ *sacerdots* ” espirituals, perquè oficien al temple del seu cos, on serveixen Déu, oferint-se en santedat pel seu servei. I a través de les seves pregàries a Déu, transmeten els perfums oferts a l'altar de l'encens de l'antic temple de Jerusalem. La separació entre Jesús i el Pare és enganyosa, però correspon a la concepció que molts falsos cristians tenen del tema. Això arriba fins al punt de reclamar “honrar” el Fill a costa del Pare. Aquesta ha estat la culpa, o el pecat, de la fe cristiana des del 7 de març de 321. Per a molts, el descans del dissabte és una ordenança que només afectava als jueus de l'antiga aliança, la dispensació del Pare. En ser el Pare i Jesús una sola persona, patiran la ira de Jesús a qui creien que honraven. En la seva naturalesa divina com a Pare, Jesús manté, i per a l'eternitat, “ *la glòria i el poder, pels segles dels segles! Amén!* » “ *Amén* ” que vol dir: és veritat! De veritat!

El tema adventista

Vers 7: “ *Mireu, ve amb els núvols. I tots els ulls ho veuran, fins i tot els qui l'han travessat; i totes les tribus de la terra ploraran per ell. Sí. Amén!* »

És precisament, quan torni, quan Jesús demostrarà la seva glòria i el seu poder. Segons Fets 1:11, tornarà “ *de la mateixa manera que va pujar al cel* ”, però el seu retorn serà en una glòria celestial extrema que aterrarà els seus enemics; “ *els que el van traspasar* ” oposant-se al seu projecte real. Perquè aquesta expressió només afecta als éssers humans contemporanis de la seva vinguda. Quan els seus servents són amenaçats de mort o de mort, Jesús comparteix el seu destí perquè s'identifica amb ells: “ *I el rei els respondrà: Us dic de veritat, totes les vegades que heu fet aquestes coses a un d'aquests més petits. germans meus, me'ls vau fer. (Mt.25:40).*” Els jueus i els soldats romans que el van crucificar no estan inclosos en aquest missatge. L'Esperit de Déu

imputa aquesta acció a tots els humans que dificulten la seva obra de salvació i frustren per a ells i els altres la seva oferta de gràcia i salvació eterna. En citar " *les tribus de la terra* ", Jesús apunta als falsos cristians a través dels quals se suposa que les tribus d'Israel s'estenen al nou pacte. Descobrint al seu retorn que s'estaven preparant per matar els seus veritables elegits, tindran motius just per lamentar-se, descobrint-se enemics del Déu que els havia de salvar. Els detalls del programa dels darrers dies es revelaran dispersos al llarg dels capítols del llibre Apocalipsi. Però puc dir que Apocalipsis 6:15-16 descriu l'escena amb aquestes paraules: " *Els reis de la terra, els grans, els comandants militars, els rics, els poderosos, tots els esclaus i els lliures, es van amagar en coves i roques de muntanya. I digueren a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell qui seu al tron i de la ira de l'Anyell;* ".

Vers 8: " *Jo sóc l'alfa i l'omega, diu el Senyor Déu, el que és, el que era i el que ha de venir, el Totpoderós.* »

Qui s'expressa així és el dolç Jesús que va trobar la seva glòria divina al cel, ell és " *el Totpoderós* ". N'hi ha prou de connectar aquest vers amb els d'Apocalipsis 22:13-16 per tenir una prova: " *Jo sóc l'alfa i l'omega, el primer i l'últim, el principi i el final... /... Jo, Jesús, tinc va enviar el meu àngel per donar-vos fe d'aquestes coses a les Esglésies. Sóc l'arrel i la llavor de David, l'estrella brillant del matí* ". Com en el vers 4, Jesús es presenta sota els atributs del Déu creador, l'amic de Moisès, el nom hebreu del qual és "YaHWéH" segons Ex. 3:14. Però especifico que el nom de Déu canvia en funció de si és ell qui s'anomena o si els homes l'anomenen: "jo sóc" es converteix en "Ell és" en la forma "YaHWéH".

Nota afegida el 2022: L'expressió " *alfa i omega* " resumeix tota la revelació que Déu ofereix a la seva Bíblia, des del Gènesi 1 fins a Apocalipsi 22. No obstant això, des del 2018, el significat profètic de "sis mil" anys donat als sis dies del La setmana es va confirmar sense qüestionar el seu valor com a sis dies reals, durant els quals Déu va crear la terra i la vida que havia de mantenir. Però, conservant el seu significat profètic, aquests sis dies o "6000" anys van permetre definir per a la primavera del 2030 el retorn victoriós definitiu de Jesucrist i l'extase dels seus fidels sants. A través de l'expressió " *alfa i omega* ", Jesús dóna als seus sants dels Últims Dies una clau que els permetrà descobrir el temps real de la seva segona vinguda. Però hem hagut d'esperar a la primavera de 2018 per entendre com utilitzar aquests 6000 anys, i el 28 de gener de 2022, per associar-los a aquestes expressions: " *alfa i omega* ", " *el principi i el final* ".

Vers 9: " *Jo Joan, el teu germà, que comparteixo amb tu la tribulació i el regne i la perseverança en Jesús, estava a l'illa anomenada Patmos, a causa de la paraula de Déu i del testimoni de Jesús.* »

Per a un veritable esclau de Jesucrist, aquestes tres coses estan connectades: la part de la tribulació, la part del regne i la part de la perseverança en Jesús. Joan testimonia el context on va rebre la seva visió divina. En trobar-lo aparentment indestructible, els romans el van aïllar finalment, a l'exili a l'illa de Patmos, per tal de limitar el seu testimoni als homes. Al llarg de la seva vida, no va deixar de testimoniar la paraula de Déu per glorificar Jesucrist. Però també podem entendre que Joan va ser portat a Patmos per rebre, amb tranquil·litat, el testimoni de Jesús que constitueix la Revelació, que hi va rebre de Déu.

Observem de passada que els dos autors de les dues profecies Daniel i Apocalipsi foren miraculosament protegits per Déu; Daniel es va salvar de les dents dels lleons i Joan va ser alliberat il·lès d'una tina plena d'oli bullint. La seva experiència ens ensenya una lliçó: Déu marca la diferència entre els seus servents protegint d'una manera poderosa i sobrenatural als qui més el glorifiquen i presenten l'aspecte d'un model que ell vol fomentar especialment. Així, el ministeri profètic és designat a 1Cor.12:31 com el " *camí més excel·lent* ". Però hi ha profetes i profetes. No tots els profetes estan cridats a rebre visions o profecies de Déu. Però tots els elegits són exhortats a profetitzar, és a dir, a donar testimoni de les veritats del Senyor als seus veïns per portar-los a la salvació.

La visió de Joan dels temps adventistes

Vers 10: " *Jo estava en l'Esperit el dia del Senyor, i vaig sentir darrere meu una veu forta, com el so d'una trompeta* " .

L'expressió " *dia del Senyor* " afavorirà interpretacions tràgiques. En la seva traducció de la Bíblia, JN Darby, no dubta a traduir-la amb la paraula "diumenge", que Déu considera com la " *marca* " marchita de " *la bèstia* " dirigida pel diable en Apocalipsis 13:16; això directament oposant-se al seu " *segell* " reial, el seu setè dia de repòs santificat. Etimològicament, la paraula "diumenge" significa "dia del Senyor", però el problema ve del fet que dedica el primer dia de la setmana al descans, que Déu no ha ordenat mai, tenint per la seva banda, de manera perpetua, santificat per aquest ús el setè dia. Aleshores, què significa realment " *el dia del Senyor* " citat en aquest vers? Però la resposta ja s'ha donat al vers 7 dient: " *Mireu, ve amb els núvols*". » Heus aquí el " *dia del Senyor* " objectiu de Déu: " *Heus aquí, us enviaré el profeta Elies, abans que arribi el dia de Jahveh, aquell dia gran i terrible* . (Mal.3:5)"; el que va crear l'adventisme i les seves tres "expectatives" del retorn de Jesús, ja acomplertes amb totes les conseqüències bones i dolentes que van portar aquestes tres proves, el 1843, 1844 i 1994. Vivent així l'any 94, Joan és transportat pel Esperit al començament del setè mil·lenni, on Jesús torna en la seva glòria divina. Aleshores, què té " *darrere* "? Tot el passat històric de l'època cristiana; des de la mort de Jesús, 2000 anys de religió cristiana; 2000 anys durant els quals Jesús va estar entre els seus elegits, ajudant-los, en l'Esperit Sant, a vèncer el mal com ell mateix havia vençut el diable, el pecat i la mort. " *La gran veu* " que s'escolta " *darrere* " és la de Jesús que com " *una trompeta* " intervé, per avisar els seus escollits i revelar-los la naturalesa de les diabòliques trampes religioses que es trobaran a la seva vida en tots els "set". " èpoques que el següent vers anomenarà.

Vers 11: " *Qui va dir: El que veus, escriu-ho en un llibre i envia-ho a les set esglésies, a Efes, a Esmirna, a Pèrgam, a Tiàtira, a Sardes, a Filadèlfia i a Laodicea* ".

La forma aparent del text semblava presentar com a destinataris, literalment, les ciutats anomenades d'Àsia de l'època de Joan; cadascun té el seu propi missatge. Però aquesta només era una aparença enganyosa destinada a emmascarar el veritable significat que Jesús dóna als seus missatges. Al llarg de la Bíblia, els noms propis que s'atribueixen als homes tenen un significat ocult en la

seva arrel, de l'hebreu, caldeu o grec. Aquest principi també s'aplica als noms grecs d'aquestes set ciutats. Cada nom revela el caràcter de l'època que representa. I l'ordre en què es presenten aquests noms correspon a l'ordre d'avanç en el temps programat per Déu. Veurem en l'estudi d'Apoc.2 i 3 on es respecta i confirma l'ordre d'aquests noms, el significat d'aquests set noms, però els del primer i l'últim, " *Efes i Laodicea* ", els revelen només a ells, l'ús que l'Esperit en fa. Significant, respectivament, "llançar" i "persones jutjades", trobem " *l'alfa i l'omega, el principi i el final* ", de l'era de la gràcia cristiana. No és estrany que Jesús es presentés al vers 8, sota aquesta definició: " *Jo sóc l'alfa i l'omega* ". Així registra la seva presència amb els seus fidels esclaus, al llarg de tota l'època cristiana.

Vers 12: " *Em vaig girar per saber quina veu em parlava. I quan em vaig girar, vaig veure set canelobres d'or* ,

L'acció de " *girar-se* " porta Joan a mirar tota l'època cristiana des que ell mateix va ser transportat al moment del retorn de Jesús en glòria. Després de la precisió " *darrere* ", tenim aquí " *he girat* ", i de nou, " *i, després d'haver-se girat* "; l'Esperit insisteix amb força en aquesta mirada cap al passat, perquè el seguim en la seva lògica. I què veu llavors Joan? " *Set canelobres d'or* ". Aquí de nou la cosa és sospitosa com les " *set assemblees* ". Perquè al tabernacle hebreu es trobava el model " *candeler* " i tenia set branques que ja simbolitzaven, en conjunt, la santificació de l'Esperit de Déu i la seva llum. Aquesta observació vol dir que, com els " *set Assemblees* ", els " *set candeleros* " simbolitzen la santificació de la llum de Déu, però en set moments marcats durant tota l'època cristiana. El candeler representa els elegits d'una època, rep l'oli de l'Esperit de Déu del qual depèn per il·luminar els elegits amb la seva llum.

Anunci d'una gran calamitat

Vers 13: " *I al mig dels set candelabros, un com un fill d'home, vestit amb una túnica llarga i amb un cinturó d'or al pit.* »

Aquí comença la descripció simbòlica del Senyor Jesucrist. Aquesta escena il·lustra les promeses de Jesús: Lluc 17:21: " *Ningú dirà: Ell és aquí, o: Ell és allà. Perquè vet aquí, el Regne de Déu és entre vosaltres.* . »; Matt.28:20: " *I ensenya'ls a observar tot el que t'he manat. I vet aquí, jo estic amb vosaltres sempre, fins a la fi del món.* ". Aquesta visió és molt semblant a la de Daniel 10, on el vers 1 la presenta com l'anunci d'una " *gran calamitat* " per al seu poble jueu. El d'Apocalipsi 1 també anuncia una « *gran calamitat* », però aquesta vegada, per a l'Assemblea cristiana. La comparació de les dues visions és molt edificant, perquè els detalls s'adaptin a cadascun dels dos contextos històrics molt diferents. Les descripcions simbòliques que es presentaran concerneixen a Jesucrist en el context del seu gloriós retorn final. Les dues " *calamitats* " tenen en comú que es produeixen al final de les dues aliances establertes successivament per Déu. Comparem ara les dues visions: "... *un fill de l'home* " en aquest verset era " *un home* " en Daniel, perquè Déu encara no s'havia encarnat en Jesús. Al contrari, a " *fill de l'home* ", trobem el " *fill de l'home* " a qui Jesús anomena

constantment quan parla d'ell als evangelis. Si Déu va insistir tant en aquesta expressió, és perquè legitima la seva capacitat de salvar els homes. Ell és aquí " *vestit amb una túnica llarga* ", " *vestit de lli* " en Daniel. La clau del significat d'aquesta *llarga túnica* es dona a Apocalipsis 7:13-14. És portat pels que moren com a màrtirs de la veritable fe: " *I un dels ancians em va respondre i em va dir: Els qui van vestits de túnica blanca, qui són i d'on han vingut? Li vaig dir: Senyor, vostè ho sap. I em va dir: Aquests són els que vénen de la gran tribulació; han rentat els seus vestits i els han blanquejat amb la sang de l'anyell.* ". Jesús porta " *un cinturó d'or al pit* " o, al cor, però " *al llom* ", símbols de força, en Daniel. I el " *cinturó d'or* " simbolitza **la veritat** segons Efesios 6:14: " *Aixequenvos, doncs: tingueu la veritat cenyida al voltant dels vostres lloms ; posa't el pectoral de la justícia ;* ". Com Jesús, la veritat només és honorada pels qui l'estimen.

Vers 14: " *El seu cap i els seus cabells eren blancs com la llana blanca, com la neu; els seus ulls eren com una flama de foc; »*

El blanc, símbol de la puresa perfecta, caracteritza el Déu Jesucrist que, en conseqüència, té horror del pecat. Tanmateix, l'anunci d'una " *gran calamitat* " només pot tenir l'objectiu de castigar els pecadors. Aquesta causa concerneix ambdues calamitats, així que trobem, aquí i en Daniel, Déu, el gran Jutge, els " *ulls del qual són com flames de foc* ". La seva mirada consumeix el pecat o el pecador, però l'escollit de Jesús opta per renunciar al pecat, a diferència del fals jueu i fals rebel cristià que el judici de Jesucrist acabarà consumint. I el context final d'aquesta " *calamitat* " designa els seus enemics històrics, tots identificats en els capítols d'aquest llibre i en el de Daniel. Apo.13 ens els presenta sota l'aspecte de dues " *bèsties* " identificades amb els seus noms " *mar i terra* " que designa la fe catòlica i la fe protestant que en procedeix, tal com els seus noms suggereixen segons Gen.1:9-10. . Al seu retorn, les dues bèsties aliades es fan una, unides per lluitar contra el seu dissabte i els seus fidels. Els seus enemics estaran aterrits, segons Apocalipsi 6:16, i no s'aturaran.

Vers 15: " *Els seus peus eren com bronze ardent, com si estigués cremant en un forn; i la seva veu era com el so de moltes aigües.* »

Els peus de Jesús són tan purs com la resta del seu cos, però en aquesta imatge es contaminen trepitjant la sang dels pecadors rebels. Com en Dan.2:32, " *llautó* ", un metall d'aliatge impur, simbolitza el pecat. A Apocalipsis 10:2 llegim: " *Tenia un petit llibre obert a la mà. Va posar el peu dret sobre el mar , i el peu esquerre sobre la terra ;* ". Apocalipsis 14:17 al 20 dona a aquesta acció el nom de " *collima de raïm* "; un tema desenvolupat a Isaïes 63. Les " *moltes aigües* " simbolitzen, a Apocalipsi 17:15, " *pobles, multituds, nacions i llengües* " que s'alien amb " *la prostituta Babilònia la Gran* "; nom que designa l'església catòlica romana papal. Aquesta aliança d'última hora els unirà per oposar-se al dissabte santificat per Déu. Arribaran a decidir matar els seus fidels observadors. Per tant, entenem els símbols de la seva justa ira. En la visió, Jesús mostra als seus escollits que la seva única " *veu* " divina personal és més poderosa que la de tots els pobles de la terra junts.

Vers 16: “ *Tenia a la mà dreta set estrelles. De la seva boca sortia una espasa esmolada i de dos talls; i el seu rostre era com el sol quan brilla amb la seva força.* »

El símbol de les “ *set estrelles* ” subjectes “ *a la seva mà dreta* ” recorda el seu domini permanent que només podia donar la benedicció de Déu; tan sovint i massivament reclamat erròniament pels seus enemics infidels. *L'estrella* és el símbol del missatger religiós ja que com *l'estrella* de Gènesi 1:15, el seu paper és “ *il·luminar la terra* ”, en el seu cas, de la justícia divina. El dia del seu retorn, Jesús ressuscitarà (ressuscitarà o ressuscitarà després d'una total aniquilació momentània anomenada mort) els seus elegits de totes les èpoques simbolitzats pels noms de les *set assemblees* . En aquest context gloriós, per a ell i els seus fidels elegits, es presenta com la “ *Paraula de Déu* ” el símbol de la qual “ *d'una espasa afilada de dos talls* ” es cita a Heb.4:12. Aquesta és l'hora en què aquesta *espasa* donarà vida i mort, segons la fe mostrada en aquesta paraula divina escrita a la Bíblia que Apocalipsi 11:3 simbolitza com a “ *els dos testimonis* ” de Déu. En l'ésser humà, només l'aspecte del rostre els identifica i permet diferenciar-los; és, doncs, l'element d'identificació per excel·lència. En aquesta visió, Déu també adapta el seu rostre al context objectiu. En Daniel, en la visió, Déu simbolitza el seu rostre amb un “ *llamp* ”, símbol típic del déu grec Zeus, perquè l'enemic de la profecia serà el poble grec selèucida del rei Antíoc IV, que va complir la profecia el - 168 En la visió de l'Apocalipsi, el rostre de Jesús també pren l'aspecte del seu enemic que aquesta vegada és “ *el sol quan brilla amb la seva força* ”. És cert que aquest darrer intent, d'eradicar de la terra qualsevol observador del sant diví dissabte, constitueix l'apogeu de la lluita rebel a favor de respectar el “dia del sol invicte” establert el 7 de març de 321 per l'emperador Constantí 1er . Aquest campament rebel trobarà davant seu “ *el sol de la justícia divina* ” en tot el seu poder diví, i això, el primer dia de la primavera del 2030.

Vers 17: “ *Quan el vaig veure, vaig caure als seus peus com mort. Em va posar la mà dreta damunt i em va dir: No tinguis por!* »

En reaccionar d'aquesta manera, en John només anticipa el destí d'aquells que s'enfrontaran a ell en el moment del seu retorn. Daniel va tenir el mateix comportament, i en tots dos casos, Jesús tranquil·litza i enforteix el seu fidel servent, el seu esclau. “ *La seva mà dreta* ” confirma la seva benedicció i en la seva fidelitat, a diferència dels rebels de l'altre camp, l'escollit no té motius per témer Déu que ve a salvar-lo per amor. L'expressió “ *no tinguis por* ” confirma el context final caracteritzat des de 1843 per aquest missatge adventista del primer àngel d'Apocalipsi 14:7: “ *Va dir amb veu alta: Temeu Déu i doneu-li glòria, per l'hora del seu judici. ha arribat; i inclineu-vos davant el qui va fer el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües.* »; és a dir, el Déu creador.

Vers 18: “ *Jo sóc el primer i l'últim, i el viu. jo estava mort; i vet aquí que visc pels segles dels segles. Tinc les claus de la mort i l'infern.* »

És realment Jesús, el vencedor del diable, del pecat i de la mort, qui s'expressa en aquests termes. Les seves paraules “ *el primer i l'últim* ” confirmen el missatge de l'inici i la fi dels temps coberts per la profecia, però al mateix temps, Jesús confirma la seva divinitat vivificant des de la primera fins a l'última de les seves criatures. Qui “ *té les claus de la mort* ” té el poder de decidir qui ha

de viure i qui ha de morir. L'hora del seu retorn és quan els seus sants ressuscitaran en la " primera resurrecció " reservada per als " morts beneïts en Crist " segons Apocalipsis 20:6. Evacuem tots els mites de les tradicions del fals cristianisme d'herència grega i romana, i entenem que " la tomba dels morts " és simplement el sòl de la terra que va recollir els morts transformats en pols, tal com està escrit a Gen. 3:19: " *En la suor de la teva cara menjaràs pa, fins que tornis a la terra d'on vas ser tret; perquè ets pols, i a la pols tornaràs.* ". Aquestes restes mai més seran de res, perquè el seu Creador les ressuscitarà amb tota la seva personalitat gravada en la seva memòria divina, en un cos celeste *incorruptible* (1Co 15,42) idèntic al dels àngels que romanen en fidelitat a Déu: " *Perquè a la resurrecció els homes no es casaran ni es casaran, sinó que seran com els àngels de Déu al cel.* Matt.22:30".

Es confirma el missatge profètic sobre el futur

Vers 19: " *Escriu, doncs, les coses que has vist, les que són i les que vindran després d'elles* " .

En aquesta definició, Jesús confirma la cobertura profètica del temps global de l'era cristiana que acabarà amb el seu retorn a la glòria. El temps apostòlic es refereix a l'expressió " *que heu vist* " i Déu designa així Joan com un autèntic testimoni ocular del ministeri apostòlic. Va ser testimoni del " *primer amor* " de l'Elegit citat a Apocalipsis 2:4. "... *els que són* " es refereix al final d'aquest temps apostòlic en què Joan roman viu i actiu. "... , *i els que han de venir després d'ells* " designa els esdeveniments religiosos que tindran lloc fins al temps del retorn de Jesucrist, i més enllà, fins al final del setè mil·lenni.

Vers 20: " *el misteri de les set estrelles que has vist a la meva mà dreta, i dels set canelobres d'or. Les set estrelles són els àngels de les set Esglésies, i els set candelers són les set Esglésies.* " .

" *Els àngels de les set assemblees* " són els elegits de totes aquestes set èpoques. Perquè la paraula " *àngel* ", del grec "aggelos", significa missatger, i designa els àngels celestials només si la paraula "celestials" ho aclareix. Així mateix, aquí es reuneixen els " *set candeleros* " i les " *set assemblees* " *sospitosos en el meu comentari*. Per tant, l'Esperit confirma la meva interpretació: els " *set candeleros* " representen la santificació de la llum de Déu en les set èpoques designades amb els noms de les " *set assemblees* " .

Apocalipsi 2: L'Assemblea de Crist des del seu llançament fins al 1843

En el tema de *les cartes*, trobem a Rev.2, quatre missatges dirigits al temps entre 94 i 1843, i a Rev.3, tres missatges que cobreixen el temps des de 1843-44 fins al 2030. Observem amb interès aquesta precisió reveladora pel que fa a els noms de la primera i l'última *lletra*: « *Efes* i *Laodicea* », que signifiquen, respectivament: llençar i jutjar persones; l'inici i el final de l'era de la gràcia cristiana. A Rev.2, al final del capítol, l'Esperit evoca l'inici del "tema adventista del retorn de Crist" que apunta a la data de 1828 preestablerta a Dan.12:11. A més, en la successió del temps, l'inici del capítol 3 de l'Apocalipsi es pot vincular legítimament a la data de 1843 que va marcar l'inici de la prova adventista de la fe. Arriba un missatge adaptat per sancionar la fe protestant provada: “ *Estàs mort* ”. Aquestes explicacions eren necessàries per confirmar la connexió dels missatges amb les dates establertes a Daniel. Però la visió de l'Apocalipsi aporta revelacions sobre l'inici de l'era cristiana que Daniel no va desenvolupar. Les cartes o missatges que Jesús adreça als seus servents al llarg de la nostra era dissipen el malentès religiós de les il·lusions falses i enganyoses que preocupen multitud de creients cristians. Hi trobem el Jesús real amb les seves demandes legítimes i els seus retrets sempre justificats. Les quatre *lletres* de Rev.2 tenen com a objectiu, successivament, quatre èpoques situades entre el 94 i el 1843.

1r període : Efes

L'any 94, darrer testimoni de la posada en marxa de l'Assemblea de Crist

Vers 1: " *Escriu a l'àngel de la congregació d'Efes : Això és el que diu el qui té les set estrelles a la mà dreta, que camina entre els set candelets d'or: "*

Amb el nom *d'Ephesus* , del primer, traducció del grec "Ephesis" que significa llançar, Déu parla als seus servents des del moment de la posada en marxa de l'Assemblea de Crist, en temps de l'emperador romà Domicià (81-96).). Així, l'Esperit apunta al moment en què Joan rep de Déu la revelació que ens descriu. És l'últim apòstol que es manté miraculosament viu i representa l'últim testimoni ocular del llançament de l'Assemblea de Jesucrist. Déu recorda el seu poder diví; és l'únic qui « *agafa a la mà dreta* », símbol de la seva benedicció, la vida dels seus elegits, les « *estrelles* », les obres dels quals jutja, fruit de la seva fe. Segons els casos, beneeix o maleeix. Déu " *camina* ", entengui que avança en el temps del seu projecte acompanyant, generació rere generació, la vida dels seus elegits i els esdeveniments del món que organitza o lluita: " *i ensenyar-los a observar tot allò que jo he prescrit. a tu. I vet aquí, jo estic amb vosaltres sempre, fins a la fi del món. Mateu 28:20*". Fins a la fi del món, els seus elegits hauran de fer les obres que ell els ha preparat per endavant: " *Perquè som obra seva, creats en Crist Jesús per a les bones obres, que Déu ha preparat des d'avant, perquè puguem practicar-los. Ef. 2:10*". I s'hauran d'adaptar a les condicions particulars requerides en cadascuna de les set èpoques. Perquè la lliçó donada a " *Efes* " és vàlida per a les set eres; les " *set estrelles que té a la mà dreta* " pot deixar caure i caure a terra, les que afecten als cristians rebels. Recordeu la idea que un " *canelobre* " només és útil quan il·lumina, i per donar-hi llum, s'ha d'omplir d'oli, símbol de l'Esperit diví.

Vers 2: " *Conec les teves obres, el teu treball i la teva perseverança. Sé que no pots suportar els dolents; que has posat a prova els que es diuen apòstols i els que no ho són, i que ho tens trobar mentiders; »*

Atenció! Els temps de conjugació verbal són extremadament importants, ja que determinen el temps objectiu de l'era apostòlica. En aquest vers el verb conjugat en present fa referència a l'any 94 mentre que els del passat es refereixen a l'època de persecucions infligida per l'emperador romà Neró, entre els anys 65 i 68.

L'any 94, els cristians estimen la veritat que encara està intacta i sense distorsionar, i odien els " *malvats* " pagans i sobretot entre ells, els romans dominants de l'època. Hi ha una raó per a això, i és perquè l'apòstol Joan encara viu, com molts altres testimonis antics de la veritat ensenyada per Jesucrist. Així, els " *mentiders* " són fàcilment desemmascarats. Perquè en totes les edats, la cizaña no convertida intenta barrejar-se amb el blat, perquè el temor de Déu és encara gran, i el missatge de salvació és seductor i atractiu. Introdueixen idees falses a la doctrina. Però en la prova de l'amor a la veritat, fracassen i són desemmascarats pels elegits veritablement il·luminats. Així mateix, pel que fa al passat de l'època apostòlica, « *has provat* », l'Esperit recorda com el judici de la mort va fer caure les màscares enganyoses dels falsos cristians, els autèntics « *mentiders* » apuntats en aquest vers, entre els anys 65 i 68, quan Neró. va lliurar l'Electe de Crist a les bèsties salvatges al seu Coliseu, per oferir un espectacle sagnant als habitants de Roma. Però assenyalem-ho, Jesús evoca aquest zel d'una època passada.

Vers 3: " *Que tinguis paciència, que has patit pel meu nom i no t'has cansat*". »

Aquí de nou, pareu atenció als temps de les conjugacions verbals!

Si encara es conserva el testimoni de la perseverança, el del sofriment ja no ho és. I Déu està obligat a recordar l'acceptació del sofriment que va ser manifestada i sublimment honorada uns 30 anys abans, entre el 65 i el 68, quan el sanguinari romà, Neró, va lliurar a la mort cristians, oferts com a espectacle, al seu poble pervers i corrupte. Va ser només en aquest moment que el camp escollit " *va patir* " en el seu " *nom* " i no es va " *cansar* ".

Vers 4: " *Però el que tinc contra tu és que has abandonat el teu primer amor*". »

L'amenaça suggerida es fa més clara i confirmada. En aquesta època els cristians eren fidels, però el zel demostrat sota Neró s'havia afeblit o ja no existia; allò que Jesús anomena « *perdre el primer amor* », suggerint així per a l'època 94, l'existència d'un segon amor, molt inferior al primer.

Vers 5: " *Recorda, doncs, d'on has caigut, penedeix-te i fes les teves obres anteriors; si no, vindré a tu i trauré el teu candelabro del seu lloc, si no et penedis*". »

El simple respecte o el simple reconeixement de la veritat no porta la salvació. Déu demana més als que salva per fer-los els seus companys eterns. La fe en la vida eterna implica la devaluació de la primera vida. El missatge de Jesús continua perpètuament el mateix segons Mt.16:24 al 26: " *Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algú vol venir després de mi, que es negui a si mateix, que assumeixi la responsabilitat de la seva creu i que segueix-me. Perquè qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però qui perdi la seva vida per mi, la trobarà. I què li servirà a un home guanyar tot el món, si perd la seva ànima? O, què donaria un home a canvi de la seva ànima?* » L'amenaça d'eliminar el seu Esperit, simbolitzada pel " *candelabre* ", mostra que, per a Déu, la veritable fe està lluny de ser una simple etiqueta enganxada a l'ànima. A l'època d'Efes, el candelabre simbòlic de l'Esperit de Déu es trobava a Orient, a Jerusalem on va néixer la fe cristiana i a les esglésies creades per Pau a Grècia i l'actual Turquia. El centre religiós aviat es traslladarà a Occident i principalment a Roma a Itàlia.

Vers 6: " *Però teniu això: que odieu les obres dels nicolaïtes, obres que jo també odio*". »

En aquesta carta, els romans reben el nom simbòlic, després de " *els malvats* ": " *els nicolaïtes* ", que vol dir, poble vencedor o poble de la Victòria, els dominadors de l'època. En grec, el terme "Nike" és el nom de la victòria personificada. Quines són, doncs, " *les obres dels nicolaïtes* " odiades per Déu i els seus elegits? Paganisme i sincretisme religiós. Honoren multituds de divinitats paganes, les més grans de les quals tenen un dia de la setmana dedicat a ells. El nostre calendari actual, que assigna als set dies de la setmana els noms de les set estrelles, planetes o estrella, del nostre sistema solar, és una herència directa de la religió romana. I el culte del primer dia dedicat al "sol invicte" donarà amb el temps, a partir del 321, una raó particular al Déu creador per odiar *les "obres"* religioses dels romans.

Vers 7: “ *El qui té orella, escolti el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qui venci, li donaré a menjar de l'arbre de la vida, que és al paradís de Déu.* »

Dos missatges d'aquest vers evoquen el temps terrenal de la victòria, " *el que venç* ", i el temps celestial de la seva recompensa.

Aquesta fórmula és l'últim missatge que Jesús adreça als seus servents en una de les set èpoques objecte de la profecia. L'Esperit l'adapta a les condicions particulars de cada època. El d'Efes marca l'inici del temps cobert per la profecia, per això Déu li presenta la salvació eterna en forma de l'inici de la història terrenal. La imatge de Jesús s'hi evocava sota la de *l'arbre de la vida* del jardí terrenal que Déu havia creat per posar-hi l'home innocent i pur. Apo.22 profetitza aquesta restauració d'un Edèn renovat per a la felicitat dels triats victoriosos a la nova terra. La fórmula que es presenta cada cop es refereix a un aspecte de la vida eterna que Jesucrist ofereix només als seus elegits.

2n període : Esmirna

Entre 303 i 313, darrera persecució “imperial” romana

Vers 8: " *Escriu a l'àngel de la congregació a Esmirna : Aquestes són les paraules del primer i de l'últim, que era mort i ha tornat a viure:* "

Amb el nom " *Esmirna* " de la segona lletra, traduït de la paraula grega "smurna" que significa " *mirra* ", Déu apunta al temps de la terrible persecució liderada per l'emperador romà Dioclecià. La " *mirra* " és un perfum que va embalsamar els peus de Jesús poc abans de la seva mort i que els savis d'Orient li van portar com a ofrena en el seu naixement. Jesús troba en aquest calvari el zel de la fe real que ja no va trobar l'any 94. Els qui accepten morir en el seu nom han de saber que Jesús ha vençut la mort, i que una vegada més viu, els podrà ressuscitar com ell ho va fer. 'ho va fer per ell mateix. La profecia s'adreça només als cristians dels quals Jesús és ell mateix el " *primer* " representant. En assimilar la seva persona a la vida dels seus servents, també serà representat per " *l'últim* " cristià.

Vers 9: “ *Conec la vostra tribulació i la vostra pobresa (encara que sou rics) i les calúmnies dels que es diuen jueus i no ho són, però són una sinagoga de Satanàs.* »

Perseguits pels romans, els cristians van ser privats de les seves propietats i, el més sovint, assassinats. Però aquesta pobresa material i carnal els fa espiritualment rics en els criteris de fe del judici de Déu. D'altra banda, no amaga el seu judici i revela, en termes molt clars, el valor que dona a la religió jueva que rebutjava la norma divina de la salvació, en no reconèixer Jesucrist, com el Messies profetitzat per les sagrades Escripures. Abandonats per Déu, els jueus són agafats pel dimoni i els seus dimonis i esdevenen per a Déu i els seus veritables elegits, " *una sinagoga de Satanàs* ".

Vers 10: “ *No tinguis por del que patiràs. Heus aquí, el dimoni farà que alguns de vosaltres siguin a la presó, perquè sigueu provats, i tindreu tribulació deu dies. Sigueu fidels fins a la mort, i jo us donaré la corona de la vida.* »

En aquest vers, el diable s'anomena Dioclecià, aquest cruel emperador romà i els seus "tetraques" associats tenien un odi ferotge contra els cristians als quals volien exterminar. L'anunciada persecució o " *tribulació* " va continuar

durant " *deu dies* " o "deu anys" en realitat entre 303 i 313. A alguns d'ells que van ser " *fidels fins a la mort* " com a màrtirs molt beneïts, Jesús donarà " *la corona de la vida* ". ; vida eterna un signe de la seva victòria.

Vers 11: " *Qui té orella, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies: Qui venci no patirà la segona mort.* »

El tema del missatge de final de període és: la mort. Aquesta vegada, l'Esperit evoca la salvació recordant-nos que aquells que no acceptin la primera mort del martiri per Déu hauran de patir, sense poder escapar, " *la segona mort* " del " *llac de foc* " del judici final. . Una " *segona mort* " que no tocarà els elegits perquè hauran entrat a la vida eterna per sempre.

3r període : Pèrgam

El 538, l'establiment del règim papal a Roma

Vers 12: " *Escriu a l'àngel de la congregació de Pèrgam : Això és el que diu el qui té l'espasa esmolada de dos talls:* "

Amb el nom de *Pèrgam* , Déu evoca el temps de *l'adulteri espiritual* . En el nom *Pèrgam* , dues arrels gregues, "pérao i gamos", es tradueixen com "transgredir el matrimoni". És l'hora fatídica de l'inici de les *desgràcies* que colpejaran els pobles cristians fins a la fi del món. Apuntant a la data 313, l'època anterior va suggerir l'accés al poder i el regnat pagà de l'emperador Constantí I er ' fill del tetrarca Constantí Clor, i vencedor contra Maxenci. Per decret imperial del 7 de març de 321, va abandonar el descans setmanal del sant dissabte del setè dia diví, el nostre dissabte actual, preferint el primer dia dedicat, en aquella època, al culte pagà al déu solar, el "Sol". Invictus", el Sol Invicte. En obeir-li, els cristians van cometre «adulteri espiritual», que a partir de l'any 538 seria la norma oficial del papat romà vinculat a l' època de *Pèrgam* . Els cristians infidels segueixen Vigili, el nou líder religiós establert per l'emperador Justinà ¹ Aquest intrigant va aprofitar la seva relació amb Teodora, la prostituta casada per l'emperador, per obtenir aquesta posició papal engrandida pel seu nou poder religiós universal, és a dir, catòlic. Així, sota el nom de *Pèrgam* , Déu denuncia la pràctica del « diumenge », un nou nom i causa d' *adulteri espiritual* , sota el qual l'antic « dia del sol » heretat de Constantí continua essent honrat per una església cristiana romana. Afirmar ser Jesucrist i el reclama, pel títol del seu cap papal, "vicari del Fill de Déu" (Reemplaçament o substitut del Fill de Déu), en llatí "VICARIVS FILII DEI", el nombre de lletres de que és " 666 "; un nombre consistent amb el que Apocalipsi 13:18 atribueix a l'element religiós de " *la bèstia* ". L'època anomenada *Pèrgam* comença, doncs, amb el regnat papal intolerant i usurpador que allunya a Jesucrist, el Déu Totpoderós encarnat, el seu títol de Cap de l'Assemblea, segons Dan.8:11; Ef. 5:23: " *Perquè el marit és el cap de la dona, així com Crist és el cap de l'Església, que és el seu cos, i de la qual ell és el Salvador.* » Però aneu amb compte! Aquesta acció està inspirada pel mateix Déu. En realitat, va ser ell qui va retirar i va lliurar al règim papal la fe cristiana que havia esdevingut oficialment infidel. La *impudència* d'aquest règim, denunciada a Dan.8:23, arriba a fer-lo prendre la iniciativa de " *canviar els temps i la llei* " establerts per Déu, en persona, segons Dan.7:25. I, a més, sense tenir en compte la seva advertència de no anomenar espiritualment "pare" a cap ésser humà, es fa

adorar amb el títol de "Santíssim Pare", elevant-se així per sobre del Déu creador, legislador, i algun dia li resultarà profitós: " *I no digueu a ningú el vostre pare a la terra; perquè un és el vostre Pare, que és al cel.* (Mat. 23:9). Aquest rei humà té successors a través dels quals el règim i els seus excessos continuaran fins al dia del judici programat pel més gran, el més fort i el més just, el veritable "Santíssim Pare Celestial".

Per tant, l'emperador Justinià I va establir aquest règim religiós que Déu considerava "adulteri" cap a ell. Per tant, la importància de la indignació s'ha de marcar i gravar en la història. Observem el 535 i el 536, durant el seu regnat, dues gegantines erupcions volcàniques que enfosquiran l'atmosfera i provocaran el 541 una epidèmia mortal de pesta que no s'extingirà fins al 767, amb un pic de màxim atac, el 592 La maledicció divina podria no prendre una forma més terrible, i els detalls sobre aquest tema es proporcionaran en el vers que segueix.

Vers 13: " *Sé on vius, sé que hi ha el tron de Satanàs. Recordeu el meu nom, i no vau negar la meva fe, fins i tot en temps d'Antípas, el meu testimoni fidel, que va morir entre vosaltres, on Satanàs és la seva habitació.* »

La profecia emfatitza el " tron " i el lloc de la seva ubicació per la seva fama i els honors que els pecadors encara li fan avui. És de nou "Roma" la que reprèn el seu domini, aquesta vegada, sota aquest aspecte religiós falsament cristià i totalment pagan. Qui diu ser el seu "reemplaçament" (o vicari), el papa, ni tan sols aconseguirà que Déu s'hi adreça personalment. El destinatari de la profecia és un escollit, no un caigut, ni un usurpador que glorifiqui els ritus pagans. Aquest alt lloc de la fe catòlica romana té el seu *tron papal* a Roma, al Palau del Laterà que, generosament, Constantí I ^{va oferir} al bisbe de Roma. Aquest palau del Laterà es troba al mont Cèlius, un dels "set turons de Roma" que es troba al sud-est de la ciutat; El nom Caelius significa: cel. Aquest turó és el més llarg i més gran dels set, en superfície. Prop de l'Església del Laterà, que encara avui representa, per al papat i el seu clergat, l'església catòlica més important del món, s'alça l'obelisc més gran que existeix a Roma on n'hi ha 13, ja que arriba als 47 metres d'alçada. Descoberta sota 7 metres de terra i trencada en tres parts, va ser creada l'any 1588 pel papa Sixt V que, al mateix temps, va organitzar la dominació de l'Estat Vaticà en l'era profètica següent anomenada *Tiàtira* . Aquest símbol del culte solar egipci té una gran inscripció a l'estela que la porta que recorda l'oferta de Constantí. En realitat, va ser el seu fill Constantí II qui, després de la mort del seu pare, el va portar d'Egipte a Roma, per complir en part un desig del seu pare que el volia portar a Constantinoble. Aquesta dedicació a la glòria de Constantí I ^{es} deu més al desig de Déu que al fill de Constantí. Perquè tot l'obelisc amb el seu alt pedestal confirma l'enllaç profetitzat, que fa de Constantí I ^{l'} autoritat civil que instal·la la resta del "dia del sol", i el papa, en aquell moment simple bisbe de l'Església cristiana de Roma, l'autoritat religiosa, que imposarà, religiosament, aquest dia pagan sota el nom de "diumenge" o, dia del Senyor. A la part superior d'aquest obelisc hi ha quatre símbols reveladors que se succeeixen en aquest ordre ascendent: 4 lleons asseguts a la seva punta, orientats als quatre punts cardinals, damunt dels quals hi ha quatre muntanyes sormontades per raigs solars, i per sobre d'aquest conjunt domina un cristià. creu. Dirigit als quatre punts cardinals, el símbol dels lleons designa la reialesa en la seva força universal; que confirma,

la seva descripció revelada en Dan.7 i 8. Apocalipsis 17:18 confirmarà la dita sobre Roma: “ *I la dona que has vist, és la gran ciutat que té la reialesa sobre els reis de la terra.* » A més, el cartoix egipci gravat a l'obelisc evoca “el desig impur que un rei adreça a Amon”, el déu del sol. Tot això revela la naturalesa real de la fe cristiana que domina a Roma des de Constantí Ier des de l'any 313, data de la seva victòria. Aquest obelisc, i els símbols que porta, testimonien l'«èxit» del servent del diable profetitzat a Dan.8:25, que, a través de Constantí Ier va aconseguir donar a la fe cristiana l'aparença de sincretisme religiós fermament condemnat per Déu. en Jesucrist. Resumeixo el missatge d'aquests símbols: “creu”: fe cristiana; “raigs solars”: culte solar; “muntanyes”: poder terrenal; “quatre lleons”: reialesa universal i força; “obelisc”: Egipte sigui, pecat, des de la rebel·lió del faraó de l'èxode, i pel pecat que constitueix l'adoració idolàtrica del déu solar Amon. Déu atribueix aquests criteris a la fe catòlica romana desenvolupada per Constantí Ier i a aquests símbols, a través del cartoix egipci, afegeix el seu judici sobre el compromís religiós dels bisbes de Roma, tots dos considera impurs; ja són anomenats “papes” pels germans religiosos de la ciutat. L'associació de la fe cristiana amb el culte solar ja practicat i honorat pel mateix Constantí, és a l'origen d'una terrible maledicció que la humanitat pagarà, contínuament, fins a la fi del món. Aquest tron del Latran no està en competència amb els emperadors romans, perquè des de Constantí Ier, no resideixen més a Roma, sinó a l'Orient de l'imperi, a Constantinoble. Així, ignorant la revelació profètica donada per Jesucrist a Joan, multitud d'éssers humans estan caient víctimes de l'engany religiós més gran de tots els temps. Però la seva ignorància és pecaminosa perquè no estimen la veritat i, per tant, Déu mateix, es lliura a mentides i mentiders de tota mena. La manca d'educació de les poblacions de l'època de Pèrgam explica l'èxit del règim papal imposat i recolzat pels successius emperadors romans de l'època. La qual cosa no impedeix que certs càrrecs electes realment es neguin i rebutgin aquesta nova autoritat il·legítima; que porta Jesús a reconèixer-los com els seus veritables servidors. Una vegada feta la localització romana dels elegits, tingueu en compte que l'Esperit es va trobar allà en 538 servents que van mantenir la fe en el nom de Jesús mentre honraven el diumenge. Tanmateix, en aquest lloc de Roma, els darrers màrtirs o «testimonis fidels» només es van veure durant l'època de Neró, en 65-68 i la de Diocletien entre 303 i 313. Apuntant-se a la ciutat de Roma, l'Esperit recorda la fidelitat de “ *Antipas* ” el seu “ *testimoni fidel* ” de temps passats. Aquest nom grec significa: contra tots. Sembla designar l'apòstol Pau, el primer pregoner de l'Evangeli de Jesucrist en aquesta ciutat on va morir màrtir, decapitat, l'any 65, sota l'emperador Neró. Déu impugna doncs el títol fals i enganyós de “vicari del Fill de Déu” dels papes. El veritable vicari era el fidel Pau, i no l'infidel Vigili, ni cap dels seus successors.

El Déu creador totpoderós ha gravat a la natura els moments importants de la història religiosa de l'època cristiana; moments en què la maledicció adquireix un caràcter intens amb greus conseqüències per al poble cristià. Ja durant el seu ministeri terrenal, Jesucrist va donar als seus dotze apòstols meravellats i astorats la prova del seu control d'una tempesta al llac de Galilea; una tempesta que va calmar en un instant, a les seves ordres. Durant la nostra època, el període comprès entre el 533 i el 538 va adquirir aquest caràcter especialment maleït, ja

que en instaurar el règim papal per part de l'emperador Justinià I ' Déu va voler castigar els cristians que obeïssin el decret promulgat per l'emperador Constantí I , que el feia obligatori. descansar el "dia del Sol Invicte" el primer dia de la setmana, des del 7 de març de 321. En aquest període maleït ^{per} ell, Déu va provocar el despertar de dos volcans que van asfixiar l'hemisferi nord del planeta i van deixar rastres a l'hemisferi sud també fins a l'Antàrtida. Amb uns mesos de diferència, situades a les antípodes entre si a la zona de l'equador, la propagació de la foscor va ser molt efectiva i molt mortal. Milers de milions de tones de pols es van estendre a l'atmosfera, privant els humans de la llum i dels seus cultius alimentaris habituals. El sol en el seu zenit oferint la mateixa llum que la lluna plena que ella mateixa va desaparèixer completament. Els historiadors han constatat aquest testimoni segons el qual els exèrcits de Justinià van recuperar Roma als ostrogots gràcies a una tempesta de neu a mitjans de juliol. El primer volcà anomenat "Krakatoa" es troba a Indonèsia i es desperta l'octubre de 535 amb una magnitud inimaginable transformant una zona muntanyosa en una zona marítima de més de 50 km. I el segon, anomenat "Ilopango", es troba a Amèrica Central i va entrar en erupció el febrer de 536.

Vers 14: " *Però tinc alguna cosa contra vosaltres, que teniu allà els qui s'aferran a la doctrina de Balaam, que va ensenyar a Balac a posar un obstacle davant els fills d'Israel, perquè mengessin coses sacrificades als ídols i comessin fornicació sexual.* »

L'Esperit descriu la situació espiritual establerta a Roma. Des de l'any 538, els fidels electes de l'època han estat testimonis de l'establiment d'una autoritat religiosa que Déu compara amb el profeta « *Balaam* ». Aquest home va servir Déu però es va deixar seduir per l'atractiu del guany i dels béns terrenals; totes les coses compartides pel règim papal romà. A més, « *Balaam* » va provocar la caiguda d'Israel en revelar a « *Balak* » els mitjans per què el podia fer caure: n'hi havia prou d'empènyer a acceptar matrimonis entre jueus i pagans; coses que Déu va condemnar fermament. En comparar-lo amb *Balaam* , Déu ens fa un esbós del règim papal. L'escollit entén llavors el significat de les accions que Déu mateix fa que realitzin el diable i els seus socis celestials i terrenals. La maledicció de l'església cristiana descansa en l'adopció del pagan "dia del sol invicte", observat des de l'any 321 pels cristians infidels. I el règim papal, com " *Balaam* ", treballarà per a la seva caiguda i intensificarà la seva maledicció divina. " *Carns sacrificades als ídols* " és només la imatge comparada amb el "dia del sol" pagan. Roma introdueix el paganisme a la religió cristiana. Però el que heu d'entendre és que són de la mateixa naturalesa i tenen les mateixes greus conseqüències sota el judici de Déu... Sobretot perquè les malediccions causades pel " *Balaam* " de l'era cristiana continuaran fins a la fi del món, marcada pel retorn en glòria de Jesucrist. La infidelitat dels cristians també es compara amb la dels hebreus que es van lliurar a la " *fornicació* " després que Déu els va fer entendre els seus deus manaments. Entre el 321 i el 538, els cristians infidels van actuar com ells. I aquesta acció continua fins avui.

Vers 15: " *Tot i així, també teniu gent que s'aferra a la doctrina dels nicolaïtes.* »

En aquest missatge, el nom dels “ *Nicolaïtes* ” citats a *Efes* reapareix en aquesta carta. Però “ *les obres* ” que els afecten a *Efes* es converteixen aquí en “ *la doctrina* ”. Certs Romans han esdevingut de fet, des d' *Ephèse* , cristians, després cristians infidels des de l'any 321, i això, d'una manera religiosa oficial des de 538, fent honor a la « *doctrina* » catòlica romana .

Vers 16: “ *Per tant, penedeix-te; si no, vindré **ràpidament a tu** , i lluitaré contra ells amb l'espasa de la meva boca. »*

Evocant “ *el combat* ” dirigit per la seva “Paraula”, “ *l'espasa de la seva boca* ”, l'Esperit prepara el context per al quart missatge que ve. Serà el del ^{segle XVI} , on la Bíblia, la seva santa paraula escrita, els seus « *dos testimonis* » segons Apoc. 11:3, propagaran la veritat divina i desenmascaran la falsa fe catòlica romana.

Vers 17: “ *El qui té orella, escolti el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qui venci li donaré manà amagat, i li donaré una pedra blanca; i sobre aquesta pedra hi ha escrit un nom nou, que ningú no coneix sinó qui el rep. »*

Com sempre, l'Esperit evoca un aspecte de la vida eterna. Aquí ens la presenta a la imatge que profetitza el manà donat als hebreus famolencs al desert àrid, àrid i sec. Aleshores Déu va ensenyar que podia protegir i allargar la vida dels seus elegits amb el seu poder creador; que aconseguirà donant vida eterna als seus elegits redimits. Aquesta serà la culminació de tot el seu projecte d'estalvi.

L'escollit del temps tindrà com a recompensa la vida eterna que l'Esperit descriu en imatges. La imatge del “ *manà* ” del menjar celestial s'amaga al regne del cel, sent Déu mateix el seu productor. En el simbolisme antic, el manà es trobava al lloc més sant que ja simbolitzava el cel on Déu regna sobiranament al seu tron. En les pràctiques romanes, el “ *còdol blanc* ” representava el vot “sí”, el negre denotava el “no”. La “ *pedra blanca* ” també designa la puresa de la vida de l'escollit que s'ha fet etern. La seva vida eterna és un sí diví que reflecteix una acollida entusiasta i massiva de Déu. Com que l'escollit ressuscita en un cos celeste, el seu nou estat es compara amb un “ *nou nom* ”. I aquesta naturalesa celestial és, per als seus escollits, perpètuament misteriosa i individual: “ *ningú ho sap* ”. Per tant haurem d'heretar i entrar en aquesta naturalesa per descobrir què és.

4a^{era} : Tiatira

Entre 1500 i 1800, les guerres de religió

Vers 18: “ *Escriu a l'àngel de la congregació de Tiatira : Això diu el Fill de Déu, els ulls del qual són com una flama de foc i els peus com el bronze ardent: ”*

La quarta lletra evoca sota el nom de “ *Tiatira* ” una època en què la fe cristiana de les lligues catòlica i protestant oferia un espectacle abominable a través dels seus enfrontaments sagnants. Però aquest missatge té grans sorpreses. En el nom *Tiatira* , dues arrels gregues “*thao, téiro*” tradueixen “l'abominació i portar la mort amb patiment”. El terme grec que justifica aquesta interpretació d'abominació designa, al diccionari grec Bailly, el porc o el senglar quan estan en calor. I aquí calen aclariments. El ^{segle XVI} va estar marcat pel despertar dels protestants que van desafiar l'autoritat del règim papal romà. Així mateix, per tal de reforçar la seva autoritat temporal, el papat representat pel papa Sixt V va

establir el seu Estat del Vaticà que li donarà una legitimitat civil vinculada a la seva autoritat religiosa. És per això que, des del ^{segle} XVI, el règim papal va traslladar la seva seu, abans situada al Palau del Laterà, a la seva propietat al Vaticà, que ja constituïa un estat papal independent. Però aquest trasllat només és engany, perquè el que diu ser de l'Estat Vaticà encara s'asseu al Palau del Laterà; perquè és allà, al Laterà, on els papes acullen els emissaris d'estats estrangers que el visiten. I així, l'any 1587, l'obelisc reparat reergit prop del Palau del Laterà des del 3 d'agost de 1588 va ser descobert sota 7 metres de terra i en tres peces el Tíber que limita amb la ciutat de nord a sud. Mentre miràvem el plànol d'aquesta ciutat del Vaticà, em va sorprendre descobrir la forma d'un cap de porc, les orelles al nord i el musell al sud-oest. El missatge del grec "thuo" és així doblement confirmat i justificat per Déu, l'organitzador d'aquestes coses. La fe catòlica heretada de Pèrgam arriba al cim de les seves abominacions. Reacciona violentament amb odi i crueltat contra aquells que, il·luminats per la Bíblia, finalment difosa gràcies a la impremta, denunciïn els seus pecats i els seus abusos. Millor encara, fins aleshores, guardiana de les Sagrades Escripures que havia reproduït pels seus monjos en monestirs i abadies, va perseguir la Bíblia que denunciava la seva iniquitat. I mata els denunciants pel poder de monarques cecs i complaents; els dòcils marmessors del seu testament. Les expressions sota les quals es presenta Jesús citant: “ *el qui té els ulls com una flama de foc i els peus del qual són com llautó ardent* ”, revelen la seva acció punitiva cap als seus enemics religiosos que destruirà al seu retorn a la terra. Aquestes són precisament les dues ideologies cristianes que es van lluitar a mort "amb l'espasa" i les armes de foc en aquest context històric de l'era de Tiatira . " *Els seus peus* " descansaran sobre " *el mar i la terra* " símbol de la fe catòlica i la fe protestant en Apoc.10:5 i Apoc.13:1-11. El catolicisme i el protestantisme, tots dos pecaminosos (pecat = *llautó*), impenitents, es descriuen com a " *llautó ardent* " que atreu la ira del judici del Déu Jesucrist. En agafar aquesta imatge amb la qual anuncia la gran “ *calamitat* ” en Apocalipsi 1:15, Déu revela l'hora en què els últims perseguidors units contra els seus fidels fills es van lluitar entre ells fins a la mort com les “bèsties” salvatges que els simbolitzaran en tota la profecia. Des de Francesc I ^{fins a} Lluís XIV, les guerres de religió s'han succeït. I cal assenyalar com Déu revela la maledicció del poble francès, suport armat del papat des de Clodoveu el primer rei dels francs. Per marcar l'apogeu d'aquesta maledicció, Déu va col·locar el jove Lluís XIV, de "cinc" anys, al tron de França. Aquest verset de la Bíblia d'Ecc.10:16 expressa el seu missatge: " *Ai de tu, terra el rei de la qual és un nen i els prínceps de la qual mengen al matí!* » Lluís XIV va arruïnar França amb les seves luxoses despeses al Palau de Versalles i les seves costoses guerres. Va deixar enrere una França sumida en la pobresa i el seu successor Lluís XV va viure només pel llibertinisme compartit amb el seu inseparable company de disbauxa, el cardenal Dubois. Un personatge abominable, Louis En apuntar a un home amable i pacífic com a objectiu d'aquesta ira, Déu va revelar la seva intenció d' atacar el règim monàrquic hereditari, per la confiança cega que ha dipositat injustament en les pretensions religioses papals des de Clodoveu.

Vers 19: “ *Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei fidel, la teva fermesa i les teves darreres obres més que les primeres.* »

Aquestes paraules, Déu adreça als seus servents « *fidels fins a la mort* », oferint-se al sacrifici a imatge del seu Mestre; les seves “ *obres* ” són acceptades per Déu perquè testimonien el seu autèntic “ *amor* ” pel seu Salvador. La seva “ *fe* ” serà justificada ja que va acompanyada d'un “ *servei fidel* ”. La paraula “ *constància* ”, citada aquí, adquireix una importància històrica apreciable. Va ser a “la Torre de Constança” de la localitat d'Aigues-Mortes on Marie Durand va viure la seva captivitat durant 40 anys llargs i difícils, com a model de fe. Molts altres cristians van donar el mateix testimoni, sovint romanent desconeguts per la història. Això es deu al fet que el nombre de màrtirs va augmentar amb el temps. Els darrers treballs es refereixen a l'època del regnat (1643 a 1715) del rei Lluís Observeu clarament el paper revelador del nom “ *drac* ” que designa “el diable” i l'acció agressiva oberta de la Roma imperial i la Roma papal a Apocalipsis 12:9-4-13-16. Aquell que s'anomenava “rei sol” va portar al màxim la lluita pel catolicisme, defensor del “dia del sol” heretat des de Constantí¹ Tanmateix, per a testificar contra ell, Déu va submergir tota la durada del seu llarg regnat en la foscor, negant-li la calidesa i la llum plena del veritable sol amb greus conseqüències per a la dieta del poble francès.

Vers 20: “ *Però el que tinc contra vosaltres és que deixeu que la dona Jezabel, que es diu profetessa, ensenyi i sedueixi els meus servents perquè cometin fornicació i mengi carns sacrificades als ídols.* »

L'any 1170, Déu va fer traduir la Bíblia a la llengua provençal per Pierre Vaudès. Va ser el primer cristià que va redescobrir la doctrina de la veritat apostòlica integral, inclòs el respecte pel veritable dissabte i l'adopció del vegetarianisme. Conegut amb el nom de Pierre Valdo, és a l'origen dels “vaudois” que es van establir al Piemont alpi italià. L'obra de la Reforma que representaven es va oposar al papa i el missatge va desaparèixer. Tant és així que Déu va lliurar tota Europa a una invasió mongol assassina seguida d'una terrible epidèmia de pesta provocada pels mongols que va destruir, a partir de 1348, un terç i gairebé la meitat de la seva població. El missatge d'aquest vers, « *deixes la dona Jezabel...* », és un retret dirigit als reformadors que no van donar a l'obra de Pierre Valdo la importància que mereixia, perquè era perfecta. Entre 1170 i 1517, van ignorar la perfecta doctrina de la veritat de la salvació cristiana i la seva reforma emprendida al final d'aquesta època és parcial i molt incompleta.

Nota : la perfecció doctrinal entesa i aplicada per Pierre Valdo mostra que en ell Déu va presentar el programa complet de la Reforma que calia dur a terme. De fet, les coses es van fer en dues etapes, l'exigència del dissabte no va començar fins al 1843-1844, d'acord amb el temps marcat pel decret de Dan.8:14.

Per representar la fe catòlica romana papal, Déu la compara amb l'esposa estrangera del rei Acab, la terrible “ *Jezabel* ” que va matar els profetes de Déu i va vessar sang innocent. La còpia s'ajusta al model i també té l'inconvenient de durar molt més en funcionament. En anomenar-la “ *profetessa* ”, Déu apunta al nom del nou lloc del seu “tron”: Vaticà, que significa en francès antic i llatí, “vaticinare”: profetitzar. Els detalls històrics sobre el lloc són molt reveladors. Originàriament, aquest lloc estava marcat per la presència d'un temple romà dedicat al déu “ *serp* ” Esculapi. Aquest símbol designarà el dimoni i el règim papal a Apocalipsis 12:9-14-15. L'emperador Neró hi va col·locar els seus circuits

de curses de carros i "Simó el mag" va ser enterrat en un cementiri allà. Es tracta, segons sembla, de les seves restes, que serien honrades com les de l'apòstol Pere crucificat a Roma. Aquí una altra vegada, una basílica ofert per Constantí celebrava la glòria cristiana. La zona era originàriament pantanosa. La mentida així construïda justificarà el nou nom d'aquesta basílica vaticana que, ampliada i embellida al ^{segle} XV, prendrà el nom enganyós de "Basílica de Sant Pere de Roma". Aquest honor, fet en realitat a un **mag** i a la " *serp* " Esculapi, justificarà el nom de " **màgia** " que l'Esperit atribueix als ritus religiosos catòlics romans a Apoc.18:23 on la versió bíblica de Darby ens diu: " *I el la llum del llum ja no brillarà en tu; i la veu del nuvi i de la dona ja no s'escoltarà en tu; perquè els vostres mercaders eren els grans de la terra; perquè amb la teva màgia totes les nacions s'han desviat.* » Precisament, l'acabament de l'obra d'aquesta basílica "Saint-Pierre de Rome", que requeria enormes sumes de diners, portarà el prelat Tetzl a vendre les seves "indulgències". En veure el perdó dels pecats venut per diners, el professor monjo Martí Luter va descobrir la veritable naturalesa de la seva església catòlica romana. Va denunciar així el seu caràcter diabòlic i alguns dels seus errors exposant les seves famoses 95 tesis el 1517 a la porta de l'església alemanya d'Augsburg. Va formalitzar així l'obra de la Reforma proposada per Déu a Pierre Valdo des del 1170.

Parlant directament als seus servents reformats de l'època, les veritables víctimes pacífiques i resignades, l'Esperit els retreu que hagin permès que *Jezabel ensenyés i seduís els seus servents*. Podem llegir en aquest retret tota la imperfecció doctrinal d'aquest inici de reforma. Ella " *ensenya i sedueix* " els seus " *serveis* ", els de Jesús, la qual cosa la converteix en una església cristiana. Però el seu ensenyament és el del període de *Pèrgam* on l'acusació de " *fornicació* " i la imatge de " *carn*". *sacrificats als ídols* ", ja eren denunciats. Malgrat les aparences enganyoses, en aquest vers l'entitat important no és " *la dona Jezabel* ", sinó el mateix cristià protestant. Des del principi dient-li " *deixes la dona Jezabel...* " l'Esperit suggereix faltes compartides pels primers protestants. Aleshores revela el caràcter d'aquesta falta: la idolatria pagana. En fer-ho, revela la naturalesa de la " *càrrega* " que ell encara no li va imposar, en aquell moment, però que exigirà a partir de 1843. I en aquest missatge, el Déu creador apunta al "diumenge" romà la pràctica del qual és als seus ulls una obra pagana idòlatra que honra una falsa divinitat solar del paganisme més antic de la història de la humanitat. A partir de 1843, hauria de renunciar al "diumenge" o a la seva relació amb Jesucrist, l'únic Salvador dels pecadors terrenals.

Vers 21: " *Li vaig donar temps perquè es penedeixi, i no es penedirà de la seva fornicació.* »

Aquest temps es revela des de Dan.7:25 i es confirma en tres formes a l'Apocalipsi als capítols 11,12 i 13. Aquestes són les expressions: " *un temps de temps i mig temps; 1260 dies, o 42 mesos* " que fan referència al regnat papal intolerant en acció entre 538 i 1798. La propagació de la veritat per mitjà de la Bíblia i la predicació dels veritables reformadors va oferir a la fe catòlica la seva última oportunitat de penedir-se i abandonar-se. els propis pecats. No va fer res i va perseguir i torturar, en nom del seu poder inquisitiu, els missatgers pacífics del Déu vivent. Així, reproduïa les obres rebels del poble jueu donant un segon

compliment a la paràbola de Jesús: és la paràbola dels viticultors que maten els primers enviats per Déu, i després maten, quan arriba a ells, el fill del Mestre. de la vinya per robar-li l'herència.

Vers 22: " *Mira, la llençaré sobre un llit i enviaré una gran tribulació sobre els que cometen adulteri amb ella, si no es penedeixen de les seves obres.* »

Déu la tractarà com una " *prostituta* " " *ensalada al llit* ", cosa que ens permet connectar " *la dona Jezabel* " d'aquest tema amb " *la prostituta Babilònia la gran* " d'Apocalipsis 17:1. La " *gran tribulació* " prevista vindrà després del fracàs de la proclamació bíblica. Aquest mateix missatge confirmarà la identificació d'aquesta " *gran tribulació* " amb " *la bèstia que puja de les profunditats* " a Apocalipsis 11:7. S'aixeca després de l'obra dels " *dos testimonis* " de Déu, que són els escrits dels antics i nous pactes divins de la Santa Bíblia. Es confirma i s'anomena " *adulteri* " espiritual i " *aquells* " a qui Déu acusa de cometre-ho amb " *Jezabel* " són els monarques i monàrquics francesos. Juntament amb els sacerdots catòlics, els monàrquics es convertiran en els principals objectius de la ira de l'ateisme nacional revolucionari que només va ser l'expressió de la ira del Déu totpoderós Jesucrist. No es van penedir, així que la doble ira els va assolir en el moment assenyalat per Déu per al final del regnat papal entre 1793 i 1798.

La paraula " *tribulació* " designa la conseqüència de la maledicció divina segons Rom.2:19: " *Tribulació i angoixa sobre tota ànima de l'home que fa el mal , primer sobre el jueu, i després sobre el grec!*" ". Però la " *tribulació* " que castiga els pecats de la monarquia catòlica i el seu aliat l'Església catòlica romana simbolitzada a Apocalipsis 17:5, amb el nom de " *Babilònia la gran* ", és, lògicament, una " *gran tribulació* ".

Vers 23: " *Mataré els seus fills amb la mort; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que sondeig les ments i els cors, i recompensaré a cadascun segons les vostres obres.* »

" *Morir de mort* " és l'expressió que utilitza l'Esperit per evocar els dos "terrors" del règim revolucionari de 1793 i 1794. Amb aquesta expressió, descarta qualsevol idea de simple mort espiritual que preocuparà els protestants en 1843 en el missatge lliurat a l'àngel de l'època " *Sardes* " a Apoc. 3:1. La humanitat no ha conegut mai un treball tan sagnant dut a terme per màquines de matar, inventat pel doctor Louis, però apreciat pel doctor Guillotin el nom del qual va ser atribuït al mateix instrument, anomenat a partir d'aleshores: la guillotina. Els judicis sumaris van pronunciar llavors multitud d'ordres de mort , amb l'addició del principi de la mort en cop als jutges i acusadors del dia abans. Segons aquest principi, la humanitat semblava haver de desaparèixer i és per això que Déu va anomenar " *abisme* " aquest règim revolucionari exterminador . En última instància, hauria fet la terra, " *l'abisme* " sense cap forma de vida des del primer dia de la Creació, segons Gen.1:2. Però és només, al cel, durant el judici celestial exercit pels elegits reunits que « *totes les Esglésies (o assemblees)* » siguin elegides de les set èpoques, descobriran aquests fets històrics amb el significat que Déu els va donar. La justícia de Déu és perfecta; els que van jutjar falsament van ser colpits per la seva justícia, " *segons les seves* " pròpies " *obres* ". Van fer que la gent morís

injustament i, al seu torn, es va veure afectat per la mort per la perfecta justícia divina: “ i us pagaré a cadascun segons les vostres obres ”.

Vers 24: “ A vosaltres i a tota la resta de Tiàtira, que no rebeu aquesta doctrina, i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com els diuen, us dic: no us imposaré cap altra càrrega; »

Els que denunciaven la fe catòlica i donen als seus ritus religiosos el nom de " profunditats de Satanàs " només poden ser els reformadors que van aparèixer des de l'any 1200 fins a la revolució francesa de 1789. Sigui quin sigui el seu comportament, la seva doctrina estava molt lluny de la pura veritat ensenyada per l'Esperit als apòstols i deixebles de Jesucrist. Observem per a ells només tres coses positives: la fe només en el sacrifici de Jesús, la confiança donada només a la Bíblia i el do de la seva persona i de la seva vida; tots els altres punts doctrinals eren heretats del catolicisme i, per tant, sotmesos a qüestionament. Així, encara que imperfectes a nivell de la doctrina de la veritat de la fe cristiana, els reformadors electes van saber lliurar la seva vida ofert a Déu en sacrificis vius i esperant el 1844, data de l'entrada en vigor del decret de Dan. 8:14, Déu ha aprovat temporalment el seu servei. Això ho expressa molt clarament quan diu: " No et deixo cap altra càrrega ". En aquestes paraules emergeix clarament la situació d'un judici diví excepcional.

Vers 25: " Només el que tens, aguanta fins que jo vingui ". »

Les raons que permeten que Déu beneeixi la fe protestant imperfecta han de ser preservades i practicades pels elegits fins al retorn de Jesucrist.

Vers 26: “ Al qui venci i mantingui les meves obres fins al final, li donaré autoritat sobre les nacions. »

Aquest vers revela què causarà la pèrdua de la salvació des d'aquest temps de la Reforma fins al retorn de Crist. Els elegits han de mantenir fins al final les obres preparades i revelades per Jesucrist contínuament fins a la fi del món. La caiguda cridada en negar les noves demandes de Déu. Tanmateix, mai va amagar la seva intenció d'augmentar gradualment la seva llum fins al moment de la seva vinguda a la glòria. " El camí dels justos és com la llum resplendent, la lluentor de la qual augmenta fins al mig del dia (Pr.4:18)"; aquest vers de la Bíblia ho demostra. I és, doncs, en el marc del seu projecte, que a partir de 1844, els requisits divins apareixeran en les dates previstes i profetitzades per la seva paraula profètica únicament bíblica. És només en la qualitat de jutge celestial que l'escollit rebrà de Déu "autoritat sobre les nacions".

Vers 27: “ Ell els regirà amb una vara de ferro, com es trenca vasos de fang, tal com jo mateix he rebut poder del meu Pare. »

Aquesta expressió suggereix el dret a la pena de mort. Dret que els elegits compartiran amb Jesucrist en el seu judici dels malvats establert per al judici final, durant els “ mil anys ” del gran dissabte del setè mil·lenni.

Vers 28: “ I li donaré l'estrella del matí. »

Déu li donarà la seva plena llum divina simbolitzada a la nostra terra actual per la del sol. Però Jesús va dir: "Jo sóc la llum". Anuncia així la llum de la vida celestial, on Déu mateix és la font de llum que ja no depèn d'un estel celeste com el nostre sol.

Vers 29: “ Qui té orella, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies! »

La construcció de l'Apocalipsi és com una torre formada per set pisos, el setè serà el temps de trobada amb Déu. En aquesta construcció, els capítols 2 i 3 constitueixen el marc bàsic de tota l'època cristiana entre el 94 i el 2030. Tots els temes esmentats a l'Apocalipsi troben el seu lloc en aquest marc bàsic. Però en aquest marc els primers pisos només fan el paper d'escales que condueixen a la planta superior. La importància de la revelació apareix al nivell 3 anomenat *Pèrgam*. Aquesta importància es reforça encara més al nivell 4 anomenat *Tiatira*. És en aquesta època que la fe cristiana es torna confusa i enganyosa. El judici de Déu sobre la situació espiritual d'aquesta època tindrà conseqüències fins a la fi del món. Per això, per tal de consolidar la vostra comprensió d'aquest judici, resumiré aquest missatge adreçat per Déu als seus electes protestants durant el regnat de Lluís XIV.

Resum : En l'època de la Reforma, els comportaments cristians eren múltiples. Trobem veritables sants perseguits, però sempre pacífics, i gent que confon religió i política, que s'armen i tornen cop per cop als exèrcits reials catòlics. A Daniel 11:34, l'Esperit els designa com a "hipòcrites". Pocs religiosos han entès que ser cristià és imitar Jesús en totes les coses, obeir les seves ordres i sotmetre's a les seves prohibicions; l'ús d'armes n'és un, i aquesta va ser la seva última lliçó donada en el moment de la seva detenció. El retret de Jesús es justifica pel fet que, continuant practicant l'herència catòlica, els protestants mateixos promouen, amb el seu exemple, l'ensenyament i la seducció que pertany a la *Jezabel catòlica*. La seva pràctica religiosa imperfecta els desacredita davant el judici de Déu a qui deshonren davant els seus enemics. Aquesta fase a l'inici de la Reforma el va portar a fer judicis excepcionals; que ell subratlla dient: “ *No et deixo cap altra càrrega, només guarda el que tens fins que jo vingui* ”. Però la imperfecció doctrinal és legítima en aquest principi i Déu accepta el servei d'aquells que accepten la persecució i la mort en el seu nom. No podien donar més, donant el màxim: les seves vides. Déu subratlla aquest esperit de sacrifici que designa com « *obres més nombroses que les primeres* (vers 19)». El paganisme del catolicisme romà ha estat comparat amb *carns sacrificades als ídols*. La denúncia de l'engany romà va començar amb les obres perfectament il·lustrades de Pierre Valdo (Vaudés) que, a partir del 1170, va escriure una versió de la Bíblia en una llengua diferent del llatí, el provençal. El seu coneixement i comprensió dels requisits divins era sorprenentment complet i després d'ell la fe protestant es va deteriorar. Sota la inspiració de Joan Calví, la fe protestant fins i tot es va endurir, prenent la imatge del seu adversari catòlic. I l'expressió "Guerres de Religió" testimonia una abominació per a Déu, perquè els elegits de Jesucrist, els veritables, no els retornen els cops donats. La seva venjança vindrà del mateix Senyor. En armar-se, els protestants, el lema dels quals era “sola scriptura”, “Sola Escripura”, mostraven menyspreu per la Bíblia que prohibia la seva violència. Jesús va anar molt lluny en aquest àmbit ensenyant als seus deixebles que havien de girar «l'altra galta» a qui els colpeja.

Aquest període en què la persecució catòlica va provocar la mort dels fidels servidors de Jesús és triplement subratllat a l'Apocalipsi, aquí en aquest període *Tiatira*, però també al ^{5è}. *segell* del capítol 6 i en el ^{3r} *trompeta* del capítol 8. Aquí, al vers 22, Jesús anima els seus servents màrtirs, anunciant-los la seva

intenció de venjar la seva mort o el patiment infligit per Roma i els seus servents reials. La paraula clau que amaga el nom *Pèrgam* apareix clarament, la religió catòlica és culpable d' *adulteri* contra Déu, i els qui la cometen amb ella, els reis catòlics, les seves lligues i la seva falsa noblesa pagaran, sota la guillotina dels revolucionaris francesos, sang vessada injustament. Apocalipsi 2:22-23: " *Mireu, la llençaré sobre un llit i enviaré una gran tribulació sobre els que cometen adulteri amb ella , si no es penedeixen de les seves obres. mataré els seus fills ; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que sondeig les ments i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres "*. Però aneu amb compte! Perquè després de 1843, " *els que cometen adulteri amb ella "* també seran **protestants** , així que Déu es prepararà amb la "tercera guerra mundial" nuclear, un nou càstig de catòlics, ortodoxos, anglicans, protestants i altres adventistes. Paral·lelament, l'Esperit diu a la 5^a *segell* : Apocalipsi 6:9 al 11: " *Quan va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels que havien estat assassinats a causa de la paraula de Déu i a causa del testimoniatge que havien donat. Cridaven a gran veu, dient: Fins quan, oh Mestre sant i veritable, tardeu a jutjar i a venjar-vos de la nostra sang dels qui habiten a la terra? A cadascun d'ells se li va donar una túnica blanca; i se'ls va dir que romanguessin en repòs una estona més, fins que s'acabés el nombre dels seus companys de servei i dels seus germans que havien de morir com ells. "*

Aquesta escena del 5è ^{segell} pot ser confusa i enganyosa per a una ment poc il·luminada. Que les coses siguin clares, aquesta imatge ens revela el pensament secret de Déu, perquè segons Ecc.9,5-6-10, els morts en Crist *dormen* en un estat en què *la seva memòria queda oblidada, ja no prenen part de tot. . el que es fa sota el sol* . La Bíblia dona a la primera mort el sentit d'una aniquilació de tot l'ésser; el mort és com si no hagués existit mai amb la diferència que havent existit, tota la seva existència resta gravada en el pensament de Déu. És, doncs, als seus servents vius a qui Déu dirigeix aquest missatge de consol per animar-los. Els recorda que, segons les seves promeses, després del somni de la mort, hi ha un temps fixat per al seu despertar , en què, a través d'ell, ressuscitaran. Aleshores tindran l'oportunitat de jutjar, sota la mirada i el judici de Déu en Jesucrist, els seus torturadors igualment ressuscitats, però al final dels *mil anys* . En el missatge de *Thyatire* , la *mort* anunciada per a *aquells que cometen adulteri amb Jezabel* la Catòlica tindrà un doble compliment. A la terra, l'obra dels revolucionaris és la primera fase, però després d'ella, vindrà, en el seu temps i en la segona fase, *la segona mort* del judici final, hora en què " *totes les assemblees* " cristians infidels o fidels de totes les èpoques. de l'era cristiana veurà el just judici de Déu aplicat contra *l'adulteri espiritual* .

En la seva imatge simbòlica, el 4^t *La trompeta* del capítol 8 confirma l'acció de la " *gran tribulació* " programada per castigar l' *adulteri* del papa i dels monàrquics que el van donar suport. *El sol* , la llum divina, *la lluna* , la fosca religió catòlica i *les estrelles* , el poble religiós, *són cops per terços* o, parcialment, per la persecució de l'ateisme dels revolucionaris francesos el 1793 i el 1794.

Al final del missatge adreçat als protestants pacífics, l'Esperit confirma la seva condemna a l'ús de les armes recordant que només serà pel judici final

preparat durant el judici celestial del setè mil·lenni que l'escollit serà venjat. Per tant, no està autoritzat a venjar-se ell mateix, abans d'aquest judici celestial on després jutjarà els seus perseguidors, amb Jesucrist, i participarà en el veredicte de la seva condemna a mort. " *Els governarà amb una vara de ferro, com es trenca vasos de fang* ". La finalitat d'aquesta sentència serà determinar el temps de patiment dels culpables condemnats a la segona mort de la sentència final. El vers 29 esmenta: *l'estrella del matí* . " *I li donaré l'estrella del matí* ". Aquesta expressió designa el sol, imatge de la llum divina. El guanyador entrarà a la llum divina per a l'eternitat. Però davant aquest context etern, aquest terme prepara la cinquena lletra que ve. *L'estrella del matí* es cita a 2 Pere 1:19-20-21: " *I tenim més certa la paraula profètica* , a la qual feu bé de fer cas, com a una llàntia que brilla en un lloc fosc, fins que el alba el dia i **l'estrella del matí** s'aixeca en els vostres cors; Sabent abans que res vosaltres mateixos que cap profecia de l'Escriptura pot ser objecte d'interpretació privada, perquè no va ser per voluntat humana que mai es va fer una profecia, sinó que és moguda per l'Esperit Sant que els homes han parlat de Déu . Aquest vers subratlla la importància de la paraula profètica perquè el context de l'era vinent estarà condicionat espiritualment per l'entrada en aplicació del decret diví profetitzat a Dan.8:14. " *Fins a les 23.00 i la santedat serà reivindicada* ". Però a l'època, aquest vers només es coneixia a la traducció: " *Fins a 2300 vespre i matí i el santuari serà purificat* ". Fins i tot en aquesta traducció, el missatge de Déu era el mateix, però menys precís, es podria interpretar en aquesta forma com anunciant la fi del món mitjançant el retorn en glòria del nostre Senyor i Salvador Jesucrist. Déu va utilitzar el protestant nord-americà William Miller per dur a terme les dues proves adventistes de la fe a la primavera de 1843 i la tardor de 1844. Tal com ens ensenya Daniel 12:11-12, entre aquestes dues dates, el 1843, el decret diví es retira dels protestants caiguts. la justícia salvadora que ofereix Jesucrist; perquè ja no compleixen l'estàndard de la nova santedat requerida per Déu. La justícia de Jesús és eterna, però només beneficia els veritables elegits seleccionats pel mateix Jesús, i això, en tots els temps i fins a la fi del món.

Aquí, entre *Tiàtira* i *Sardes* , el primer dia de la primavera de 1843, entra en vigor el decret de Dan.8:14 i descobrirem les seves conseqüències en els missatges adreçats per l'Esperit als cristians d'aquesta data.

Apocalipsi 3: L'Assemblea des de 1843 - la fe cristiana apostòlica restaurada

5a època : Sardes

El judici pronunciat per Jesucrist després dels judicis adventistes de la primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844

Vers 1: " *Escriu a l'àngel de la congregació de Sardes : Això és el que diu el qui té els set esperits de Déu i les set estrelles: Conec les teves obres. Sé que es creu que estàs viu i que estàs mort.* »

L'època de “ *Sardes* ”, tema de la cinquena carta, farà emergir dos comportaments cristians protestants, oposats atribuïts: als caiguts, als quals Jesús declara: “ *Es considera que sou vius i sou morts* ”; i als elegits, al vers 4: “ *caminaran amb mi amb vestits blancs perquè són dignes* ”. Com el contingut dels seus dos missatges, el nom “ *Sardes* ” té un doble significat els significats del qual són absolutament oposats. Conservo les idees principals d'aquesta arrel grega: pedra convulsa i preciosa, mort i vida. Les ganyotes i les convulsions defineixen el riure sardònic; en grec, el sardonó és la corda superior d'una xarxa de caça; la sardina és un peix; i en sentit contrari, el sardó i el sardonix són pedres precioses; sardonix és una varietat de calcedònia marró. Al començament d'aquesta carta, Jesús es presenta com “ *el qui té els set esperits de Déu i les set estrelles* ”, és a dir, la santificació de l'Esperit i el judici sobre els seus servents de les set eres. Com a Dan.12, es troba sobre el riu mata, la prova de la fe adventista, i aquí pronuncia el seu veredict. Observem la familiaritat que indica que el propi interlocutor és un en el sentit col·lectiu. Es refereix a tota la norma protestant. Jesús posa fi a l'excepció protestant assenyalada en el missatge de *Tiatira*. La nova “ *càrrega* ” (tal com l'entenen els creients rebels) ara s'imposa i s'exigeix. La pràctica del diumenge romà s'ha d'abandonar i substituir-la pel dissabte dissabte. Aquest decret de Dan.8:14 inverteix la situació establerta des del 7 de març de 321 per l'emperador Constantí¹. L'any 1833, 11 anys abans de 1844, a través d'una pluja contínua d'estrelles fugaces, que va durar des de la mitjanit fins a les 5 de la matinada, i visible als Estats Units, Déu havia il·lustrat i profetitzat la caiguda massiva dels cristians protestants. Per convèncer-te d'aquesta interpretació, Déu va mostrar les estrelles del cel a Abraham, dient-li: “ *Així serà la teva descendència* ”. La caiguda de les estrelles de 1833 va profetitzar, doncs, una caiguda massiva d'aquesta posteritat d'Abraham. Aquest signe celeste es cita en el tema ^{del} *6è segell* a Apocalipsis 6:13. Jesús va dir: “ *Es diu que estàs viu i estàs mort* ”. Aquell de qui parla, doncs, té fama de representar Déu, i aquest detall correspon al protestantisme que, creient en la seva Reforma, es creu reconciliat amb Déu. El veredict diví cau: “ *Conec les teves obres* ”, “ *i estàs mort* ”. És del mateix Déu, el gran Jutge, que ve aquest judici. El protestant pot ignorar aquest judici, però no pot escapar de les seves conseqüències. El 1843, el decret de Daniel 8:14 va entrar en vigor i s'espera que cap cristià ignori la llei del Déu viu. Aquest desconeixement es deu al menyspreu de la paraula profètica bíblica a la qual l'apòstol Pere ens exhorta a prestar tota la nostra atenció a 2 Ped. 1:19-20: “ *I tenim més certesa la paraula profètica, a la qual feu bé. parar atenció, com a un llum que brilla en un lloc fosc, fins que s'albira el dia i l'estrella del matí s'aixeca als vostres cors; sabent primer de tot vosaltres mateixos que cap profecia de l'Escriptura pot ser objecte d'interpretació privada.* » Passant desapercebuts enmig de tots els textos de la Bíblia de la nova aliança, aquests versos marquen, sobretot a partir de 1843, la diferència entre la vida i la mort.

Vers 2: “ *Estigueu atents i enfortiu la resta que està a punt de morir; perquè no he trobat les teves obres perfectes davant el meu Déu.* »

Si no compleixen el nou estàndard de santedat, “ *la resta* ” del protestantisme “ *morirà* ”. Perquè Déu el condemna per dos motius. La primera és la pràctica del diumenge romà condemnada per l'entrada en vigor del decret de

Dan.8:14; el segon és el desinterès per la paraula profètica, perquè sense tenir en compte la lliçó donada per Déu a través de l'experiència adventista, els descendents protestants portaran la culpa heretada dels seus pares. En ambdós punts, Jesús va dir: " *No he trobat les teves obres perfectes davant el meu Déu* ". En dir " *davant el meu Déu* ", Jesús recorda als protestants la norma dels deu manaments escrits pel dit de Déu, el Pare a qui menyspreen en favor del Fill que se suposa que els salva. La seva fe perfectament obedient, que va donar com a model, no té res en comú amb la fe protestant, hereva de nombrosos pecats catòlics, entre els quals, en primer lloc, el descans setmanal del primer dia. La porta de la salvació es tanca per sempre a la norma religiosa col·lectiva protestant, les " *estrelles* " del " *sisè segell* " cauen.

Vers 3: " *Recordeu-vos, doncs, com vau rebre i escoltar, i guardeu-vos i penedeu-vos. Si no mireu, vindré com un lladre, i no sabràs a quina hora et vindré.* »

Aquest verb, " *recordar* ", implica una meditació crítica sobre les obres del passat. Però només els escollits són prou humils per criticar les seves pròpies obres. A més, aquest manament " *recorda* " evoca el " *recorda* " al començament del quart manament que mana el descans santificat del setè dia. Aquí de nou, doblement, es convida el protestantisme oficial a reconsiderar la recepció que va donar als missatges profètics llançats per William Miller a la primavera de 1843 i a la tardor de 1844, però també al text del 4t ^{dels} 10 manaments de Déu. que ha transgredit en pecat mortal des de 1843. La conseqüència més greu de la seva ruptura amb Jesucrist es formula: " *Si no mireu, vindré com un lladre, i no sabràs a quina hora vindré sobre tu.* » Veurem com des del 2018 aquest missatge s'ha convertit en una realitat viva. Sense vetlla, sense penediment i fruit del penediment, la fe protestant és definitivament morta.

Vers 4: " *Però teniu alguns homes a Sardes que no han contaminat els seus vestits; caminaran amb mi amb [vestiments] blancs, perquè són dignes.* »

Sorgirà una nova santedat. En aquest missatge, Jesús es conforma amb testificar l'existència d'" *uns pocs homes* ", segons els detalls revelats a Ellen.G.White que estava entre el nombre, només 50 homes van rebre l'aprovació de Déu. Aquests " *pocs homes* " designen homes i dones que són aprovats i beneïts, individualment, pel testimoni de la seva fe d'acord amb l'expectativa del Senyor. Jesús va dir: « *No obstant això, teniu alguns homes a Sardes que no s'han contaminat la roba; i caminaran amb mi amb [vestiments] blancs, perquè són dignes* ". Qui pot qüestionar una dignitat reconeguda pel mateix Jesucrist? Als vencedors de les proves de fe de 1843 i 1844, Jesús promet la vida eterna i el reconeixement terrenal complet que prendrà forma oficial en el missatge que ve de *Filadèlfia* . La contaminació de la " *roba* " s'atribueix al comportament lliure dels éssers humans. Sent el " *vestment* " la justícia imputada per Jesucrist, en aquest cas " *blanca* ", la seva contaminació designa la pèrdua d'aquesta justícia per al campament protestant tradicional. Aquí, per contra, l'absència de contaminació designa la continuació de l'imputació de la " *justícia eterna* " de Jesucrist segons Dan.9:24. Aviat, el coneixement i la pràctica del dissabte els donarà una veritable santedat, fruit i signe de la justícia impartida de Jesucrist. Aquesta elecció assenyada i intel·ligent aviat els farà eterns en la santificació i la

glorificació celestial representades per les " robes blanques " del vers 5 que ve. L'Esperit els declararà " irrepressibles ": " i a la seva boca no es va trobar cap mentida, perquè són irrepressibles (Ap. 14:5)". Trobaran " pau amb tots i santificació, sense la qual cap carn veurà el Senyor ", segons Pau, a Heb.12:14. Concretament, aquests " vestiments blancs " prendran la forma de l'eliminació del pecat que constitueix la pràctica del diumenge romà. Com que el van esperar fidelment dues vegades, en el seu lloc, com a senyal de la seva aprovació, el segell de Déu els és donat pel dissabte que ve a blanquejar els elegits del Senyor que conserven la seva justícia. Així s'aconseguí la "purificació del santuari", la forma en què es va traduir Daniel 8:14 en aquell moment. Sota aquesta mirada, a partir del 23 d'octubre de 1844, Jesús va donar en visió celestial als vencedors escollits la imatge del seu pas del lloc sant al lloc santíssim del santuari terrenal. Així va recordar, a títol il·lustratiu, el moment en què, morint a la creu, es va expiar el pecat dels seus elegits, complint així el " dia de l'expiació ", l'hebreu " Yom kippur ". Aquest esdeveniment ja tingut lloc, la renovació de l'acció en la visió només pretenia posar en dubte el primer assoliment de la justícia eterna obtingut per la mort de Jesús. La qual cosa s'aconsegueix literalment per a la gent caiguda de Sardes, la fe demostrada del qual no és satisfactòria per al Déu creador. Per dues raons, Déu pot rebutjar-los per falta d'amor per la seva proclamada veritat profètica i per la transgressió del dissabte que s'ha degut des de 1843 per l'entrada en vigor del decret de Daniel 8:14.

Vers 5: " *El qui venci serà així vestit de vestits blancs; No esborraré el seu nom del llibre de la vida, sinó que confessaré el seu nom davant el meu Pare i davant els seus àngels.* »

L'elegit redimit per Jesucrist és un ésser obedient, conscient de deure la seva vida i la seva eternitat al Déu creador, bo, savi i just. Aquest és el secret de la seva victòria. No pot discutir amb ell, perquè aprova tot el que diu i fa. També ell mateix és l'alegria del seu Salvador que el reconeix i l'anomena pel seu nom, des de la fundació del món on el va veure per la seva presciència. Aquest vers mostra com les falses afirmacions de falses persones religioses són vanes i enganyoses fins i tot per als qui les fan. L'última paraula serà de Jesucrist que diu a tots: " *Conec les vostres obres* ". Segons aquests treballs, divideix el seu ramat, posant a la seva dreta, *les seves ovelles* , i a la seva esquerra, *les cabres rebels* i els *llops voraces* destinats al *foc de la segona mort del judici final* .

Vers 6: " *Qui té orella, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies!* »

Si tothom pot escoltar literalment les paraules profètiques de l'Esperit, al contrari, només els seus elegits, a qui inspira i educa, poden entendre el seu significat. L'Esperit es refereix a fets precisos, realitzats en temps històric, l'escollit ha d'estar interessat, per tant, per la història religiosa i secular, i per tota la Bíblia composta per històries de testimonis, lloances i profecies.

Nota : Al vers 3, Jesucrist va dir al protestant caigut: " *Recordeu-vos, doncs, de com heu rebut i escoltat, i guardeu-vos i penedeu-vos. Si no mireu, vindré com un lladre, i no sabràs a quina hora et vindré* ". Per contra, per als hereus dels premiats, des de la primavera del 2018, aquest missatge s'ha transformat en: "Si mireu, no vindré com un lladre, **i sabràs a quina hora vindré a tu**". I el Senyor ha complert les seves promeses, ja que avui, l'any 2020, els seus

elegits tenien coneixement de la data del seu veritable retorn revelada per a la primavera de 2030. Però, la fe protestant està condemnada a ignorar aquesta precisió, reservada, només, a través de Jesús, als seus elegits. Perquè a diferència del seu comportament envers els servents dolents, " *el Senyor no fa res sense advertir els seus servents els profetes* " Amo.3:7.

6a era: ^{Filadèlfia}

L'adventisme entra en la missió universal

Entre 1843 i 1873, el dissabte diví del dissabte, el veritable setè dia ordenat per Déu, va ser restaurat i adoptat pels pioners de l'adventisme del setè dia que va prendre la forma d'una institució religiosa cristiana americana anomenada des de 1863: "el setè dia". Església Adventista del dia. D'acord amb l'ensenyament preparat a Dan.12:12, el missatge de Jesús s'adreça als seus elegits santificats pel repòs del dissabte, en la data de l'any 1873. Al mateix temps, aquests elegits es beneficien de la benaventurança de Dan 12 :12: " *Feliç el qui espera fins a 1335 dies!* ".

Els nous estàndards establerts des de 1843 es van fer universals el 1873

Vers 7: " *Escriu a l'àngel de la congregació de Filadèlfia : Això és el que diu el Sant, el Veritable, que té la clau de David, que obre i ningú tanca, que tanca i ningú tanca : »*

Amb el nom de " *Filadèlfia* ", Jesús mostra el seu Escollit. Ell va dir: " *En això tots coneixeran que sou deixebles meus, si us estimeu els uns als altres.* Joan 13:35" I aquest és el cas de *Filadèlfia*, les arrels gregues de la qual volen dir: amor fraternal. Ha seleccionat els elegits que el componen, posant a prova la seva fe, i per aquests vencedors, el seu amor desborda. Es presenta en aquest missatge dient: " *això és el que diu el Sant, el Veritable* ". *El Sant*, perquè és un temps en què la santificació del dissabte i la dels elegits és requerida pel decret de Dan.8:14 que ha entrat en vigor des de la primavera de 1843. *El Veritable*, perquè en aquesta hora profètica, la llei de la veritat és restaurada; Déu redescobreix la santedat del seu 4t ^{manament} trepitjat pels cristians des del 7 de març de 321. Torna a dir: " *el qui té la clau de David* ". Aquestes no són les claus de Sant Pere reclamades com a possessió de Roma. " *La clau de David* " pertany al " *fill de David* ", Jesús, ell mateix, en persona. Ningú més que ell pot concedir la salvació eterna, perquè va obtenir aquesta clau portant-la " *a l'espatlla* " en forma de creu, segons Isa.22:22: " *Posaré a la seva espatlla la clau de la casa. de David: quan s'obre, ningú tancarà; quan tanqui, ningú obrirà* ". Aquesta clau que designa la creu del seu turment, en compliment d'aquest verset, llegim aquí: " *qui obre, i ningú tanca, qui tanca, i ningú obrirà* ". La porta de la salvació ha estat oberta per construir l'adventisme del setè dia i tancada als religiosos del diumenge roman des de la primavera de 1843. Perquè han acceptat sotmetre's a les veritats doctrinals presentades i han honorat amb la seva fe profèticament la seva paraula, l'Esperit de Jesús va dir als sants de l'època de *Filadèlfia*: " *Conec les vostres obres. Heus aquí, com que tens poc poder i has guardat la meva paraula i no has negat el meu nom, t'he posat davant una porta oberta, que ningú pot tancar* ". Aquest petit grup religiós havia estat, oficialment, només nord-americà des de 1863. Però el 1873,

durant una conferència general celebrada a Battle Creek, l'Esperit li va obrir una porta missionera universal que havia de continuar fins al veritable retorn de Jesús. Ningú ho impedirà i Déu s'encarregarà d'això. Cal assenyalar que tot el bo que veu Jesús entre els veritables sants també defineix les causes per les quals va caure la fe protestant l'any 1843. Aquest missatge és exactament el contrari del que Jesús adreça als caiguts de *Sardes* al vers 3, perquè el les obres objectiu són elles mateixes invertides.

Les 12 tribus de Rev.7 Creixent

Vers 8: “ *Conec les teves obres. Heus aquí, com que tens poc poder i has guardat la meva paraula i no has negat el meu nom, t'he posat davant una porta oberta, que ningú no pot tancar.* »

L'escollit de l'època és jutjat favorablement per les seves obres que Jesús li atribueix com a justícia. El seu « *poc poder* » confirma el naixement del grup basat en els « *pocs homes* » del vers 4. L'any 1873, Jesús va anunciar als adventistes el seu progrés cap al seu retorn pel símbol de la porta celestial oberta que s'obrirà a la primavera de 2030, és a dir, en 157 anys. En el missatge que segueix, l'adreçat a Laodicea, Jesús es posarà davant d'aquesta porta, indicant així la proximitat imminent del seu retorn: « *Mireu, em quedo a la porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a sopar amb ell, i ell amb mi.* Rev.3:20 »

L'accés a la fe cristiana es permet als jueus

Vers 9: “ *Mira, us dono dels de la sinagoga de Satanàs, que diuen que són jueus i no ho són, però menteixen; vet aquí, els faré venir, i adoraré als teus peus, i sabré que t'he estimat.* »

En citar l'entrada dels veritables jueus segons la raça i la carn al grup adventista, aquest vers confirma la restauració del descans del dissabte; El diumenge ja no és un obstacle per a la seva conversió. Perquè des de l'any 321, el seu abandonament també ha tingut la conseqüència d'impedir que els jueus sincers adoptin la fe cristiana. El seu judici sobre els jueus de raça no era una opinió personal de Pau, el testimoni fidel; va ser el de Jesucrist qui ho confirma en aquesta Revelació, ja en Apoc.2:9, en el missatge adreçat als seus servents calumniats pels jueus i perseguits pels romans de l'època *d'Esmirna* . Tingueu en compte que els jueus de raça hauran de reconèixer la salvació cristiana en l'estàndard adventista per beneficiar-se de la gràcia de Déu. Només l'adventisme universal porta la llum divina de la qual s'ha convertit **en el dipositari oficial exclusiu** des de 1873. Però aneu amb compte! Aquesta llum, la seva doctrina i els seus missatges són propietat exclusiva de Jesucrist; cap home i cap institució pot rebutjar la seva evolució sense posar en perill la seva salvació. L'últim en aquest vers, Jesús afirma " *que t'he estimat* ". Això podria significar que després d'aquest temps de benedicció, potser ja no l'estimaria? Sí, i aquest serà el significat del missatge atribuït a “ *Laodicea* ”.

Els manaments de Déu i la fe de Jesús

Vers 10: " *Com que heu guardat en mi la paraula de paciència, també us guardaré a l'hora de la prova que vindrà a la terra coneguda, per provar els qui habiten a la terra. »*

El terme paciència confirma el context de l'espera adventista esmentat a Daniel 12:12: " *Feliç el qui espera, i qui arriba fins a mil tres-cents trenta-cinc dies!* ". La prova es refereix a la fe dels " *habitants de la terra* ", els que habiten la " *terra coneguda* ", és a dir, reconeguda per Jesucrist, Déu creador. Ve a provar la voluntat humana i desemascarar l'esperit rebel del camp "ecumènic" que designa pel grec "oikomèné" la " *terra coneguda* " d'aquest vers.

Aquesta promesa només lliga Jesús amb la condició que la institució preservi la qualitat de la fe del principi. Si el missatge adventista ha de continuar fins al moment de la prova universal definitiva de la fe profetitzada en aquest vers, no serà necessàriament en una forma institucional. Perquè l'amenaça planeja en aquest missatge del vers 11 que segueix, fins aleshores totalment positiu i beneït per Déu. La promesa de Jesús afectarà a la seva posteritat que va romandre viva l'any 2030. En aquell moment, els veritables elegits de 1873 s'hauran adormit " *en el Senyor* " segons Apocalipsi 14:13: " *I vaig sentir una veu del cel que deia: Escriu : Feliços des d'ara els morts que moren en el Senyor! Sí, diu l'Esperit, perquè descansin dels seus treballs, perquè les seves obres els segueixen. »* Aquesta és, doncs, una segona benaurança concedida per Jesucrist a aquest exemplar elegit. Però el que Jesús beneeix és el comportament demostrat per les obres. Els hereus de *Filadèlfia* reproduiran fidelment, l'any 2030, les seves obres, la seva fe, la seva acceptació de les veritats donades pel Déu del cel en les últimes formes que els va donar; perquè experimentaran grans canvis fins al final quan la comprensió del pla diví serà perfecta.

La promesa adventista de Jesucrist i el seu avís

Vers 11: " *Venc ràpidament. Aferra't al que tens, perquè ningú et porti la corona. »*

El missatge " *vinc ràpidament* " és de tipus adventista. Jesús confirma així l'abandonament de qualsevol altra confessió religiosa. L'expectativa del seu retorn a la glòria es mantindrà fins a la fi del món, un dels principals criteris per identificar els seus veritables elegits. Però la resta del missatge suposa una gran amenaça: " *Retingui el que tens, perquè ningú et porti la corona. »* I qui pot prendre la seva corona sinó els seus enemics? Els seus descendents, doncs, hauran d'identificar-los primer, i és perquè no ho han fet perquè, víctimes del seu esperit humanista, s'aliarà amb ells, a partir de l'any 1966.

Vers 12: " *Qui venci, el farà una columna al temple del meu Déu, i no sortirà mai; Escriuré sobre ell el nom del meu Déu i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem que baixa del cel del meu Déu, i el meu nom nou. »*

En les seves últimes paraules de benedicció dedicades als vencedors, Jesús reuneix totes les imatges de la salvació obtinguda. « *Un pilar al temple del meu Déu* » significa : un suport sòlid per portar la meua veritat a la meua Assemblea, els elegits. " *...i no sortirà més* ": la seva salvació serà eterna. " *...; Escriuré sobre ell el nom del meu Déu* ": gravaré en ell la imatge del caràcter de Déu perdut a l'Edèn. " *...i el nom de la ciutat del meu Déu* ": participarà en la glorificació dels

elegits descrita a Apocalipsis 21. "... de la nova Jerusalem que baixa del cel del meu Déu, ": La " nova Jerusalem " és el nom de la reunió dels elegits glorificats que s'han tornat completament celestials com els àngels celestials de Déu. Apoc. 21 ho descriu en una imatge simbòlica de pedres precioses i perles que testimonia la força de l'amor que Déu sent pels seus redimits de la terra. Ella baixa a la terra renovada per viure eternament en presència de Déu que hi instal·la el seu tron. "... i el meu nou nom ": Jesús associa el canvi de nom amb el seu pas de la naturalesa terrenal a la celestial. L'escollit salvat, romanent viu o ressuscitat, viurà la mateixa experiència i rebrà un cos celeste, glorificat, incorruptible i etern.

En aquest vers, la insistència de la comparació amb Déu es justifica pel fet que Jesús mateix és trobat pels elegits en el seu aspecte diví.

Vers 13: " *Qui té orella, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies!* »

L'escollit va entendre la lliçó, però és l'únic que la pot entendre. És cert que aquest missatge només estava preparat per a ell. Aquest missatge confirma el fet que la interpretació i comprensió dels misteris revelats depèn únicament de Déu que prova i tria els seus servents.

L'adventisme oficial del temps final no ha après la lliçó i ha estat jutjat per Jesús, és vomit per la seva negativa al missatge de la tercera expectativa adventista .

" *Vindré ràpidament . Aferra't al que tens, perquè ningú et porti la corona* ". Ai, per a l'adventisme oficial de l'època, el final és encara lluny, i amb el cansament del temps, 150 anys després, la fe ja no serà la mateixa. L'advertència de Jesús estava justificada, però no es va notar ni es va entendre. I el 1994, la institució adventista perdrà efectivament la seva " corona ", en rebutjar l'última "gran llum" profetitzada per Ellen G. White, la missatgera de Jesucrist al seu llibre "Primers escrits" al capítol "La primera visió" , a les pàgines 14 i 15: El text següent és un extracte d'aquestes pàgines. A més, especifico sobre ell que profetitza el destí de l'obra adventista **i resumeix en ell mateix tot l'ensenyament presentat per les tres Assemblees d'Apocalipsi 3: 1843-44 Sardes , 1873 Filadèlfia , 1994 Laodicea .**

El destí de l'adventisme revelat en la primera visió d'Ellen G. White

"Mentre resava en el culte familiar, l'Esperit Sant va descansar sobre mi i em semblava que m'elevava cada cop més per sobre d'aquest món de foscor. Em vaig girar per veure els meus germans adventistes que es van quedar en aquest món, però no els vaig trobar. Aleshores, una veu em va dir: "Mira de nou, però una mica més amunt". Vaig mirar cap amunt i vaig veure un camí costerut i estret, molt per sobre d'aquest món. Aquí és on els adventistes van avançar cap a la ciutat santa. Darrere d'ells, a l'inici del camí, hi havia una llum brillant, que l'àngel em va dir que era el crit de mitjanit. Aquesta llum va il·luminar tota la longitud del

camí perquè els seus peus no ensopeguessin. Jesús caminava al seu cap per guiar-los; i mentre el miraven, estaven segurs.

Però aviat alguns es van cansar i van dir que la ciutat encara era molt llunyana i que havien pensat arribar-hi abans. Aleshores Jesús els va animar aixecant el seu braç dret gloriós del qual emanava una llum que es va estendre sobre els adventistes. Van cridar: "Al·leluia! » Però alguns d'ells van rebutjar descaradament aquesta llum, dient que no era Déu qui els havia conduït. La llum darrere d'ells finalment es va apagar i es van trobar en una foscor profunda. Van ensopagar i van perdre de vista tant l'objectiu com Jesús, després van caure del camí i es van enfonsar al món pervers de sota. ".

La història d'aquesta primera visió donada per Déu a la jove Ellen Gould-Harmon constitueix una profecia codificada que és tan valuosa com les de Daniel o Apocalipsi. Però per beneficiar-se'n, l'hem d'interpretar correctament. Així que donaré l'explicació.

L'expressió "crit de mitjanit" designa l'anunci de la vinguda del nuvi a "la paràbola de les deu verges" de Mt.25:1 al 13. La prova d'esperar el retorn de Crist a la primavera de 1843 i la de La tardor de 1844 va constituir la primera i segona realització; conjuntament, aquestes dues expectatives representen la "primera llum" de la història col·locada "darrere" del grup dels "adventistes del setè dia" que avançaven en el temps, pel camí o camí beneït per Jesucrist. Per als pioners adventistes, 1844 representava la data de la fi del món i l'última data bíblica que la paraula profètica podia proposar als elegits d'aquella època. Passada aquesta data final, van esperar el retorn de Jesús pensant que era imminent. Però el temps va passar i Jesús encara no va tornar; què evoca la visió dient: "es van trobar que la ciutat era molt llunyana i que havien pensat arribar-hi abans"; és a dir, l'any 1844 o poc després d'aquesta data. A més, el desànim els va guanyar fins al voltant de l'any 1980 quan vaig entrar en escena, rebent aquesta llum nova i gloriosa que construeix **la tercera expectació adventista** . Aquesta vegada el retorn de Jesús està fixat **per a la tardor de 1994** . Certament, la proclamació d'aquest missatge només es refereix a un microcosmos de l'adventisme universal situat a França a Valence-sur-Rhône. L'elecció de Déu per a aquest petit poble del sud-est de França té la seva explicació. Va ser allà on el papa Pius VI va morir detingut l'any 1799, complint el fet profetitzat a Apoc.13:3. A més, València va ser la ciutat on Déu va establir la seva primera església adventista a la terra de França. Per tant, és allà on va portar la seva darrera llum gloriosa i divina i, a finals de 2020, confirmo haver rebut constantment i fidelment d'ell les seves últimes i precioses revelacions que presento en aquest document. El microcosmos adventista de València va servir com a escenari universal per complir la part relativa a la darrera llum gloriosa en la visió de la nostra germana Ellen. Aquesta visió ens revela el judici que Jesús fa sobre l'experiència viscuda a València, tercer compliment de la paràbola de les deu verges. Jesús reconeix el veritable adventista pel seu comportament davant la llum presentada. El veritable adventista expressa la seva alegria amb "Al·leluia!" »; beneït per l'Esperit, va omplir el seu recipient d'oli. Per contra, els falsos adventistes "rebutgen descaradament aquesta llum". Aquest rebuig de la llum divina els és fatal, perquè Déu els va advertir d'aquesta reacció negativa en missatges inspirats, destinats a ells, al seu missatge; es convertiran en

recipients buits privats de l'oli que produeix "la llum" del llum. S'anuncia la conseqüència inevitable: "la llum que hi havia darrere s'acaba apagant"; neguen el fonament bàsic de l'adventisme. Jesús aplica el seu principi: « *Perquè al qui té, al qui té, se li donarà, i tindrà en abundància, però al qui no té, fins i tot el que té, se li llevarà. Mateu 25:29* ». "...acaben perdent de vista tant l'objectiu com Jesús", es tornen insensibles als missatges adventistes que anuncien el retorn de Crist o, neguen l'objectiu del moviment adventista consagrat en el mateix nom "adventista"; "Després van caure del camí i es van enfonsar en el món malvat que hi havia a sota", el 1995 es van comprometre oficialment amb l'aliança protestant i l'ecumenisme. Així van perdre Jesús, i l'entrada al cel que era l'objectiu de la fe adventista. Es van unir segons Dan.11:29, " *els hipòcrites* " i " *els borratxos* ", com Jesús va anunciar a Matt.24:50; coses demostrades al començament de l'obra.

Avui, aquestes paraules profètiques es compleixen. Es van realitzar entre 1844, data de la primera llum "situada darrere d'ells", i 1994, data de la gran llum profètica rebutjada per la primera església adventista establerta a França, a la ciutat de Valence-sur-Rhône, que Déu utilitza per a la seva demostració. Avui, l'adventisme oficial es troba en la "profunda foscor" de l'ecumenisme amb els enemics de la veritat, els protestants i els catòlics.

7a era : Laodicea

La fi de l'adventisme institucional: el rebuig de la tercera expectativa adventista.

Vers 14: " *Escriu a l'àngel de la congregació de Laodicea : Així diu l'Amén, el testimoni fidel i veritable, el començament de la creació de Déu: "*

Laodicea és el nom de la setena i última era; el de la fi de la benedicció de l'adventisme institucional. Aquest nom té dues arrels gregues "laos, dikéia" que significa: "gent jutjat". Davant meu, els adventistes van traduir: "gent de judici", però la institució no sabia que aquest judici començaria amb ell, com ensenya 1 Pere 4:17: " *Perquè aquest és el moment en què el judici començarà amb la casa de Déu. Ara bé, si comença per nosaltres, quin serà el final dels que no obeeixen l'evangeli de Déu?* » Jesús es presenta dient: « *Així diu l'Amén, el testimoni fidel i veritable, l'inici de la creació de Déu: »* La paraula *Amén* significa en hebreu: en veritat. Segons el testimoni de l'apòstol Joan, Jesús la va fer servir sovint (25 vegades), repetint-la dues vegades, al principi, abans de les seves declaracions. Però en la pràctica religiosa tradicional, s'ha convertit en el terme per a la puntuació al final de les oracions o declaracions. Aleshores s'interpreta sovint en el sentit de "que així sigui" heretat del catolicisme. I l'Esperit utilitza aquest concepte " *en veritat* " per donar a la paraula *Amén* el seu doble significat perfectament justificat. *Laodicea* és l'hora en què Jesús ofereix una gran llum per il·luminar completament les profecies preparades per al temps final. L'obra que esteu llegint n'és una prova. El que provocarà la ruptura entre Jesús i la institució oficial adventista és un rebuig de la seva llum. En una elecció lògica i justificada, Déu va sotmetre, entre 1980 i 1994, l'adventisme a una prova de fe modelada sobre el model que va provocar la pèrdua dels protestants i la benedicció dels

pioners adventistes. La prova ja es basava en la fe en el retorn de Jesús anunciat per a la primavera de 1843, després per a la tardor de 1844. Al meu torn, a partir de 1983, vaig començar a compartir un anunci del retorn de Jesús per a l'any 1994, després d'haver utilitzat el " *cinc mesos* " citat en el missatge de " *cinquena trompeta* " a Apocalipsis 9:5-10. En atribuir aquest tema a la maledicció del protestantisme de 1844, el període de " *cinc mesos* " citat, és a dir, 150 anys reals, va portar al 1994. Veient només el retorn de Jesucrist per marcar el final d'aquest període, i parcialment encegat per Déu. sobre un detall del text, vaig defensar el que jo considerava veritat divina. Després de les advertències oficials, la institució va pronunciar el meu acomiadament el novembre de 1991; això, mentre encara quedaven tres anys per demostrar i negar els meus anuncis. Només més tard, cap a l'any 1996, em va quedar clar el veritable sentit d'aquesta experiència. Les paraules fetes per Jesús a la seva carta a " *Laodicea* " s'acabaven de complir i ara prenen un sentit precís. El 1991, els adventistes tèbies ja no estimaven la veritat tant com ho estimaven el 1873. El món modern també els ha debilitat seduint-los i guanyant-los el cor. Com a l'era *d'Efes*, l'adventisme oficial ha perdut el seu " *primer amor* ". I Jesús « *s'emporta el seu canelobre i la seva corona* », perquè tampoc ella ja no n'és digna. A la llum d'aquests fets, el missatge es torna lluminós amb claredat. La paraula " *Amén*" confirma l'exigència de la veritat completa i el final d'una relació beneïda. El " *testimoni fidel i veritable* " rebutja l'Escollit infidel i mentider. " *El principi de la creació de Déu* ", per tant, el creador, ve a tancar col·lectivament la intel·ligència dels indignes i obrir individualment la dels seus escollits a les veritats contingudes i amagades en el relat del Gènesi. Al mateix temps, evocant " *el principi de la creació de Déu* " que associa amb la paraula « *Amén* », l'Esperit confirma un retorn final molt proper de Jesucrist: « ***amb promptitud*** ». No obstant això, encara passaran 36 anys entre 1994 i 2030, data de la fi de la humanitat a la terra.

Tebidia mortal

Vers 15: " *Conec les teves obres. Sé que no tens ni fred ni calor. Que tinguis fred o calor!* »

L'adreça informal va adreçada a la institució. Aquest és el fruit de les religions heretades de pare a fill i filla, on la fe esdevé tradicional, formalista, rutinària i temerosa del nou; l'estat en què Jesús ja no la pot beneir quan té tanta llum nova per compartir amb ella.

Vers 16: " *Per tant, com que ets tebi, i ni fred ni calent, et vomitaré de la meva boca.* »

L'observació la va fer Jesús el novembre de 1991, quan el profeta que portava el seu missatge va ser destituït del càrrec per la institució oficial. A la primavera de 1994, serà vòmit, com va anunciar Jesús. Ho va demostrar ella mateixa en entrar, l'any 1995, a l'aliança ecumènica organitzada per l'Església Catòlica, on es va unir als protestants rebels, ja que ara comparteix la seva maledicció.

Il·lusions enganyoses basades en l'herència espiritual

Vers 17: " *Perquè dius: sóc ric, estic enriquit i no tinc necessitat de res, i perquè no saps que ets desgraciat, miserable, pobre, cec i nu* " .

"... ric ", va ser l'Electe Adventista el 1873, i les nombroses revelacions donades a Ellen G. White la van enriquir encara més espiritualment. Però a nivell profètic, les interpretacions de l'època van quedar ràpidament obsoletes, com va pensar amb raó James White, el marit del missatger del Senyor. Jesucrist, el Déu viu, va dissenyar les seves profecies per al seu compliment final perfecte i impecable. És per això que el pas del temps, aportant enormes canvis al món, justifica un qüestionament permanent de les interpretacions rebudes i ensenyades. La benedicció del Senyor és reservada; Jesús va dir: « *A aquell que guardarà les meves obres fins al final* ». Tanmateix, l'any 1991, data del seu rebuig a la llum, el final encara estava lluny. Havia, doncs, d'estar atenta a qualsevol llum nova proposada pel Senyor pels mitjans que ell mateix escollia. Quin contrast entre les il·lusions de la institució i l'estat en què Jesús la veu i la jutja! De tots els termes citats, la paraula " nu " és la més greu per a una institució, perquè vol dir que Jesús li va retirar la seva justícia eterna, és a la seva boca, una sentència de mort i la segona mort del judici final; segons el que està escrit a 2 Cor.5:3: " *Així gemem en aquesta tenda, desitjant vestir-nos de la nostra casa celestial, si només ens trobin vestits i no nus* . »

El consell del testimoni fidel i veritable

Vers 18: " *T'aconsello que compreu de mi or provat al foc, perquè us torneu rics, i vestits blancs, per vestir-vos i perquè no aparegui la vergonya de la vostra nuesa, i un bálamo per ungir el vostre ulls, perquè vegis* . »

Després de les troballes de 1991, la institució encara tenia tres anys per arreglar els seus camins i produir el fruit del penediment que no va arribar. I, al contrari, els seus vincles amb els protestants caiguts s'han reforçat fins al punt de fer una aliança oficial publicada l'any 1995. Jesús es presenta com el comerciant exclusiu de la veritable fe, l'«*or provat pel foc* » de la prova. L'evidència de la seva condemna de l'església apareix en l'absència de les " robes blanques " de les quals els seus pioners eren " dignes " a Apocalipsis 3:4. Amb aquesta comparació, Jesús il·lustra el fet que, abans de 1994, va sotmetre els adventistes de " Laodicea " a una expectativa adventista idèntica a les que precedien les dates de 1843 i 1844; per tal de provar la fe en les tres experiències, tal com s'ensenyava en el missatge adreçat l'any 1844 als adventistes de " Sardes ". En actitud tancada rebel, la institució no podia comprendre què li retreia Jesús; era " cega ", com els fariseus del ministeri terrenal de Jesús. Per tant, no va poder entendre la invitació de Crist a comprar " la perla de gran preu " de la paràbola de Matt.13:45-46 que defineix la imatge de la norma de vida eterna requerida per Déu revelada en aquest verset 18 d'Apocalipsis .

La crida misericordiosa

Vers 19: " *A tots els que estimo, reprenho i castigo. Per tant, sigueu zelosos i penedeu-vos* . »

El càstig és per a aquells a qui Jesús *estima* fins que els vomita. La crida feta, una invitació al penediment, no va ser atesa. I l'amor no s'hereta, es guanya amb la dignitat. Endurida la institució, Jesús llança una crida individual dient als candidats a la vocació celestial:

La crida universal

Vers 20: " *Mireu, estic a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a sopar amb ell, i ell amb mi* ".

A Apocalipsi, la paraula " *porta* " apareix a Apocalipsi 3:8, aquí a Apocalipsi 3:20, a Apocalipsi 4:1 i a Apocalipsi 21:21. Rev.3:8 ens recorda que *les portes* obren i tanquen l'accés. Esdevenen així el símbol de les proves de fe que obren o tanquen l'accés a Crist, a la seva justícia i a la seva gràcia.

En aquest vers 20, la paraula " *porta* " pren tres significats diferents però complementaris. Assenyala el mateix Jesús: " *Jo sóc la porta* . Joan 10:9"; *la porta del cel es va obrir* a Apocalipsis 4:1: " *Al cel es va obrir una porta* . »; i *la porta* del cor humà contra la qual Jesús ve a trucar per convidar l'escollit a obrir-li el cor per donar prova del seu amor.

N'hi ha prou que la seva criatura obri el seu cor a la seva veritat revelada perquè es faci possible una comunió íntima entre ell i el seu creador diví. El sopar *es* comparteix al vespre, quan arriba la nit per posar fi a la feina del dia. La humanitat entrarà aviat en aquest tipus de nits " *on ja ningú pot treballar*". (Joan 9:4). La fi del temps de gràcia congelarà per sempre les últimes eleccions religioses dels éssers humans, homes i dones igualment responsables i estrictament complementàries a nivell de la carn.

En comparació amb el missatge de *Filadèlfia*, l'escollit es troba a l'època de *Laodicée* , en la imminència del retorn de Jesucrist. La " *porta oberta al cel* " s'obrirà com a continuació d'aquest missatge a Apocalipsis 4:1.

L'exhortació final de l'Esperit

Al guanyador individual, Jesús declara:

Vers 21: " *Qui venci, li concediré que s'asseu amb mi al meu tron, tal com jo vaig vèncer i em vaig asseure amb el meu Pare al seu tron* . »

Així anuncia l'activitat del judici celestial que segueix aquest missatge i que serà el tema d'Apoc.4. Però aquesta promesa només el compromet amb un guanyador veritablement elegit.

Vers 22: " *Qui té orella, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies!* »

El tema de les " *cartes* " acaba amb aquest nou fracàs institucional. L'últim, perquè a partir d'ara, la llum la portarà un home inspirat, després un petit grup. Es transmetrà individualment de persona a persona i per mitjà d'Internet que Jesús mateix dirigirà conduint els seus elegits cap a la font de la difusió de les seves últimes veritats, tan sagrades com la seva persona divina. D'aquesta manera, allà on sigui a la terra: " *Que el qui tingui oïda escolti el que l'Esperit diu a les assemblees!*" »

El tema següent tindrà com a context el mil·lenni celeste del judici dels malvats dut a terme pels sants. Tota l'assignatura es basa en ensenyaments dispersos en Apoc. 4, 11 i 20. Però Apoc. 4 confirma clarament el context celeste d'aquesta activitat que segueix cronològicament l'última època dels Escollits terrenals.

Apocalipsi 4 : Judici Celestial

Vers 1: " *Després d'això vaig mirar, i vaig veure que es va obrir una porta al cel* . La primera veu que vaig sentir, com el so d'una trompeta , que em parlava, em va dir: **Puja aquí, i et mostraré què passarà després** .

En dir: " *La primera veu que vaig escoltar, com el so d'una trompeta* ", l'Esperit defineix el missatge d'aquesta era de " *Laodicea* " com aquell al qual va transportar Joan a Apocalipsi 1:10: " *Jo estava en l'esperit en el dia del Senyor, i vaig sentir darrere meu una veu forta, com el so d'una trompeta* ». *Laodicea* és, doncs, l'època el final de la qual està marcat pel « *dia del Senyor* », el del seu gran retorn gloriós.

En les seves paraules, l'Esperit recolza fermament la idea de la successió d'aquest tema amb el missatge de *Laodicea* . Aquest aclariment és important, perquè la institució mai ha pogut demostrar als seus oponents les seves doctrines del judici celestial. Avui en porto una prova, possible gràcies a la definició correcta de les dates adjuntes als missatges de les *cartes* d'Apoc.2 i 3. Entre *Laodicea* i Apoc.4, amb la " *setena trompeta* " d'Apoc.11, Jesús. va treure al diable i als homes rebels el seu " *domini terrenal sobre el regne del món* ". Amb " *la collita* " d'Apoc. 14, ha portat els seus elegits al cel i els confia la tasca de jutjar amb ell la vida terrenal passada dels malvats morts. És llavors quan " *el qui vencí governarà les nacions amb una vara de ferro* " com s'anuncia a Apocalipsis 2:27. Si els perseguïdors estiguessin, com jo, segurs del destí reservat per a ells, no hi ha dubte que modificarien el seu comportament. Però és precisament el seu desig ferotge d'ignorar qualsevol advertència el que els condueixi a les pitjors accions i es preparen així, per a ells mateixos, el pitjor càstig que no es pot reproduir en les condicions terrenals actuals. Tornem, doncs, al text d'aquest capítol 4. " *La primera veu que vaig sentir, com el so d'una trompeta, i que em va parlar, em va dir: Puja aquí, i et mostraré el que ha de passar després* ". Joan es refereix al verset 10 d'Apocalipsi 1: " *Jo estava en l'Esperit el dia del Senyor, i vaig sentir darrere meu una veu forta, com el so d'una trompeta* ". Aquest tema del retorn de Crist en la glòria ja s'esmenta al vers 7 on està escrit: « *Mireu, ve amb els núvols. I tots els ulls ho veuran, fins i tot els qui l'han travessat; i totes les tribus de la terra ploraran per ell. Sí. Amén!* » La proposta de connexió d'aquests tres textos confirma el context gloriós final del dia del retorn del Senyor Jesús, també anomenat *Miquel* pels seus iniciats escollits i els seus àngels fidels. Si la veu de Jesús es compara amb una *trompeta* , és perquè, com aquest instrument sonor dels exèrcits, al capdavant dels seus exèrcits angelicals celestials, Jesús fa sonar les seves tropes per llançar la lluita. A més, com una *trompeta* , la seva veu no ha deixat d' advertir els seus escollits perquè els avisin per preparar-los per a la conquesta com ell mateix va vèncer el pecat i la mort. Evocant aquesta paraula " *trompeta* ", Jesús ens mostra el tema més misteriós i important de tota la seva Revelació. I és cert que per als seus últims criats, aquest tema amagava una prova eliminatòria. Aquí, a Apocalipsis 4:1, l'escena descrita és incompleta perquè

només apunta als seus escollits a qui ve a salvar de la mort. El comportament dels malvats en aquest mateix context es descriurà a Apocalipsis 6:16 en aquests termes reveladors: “ *I van dir a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara del qui seu a sobre. el tron, i davant la ira de l'anyell; perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui pot aguantar?* » A aquesta pregunta suspesa, aparentment, sense resposta, Déu li presentarà en el capítol 7 que segueix els que poden resistir: l'electe segellat simbolitzat pel nombre 144.000, una multitud de 12 al quadrat, o 144. Però ell Només els elegits que van romandre vius. al retorn de Crist actuar allà. Ara, en aquest context d'Apocalipsis 4, l'extrem al cel també es refereix als elegits que van morir des d'Abel, a qui Jesús ressuscita per donar-los també la recompensa promesa per la seva fe: la vida eterna. També quan Jesús va dir a Joan: “ *Puja aquí!* ”, l'Esperit només anticipa, a través d'aquesta imatge, l'ascens cap al regne celeste de Déu de tots els elegits redimits per la sang de Jesucrist. Aquesta ascensió al cel marca el final de la naturalesa humana terrestre, els elegits ressuscitan de manera semblant als àngels fidels de Déu, d'acord amb l'ensenyament de Jesús de Matt.22:30. La carn i la seva maledicció s'han acabat, els deixen enrere sense penedir-se. Aquest moment de la història humana és tan desitjable que Jesús el recorda contínuament en la seva revelació des de Daniel. Com la terra, maleïda a causa de l'home, els veritables elegits anhelan el seu alliberament. El vers 2 sembla copiat d'Apocalipsis 1:10; de fet, l'Esperit confirma amb més força la connexió dels dos que es refereixen al mateix esdeveniment en la història del projecte de Déu, el seu retorn en el seu “ *gran dia* ” profetitzat en Apoc.16:16.

Vers 2: “ *De seguida vaig estar en l'esperit. I, vet aquí, hi havia un tron al cel, i sobre el tron s'hi asseia* ”.

Com en l'experiència de Joan, l'ascens dels elegits al “ *cel* ” els “*delecta en l'esperit* ” i es projecten en la dimensió celestial que resta perpètuament inaccessible als homes, perquè Déu hi regna i és visible.

Vers 3: “ *El qui s'asseia semblava una pedra de jaspi i sardonix; i el tron estava envoltat per un arc de Sant Martí com una maragda* .

Allà es troben davant del tron de Déu, sobre el qual s'asseu gloriósament l'únic Déu creador. Aquesta glòria celestial indescriptible s'expressa, tanmateix, amb pedres precioses a les quals els homes són sensibles. Les “ *pedres de jaspi* ” adquireixen aspectes i colors molt diferents, imaginant així la multiplicitat de la naturalesa divina. De color vermell, la *sardoïna* s'hi assembla. “ *L'arc de Sant Martí* ” és un fenomen natural que sempre ha sorprès els homes, però encara cal recordar-ne l'origen. Era el signe de l'aliança pel qual Déu va prometre a la humanitat que no la destruiria mai més amb les aigües del diluvi, segons Gen.9:9 al 17. A més, cada vegada que la pluja es troba amb el sol, una imatge simbòlica de Déu, l'arc de Sant Martí, sembla tranquil·litzar les seves criatures terrenals. Però en evocar el diluvi de les aigües, Pere recorda que una “ *riuada de foc i sofre* ” està en el pla diví (2Pet.3:7). Precisament, davant d'aquesta “ *riuada de foc* ” exterminadora, Déu organitza, al seu cel, un judici dels malvats, els jutges del qual seran els elegits redimits i Jesús, el seu Redemptor.

Vers 4: “ *Al voltant del tron vaig veure vint-i-quatre trons , i als trons vint-i-quatre ancians asseguts, vestits amb vestits blancs, i al cap corones d'or* ”.

Aquí doncs, simbolitzats per *24 vells*, els redimits de les dues èpoques profètiques es revelen segons el principi següent: entre 94 i 1843, la fundació dels 12 apòstols; entre 1843 i 2030, l'Israel espiritual "adventista" de les "*12 tribus*" segellat amb el "*segell de Déu*", el 7è dia de dissabte a Apo.7. Aquesta configuració es confirmarà, en Apoc.21, en la descripció de la "*Nova Jerusalem que baixa del cel*" per establir-se a la terra renovada; les "*12 tribus*" estan representades per "*12 portes*" en forma de 12 "*perles*". El tema del judici es defineix a Apocalipsi 20:4, on llegim: "***I vaig veure trons; i als qui s'hi van asseure se'ls va donar el poder de jutjar***. *I vaig veure les ànimes dels que havien estat decapitats a causa del testimoni de Jesús i a causa de la paraula de Déu, i d'aquells que no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, i no havien rebut la marca al front ni a la seva imatge. mans. Van tornar a la vida i van regnar amb Crist mil anys*". El regnat dels elegits és un regnat de jutges. Però a qui jutgem? Apocalipsi 11:18 ens dona la resposta: "***Les nacions estaven enutjades; i ha arribat la teva ira, i ha arribat l'hora de jutjar els morts i de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, els petits i els grans, i destruir els que destrueixen la terra***". En aquest vers, l'Esperit recorda la successió de tres temes revelats per al temps del final: "la sisena trompeta" per a "les nacions enfurismades", el temps de les "set últimes plagues" per a "la teva ira ha arribat", i el judici celestial de "mil anys" perquè "ha arribat el moment de jutjar els morts". El final del vers estableix el programa final que s'aconseguirà amb el judici final del *llac de foc i sofre* que destruirà els malvats. Tots participaran en la segona Suggereix la *resurrecció*, al final dels "mil anys", segons Apoc. 20:5: "*La resta dels morts no van tornar a la vida fins que es van complir els mil anys*". L'Esperit ens dona la seva definició del malvat: "*els que destrueixen la terra*". Darrere d'aquesta acció hi ha "*el pecat devastador o desolador*" citat a Dan.8:13; pecat que causa la mort i la desolació de la terra; que va portar Déu a lliurar el cristianisme al cruel règim papal romà entre el 538 i el 1798; que lliura un terç dels homes al foc nuclear després o el 2021. Ningú s'hauria imaginat que, des del 7 de març de 321, la transgressió del sant dissabte del veritable setè dia portaria tantes conseqüències terribles i tràgiques. Els *24 ancians* només es diferencien al nivell del decret de Daniel 8:14, perquè tenen en comú que són salvats per la mateixa sang de Jesucrist. Per això, considerats dignes, d'acord amb Apocalipsi 3:5, tots porten els "*vestiments blancs*" i la "*corona de la vida*" promesa als vencedors en la batalla de la fe, a Apoc.2:10. L' "*or*" de les *corones* simbolitza la fe purificada per la prova segons 1 Pet.1:7.

En aquest capítol 4, el terme "*assegut*" apareix 3 vegades. Com que el número 3 és símbol de perfecció, l'Esperit posa aquest tema del judici del setè mil·lenni sota el signe del perfecte repòs dels vencedors, tal com està escrit: "*Seieu a la meua dreta fins que faci dels vostres enemics els vostres peus*". Psa.110:1 i Matt.22:44. Ell i els qui seuen estan en **repòs** i per aquesta imatge, l'Esperit presenta bé, el setè mil·lenni, com el gran dissabte o repòs va profetitzar, des de la creació, pel repòs santificat del setè dia de les nostres setmanes.

Vers 5: "***Del tron surten llamps, veus i trons. Davant del tron cremen set llums de foc, que són els set esperits de Déu***".

Les manifestacions que " *surten del tron* " s'atribueixen directament al mateix Déu creador. Segons Ex.19:16, aquests fenòmens ja havien marcat, en el terror del poble hebreu, la presència de Déu a la muntanya Sinaí. Per tant, aquest suggeriment recorda el paper que jugaran els deu manaments de Déu en aquesta acció de judici dels malvats morts. Aquest recordatori també evoca el fet que invisible davant el risc de la mort inevitable de les seves criatures en el passat, Déu que no ha canviat la seva naturalesa és vist sense perill pels seus elegits redimits, ressuscitats i glorificats. **Atenció! Aquesta breu frase, ara interpretada, es convertirà en una fita en l'estructura del llibre Apocalipsi. Cada vegada que apareix, el lector ha d'entendre que la profecia evoca el context de l'inici del judici del setè mil·lenni que estarà marcat per la intervenció directa i visible de Déu en Miquel, Jesucrist.** D'aquesta manera, l'estructura de tot el llibre ens oferirà successives panoràmiques de l'època cristiana sota diferents temes separats per aquesta expressió clau: " *hi havia llamps, veus i trons* ". El trobarem a Rev.8:5 on s'afegeix " *un terratrèmol* " a la clau. Separarà el tema de la perpetua intercessió celestial de Jesucrist del tema de *les trompetes* . Llavors, a Apocalipsis 11:19, s'afegirà " *granarada forta* " a la clau. L'explicació apareixerà a Apocalipsis 16:21 on aquesta " *gran calamarsa* " tanca el tema de la *setena de les set últimes plagues de Déu* . De la mateixa manera, " *el terratrèmol* " esdevé, a Apocalipsis 16:18, " *un gran terratrèmol* ". Aquesta clau és fonamental per aprendre a gestionar els ensenyaments del llibre Apocalipsi i entendre el principi de la seva estructura.

Tornant al nostre vers 5, observem que, col·locats aquesta vegada " *davant del tron* ", hi ha " *set llums de foc enceses* ". Simboleixen els " *set esperits de Déu* ". El número " *set* » simbolitza la santificació, aquí, la de l'Esperit de Déu. És a través del seu Esperit que conté tota la vida que Déu controla totes les seves criatures; està en ells, i els posa " *davant del seu tron* ", perquè els va crear lliures, davant seu. La imatge de les " *set llums enceses* " simbolitza la santificació de la llum divina; la seva llum perfecta i intensa elimina tota possibilitat de foscor. Perquè no hi ha lloc per a la foscor en la vida eterna dels redimits.

Vers 6: " *Encara hi ha davant del tron un mar de vidre, com el cristall. Al mig del tron i al voltant del tron, hi ha quatre éssers vius plens d'ulls davant i darrere* ".

L'Esperit ens parla en el seu llenguatge simbòlic. Què és " *abans del tron* " designa les seves criatures celestes que assisteixen però no participen en el judici. En gran nombre, aquests adopten l'aspecte d'un *mar* la puresa de caràcter del qual és tan pura que el compara amb *el cristall* . Aquest és el caràcter bàsic de les criatures celestes i terrestres que s'han mantingut fidels al Déu creador. Llavors l'Esperit invoca un altre símbol que concerneix Déu, enmig del *tron* , i les seves criatures celestials d'altres mons i altres dimensions, *al voltant del tron* ; *al voltant* designa criatures escampades sota la mirada del Déu assegut al *tron* . L'expressió " *quatre éssers vius* " fa referència al nivell universal dels éssers de vida. La multitud d' *ulls* es justifica amb la paraula multitud, i la seva posició " *davant i darrere* " simbolitza diverses coses. En primer lloc, dona a aquests *éssers vius* un aspecte multidireccional i multidimensional. Però més espiritualment, l'expressió " *davant i darrere* " fa referència a la llei divina gravada amb el dit de Déu a la

mntanya Sinaí, a les quatre cares de les dues taules de pedra. L'Esperit compara la vida universal amb la llei universal. Totes dues són obra de Déu que grava a la pedra, a la carn o als esperits, l'estàndard de vida perfecta per a la felicitat de les seves criatures que l'entenen i l'estimen. Aquestes multituds d'ulls observen i segueixen amb passió i compassió el que està passant a la terra. A 1 Corintios 4:9, Pau declara: " *Perquè, em sembla, Déu ens ha fet, els apòstols, els últims dels homes, condemnats a mort d'alguna manera, ja que hem estat un espectacle per al món, per als àngels i als homes* ". La paraula " *món* " en aquest vers és el grec "cosmos". És aquest cosmos el que defineixo com a mons multidimensionals. A la terra els elegits i les seves batalles són seguits per espectadors invisibles que els estimen amb el mateix amor diví revelat per Jesucrist. S'alegren de la seva alegria i ploren amb els que ploren perquè la lluita és tan dura i angoixant. Però aquest cosmos també designa el món no creient com el poble romà, espectador de l'assassinat de cristians fidels a les seves arenes.

Apocalipsi 5 ens presentarà aquests tres grups d'espectadors celestials: *els quatre éssers vius, els àngels i els ancians* , tots victoriosos, estan units sota la mirada amorosa del gran Déu creador per a l'eternitat.

El vincle que connecta la " *multilitat d'ulls* " amb la llei divina es troba en el nom de " *testimoni* " que Déu dóna a la seva llei dels deu manaments. Recordem que aquesta llei es guardava en "el lloc santíssim" reservat exclusivament a Déu i prohibit als homes excepte per la festa del "Dia de l'Expiació". La llei va romandre amb Déu com a " *testimoni* " i les seves " *dues taules* " donaran un segon significat als " *dos testimonis* " simbòlics citats a Apocalipsis 11:3. » En aquesta lliçó, la " *multilitat d'ulls* " revela l'existència d'una multitud de testimonis invisibles que van presenciar els esdeveniments terrenals. En el pensament diví, la paraula testimoni és inseparable de la paraula fidelitat. La paraula grega "martus" traduïda com a "màrtir" la defineix perfectament, perquè la fidelitat exigida per Déu no té límits. I com a mínim, un "testimoni" de Jesús ha d'honorar la llei divina dels seus deu manaments amb els quals Déu el compara i el jutja.

LLEI DIVINA profetitzada

Aquí, obro un parèntesi, per evocar la llum divina rebuda a la primavera de 2018. Es refereix a la llei dels deu manaments de Déu. L'Esperit em va fer adonar de la importància de l'aclariment següent: « *Moisès va tornar i va baixar de la muntanya amb les dues taules del testimoni a la mà; les taules estaven escrites per les dues cares , per una cara i per l'altra cara . Les taules eren obra de Déu, i l'escriptura era l'escriptura de Déu, gravada a les taules* (Ex. 32:15-16). Al principi em va sorprendre que ningú hagués tingut en compte mai aquest aclariment segons el qual les taules originals de la llei estaven escrites a les seves quatre cares, és a dir, " *davant i darrere* " com " *els ulls dels quatre éssers vius* " de el vers anterior estudiat. Aquest aclariment citat insistentment tenia una raó que l'Esperit em va permetre descobrir. Tot el text es va distribuir originalment de manera uniforme i equilibrada pels quatre costats de les dues taules de pedra. La

part davantera del primer mostrava el primer manament i la meitat del segon; la seva esquena portava la segona part de la segona i la totalitat de la tercera. A la segona taula, el front mostrava el quart manament íntegrament; el seu revers portava els sis darrers manaments. En aquesta configuració, els dos costats visibles ens presenten el primer manament i el segon, a la meitat, i el quart que fa referència al descans santificat del setè dia. Una ullada a aquestes coses destaca aquests tres manaments que són signes de santedat l'any 1843, quan el dissabte va ser restaurat i requerit per Déu. En aquesta data, els protestants van ser víctimes del diumenge romà heretat. Les conseqüències de l'elecció adventista i l'elecció protestant es mostraran així al darrere de les dues taules. Sembla que, sense respecte pel dissabte, des de 1843, també s'ha transgredit el tercer manament: " *El nom de Déu és pres en va* ", literalment " *falsament* ", pels qui l'invoquen sense la justícia de Crist o després del 'han perdut. Renoven així la falta comesa pels jueus la pretensió dels quals de pertànyer a Déu és revelada com a mentida per Jesucrist a Apocalipsi 3:9: " *els de la sinagoga de Satanàs, que es diuen jueus i no ho són, però que menteixen.* ." El 1843, aquest va ser el cas dels protestants, hereus dels catòlics. Però abans del tercer manament, la segona part del segon revela el judici que Déu dicta sobre els dos principals camps oposats. Als hereus protestants del catolicisme romà, Déu diu: « *Sóc un Déu gelós, que castiga la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels que m'odien* »; per desgràcia per a ell, l'adventisme oficial " *vomitat* " el 1994 compartirà el seu destí; però també diu, a l'inrevés, als sants que guardaran el seu sant dissabte i la seva llum profètica des del 1843 fins al 2030: " *i que tingueu pietat fins a mil generacions dels qui m'estimen i que guarden els meus manaments* ". El nombre " *mil* " citat evoca subtilment els " *mil anys* " del setè mil·lenni d'Apoc.20 que serà la recompensa dels vencedors escollits que han entrat a l'eternitat. En sorgeix una altra lliçó. Privats de l'ajuda de l'Esperit Sant de Jesucrist, com a resultat, els protestants i adventistes deixats anar per Déu successivament el 1843 i el 1994 no podran honrar els darrers sis manaments escrits a la part posterior de la taula 2, inclosa la part frontal, dedicada al descans diví del setè dia. D'altra banda, els observadors d'aquest descans obtindran l'ajuda de Jesucrist per obeir aquests manaments que afecten els deures de l'home envers el seu proïsme humà. Les obres de Déu des de l'entrega de les taules de la llei a Moisès adquireixen un sentit, un paper i un ús tan sorprenents com inesperats en el temps del final, el 2018. I el missatge de la restauració del dissabte és així reforçat i confirmat pel Déu Totpoderós Jesucrist.

Aquesta és la forma en què apareixen els deu manaments.

Taula 1 – Frontal: receptes

Déu es presenta

" *Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us vaig fer sortir de la terra d'Egipte, de la casa de servitud* ". (S'inclouen tots els elegits rescatats del pecat i salvats per la sang expiatòria vessada per Jesucrist; *la casa de l'esclavitud* és el pecat; el fruit imitat del diable).

1r manament: pecat catòlic des del 538, protestant des del 1843 i adventista des del 1994)

" No tinguis altres déus davant meu ".

2n manament: 1a ^{part}: pecat catòlic des del 538.

" No et facis cap imatge gravada, ni cap representació, de les coses que hi ha a dalt al cel, i que estan a la terra a baix, i que estan a les aigües sota la terra. No t'inclinis davant d'ells, ni els serveixis; ".

Taula 1 – Enrere: Les conseqüències

2n ^{manament} : 2a ^{part} .

"... perquè jo, Jahveh, el vostre Déu, sóc un Déu gelós, que castigo la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la **tercera i la quarta generació dels que m'odien (catòlics des del 538; protestants des del 1843; adventistes des del 1994).**) i que mostra misericòrdia a **mil generacions als qui m'estimen i guarden els meus manaments . (Adventistes del setè dia, des de 1843; l'últim, des de 1994)** .

3r manament: ^{transgredit} pels catòlics des del 538, els protestants des del 1843 i els adventistes des del 1994).

« No prenguis en fals el nom del Senyor, el teu Déu; perquè Jahveh no deixarà impune aquell qui prengui el seu nom falsament . »

Taula 2 – Frontal: prescripció

4t manament: la seva transgressió per part de l'Assemblea cristiana des de l'any 321 el converteix en el " *pecat devastador* " de Dan.8:13; ha estat transgredit per la fe catòlica des de l'any 538, i la fe protestant des de 1843. Però ha estat honorat per la fe adventista del setè dia des de 1843 i 1873.

" *Recordeu-vos del dissabte, per santificar-lo. Treballa sis dies i fes tota la teva feina. Però el setè dia és el dissabte del Senyor, el teu Déu, no facis cap feina, ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu home, ni la teva criada, ni el teu bestiar, ni l'estranger que estigui a les teves portes. Perquè en sis dies el Senyor va fer el cel, la terra i el mar i tot el que hi ha en ells, i va descansar el setè dia; per això el Senyor va beneir el dissabte i el va santificar . »*

Taula 2: Revers: les conseqüències : Aquests sis darrers manaments han estat transgredits per la fe cristiana des del 321; per la fe catòlica des del 538; per la fe protestant, des de 1843 , i per la fe adventista " *vomitada* " el 1994. Però són respectats en la fe adventista del setè dia beneïda per l'Esperit Sant de Jesucrist, des de 1843 i 1873; les "últimes" des del 1994 fins al 2030.

5è ^{manament}

" *Honora el teu pare i la teva mare, perquè els teus dies es prolongin a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dona. »*

6è ^{manament}

" ~~No mataràs~~. *No cometis assassinat* ". (del tipus d'assassinat de crim dolent o en nom de la religió falsa)

7è ^{manament}

" *No cometis adulteri.* »

8è ^{manament}

" *No robes.* »

9è manament

“ *No donis fals testimoni contra el teu proïsme . »*

10è manament

“ *No cobegis la casa del teu veí; No cobeixis la dona del teu veí, ni el seu criat, ni la seva criada, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del teu veí. »*

Tanco aquí aquest parèntesi sublim i de vital importància.

Vers 7: " *El primer ésser viu és com un lleó, el segon ésser viu és com un vedell, el tercer ésser viu té cara d'home i el quart ésser viu és com una àguila que vola* ".

Diguem-ho de seguida, només són símbols. El mateix missatge es presenta a Ezequiel 1:6 amb variacions en la descripció. Hi ha quatre animals idèntics, cadascun amb quatre cares diferents. Aquí, encara tenim quatre animals, però cadascun només té una cara, diferent en els quatre animals. Per tant, aquests monstres no són reals, però el seu missatge simbòlic és sublim. Cadascun d'ells presenta un estàndard de vida universal eterna que concerneix, com hem vist, Déu mateix i les seves criatures universals multidimensionals. Qui va encarnar en la seva perfecció divina, aquests quatre criteris de vida universal, és Jesucrist, en qui es troba la reialesa i la força del *lleó* segons Jug.14:18; l'esperit de sacrifici i de servei del *vedell* ; la imatge de Déu de l'home; i el domini de la suprema elevació celeste de *l'àguila voladora* . Aquests quatre criteris es troben al llarg de la vida celestial eterna universal. Constitueixen la norma que explica l'èxit del projecte diví lluitat pels esperits rebels. I Jesús va presentar el model perfecte als seus apòstols i deixebles durant el seu ministeri terrestre en curs; arribant a rentar els peus dels seus deixebles, abans de lliurar el seu cos a la tortura de la crucifixió, per expiar, en el seu lloc, com un “ *vedell* ”, els pecats de tots els seus elegits. A més, que cadascú s'examini a si mateix per saber si l'abnegació d'aquesta norma de vida eterna està d'acord amb la seva naturalesa, les seves aspiracions i els seus desitjos. Aquest és l'estàndard de l'oferta de salvació que cal acceptar o rebutjar.

Vers 8: " *Els quatre éssers vius tenen sis ales cadascun, i estan plens d'ulls al voltant i dins. No deixen de dir dia i nit: Sant, sant, sant és el Senyor Déu, el Totpoderós, que era, és i ha de venir!* »

Amb el teló de fons del judici celestial, aquesta escena il·lustra els principis aplicats perpètuament al cel i a la terra per éssers que romanen fidels a Déu.

Els cossos celestes de les criatures d'altres mons no necessiten que les ales es moguin perquè no estan subjectes a les lleis de la dimensió terrestre. Però l'Esperit adopta símbols terrenals que l'home pot entendre. En atribuir-los “ *sis ales* ”, ens revela el valor simbòlic del número 6 que esdevé el nombre del personatge celeste i el dels àngels. Es refereix als mons que romanen sense pecat i als àngels dels quals Satanàs, l'àngel rebel, va ser el primer creat. Després que Déu s'ha assignat el número "set" com el seu "segell reial" personal, el número 6 es pot considerar com el "segell", o en el cas del diable, "la marca", de la seva personalitat, però comparteix aquest número 6 amb els mons restants purs i tots els àngels creats per Déu, els bons i els dolents. Per sota de l'àngel ve l'home el

nombre del qual serà "5", que es justifica pels seus 5 sentits, els 5 dits de la mà i els 5 del peu. A continuació apareix el número 4 del caràcter universal designat pels 4 punts cardinals, Nord, Sud, Est i Oest. A sota ve el número 3 de la perfecció, després el 2 de la imperfecció i l'1 de la unitat, o unió perfecta. Els ulls dels quatre éssers vius estan " *al voltant i dins* " i, a més, " *davant i darrere* ". Res pot escapar a la mirada d'aquesta vida universal multidimensional celestial que l'Esperit diví sondeja en la seva totalitat perquè el seu origen està en ell. Aquest ensenyament és útil perquè, a la terra d'avui, a causa del pecat i de la maldat dels pecadors, mantenint-los " *en ell mateix*", l'home pot amagar els seus pensaments i maldats secrets als altres projectes dirigits contra el seu proïsme. A la vida celestial aquestes coses són impossibles. La vida celestial és transparent com el cristall, ja que la maldat va ser expulsada d'ella, juntament amb el diable i els seus àngels dolents, llançats a la terra, segons Apocalipsis 12:9, després de la victòria de Jesús sobre el pecat i els morts. La proclamació de la santedat de Déu es realitza en la seva perfecció (3 vegades: *sant*) pels habitants d'aquests mons purs. Però aquesta proclamació no es porta a terme amb paraules; és la perfecció de la seva santedat individual i col·lectiva la que proclama en obres permanents la perfecció de la santedat del Déu que els va crear. Déu revela la seva naturalesa i el seu nom en la forma citada en Apocalipsis 1:8: " *Jo sóc l'alfa i l'omega, diu el Senyor Déu, que és, que era, i que ha de venir, el Totpoderós* ". L'expressió " *qui és, qui va ser i qui ha de venir* " defineix perfectament la naturalesa eterna del Déu creador. Negant-se a anomenar-lo pel nom que es va donar a si mateix, "YaHWéH", els homes l'anomenen "el Senyor". És cert que Déu no necessitava un nom, ja que en ser únic i sense competidor diví, no necessita un nom per distingir-lo d'altres déus que no existeixen. No obstant això, Déu va acceptar respondre a la petició de Moisès a qui estimava i que l'estimava. Així que es va donar el nom de "YaHWéH" que es tradueix pel verb "ser", conjugat a la tercera persona del singular de l'imperfet hebreu. Aquest temps "imperfecte" designa una realització que s'estén en el temps, per tant, un temps més gran que el nostre futur, la forma "que és, que era i serà" tradueix perfectament el significat d'aquest imperfecte hebreu. La fórmula " *el qui és, qui era i qui ha de venir* " és, per tant, la manera de traduir el seu nom hebreu "YaHWéH", quan l'ha d'adaptar a les llengües occidentals, o a qualsevol altra que l'hebreu. La part "i que ve" designa la fase final adventista de la fe cristiana, establerta en el pla de Déu pel decret de Dan. 8:14 des de 1843. És, doncs, en la carn dels adventistes elegits on la proclamació de la triple santedat de Déu s'aconsegueix. La divinitat de Jesucrist ha estat sovint discutida, però és indiscutible. La Bíblia diu sobre això a Heb.1:8: " *Però ell va dir al Fill: El teu tron, oh Déu, és etern; el ceptre del teu regnat és un ceptre d'equitat;* ". I a Felip que demana a Jesús que li mostri el Pare, Jesús li respon: « *Fa tant de temps que estic amb tu i tu no em coneixes, Felip! Qui m'ha vist, ha vist el Pare ; com dius: Mostra'ns el Pare?* (Joan 14:9).»

Versos 9-10-11: " *Quan els vius donen glòria, honor i acció de gràcies al qui seu al tron, a aquell que viu pels segles dels segles, els vint-i-quatre ancians cauen davant del qui seu al tron i adoren –i s'inclinen davant el qui viu pels segles dels segles, i van llançar les seves corones davant el tron, dient: Ets digne,*

Senyor nostre i Déu nostre, de rebre glòria, honor i poder; perquè tu vas crear totes les coses, i és per la teva voluntat que existeixen i van ser creades ”.

El capítol 4 acaba amb una escena de glorificació del Déu creador. Aquesta escena mostra que l'exigència diví, " *temeu Déu i doneu-li glòria ...*", expressada en el missatge del primer àngel d'Apocalipsis 14:7 va ser escoltada i ben entesa pels últims càrrecs electes seleccionats des de 1843; però sobretot, pels elegits que van romandre vius en el moment del retorn en glòria de Jesucrist; perquè només per a ells es va preparar i il. El Totpoderós els va visitar per salvar-los del pecat i la mort, el seu sou. La humanitat incrédula només creu allò que veu, com l'apòstol Tomàs, i com que Déu és invisible, està condemnada a ignorar la seva extrema debilitat que només el converteix en una joguina que manipula segons la seva voluntat divina. Ella almenys té l'excusa, que no la justificarà, de no haver conegut Déu, una excusa que Satanàs no té, ja que coneixent Déu, va optar per entrar en lluita contra ell; difícilment és creïble, però cert, i també es refereix als àngels malvats que el van seguir. Paradoxalment, els múltiples fruits diferents i fins i tot oposats de la lliure elecció testimonien l'autèntica i total llibertat que Déu ha donat a les seves criatures celestials i terrestres.

Apocalipsi 5: el Fill de l'home

Quan va presentar Jesús a la gent, Pilat va dir: " *Heus aquí l'home* ". Déu mateix havia de venir i prendre la forma de la carn, perquè " *l'home* " pogués aparèixer segons el seu cor i els seus desitjos. La mort havia colpejat la primera parella d'éssers humans, a causa del pecat de desobediència contra Déu. Com a signe del seu nou estat vergonyós, Déu els havia fet descobrir la seva nuesa física, que només era un signe exterior de la seva nuesa espiritual interior. A partir d'aquest inici, el primer anunci de la seva redempció es va fer regalant-los roba feta amb pells d'animals. Així va ser matat el primer animal de la història de la humanitat, podem pensar que es tractava d'un moltó jove o d'un xai per la simbologia. 4.000 anys després, l'Anyell de Déu, que lleva els pecats del món, va venir a oferir la seva vida legalment perfecta per redimir els elegits entre la humanitat. Per tant, aquesta salvació que Déu ofereix en pura gràcia descansa totalment en la mort de Jesús que permet que els seus elegits es beneficiïn de la seva perfecta justícia; i al mateix temps, la seva mort expia els seus pecats dels quals es va fer ell mateix el portador voluntari. Des de llavors, Jesucrist s'ha convertit en l'únic nom que pot salvar un pecador a tota la nostra terra, i la seva salvació s'aplica des d'Adam i Eva.

Per tots aquests motius, aquest capítol 5, que se situa sota la figura de l'“*Home*”, li està dedicat. Jesús no només salva els seus elegits mitjançant la seva mort expiatòria, sinó que els salva protegint-los durant tot el seu viatge per la vida terrenal. I és amb aquest propòsit que els adverteix dels perills espirituals que el diable ha posat al seu camí. La seva tècnica no ha canviat: com en el temps dels apòstols, Jesús els parla en paràboles, perquè el món escolti però no entengui; cosa que no és el cas dels seus càrrecs electes que, com els apòstols, reben directament d'ell les seves explicacions. La seva revelació "Apocalipsi" roman sota aquest nom grec no traduït, aquesta paràbola gegantina que el món no ha d'entendre. Però per als seus escollits, aquesta profecia és realment la seva "**Revelació**".

Vers 1: "*Llavors vaig veure a la mà dreta d'aquell que estava assegut al tron un llibre escrit per dins i per fora, segellat amb set segells*".

Sobre el tron hi ha Déu i té a la seva mà dreta, per tant, sota la seva benedicció, un llibre escrit "*dins i fora*". El que s'escriu "*dins*" és el missatge desxifrat reservat als seus escollits que roman tancat i mal entès pels pobles del món, enemics de Déu. El que s'escriu "*fora*" és el text xifrat, visible però incomprendible per a la multitud humana. El llibre de l'Apocalipsi està segellat amb "*set segells*". En aquesta aclariment, Déu ens diu que només l'obertura del "*setè segell*" permetrà la seva obertura completa. Mentre quedi un segell per tancar-lo, el llibre no es pot obrir. Tota l'obertura del llibre dependrà, doncs, del temps fixat per Déu per al tema del "*setè segell*". S'esmentarà sota el títol de "*segell del Déu vivent*" a Apo.7, on designant la resta del setè dia, el seu sant dissabte, la seva restauració s'adjuntarà a la data de 1843 que serà, per tant, també el temps de l'obertura del "*setè segell*" que porta, a la pedagogia del llibre, el tema de les "*set trompetes*", tan important per a nosaltres, els seus escollits.

Vers 2: "*I vaig veure un àngel poderós que cridava amb veu alta: Qui és digne d'obrir el llibre i trencar-ne els segells?* »

Aquesta escena és un parèntesi en el muntatge de la profecia. No és al cel, el context del capítol 4 anterior, on s'ha d'obrir el llibre de l'Apocalipsi. Els elegits ho necessiten abans del retorn de Jesucrist, mentre estan exposats a les trampes del dimoni. El poder està al campament de Déu, i l'àngel poderós és l'àngel de YaHWéH, Déu en la seva forma angelical de Miquel. El llibre segellat és extremadament important i sagrat ja que requereix una gran dignitat per trencar els seus segells i obrir-lo.

Vers 3: "*I ningú al cel, ni a la terra, ni sota la terra, no podia obrir el rotlle ni mirar-lo.* »

Escrit pel mateix Déu, el llibre no pot ser obert per cap de les seves criatures celestials o terrenals.

Vers 4: "*I vaig plorar molt perquè no es va trobar ningú digne d'obrir el llibre ni de mirar-lo.* »

Joan és, com nosaltres, una criatura terrenal i les seves llàgrimes expressen la consternació de la humanitat davant les trampes posades pel diable. Sembla que ens està dient: "sense revelació, qui es pot salvar?". Revela així l'alt grau tràgic de desconeixement del seu contingut, i la seva fatal conseqüència: la doble mort.

Vers 5: “ *I un dels vells em va dir: No ploris; Heus aquí, el lleó de la tribu de Judà, l'arrel de David, ha vençut per obrir el rotlle i els seus set segells.* »

Els “ *vells* ” redimits de la terra per Jesús estan ben situats per elevar el nom de Jesucrist per sobre de tots els éssers vius. Reconeixen en ell el domini que ell mateix va declarar haver rebut del Pare i dels éssers celestials a Mt.28:18: “ *Jesús va venir i els va parlar així: Tota autoritat al cel m'ha estat donada a la terra . Va ser dirigint-se a la seva encarnació en Jesús que Déu va inspirar Jacob que, profetitzant sobre els seus fills, va dir sobre Judà: “ Judà és un lleó jove. Has tornat de la carnisseria, fill meu! Dobla els genolls, s'estira com un lleó, Com una lleona: qui el farà aixecar? El ceptre no s'allunyarà de Judà, ni la vara sobirà d'entre els seus peus, fins que vingui Siló i els pobles l'obedeixin. Lliga el seu ase a la vinya, i el poltre del seu ase a la millor vinya; Renta la seva roba amb vi, i la seva capa amb la sang del raïm. Els seus ulls són vermells de vi i les seves dents són blanques de llet (Gènesi 49:8 a 12). La sang del raïm serà el tema de la " collita " anunciada a Apocalipsis 14:17 al 20, que també es profetitza a Isaïes 63. Sobre l' " arrel de David ", llegim a Isaïes 11:1 al 5. : “ *Llavors una branca sortirà del tronc de Jessè, i de les seves arrels naixerà un brot. L'Esperit del Senyor reposarà sobre ell: l'Esperit de saviesa i d'enteniment, l'Esperit de consell i de força, l'Esperit de coneixement i de por del Senyor. Respirarà el temor del Senyor; No jutjarà per l'aparença, no decidirà per oïda. Però ell jutjarà els pobres amb justícia, i jutjarà amb justícia els pobres de la terra; Golpejarà la terra amb la seva paraula com amb una vara, i amb l'alè dels seus llavis matarà els malvats. La justícia serà el cinturó dels seus costats, i la fidelitat el cinturó dels seus lloms* ”. La victòria de Jesús sobre el pecat i la mort, el seu sou, li atorga el dret legal i legítim d'obrir el llibre de l'Apocalipsi, perquè els seus elegits siguin advertits i protegits contra les trampes religioses mortals que ell posa, pel diable, per per seduir els no creients. Per tant, el llibre estarà totalment obert en el moment en què entri en vigor el decret de Daniel 8:14, és a dir, el primer dia de primavera de l'any 1843; encara que la seva comprensió imperfecta requereixi una reconsideració al llarg del temps, fins al 2018.*

Vers 6: “ *I vaig veure, enmig del tron i dels quatre éssers vius i enmig dels ancians, un anyell que hi era com mort. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra.* »

Cal destacar la presència de l'anyell " *al mig del tron* ", perquè és Déu en la seva multiforme santificació, essent tots alhora, l'únic Déu creador, l'arcàngel Miquel, Jesucrist l'Anyell de Déu i el Sant. Esperit o " *set esperits de Déu enviats a tota la terra* ". Les seves " *set banyes* " simbolitzen la santificació del seu poder i els seus " *set ulls* ", la santificació de la seva mirada, que escruta en profunditat els pensaments i les accions de les seves criatures.

Vers 7: “ *Va venir i va agafar el rotlle de la mà dreta del qui estava assegut al tron.* »

Aquesta escena il·lustra les paraules d'Apocalipsi 1:1: " **Revelació de Jesucrist que Déu li va donar per mostrar als seus esclaus el que havia de passar ràpidament**, i que va donar a conèixer, enviant el seu àngel, al seu esclau Joan ". Aquest missatge vol dir-nos que el contingut de **l'Apocalipsi** serà il·limitat ja que

és donat per Déu, el Pare, ell mateix; i això en haver posat sobre ella tota la seva benedicció indicada per la seva “ mà dreta ”.

Vers 8: " *Quan va prendre el rotlle, els quatre éssers vius i els vint-i-quatre ancians es van arrossegar davant de l'Anyell, cadascun amb una arpa i copes d'or d'encens, que són les oracions dels sants.* »

Retenem d'aquest vers, aquesta clau simbòlica: “ *copas d'or plenes de perfums, que són les oracions dels sants* ”. Totes les criatures celestes i terrestres elegides per la seva fidelitat es postren davant l’“ anyell ” Jesucrist per adorar-lo. Les “ arpes ” simbolitzen l'harmonia universal de l'elogi i el culte col·lectiu.

Vers 9: “ *I van cantar una cançó nova, dient: Ets digne d'agafar el rotlle i d'obrir-ne els segells; perquè vas ser assassinat, i amb la teva sang has redimit per a Déu homes de tota tribu, llengua, poble i nació;* »

Aquesta “ nova cançó ” celebra l'alliberament del pecat i, temporalment, la desaparició dels instigadors de la revolta. Perquè només desapareixeran per sempre després del judici final. Els redimits de Jesucrist provenen de tots els orígens, tots els colors i races humanes, “ *de tota tribu, llengua, poble i nació* ”; la qual cosa prova que el projecte salvador només es proposa en nom de Jesucrist, d'acord amb el que diu Act.4:11-12: “ *Jesús és la pedra rebutjada per vosaltres que construïu, i que s'ha convertit en la principal de la cantonada. . No hi ha salvació en cap altre; perquè no hi ha cap altre nom sota el cel donat entre els homes, pel qual hem de ser salvats.* ”. **Totes** les altres religions són, per tant, enganyos il·lusoris il·legítims i diabòlics. A diferència de les falses religions, la veritable fe cristiana està organitzada per Déu d'una manera lògicament coherent. Està escrit que Déu no és aliè a ningú; les seves demandes són les mateixes per a totes les seves criatures, i la salvació que va oferir tenia un preu que ell mateix va arribar a pagar. Després d'haver patit per aquesta redempció, només salvarà aquelles persones que jutgi dignes de beneficiar-se del seu martiri.

Vers 10: " *Vostè els heu fet un regne i sacerdots per al nostre Déu, i regnarán a la terra* ”.

El regne del cel predicat per Jesús ha pres forma. Rebre “ *el dret a jutge* ”, els elegits són comparats amb els reis segons Apoc.20:4. En les seves activitats de l'antiga aliança, els “ sacerdots ” oferien víctimes animals simbòliques pel pecat. Durant els “ *mil anys* ” del judici celestial, els elegits també, mitjançant el seu judici, prepararan les últimes víctimes d'un gran sacrifici universal, que destruirà, d'una vegada, totes les criatures celestes i terrestres caigudes. El foc del “*llac de foc de la segona mort* ” els eliminarà el dia del judici. És només després d'aquesta destrucció que, regenerada per Déu, la terra renovada rebrà els elegits redimits. Només llavors amb Jesucrist, *el Rei dels reis i Senyor dels senyors* d'Apocalipsi 19:16, “ *regnarán a la terra* ”.

Vers 11: " *Vaig mirar i escoltar la veu de molts àngels al voltant del tron i dels éssers vius i dels ancians, i el seu nombre va ser de milers de milers i milers de milers* ”.

Aquest vers ens presenta, units, els tres grups d'espectadors que són testimonis de batalles espirituals terrenals. L'Esperit aquesta vegada esmenta clarament els àngels com un grup particular el nombre del qual és molt alt: “ *miríades de miríades i milers de milers* ”. Els àngels del Senyor són actualment

combatents propers, posats al servei dels seus redimits, els seus elegits terrenals, a qui guarden, protegeixen i instrueixen en el seu nom. En primera línia, aquests primers testimonis de Déu registren la història individual i col·lectiva de la vida a la terra.

Vers 12: “ *Van dir amb veu alta: L'Anyell que va ser inmolat és digne de rebre poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.* »

Els àngels van assistir a la terra al ministeri del seu líder Miquel, que es va despullar de tots els seus poders divins per convertir-se en l'home perfecte que es va oferir al final del seu ministeri, com a sacrifici voluntari, per expiar els pecats comesos pels seus elegits funcionaris. Al final de la seva oferta de gràcia, els elegits van ressuscitar i van entrar en l'eternitat promesa, els àngels restitueixen al diví Crist de Déu tots els atributs que tenia en Miquel: “ *poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria, i elogis.* »

Vers 13: “ *I a totes les criatures que hi ha al cel, i a la terra, i sota la terra, i al mar i tot el que hi ha, els vaig sentir dir: "Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui". lloança, honor, glòria i força, pels segles dels segles!* »

Les criatures de Déu són unànimes. Tots estimaven la demostració del seu amor manifestada pel do de la seva persona en Jesucrist. El projecte dissenyat per Déu és un èxit gloriós. La seva selecció d'éssers amorosos s'ha complert. El vers pren la forma del missatge del primer àngel d'Apocalipsis 14:7: “ *Va dir amb veu alta: Temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i inclineu-vos davant d'aquell qui va fer el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües* ”. La darrera selecció feta des de 1843 s'ha basat en la comprensió d'aquest vers. I els elegits van escoltar i van respondre restaurant en la fe cristiana la pràctica del setè dia de repòs practicada pels apòstols i deixebles de Jesús fins al seu abandonament des del 7 de març de 321. El Déu creador va ser honorat pel respecte al quart manament que és prop del seu cor. El resultat és una escena de glòria celestial on totes les seves criatures, seguint al peu de la lletra el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7, diuen: “ *A qui seu al tron, i a l'Anyell, sigui lloança, honor, glòria i força, pels segles dels segles!* ”. Tingueu en compte que les paraules repeteixen, al revés, les paraules citades pels àngels al vers 13 anterior. Des de la seva resurrecció, Jesús ha recuperat la seva vida celestial: *el seu "poder, la seva riquesa i la seva saviesa* ” diví. A la terra els seus darrers enemics li van rebutjar “ *la lloança, l'honor, la glòria i la força* ” que li havien degut com a Déu creador. Invocant “ *la seva força* ”, finalment els va derrotar a tots i els va aixafar sota els seus peus. També, plenes d'amor i de gratitud, juntes, les seves santes i pures criatures li restitueixen legítimament els seus súbdits de glòria.

Vers 14: “ *I els quatre éssers vius van dir: Amén! I els vells es van acostar i es van inclinar.* ”

Els habitants dels mons purs aproven aquesta restitució, dient: “En veritat! És veritat! » I els elegits terrenals redimits per l'amor sublimat es postren davant el seu Déu creador totpoderós que va venir a encarnar en Jesucrist.

Apocalipsi 6: Actors, càstigs divins i signes dels temps de l'era cristiana

Recordo la lliçó donada a Rev.5: el llibre només es pot obrir quan s'elimina el " *setè segell* ". Per fer aquesta obertura, l'escollit de Crist ha d'aprovar **absolutament** la pràctica del dissabte del setè dia; i aquesta elecció espiritual el qualifica, per rebre de Déu que l'aprova, la seva saviesa i el seu discerniment espiritual i profètic. Així, sense que el mateix text ho especifiqui, l'escollit identificarà el " *segell de Déu* " citat a Apoc.7:2, amb el " *setè segell* ", que tanca encara el llibre de l'Apocalipsi, i associarà, a aquests, dos " *segells* ", el setè dia santificat en repòs per Déu. La fe marca la diferència entre la llum i la foscor. Així, per a qualsevol que no aprovi el dissabte santificat, la profecia continuarà sent un llibre tancat i hermètic. Pot ser que reconegui certs temes evidents, però no entendre les revelacions vitals i contundents que marquen la diferència entre la vida i la mort. La importància del " *setè segell* " apareixerà a Apocalipsis 8:1-2 on l'Esperit li dóna el paper d'obrir el tema de les " *set trompetes* ". Ara és precisament en els missatges d'aquestes " *set trompetes* " on es farà evident el projecte de Déu. Perquè el tema de les *trompetes* d'Apoc.8 i 9 ve, paral·lelament, a completar les veritats profetitzades en els temes de les " *cartes* " d'Apoc.2 i 3; i els " *segells* ", d'Apoc.6 i 7. L'estratègia divina és idèntica a la que va utilitzar per construir la seva revelació profètica donada a Daniel. Després d'haver estat qualificat per a aquest càrrec per la meua acceptació de la pràctica del dissabte santificat i per la seva elecció sobirana, l'Esperit em va obrir el llibre de les seves Revelacions desencadenant el " *setè segell* ". Descubrim ara la identitat dels seus " *segells* ".

Vers 1: “ *Vaig mirar, quan l'Anyell va obrir un dels set segells, i vaig sentir com un dels quatre éssers vius deia com amb una veu de tro: Vine.* »

Aquest primer " *ésser viu* " designa la reialesa i la força del " *lleó* " d'Apocalipsis 4:7, segons Jutge 14:18. Aquesta *veu del tro* és divina i *prové del tron* de Déu a Apocalipsis 4:5. És doncs el Déu Totpoderós qui parla. L'obertura de cada " *segell* " és una invitació de Déu per a mi per veure i entendre el missatge de la visió. Jesús ja havia dit a Felip: " *Vine i veuràs* " per animar-lo a seguir-lo.

Vers 2: " *Vaig mirar, i he aquí que va aparèixer un cavall blanc. El que la montava tenia un arc; se li va donar una corona, i va sortir victoriós i vencedor* ".

El blanc indica la seva puresa perfecta ; el *cavall* és la imatge del poble escollit a qui dirigeix i ensenya segons Jaume 3,3: “ *Si posem el morro a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, també els regirem tot el cos* ”; el seu “ *arc* ” simbolitza les fletxes de la seva paraula divina; la seva “ *corona* ” és “ *la corona de la vida* ” obtinguda pel seu martiri acceptat voluntàriament per ell; la seva victòria fou decidida des de la creació del primer vis-à-vis; Sens dubte, aquesta descripció és la de Déu Totpoderós Jesucrist. La seva victòria final és segura perquè ja ha vençut al Gòlgota el diable, el pecat i la mort. Zacaries 10:3-4 confirma aquestes imatges dient: « *La meua ira s'encén contra els pastors, i castigaré les cabres; perquè el Senyor dels exèrcits visita el seu ramat, la casa de Judà, i en farà el seu cavall de glòria en la batalla; d'ell vindrà l'angle, d'ell el clau, d'ell l'arc de guerra ; d'ell sortiran tots els líders junts.* » La victòria del diví Crist va ser proclamada per la “ *santificació del setè dia* ” de les nostres setmanes, des de la creació del món; el dissabte, que profetitza la resta del “ *setè* ” mil·lenni, anomenat “ *mil anys* ” en Apocalipsis 20:4-6-7, al qual, mitjançant la seva victòria, Jesús portarà els seus elegits per a l'eternitat. L'establiment del dissabte des de la fundació del món terrenal confirma aquesta expressió: " *va començar com a vencedor* ". El dissabte és el signe profètic anunciador d'aquesta victòria divina i humana contra el pecat i el dimoni i, com a tal, és en ell que Déu basa tot el seu programa de " *santificació* ", ja sigui del que li pertany i que arrabassés el diable.

Vers 3: " *Quan va obrir el segon segell, vaig sentir el segon ésser viu que deia: Vine* ".

La " *segona criatura vivent* " es refereix a " *el vedell* " dels sacrificis d'Apocalipsis 4:7. L'esperit de sacrifici va animar Jesucrist i els seus veritables deixebles a qui va declarar: « *Si algú em vol seguir, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que la segueixi* ».

Vers 4: “ *I va sortir un altre cavall, vermell. El qui s'asseia sobre ell va rebre el poder de treure la pau de la terra, perquè els homes s'esgollessin els uns als altres; i li fou donada una gran espasa* ”.

El " *vermell* ", o " *vermell ardent* ", designa el pecat encoratjat pel Destructor Principal que és Satanàs, a la imatge de l'" *Abaddon Apollyon* " d'Apocalipsis 9:11; El " *foc* " és el mitjà i símbol de la destrucció. També lidera el seu campament malvat format per àngels dolents caiguts i poders terrenals seduïts i manipulats. Ell és només una criatura que " *reb* " de Déu " *el poder per treure la pau de la terra, perquè els homes es puguin matar els uns als altres* ". Aquesta

acció serà atribuïda a Roma, “ *la prostituta Babilònia la gran* ” en Apocalipsis 18:24: “ i perquè la sang dels profetes i dels sants i de tots els que van ser assassinats a la terra es va trobar en ella ”. Així, doncs, s'identifica el “ *Destructor* ” dels cristians fidels, així com les seves víctimes. “ *L'espasa* ” que rep designa el primer dels *quatre terribles* càstigs divins citats a Eze.14:21-22: “ *Sí, així diu el Senyor, Jahveh: Encara que envio contra Jerusalem els meus quatre càstigs terribles , l'espasa, la fam, bèsties salvatges i pestilència, per destruir homes i bèsties, no obstant això hi haurà una resta que s'escaparà, que sortirà d'ella, fills i noies ...*”.

Vers 5: “ *Quan va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer ésser viu que deia: Vine. Vaig mirar i vaig veure que va aparèixer un cavall negre. El que la va muntar tenia una balança a la mà* ”.

La “ *tercera criatura viva* ” és “ *l'home* ” fet a imatge de Déu d'Apocalipsis 4:7. Aquest personatge és fictici, però constitueix el segon càstig diví pel pecat segons Ezequiel 14:20. Actuant contra la dieta dels homes, aquesta vegada es tracta de *fam* . Durant la nostra era, s'imposarà tant literal com espiritualment. En ambdues aplicacions comporta conseqüències mortals, però en el seu sentit espiritual de privació de la llum divina, la seva conseqüència directa és la mort de la “ *segona mort* ” reservada als caiguts, en el judici final. El missatge d'aquest tercer genet es resumeix així: com que l'home ja no és a imatge de Déu, sinó a la dels animals, el privo del que li dóna vida: el seu aliment carnal i el seu aliment espiritual. La balança és el símbol de la justícia, aquí la de Déu que jutja les obres de fe dels cristians.

Vers 6: “ *I vaig sentir una veu enmig dels quatre éssers vius que deia: Una mesura de blat per un denari, i tres mesures d'ordi per un denari; però no facis mal a l'oli i al vi* ”.

Aquesta veu és la de Crist menyspreat i frustrat per la infidelitat dels falsos creients. Pel mateix preu, veiem una quantitat menor de blat que per a l'ordi . Darrere d'aquesta generosa ofrena d'ordi s'amaga un missatge d'un nivell espiritual molt alt. De fet, a Núm.5:15, la llei presenta una ofrena d'“ *ordi* ” per resoldre un problema de *gelosia* que sentia un marit cap a la seva dona. Així que llegiu amb detall, completament, aquest procediment descrit als versos 12 al 31 si voleu entendre. A la seva llum, vaig entendre que Déu mateix, *el nuvi* en Jesucrist de l'Assemblea, la seva *núvia* , presenta aquí una denúncia per « *sospita de gelosia* »; que es confirmarà amb l'esment de les “ *aigües amargues* ” citades a la “ *tercera trompeta* ” a Apoc.8:11. En el procediment de Nombres 5, la dona havia de beure aigua pols, sense conseqüències, si era innocent però, tornant-se amarga si era culpable, serà castigada amb una maledicció. *L'adulteri* de l'esposa va ser denunciat en Apoc.2:12 (emmascarat pel nom de ^{Pèrgam} : transgressor del matrimoni) i Apoc.2:22, i així serà confirmat de nou per un vincle establert entre el *3er segell* i la *3a trompeta* . Ja, a Daniel, el mateix enfocament va fer que Daniel 8 “confirmés” la identitat romana de la “ *banya petita* ” de Dan.7 presentada com una “hipòtesi”. Aquest paral·lelisme de Daniel 2, 7 i 8 va ser la novetat que em va permetre demostrar la identificació romana; això per primera vegada des de l'existència de l'adventisme. Aquí, a Apocalipsi, les coses es veuen de la mateixa manera. Demostro la visió general de l'era cristiana paral·lela dels

tres temes principals, lletres, segells i trompetes. I a Apocalipsi, el tema de les "trompetes" compleix el mateix paper que Daniel 8 per al llibre de Daniel. Aquests dos elements proporcionen proves sense la qual la profecia només oferiria la "sospita" que vaig anomenar "hipòtesi" en l'estudi de Daniel. Així, aquestes paraules, "sospita de gelosia" revelades a Núm.5:14, s'apliquen a Déu i a l'Assemblea des d'Apocalipsis 1 fins a Apocalipsis 6; després, amb l'obertura del llibre possible gràcies a la identificació del "setè segell" amb el dissabte del setè dia, tema d'Apoc.7, la "sospita d'adulteri" de l'Assemblea serà "confirmada" en el tema de les "trompetes" i els capítols del 10 al 22 que el segueixen. Així doncs, l'Esperit dóna, en el capítol 7, el paper de duana, on s'ha d'obtenir l'autorització per entrar. En el cas de l'Apocalipsi, aquesta autoritat és Jesucrist, el Déu Totpoderós i Esperit Sant, ell mateix. La porta d'accés està oberta a ell, diu, qui "escolta la meua veu" que m'obre quan truca a la seva porta (la porta del cor), i qui sopa amb mi i jo amb ell", segons Apo. .3:20. "Vi i oli" són els símbols respectius de la sang vessada per Jesucrist i l'Esperit de Déu. A més, tots dos s'utilitzen per curar ferides. L'ordre donat de "no els facis mal" vol dir que Déu castiga, però encara ho fa amb una barreja de la seva misericòrdia. Aquest no serà el cas de les "set últimes plagues" de la seva "ira" dels últims dies terrenals segons Apocalipsi 16:1 i 14:10.

Vers 7: "Quan va obrir el quart segell, vaig sentir la veu del quart ésser viu que deia: Vine. »

El "quart ésser viu" és l'"àguila" de l'elevació celestial suprema. Anuncia l'aparició del quart càstig de Déu: la mortalitat.

Vers 8: "Vaig mirar, i vet aquí que va aparèixer un cavall pàl·lid. El que el muntava s'anomenava la Mort, i Hades el va acompanyar. Se'ls va donar poder sobre una quarta part de la terra, per destruir els homes amb l'espasa, la fam, la mort i les bèsties de la terra".

L'anunci està confirmat, és efectivament "mort", però en el seu sentit de mortalitat imposada en càstigs circumstancials. La mort afecta a tota la humanitat des del pecat original, però aquí només "una quarta part de la terra" és colpejada per ella, "per l'espasa, la fam, la mortalitat" a causa de malalties epidèmiques i les "bèsties salvatges" tant animals com humans. Aquest "quart de la terra" té com a objectiu l'Europa infidelment cristiana i les nacions poderoses que en sortiran cap al ^{segle XVI}: els dos continents americans i Austràlia.

Vers 9: "Quan va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels que havien estat assassinats per la paraula de Déu i pel testimoniatge que havien donat".

Aquestes són les víctimes d'accions "bestials" comeses en nom de la falsa fe cristiana. L'ensenya el règim catòlic papal romà, ja simbolitzat a Apoc.2:20, per la dona Jezabel a qui l'Esperit imputa l'acció d'ensenyar als seus servents o literalment: "els seus esclaus". Es col·loquen "a sota l'altar", per tant sota l'ègida de la creu de Crist que els permet beneficiar-se de la seva "justícia eterna" (vegeu Dan. 9:24). Com indicarà Rev.13:10, els elegits són víctimes màrtirs i mai botxins, ni assassins d'éssers humans. Els elegits en qüestió en aquest vers, reconeguts per Jesús, el van imitar fins i tot en la mort com a màrtirs: « per la paraula de Déu i pel testimoniatge que havien donat »; perquè la veritable fe és

activa, mai una simple etiqueta falsament tranquil·litzadora. El seu “ *testimoni* ” consistia precisament a donar les seves vides per a la glòria de Déu.

Vers 10: " *Van cridar amb una veu forta, dient: Fins quan, oh Mestre sant i veritable, tardareu a jutjar i venjar la nostra sang sobre els qui habiten a la terra? »*

Que aquesta imatge no us enganyi, perquè només la seva sang vessada a la terra és la que clama venjança a les orelles de Déu, com ho va fer la sang d'Abel assassinat pel seu germà Caïn segons Gènesi 4:10: " *I Déu va dir: Què has fet? La veu de la sang del teu germà em crida des de la terra.* ". El veritable estat dels morts es revela a Ecc.9:5-6-10. A part d'Enoc, Moisès, Elies i els sants que van ressuscitar en el moment de la mort de Jesucrist, els altres "ja no participen en tot el que es fa sota el sol, perquè el seu pensament i la seva memòria han desaparegut ". " *A l'infern no hi ha ni saviesa, ni enteniment, ni coneixement. perquè la seva memòria és oblidada* ". Aquests són els criteris inspirats per Déu pel que fa a la mort. Els falsos creients són víctimes de falses doctrines heretades del paganisme del filòsof grec Plató l'opinió del qual sobre la mort no té cabuda en la fe cristiana fidel al Déu de la veritat. Retornem a Plató allò que li pertany i a Déu allò que li pertany: la veritat de tot, i siguem lògics, perquè la mort és tot el contrari de la vida, i no una nova forma d'existència.

Vers 11: " *A cadascun d'ells se li va donar una túnica blanca; i se'ls va dir que es mantinguessin en repòs una estona més, fins que s'acabés el nombre dels seus companys de servei i dels seus germans que havien de morir com ells.*

La “ *túnica blanca* ” és el símbol de la puresa dels màrtirs que Jesús va portar per primera vegada a Apocalipsis 1:13. La “ *túnica blanca* ” és la imatge de la seva justícia imputada en temps de persecució religiosa. El temps dels màrtirs va des del temps de Jesús fins al 1798. Al final d'aquest període, segons Apoc.11:7, " *la bèstia que s'aixeca de l'abisme* ", símbol de la Revolució Francesa i dels seus terrors ateu de 1793 i 1794, posarà fi a les persecucions organitzades per la monarquia i el papa catòlic, designats ells mateixos com a " *bèstia que s'aixeca del mar* " a Apo.13:1. Després de la massacre revolucionària, la pau religiosa s'establirà al món cristià. Tornem a llegir: " *I se'ls va dir que es mantinguessin quiets una estona més, fins que s'acabés el nombre dels seus companys de servei i dels seus germans que havien de morir com ells* ". La resta dels morts en Crist continuaran fins al seu gloriós retorn final. Suposant que el missatge d'aquest “ *cinquè segell* ” s'adreça als protestants perseguits per la inquisició papal catòlica de l'època de la “ *Tiatira* ”, el temps de l'assassinat dels elegits cessarà a causa de l'acció revolucionària francesa que aviat, entre 1789 i 1798, destruint el poder agressiu de la coalició del papat i la monarquia francesa. El " *sisè segell* " que s'obrirà afectarà, doncs, aquest règim revolucionari francès que Apoc. 2:22 i 7:14 anomenen " *gran tribulació* ". En la imperfecció doctrinal que la caracteritza, la fe protestant també serà víctima de la intolerància del règim revolucionari ateu. És a través de la seva acció que s'aconseguirà el nombre dels que havien de ser assassinats.

Vers 12: " *Vaig mirar quan va obrir el sisè segell; i hi va haver un gran terratrèmol, el sol es va fer negre com una tela de sac, tota la lluna es va convertir en sang.*

El “ *sisme* ” donat com a senyal del temps del “ *6è segell* ”, ens permet situar l'acció el dissabte 1^{de novembre de 1755} cap a les 10 del matí. El seu centre geogràfic era la ciutat altament catòlica de Lisboa en la qual hi havia 120 esglésies catòliques. Així Déu va indicar els objectius de la seva ira que aquest “ *terratrèmol* ” també va profetitzar a imatge espiritual. L'acció profetitzada s'aconseguirà el 1789 amb l'aixecament del poble francès contra la seva monarquia; Déu l'havia condemnat a ella i al seu aliat el papa catòlic romà, tots dos van morir el 1793 i el 1794; dates dels “dos terrors revolucionaris”. A Rev.11:13 l'acció revolucionària francesa es compara amb un “ *terratrèmol* ”. En poder datar les accions citades, la profecia es fa més precisa. “... *el sol es va tornar negre com un sac de crins de cavall* », 19 de maig de 1780, i aquest fenomen viscut a Amèrica del Nord va rebre el nom de “dia fosc”. Va ser un dia sense cap llum solar que també va profetitzar l'acció duta a terme per l'ateisme revolucionari francès contra la llum de la paraula escrita de Déu simbolitzada aquí pel “ *sol* ”; la Sagrada Bíblia va ser cremada en auto-da-fé. “ *La lluna sencera es va convertir en sang* ”, al final d'aquest dia fosc, els núvols gruixuts van revelar la lluna d'un color vermell pronunciat. Mitjançant aquesta imatge, Déu va confirmar el destí reservat al camp papal-reial de les tenebres, entre 1793 i 1794. La seva sang seria vessada abundantment per la fulla esmolada de la guillotina revolucionària.

Nota: A Rev.8:12, en colpejar “ *un terç del sol, un terç de la lluna i un terç de les estrelles* ”, el missatge de la “ *quarta trompeta* ” confirmarà el fet que les víctimes dels revolucionaris seran veritables elegits i caiguts rebutjats per Déu en Jesucrist. Això també confirma el significat del missatge del “ *cinquè segell* ” que acabem de veure. És a través de l'acció de l'ateisme que s'aconseguiran els últims assassinats dels fidels elegits.

Vers 13: “ *I les estrelles del cel van caure a la terra, com quan una figuera sacsejada per un fort vent llença les seves figues verdes.* »

Aquest tercer signe dels temps, aquesta vegada celeste, es va complir literalment el 13 de novembre de 1833, visible des de tot els Estats Units entre la mitjanit i les 5 del matí. Però com el signe anterior, va anunciar un esdeveniment espiritual d'una magnitud inimaginable. Qui podria haver comptat el nombre d'aquestes estrelles que van caure en forma de paraigua per tota l'extensió del cel des de la mitjanit fins a les 5 del matí? Aquesta és la imatge que Déu ens dona de la caiguda dels creients protestants l'any 1843, quan van ser víctimes del decret de Dan.8:14 que va entrar en vigor. Entre 1828 i 1873, l'acció del riu “Tigre” (Dan.10:4), nom de la bèstia mata l'home, es confirma així a Dan.12:5 al 12. En aquest vers les imatges de la “ *figuera* ” fidelitat del poble de Déu, excepte que aquesta fidelitat és qüestionada per la imatge de les “ *figues verdes* ” llançades a la terra. Així mateix, la fe protestant va ser rebuda per Déu amb reserves i condicions provisionals, però el menyspreu pels missatges profètics de William Miller i el rebuig a la restauració del dissabte van provocar la seva caiguda l'any 1843. Va ser a través d'aquesta negativa que va romandre la “ *figa* ”. “ *verd* ”, negant-se a madurar acceptant la llum de Déu, morirà. Ella romandrà en aquest estat, caiguda de la gràcia del Senyor fins al moment del seu gloriós retorn, l'any 2030. Però vés amb compte, pel seu rebuig de les últimes llums, des de 1994,

l'adventisme oficial s'ha convertit, " també ". una " figa verda " destinada a morir dues vegades.

Vers 14: " *El cel s'ha anat com un rotlle que s'enrotlla; i totes les muntanyes i illes foren mogudes dels seus llocs.* »

Aquest terratrèmol és aquest cop universal. A l'hora de la seva gloriosa aparició, Déu sacsejarà la terra i tot el que conté en homes i animals. Aquesta acció es produirà en el moment de la " *setena de les set últimes plagues de la ira de Déu* ", segons Apocalipsis 16:18. Serà per als veritablement elegits l'hora de la seva resurrecció, « *la primera* », la dels « *benaurats* », segons Apoc.20:6.

Vers 15: " *Els reis de la terra, els grans, els comandants militars, els rics, els poderosos, tots els esclaus i els lliures, es van amagar a les coves i a les roques de les muntanyes.* »

Quan el Déu Creador apareix amb tota la seva glòria i poder, cap poder humà pot mantenir-se, i cap refugi pot protegir els seus enemics de la seva justa ira. Aquest vers ho indica: la justícia de Déu terroritza totes les categories culpables de la humanitat.

Vers 16: " *I van dir a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell qui seu al tron i de la ira de l'Anyell;* »

És el mateix anyell qui seu al tron diví, però en aquesta hora ja no és l'anyell sacrificat qui se'ls presenta, és el " *Rei dels reis i Senyor dels senyors* " que ve a aixafar els seus enemics dels darrers dies.

Vers 17: " *Perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui pot aguantar?* »

El repte és, en efecte, " *subsistir* ", és a dir, sobreviure després de la intervenció judicial de Déu.

Els que poden " *sobreviure* " en aquesta hora terrible són els que anaven a morir, d'acord amb el pla del decret dominical esmentat a Apocalipsi 13:15, segons el qual els observadors del dissabte sant diví havien de ser aniquilats el dia. la terra. S'explica el terror dels que els anaven a matar, revelat en el vers anterior. I així els qui podran sobreviure el dia del retorn en glòria de Jesucrist serà el tema d'Apoc.7, en què Déu ens revelarà part del seu projecte que els concerneix.

Adventisme del setè dia segellat amb el segell de Déu: el dissabte

Vers 1: “ *Després d'això vaig veure quatre àngels dempeus als quatre racons de la terra; Van retenir els quatre vents de la terra, de manera que cap vent no bufava sobre la terra, ni sobre el mar, ni sobre cap arbre.* »

Aquests " quatre àngels " són els àngels celestials de Déu compromesos en una acció universal simbolitzada pels " quatre racons de la terra ". Els " quatre vents " simbolitzen guerres universals, conflictes; queden així " continguts ", impeditos, bloquejats, la qual cosa resulta en una pau religiosa universal. " El mar " símbol del catolicisme i " la terra " símbol de la fe reformada estan en pau entre ells. I aquesta pau també es refereix a " l'arbre ", la imatge de l'home com a individu. La història ens diu que aquesta pau es va imposar per l'afebliment del poder papal aixafat per l'ateisme nacional francès entre 1793 i 1799, data en què el papa Pius VI va morir detingut a la presó de la Ciutadella de Valence-sur-Rhône, on vaig néixer i resideixo. Aquesta acció s'atribueix a " la bèstia que puja de les profunditats " a Apocalipsis 11:7. També s'anomena " 4a trompeta " a Apocalipsis 8:12. Després d'ella, a França, el règim imperial de Napoleó I ^{simbolitzat} per " una àguila " a Apo.8:13, mantindrà la seva autoritat sobre la religió catòlica rehabilitada pel Concordat.

Vers 2: “ *I vaig veure un altre àngel pujant cap al sol naixent, sostenint el segell del Déu vivent; va cridar amb veu alta als quatre àngels als quals va ser donat per fer mal a la terra i al mar, i va dir :*

El " sol naixent " es referia a Déu visitant el seu ramat terrenal en Jesucrist a Lluc 1:78. El " segell del Déu vivent " apareix al campament celestial de Jesucrist. Amb una " veu forta " que confirma la seva autoritat, l'àngel dona una ordre als poders angèlics demoníacs universals que han rebut l'autorització de Déu " per fer mal ", a " la terra " i a " el mar " ser, al protestant. fe i a la fe catòlica romana. Aquestes interpretacions espirituals no impedeixen una aplicació literal que afectarà " la terra, el mar i els arbres " de la nostra creació; que seria difícil d'evitar amb l'ús d'armes nuclears en el moment de la " sisena trompeta " d'Apocalipsis 9:13 al 21.

Vers 3: “ *No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat el front dels servents del nostre Déu.* »

Aquest detall ens permet situar l'inici de l'acció del segell dels elegits des de la primavera de 1843 fins a la tardor de 1844. Va ser després del 22 d'octubre de 1844 que el primer adventista, el capità Joseph Bates, va ser segellat adoptant, individualment, el descans del dissabte setè dia. Aviat seria imitat, a poc a poc, per tots els seus germans i germanes adventistes del moment. El segellat va començar després del 22 d'octubre de 1844 i continuaria durant els " *cinc mesos* " profetitzats a Apocalipsis 9:5-10; " *cinc mesos* " o 150 anys reals d'acord amb el codi dia-any d'Ezé.4:5-6. Aquests 150 anys van ser profetitzats per a la pau religiosa. La pau establerta va afavorir la proclamació i el desenvolupament universal del missatge "adventista del setè dia", representat avui a tots els països occidentals i allà on era possible. La missió adventista és universal i, com a tal, depèn exclusivament de Déu. Per tant, no té res a rebre d'altres confessions cristianes i, per ser beneït, ha de confiar únicament en la inspiració donada per Jesucrist, el seu Cap de caps celestial, que dona la comprensió de la lectura de la "Santa Bíblia"; la Bíblia, la paraula escrita de Déu que representa els seus " *dos testimonis* " a Apocalipsis 11:3. Començat el 1844, el temps de pau garantit per Déu acabarà a la tardor de 1994, tal com ho demostrarà l'estudi de Rev.9.

Nota important sobre el "segell de Déu": el dissabte per si sol no és suficient per justificar el seu paper com a " *segell de Déu* ". El segellat implica que va acompanyat de les obres preparades per Jesús per als seus sants : l'amor a la veritat **i la veritat profètica** , i el testimoniatge del fruit presentat en 1 Cor.13. Molts que guarden el dissabte sense complir aquests criteris l'abandonaran quan aparegui l'amenaça de mort per la seva pràctica. El dissabte no s'hereta, és Déu qui el dona a l'escollit, com a senyal **que li pertany** . Segons Eze.20:12-20: " *També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre ells i jo, perquè sàpiguen que jo sóc el Senyor, que els santifica.../... Santifiquen els meus dissabtes, i que siguin un senyal entre tu i jo, pel qual es sabrà que jo sóc el Senyor, el teu Déu .* ". Sense contradir el que s'acaba de dir, sinó més aviat per confirmar-ho, llegim a 2 Tim. 2:19: " *No obstant això, el sòlid fonament de Déu roman en peu, amb aquestes paraules que serveixen de segell : El Senyor coneix els qui pertanyen. a ell ; i: Qui digui el nom del Senyor, que s'allunyi de la iniquitat.* »

Vers 4: " *I vaig sentir el nombre dels segellats, cent quaranta-quatre mil, de totes les tribus dels fills d'Israel:* "

L'apòstol Pau va demostrar a Rom.11, a través d'una imatge, que els pagans convertits s'empelten a l'arrel del patriarca Abraham a qui els jueus diuen ser. Salvats per la fe, com ell, aquests pagans convertits són una extensió espiritual de les 12 tribus d'Israel. Israel carnal, el signe del qual era la circumcisió, va caure, lliurat al diable, per la seva negativa al Messies Jesús. La fe cristiana que va caure en apostasia des del 7 de març de 321 és també un Israel espiritual que ha caigut des d'aquesta data. Aquí Déu ens presenta un autèntic Israel espiritual beneït per ell des de 1843. És aquell que porta la missió universal de l'adventisme del setè dia. I ja, la xifra, " *144.000* ", citada, mereix una explicació. No es pot prendre literalment, perquè després d'haver comparat la posteritat d'Abraham amb les " *estrelles del cel* ", el nombre sembla massa petit. Per al Déu Creador, els números parlen tant com les lletres. És llavors quan hem

d'entendre que el terme " *nombre* " d'aquest vers no s'ha d'interpretar com una quantitat numèrica, sinó com un codi espiritual que designa un comportament religiós que Déu beneeix i aparta (que santifica). Així " 144.000 " s'explica de la següent manera: $144 = 12 \times 12$, i $12 = 7$, el nombre de Déu + 5, el nombre de l'home = aliança entre Déu i l'home. El cub d'aquest nombre és el símbol de la perfecció i el seu quadrat, el de la seva superfície. Aquestes proporcions seran les de la nova Jerusalem descrita a Apocalipsis 21:16 en un codi espiritual. El terme " *mil* " que ve a continuació simbolitza una multitud innombrable. De fet, " 144.000 " significa una multitud d'homes redimits perfectes que van fer un pacte amb Déu. Aquesta referència a les tribus d'Israel no ens ha de sorprendre perquè Déu no va abandonar el seu projecte malgrat els successius fracassos de les seves aliances amb els homes. El model jueu presentat des de l'èxode d'Egipte no es va estendre a Crist sense raó. I mitjançant la seva veritat cristiana i el respecte de tots els seus manaments, inclòs el del dissabte en particular, i les seves ordenances morals, sanitàries i altres restaurades, Déu troba, en l'adventisme fidel dissident dels últims dies, el model d'Israel conforme al seu ideal. Afegim que en el text del 4t manament, Déu diu sobre el dissabte als seus escollits: " *Tens sis dies per fer tota la teva feina ... però el 7^{és} el dia de YahWéH, el teu Déu*". Resulta que 6 dies de 24 hores sumen 144 hores. Així podem deduir que els 144.000 segellats són observadors fidels d'aquesta ordenança divina. Les seves vides estan marcades per aquest respecte pels sis dies autoritzats per a les seves obres seculares. Però el setè dia honoren el repòs santificat objecte d'aquest manament. El caràcter espiritual d'aquest Israel "adventista" es demostrarà als versos 5 a 8 que segueixen. Els noms dels patriarques hebreus citats no són els que van compondre l'Israel carnal. Aquells que Déu ha seleccionat només hi són per portar un missatge ocult en la justificació del seu origen. Igual que amb els noms de les " *set assemblees* ", els de les " *dotze tribus* " porten un doble missatge. El més senzill es revela amb la seva traducció. Però el més ric i complex es basa en les declaracions que fa cada mare quan justifica donar un nom al seu fill.

Vers 5: " *de la tribu de Judà, dotze mil segellats; de la tribu de Rubén, dotze mil; de la tribu de Gad, dotze mil; »*

Per a cada nom, el nombre " *dotze mil segellats* " significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Judà : Lloat sigui el Senyor; paraules maternes de Gen.29:35: " *Lloaré YahWéH* ".

Ruben : Mira un fill; paraules maternes de Gènesi 29:32: " *Jahveh ha vist la meva humiliació* "

Gad : Felicitat; paraules maternes de Gen.30:11: " *Quina felicitat!* »

Vers 6: " *de la tribu d'Aser, dotze mil; de la tribu de Neftalí, dotze mil; de la tribu de Manassès, dotze mil; »*

Per a cada nom, el nombre " *dotze mil segellats* " significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Asher : Felici; paraules maternes de Gen.30:13: " *Que feliç estic!* »

Neftalí : Lluitant; paraules maternes de Gènesi 30:8: " *Vaig lluitar divinament contra la meva germana i em vaig imposar* ".

Manassès : Oblit: paraules paternals de Gènesi 41:51: " *Déu m'ha fet oblidar tots els meus dolors* ".

Vers 7: " *de la tribu de Simeó, dotze mil; de la tribu de Leví, dotze mil; de la tribu d'Issacar, dotze mil;* » Per a cada nom, el nombre " *dotze mil segellats* " significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Simeó : Escolteu: paraules maternes de Gènesi 29:33: " *Jahveh va sentir que no m'estimaven* ".

Levi : Adjunt: paraules maternes de Gènesi 29:34: " *Per aquesta vegada, el meu marit s'unirà a mi* ".

Issacar : Salari: paraules maternes de Gen.30:18: " *Déu m'ha donat el meu sou* ".

Vers 8: " *de la tribu de Zabuló, dotze mil; de la tribu de Josep, dotze mil; de la tribu de Benjamí, dotze mil segellats.* »

Per a cada nom, el nombre " *dotze mil segellats* " significa: una multitud d'homes aliats amb Déu segellats pel dissabte.

Zabuló : Habitatge: paraules maternes de Gen.30:20: " *Aquesta vegada el meu marit viurà amb mi* ".

Josep : Treu (o afegeix): paraules maternes de Gènesi 30:23-24: " *Déu m'ha tret l'oprobri... / (... que YaHWéH m'afegeixi un altre fill)* "

Benjamí : Fill de la dreta: paraules maternes i paternes de Gènesi 35:18: " *I quan ella estava a punt d'abandonar l'espectre perquè s'estava morint, li va posar el nom de Ben-oni (Fill del meu dolor) però el el pare l'anomenava Benjamí (fill de la dreta).*

Aquests 12 noms, i paraules maternes i paternes, expressen l'experiència viscuda per l'última assemblea d'adventistes seleccionats per Déu; " *la núvia es va preparar* " per al seu nuvi Crist a Apocalipsis 19:7. Sota el cognom presentat, el de " *Benjamin* ", Déu profetitza la situació final del seu Escollit, amenaçat de mort per homes rebels. El canvi de nom imposat pel pare, Israel, profetitza la intervenció de Déu a favor dels seus elegits. El seu gloriós retorn inverteix la situació. Els que anaven a morir són glorificats i portats al cel on s'uneixen a Jesucrist, el Déu creador totpoderós i gloriós. L'expressió "Fills de la dreta" adquireix el seu sentit profètic complet: la dreta era l'Electe, o l'últim Israel espiritual, i els seus fills, els elegits redimits que la componen. A més, aquestes són les ovelles posades a la dreta del Senyor (Mt.25:33).

Vers 9: " *Després d'això vaig mirar, i vaig veure que hi havia una gran multitud, que ningú no podia comptar, de totes les nacions, tribus, pobles i llengües. Estaven davant del tron i davant de l'Anyell, vestits amb robes blanques i amb branques de palmera a les mans.* »

Aquesta " *gran multitud, que ningú no podia comptar* " confirma la naturalesa simbòlica codificada espiritualment dels " *nombres* " "144.000" i "12.000" citats en els versos anteriors. A més, es fa una al·lusió a la posteritat d'Abraham amb l'expressió: " *ningú els podria numerar* "; quant a " *les estrelles del cel* " que Déu li havia mostrat dient: " *tal serà la teva descendència* ". Els seus orígens són múltiples, *de cada nació, de cada tribu, de cada poble, de cada llengua* i de cada època. Tanmateix, el tema d'aquest capítol s'adreça especialment a l'últim missatge adventista de la universalitat donada per Déu. Porten "

vestiments blancs " perquè estaven disposats a morir com a màrtirs, sent condemnats a mort per un decret promulgat pels últims rebels segons Apoc.13:15. Les "*palms*" que tenen a les seves mans simbolitzen la seva victòria contra el camp dels pecadors.

Vers 10: "*I van cridar amb una veu forta, dient: La salvació és del nostre Déu que seu al tron i de l'Anyell.* »

L'acció evoca el context del retorn en glòria de Jesucrist, paral·lelament a la descripció de les reaccions del camp rebel descrit a Apoc.6:15-16. Aquí, les declaracions dels càrrecs electes salvats són tot el contrari de les dels rebels. Lluny d'espantar-los, el retorn de Crist els alegra, els tranquil·litza i els salva. La pregunta dels rebels "*Qui pot sobreviure?*" » rep aquí la seva resposta: els adventistes que es van mantenir fidels a la missió que Déu els va confiar fins a la fi del món a risc de la seva vida, si calia. Aquesta fidelitat es basa en el seu apego a respectar el sant dissabte santificat per Déu des de la fundació del món, i el seu amor manifestat per la seva paraula profètica. Això és més que ara saben que el dissabte profetitza el gran descans del setè mil·lenni en el qual, vencedors després de Jesucrist, podran entrar rebent la vida eterna promesa en el seu nom.

Vers 11: "*I tots els àngels es van posar al voltant del tron i els ancians i els quatre éssers vius; i es van prosternar amb la cara davant del tron, davant Déu,*

L'escena que se'ns presenta evoca l'entrada al gran repòs celestial de Déu. Trobem imatges dels capítols 4 i 5 que tracten aquest tema.

Vers 12: "*dient: Amén! Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força, siguin al nostre Déu pels segles dels segles. Amén!* »

Feliços amb aquest bell final de l'experiència de la salvació terrenal, els àngels expressen la seva alegria i el seu agraïment cap al Déu de la bondat que és el nostre Creador, seu, nostre, qui va prendre la iniciativa en la redempció dels pecats dels elegits terrenals. , arribant a encarnar-se en la feblesa de la carn humana, a patir una mort atroz exigida per la seva justícia. Aquestes multituds d'ulls invisibles van seguir cada fase d'aquest pla de salvació i es van meravellar davant la demostració sublim de l'amor de Déu. La primera paraula que diuen és "*Amén!*" De veritat! És veritat! Perquè Déu és el Déu de la veritat, el Veritable. La segona paraula és "*el lloança*" també era el primer nom de les 12 tribus: "*Juda*" = Lloança. La tercera paraula és "*el glòria*" i Déu es preocupa amb raó de la seva glòria perquè la recordarà a Apo.14:7 per exigir-la, amb el títol de Déu creador únic, d'aquells que han reclamat la seva salvació des de 1843. La quarta paraula és "*saviesa*". . L'estudi d'aquest document pretén fer-lo descobrir tots els seus càrrecs electes. Aquesta saviesa divina està més enllà de la nostra imaginació. Subtileza, jocs mentals, tot hi és en format diví. En cinquè ve "*l'acció de gràcies*". És la forma religiosa d'acció de gràcies que s'aconsegueix amb *paraules i obres santes*. A sisè de primària ve "*l'honor*". Això és el que més van frustrar Déu *els rebels* . El van tractar amb menyspreu desafiant la seva voluntat revelada. Al contrari, els càrrecs electes li van donar, en la mesura de les seves possibilitats, l'honor que li correspon legítimament. En el setè i el vuitè arriben "*poder i força*". Aquestes dues coses vinculants eren necessàries per fer caure els tirans de la terra, per aixafar els rebels arrogants mentre encara governaven la terra. Sense

aquest *poder i força* , els últims escollits haurien mort com tants altres màrtirs durant l'època cristiana.

Vers 13: “ *I un dels ancians va respondre i em va dir: Aquests que van vestits de túnica blanca, qui són i d'on han vingut?* »

La pregunta que es fa pretén revelar-nos la particularitat del símbol de “ *vestiments blancs* ” en relació amb les peces de vestir “ *blanques* ” d'Apocalipsis 3:4 i el “ *lli fi* ” que designa, a Apoc.19:8, “ *les obres justes dels sants* ” de la “ *núvia preparada* ” del temps final siguin, fidels adventisme del temps final preparat per al seu rapte al cel.

Vers 14: “ *Li vaig dir: Senyor, tu ho saps. I em va dir: Aquests són els que vénen de la gran tribulació; han rentat els seus vestits i els han blanquejat amb la sang de l'anyell.* »

Les “ *bates blanques* ” que porten certs vells, Jean pot, de fet, esperar una resposta d'un d'ells. I arriba la resposta esperada: “ *Són els que vénen de la gran tribulació* ”, és a dir, els escollits, víctimes i màrtirs de les guerres religioses i de l'ateisme tal com ens revela el “ *5è segell* ”. a Apocalipsis 6:9 a 11: “ *Se li va donar una túnica blanca a cadascun d'ells; i se'ls va dir que romanguessin en repòs una estona més, fins que s'acabés el nombre dels seus companys de servei i dels seus germans que havien de morir com ells.* » A Apocalipsis 2:22, la “ *gran tribulació* ” designa la matança del règim revolucionari ateu francès realitzada entre 1793 i 1794. En confirmació, a Apocalipsis 11:13, llegim: “ *...set mil homes van ser assassinats en aquest terratrèmol* ”; “ *Set* ” per a religiosos, i “ *mil* ” per a multitud. La Revolució Francesa és com un terratrèmol que també mata servidors de Déu. Però aquesta “ *gran tribulació* ” va ser només una primera forma d'aquest èxit. La seva segona forma s'aconseguirà amb la “ *6a trompeta* ” de Rev.9, una subtileza de l'edició en Rev.11 revelarà aquest fet. Multituds de cristians infidels seran assassinats durant la Tercera Guerra Mundial que la “ *6a trompeta* ” simbolitza i confirma. Però des de 1843, Déu ha seleccionat els elegits a qui santifica i els últims que aparta són massa preciosos als seus ulls per ser destruïts. Els prepara per al darrer testimoni de la història de la salvació terrenal; un testimoni de fidelitat que li donaran mantenint-se fidels al seu dissabte del setè dia, fins i tot quan el campament rebel els amenaça de mort. Aquesta prova final del pla de Déu es revela en el missatge lliurat a “ *Filadèlfia* ” a Apocalipsi 3:10 i a Apocalipsi 13:15 (decret de mort). Per a Déu, la intenció val l'acció, i en la mesura que, posats a prova, accepten el risc de la mort, són assimilats per ell al grup dels màrtirs i se'ls atribueix així la “ *túnica blanca* ” dels autèntics màrtirs. S'escaparan de la mort només gràcies a la intervenció salvadora de Jesucrist. En aquesta darrera prova, després de la segona “ *gran tribulació* ”, pel testimoni de la seva fidelitat, “ *rentaran els seus vestits i els blanquejaran amb la sang de l'anyell* ” romanent fidels fins al final amb la qual seran amenaçats. Al final d'aquesta última prova de fe, el nombre d'aquells que havien de morir així com a màrtirs serà complet i el “ *repòs* ” mortal dels sants màrtirs del “ *cinquè segell* ” s'acabarà amb la seva resurrecció. Des del 1843 i sobretot des del 1994, l'obra de santificació emprendida per Déu la fa inútil, la mort dels vertaders elegits que es van mantenir vius i fidels fins a l'hora del seu retorn i la fi del temps de gràcia que el precedeix ho fa encara més. inútil.

Vers 15: “ *Per això estan davant el tron de Déu i el serveixen dia i nit al seu temple. Qui s'asseu al tron plantarà la seva tenda sobre ells; »*

Entenem que, per a Déu, aquest tipus d'elegits representa una elit especialment alta. Li atorgarà honors especials. En aquest vers, l'Esperit utilitza dos temps de conjugació, el present i el futur. Els verbs conjugats en present “ *són* ” i “ *servir-lo* ” revelen la continuïtat del seu comportament en el seu cos de carn que és el temple de Déu que habita en ells. I aquesta acció continuarà al cel després del seu rapte per Jesucrist. En el temps futur, Déu dóna la seva resposta a la seva fidelitat: “ *El qui està al tron plantarà la seva tenda sobre ells* ” per a l'eternitat.

Vers 16: “ *No tindran més fam, ni set, ni el sol els copejarà, ni cap calor. »*

Aquestes paraules signifiquen per als adventistes electes del final que estaven “ *famolencs* ” després d'haver estat privats de menjar i “ *set* ” perquè els van ser privats d'aigua pels seus torturadors i els seus presoners. “ *El foc del sol* ”, la “ *calor* ” del qual s'intensifica en la quarta de les set últimes plagues de Déu, els haurà cremat i els haurà fet patir. Però també va ser pel foc de les pires de la inquisició papal, l'altre tipus de “ *calor* ” que els màrtirs del “ *cinquè segell* ” van ser consumits o torturats. La paraula “ *calor* ” també es relaciona amb el foc de les armes convencionals i atòmiques utilitzades en el context de la *sisena trompeta* . Els supervivents d'aquest darrer conflicte hauran passat pel foc. Aquestes coses no tornaran a passar mai més a la vida eterna, a la qual només entraran els elegits.

Vers 17: “ *Perquè l'Anyell que està enmig del tron els alimentarà i els conduirà a les fonts de les aigües de la vida, i Déu eixugarà tota llàgrima dels seus ulls. »*

“ *L'Anyell* ” és, de fet, també, el Bon Pastor que pasturarà les seves estimades ovelles. La seva divinitat es torna a afirmar aquí per la seva posició “ *al mig del tron* ”. El seu poder diví condueix els seus elegits “ *a les fonts de les aigües de la vida* ”, una imatge simbòlica de la vida eterna. I apuntant-se al context final en què, al seu retorn, els seus últims escollits estaran en llàgrimes, “ *eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls* ”. Però les llàgrimes també han estat la part de tots els seus escollits maltractats i perseguits al llarg de la història de l'època cristiana, sovint fins al darrer alè.

Nota : Malgrat les aparences enganyoses observades en el nostre temps 2020, en què sembla haver desaparegut la veritable fe, Déu profetitza la conversió i la salvació de “multituds” procedents de tots els orígens racials, ètnics i lingüístics de la terra. És un veritable privilegi que dóna als seus funcionaris electes saber que, segons Apocalipsi 9:5-10, el temps de l'entesa i la pau religiosa universal només ha estat programat per ell durant “150” anys (o *cinc profètics mesos*) entre 1844 i 1994. Aquest criteri distintiu dels veritables elegits és citat per l'Esperit en el seu missatge d'Apocalipsis 17:8: “ *La bèstia que vas veure era, i ja no hi ha. Ha de pujar des de l'abisme i anar a la perdició. I els qui habiten a la terra, els noms dels quals no estaven escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran quan veuran la bèstia , perquè era, i ja no és, i que tornarà a aparèixer. »* Els elegits veritablement **no s'estranyaran** quan vegin que es compleixen les coses que Déu els ha anunciat mitjançant la seva paraula profètica.

Apocalipsi 8: Les quatre primeres trompetes

Els quatre primers càstigs de Déu

Vers 1: “ *Quan va obrir el setè segell, hi va haver silenci al cel durant aproximadament mitja hora.* »

L'obertura del " *setè segell* " és extremadament important, perquè autoritza l'obertura completa del llibre Apocalipsi " *segellat amb set segells* " segons Apocalipsi 5:1. El silenci que marca aquesta obertura dona a l'acció una solemnitat excepcional. Té dues justificacions. La primera és la idea de la ruptura de relació entre el cel i la terra, provocada per l'abandonament del dissabte el 7 de març de 321. La segona s'explica de la següent manera: per fe, identifico aquest " *setè segell* " amb el " *segell del Déu vivent* " del capítol 7 que designa, al meu entendre, el sant dissabte santificat per Déu des de la fundació del món. Va recordar la seva importància fent-ne el tema del quart dels seus deu manaments. I allà vaig descobrir proves que revelaven la seva extrema importància per a Déu, el nostre sublim Creador. Però ja al relat del Gènesi, vaig notar que el setè dia es presentava per separat al capítol 2. Els sis primers dies es tracten al capítol 1. A més, el setè dia no es tanca, com els anteriors, per la fórmula " *hi havia vespre i matí* ". Aquesta particularitat es justifica pel seu paper profètic en el setè mil·lenni del projecte salvador de Déu. Posat sota el signe de l'eternitat dels elegits redimits per la sang de Jesucrist, el setè mil·lenni és en si mateix com un dia sense fi. En confirmació d'aquestes coses, en la seva presentació a la Bíblia hebrea, la Torà, el text del quart manament està separat dels altres i precedit d'un signe que exigeix un temps de silenci respectuós. Aquest signe és la lletra "Pé" de l'hebreu i, per tant, aïllat marcant una ruptura en el text, pren el nom de "pétuhot". Per tant, el descans sabàtic del setè dia té tota la justificació per ser marcat per Déu d'una manera particular. Des de la primavera de 1843, ha provocat la pèrdua de la fe tradicional protestant, hereva del "diumenge" catòlic. I des del mateix calvari, però a la tardor de 1844, ha tornat a ser el signe de pertinença a Déu que li dona Ezé.20,12-20: " *Jo també els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre ells i jo, a aquell que sàpiguen que jo sóc el Senyor, que els santifica.../... Santifiquen els meus dissabtes, i que siguin un senyal entre mi i vosaltres pel qual es conegui que jo sóc Jahvè, el teu Déu.* » Només a través d'ell, l'escollit pot entrar en el secret de Déu i descobrir el programa precís del seu projecte revelat.

Dit això, al capítol 8, Déu evoca seqüències de missatges de maledicció. La qual cosa em porta a mirar la veritat del dissabte sota l'aspecte de les malediccions que el seu abandonament, per part dels cristians des del 7 de març de 321, ha engendrat encadenats al llarg de l'època cristiana. Això és també el que confirmarà el vers que ve vinculant el tema del dissabte amb les " *set trompetes* ", símbols dels "set càstigs divins" que assoliran la infidelitat cristiana del 7 de març de 321.

Vers 2: " *I vaig veure els set àngels dempeus davant de Déu, i els van donar set trompetes.* »

El primer dels privilegis obtinguts per la santificació del dissabte del setè dia, ell mateix santificat per Déu, és comprendre el significat que dona al tema de

les " *set trompetes* ". Per la forma del plantejament que se li dóna, aquest tema obre completament la intel·ligència de l'escollit. Perquè proporciona una prova de l'acusació de " *pecat* " citada a Dan.8:12 contra l'Assemblea cristiana, per part de Déu. De fet, aquests "set càstigs" no serien infligits per Déu si aquest pecat no existís. A més, a la llum del Levític 26, aquests càstigs es justifiquen per l'odi als seus manaments. En l'antiga aliança, Déu ja havia adoptat el mateix principi, per castigar la iniquitat de l'Israel carnal infidel i corrupte. El Déu creador i legislador que no canvia, ens dóna una bella prova d'això. Tots dos pactes estan subjectes als mateixos requisits d'obediència i fidelitat.

L'accés al tema de les " *trompetes* " permetrà demostrar les successives condemnes de totes les religions cristianes: catòlica, ortodoxa, protestant des de 1843, però també adventistes des de 1994. També revela el càstig universal de la " *sisena trompeta* " que conjugar-los abans del final del període de prova. Així podem mesurar la seva importància. La " *setena trompeta* " vinculada al retorn de Crist, l'acció directa de Déu, serà tractada per separat, com el dissabte, al capítol 11, després es desenvoluparà àmpliament en els capítols 18 i 19.

Durant els darrers 17 segles des del 321, o més precisament 1709 anys, 1522 anys han estat marcats per les malediccions provocades per la transgressió del dissabte fins a la seva restauració prevista per a l'any 1843 en el decret de Dan.8:14. I des d'aquesta data de la seva restauració fins al retorn de Jesucrist el 2030, el dissabte va oferir la seva benedicció durant només 187 anys. El dissabte, per tant, fa més temps que el mal als homes infidels que el bé als elegits fidels. La maledicció guanya i, per tant, aquest tema té el seu lloc en aquest capítol 8 que presenta malediccions divines.

Vers 3: " *I un altre àngel va venir i es va posar a l'altar amb un encensari d'or; i li van donar molt d'encens, perquè l'oferís, amb les pregàries de tots els sants, sobre l'altar d'or que hi ha davant del tron.* »

A Daniel 8:13, després de citar " *el pecat desolador* ", els sants de la visió van evocar el " *perpetu* " que es refereix al " *sacerdoci* " celestial " *incomunicable* " de Jesucrist, segons Heb.7:23. A la terra, des de l'any 538, el règim papal l'ha endut segons Dan.8:11. El 1843, la reconciliació amb Jesucrist requeria la seva restitució. Aquest és el propòsit del tema que tractem en aquest vers 3 que obre el cel i ens mostra Jesucrist en el seu paper simbòlic com a gran sacerdot celestial intercessor pels pecats dels seus elegits, i només per a ells. Tingueu en compte que a la terra, entre 538 i 1843, aquesta escena i aquest paper són parodiats i usurpats per l'activitat dels papes catòlics romans que se succeeixen al llarg del temps, frustrant contínuament Déu del seu legítim dret sobirà suprem.

Com que es presenta en aquest capítol 8 i perquè va cessar al mateix temps que l'abandonament del dissabte, aquest tema de la intercessió de Jesucrist també se'ns presenta sota l'aspecte de maledicció del cessament d'aquesta intercessió pel cristià. multitud de víctimes inconscients del "dia del sol" romà pagan; això, fins i tot i sobretot, després del seu enganyós i seductor canvi de nom: "diumenge": dia del Senyor. Sí, però de quin senyor? Ai! El de sota.

Vers 4: " *El fum de l'encens pujava amb les oracions dels sants de la mà de l'àngel davant Déu.* »

Els “ *perfums* ” que acompanyen “ *les oracions dels sants* ” simbolitzen l'olor agradable del sacrifici de Jesucrist. És la seva demostració d'amor i fidelitat la que fa que les oracions dels seus elegits siguin acceptables al seu judici diví. Cal destacar en aquest vers la importància de l'associació de les paraules “ *fum* ” i “ *oracions dels sants* ”. Aquest detall s'utilitzarà a Rev.9:2 per designar les oracions dels falsos cristians protestants, des de la nova situació establerta el 1843.

El que Déu evoca en aquest vers és la situació que es va imposar entre el temps apostòlic i la data maleïda del 7 de març de 321. Abans de l'abandonament del dissabte, Jesús va rebre les pregàries dels elegits i va intercedir en el seu nom per elles. És una imatge docent que significa que es manté la relació vertical entre Déu i els seus elegits. Serà així mentre testimoniïn la fidelitat a la seva persona i el seu ensenyament de la veritat, fins a l'any 321. El 1843, el sacerdoti de Jesús reprendrà *tota* la seva beneïda activitat a favor dels sants adventistes elegits. Tanmateix, entre 321 i 1843, els reformadors es van beneficiar del seu indult, com els de l'època de *Tiatira* .

Vers 5: “ *I l'àngel va agafar l'encenser, el va omplir de foc de l'altar i el va llançar a la terra. I hi va haver veus, i trons, i llamps i un terratrèmol.* »

L'acció descrita és visiblement violenta. És el de Jesucrist al final del seu ministeri d'intercessió quan arriba el moment de la fi del temps de gràcia. S'acaba el paper de “ *l'altar* ” i “ *el foc* ”, imatge de la mort expiatòria de Jesucrist, és “ *llançat a la terra* ”, exigint càstig a qui el menysprea, i per alguns, menyspreat. La fi del món marcada per la intervenció directa de Déu és evocada aquí per la fórmula clau revelada a Apocalipsis 4:5 i Ex. 19:16. La visió general de l'era cristiana acaba amb l'advent “adventista” de Jesucrist.

Igual que amb el dissabte, el tema de la intercessió celestial de Jesucrist es presenta sota l'aspecte de la maledicció del seu judici entre 321 i 1843. Els sants que qüestionen l'Esperit al respecte, a Dan.8:13, tenien bones raons per voler saber el moment en què el sacerdoti “ *perpetu* ” seria assumit per Jesucrist.

Nota : sense posar en dubte la interpretació anterior, una segona explicació té sentit. En aquesta segona interpretació, el final del tema de la intercessió de Jesucrist es pot relacionar amb la data del 7 de març de 321, moment en què l'abandonament del dissabte per part dels cristians va portar Déu a entrar en una ira que seria expiada pels occidentals. El cristianisme, per mitjà de les “ *set trompetes* ” que provenen del vers 6 que segueix. Aquesta doble explicació està encara més justificada perquè l'abandonament del dissabte té conseqüències fins a la fi del món, l'any 2030, any en què pel seu gloriós retorn visible, Jesucrist s'allunyarà per sempre del règim papal romà i del seu darrer americà. Suport protestant, la seva falsa pretensió de servir-lo i representar-lo. Jesús reprendrà llavors el seu títol de “ *Cap* ” de l'Església usurpada pel papat. De fet, a diferència dels elegits fidels, els cristians infidels caiguts ignoraran el decret de Dan.8:14 i les seves conseqüències fins a la fi del món; que justifica el seu terror quan Jesús torna segons l'ensenyament d'Apocalipsis 6:15-16. Abans del 2030, les sis primeres “ *trompetes* ” s'aconseguiran entre el 321 i el 2029. Amb la “ *sisena trompeta* ”, l'últim càstig d'advertència abans de l'extermini final, Déu castiga molt severament els cristians rebels. Després d'aquest sisè càstig, organitzarà les

condicions per a la darrera prova universal de la fe i, en aquest context, la llum revelada serà proclamada i coneguda per tots els supervivents. És davant d'una veritat demostrada que els elegits i els caiguts, per la seva lliure elecció, avançaran davant l'amenaça de mort cap al seu destí final que serà: vida eterna per als elegits, mort definitiva i absoluta. pels caiguts.

Vers 6: “ *I els set àngels que tenien les set trompetes es van preparar per tocar.* »

A partir d'aquest vers, l'Esperit ens ofereix una nova visió general de l'època cristiana, prenent com a tema les “ *set trompetes* ”, és a dir, “set càstigs successius” distribuïts per tota l'època cristiana des del 7 de març de 321, any en què el “ *pecat* ” es va establir oficialment i **civilment** . Recordo que en el pròleg de l'Apocalipsi 1, la « *veu* » de Crist ja es compara amb el so d'una « *trompeta* ». Aquest instrument utilitzat per advertir el poble d'Israel porta en si mateix el sentit complet de la revelació de l'Apocalipsi. L'avís adverteix de les trampes posades per l'enemic.

Vers 7: “ *El primer va sonar. I hi va haver calamarsa i foc barrejats amb sang, que va ser llençat a la terra; i una tercera part de la terra es va cremar, i una tercera part dels arbres es va cremar, i tota herba verda es va cremar.* »

Primer càstig : es va dur a terme entre el 321 i el 538, per diverses invasions de l'Imperi Romà per part de pobles anomenats “bàrbars”. Recordo especialment la gent dels "huns" el líder dels quals Àtila va dir que era, amb raó, el "flac de Déu". Un flagell que va incendiar part d'Europa; nord de la Gàl·lia, nord d'Itàlia i Pannònia (Croàcia i oest d'Hongria). El seu lema era: Oh, que famós! "Per on passa el meu cavall, l'herba no torna a créixer". Les seves accions es resumeixen perfectament en aquest vers 7; no hi falta res, tot hi és. " *La calamarsa* " és el símbol de la devastació dels cultius i el " *foc* " és el símbol de la destrucció de materials consumibles. I, per descomptat, " *la sang vessada a la terra* " és el símbol de les vides humanes assassinades violentament. El verb " *llençat* " indica la ira del Déu creador, legislador i salvador que inspira i dirigeix l'acció després de " *llençar foc des de l'altar* " al vers 5.

Al mateix temps, a Lev.26:14 al 17, llegim: “ *Però si no m'escoltes i no compleixes tots aquests manaments, si menysprees els meus estatuts i si la teva ànima aborreix els meus judicis, de manera que no compliu tots els meus manaments ni trenqueu el meu pacte, llavors això us faré. Enviaré sobre vosaltres terror, consum i febre, que farà que els vostres ulls llanguiren i la vostra ànima patirà; i sembraràs les teves llavors en va: els teus enemics les devoraran. Posaré la meva cara contra tu, i seràs vençut davant els teus enemics; els qui t'odien dominaran sobre tu, i fugiràs sense ser perseguit.* »

Vers 8: “ *El segon va sonar. I una cosa semblant a una gran muntanya ardent de foc va ser llançada al mar; i un terç del mar es va convertir en sang,* ”

Segon càstig : La clau d'aquestes imatges es troba a Jer. 51:24-25: “ *Retribuiré a Babilònia i a tots els habitants de Caldea tot el mal que han fet a Sió davant els vostres ulls, diu YaHWéH. Heus aquí, jo estic contra tu, muntanya destructiva, diu el Senyor, tu que has destruït tota la terra! Estesaré la meva mà sobre tu, et faré rodar de les roques i et faré una muntanya de foc.* És en aquest vers 8 que l'Esperit evoca el règim papal romà sota el seu nom simbòlic de ”

Babilònia " que apareixerà en la forma " *Babilònia la gran* " a Apoc.14:8, 17:5 i 18:2. "El foc" s'enganxa a la seva personalitat, evocant tant allò que la consumirà en el retorn de Crist i el judici final, com el que utilitza per inflamar d'odi els qui l'aproven i la donen suport: els monarques europeus i els seus pobles catòlics. . Aquí com en Daniel, " *el mar* " representa la humanitat preocupada per la cobertura profètica; la humanitat de pobles anònims que es van mantenir essencialment pagans malgrat les aparents conversions cristianes. La primera conseqüència de l'establiment del règim papal l'any 538 va ser atacar la gent per convertir-la amb la força militar armada. La paraula " *muntanya* " designa una potent dificultat geogràfica. És el que convé definir el règim papal que, enemic de Déu, és tanmateix despertat per la seva voluntat divina; això per tal d'endurir la vida religiosa dels cristians infidels provocant persecució, sofriment i mort entre ells i fora dels pobles de diferents religions. La religió obligatòria és una novetat a causa de la transgressió del sant dissabte de Déu. A ell li devem les innecessàries matances de conversions forçades realitzades per Carlemany i les ordres de les croades dirigides contra els pobles musulmans, llançades pel papa Urbà II; totes les coses profetitzades en aquesta " *segona trompeta* ".

Vers 9: " *I un terç de les criatures que hi havia al mar que tenien vida van morir, i un terç dels vaixells van morir* " .

Les conseqüències són universals i duraran fins a la fi del món. Les paraules " *mar* " i " *vaixells* " trobaran el seu significat en els enfrontaments amb els musulmans del mar Mediterrani, però també amb els pobles africans i sud-americans on la fe catòlica conqueridora imposada donarà lloc a horribles massacres de poblacions indígenes.

Al mateix temps llegim a Lev.26:18 al 20: " *Si, malgrat això, no m'escoltes, et castigaré set vegades més pels teus pecats. Trencaré l'orgull de la teva força, faré el teu cel com el ferro i la teva terra com el bronze. La teva força s'esgotarà en va, la teva terra no donarà els seus fruits, i els arbres de la terra no donaran els seus fruits.* » En aquest vers, Déu anuncia un enduriment religiós que en l'època cristiana s'aconsegueix pel pas de Roma del paganisme al papat. Fixem-nos en l'interès que amb motiu d'aquest canvi, la dominació romana abandonés el "Capitol" per instal·lar el papat al palau del Laterà situat precisament sobre el "Caelius", és a dir, el cel. El dur règim papal confirma l'enduriment religiós profetitzat. El fruit de la fe cristiana ha canviat. La gentilesa de Crist és substituïda per l'agressivitat i la crueltat; i la fidelitat a la veritat es transforma en infidelitat i zel per la falsedat religiosa.

Vers 10: " *El tercer va sonar. I va caure del cel una gran estrella ardent com una torxa; i va caure sobre un terç dels rius i sobre les fonts de les aigües.* »

Tercer càstig : El mal generat s'intensifica i arriba al seu apogeu cap a finals de l'edat mitjana. Els avenços en la impressió mecànica van afavorir la publicació de la Sagrada Bíblia. Llegint-lo, els càrrecs electes descobreixen les veritats que ensenya. Ella justifica així el paper dels « *dos testimonis* » que Déu li dona a Apocalipsi 11:3: « *Donaré als meus dos testimonis el poder de profetitzar, vestits de sac, durant mil dos-cents seixanta dies* . » Afavorint els seus propis dogmes religiosos, la fe catòlica només es basa en la Bíblia per justificar els noms

dels sants que fa adorar als seus súbdits. Perquè la possessió d'una Bíblia és condemnada per ella i exposa el posseïdor a la tortura i la mort. És el descobriment de la veritat bíblica el que justifica la imatge donada en aquest vers: " *I va caure del cel una gran estrella ardent com una torxa* ". El foc encara s'enganxa a la imatge de Roma simbolitzada aquesta vegada per una " *gran estrella de foc* " com la " *gran muntanya ardent* ". La paraula " *estrella* " revela la seva pretensió d'" *il·luminar la terra* " religiosament segons Gènesi 1:15; i això en nom de Jesucrist, de qui ella diu ser la imatge de la veritable " *torxa* ", portador de llum amb el qual es compara a Apo.21:23. Encara és tan " *gran* " com quan va començar, però el seu foc perseguidor s'ha amplificat, passant de l'estat " *ardent* " al de " *ardent* ". L'explicació és senzilla, denunciada per la Bíblia, la seva ira és tant més gran com es veu obligada a oposar-se obertament als escollits de Déu. La qual cosa, segons Apoc. 12:15-16, l'obliga a passar de l'estratègia de la " *serp* " astuta i enganyosa a la del " *drac* " obertament perseguidor. Els seus adversaris no són només els pacífics i dòcils elegits de Déu, també hi ha i sobretot davant d'ell, un fals protestantisme, més polític que religiós, perquè ignora les ordres donades per Jesucrist i agafa les armes, mata i massacres tants com el camp catòlic. El " *terç dels rius* ", és a dir, una part de les poblacions de l'Europa cristiana, va patir l'agressió catòlica com també " *les fonts de les aigües* ". El model d'aquestes fonts d'aigua és el mateix Déu segons Jer.2:13: " *Perquè el meu poble ha comès un doble pecat: m'han abandonat, que sóc font d'aigua viva, per cavar-se cisternes, cisternes esquerdades, que no retenen aigua.* » En plural, en aquest vers, l'Esperit designa amb " *les fonts de les aigües* " els elegits formats a imatge de Déu. Joan 7:38 confirma, dient: " *Qui creu en mi, rius d'aigua viva brollaran d'ell, com diu l'Escriptura*". » Aquesta expressió també apunta a la pràctica del bateig dels nens que des del naixement, sense ser consultats, reben una etiqueta religiosa que els convertirà en súbdits d'una causa religiosa no escollida. A mesura que creixen, algun dia agafaran armes i mataran oponents perquè la seva etiqueta religiosa ho exigeix. La Bíblia condemna aquest principi perquè diu: " *Qui creu i es bateja serà salvat, però qui no creu serà condemnat* (Marc 16:16)."

Vers 11: " *El nom d'aquesta estrella és Absenc; i la tercera part de les aigües es va convertir en ajenjo, i molts homes van morir per les aigües, perquè s'havien tornat amargs.* »

En oposició a l'aigua pura i que calma la set que designa la Bíblia, la paraula escrita de Déu, l'ensenyament catòlic es compara amb l'" *absenc* ", una beguda amarga, tòxica i fins i tot mortal; això està justificat ja que el resultat final d'aquest ensenyament serà el foc de la " *segona mort del judici final* ". Una part, " *un terç* " dels homes, és transformada per l'ensenyament catòlic o falsament protestant rebut. " *Les aigües* " són alhora homes i ensenyament bíblic. Al ^{segle XVI}, els grups protestants armats van fer un mal ús de la Bíblia i del seu ensenyament, i a la imatge d'aquest vers, els homes van ser assassinats per homes i per fals ensenyaments religiosos. Això és perquè els homes i l'ensenyament religiós s'han tornat amargs. En declarar que les " *aigües s'havien tornat amargues* ", Déu dóna una resposta a una acusació de " *sospita de gelosia* " que ha romangut sense resoldre des d' Apocalipsis 6:6 al *3r segell* . Confirma, en el moment en què la seva paraula escrita arriba a fer-ho, l'acusació d'adulteri que porta contra

l'Assemblea des del 7 de març de 321 que va precedir l'època de l'adulteri oficialitzat religiosament anomenat Pèrgam en Apo 2:12 per 538.

Al mateix temps, llegim a Lev.26:21-22: « *Si em resisteixes i no m'escoltes, et copejaré set vegades més segons els teus pecats. Enviaré contra vosaltres les bèsties del camp, que us robaran els vostres fills, que destruiran el vostre bestiar i us reduiran a pocs; i els teus camins quedaran deserts.* » L'estudi paral·lel de Lev.26 i la 3a trompeta de l'Apocalipsi revela el judici que Déu porta a l'inici del temps de la Reforma. Els seus veritables elegits romanen pacífics i resignats, acceptant la mort o la captivitat com a veritables màrtirs. Però a part del seu exemple sublim, només veu " bèsties " cruels que s'enfronten, la majoria de vegades, per orgull personal, i que maten homes amb la ferocitat dels animals salvatges depredadors. Aquesta idea prendrà forma en Apocalipsis 13:1 i 11. És el clímax del temps en què, en la norma de l'**aflicció**, l'Escollit és conduït " *al desert* " (= prova) a Apocalipsi 12:6 - 14 amb els escrits bíblics " *dos testimonis* " de Déu d'Apocalipsis 11:3. El regnat intolerant del papat profetitzat durant 1260 anys arribarà a la seva fi.

Vers 12: « *El quart va sonar. I un terç del sol va ser colpejat, un terç de la lluna i un terç de les estrelles, de manera que un terç es va enfosquir, i el dia va perdre un terç de la seva llum, i la nit també.* »

Quart càstig : l'Esperit aquí representa la " *gran tribulació* " anunciada a Apocalipsis 2:22. En símbols, ens revela els seus efectes: en part, " *el sol* ", símbol de la llum de Déu, és colpejat. També, en part, també es va colpejar " *la lluna* ", símbol del camp religiós de la foscor que concernia, el 1793, hipòcrites catòlics i protestants. Sota el símbol " *estrelles* ", també es colpeja individualment una part dels cristians cridats a *il·luminar la terra* . Qui pot, doncs, encendre la veritable i la falsa llum religiosa cristiana? Resposta: la ideologia de l'ateisme considerada la gran llum de l'època. La seva llum eclipsa totes les altres. Els escriptors que escriuen llibres sobre aquest tema són molt apreciats i s'anomenen ells mateixos "il·lustracions", com Voltaire i Montesquieu. Tanmateix, aquesta llum destrueix, primer, les vides humanes en cadena, vessant corrents de sang. Després del cap del rei Lluís XVI i el de la seva dona Maria Antonieta, els dels catòlics practicants i els protestants van caure al seu torn sota les guillotines dels revolucionaris. Aquest acte de justícia divina no justifica l'ateisme; però el fi justifica els mitjans, i Déu només pot enderrocar els tirans oposant-los amb una tirania superior, més poderosa i més forta. " *Poder i poder* " és el del Senyor a Apocalipsis 7:12.

Al mateix temps, llegim a Lev.26:23 al 25: « *Si aquests càstigs no et corregin i si em resisteixes, jo també et resistiré i et copejaré set vegades més pels teus pecats. Portaré contra tu l'espasa, que venjarà el meu pacte ; Quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré una plaga contra vosaltres i sereu lliurats a les mans de l'enemic.* ". " *L'espasa que venjarà la meva aliança* " és, de fet, el paper que Déu va donar al règim nacional ateu francès en lliurar-li els caps culpables de l'adulteri espiritual comès contra ell. Com la plaga del vers, aquest règim ateu va iniciar un principi d'execució massiva de tal manera que els botxins d'ahir es van convertir en les víctimes de demà. Segons aquest principi, aquest règim infernal semblava probable que embolicaria tota la humanitat en la mort. És per això que Déu li donarà el nom d'« *abisme* », la « *bèstia que s'aixeca de*

l'abisme », en Apoc. 11:7 on desenvolupa el seu tema. Això perquè en Gen.1:2, aquest nom designa la terra sense vida, sense forma, caòtica i que a llarg termini reproduiria la destrucció sistemàtica emprendida pel règim ateu. Com a exemple, trobem el destí de la Vendée catòlica i monàrquica rebatejada com "Venja" pels revolucionaris el projecte dels quals era convertir-la en una terra desolada i deshabitada.

Vers 13: " *I vaig mirar, i vaig sentir una àguila volant enmig del cel, que deia amb una veu forta: Ai, ai, ai dels qui habiten a la terra, a causa dels altres sons de les trompetes dels tres àngels. que sonarà!* »

La Revolució Francesa va produir els seus efectes assassins però va aconseguir l'objectiu desitjat per Déu. Va posar fi a la tirania religiosa i, després d'ella, es va imposar la tolerància. Aquest és el moment en què, segons Apoc.13:3, *la catòlica "bèstia del mar "* va ser "*ferida de mort però guarida "* a causa de la poderosa autoritat de l'"*àguila "* napoleònica, presentada en aquest vers, que el va rehabilitar. a través del seu Concordat. "*... una àguila volant al mig del cel "* simbolitza l'apogeu de la dominació de l'emperador Napoleó ¹ Va estendre el seu domini sobre tots els pobles europeus i va fracassar contra Rússia. Aquesta elecció ens ofereix una gran precisió en la datació dels fets, així es suggereix el període 1800 a 1814. Les enormes conseqüències d'aquest regnat constitueixen un referent sòlid que justifica així l'arribada a la data crucial de Daniel 8:14, 1843. Aquest règim important en la història del país de França esdevé, per Déu, portador d'un terrible anunci, ja que després d'ell, la fe cristiana universal entrarà en el temps en què serà colpejada per Déu per tres grans "*desgràcies*". Repetida tres vegades, tracta de la perfecció de la "*desgràcia*"; això perquè entrant l'any 1843, com ensenya Apo.3:2, Déu exigeix als cristians, que reclamen la salvació de Jesucrist, que finalment completin la Reforma iniciada des de 1170, data en què Pierre Valdo va restaurar completament la veritat bíblica, i van produir "*obres perfectes*"; aquesta perfecció és requerida en Apocalipsis 3:2 i pel decret de Daniel 8:14. Les conseqüències de la seva entrada en aplicació apareixen aquí en forma de tres grans "*desgràcies*" que ara estudiarem per separat. Voldria remarcar de nou que el que fa d'aquest període de pau religiosa, paradoxalment, una gran "*desgràcia*", és l'herència de l'ateisme nacional francès que impregna i impregnarà, fins a la fi del món, les ments dels humans occidentals. Això no els ajudarà a dur a terme les reformes requerides per Déu a partir de 1843. Però ja, el "*sisè segell*" d'Apocalipsis 6:13 havia il·lustrat la primera d'aquestes "*desgràcies*" amb la imatge d'una "*estrella caiguda*" en comparació amb "*figues verdes*", per tant no havent acceptat la completa maduració espiritual requerida per Déu a partir de 1843. I el signe celestial de l'advertència de Déu es va donar el 13 de novembre. 1833 paral·lel al moment suggerit de l'anunci dels tres grans "*desgràcies*" del vers estudiat.

En la seva revelació, l'Esperit evoca l'expressió "*habitants de la terra*" per designar els humans objectiu dels tres grans. *va profetitzar "desgràcies"*. Separat de Déu i separat per la seva incredulitat i el seu pecat, l'Esperit els connecta amb "*la terra*". En canvi, Jesús designa els seus veritables elegits fidels amb l'expressió « *ciutadans del regne del cel* »; la seva pàtria no és la "*terra*" sinó el "*cel*" on Jesús els "*preparava un lloc*" segons Joan 14:2-3. Així, cada vegada que aquesta

expressió “ *habitants de la terra* ” es cita a l'Apocalipsi, és per designar la humanitat rebel separada de Déu en Jesucrist.

Apocalipsi 9: les trompetes ^{5 i 6}
La “ primera ” i la “ segona gran desgràcia ”

La 5a trompeta i el “ primer gran ai ”
per als protestants (1843) i els adventistes (1994)

Nota : En primera lectura, aquest tema de la “ *5a trompeta* ” presenta en imatges simbòliques el judici que Déu fa sobre les religions protestants que han caigut en desgràcia des de la primavera de 1843. Però aporta ensenyaments addicionals que confirmen els anuncis profètics donats a la nostra germana adventista del setè dia, la senyora Ellen Gould White, a qui Jesús havia escollit com a missatgera. La seva obra profètica va il·luminar especialment el temps de la darrera prova final de la fe; les seves prediccions es confirmaran en aquest missatge. Però el que la nostra germana no sabia era que Déu va planejar una tercera expectativa adventista per provar la mateixa església adventista del setè dia. Certament, aquesta tercera expectativa no ha assumit el desenvolupament públic de les dues anteriors, però la magnitud de les noves veritats revelades que s'hi adjunten compensa aquesta aparent debilitat. És per això que, després d'haver

estat provat per Jesucrist entre 1983 i 1991 a Valence-sur-Rhône, França, i a Maurici, després del seu rebuig de les seves últimes llums profètiques, l'ensenyament oficial de l'adventisme institucional va ser " vomit " pel Salvador de les ànimes a 1994, una data construïda mitjançant l'ús del profètic " cinc mesos " dels versos 5 i 10 d'aquest capítol 9. És per què, en segona lectura, aquest judici pictòric portat pel Senyor contra els diversos aspectes de la fe protestant s'aplica a l'adventisme institucional caigut en l'apostasia, al seu torn, per un rebuig de la llum profètica divina; això, malgrat les advertències donades per Ellen G. White en el capítol "Negar la llum" del seu llibre dirigit als mestres adventistes "El Ministeri Evangèlic". El 1995, l'aliança oficial de l'adventisme amb el protestantisme va confirmar el judici just profetitzat per Déu. Fixeu-vos en el fet que les dues caigudes tenen la mateixa causa: el rebuig i el menyspreu a la paraula profètica proposada per Déu, per part d'un servent a qui va escollir per a aquesta tasca.

" *La desgràcia* " és l'hora del mal l'instigador i inspirador del qual és Satanàs, l'enemic de Jesús i els seus sants escollits. L'Esperit ens revelarà en imatges en què esdevé un deixeble de Jesucrist quan és rebutjat per ell per ser lliurat al dimoni; que aleshores constitueix una veritable " *desgràcia* ".

Vers 1: " *El cinquè va sonar. I vaig veure una estrella que havia caigut del cel a la terra. Se li va donar la clau del pou de l'abisme ,*

Una " *cinquena* ", però gran advertència s'adreça als elegits de Crist separats des de 1844. " *L'estrella que havia caigut del cel* " no és " *l'estrella*". Absenta "del capítol anterior que no va " *caure* ", " *on allà terra* ", però " *encès EL rius I EL fonts d'aigües* ". És la de l'època de " *Sardes* " on Jesús recorda que " *té les set estrelles a les mans* ". Per les seves « *obres* » declarades « *imperfectes* », Jesús va llençar a terra l'«*estrella* » del missatger protestant.

La prova adventista es va marcar a la primavera de 1843 al final d'una primera expectativa del retorn de Jesucrist. Una segona espera per aquest retorn va acabar el 22 d'octubre de 1844. Només al final d'aquesta segona prova, Déu va donar als vencedors el coneixement i la pràctica del seu dissabte sant dissabte. Aquest dissabte va assumir llavors el paper del " *segell de Déu* " que es cita al vers 4 d'aquest capítol 9. Per tant, el segellat dels seus servents va començar després del final de la segona prova, a la tardor de 1844. La idea és com segueix: l'expressió " *que havia caigut* " apunta a la data de la primavera de 1843, el final del decret de Dan.8:14 i el final del primer judici adventista, en oposició al de la tardor. 1844 que marca l'inici del segell dels vencedors escollits i del tema d'aquesta " *5a trompeta* ", l'objectiu de la qual per a Déu és revelar la caiguda de la fe protestant i la de l'adventisme que s'aliarà amb ell després de 1994. , terme dels " *cinc mesos* " profetitzat als versos 5 i 10. Així, mentre que els "cinc mesos" d'aquest tema comencen a la tardor de 1844, el context de l'inici del segellant, com a tema principal, la fe protestant " *havia caigut* " abans d'aquesta data, a partir de la primavera de 1843. Veiem llavors com la revelació divina respecta precisament els fets històrics realitzats. Les dues dates 1843 i 1844 tenen cadascuna una funció específica.

Abandonada per Jesús que la va lliurar al diable, la fe protestant va caure en el " *pou* " catòlic o " *les profunditats de Satanàs* " que els mateixos

reformadors van denunciar en el moment de la Reforma a Apocalipsis 2:24. Subtilment, en dir que cau « *a la terra* », l'Esperit confirma la identitat de la fe protestant simbolitzada per la paraula « *terra* » que recorda la seva sortida del catolicisme anomenada « *mar* » en Apoc. 13 i 10:2. En el missatge de " *Filadèlfia* ", Jesús presenta " *portes* " que estan obertes o tancades. Aquí, una clau els obre un camí molt diferent, ja que els dóna accés a l'" *abisme* " que simbolitza la desaparició de la vida. Aquesta és l'hora en què, per a ells, " *la llum* es converteix en *fosc* " i " *la fosc* es fa *llum* ". Adoptant com a herència els principis del pensament filosòfic republicà, perden de vista l'autèntica santedat de la fe purificada per la sang de Jesucrist. Fixem-nos en la precisió " *se li va donar* ". Qui així dóna a cadascú segons les seves obres és Jesucrist, el Jutge diví. Perquè també és el guarda de les claus; " *la clau de David* " per als elegits beneïts el 1873 i el 1994, segons Apocalipsi 3:7, i " *la clau del pou sense fons* " per als caiguts el 1843 i el 1994.

Vers 2: “ *I ella va obrir el pou de l'abisme. I del pou sortia fum, com el fum d'un gran forn; i el sol i l'aire es van enfosquir pel fum del pou.* »

La fe protestant canvia el mestre i el destí, i les seves obres també es modifiquen. Accedeix així al destí poc envejable d'haver de patir la destrucció del judici final pel " *foc* " de la " *segona mort* " que s'esmentarà a Apoc. 19:20 i 20:10. Prenent la imatge d'" *un llac de foc i sofre* ", aquest " *foc* " del judici final serà un " *gran forn* " que amenaça els transgressors dels manaments de Déu des de la seva proclamació a la muntanya Sinaí segons Ex. 19:18: “ *La muntanya del Sinaí estava tota en fum, perquè el Senyor hi havia baixat enmig del foc; aquest fum s'elevava com el fum d'un forn , i tota la muntanya tremolava violentament.* » L'Esperit utilitza llavors la tècnica cinematogràfica anomenada "flashback", el flashback, que revela les obres creades mentre encara viu, els caiguts van servir el diable. La paraula “ *fum* ” aquí té un doble significat: el del foc del “ *gran forn* ” sobre el qual llegim a Apocalipsis 14:11: “ *I el fum del seu turment puja pels segles dels segles; i no tenen repòs de dia ni de nit, els que veneren la bèstia i la seva imatge, i qui rep la marca del seu nom* ”, sinó també la de les " *oracions dels sants* " segons Apoc.5:8, aquí, aquells. falsos sants. Perquè una abundant activitat religiosa manifestada per les pregàries justifica aquestes paraules que Jesús li va dirigir a *Sardes* , l'any 1843: « *Ets considerat viu; i estàs mort .* " Mort, i dues vegades mort, ja que la mort suggerida és “ *la segona mort* ” del “ *judici final* ”. Aquesta activitat religiosa enganya tothom menys Déu i els seus elegits a qui il·lumina. Aquest engany generalitzat és un "engany", com diu el món modern. I és, efectivament, la idea d'embriaguesa que l'Esperit suggereix a través de la imatge del “ *fum* ” que s'escampa per “ *l'aire* ” fins al punt d'enfosquir “ *el sol* ”. Si aquest últim és el símbol de la veritable llum divina, el de l'" *aire* " designa el domini reservat del diable, anomenat " *el príncep del poder de l'aire* " en Ef. 2:2, i a qui Jesús anomena " *el príncep . d'aquest món* " a Joan 12:31 i 16:11. Al món, l'objectiu de la desinformació és amagar veritats que han de romandre en secret. A nivell religiós, és el mateix: la veritat és només per a l'escollit. La multiplicació de grups protestants ha tingut de fet l'efectivitat d'emascarar l'existència de la fe adventista del setè dia; això fins al 1995 quan la van acollir a les seves files per la seva “ *gran desgràcia* ”. En aquesta nova situació espiritual, seran les víctimes de

la *segona mort* que transformarà la superfície de la terra en un *forn de foc*. El missatge és aterridor i podem entendre per què Déu no el va oferir amb claredat. Està reservat als escollits perquè entenguin de quin destí s'han escapat.

Vers 3: “ *Les llagostes van sortir amb fum i es van escampar per la terra; i se'ls va donar poder com el poder dels escorpins de la terra.* »

Les oracions simbolitzades pel " *fum* " provenen de la boca i la ment dels protestants caiguts, per tant homes i dones simbolitzats per " *llagostes* " pel seu gran nombre. De fet, són multituds de criatures humanes les que van caure l'any 1843 i us recordo que, l'any 1833, deu anys abans, el Senyor havia donat una idea d'aquesta multitud per "la caiguda de les estrelles" realitzada la nit del 13 de novembre. , 1833 entre la mitjanit i les 5 de la matinada, segons testimonis oculars històrics. Una vegada més, l'expressió “ *a la terra* ” porta el doble significat d'extensió terrestre i identitat protestant. A qui li agraden les " *llagostes* " devastadores i devastadores ? No els agricultors, i Déu no aprecia els creients que el traïxen i treballen amb l'adversari per destruir la seva collita dels elegits, de manera que se'ls aplica aquest símbol. Aleshores, a Ezequiel 2, aquest breu capítol de 10 versos, la paraula " *rebel* " es cita 6 vegades per designar els " *rebels* " jueus a qui Déu anomena " *espines, espines i escorpins* ". Aquí, aquest terme " *escorpí* " es refereix als rebels protestants. Al vers 3, l'al·lusió al seu poder prepara l'ús d'un símbol subtil molt important. El poder dels " *escorpins* " és picar mortalment a les seves víctimes amb l'agulló de la seva " *cua* ". I aquesta paraula “ *cua* ” adquireix un significat fonamental en el pensament diví revelat a Isaïes 9:14: “ *el profeta que ensenya la mentida és la cua* ”. Els animals utilitzen les seves " *cues* " per fugir i assotar mosques i altres insectes paràsits que els molesten. Aquí trobem la imatge de la falsa “ *profetessa Jezabel* ” que passa el seu temps castigant i causant sofriment a Déu i als seus servidors infidels enganyats. La pràctica de la flagel·lació voluntària per expiar el pecat també forma part dels ensenyaments de la fe catòlica. A Rev.11:1 l'Esperit confirma aquesta comparació utilitzant la paraula " *canya* " a la qual la clau Isaïes 9:14 dóna el mateix significat que la paraula " *cua* ". Aquesta imatge de l'església papal també s'aplica, des de 1844, als creients protestants caiguts que s'han convertit en profetes de Déu que ensenyen mentides, o falsos profetes. La paraula suggerida " *cua* " es citarà clarament al vers 10.

La construcció de la 3a expectativa ^{adventista} **(aquesta vegada, a partir del setè dia)**

Vers 4: " *Se'ls va dir que no fessin mal a l'herba de la terra, ni a cap cosa verda, ni a cap arbre, sinó només a aquells que no tenien el segell de Déu al front* . »

Aquestes " *llagostes* " no devoren vegetació, però són perjudicials per als homes que no estan protegits pel " *segell de Déu* ". Aquesta menció del " *segell de Déu* " confirma el context dels temps ja tractats en Apoc.7. Els missatges són,

doncs, paral·lels, el capítol 7 sobre els electes segellats i el capítol 9, els abandonats. Us recordo que segons Matt.24:24, és impossible seduir un autèntic elegit. Per tant, els falsos profetes s'enganyen els uns als altres.

La precisió, " *el segell de Déu al front* ", indica l'inici del segell dels servidors adventistes elegits de Déu, el 23 d'octubre de 1844. El detall s'esmenta just abans de la citació del profètic període de " *cinc mesos* " de el vers que segueix; una durada de 150 anys reals que es basarà en aquesta data.

Vers 5: " *Els va ser donat, no per matar-los, sinó per turmentar-los durant cinc mesos ; i el turment que causaven era com el turment que provoca l'escorpi quan pica un home.* »

El missatge de Déu reuneix a la seva imatge accions realitzades en diferents temps; que confon i dificulta la interpretació pictòrica. Però entenent i rebuda aquesta tècnica, el missatge es fa molt clar. Aquest vers 5 va ser la base del meu anunci del retorn de Jesucrist per a l'any 1994. Allà trobem els precisió " *cinc mesos* " profètics que, a partir de 1844, permeten establir la data de 1994. No obstant això, per dur a terme el projecte de Déu, vaig haver de connectar absolutament el gloriós retorn de Jesucrist amb aquesta data. És així com, parcialment encegat per una precisió del text que hauria fet impossible aquesta esperança, vaig perseverar en la direcció desitjada pel meu Creador. En efecte, el text especifica: " *els va donar, no per matar-los, sinó per turmentar-los durant cinc mesos* ". L'aclariment " *no matar-los* " no permetia el tema de la " *6a trompeta* ", una monstruosa guerra d'assassinat, en el temps cobert pel " *5è trompeta* "; el temps de 150 anys reals. Però en el seu temps, William Miller ja estava parcialment encegat per dur a terme una acció desitjada per Déu; descobrir un error que ens permet reviure l'esperança del retorn de Crist per a la tardor de 1844; un fals error, ja que els càlculs inicials que estableixen la primavera de 1843 es confirmen avui en els nostres últims càlculs. La voluntat i el poder de Déu són sobirans i, per sort dels seus elegits, res ni ningú pot entorpir el seu projecte. El fet és que aquest error d'anunci va portar l'adventisme oficial a demostrar, el 1991, una actitud de menyspreu cap a l'esperança del retorn de Jesucrist anunciada per al 1994. I el pitjor per als adventistes és haver estat privat de la darrera llum profètica que il·lumina, en la seva totalitat, els 34 capítols dels llibres Daniel i Apocalipsi, com avui tothom pot tenir prova llegint aquest document. En fer-ho, també es veuen privats de les altres noves llums que Déu m'ha donat des de la primavera de 2018 sobre la seva llei i sobre el retorn de Crist que tornarà, ara ho sabem, a la primavera de 2030; i això sobre noves bases separades de la construcció profètica de Daniel i Apocalipsi. Entre 1982 i 1991, per a mi, els *cinc mesos* van estar vinculats a l'activitat dels falsos profetes que havien de continuar fins al retorn de Jesucrist. Convençut per aquest raonament, a més justificat, no vaig veure la limitació de temps imposada per la prohibició de " *matar* ". I en aquell moment la data de 1994 representava l'any 2000 del veritable naixement de Jesucrist. Afegeix que ningú abans que jo no va identificar la causa del meu error; que confirma una realització d'acord amb la voluntat de Déu. Deixem ara la nostra atenció a l'aclariment " *però atormentar-los durant cinc mesos* ". La fórmula és extremadament enganyosa perquè el " *torment* " en qüestió no el pateixen les víctimes durant els " *cinc mesos* " profetitzats. El " *torment* " al qual al·ludeix

l'Esperit serà infligit als caiguts en el judici final, on serà causat per la crema del "llac de foc", el càstig de la "segona mort". Aquest "torment" s'anuncia en el missatge del tercer àngel d'Apocalipsis 14:10-11 que el vers anterior evocava citant "el fum" "del seu turment"; un missatge que els adventistes coneixen bé perquè constitueix un element de la seva missió universal. Coneixent per endavant la caiguda d'aquest adventisme oficial, l'Esperit diu subtilment en aquest missatge: "Ell **també** beurà del vi de la ira de Déu abocat sense barrejar a la copa de la seva ira, i serà turmentat en foc i sofre davant els sants àngels i davant de l'Anyell". Aquesta aclariment "ell també" s'adreça, successivament, a la fe protestant, després a l'adventisme infidel oficial rebutjat l'any 1994 pel mateix Jesucrist. Des d'aquesta data, en confirmació de la seva maledicció, aquest nou "rebel" s'ha unit a l'aliança ecumènica que aplega catòlics i protestants ja separats de Déu. Però abans de la caiguda de l'adventisme oficial, la fórmula "ell també" s'aplicava als protestants caiguts, perquè havent caigut el 1844, ara compartirien el destí de catòlics, ortodoxos i falsos jueus. De fet, "ell també" afecta a tots els no catòlics que honoren l'Església catòlica de Roma, entrant en la seva aliança ecumènica i honorant les ordenances de Constantí I i el seu "dia del sol" dominical i natal (Nadal el 25 de desembre). En escollir la forma del singular "ell també", més que el plural "ells també", l'Esperit ens recorda que l'elecció religiosa és una elecció individual que fa responsable, justifica o fa sentir-se culpable davant Déu, l'individu, i no, la comunitat; com "Noè, Daniel i Job que no salvarien fills ni filles" segons Ezequiel 14:18.

Els turments de la segona mort del judici final

Vers 6: "En aquells dies els homes buscaran la mort, i no la trobaran; desitjaran morir, i la mort fugirà d'ells. »

Les idees flueixen de manera molt lògica. Després d'evocar els « turments de la segona mort », l'Esperit profetitza en aquest vers 6, sobre els dies de la seva aplicació, que arribaran a finals del 7è mil·lenni, apuntats per l'expressió « en aquells dies ». Després ens revela les particularitats d'aquest càstig final extremadament formidable. "Els homes buscaran la mort, però no la trobaran; desitjaran morir, i la mort fugirà d'ells". El que els éssers humans no saben és que el cos de resurrecció dels malvats tindrà característiques molt diferents de les dels cossos actuals. Per al seu càstig final, el Déu creador recrearà la seva vida fent-la capaç de continuar en un estat conscient fins a la destrucció del seu darrer àtom. A més, la durada del temps de patiment s'adaptarà individualment a cada individu, en funció del veredicte que es dicti sobre la seva culpa individual. Marc 9:47-48 confirma amb aquestes paraules: "... ser llançats a l'infern, on el seu cuc no mor i el foc no s'apaga. » També cal destacar que la fe protestant comparteix amb l'Església catòlica molts dogmes religiosos falsos, a més del diumenge, primer dia dedicat al descans, hi ha la creença en la immortalitat de l'ànima, que porta els protestants a creure en la existència de l'infern ensenyat pels catòlics. Així, l'amenaça catòlica de l'infern on, eternament, els condemnats són turmentats al foc, una amenaça que hi sotmetia tots els monarques de les terres cristianes, tenia una mica de veritat, però sobretot molta falsedat. Perquè, primer, l'infern preparat per Déu només prendrà forma al final dels "mil anys" del judici celestial dels

malvats per part dels sants. I segon, el patiment no serà etern, encara que perllongat, en comparació amb les condicions terrenals actuals. Entre els que veuran fugir la mort d'ells, hi haurà els seguidors i fervents defensors del dogma grec pagà de la immortalitat de l'ànima. Déu els oferirà així l'experiència d'imaginar quin seria el seu destí si la seva ànima hagués estat realment immortal. Però sobretot, són els adoradors del "dia del sol invicte" els que trobaran la seva divinitat; la mateixa terra que els portava, convertit en un "sol" per la fusió del magma de foc i sofre.

L'aparença mortal enganyosa

Vers 7: " *Aquestes llagostes eren com cavalls preparats per a la batalla; Sobre els seus caps tenien corones com l'or, i els seus rostres eren com els rostres dels homes.* »

Amb els seus símbols, el vers 7 il·lustra el pla d'acció del campament protestant caigut. Els grups religiosos (*cavalls*) es reuneixen per a una " *batalla* " espiritual que només s'aconseguirà al final del temps de gràcia, però l'objectiu final és allà. Aquesta batalla rep el nom d' " *Armageddon* " a Apocalipsis 16:16 . Aleshores convé notar la insistència de l'Esperit en la seva comparació amb la realitat de les coses; cosa que fa multiplicant l'ús del terme " *com* ". Aquesta és la seva manera de negar les falses afirmacions dels religiosos afectats. Tot és només una aparença enganyosa: la " *corona* " promesa al vencedor de la fe, i la fe mateixa (*or*) que només té una " *semblança* " amb la veritable fe. Els " *cares* " d'aquests falsos creients són ells mateixos enganyosos, ja que només els queda una aparença humana. Qui expressa aquest judici busca les regnes i els cors. Coneix els pensaments secrets dels éssers humans i comparteix la seva visió de la realitat amb els seus escollits.

Vers 8: " *Tenien els cabells com els de les dones, i les seves dents eren com les de lleons.* »

Segons 1Cor.11:15, el cabell de les dones serveix de vel. I el paper d'un vel és amagar el rostre, la identitat del subjecte velat. Aquest vers 8 denuncia a través dels seus símbols l'aparició enganyosa dels grups religiosos cristians. Per tant, tenen l'aspecte exterior (*cabell*) de les esglésies (*dones* , a Ef. 5:23-32), però els seus esperits estan animats amb la ferocitat (*dents*) dels " *lleons* ". Entenem millor per què les seves cares només tenen una aparença humana. No és sense raó que Jesús els compara amb lleons. Recorda així l'estat d'ànim del poble romà que va fer devorar els primers cristians pels lleons a les seves arenes. I aquesta comparació està justificada perquè a la fi del món, voldran una vegada més matar els darrers veritables elegits de Jesucrist.

Vers 9: " *Tenien pectorals com corasses de ferro, i el so de les seves ales era com el so dels carros amb molts cavalls corrent a la batalla.* »

Aquest vers apunta a la falsificació de la panoplia del veritable soldat de Jesucrist que porta el " *pectoral* " de la justícia (Ef. 6:14), però aquí, aquesta justícia és dura com el " *ferro* ", ja un símbol de l'imperi romà a Daniel. Les " *llagostas* " fan soroll amb " *les ales* " quan estan actives. La comparació que ve, doncs, fa referència a l'acció. El següent aclariment confirma el vincle amb Roma, les curses de carros amb " *diversos cavalls* " van delectar els romans en els seus

circuits. En aquesta imatge, " *molts cavalls* " significa: diversos grups religiosos reunits per tirar el " *carro* " romà , per glorificar l'autoritat de Roma; Roma que va saber manipular altres líders religiosos per sotmetre'ls a través de les seves seduccions. Així resumeix l'Esperit l'acció del camp rebel. I aquesta trobada a favor de Roma els prepara per a la " *batalla d'Armagedon* " final dirigida contra els oponents del diumenge, fidels observadors del dissabte santificat per Déu, i inconscientment, contra Crist, el seu Defensor Protector.

Vers 10: " *Tenien cues com escorpins i agullons, i a les seves cues hi havia el poder de fer mal als homes durant cinc mesos.* »

Aquest vers aixeca el vel del vers 3, on es va suggerir la paraula " *cua* " sota el títol de "poder dels *escorpins* ". Es cita clarament, tot i que el seu significat no és clar per a qui no el cerca a Isaïes 9:14. Aquest no és el meu cas, així que recordo aquesta clau important: " *el profeta que ensenya mentides és la cua* ". Aclareixo el missatge codificat en aquests termes: aquests grups tenien profetes mentiders (*cues*) i rebels (*escorpins*) i llengües mentideres (picalles), i va ser en aquests falsos profetes (*cues*) *que el poder de fer mal als homes* tampoc, per seduir-los i convèncer-los perquè honorin el diumenge romà durant 150 anys (*cinc mesos*) de pau religiosa garantida per Déu; que els exposa irremediablement als " *torments de la segona mort* " del judici final de finals del VII ^{mil·lenni} . Quan penso que les multituds no veuen la importància del dia de descans! Si creguessin en aquest missatge revelat descodificat, canviarien d'opinió.

Vers 11: " *Van tenir com a rei l'àngel de l'absolut, anomenat en hebreu Abaddon i en grec Apol·lí.* »

Cada cop més precisa, l'acusació divina arriba al seu apogeu: aquests grups religiosos tenen com a rei, Satanàs, " *l'àngel de l'abisme* ". que estarà lligat al desert durant " *mil anys* " segons Apoc.20:3. La paraula " *profund* " a Gen.1:2 es refereix a la terra abans que tingui el més mínim signe de vida. Aquest terme designa així la terra desolada, totes les formes de vida que s'esborraren pel retorn gloriós de Crist. Estarà en aquest estat durant " *mil anys* ", i l'únic habitant serà l'àngel que Satanàs tenia presoner. L'únic que Déu anomena a Apocalipsi 12, el " *drac* ", i la *serp* , el *diable i Satanàs* ", rep aquí el nom de Destructor, que significa de les paraules " *Hebreu i Grec , Abaddon i Apol·lió* ". Subtilment, l'Esperit ens explica com aquest àngel va per destruir l'obra de Déu contra la qual està lluitant. " *Hebreu i grec* " són les llengües de l'escriptura bíblica original. Així, des que la fe protestant va caure, l'any 1844, l'inici del tema d'aquest " *5e trompeta* ", el diable la va recuperar amb el seu conegut interès per la Sagrada Bíblia. Però en contrast amb els inicis gloriosos de la Reforma, ara s'utilitza per destruir el pla de Déu. Satanàs aplica amb la fe reformada caiguda, aquesta vegada amb èxit, allò que havia intentat en va fer caure el mateix Crist, a l'hora de la seva prova de resistència.

Vers 12: " *El primer ai ha passat. Aquí vénen dues desgràcies més després d'això.* »

Aquí acaba, al vers 12, aquest tema tan particular de la " *5ª trompeta* ." Aquest moment indica que la humanitat ha entrat l'any 1994 del seu calendari habitual. Fins aleshores, la pau religiosa ha persistit entre totes les religions monoteistes. Ningú va ser assassinat per un motiu espiritual de compromís

religiós. Per tant, la prohibició de matar al vers 5 es va respectar i es va complir tal com Déu havia anunciat.

Però el 3 d'agost de 1994, el primer atac religiós musulmà del GIA va matar cinc funcionaris francesos prop de l'ambaixada francesa a Alger, seguit la vigília del Nadal cristià el 24 de desembre de 1994, per un atac contra un avió francès, que va matar tres persones a Alger, entre elles un francès. L'estiu següent, els grups armats islamistes del GIA algerià van llançar atacs mortals contra el RER de París, la capital francesa. I el 1996, 7 sacerdots catòlics francesos van ser decapitats a Tibhirine a Algèria. Aquests testimonis donen, doncs, una prova que s'han superat els " *cinc mesos* " *profetitzats*. Per tant, les guerres religioses poden reprendre i continuar fins a la fi del món marcada pel retorn del Crist glorificat.

La 6a ^{trompeta} : La segona gran " *desgràcia* " **Sisè càstig de tota falsa santedat cristiana**

Tercera Guerra Mundial

Vers 13: " *El sisè va sonar. I vaig sentir una veu procedent de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu:*

Aquest sisè càstig d'advertència constitueix el "segon" gran " *ai* " anunciat a Apocalipsi 8:13. Precedeix la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual i així s'aconseguirà entre el 2021 i el 2029. Amb aquest vers 13, l'entrada en el tema de la " *6a trompeta* " confirmarà el retorn de la guerra i l'autorització " *per matar* ". Aquest nou tema concerneix els mateixos grups religiosos que els del " *5è trompeta* » anterior. Els símbols utilitzats són idèntics. També les coses es poden explicar així: els pobles del " *5è trompeta* " s'han acostumat a " *no matar* ", arribant a prohibir la pena de mort, a Europa i en determinats estats dels EUA. Van trobar una manera de fer que el comerç internacional funcionés de manera avantatjosa, fet que els va enriquir. Per tant, ja no són partidaris de la guerra, sinó defensors de la pau a qualsevol preu. La guerra entre pobles cristians sembla doncs exclosa, però malauradament una tercera religió monoteïsta és molt menys pacífica, és l'Islam que camina sobre dues cames: la dels terroristes que actuen i la dels altres seguidors que aplaudeixen les seves accions assassines. Aquest interlocutor fa, doncs, impossible la perspectiva d'una pau duradora, i n'hi haurà prou amb que el Déu creador " *soni* " la seva autorització perquè el xoc de civilitzacions i religions es produeixi amb considerables efectes mortals. A la resta de la terra, cada poble també tindrà el seu enemic tradicional, les divisions preparades pel diable i els seus dimonis sobre tot el planeta.

Tanmateix, aquí, la profecia apunta a un territori concret, l'occident cristià infidel.

L'últim càstig, abans de les “ *set últimes plagues* ” que precedeixen el retorn de Crist, ve en nom de la “ ^{6a} *trompeta* .” Ja, abans d'entrar en els detalls del tema, sabem que aquest tema és efectivament la segona de les “ *grans desgràcies* ” anunciades per l'“ *àguila* ” de l'imperi napoleònic a Apo.8:13. Tanmateix, en un muntatge adaptat amb aquesta intenció, la profecia d'Apo.11 atribueix aquest nom de “ *segon ai* ” a la Revolució Francesa anomenada “ *la bèstia que s'aixeca de l'abisme* ”. També és el tema de la “ ^{4a} *trompeta* ” de Rev.8. L'Esperit ens suggereix, doncs, l'existència d'una estreta relació entre els esdeveniments referents al “ ⁴ i ⁶” *trompeta* .” Descobrirem quines són aquestes relacions.

Quan el “ ^{6è} *Sona la trompeta, la veu de Crist, intercessor davant l'altar de l'encens expressa un ordre.* (Segons la imatge del tabernacle terrenal que va profetitzar el seu futur paper celestial com a intercessor de les oracions dels elegits).

Europa occidental objectiu de la ira de Jesucrist

Vers 14: “ *I dient al sisè àngel que tenia la trompeta: Deixa anar els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates.* »

Jesucrist diu: “ *Deixa anar els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates* ”: allibera els poders demoníacs universals centrats a Europa simbolitzats pel nom Eufrates; Europa occidental i les seves extensions americanes i australianes on es conserven des de 1844, segons Rev.7:2; Aquests són els *quatre àngels als quals va ser donat per fer mal a la terra i al mar* . Les claus d'interpretació són senzilles i lògiques. “L'Eufrates” és el riu que regava l'antiga Babilònia de Daniel. A Apocalipsis 17, “ *la prostituta* ” anomenada “ *Babilònia la gran* ” s'asseu “ *en moltes aigües* ”, símbols “ *de pobles, nacions i llengües* ”. “ *Babilònia* ” designant Roma, els pobles interessats són els pobles europeus. En designar Europa com a principal objectiu de la seva ira assassina, Crist Déu pretén castigar els qui el traïxen i prestar tan poca atenció al patiment que va patir en la seva dolorosa creu, que el vers anterior acaba de recordar, en citar la paraula “ *altar* ”, que ho va profetitzar en els ritus simbòlics de l'antiga aliança.

Apuntant a Europa, l'Esperit dirigeix la seva venjança contra dos països que concentren la seva culpa cap a ell. Es tracta de la fe catòlica, l'església mare i la filla gran, com ella anomena França que tant l'ha recolzada al llarg dels segles, des dels seus inicis, per Clodoveu, el 1r^{er} dels francs.

El primer enllaç amb el “ ^{4t} *Apareix la trompeta* , és França, un poble revolucionari que va sembrar la seva llavor d'incredulitat entre totes les nacions cristianes de la terra, difonent els escrits dels seus filòsofs, lliurepensadors ateus. Però també és la Roma papal que la Revolució Francesa havia de destruir i silenciar. Un estudi comparatiu de les trompetes amb els càstigs d'advertència presentats als hebreus a Levític 26 dona al quart el paper d'una “ *espasa* ” divina que “ *venja la seva aliança* ”. Aquesta vegada, pel “ ^{6è} *trompeta* ”, Jesús venjarà ell mateix la seva aliança colpejant els dos pobles culpables i els seus aliats europeus. Perquè segons Apo.11, l'ateisme francès s'havia “ *alegrat* ” i va submergir la gent del voltant en “ *l'alegria* ”: “ *s'enviaran regals els uns als altres* ”, llegim a Apo.11:10. Al seu torn, el diví Crist els portarà els seus dons: bombes

convencionals i atòmiques; tot precedit per un virus contagiós mortal que va aparèixer a finals del 2019 a Europa. Entre els obsequis destacables hi ha l'ofrena de l'Estàtua de la Llibertat per part de França a la ciutat de Nova York als EUA. El model era tan meravellós que seguint França, altres països europeus es van convertir en repúbliques. El 1917, Rússia repetirà el model amb la mateixa matança.

Guerra nuclear global

Vers 15: " *I els quatre àngels, que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, van ser deslligats, per tal de matar un terç dels homes.* »

Preparats per " *ferir la terra i el mar* " segons Apocalipsi 7:2, " *els quatre àngels són solts perquè puguin matar un terç dels homes* " i l'acció és planificada i esperada, com indica aquest detall: " *qui estaven preparats per l'hora, el dia, el mes i l'any* ". Ara bé, des de quan es va fer necessari aquest càstig? Des del 7 de març de 321, data en què ^{es} ^{va} complir l'adopció del dia del sol imposat per Constantí I. Segons Rev.17, el tema del qual és " *el judici de la prostituta Babilònia la Gran* ", el número 17 simbolitza el judici diví. Aplicat en nombre de segles a partir del 7 de març de 321, aquest número 17 resulta el 7 de març de 2021; a partir d'aquesta data, els últims 9 anys de la maledicció divina permetran la realització del " *6e trompeta* " d'Apoc.9:13.

Fixem-nos en la menció de " *el terç dels homes* " que ens recorda que, per terrible que sigui, aquest conflicte destructiu del tercer món conserva un caràcter parcial (*tercer*) *d'avís*; per tant, és útil per provocar conversions religioses i conduir els funcionaris electes a comprometre's plenament amb l'obra adventista guiada per Jesucrist. Aquesta destrucció ve per castigar i convidar al penediment, la humanitat que s'ha beneficiat de "150 anys reals" de pau religiosa, profetitzats pels " *cinc mesos* " de la " *cinquena trompeta* ".

Per entendre bé el significat d'aquest càstig, el tercer en les guerres mundials des del 1914, cal que el paral·lel i el comparem amb la tercera deportació dels jueus a Babilònia. En aquesta última intervenció bèl·lica, el - 586, el rei Nabucodonosor va destruir el regne de Judà, l'última resta de la nació Israel; Jerusalem i el seu temple sagrat s'han convertit en ruïnes. Les ruïnes deixades per la Tercera Guerra Mundial proporcionaran la prova que l'aliança cristiana ha renegat tant com l'aliança jueva del poble hebreu . Així, després d'aquesta demostració, els supervivents no creients o religiosos seran sotmesos a l'última prova universal de la fe que dona una darrera oportunitat de salvació als creients de totes les religions monoteistes; però el Déu Creador només ensenya una veritat que es refereix a Jesucrist i al seu dissabte sant dissabte, l'únic setè dia veritable.

La matança anunciada per a aquesta guerra universal constitueix un altre aspecte de la « *segona desgràcia* » que la vincula amb la de l'ateisme revolucionari francès de la « *quarta trompeta* ». França i especialment la seva capital, París, es troba en el punt de mira de Déu Totpoderós. A Rev.11:8, li imputa els noms " *Sodoma i Egipte* ", noms d'antics enemics destruïts per exemple d'una manera inoblidable per Déu, un pel foc del cel, l'altre pel seu poder engegador. Això ens permet entendre que actuarà contra ella de la mateixa manera terrible i definitiva. Hem d'adonar-nos de la nostra enorme responsabilitat en la

desaparició de la veritable fe. Després d'haver pres un odi a la religió, el règim republicà va caure en mans despòtiques de Napoleó¹ per a qui la religió només era un paper útil per a la seva glòria personal. És al seu orgull i oportunisme que la fe catòlica deu la seva supervivència a través de l'establiment del Concordat que va ser el destructor del principi de la veritat divina.

Precisió demogràfica: dos-cents milions de lluitadors

Vers 16: “ *El nombre dels genets de l'exèrcit era de dues miríades de miríades: vaig sentir el nombre d'ells.* »

El vers 16 ens dona un aclariment important sobre el nombre de combatents que participen en el conflicte compromesos: " *dues miríades de miríades* " o dos-cents milions de soldats. Fins al 2021 quan escric aquest document, cap guerra ha arribat a aquesta xifra en els seus enfrontaments. Tanmateix, avui, amb una població mundial de set mil milions i mig d'éssers humans, la profecia es pot complir. **La precisió que ofereix aquest vers condemna totes les interpretacions que han atribuït aquest conflicte a accions passades.**

Una guerra ideològica

Vers 17: " *I així vaig veure els cavalls en la visió, i els que hi anaven asseguts, que tenien un pectoral de color de foc, jacint i sofre. Els caps dels cavalls eren com els caps de lleons; i de la seva boca sortia foc, fum i sofre.* »

En aquest vers 17, el nombre del judici diví, trobem els símbols de la "5a trompeta" : els grups (*cavalls*) i els que els manen (*els genets*). La seva única justícia (*pectoral*) és l'acció de cremar amb foc, i quin foc! Incendi nuclear comparable al foc del magma subterrani terrestre. L'Esperit els imputa les característiques del *Jacint* que correspon a la repetició de l'expressió al final del vers *fumar* . Això ja simbolitzant les oracions dels sants en el tema anterior, és el caràcter del seu perfum el que hem de recordar, i allà, entenem què vol dir la seva menció. Aquesta planta és tòxica, irritant per a la pell, i la seva olor fa mal de cap. Aquest conjunt de criteris defineix el de les oracions dels combatents implicats. Cap d'aquestes oracions és rebuda pel Déu creador; li fan nàusees i li inspiren un profund fàstic. Cal entendre que en aquest conflicte essencialment religiós i ideològic només hi intervenen les religions, totalment allunyades, però tanmateix principalment monoteistes: el judaisme, el catolicisme, el protestantisme, l'ortodòxia, l'islam. Aquí es cita un nou símbol clau d'Isaïes 9:14: " *el cap és el magistrat o ancian* ". Hi ha, doncs, al capdavant dels grups que s'enfronten uns magistrats anomenats avui "presidents" a les repúbliques. I aquests presidents estan dotats de la força del " *lleó* ", el rei dels animals i el rei de la selva. El significat de la força se li dona a Jutges 14:18. En el seu missatge, l'Esperit profetitza un compromís bèl·lic pilotat a distància per caps d'estat molt poderosos, autoritaris i religiosos, ja que és de la seva " *boca* ". van deixar sortir les seves oracions il·lustrades per la paraula " *fum* ". De la seva mateixa " *boca* " surten ordres de destrucció pel " *foc* ", pregàries pel " *fum* " i l'aniquilació de multituds, ordenant l'ús de bombes nuclears imatges pel " *sofre* ". Evidentment, l'Esperit vol destacar la importància d'aquesta força nuclear que està a disposició d'un sol

home. Mai en la història de la terra un poder tan destructiu ha depengut de la decisió d'una sola persona. La cosa és realment notable i digne d'èmfasi. Però, als que vivim en aquest tipus d'organització política, aquestes enormitats ja no ens commocionen. Tots som víctimes d'una mena de bogeria col·lectiva.

Vers 18: “ *Un terç dels homes van ser assassinats per aquestes tres plagues, pel foc, pel fum i pel sofre, que els sortia de la boca.* »

El vers 18 subratlla aquest fet a partir del vers anterior especificant que “ *foc, fum i sofre* ” constitueixen plagues volgudes per Déu; que el vers confirmava atribuint al Crist venjador l'ordre de matar un terç dels homes.

L'energia nuclear dels caps de nacions

Vers 19: “ *Perquè el poder dels cavalls estava a la seva boca i a les seves cues; les seves cues eren com serps amb cap, i amb elles feien el mal.* »

El vers 19 confirma el caràcter ideològic religiós del conflicte dient: Perquè el poder dels grups combatents (els *cavalls*) estava en la seva paraula (les seves *boques*) i en els seus falsos profetes (les *cues*) que en aparença eren enganyadors (*serps*) influents. sobre els caps d'estat, els magistrats (els *caps*) a través dels quals ells (els combatents) van fer mal. El principi així definit correspon exactament a l'organització dels pobles que impera avui en el temps de la fi.

Aquesta Tercera Guerra Mundial qui ve tancar el tema de les “ *trompetes* ” o els càstigs d'advertència és tan important que Déu ho va anunciar primer als jueus de l'antiga aliança, successivament a Dan.11:40-45 i Ezequiel 38 i 39, i després, als cristians de la nova aliança. pacte, en aquest llibre Apocalipsi com la “ *sisena trompeta* ”, com l'últim avís diví abans de la fi del temps de gràcia. Així que anem a trobar aquí aquestes riques lliçons complementàries.

Daniel 11:40-45

L'expressió, « *temps de la fi* », ens porta a estudiar aquest darrer conflicte de les nacions, revelat i desenvolupat en la profecia de Dan.11:40 a 45. Hi descobrim les principals fases de la seva organització. Originàriament, instal·lat en gran part al territori de l'Europa occidental, l'islam agressiu anomenat “ *rei del sud* ” es va enfrontar amb el poble europeu majoritàriament catòlic; la fe catòlica papal romana és el tema que la profecia apunta des de Dan.11:36. El líder papal romà referit fins ara es presenta sota el terme “ *ell* ”; en el títol de “ *rei* ”, és atacat pel “ *rei del sud* ”, l'islam que “ *xocarà contra ell* ”. L'elecció del verb “ *xocar* ” és precisa i acertada, perquè només els que es troben al mateix territori “ *xoquen* ” entre ells. És aleshores quan aprofitant la benvinguda que s'ofereix, que la situació ha submergit l'Europa occidental en total desordre i pànic, el “ *rei del nord* ” (o del nord) “ *girarà com una tempesta* ” sobre aquesta presa en dificultat, per apoderar-se d'ella. i ocupar-lo. Utilitza “ *molts vaixells* ”, “ *tancs* ” i caces que no són més que “ *genets* ” i viu al nord, i no al nord d'Europa occidental, sinó al nord del continent euroasiàtic. I més precisament al nord d'Israel que suggereix el vers 41 anomenant-lo “ *el més bell dels països* ”. La Rússia en qüestió és un poble de “ *genets* ” (els cosacs), criadors i proveïdors de cavalls als enemics històrics d'Israel. Aquesta vegada, a partir de totes aquestes dades, és fàcil identificar aquest “ *rei* ”

del nord ” amb la poderosa Rússia ortodoxa, l'adversari religiós oriental del romanisme papal occidental des del cisma religiós cristiana oficial de 1054.

Acabem de trobar alguns dels actors bel·ligerants de la Tercera Guerra Mundial. Però Europa té aliats poderosos que l'han descuidat una mica a causa de la competència econòmica que s'ha tornat desastrosa des de l'arribada d'un virus, el coronavirus covid-19. Sense sang, les economies lluiten per la seva supervivència, cada poble es torna cada cop més cap a dins. Tanmateix, quan comenci el conflicte a Europa, l'aliat nord-americà esperarà el seu moment d'actuar.

A Europa, les tropes russes s'enfronten a poca oposició. Un rere l'altre, els pobles europeus del nord van ser ocupats. Només França va oposar una feble resistència militar i els exèrcits russos es van retenir a la part nord del país. La part sud està experimentant greus problemes amb l'islam ja establert en gran nombre en aquesta zona. Una mena d'acord d'interès comú vincula els combatents musulmans i els russos. Tots dos són cobdiciosos de botí i França és un país ric, fins i tot econòmicament arruïnat. Els àrabs són saquejadors per l'herència tradicional.

Pel costat israelià la situació és catastròfica, el país està ocupat. Els pobles àrabs musulmans que l'envolten estan estalviats: Edom, Moab, els fills d'Amon: el Jordània actual.

Una cosa que no s'hauria pogut fer abans de l'any 1979 quan Egipte va abandonar el camp àrab per aliar-se amb Israel, l'elecció feta en aquell moment, amb el poderós suport dels EUA, va anar en desavantatge; està ocupada pels russos. I especificant “ *no escaparà* ”, l'Esperit revela el caràcter oportunista de l'elecció feta l'any 1979. Posant-se al costat dels més forts de l'època, creia que s'escaparia de la desgràcia que l'aconseguia. I la desgràcia és gran, és desposseïda de la seva riquesa pels russos ocupants. I per si no n'hi hagués prou, els libis i etiòps també ho saquegen després dels russos.

La fase nuclear del conflicte mundial

El vers 44 marca un gran canvi en la situació de les coses. Mentre ocupen l'Europa occidental, Israel i Egipte, les tropes russes s'espanten per les “ *notícies* ” que es refereixen al seu propi territori rus. L'Esperit cita « *l'est* » en referència a l'ocupació d'Europa occidental però també «el *nord* » en referència a l'ocupació d'Israel; Rússia es troba a “ *l'est* ” del primer i “al *nord* ” del segon. La notícia és tan greu que desencadena una bogeria assassina. És aquí on els EUA entren a la batalla, optant per aniquilar el territori rus amb foc nuclear. Aleshores va començar la fase nuclear del conflicte. Els bolets mortals sorgeixen en molts llocs, per aniquilar i “ *exterminar* ”. *multituds* ” de vida humana i animal. És en aquesta acció que “ *un terç dels homes són assassinats* ” d'acord amb l'anunci de la “ *ba trompeta* ”. Empenyades cap a les “ *muntanyes* ” d'Israel, les tropes russes del “ *rei del nord* ” van ser aniquilades sense rebre la més mínima ajuda: “ *sense que ningú li vingués en socors* ”.

Ezequiel 38 i 39

Ezequiel 38 i 39 també evoquen aquest darrer conflicte de la història a la seva manera. Hi ha detalls interessants com aquesta precisió que revela la intenció de Déu de " *posar una sivella a la mandíbula* " al rei rus per atraure'l i involucrar-lo en el conflicte. Aquesta imatge il·lustra una temptadora oportunitat d'enriquir-se amb la seva gent, a la qual no podrà resistir.

En aquesta llarga profecia, l'Esperit ens dóna noms com a punts de referència: *Gog, Magog, Rosch* (rus), *Meshech* (Moscou), *Tubal* (Tobolsk). El context dels darrers dies queda confirmat per un detall sobre els pobles atacats: " *Diràs: Pujaré a terra oberta, vindré sobre homes quiets, segurs a les seves cases, tots en cases sense murs i sense forrellat ni portes* (Ezequiel 38:11). De fet, les ciutats modernes estan completament *obertes* . I les forces oposades són tràgicament desiguals. L'Esperit posa aquí en boca del " *rei del nord* " de Daniel, aquesta vegada el verb " *vindré* " que suggereix una agressió massiva, ràpida i aèria segons el verb i la imatge " *es girarà com una tempesta.* " de Dan .11:40, des d'un lloc força llunyà. En aquesta profecia d'Ezequiel no hi ha cap misteri sobre els països implicats; Rússia i Israel estan clarament identificats. El misteri només es trobava a Dan.11:36 al 45 on es referia al papat romà i al seu territori europeu. I en donar el nom de " *rei del nord* " a Rússia que està atacant l'Europa catòlica papal, Déu es refereix a la seva revelació donada a Ezequiel. Perquè us recordo, és principalment en relació a la ubicació geogràfica d'Israel que Rússia es troba al " *nord* ". De fet, es troba a « *l'est* » de la posició de l'Europa occidental papal catòlica romà. És, doncs, per confirmar la posició de les tropes russes en aquesta Europa papal que ocupen i dominen, que l'Esperit localitza l'arribada de males notícies des de « *l'est* ». " *Faré ploure foc i sofre sobre ell i les seves tropes* (Ezequiel 38:22); " *Enviaré foc a Magog* ", llegim a Eze.39:6. Heus aquí, doncs, la causa de les males notícies que enfureixen el " *rei del nord* " de Dan. 11:44. Com en Daniel, l'agressor rus serà acorralat i destruït a les muntanyes d'Israel: " *Tu i totes les teves tropes caureu a les muntanyes d'Israel* (Ez. 39:4)". Però el misteri cobreix la identitat dels EUA a l'origen d'aquesta acció. Trobo a Eze.39:9 un detall molt interessant. El text evoca la possibilitat de fer foc durant " *set anys* " cremant les armes utilitzades en aquest terrible conflicte global. La fusta ja no és la matèria primera de les armes modernes, però els " *set anys* " citats reflecteixen la intensitat d'aquesta guerra i la quantitat d'armes. A partir del 7 de març de 2021, només queden nou anys per al retorn de Crist; els últims 9 anys de la maledicció de Déu durant els quals tindrà lloc l'últim conflicte internacional; una guerra terriblement destructiva de vides i propietats. Segons el vers 12, els cadàvers russos seran enterrats durant " *set mesos* ".

Justícia divina terrible i implacable

Hi haurà molts cadàvers i Déu ens presenta a Ezequiel 9 amb una idea del salvatgisme massacrador que organitzarà. Perquè la tercera guerra mundial prevista per al període entre el 2021 i el 2029 és l'antitipus de la tercera ^{guerra} dirigida per Nabucodonosor contra l'antic Israel l'any 586. Això és el que el gran Déu creador va ordenar, frustrat i menyspreat pel seu poble a Ezequiel 9: 1 a 11:

“Ezech.9:1 Llavors va cridar amb una gran veu a les meves orelles: Apropieu-vos, vosaltres que heu de castigar la ciutat, cadascun amb el seu instrument de destrucció a la mà!

Ezequiel 9:2 I, vet aquí, sis homes venien pel camí de la porta superior del costat nord, cadascun amb el seu instrument de destrucció a la mà. Entre ells hi havia un home vestit de lli i que portava un estoig per escriure al cinturó. Van venir i es van quedar prop de l'altar de bronze.

Ezequiel 9:3 La glòria del Déu d'Israel s'aixecà del querubí sobre el qual estava i es va dirigir al llindar de la casa; i va cridar l'home vestit de lli i que portava un estoig al cinturó.

Eze. 9:4 El Senyor li digué: "Passa pel mig de la ciutat, pel mig de Jerusalem, i fes una marca al front dels homes que gemeixen i gemeixen per totes les abominacions que s'hi fan".

Ezequiel 9:5 I en el meu sentit, va dir a la resta: Passeu-lo darrere a la ciutat i colpejau; que el teu ull sigui sense pietat i no tinguis pietat!

Ezequiel 9:6 Mata i extermina els vells, els joves, les verges, els nens i les dones; però no us acosteu a ningú que tingui la marca; i comença amb el meu santuari! Van començar amb els ancians que estaven davant de la casa.

Eze.9:7 I els digué: -- Profaneu la casa i ompliu els patis de morts; Sortiu!... Van sortir i van colpejar a la ciutat.

Eze.9:8 Quan van colpejar, i encara em vaig quedar, vaig caure de cara i vaig cridar: Ah! Senyor Déu, destruiràs tot el que quedi d'Israel vessant la teva fúria sobre Jerusalem?

Eze.9:9 I em va dir: La iniquitat de la casa d'Israel i de Judà és gran, molt gran; la terra és plena d'assassinats, la ciutat està plena d'injustícia, perquè diuen: El Senyor ha abandonat la terra, el Senyor no veu res.

Eze.9:10 Jo tampoc no tindrè pietat ni tindrè pietat; Portaré les seves obres sobre els seus caps.

Eze. 9:11 I, vet aquí, l'home vestit de lli i amb una caixa d'escriptura a la faixa, va respondre aquesta resposta: He fet com m'has manat. »

No tots els que són assassinats per motius religiosos són màrtirs de la fe. Hi ha en aquesta categoria molts fanàtics disposats a donar la seva vida , possiblement, per la seva religió, però també per qualsevol ideologia política o d'un altre tipus. El veritable màrtir de la fe està, primer i exclusivament, en Jesucrist. Aleshores, es tracta, necessàriament, d'un elegit la vida del qual ofert en sacrifici només plau al Déu creador , si la seva mort ha estat precedida d'una vida conforme als seus requisits revelats per al seu temps.

Trobem ara, en el tema de la “^{6a} trompeta ” l'evocació del context moral dels temps posteriors a la guerra.

La irrepentència dels supervivents

Contràriament al que la majoria de la gent pensa i tem, per destructives que siguin, les armes nuclears no aniquilaran la humanitat; perquè els “*supervivents* ” romandran després del final del conflicte. Pel que fa a les guerres, Jesús va dir a Matt.24:6: “*Sentiràs de guerres i rumors de guerres: tingues cura de no t'angoixes, perquè aquestes coses han de passar. Però encara no serà el final.* »

L'aniquilació de la humanitat serà deguda a l'acció del Déu creador després del seu gloriós retorn en la persona de Jesucrist. Perquè els supervivents han de ser sotmesos a una prova final de fe. Des de l'any 1945, data del primer ús de les armes atòmiques, s'han dut a terme més de dues mil explosions realitzades per proves per les potències terrenals que les posseeixen; és cert, successivament, durant un període de 75 anys i la terra és immensa, encara que limitada, aguanta i suporta els cops que la humanitat li infligeix. En la propera guerra nuclear, al contrari, es produiran multitud d'explosions en un curt període de temps i la dispersió de la radioactivitat farà impossible la continuació de la vida a la terra. Amb el seu retorn, el diví Crist posarà fi al patiment de la humanitat rebel moribunda.

Vers 20: " *La resta d'homes que no van morir per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seves mans, per no adorar dimonis i ídols d'or, plata, llautó, pedra i fusta, que no veuen, ni escoltar, ni caminar; »*

Al vers 20, l'Esperit profetitza l'enduriment dels pobles supervivents. " *Els altres homes que no van ser assassinats per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seves mans* ". El " *segon ai* " anunciat a l'època de l'imperi constitueix efectivament una " *plaga* " divina, però precedeix els " *set últims* " que cauran sobre els pecadors culpables, després del final del període de gràcia d'Apocalipsi 15. Encara cal recordar-nos aquí que totes aquestes " *plagues* " castiguen l'agressió romana contra l'ordre del temps creat pel Déu Totpoderós Creador.

"... *no van deixar d'adorar els dimonis i els ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, que no poden veure, ni escoltar, ni caminar* ".

En aquesta enumeració, l'Esperit apunta a les imatges culturals de la fe catòlica que són objecte d'adoració per part dels seguidors d'aquesta religió idolàtrica. Aquestes efígies representen, primer, la "Verge Maria", i darrere d'ella, en gran nombre, sants més o menys anònims, perquè deixa a tothom molta llibertat per triar la seva santa preferida. El gran mercat està obert les 24 hores del dia. Oferim coixinets per a totes les aixelles, en tots els estils i mides. I aquest tipus de pràctiques irrita especialment el que va patir a la creu del Gòlgota; a més, la seva venjança serà terrible. I ja, després d'haver donat a conèixer el 2018 als seus càrrecs electes el seu poderós i gloriós retorn per a l'any 2030, a partir del 2019, va colpejar els pecadors de la terra amb un virus contagiós mortal. Això és només un petit senyal de la seva ira que ha de venir, però ja té l'eficàcia al seu costat, ja que ja li devem una ruïna econòmica sense precedents en la història del cristià originari. I quan són arruïnades, les nacions es barallen, després lluiten i lluiten.

El retret dirigit per Déu és tant més justificat perquè en l'aparició de Jesucrist, el veritable Déu va venir en la carn, entre els homes i allà com un d'ells, " *va veure, escoltar i comercialitzar* ", a diferència dels ídols tallats o modelats. que no pot fer-ho.

Vers 21: " *I no es van penedir dels seus assassinats, ni de la seva bruixeria, ni de la seva fornicació, ni dels seus robatoris.* »

Amb el vers 21 es tanca el tema. En evocar " *els seus assassinats* ", l'Esperit representa la llei letal del diumenge que en última instància requerirà la

mort dels observadors fidels del sant dissabte santificat per Déu. Citant " *els seus encantaments* ", apunta a les misses catòliques honorades per aquells que justifiquen el seu "diumenge", aquest fals dia del Senyor i autèntic "dia del sol" pagana. En recordar " *la seva impudència* ", l'Esperit assenyala la fe protestant com a hereva de la " *fornicació* " catòlica de la falsa " *profetessa Jezabel* " d'Apocalipsis 2:20. I imputant-los " *els seus robatoris* ", suggereix els robatoris espirituals realitzats, primer, contra ell mateix Jesucrist, a qui, segons Dan. 8:11, el rei papal " *pretava el perpetu* " sacerdoci i el seu títol legítim, justificat de " *Cap de l'Assemblea* ", d'Ef.5:23; però també, el seu ordre de « *temps i la seva llei* », segons Dan.7:25. Aquestes interpretacions altament espirituals no exclouen les aplicacions literals ordinàries, però van molt més enllà d'elles en el judici de Déu i les seves conseqüències per als autors culpables.

Apocalipsi 10 : el petit llibre obert

Retorn de Crist i càstig dels rebels

El petit llibre obert i les seves conseqüències

Retorn de Crist al final de la quarta espera adventista

Vers 1: " *Vaig veure un altre àngel poderós que baixava del cel, embolicat en un núvol; damunt del seu cap hi havia l'arc de Sant Martí, i el seu rostre era com el sol, i els seus peus com columnes de foc.* »

El capítol 10 simplement confirma la situació espiritual establerta fins aquell moment. Crist apareix sota l'aspecte del Déu de la santa aliança divina, sota la imatge de l' " *arc de Sant Martí* " donat després del diluvi a Noè i als seus descendents. Era un signe de la promesa de Déu de no destruir mai més la vida a la terra amb aigües torrencials. Déu complirà la seva promesa, però per boca de Pere va anunciar que la terra ara està « *reservada per al foc* »; una riuada de foc. La cosa només s'aconseguirà per al judici final del setè mil·lenni. El foc no ha acabat de destruir vides, però, perquè és una arma que Déu ja ha utilitzat contra les ciutats de la vall de Sodoma i Gomorra. En aquest capítol actual, l'Esperit il·lustra breument els esdeveniments posteriors al " ^{6è} *trompeta* ." El capítol s'obre amb la imatge del retorn gloriós del Crist venjador.

La profecia completament oberta

Vers 2: “ Tenia **un petit llibre obert** a la mà . Va posar el peu dret sobre el mar, i el peu esquerre sobre la terra; »

Des del començament del llibre, segons Apocalipsi 1:16, Jesús ve a lluitar contra els adoradors del " *sol* " divinitzat. El paper dels símbols es fa més clar: “ *la seva cara era com el sol* ” i què serà dels seus enemics, els adoradors del “ *sol* ”? Resposta: els seus passos, i ai d'ells! Perquè “ *els seus peus són com pilars de foc* ”. Es complirà, doncs, aquest verset de la Bíblia: « *Seieu a la meua dreta fins que faci dels vostres enemics els vostres peus* (Psa.110:1; Mt.22:44)». La seva culpa va augmentar pel fet que, abans del seu retorn, Jesús " *va obrir el petit llibre* " de l'Apocalipsi, des de 1844, desegellant el " *setè segell* " que encara el mantenia tancat a Apocalipsis 5:1 a 7. Entre 1844 i 2030, l'any del context tractat en aquest capítol 10, la comprensió i el significat del dissabte ha evolucionat a plena llum. A més, els homes d'aquesta època no tenen excusa quan decideixen no honrar-lo. Aleshores, l'Esperit Sant de Crist va " *obrir* " el " *petit llibre* " i els adoradors del *sol* no hi tenien res a veure. Al vers 2, s'il·lustra el seu destí. Per entendre el significat dels símbols de " *mar i terra* " que es troben en aquest vers, hem d'estudiar Apocalipsi 13 en què Déu els connecta amb dues " *bèsties* " espirituals que apareixeran en els 2000 anys de l'era cristiana. La primera « *bèstia, que s'aixeca del mar* », simbolitza el règim inhumà, per tant bestial, de la coalició de poders civils i religiosos, en la seva primera forma històrica de monarquies i papada catòlica romana. Aquestes monarquies estan simbolitzades per les “ *deu banyes* ” associades al símbol que designa Roma a Dan.7 per “ *la petita banya* ” i Apoc.12, 13 i 17 per “ *els set caps* ”. Aquesta « *bèstia* », segons el judici dels valors divins, mostra els símbols citats a Daniel 7: els imperis predecessors de l'imperi romà, en ordre invers al de Dan.7: *lleopard, ós, lleó* . " *La bèstia* " és per tant el mateix monstre romà de Dan.7:7. Però aquí, a Apoc. 13, el símbol de la « *banya petita* » papal, que succeeix a les « *deu banyes* », és substituït pel dels « *set caps* » de la identitat romana. I l'Esperit li imputa " *blasfèmia* ", és a dir, *mentides religioses*. La presència de " *corones* " a les " *deu banyes* " indica el moment en què les " *deu banyes* " de Dan.7:24 van començar a regnar. Per tant, també és el moment en què el " *petit banya* " o " *rei diferent* " està en si mateix actiu. Identificada " *La bèstia* ", la seqüela anuncia el seu futur. Actuarà lliurement durant " *un temps, vegades (2 vegades) i mig temps* ". Aquesta expressió designa

3 anys i mig profètics, o 1260 anys reals, a Dan.7:25 i Apoc.12:14; el trobem en forma de “ 1260 dies ”-anys o profètic “ 42 mesos ” a Apoc.11:2-3, 12:6 i Apoc.13:5. Però al vers 3 d'aquest capítol 13, l'Esperit anuncia que serà colpejada i « *com ferida de mort* », precisament per l'ateisme francès entre 1789 i 1798. I gràcies al Concordat de Napoleó I' « *la seva ferida mortal serà curat* .” Així, els qui no estimen la veritat divina podran continuar honrant les mentides que maten l'ànima i el cos.

Al final dels dies, apareixerà una imatge de la primera “ *bèstia que va pujar del mar* ”. Aquesta nova bèstia es distingeix pel fet que aquesta vegada “*suscitarà de la terra* ”. Basant-se en la imatge del Gènesi, on “ *la terra* ” surt del “ *mar* ”, subtilment, l'Esperit ens diu que aquesta segona “ *bèstia* ” va sortir de la primera, designant així l'anomenada Església catòlica reformada; definició exacta de la fe reformada protestant. L'any 2021, ja representa la potència militar més gran del planeta terra i ha estat una autoritat des de la seva victòria contra el Japó i l'Alemanya nazi el 1944-45. Es tracta, per descomptat, dels EUA, originàriament principalment protestants, però avui en gran part catòlics, a causa de la forta emigració hispànica acollida. En acusar-lo de fer “ *adorar la primera bèstia en la seva presència* ”, l'Esperit denuncia la seva herència del diumenge romà. Això demostra que les etiquetes religioses són enganyoses. La fe protestant moderna està tan lligada a aquesta herència romana que arribarà a promulgar una llei vinculant, fent obligatori el descans dominical sota pena de sancions: un boicot comercial inicialment i una condemna a mort, en definitiva. Diumenge és designat com la “ *marca* ” de l'autoritat de la “ *bèstia* ” romana, la primera “ *bèstia* ”. I el número “ 666 ” és la suma obtinguda amb les lletres del títol “VICARIVS FILII DEI”, el que l'Esperit anomena “ *el nombre de la bèstia* ”. Fes les matemàtiques, el número hi és:

VICIVILIIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Un aclariment important : la marca només es rep “ *a la mà* ” o “ *al front* ” en la mesura que “ *la mà* ” simbolitza l'obra, l'acció, i “ *el front* ” designa la voluntat personal de cada criatura lliure de la seva opcions com ens diu Ezé.3:8: “ *T'enduré el front perquè l'oposis al seu front* ”.

Aquí s'identifiquen clarament els futurs “ *remborets* ” de Jesucrist, el Jutge Diví Just. I subtilment, indicant la prioritat “ *peu dret* ” o “ *peu esquerre* ”, l'Esperit indica qui considera més culpable. El “ *peu dret* ” ardent és per a la fe catòlica papal romana a la qual Déu atribueix el *vessament de la sang* de “ *tots els que han estat assassinats a la terra* ”, segons Apocalipsi 18:24. Per tant, la seva prioritat per a la ira és merescuda. Llavors, igualment culpable, d'haver-la imitat al seu torn, en crear la “ *imatge* ” de la primera “ *bèstia* ” catòlica, la fe protestant, anomenada “ *la terra* ”, rep el foc del “ *peu esquerre* ” de Jesucrist venja així la sang dels darrers sants elegits que s'anava a vessar sense la seva intervenció salvadora.

Vers 3: “ *I va cridar amb una veu forta, com rugeix un lleó. Quan va cridar, els set trons van pronunciar les seves veus.* »

El secret amagat o segellat als versos 4 al 7, proclamat per " *la veu dels set trons* " ara es revela. Així, " *la veu* " de Déu es compara amb el so del " *tro* " associat al nombre " *set* " que simbolitza la seva santificació. Aquesta veu proclama un missatge amagat durant molt de temps i ignorat pels homes. Aquest és l'any del retorn en glòria del nostre diví i sublim Senyor Jesucrist. La data es va revelar als seus càrrecs electes el 2018; Aquesta és la primavera del 2030, en la qual, des de la mort expiatòria de Jesús el 3 i 30 d'abril, acabarà el tercer terç dels 2000 anys dels 6000 anys programats per Déu per a la seva selecció dels elegits.

Vers 4: " *I quan els set trons van pronunciar les seves veus, vaig anar a escriure; i vaig sentir una veu del cel que deia: Segella el que han dit els set trons i no ho escriguis.* »

En aquesta escena, Déu té dos objectius. La primera és que els seus elegits han de saber que Déu ha fixat un temps per a la fi del món; no és realment amagat, ja que depèn de la nostra fe en el programa dels 6000 anys profetitzats pels sis dies profans de les nostres setmanes. El segon objectiu és desanimar la recerca d'aquesta data fins al moment en què ella mateixa obre el camí a la comprensió. Això es va aconseguir, per a cadascuna de les tres proves adventistes útils per a la selecció i selecció dels elegits que es van trobar dignes de beneficiar-se de la justícia eterna ofert per Jesucrist, els anys 1843, 1844 i 1994.

Vers 5: " *I l'àngel, que vaig veure dret sobre el mar i sobre la terra, va alçar la mà dreta cap al cel* " .

En aquesta actitud del gran Jutge victoriós, els peus posats sobre els seus enemics, Jesucrist formularà un jurament solemne que el vingui divinament.

Vers 6: " *I va jurar per aquell que viu pels segles dels segles, que va crear el cel i les coses que hi ha en ell, la terra i les coses que hi ha, i el mar i les coses que hi ha, que "hi hauria més temps".* , '

El jurament de Jesucrist es fa en nom del Déu creador i s'adreça als seus elegits que honoren l'ordre del primer àngel d'Apocalipsis 14:7; això, demostrant a través de la seva obediència, el seu " *temor* " de Déu, observant el seu quart manament que dóna glòria al seu acte creador. L'afirmació " *que no hi hauria més temps* " confirma que en el seu programa Déu havia planejat les tres expectatives adventistes vanes de 1843, 1844 i 1994. Com ja he expressat, aquestes expectatives vanes van ser útils per tamisar els creients cristians. Perquè, tot i ser vanes, les seves conseqüències van ser per a aquells que van experimentar, dramàtiques i espiritualment mortals o, per als elegits, causes de la seva benedicció i la seva santificació per part de Déu.

Anunci de la 3a ^{gran} desgràcia profetitzada a Apocalipsis 8:13.

Vers 7: " *Però en els dies de la veu del setè àngel, quan toca (la trompeta), el misteri de Déu s'acompleix, tal com va anunciar als seus servents els profetes.* »

S'ha acabat el temps de construir dates profètiques. Els que van ser establerts per les dades profetitzades han complert el seu paper, per provar, successivament, la fe dels protestants el 1843-44, i la dels adventistes el 1994. Per tant, no hi haurà més dates falses, ni falses expectatives. ; les notícies, iniciades des del 2018, seran bones, i els elegits escoltaran, per a la seva salvació, el so de

la “ *setena trompeta* ” que marcarà la intervenció del Crist de la Justícia divina; el temps en què segons Apocalipsi 11:15: “ *el regne del món és lliurat al nostre Senyor i al seu Crist* ”, i per tant pres del diable.

Les conseqüències i els temps del ministeri profètic

Vers 8: “ *I la veu que vaig sentir des del cel em va tornar a parlar i em va dir: Vés, pren el llibret obert a la mà de l'àngel que està dret sobre el mar i sobre la terra.* »

Els versos 8 a 11 il·lustren l'experiència de la missió del servent encarregat de presentar la profecia codificada en llenguatge senzill.

Vers 9: “ *I vaig anar a trobar l'àngel i li vaig dir que em donés el llibret. I ell em va dir: Agafa'l i empassa'l; serà amarg per dins, però a la boca serà dolç com la mel.* ”.

En primer lloc, “ *els dolors de les entranyes* ” representen molt bé el sofriment i l'aflicció provocats pel rebuig de la llum proposada per part dels cristians rebels. Aquests sofriments arribaran al seu apogeu per a l'última prova de la fe, en el temps de la llei dominical, on la vida dels elegits serà amenaçada de mort. Perquè fins al final, la llum i els seus dipositaris seran lluitats pel dimoni i els seus dimonis celestes i terrestres, aliats conscients o inconscients d'aquest "Destructor", " *l'Abaddon o Apollyon* " d'Apoc.9:11. “ *La dolçor de mel* ” també representa perfectament la felicitat de comprendre els misteris de Déu que comparteix amb els seus veritables elegits assedegats de veritat. Cap altre producte a la terra concentra com aquest la seva dolçor naturalment dolça. Normalment, l'ésser humà aprecia i busca aquest sabor dolç que els resulta agradable. Així mateix, l'escollit de Crist busca en Déu la dolçor d'una relació amorosa i pacífica així com les seves instruccions.

En donar a la seva revelació "Apocalipsi" (= Revelació) “ *la dolçor de la mel* ”, l'Esperit de Déu la compara amb “ *el manà celestial* ” que tenia “ *el gust de la mel* ” i que nodria els hebreus, al desert, durant el 40 anys abans de la seva entrada a la terra promesa presa als cananeus. De la mateixa manera que un hebreu no hauria pogut sobreviure sense consumir aquest “ *manà* ”, des de l'any 1994, final dels “ *cinc mesos* ” profetitzats a Apocalipsis 9:5-10, la fe adventista només sobreviu nodrint-se d'aquest darrer espiritual profètic “ *menjar* ” (Mt.24:45) “ *preparat per al temps propi de la vinguda gloriosa*” de Jesucrist. Aquest ensenyament que el Déu de la veritat em dóna per realitzar només aquest dissabte al matí a l' ^{hora} 4 del 16 de gener de 2021 (però 2026 per a Déu) hauria estat útil per respondre a qui em va preguntar un dia sobre l'estudi de les profecies “ *Què hi ha per a mi?*” » La resposta de Jesús és breu i senzilla: vida espiritual per fugir de la mort espiritual. Si l'Esperit no pren la imatge d'un “ *pastís* ”, sinó només “ *la dolçor de la mel* ”, és perquè la vida física de l'hebreu es preocupava d'aquest aliment “ *manà* ”. Pel que fa a l'Apocalipsi, el menjar és només per a l'esperit dels elegits. Però, en aquesta comparació, apareix com a necessària, indispensable i exigida pel Déu vivent com a condició per al manteniment de la vida espiritual. I aquest requisit té sentit, perquè Déu no va preparar aquest menjar perquè fos ignorat i menyspreat pels seus servents dels últims dies. Constitueix

l'element més santificat des del sacrifici de Jesucrist i l'última forma i compliment final del Sant Sopar"; Jesús donant els seus escollits per menjar, el seu cos i la seva instrucció profètica.

Vers 10: “ *Vaig agafar el rotllet de la mà de l'àngel i el vaig empassar; A la meua boca era dolç com la mel, però quan me l'havia empassat, se'm va omplir l'interior d'amargor.* »

En l'experiència viscuda, el criat va descobrir en la solitud la llum enlluernadora profetitzada per Jesús i, de fet, va trobar, en primer lloc, “ *la dolçor de la mel* ”, un plaer agradable comparable a la dolça dolçor de la mel. Però la fredor mostrada pels membres i professors adventistes a qui volia presentar-la va produir en el meu cos autèntics dolors abdominals anomenats colitis. Així doncs, testifico del compliment espiritual i literal d'aquestes coses.

Tanmateix, una altra explicació fa referència a l'època final en què s'il·lumina la llum profètica. Comença en temps de pau, però acabarà en temps de guerra i terror assassí. Dan.12:1 ho va profetitzar com “ *un temps de problemes, com no ha estat des que les nacions van començar fins aquest temps* ”; això és suficient per causar “ *dolor a les entranyes* ”. Sobretot perquè llegim a Lm.1:20: “ *Jahvè, mira la meua angoixa! Em bullen les entranyes, el meu cor s'altera dins meu, perquè he estat rebel. Fora l'espasa ha fet estralls, dins la mort.* » També a Jer.4:19: “ *Les meves entranyes ! Les meves entranyes : pateixo dins el meu cor, el meu cor batega, no puc callar; perquè escoltes, ànima meua, el so de la trompeta, el crit de la guerra.* » L'amargor de les “ *interiors* ” fa una comparació entre la missió adventista final i la que va ser confiada al profeta Jeremies. En ambdues experiències, els càrrecs electes treballen en l'hostilitat ambiental dels governants rebels del seu temps. Jeremies i els darrers veritables adventistes denuncien els pecats comesos pels líders civils i religiosos del seu temps i, en fer-ho, la ira dels culpables es torna contra ells, fins a la fi del món marcada pel retorn en glòria de Jesucrist, el “ *Rei dels reis i Senyor dels senyors* ” d'Apocalipsis 19:16.

El final d'una primera part de l'Apocalipsi

En aquesta primera part, hem trobat el pròleg i els tres temes paral·lels, les Cartes adreçades als àngels de les set Esglésies, els set segells o signes dels temps i les sis trompetes o càstigs d'advertència despertats per la indignació de Déu.

Vers 11: “ *I em van dir: Has de tornar a profetitzar sobre molts pobles, nacions, llengües i reis.* »

El vers 11 confirma tota la cobertura dels últims 2000 dels 6000 anys del programa preparat de Déu. En arribar al temps del gloriós retorn de Jesucrist, l'evocació de la profecia reprendrà la visió general de l'era cristiana al capítol 11 sota un tema diferent: “ *Has de profetitzar **de nou** sobre molts pobles, nacions, llengües i reis* ”.

Obertura de la segona part de l'Apocalipsi

En aquesta segona part, en paral·lel visió general de l'època cristiana, l'Esperit apuntarà a esdeveniments importants ja esmentats a la primera part del llibre, però aquí, a la segona part, ens revelarà el seu judici d'una manera més desenvolupada sobre cadascun d'aquests temes. De nou, cada capítol utilitzarà símbols i imatges diferents però sempre complementaris. És a través de l'agrupació de tots aquests ensenyaments que la profecia identifica els subjectes objectiu. Des del llibre de Daniel, aquest principi de paral·lelització dels capítols de les profecies ha estat aplicat per l'Esperit Revelador, com podeu veure.

Apocalipsi 11, 12 i 13

Aquests tres capítols recorren paral·lelament l'època de l'època cristiana, il·luminant diferents esdeveniments, però que sempre romanen molt complementaris. Resumiré, després detallaré, els temes.

Apocalipsi 11

Regnat papal – Ateisme nacional – La setena trompeta

Versos 1 a 2: El regnat de 1260 anys del fals profeta papal catòlic: El perseguidor.

Versos 3 a 6: durant aquest regnat intolerant i perseguidor " *els dos testimonis* " de Déu, les sagrades escriptures de les dues aliances, seran afligits i perseguits, per " *la bèstia* ", la coalició religiosa romana aliada amb les monarquies d'Europa occidental. .

Els versos 7 al 13 tenen com a tema " *la bèstia que s'aixeca de l'abisme* " o, la "Revolució Francesa" i el seu ateisme nacional que apareix per primera vegada en la història de la humanitat.

Els versos del 15 al 19 tindran com a tema un desenvolupament parcial de la " *setena trompeta* ".

El paper del regnat papal

Vers 1: " *I em van donar una canya com una vara, dient: Aixeca't i mesura el temple de Déu, l'altar i els qui s'hi adoran.* »

El temps objectiu és un moment de càstig revelat per la paraula " *vareta* ". El càstig es justifica " *per culpa del pecat* " restaurat civilment des del 321 i religiosament des del 538. Des d'aquesta segona data, el pecat ha estat imposat pel règim papal simbolitzat aquí per " *la canya* " que designa " *el fals profeta que ensenya la mentida* " a Isa. .9:13-14. Aquest missatge representa el de Dan.8:12: " *l'exèrcit va ser lliurat amb el perpetu a causa del pecat* ", en el qual, " *l'exèrcit* " designa l'Assemblea cristiana, " *el perpetu* ", el sacerdoci de Jesús retirat pel règim papal, i " *pecat* ", l'abandonament del dissabte des de l'any 321. Això és només la repetició d'un missatge repetit moltes vegades en diferents aspectes i símbols. Confirma el paper punitiu que Déu va donar a l'establiment del règim papal romà. El verb " *mesurar* " significa "jutjar". El càstig és, per tant, el resultat del judici de Déu contra " *el temple. de Déu* ", l'Assemblea col·lectiva de Crist, l'"*altar*" símbol de la creu del seu sacrifici, i " *els que hi veneren* ", és a dir, els cristians que reclamen la seva salvació.

Vers 2: " *Però el pati exterior del temple, deixeu-lo fora, i no el mesureu; perquè ha estat donat a les nacions, i trepitjaran la ciutat santa durant quaranta-dos mesos.* »

La paraula important d'aquest vers és " *fora* ". Només denota la fe superficial del catolicisme romà interessat en la imatge del seu regnat de 1260 anys-dia presentat aquí com " *42 mesos* ". " *La ciutat santa* " imatge dels veritables elegits " *serà trepitjada per les nacions* " aliades amb el règim dèspota papal o els reis dels regnes europeus " *que cometen adulteri amb* " la catòlica " *Jezabel* " durant el seu llarg regnat intolerant de 1260. anys reals entre 538 i 1798. En aquest vers, Déu marca la diferència entre la fe veritable i la falsa basant-se en el simbolisme del santuari hebreu: el tabernacle de Moisès i el temple construït per Salomó. Trobem en ambdós casos, a " *la cort, fora del temple* ", ritus religiosos carnals: l'altar dels sacrificis i la conca de les ablucions. La veritable

santedat espiritual es troba dins del temple: al lloc sant on hi ha: el canelobre amb set llums, la taula dels 12 pans de la proposició i l'altar de l'encens col·locat davant el vel que amaga el lloc santíssim, imatge del cel on Déu s'asseu al seu tron reial. La sinceritat dels candidats a la salvació cristiana només és coneguda per Déu, i a la terra, la humanitat és enganyada per la religió de façana " *externa* " que la fe catòlica romana representa per primera vegada en la història de la religió cristiana de la nostra època.

La Sagrada Bíblia, la paraula de Déu, perseguida

Vers 3: “ *Donaré als meus dos testimonis poder de profetitzar, vestits de sac, mil dos-cents seixanta dies.* »

Durant aquest llarg regnat aquí confirmat en la forma " *1260 dies* ", la Bíblia simbolitzada pels " *dos testimonis* " serà parcialment ignorada fins a l'època de la Reforma quan fins i tot serà perseguida per les lligues catòliques favorables als papes que sostenen amb espases. . La imatge " *vestida de sac* " designa un estat d'aflicció que la Bíblia aguantarà fins al 1798. Perquè al final d'aquest període, l'ateisme revolucionari francès la cremarà en llocs públics, intentant també destruir-la per complet.

Vers 4: “ *Aquests són les dues oliveres i els dos canelobres que estan davant del Senyor de la terra.* »

Aquestes “ *dues oliveres i dos canelobres* ” són els símbols de les dues aliances successives que Déu ha organitzat en el seu pla de salvació. Dues dispensacions religioses consecutives portant el seu Esperit el llegat del qual és la Bíblia i els seus textos de les dues aliances. El projecte de les dues aliances va ser profetitzat en Zac.4:11 a 14, per “ *dues oliveres col·locades a la dreta i a l'esquerra del canelobre* ”. I ja, abans dels «*dos testimonis* » del verset 3, Déu va dir d'ells en el testimoni de Zacaries: « *Aquests són els dos fills de l'oli que estan davant del Senyor de tota la terra.* » En aquest simbolisme “ *oli* ” designa l'Esperit diví. “ *El candelabre* ” profetitza Jesucrist que en el cos humà portarà la llum de l'Esperit en la seva santificació (= 7) i en difondrà el coneixement entre els homes, de la mateixa manera que el candelabre simbòlic difon la llum cremant l'oli contingut en el seu” *set gerros* .

Nota : “ *El canelobre* ” amb “ *set* ” llums es centra al gerro central; això, com la meitat de la setmana que fa, el 4t^{dia} de la setmana de Pasqua, el dia en què, per la seva mort expiatòria, Jesucrist va fer “ *cessar el sacrifici i l'ofrena* ”, el ritu religiós hebreu, d'acord amb el pla diví profetitzat a Dan.9:27. El “ *canelobre* ” de set llums també portava un missatge profètic.

Vers 5: “ *Si algú vol fer-li mal, de la seva boca surt foc i devora els seus enemics; i si algú els vol fer mal, s'ha de matar així.* »

Aquí, com a Apocalipsi 13:10, Déu confirma als seus veritables elegits la seva prohibició de castigar-se pel mal fet a la Bíblia i la seva causa. És una acció que es reserva exclusivament per a ell. Els mals sortiran de la boca del Déu creador. Déu s'identifica amb la Bíblia que anomenem “ *paraula de Déu* ”, de manera que qui el fa mal l'ataca directament.

Vers 6: “ *Tenen poder de tancar el cel, perquè no plogui en els dies de la seva profecia; i tenen el poder de convertir les aigües en sang i de colpejar la terra amb tota mena de plagues, sempre que vulguin.* »

L'Esperit cita fets relatats a la Bíblia. En el seu temps, el profeta Elies va obtenir de Déu que no caigués pluja si no fos per la seva paraula; davant ell Moisès va rebre de Déu el poder de canviar les aigües en sang i de colpejar la terra amb 10 plagues. Aquests testimonis bíblics són tant més importants perquè en els darrers dies, el menyspreu de la paraula escrita i inspirada de Déu serà castigat per plagues del mateix tipus, segons Apoc.16.

L'ateisme nacional de la Revolució Francesa

Les llums fosques

Vers 7: “ *Quan hagin acabat el seu testimoni, la bèstia que puja de l'abisme els farà la guerra, els vencerà i els matarà.* »

L'Esperit ens revela aquí, una cosa important a tenir en compte; la data de 1793 marca el final del testimoni bíblic, però per a qui? Pels seus enemics de l'època que havien perseguit la Bíblia rebutjant la seva autoritat divina en matèria de suport a la fe; és a dir, els monarques, els aristòcrates monàrquics, el règim papal catòlic romà i tot el seu clergat. En aquesta data, Déu també condemna els falsos creients protestants que a la pràctica ja no tenen en compte els seus ensenyaments. A Dan. 11:34, en el seu judici, Déu els imputa " **hipocresia** ": " *En el moment en què cauran, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en la hipocresia* . » Només es completa la primera part del testimoniatge de la Bíblia, perquè el 1843, el seu paper reprendrà una importància vital convidant els electes a descobrir les profecies adventistes. L'establiment de l'ateisme nacional a França apuntarà a la Bíblia i intentarà fer-la desaparèixer. L'abundant ús sagnant de “la seva guillotina” la converteix en una nova “ *bèstia* ” que, aquesta vegada, havia de “ *aixecar-se de l'abisme* ”. Amb aquest terme manllevat de la història de la creació a Gènesi 1:2, l'Esperit ens recorda que si Déu, el seu Creador, no hagués existit, no s'hauria desenvolupat cap vida a la terra. “ *L'abisme* ” és el símbol de la terra privada d'habitant, quan és “ *sin forma i buida* ”. Va ser així “ *al principi* ”, segons Gen.1:2, i ho tornarà a ser durant “ *mil anys* ”, a la fi del món, després del retorn gloriós de Jesucrist, que és el tema que segueix això en aquest capítol 11. Aquesta comparació amb el caos original és ben merescuda per a un règim republicà que neix en el caos polític i el més gran desordre. Perquè els homes rebels saben unir-se per destruir però estan molt dividits sobre les formes que s'haurien de donar a la reconstrucció. Aquest testimoni ofereix llavors la demostració del fruit que pot donar la humanitat quan està totalment separada de Déu; privat de la seva acció benèfica.

Però anomenant-lo “ *abisme* ”, l'Esperit del creador Déu també suggereix el context i l'estat de la creació original de la nostra terra. Així, apuntant-nos al primer dia d'aquesta creació, ens mostra una terra submergida en la “ *fosc* ” absoluta, ja que en aquell moment Déu encara no havia donat a la terra la llum de cap estrella. I aquesta idea connecta espiritualment aquesta “ *bèstia que s'aixeca de l'abisme* ” amb el “ *quart segell* ” d'Apocalipsis 6:12 descrit com un “ *sol negre com una tela de sac* ”. La connexió també s'estableix amb la “ *4a trompeta* ”

d'Apocalipsi 8:12 descrita per la " *vaga del terç, del sol, del terç de la lluna i del terç de les estrelles* ". A través d'aquestes imatges, l'Esperit li atribueix un caràcter especialment " **fosc** ". Tanmateix, és en aquest aspecte i en aquest estat " **fosc** " que França glorificarà els seus lliurepensadors donant-los el títol de " **il·lustració** ". Aleshores recordem les paraules de Jesucrist citades a Mt.6:23: " *Però si el vostre ull és dolent, tot el vostre cos estarà en les tenebres. Aleshores, si la llum que hi ha en vosaltres és foscor, quina gran serà aquesta foscor!* » Així, el pensament lliure fosc va a la guerra contra l'esperit religiós i aquest nou esperit **llibertari** s'estendrà al llarg del temps i s'estendrà pel món occidental... anomenat cristià i mantindrà la seva influència malvada fins a la fi del món. Amb la Revolució Francesa, la "foscor" es va instal·lar a perpetuïtat amb el pecat. Perquè, amb ell, apareixen els llibres escrits pels filòsofs del lliure pensament; que la vincula amb el "pecat" que caracteritza Grècia en les profecies de Daniel 2-7-8. Aquests nous llibres competiran amb la Bíblia i aconseguiran sufocar-la, en gran mesura. La " *guerra* " denunciada és, doncs, sobretot ideològica. Després de la Revolució i després de la Segona Guerra Mundial, aquesta foscor agafarà l'aspecte del màxim humanisme contrastant i trencant així amb la intolerància originària, però la " *guerra* " ideològica continua. Els humans occidentals estaran disposats a sacrificar-ho tot per aquesta "llibertat". De fet, sacrificaran les seves nacions, la seva seguretat, i no s'escaparan de la mort planejada per Déu.

Vers 8: " *I els seus cadàvers estaran a la plaça de la gran ciutat, que s'anomena, en sentit espiritual, Sodoma i Egipte, fins i tot on el seu Senyor va ser crucificat.* »

Els " *cadàvers* " citats són els dels " *dos testimonis* " els primers atacants dels quals també van ser executats a la " *plaça* " de la mateixa " *ciutat* ". Aquesta " *ciutat* " és París, i el " *lloc* " citat es va anomenar, successivament, "plaça Lluís XIV", "plaça Lluís XV", "plaça de la Revolució", i designa l'actual "plaça de la Concòrdia". L'ateisme no fa cap favor a cap forma religiosa. Les víctimes guillotines són colpejades precisament per la seva filiació religiosa. I tal com ensenya el missatge de la " *4a trompeta* ", els objectius són la llum veritable (sol), el fals col·lectiu (lluna) i qualsevol missatger religiós individual (estrella). A més, s'accepten certes formes religioses corruptes amb la condició que compleixin les normes de l'ateisme dominant. Alguns sacerdots reben així el nom de "desfrocats" en burla. The Spirit compara París, la capital francesa, amb " *Sodoma* " i " *Egipte* ". Els primers fruits de la llibertat van ser els excessos sexuals acompanyats de la ruptura de les convencions socials i familiars tradicionals. Aquesta comparació tindrà conseqüències tràgiques al llarg del temps. L'Esperit ens diu que aquesta ciutat patirà el destí de " *Sodoma* " i el de " *Egipte* ", que s'ha convertit per a Déu en el símbol típic del pecat i de la rebel·lió contra ell. Aquí es confirma el vincle establert anteriorment amb el " *pecat* " filosòfic " *grec* " denunciat a Daniel 2-7-8. Per entendre bé aquesta estigmatització divina del pecat grec, tinguem en compte el fet que, intentant utilitzar paraules filosòfiques per presentar l'Evangeli als habitants d'Atenes, l'apòstol Pau va fracassar i va ser expulsat del lloc. És per això que el pensament filosòfic continuarà sent l'enemic del Déu creador. Amb el temps i fins al seu final, aquesta ciutat anomenada "París" mantindrà, i testimoniarà amb aquestes accions, l'exactitud de la seva comparació amb aquests

dos noms, símbols del pecat sexual i religiós. Darrere del seu nom "París", s'amaga l'herència dels "Parisii", una paraula l'origen celta de la qual significa "els de la caldera", un nom dramàticament profètic. En època romana el lloc era un reducte dels adoradors pagans d'Isis, la deessa dels egipcis, precisament, però també, la imatge escènica i cínica de París, fill del rei de Troia, el vell Príam. Autor d'adulteri amb la bella Helena, esposa del rei grec Menelau, serà responsable d'una guerra amb Grècia. Després d'un setge sense èxit, els grecs es van retirar, deixant un enorme cavall de fusta a la platja. Pensant que era un déu grec, els troians van portar el cavall a la ciutat. I al mig de la nit, acabada el vi i la festa, els soldats grecs van sortir dels cavalls i van obrir les portes a les tropes gregues que tornaven en silenci; i tots els habitants de la ciutat foren massacrats, des del rei fins al súbdit més baix. Aquesta acció troiana provocarà la pèrdua de París en els darrers dies perquè, ignorant la lliçó, repetirà els seus errors fent que els seus enemics que havia colonitzat s'instal·lin al seu territori. Abans de prendre el nom de París, la ciutat s'anomenava "Lutèce" que significa "pantà pudent"; tot el programa del seu trist destí. La comparació amb " *Egipte* " està justificada ja que en adoptar el règim republicà, França esdevé oficialment el primer règim pecador del món occidental. Aquesta interpretació serà confirmada en Apoc.17:3 pel color " *escarlata* " de la " *bèstia* ", imatge de les coalicions monàrquiques i republicanes dels darrers dies, construïda sobre el model de França. En dir: « *fins i tot on el seu Senyor va ser crucificat* », l'Esperit estableix la comparació entre el rebuig de la fe cristiana de l'ateisme francès i el rebuig nacional jueu del Messies Jesucrist; perquè les dues situacions són idèntiques i tindran les mateixes conseqüències i els mateixos fruits de la impietat i la iniquitat. Aquesta comparació continuarà en els versos següents.

En anomenant la seva capital " *Egipte* ", Déu compara França amb el faraó, model típic de resistència humana oposada a la seva voluntat. Mantindrà aquesta posició rebel fins a la seva destrucció. No hi haurà mai cap penediment per part seva. Anomenant « *el mal bé i el bo mal* », cometrà els pitjors pecats execrats per Déu; això anomenant "llums", els pensadors "foscos" que van fundar "els seus drets humans", que s'oposen als drets de Déu. I per molts pobles, el seu model serà imitat, fins i tot, l'any 1917, per la poderosa Rússia que la destruirà d'un tret atòmic en el moment de la " *sisena trompeta* ", que és el que va profetitzar el seu nom "Parisii" en el celta. llengua, que significa "els del calder". Per tant, romandrà fins al seu final incapaç de veure Déu en les proves que l'arruïnaran fins al punt de destruir-la. Perquè l'ha apuntat i no la deixarà anar fins que no estigui més.

Vers 9: « *Tres dies i mig, els homes d'entre els pobles, les tribus, les llengües i les nacions veuran els seus cadàvers, i no permetran que els seus cadàvers siguin posats en una tomba.* »

A França, el poble va entrar a la Revolució el 1789, i el 1793, va executar el seu rei i després la seva reina, tots dos decapitat públicament a la gran plaça central de la ciutat anomenada successivament "Place Louis XV", "Place de la Révolution" i actualment, "place de la Concorde". En atribuir " *tres dies i mig* " al moment de l'acció destructiva, l'Esperit sembla incloure la Batalla de Valmy on el 1792, els revolucionaris es van enfrontar i derrotar als exèrcits reialistes dels

regnes europeus que van atacar la França republicana inclosa Àustria, casa de la família d'origen de la reina Maria Antonieta. Per entendre l'origen d'aquest odi, cal tenir en compte que 1260 anys d'abusos de tota mena per part de la coalició papal-reial van acabar irritant el poble francès explotat, maltractat, perseguit i completament arruïnat. Els dos últims regnats de Lluís Atenció! La República no és ni serà una benedicció per a França. Fins al seu final, en la seva cinquena forma, suportarà les malediccions de Déu i ella mateixa cometrà els errors que la provocaran la caiguda. Aquest règim sanguinari, des dels seus orígens, es convertirà en el país dels "drets humans" i de l'humanisme que acabarà defensant els culpables i frustrarà, per la seva injustícia, la víctima. Fins i tot acollirà els seus enemics i els instal·larà al seu territori, imitant, en el pitjor, el famós exemple de la ciutat de Troia famosa per la introducció del cavall de fusta deixat pels grecs, com s'ha vist anteriorment.

Vers 10: " *I per causa d'ells els habitants de la terra s'alegraran i s'alegraran, i s'enviaran regals els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar els habitants de la terra.* »

En aquest vers, l'Esperit apunta al moment en què, com la gangrena o el càncer, el mal filosòfic francès es propagarà i es propagarà com una plaga a altres nacions occidentals. Marca "el signe dels temps" amb el " *6è segell* "; aquella on el " *sol es torna negre com un sac de crins de cavall* ": la llum de la Bíblia desapareix, ofegada pels llibres filosòfics dels lliurepensadors.

En la lectura espiritual, a diferència de " *els ciutadans del regne del cel* " que defineixen els elegits de Jesús, " *els habitants de la terra* " designen els protestants nord-americans i, en general, els humans rebels davant Déu i la seva veritat. La gent dels regnes europeus i encara més americans mira cap a França. Allà, un poble aixafa la seva monarquia i la religió cristiana catòlica que amenaça el poble que llegeix la Bíblia, els " *dos testimonis* ", amb els " *torments* " del seu "infern"; veritables " *torments* " que tanmateix només es reserven per al judici final, per aniquilar els falsos religiosos que ells mateixos fan servir enganyosament aquest tipus d'amenaça, segons Apocalipsi 14:10-11. També els estrangers, víctimes dels mateixos abusos fora de França, esperen beneficiar-se d'aquesta iniciativa. Això, tant més, que amb el suport francès concedit per Lluís XVI, al món, uns anys abans, els nous Estats Units d'Amèrica del Nord van trobar la seva independència, alliberant-se de la dominació d'Anglaterra. La llibertat està en moviment i aviat guanyarà molta gent. Com a senyal d'aquesta amistat, " *s'enviaran regals l'un a l'altre* ". Un d'aquests obsequis va ser el regal francès als nord-americans de l'"Estàtua de la Llibertat" erigida el 1886 a una illa enfront de Nova York. Els nord-americans van tornar el gest oferint-li una rèplica que, erigida el 1889, es troba a París en una illa al mig del Sena prop de la Torre Eiffel. Déu apunta a aquest tipus de do que revela el compartir i l'intercanvi que constitueix la maledicció de **la llibertat excessiva** que pretén ignorar les seves lleis espirituals.

Vers 11: " *I després dels tres dies i mig, l'esperit de vida de Déu va entrar en ells, i es van posar dempeus; i una gran por es va apoderar dels qui els veien.* »

El 20 d'abril de 1792 França va ser amenaçada per Àustria i Prússia i va enderrocar el seu rei, Lluís XVI, el 10 d'agost de 1792. Els revolucionaris van guanyar a Valmy el 20 de setembre de 1792. El rei Lluís XVI va ser guillotinat el 21 de gener de 1793. El dictador Robespierre i els seus amics van ser guillotïnats el 28 de juliol. 1794. La "Convenció" va ser substituïda pel "Directori" el 25 d'octubre de 1795. Els dos "Terrors" de 1793 i 1794 junts només van durar un sol any. Entre el 20 d'abril de 1792 i el 25 d'octubre de 1795, trobo amb força precisió aquest període de « *tres dies i mig* » profetitzat o « tres i mig » anys reals. Però crec que la durada també porta un missatge espiritual. Aquest període representa mitja setmana, que pot evocar una al·lusió al ministeri terrenal de Jesucrist que va durar precisament "tres dies i mig profètics" i va acabar amb la mort del Messies Jesucrist. L'Esperit compara la seva acció amb la de la Bíblia, els seus « *dos testimonis* », que també van actuar i ensenyar abans de ser cremats a la plaça de la Revolució de París. Per aquesta comparació, la Bíblia, aquesta fe, s'identifica amb Jesucrist, que és, en ella, crucificat de nou i " *perforat* " com s'indica a Apocalipsis 1:7. La riuada de sang va acabar aterrint el poble francès. A més, després d'executar el seu líder de la Convenció dels sanguinaris, Maximilien Robespierre, i els seus amics Couthon i Saint-Just, les execucions sumeràries i sistemàtiques es van aturar. L'Esperit de Déu va despertar la set espiritual dels homes i la pràctica de la religió va tornar a ser legal, i sobretot, lliure. El saludable "temor de Déu" ha tornat a aparèixer i l'interès per la Bíblia s'ha tornat a manifestar, però fins a la fi del món serà combatut i competit per llibres filosòfics escrits per lliurepensadors el model grec dels quals està a l'avantguarda les seves diverses formes.

Vers 12: " *I van sentir una veu del cel que els deia: Pugeu aquí; I van pujar al cel en el núvol; i els seus enemics els van veure.* »

Aquesta declaració divina s'aplica als " *dos testimonis* " bíblics després de 1798.

La comparació amb Jesús continua, perquè va ser ell a qui van veure els seus escollits (després del profeta Elies) pujar al cel davant la seva mirada. Però, al seu torn, actuaran de la mateixa manera els seus escollits del temps final. Els seus enemics també els veuran pujar al cel en el núvol on Jesús els atraurà cap a si. El suport que Déu dona a la seva causa és el mateix, per a Jesucrist, el seu elegit, i en aquest context de la Revolució Francesa, la Bíblia després de 1798. Per confirmar el final de la durada profetitzada de " *1260 dies* "-anys, en 1799, el papa Pius VI va morir empresonat a Valence-sur-Rhône, fent possible, entre 1843-44 i 1994, un llarg període de pau. 150 anys profetitzats com " *cinc mesos* " a Apocalipsis 9:5-10. La mort de Lluís XVI, el cessament de la monarquia i la mort d'un papa presoner suposa un cop mortal a la intolerància religiosa de " *la bèstia que s'aixeca del mar* " en Apoc. 13:1-3. El Concordat del Directori cura la seva ferida però ja no es beneficia del suport reial destruït, ja no perseguirà fins al moment del final quan la intolerància protestant apareixerà sota el nom de " *la bèstia que s'aixeca de la terra* " a Apo. 13:11.

Vers 13: " *En aquella hora hi va haver un gran terratrèmol, i la desena part de la ciutat va caure; Set mil homes van morir en aquest terratrèmol, i la resta es van espantar i van donar glòria al Déu del cel.* »

En aquesta època (*aquesta hora*) es va acomplir, en forma espiritual, el “ *terratrèmol* ” ja profetitzat per la realització del de Lisboa el 1755, referit al tema del “ *sisè segell* ” d'Apo 6,12. Segons l'Esperit de Déu, la ciutat de París va perdre “ *una desena part* ” de la seva població. Però un altre significat pot afectar segons Dan.7:24 i Apoc.13:1, la desena part de les “ *deu banyes* ” o regnes cristians occidentals subjectes al catolicisme papal romà. França, considerada per Roma com “la filla gran” de l'Església Catòlica Romana, va caure en l'ateisme, la va privar del seu suport i va arribar a destruir la seva autoritat. La quarta ^{trompeta} ho va revelar, “ *la tercera part del sol és colpejada* ”; el missatge “ *set mil homes van ser assassinats en aquest terratrèmol* ” confirma la cosa dient: una multitud (*mil*) d’ “ *homes* ” religiosos (*set*: santificació religiosa de l'època), van ser assassinats en aquest terratrèmol polític social.

Vers 14: “ *El segon ai ha passat. Heus aquí, el tercer ai arriba ràpidament* ”.

Així, l'intens vessament de sang va reanimar la por de Déu, i el “Terror” va cessar, substituït per l'imperi de Napoleó I i l’ “ *àguila* ” anunciant les tres últimes “ *trompetes* ”, tres “ *grans desgràcies* ” per als habitants de la terra. Atès que l'anunci segueix la Revolució Francesa de 1789 a 1798, “ *la segona desgràcia* ” que se li atribueix al vers 14 no la pot afectar directament. Però per a l'Esperit, és la manera de dir-nos que una nova forma de la Revolució Francesa apareixerà just abans del retorn en glòria de Jesucrist. Tanmateix, segons Apocalipsi 8:13, el “ *segon ai* ” es refereix clarament al tema del 6^è. *trompeta* d'Apoc.9:13 que, precisament, “ *matarà un terç dels homes* ” abans que Jesucrist torni a venjar la injusta condemna dels seus sants fidels servents exterminant els seus enemics mortals, els últims rebels. Podem entendre que com la massacre provocada pels revolucionaris francesos, Déu organitzi la matança de la Tercera Guerra Mundial, aquesta vegada nuclear, que reduirà considerablement el nombre d'habitants de la terra, abans de la seva eliminació completa que la restituirà a l'estat original de “ *abisme* ”, després de la intervenció destructiva final de Jesucrist.

El doble significat de “ *segon ai* ” connecta la *quarta trompeta* amb la *sisena* per una raó espiritual. L'estructura de l'Apocalipsi separa el temps de l'era cristiana en dues parts. En el primer, “ *la desgràcia* ” castiga els culpables castigats abans de 1844 i en el segon, els castigats després de 1844, just abans de la fi del món. Ara, les dues accions punitives comparteixen el significat que Déu dóna al seu quart càstig a Levític 26:25: “ *Enviaré l'espasa que venjarà el meu pacte* ”. El primer càstig va recaure sobre les persones que no van rebre el missatge de la Reforma, l'obra preparada per Jesús per als seus elegits, i el segon, sobre aquells que no van respondre a la demanda de Déu de completar aquesta Reforma a partir de 1843. La llum revelada per la qual Déu construeix aquesta Reforma permanent serà presentada fins a l'hora en què s'acabi el temps de gràcia.

Recollint les coses i les accions que Déu va atribuir als homes de la Revolució Francesa de 1789 a 1795, trobem les que pot atribuir als homes occidentals dels darrers dies. Trobem el mateix menyspreu, la mateixa impietat i odi a les ordenances religioses i als qui les ensenyen; comportament que aquesta vegada resulta de l'extraordinari desenvolupament de la ciència i la tecnologia. Durant els anys de pau, l'ateisme i la falsa religió es van apoderar del món

occidental. Déu té, doncs, una bona raó per oferir-nos, per a aquest tema, una doble lectura; el comportament dels “ *supervivents* ” marca la diferència principal entre l'època revolucionària i l'època científica dels últims dies de la humanitat. Per ser més clar, segons Apocalipsi 11:11 al 13, “ *els supervivents* ” de la primera lectura que es refereix a la “ *quarta trompeta* ” “ *es van penedir* ”, mentre que “ *els supervivents* ” de la segona que es refereix a la “ *sisena trompeta* ” “ *es van penedir no* ”, segons Apoc.9:20-21.

El tercer “ *gran ai* ” (pels pecadors): el retorn gloriós de Crist Justiciari

Vers 15: “ *El setè àngel va tocar. I hi va haver grans veus al cel que deien: Els regnes del món estan encomanats al nostre Senyor i al seu Crist; i regnarà pels segles dels segles.* »

L'últim tema del capítol és el de la “ *setena trompeta* ” que designa, us recordo, el moment en què el Déu creador invisible es fa visible als ulls dels seus enemics confirmant Apo.1:7: “ *Mireu, ve amb els núvols i tots els ulls ho veuran; fins i tot els que la van perforar* ”. « *Els que el van traspasar* », els qui van traspasar Jesús, són els seus enemics de tots els períodes de l'era cristiana, inclosos els de l'última. El van traspasar, perseguint els seus fidels deixebles, sobre els quals va declarar: “ *En la mesura que heu fet aquestes coses a un d'aquests germans meus més petits, m'heu fet a mi* (Mt.25:40).” Des del cel s'alcen les veus fortes per celebrar l'esdeveniment. Aquests són els habitants del cel que ja s'han expressat per celebrar l'expulsió del cel del dimoni i dels seus dimonis per part del Crist victoriós, anomenat “ *Miquel* ” en Ap 12,7-12. Prenen part de l'alegria de elegit, al seu torn alliberat i victoriós per Jesucrist. La història del pecat terrenal s'acabarà per falta de pecadors destruïts per la boca del diví Crist. El diable, “ *príncep d'aquest món* ”, segons Jesús, perd la possessió del món pecador destruït per Déu. Es quedarà mil anys més a la terra desolada sense fer mal a ningú, mentre espera la seva eliminació total en el judici final amb tots els altres pecadors que Déu ressuscitarà amb aquest propòsit.

La Gran Felicitat Celestial dels elegits redimits per la sang de Jesucrist

Vers 16: “ *I els vint-i-quatre ancians, que s'asseien davant Déu als seus trons, es van arrossegar amb la cara i van adorar Déu* ”.

Els elegits han entrat al regne celestial de Déu, asseguts en trons a la presència de Déu, regnaran o jutjaran els malvats segons Apocalipsis 20:4. Aquest vers evoca el context del començament celestial dels redimits a Rev.4. Aquest vers presenta la forma que hauria de prendre el veritable culte a Déu. La postració, agenollar-se, boca avall, és la forma legitimada per Déu.

Vers 17: “ *Dient: Et donem gràcies, Senyor Déu Totpoderós, que és i que vas ser, perquè has pres possessió del teu gran poder i has posseït el teu regne.* »

Els redimits renoven el seu agraïment i es postren davant Jesucrist, « *el Déu Totpoderós que és i que era* » « **i que ha vingut** », com va anunciar Apocalipsis 1:4. « *Has comprès el teu gran poder* » al qual has renunciat per salvar els teus elegits i has expiat amb la teva mort el preu dels seus pecats en el teu ministeri d'« *anyell* »; “ *l'Anyell de Déu que lleva els pecats del món* ”. Has “

pres possessió del teu regne ”; el context suggerit és, de fet, aquell on l'Esperit es va emportar a Joan a Apocalipsis 1:10; la història de l'Assemblea de Crist a la terra és en el passat. En aquesta fase, les “ set assemblees ” estan darrere dels càrrecs electes. El regnat de Jesús, objecte de l'esperança de la fe dels elegits, s'ha fet realitat.

Vers 18: “ *Les nacions estaven enutjades; i ha arribat la teva ira, i ha arribat el moment de jutjar els morts, de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, els petits i els grans, i destruir els que destrueixen la terra. »*

Trobem en aquest vers 18 informació molt útil sobre la seqüència d'esdeveniments profetitzats . El ^{6è} *trompeta* morta un terç dels homes són “ *Les nacions estaven irritades* ”, i davant els nostres ulls, el 2020-2021, assistim a les causes d'aquesta irritació: el Covid-19 i la ruïna econòmica provocada, l'agressió islàmica i, de seguida, l'ofensiva russa amb els seus aliats. Després d'aquest terrible i destructiu conflicte, després de la promulgació de la llei dominical per la “ *bèstia de la terra* ”, és a dir, la coalició protestant i catòlica de supervivents americans i europeus, Déu va vessar sobre ells “ *les set últimes plagues de la seva ira* ”. descrit a Rev.16. En el moment del setè, Jesús va aparèixer per salvar els seus elegits i destruir els caiguts. Després ve el programa preparat per als “ *mil anys* ” del setè mil·lenni. Al cel, segons Apocalipsi 4:1, el judici dels malvats tindrà lloc: “ *i ha arribat el moment de jutjar els morts* ”. Els sants obtenen la seva recompensa: la vida eterna promesa per Jesucrist als seus elegits. Finalment aconseguen l'estrella del matí i la corona promesa als elegits que van resultar vencedors en la batalla de la fe: “ *per recompensar els vostres servents els profetes* ”. Déu recorda aquí la importància de la profecia per a totes les edats (Segons 2 Pet.1:19) i més particularment en els últims dies. “*Els sants i els que temen el teu nom* ” són els que van respondre positivament als missatges dels tres àngels d'Apoc.14:7 al 13; del qual el primer recorda la saviesa que consisteix a témer-lo, a obeir-lo i a no discutir els seus manaments, dient: « *Temeu Déu i doneu-li glòria* », en el seu aspecte de Déu creador, « *perquè ha arribat l'hora del seu judici, i adoreu aquell qui va fer el cel, el mar, la terra i les fonts de les aigües* ”.

Vers 19: “ *I el temple de Déu al cel es va obrir, i l'arca de la seva aliança va aparèixer al seu temple. I hi va haver llamps, i veus, i trons, i un terratrèmol i una gran calamarsa. »*

Tots els temes evocats en aquest llibre de l'Apocalipsi convergeixen cap a aquest moment històric del gran retorn gloriós del nostre diví Senyor Jesucrist. Aquest vers s'adreça al context on es compleixen i conclouen els temes següents:

Rev.1: Adventisme:

Vers 4: “ *Joan a les set esglésies que hi ha a Àsia: gràcia i pau per part d'aquell que és, i que era i ha de venir, i dels set esperits que estan davant del seu tron* ” .

Vers 7: “ **Mireu, ve amb els núvols** . *I tots els ulls ho veuran, fins i tot els qui l'han travessat; i totes les tribus de la terra ploraran per ell. Sí. Amén!* »

Vers 8: " *Jo sóc l'alfa i l'omega, diu el Senyor Déu, el que és, el que era i el que ha de venir, el Totpoderós.* »

Vers 10: " *Jo estava en l'Esperit el dia del Senyor, i vaig sentir darrere meu una veu forta, com el so d'una trompeta "* .

Apo.3: La setena assemblea: final de l'era " Laodicea " (= persones jutjades).

Apocalipsi 6:17: El gran dia de la ira de Déu contra els humans rebels " perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui pot resistir? »

Apo.13: " la bèstia que s'aixeca de la terra " (coalició protestant i catòlica) i la seva llei dominical; Vers 15: " I se li va donar fer viure la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés, i que fossin matats tots els qui no l'adessin. »

Apo.14: Els dos temes de " la collita " (la fi del món i el rapte dels elegits) i " la verema " (les massacres dels falsos pastors pels seus seguidors seduïts i enganyats).

Apocalipsi 16: Vers 16: " el gran dia de la batalla Armagedon "

En aquest vers 19, trobem la fórmula clau de la intervenció directa i visible de Déu, « *i hi va haver llamps, veus, trons, un terratrèmol* », ja citat a Apoc.4:5 i 8:5. Però aquí l'Esperit afegeix « *i gran pedregada* »; una " *calamarsa* " amb la qual acaba el tema de la setena de les " *set últimes plagues* " d'Apocalipsis 16:21.

El context del retorn de Jesucrist està doncs marcat per l'últim tema adventista que porta aquesta vegada , a la primavera de 2030, la veritable salvació ofert als elegits, obtinguda per la sang vessada per Jesucrist. És l'hora del seu enfrontament amb els rebels que es preparen per matar els seus escollits que rebutgen el diumenge romà i mantenen la seva fidelitat pel dissabte santificat per Déu des de la primera setmana de la seva creació del món. El " *sisè segell* " d'Apocalipsi 6 il·lustra el comportament i la consternació d'aquests rebels atrapats pel Senyor en l'acte intencionat de genocidi dels seus beneïts i estimats elegits. El tema del desacord es planteja en aquest vers 19. Es refereix a la llei divina conservada a l'" *arca del testimoniatge* " al lloc santíssim del tabernacle i al " *temple* " hebreu. L'arca deu el seu prestigi i la seva santedat altíssima només perquè conté les taules de la llei gravades pel dit de Déu mateix, en persona, en presència de Moisès, el seu fidel servent. La Bíblia ens permet entendre què provoca el terror dels rebels en el moment del retorn de Jesucrist. Perquè això és el que declaren els versos 1 a 6 del Salm 50:

" Salm d'Asaf. Déu, Déu, YaHWéH, parla i convoca la terra, des de la sortida del sol fins a la posta del sol. Des de Sió, bellesa perfecta, Déu brilla. Ell ve, Déu nostre, no es queda en silenci; Davant d'ell hi ha un foc devorador, al seu voltant una violenta tempesta . Ell crida al cel de dalt i a la terra per jutjar el seu poble : Recull a mi els meus fidels, que han fet un pacte amb mi per sacrificar! -I el cel declararà la seva justícia , perquè Déu és el jutge. »

En un context de terror, els rebels veuran el text del quart dels deu manaments de Déu mostrat al cel amb lletres de foc. I a través d'aquesta acció divina, sabran que Déu els condemna a la primera i a la " *segona mort* ".

Aquest darrer vers del tema de la " *setena trompeta* " revela i confirma la importància que Déu dóna a la seva llei desafiada pel fals cristianisme rebel. La llei divina ha estat menyspreada amb el pretext d'una suposada oposició de llei i gràcia. Aquest error és el resultat d'una lectura errònia de les paraules fetes per l'apòstol Pau a les seves cartes. Així que aquí dissiparé el dubte aportant explicacions clares i senzilles. A Rom.6, Pau contrasta els que estan " *sota la llei* " amb els que estan " *sota la gràcia* ", només pel context del seu temps quan comença la nova aliança. Amb la fórmula « *sota la llei* », designa els jueus de l'antiga aliança que rebutgen la nova aliança basada en la justícia perfecta de Jesucrist. I designa els càrrecs electes que entren en aquesta nova aliança per la fórmula " *amb la llei* ". Perquè aquest és el benefici aportat per la gràcia, en nom de la qual Jesucrist, en l'Esperit Sant, ajuda el seu escollit i l'ensenya a estimar i obeir la santa llei divina. En obeir-lo, està llavors " *amb la llei* " i, en estar " *sota la gràcia* ", tampoc no està " *sota la llei* ". Recordo de nou que Pau diu de la llei divina que és « *santa i que el manament és just i bo* »; el que comparteixo amb ell en Jesucrist. Mentre Pau castiga el pecat, buscant convèncer els seus lectors que ja no han de pecar mentre estiguin a Crist, els rebels moderns utilitzen els seus textos per contradir-lo fent de Jesucrist, que diuen ser, un " ministre del pecat " establert per Roma 7 de març de 321. Mentre Pau va declarar a Gàl. 2:17: " *Però mentre busquem ser justificats per Crist, si nosaltres mateixos fóssim trobats pecadors, Crist seria ministre del pecat? Lluny d'això! » Fixem-nos en la importància de la precisió, " no n'hi ha prou ", que condemna la concepció religiosa de la falsa fe rebel cristiana moderna, i això des del 7 de març de 321, data en què el " *pecat* " romà va entrar a la fe cristiana occidental i oriental per l'autoritat d'un emperador romà pagà, Constantí¹.*

En aquest context de la " *setena trompeta* " s'acaben els primers sis mil anys reservats per Déu per a la seva selecció dels elegits terrenals, en el seu projecte global de set mil anys. Aleshores s'obre el setè mil·lenni, o " *mil anys* " d'Apoc.20, dedicat al judici celestial dels rebels pels elegits redimits per Jesucrist, el tema d'Apoc.4.

Apocalipsi 12 : El Gran Pla Central

**La dona – L'agressor romà – La dona al desert – Parèntesis: una lluita al cel
– La dona al desert – La Reforma – L'ateisme-
La resta adventista**

La dona vencedora, núvia de Crist, Anyell de Déu

Vers 1: “ *Un gran senyal va aparèixer al cel: una dona embolicada pel sol, amb la lluna sota els seus peus i una corona de dotze estrelles al cap.* »

Aquí de nou, diversos temes se succeeixen en diverses pintures o escenes. La primera taula il·lustra l'Assemblea Escollida que es beneficiarà de la victòria de Jesucrist, el seu únic Cap, segons Efesios 5:23. Sota el símbol d'una "dona", la "núvia" de Crist està envoltada del "sol de justícia" profetitzat a Mal.4:2. En doble aplicació, "la lluna" símbol de la foscor és "sota els seus peus". Aquests enemics són històricament i en ordre cronològic, els jueus de l'antiga aliança, i els cristians caiguts, catòlics, ortodoxos, protestants i adventistes, de la nova. Al cap, "una corona de dotze estrelles" simbolitza la seva victòria en l'aliança amb Déu, el 7, amb l'home, el 5, que significa el número 12.

La dona perseguida abans de la victòria final

Vers 2: “ *Estava embarassada, i va cridar, en part i amb dolors de part.* »

Al vers 2, els "dolors de part" evocuen la persecució terrenal que va precedir el temps de la glòria celestial. Aquesta imatge va ser utilitzada per Jesús a Joan 16:21-22: “ *Una dona quan pareix s'entrista, perquè ha arribat la seva hora; però quan va donar a llum el nen, ja no recorda el patiment, per l'alegria que té pel fet que un home hagi nascut al món. Per tant, ara també esteu tristos; però et tornaré a veure i el teu cor s'alegrarà, i ningú no t'eliminarà la teva alegria.* »

El pagan perseguidor de les dones: Roma, la gran ciutat imperial

Vers 3: “ *I encara va aparèixer un altre senyal al cel; i, vet aquí, era un gran drac vermell, que tenia set caps i deu banyes, i als seus caps set diademes.* »

El vers 3 identifica el seu perseguidor: el diable, és clar, però actua mitjançant poders terrenals carnals que persegueixen els elegits, segons la seva voluntat. En la seva acció, utilitza dues estratègies successives; el del "drac" i el de la "serp". El primer, el del "drac", és l'atac obert emprat per la Roma imperial pagana. Trobem així els símbols ja vists a Dan.7:7 on Roma va aparèixer

amb l'aparença d'un quart animal monstruós amb " *deu banyes* ". El context pagan es confirma amb la presència de les " *diademes* " que aquí es col·loquen sobre els " *set caps* ", símbol de la ciutat romana segons Apo.17. Aquesta precisió mereix tota la nostra atenció, perquè ens indica, cada vegada que es presenta aquesta imatge, la ubicació de les " *tiars* ", el context històric profetitzat.

El perseguidor religiós de les dones: Roma catòlica papal

Vers 4: " *La seva cua va arrossegar un terç de les estrelles del cel i les va llançar a la terra. El drac es va posar davant de la dona que estava a punt de donar a llum, per devorar el seu fill quan va donar a llum.* »

Aquest vers rep, sota nous símbols, el missatge d'Apocalipsis 11:1 a 3 on la Roma papal està autoritzada per Déu, sota el títol de " *vara* ", a " *trepitjar sota els peus la ciutat santa durant 42 mesos* ".

A Daniel, les " *deu banyes* " de l'imperi romà havien de ser succeïdes pel " *petit bany* " papal (des del 538 fins al 1798). Aquesta successió es confirma aquí a Apocalipsis 12, al vers 4.

El terme " *cua* " que apunta a la falsa " *profetessa Jezabel* " d'Apocalipsis 2:20, il·lustra aquesta successió de la Roma religiosa papal falsament cristiana. L'acusació citada a Dan.8:10 es renova aquí. Les víctimes dels seus trucs i seduccions, dignes de la « *serp* » del Gènesi, són trepitjades sota el símbol de les « *estrelles del cel* » o, sota el títol de « *ciutadans del regne del cel* » que Jesús atribueix als seus deixebles. . " *El tercer està arrossegat a la seva caiguda* ". El tercer no es cita pel seu significat literal sinó, com a tot arreu en la profecia, com una part important del nombre total de cristians provats. Les víctimes fins i tot poden superar aquesta proporció en un terç literal.

Vers 5: " *Ella va donar a llum un fill, que havia de governar totes les nacions amb vara de ferro. I el seu fill va ser arrossegat a Déu i al seu tron.* »

En una doble aplicació, la profecia recorda com el diable va lluitar contra la causa del Messies des del seu naixement fins a la seva mort victoriosa. Però aquesta victòria és la del primogènit després del qual triomfaran tots els seus escollits, per continuar la mateixa lluita fins a aconseguir la victòria final. En aquell moment, rebent un cos celeste, compartiran amb ell, el seu judici dels malvats i és allà que junts, " *pastoraran les nacions amb una vara de ferro* " que donarà el veredictes dels " *torments dels segona mort* " del judici final. L'experiència de Crist i la dels seus elegits es fonen en una única experiència comuna, i la imatge del " *nen elevat a Déu i al seu tron* ", per tant, al cel, és la de la "alliberament" terrenal dels elegits s'aconseguirà l'any 2030, amb el retorn del Crist venjador. Seran alliberats dels " *dolors de part* ". El *nen* és el símbol d'una conversió cristiana autèntica i reeixida i victoriosa.

Vers 6: " *I la dona va fugir al desert, on tenia un lloc preparat per Déu, perquè hi pogués ser alimentada durant mil dos-cents seixanta dies.* »

L'Assemblea perseguida és pacífica i desarmada, la seva única arma és la Bíblia, la paraula de Déu, l'espasa de l'Esperit, només pot fugir davant els seus agressors. El vers 6 recorda el temps del regnat papal perseguidor per profètics " *1260 dies* ", o 1260 anys reals segons el codi d'Ezé.4:5-6. Aquest temps és per a la fe cristiana un temps de proves doloroses suggerit per la menció de la paraula "

desert ” on és “dirigida per Déu”. Així, ella comparteix l'aflicció dels “ *dos testimonis* ” d'Apocalipsi 11:3. A Dan.8:12, aquesta sentència divina es va formular així: “ *l'exèrcit va ser lliurat amb el perpetu a causa del pecat* ”; el pecat realitzat per l'abandonament del respecte al dia de descans sabàtic des del 7 de març de 321.

Obertura del parèntesi: una lluita al cel

Vers 7: “ *I hi va haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar,*

L'anunciat rapte dels sants mereix una explicació que l'Esperit ens presenta entre una mena de parèntesi. Això serà possible gràcies a la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. Aquesta victòria es va confirmar després de la seva resurrecció, però l'Esperit ens revela aquí les conseqüències que va tenir per als habitants del cel que es van fregar amb els dimonis i el mateix Satanàs fins aquest moment.

Molt important : aquest conflicte celestial que va romandre invisible als ulls humans il·lumina el sentit de les enigmàtiques paraules pronunciades per Jesús quan era a la terra. En Joan 14:1-3, Jesús va dir: “ *No es turbi el vostre cor. Creu en Déu, i creu en mi. Hi ha moltes cases a la casa del meu Pare. Si no fos així, t'ho hauria dit. us prepararé un lloc . I quan vagi i us prepari un lloc , tornaré i us portaré amb mi, perquè allà on sóc jo també estigueu vosaltres.* » El signficat donat a la “ preparació ” d'aquest “ lloc ” apareixerà en el vers que segueix.

Vers 8: “ *Però no eren forts, i el seu lloc ja no es trobava al cel.* »

Aquesta guerra celestial no té res en comú amb les nostres guerres terrenals; no provoca morts immediatament, i els dos camps enfrontats no són iguals. El gran Déu creador que es presenta en l'aspecte humil i fraternal de l'arcàngel “ *Miquel* ” és tot i així el Déu totpoderós davant del qual totes les seves criatures s'han de prosternar i obeir. Satanàs i els seus dimonis són aquelles criatures rebels, que només obeeixen sota coacció, i finalment, no poden resistir-se i es veuen obligats a obeir, quan el gran Déu els expulsa del cel per la seva omnipotència. Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va ser temut pels àngels dolents que el van obeir i van testimoniar que ell era realment el “ *Fill de Déu* ” del projecte diví, designant-lo així.

En aquest verset l'Esperit especifica: « *Ja no es trobava el seu lloc al cel* ». Aquest “ *lloc* ” ocupat pels rebels celestials en el regne de Déu havia de ser alliberat perquè aquest regne celestial pogués ser “ *purificat* ” i “ *preparat* ” per rebre els elegits de Crist el dia de la seva última batalla contra els rebels terrenals durant la seva vinguda. en glòria. És aleshores quan, portant els seus elegits amb ell, “ sempre estaran amb ell, allà on sigui ” o, en el cel purificat així “ *preparat* ” per rebre'ls. La porció de la terra serà llavors una desolació del tipus profetitzat per la paraula “ *profund* ” des de Gènesi 1:2. A la llum d'aquesta lluita, el projecte salvador diví s'il·lumina i cada paraula clau del seu pla revela el seu significat. Aquest és el cas d'aquests versos citats a Heb.9:23: « *Per tant, era necessari, ja que les imatges Les coses que hi ha als cels s'havien de purificar d'aquesta manera, si les coses celestials eren per sacrificis més excel·lents que aquests.* »

Així, el “ sacrifici més excel·lent ” necessari va ser el de la mort voluntària del Messies anomenat Jesús, ofert per expiar els pecats dels seus elegits, però sobretot, per obtenir per a les seves criatures i per a ell mateix el legítim dret legal de condemnar a mort els rebels celestials i terrestres. És d'aquesta manera que el “ *santuari celestial* de Déu va ser “ *purificat* ”, primer i després, al retorn del Crist victoriós, serà el torn de la terra que designa com el seu “ *esmbori dels peus* ”, però no com el seu “ santuari ” a Isa.66:1-2: “ Això diu el Senyor: *El cel és el meu tron i la terra és l'esmbori dels meus peus* . Quina casa em podríeu construir i a quin lloc em donaríeu per viure? Totes aquestes coses les ha fet la meua mà, i totes s'han fet, diu el Senyor. Aquest és aquell a qui miraré: al que pateix i és dèbil d'esperit, al qui tem la meua paraula. »; o, segons Ezequiel 9:4, sobre “ *els que sospiren i gemegen a causa de les abominacions* ” comeses.

Vers 9: “ *I el gran drac va ser expulsat, aquella serp antiga, anomenada dimoni i Satanàs, que enganya tota la terra: va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell.* »

Els éssers celestials van ser els primers a beneficiar-se de la neteja espiritual realitzada pel Crist victoriós. Va expulsar del cel el dimoni i els seus dimonis angèlics que van ser “ *colmesos* ” durant dos mil anys a la terra. El diable coneix així “ *el temps* ” que li queda personalment i als seus dimonis per actuar contra els sants escollits i la veritat divina.

Nota : Jesús no només va revelar el caràcter de Déu a la humanitat, sinó que també va presentar aquest personatge formidable que és el dimoni del qual l'antiga aliança deia poc, deixant-lo gairebé ignorat. Des de la victòria de Jesús contra el diable, la lluita entre els dos camps s'ha intensificat a causa del tancament dels dimonis que ara viuen de manera invisible entre els homes de la terra i en tota la nostra dimensió terrestre que inclou els planetes i les estrelles del cel. Aquests són els únics extraterrestres de la nostra dimensió terrestre.

Us he de recordar aquí que la correcta comprensió del projecte d'estalvi global del programa dissenyat per Déu és un privilegi exclusiu reservat als seus elegits. Perquè la falsa fe es reconeix perquè sempre s'equivoca en les seves interpretacions del seu projecte. Això s'ha demostrat des que els jueus que van donar al Messies van profetitzar a les Sagrades Escriptures el paper de portar l'alliberament carnal, mentre que Déu només havia planejat un alliberament espiritual; el del pecat. Així mateix, avui, la falsa fe cristiana espera amb el retorn de Jesucrist, l'establiment del seu regne i del seu poder a la terra; coses que Déu no ha posat en el seu programa tal com ens ensenya la seva revelació profètica. Al contrari, la seva gloriosa vinguda marcarà el final de la seva vida, que continua sent la portadora dels seus pecats i de tota la seva culpa cap a ell.

L'escollit de Crist sap que la vida lliure va començar al cel i que després del parèntesi terrenal fet necessari per a la perfecta demostració del seu amor i de la seva justícia, el Déu creador allargarà la vida de les seves criatures que romanen fidels al cel i a la terra, eternament en la seva forma celestial. Els rebels celestials i terrenals hauran estat llavors jutjats, destruïts i aniquilats.

El regne del cel és alliberat

Vers 10: “ *I vaig sentir una veu forta al cel que deia: Ara ha arribat la salvació, el poder, el regne del nostre Déu i l'autoritat del seu Crist; perquè ha estat abatut l'acusador dels nostres germans, que els acusava dia i nit davant nostre Déu.* »

Aquest “ *Ara* ” té com a objectiu la data del 7 i 30 d'abril, primer dia de la setmana següent al dimecres 3 d'abril, en què Jesús, acceptant la creu, va vèncer el dimoni, el pecat i la mort. Aquell primer dia de la setmana va declarar a Maria: “ *No em toquis; Encara no he pujat al meu Pare* ”. La seva victòria encara s'havia d'oficiar al cel i des d'aleshores, amb el seu poder diví, sota el seu redescobert nom angèlic “ *Miquel* ”, va perseguir el dimoni i els seus dimonis del cel. Cal destacar la cita “ *l'acusador dels nostres germans, el que els va acusar davant nostre Déu dia i nit* ”. Ens revela la immensa fraternitat universal del camp de Déu que comparteix el rebuig del camp rebel amb els elegits de la terra. Qui són aquests “ *germans* ”? Els del cel i els de la terra, com Job, que és lliurat parcialment al diable per demostrar-li que les seves “ acusacions ” són infundades.

Vers 11: “ *El van vèncer a causa de la sang de l'Anyell i a causa de la paraula del seu testimoni, i no van estimar la seva vida tant com per témer la mort.* »

El patró discutit en aquest vers es troba en el missatge de l'era “ *Esmirna* ”, i aquest missatge indica l'estàndard de fe requerit per Jesucrist per a totes les edats profetitzades fins al seu retorn gloriós.

La victòria de “ *Miquel* ”, el nom diví celestial del nostre Salvador Jesucrist, justifica les seves declaracions solemnes fetes a Mt.28:18 al 20: “ *Jesús va venir i els va parlar així: Tota autoritat m'ha estat donada al cel i a la terra. Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a observar tot allò que us he manat. I vet aquí, jo estic amb vosaltres sempre, fins a la fi del món.* »

Així, en la fundació de la seva primera aliança, Déu va revelar a Moisès la història dels orígens de la nostra dimensió terrenal, però només a nosaltres, que estem vivint els darrers dies de la humanitat, ens revela la comprensió del seu projecte de salvació global, mitjançant tancant el parèntesi de l'experiència del pecat terrenal que haurà durat sis mil anys. Per tant, compartim amb Déu l'expectativa d'una reunió eterna de tots els seus fidels elegits celestials i terrenals. Per tant, és un privilegi electe centrar la nostra atenció en el cel i els seus habitants. Per la seva banda, no han deixat d'interessar-se pel destí dels elegits i la nostra història terrenal, des de la Creació fins a la fi del món, tal com està escrit a 1Co 4,9: « *Per Déu, sembla jo, ens ha fet, els apòstols, l'últim dels homes, en certa manera condemnats a mort, ja que hem estat un espectacle per al món, per als àngels i per als homes.* »

La situació de la terra empitjora

Vers 12: “ *Alegreu-vos, doncs, cels i els qui habiteu al cel. Ai de la terra i del mar! Perquè el dimoni ha baixat a vosaltres amb gran ira, sabent que té poc temps.* »

Els “ *habitants del cel* ” van ser els primers a “ *alegrar-se* ” de la victòria de Crist. Però la contrapartida d'aquesta alegria és l'intensificació de la “ *desgràcia* ”

" per als "habitants de *la terra* ". Perquè el diable sap que està condemnat a mort en llibertat condicional i que té "*poc temps* " per actuar en contra del seu pla de salvació. Les accions realitzades durant 2000 anys pel campament demoníac confinat a la terra són totes revelades per Jesucrist en la seva Revelació o Apocalipsi. Aquest és el tema d'aquest treball que us escric. I des del 2018, els elegits de Jesucrist comparteixen aquest coneixement de la fi del temps reservat al diable per a la seva tasca de seducció; acabarà a la primavera del 2030 amb el gloriós retorn del seu diví Mestre. El parèntesi d'aquest tema es tanca amb el vers 12.

Tancant el parèntesi de la lluita al cel

Repremsió del tema de la dona conduint al desert

Vers 13: "*Quan el drac va veure que havia estat llençat a la terra, va perseguir la dona que havia donat a llum el nen mascle.* »

Aquest parèntesi permet que l'Esperit prengui el tema del regnat papal del vers 6. El terme "*drac* " en aquest vers encara designa el mateix diable, Satanàs. Però la seva lluita contra la "*dona* " té lloc a través de l'acció romana, successivament, imperial, després papal.

Vers 14: "*I les dues ales de la gran àguila foren donades a la dona perquè volés al desert, al seu lloc, on es nodreix durant un temps, i temps i mig temps, lluny del cara de la serp.* »

En aquest vers 14, reprenem el missatge indicant la durada del regnat papal en forma de "tres anys i mig", "*un temps, temps i mig temps* ", ja utilitzat a Dan.7:25. En aquesta represa, es revelaran nous detalls en una seqüència cronològica d'esdeveniments. Cal tenir en compte un detall: "*el drac* " del vers 4 és substituït per la "*serp* " de la mateixa manera que el "*drac* " del vers 3 és substituït per la "*cua* ". Els termes « *serp i cua* » ens revelen un canvi de tàctica activa que Déu, la « *gran àguila* », inspira al diable i als seus dimonis. Després de l'agressió oberta del "*drac* " segueix l'enginy i la mentida religiosa de la "*serp* " que es compleix amb el regnat papal de 1260 anys profetitzats. L'esment de la "*serp* " permet a Déu proposar-nos una comparació amb les circumstàncies del pecat original. Així com Eva va ser seduïda per "*la serp* " a través de la qual parlava el diable; "*la dona* ", "*la núvia* " de Crist, està sotmesa a la prova de les paraules mentideres que el diable li presenta a través de "*la boca* " dels seus agents del catolicisme papal romà.

Vers 15: "*I la serp va fer sortir aigua de la seva boca com un riu darrere de la dona, per treure-la vora el riu.* »

El vers 15 il·lustra la persecució catòlica a la qual està sotmesa la fe cristiana infidel; com "*l'aigua d'un riu* " que "*emporta* " tot allò al seu abast. La "*boca* " papal catòlica romana va llançar les seves lligues catòliques fanàtiques i cruels contra els seus oponents religiosos. La realització perfecta d'aquesta acció és la creació del cos de "dracs" per part de Lluís XIV assessorat pel bisbe Le Tellier. Aquest cos militar, creat per perseguir la resistència pacífica protestant, pretenia "*entrenar* " tots els febles i mansos elegits de Crist en els seus dogmes,

obligant-los a triar entre convertir-se al catolicisme o ser conduïts a la captivitat o a la mort després d'horribles abusos i tortures. .

Vers 16: “ *I la terra va ajudar la dona, i la terra va obrir la boca i va engolir el riu que el drac havia llençat de la seva boca.* »

L'Esperit ens ofereix dues interpretacions superposades per a aquest únic vers. Tingueu en compte que " *la dona* " i " *la terra* " són aquí dues entitats diferents, i que " *la terra* " pot simbolitzar la fe protestant o la terra literal, el sòl del nostre planeta. Això donarà a aquest vers dues interpretacions que se succeeixen cronològicament en la revelació divina.

1er missatge: fals protestantisme bestial : En ordre cronològic, primer, “ *la dona* ” correspon a la descripció pictòrica dels pacífics protestants de la Reforma la “ *boca* ” oficial dels quals (la de Martí Luter el 1517) denunciava els pecats catòlics; que justificava el seu nom: “protestants” són aquells que protesten contra la injustícia religiosa catòlica que pecca contra Déu i mata els seus veritables servidors. Un altre component hipòcrita del protestantisme simbolitzat per la paraula “ *terra* ” també va obrir la seva “ *boca* ” per denunciar la fe catòlica, però va agafar les armes i els seus violents cops “ *engoleixen* ” una part important dels lluitadors de les lligues catòliques. La paraula " *terra* " simbolitza aquí els famosos "hugonots", lluitadors protestants de les Cévennes, i els de fortalises militars com La Rochelle durant les "guerres de religions" en què Déu no va ser ni servit ni honorat pels dos grups de persones oposades combatents.

2n missatge: l'espasa venjadora de l'ateisme nacional francès . En segona lectura, i per ordre cronològic, aquest vers 16 revela com la Revolució Francesa s'empassarà completament l'agressió papal de les monarquies catòliques. Aquest és el missatge principal d'aquest vers. I és el que Déu dona al paper del “ ^{4t} *trompeta* ” d'Apocalipsis 8:12, i “ *bèstia que s'aixeca de l'abisme* ” d'Apocalipsis 11:7, en analogia amb Lev.26:25, ve, diu Déu, com “ *una espasa, per venjar la meva aliança* ”. ” traït per pecadors catòlics rebels. Aquesta imatge es basa en el càstig del rebel “ *Core* ” a Nombres 16:32: “ *La terra va obrir la boca i els va engolir a ells i les seves cases, amb tota la gent de Coré i tots els seus béns* ”. En perfecta harmonia amb la revelació divina i la realització històrica, aquesta imatge comparativa recorda el rebuig de la llei divina per part dels rebels en ambdues situacions.

L'últim enemic del drac : la resta de dones adventistes

Vers 17: “ *I el drac es va enfadar amb la dona i va anar a fer guerra contra la resta de la seva descendència, que guarden els manaments de Déu i que tenen el testimoni de Jesús.* »

Passant en silenci els 150 anys d'activitat dels protestants colpejats per la maledicció divina, tema de la “ *5a trompeta* ”, l'Esperit evoca la darrera lluita terrenal del diable i els seus secuaces celestials i terrenals, i ens mostra els objectius de el seu odi comú. Aquests últims objectius seran els elegits, últims descendents i hereus dels pioners adventistes de 1873 als quals es va anunciar aquesta última prova segons Apoc.3:10 . Pioners la missió dels quals completaran, portant la seva mateixa benedicció divina. Hauran de recolzar amb fermesa i fidelitat l'obra que Jesús els va confiar: negar-se a honorar de cap manera “ *la*

marca de la bèstia " el diumenge romà, mantenint fidelment, sigui quin sigui el preu, la pràctica del descans sabàtic, durant el dissabte, el veritable setè dia de la setmana, temps organitzat i establert pel gran i totpoderós Déu creador. És aquesta veritat la que apareix en aquesta descripció de la " *remanent de la descendència de la dona* " en aquest vers: " *els que guarden els manaments de Déu* ", els deu i no els nou; " *i que conserven el testimoni de Jesús* ", perquè no deixen ningú que els prengui; ni " *els dracs* ", ni " *les serps* ". I aquest " *testimoni de Jesús* " és el més preuat, ja que, segons Apocalipsi 19:10, " *el testimoni de Jesús és l'esperit de profecia* ". Aquest testimoni profètic és el que fa " *impossible que el diable enganyi els veritables elegits* " de Crist, el Déu de la veritat, tal com ensenya Matt.24:24: " *Perquè sorgiran falsos cristos i falsos profetes; faran grans meravelles i miracles, fins al punt de seduir, si fos possible, fins i tot els elegits* . "

Una victòria gairebé... completa de Satanàs

Vers 18: " *I es va quedar a la sorra del mar* " .

Aquest darrer vers ens mostra un diable triomfant que ha sabut portar amb ell en la seva caiguda i la seva condemna mortal, **totes les institucions religioses cristianes** que ell domina i manté sota la seva autoritat. A Isa.10:22, Déu declara: " *Tot i que el teu poble, oh Israel, és com la sorra del mar, només hi tornarà una resta; la destrucció es resol, farà que la justícia es desbordi.* » Així, segons aquesta profecia, a la fi del món, només els adventistes dissidents, que constitueixen « *la resta de la dona* », « *l'Elegit, la núvia de Crist* », i l'« *Israel* » espiritual de Déu, escapen a aquest dominació satànica. Recordo que sota el nom d'« *adventista* », l'Esperit defineix l'estàndard de fe per a la salvació dels últims escollits des de 1843; el 2020, és un comportament religiós, però ja no és una institució que Déu va jutjar, condemnar i rebutjar (" *vomitar* ") el 1994.

Apocalipsi 13 : Els falsos germans de la religió cristiana

La bèstia del mar - La bèstia de la terra

El número 13 representa per als idolatres supersticiosos un amul de la sort o un amul de mala sort segons les opinions i els països de cadascú. Aquí, en la seva gloriosa revelació, Déu ens revela el seu propi codi numèric, basat en els números de l'1 al 7 i les seves diverses combinacions. El número 13 s'obté afegint el número "6", el número de l'àngel Satanàs, i el número "7", el nombre de Déu i, per tant, de la religió legítima donada al Déu creador en Jesucrist. Trobarem, doncs, en aquest capítol els "falsos germans de la religió cristiana", però autèntics enemics mortals dels veritablement elegits. Aquest " tarsh " s'amaga enmig del " bon gra " sota aparences religioses enganyoses que aquest capítol desemmascara.

La primera bèstia : que neix del mar

primera batalla del drac serp

Vers 1: " *Llavors vaig veure una bèstia que pujava del mar, que tenia deu banyes i set caps , i sobre les seves banyes deu diademes i sobre els seus caps, noms blasfemes .*

Com hem vist en l'estudi d'Apoc. 10, trobem en aquest capítol les dues anomenades " bèsties " cristianes de la nostra època. El primer, " que s'aixeca del mar ", com en Dan.7:2, es refereix a la fe catòlica i al seu regnat perseguidor de profètics " 42 mesos ", o 1260 anys reals. Recollint els símbols dels imperis que el precedeixen a Dan.7, trobem el regnat del " corn petit " que havia d'aparèixer després que els " deu banyes " haguessin rebut els seus regnes segons Dan.7:24. Les " tiars " col·locades a les " deu banyes " mostren que és aquest context històric el que s'adreça. Aquí, la Roma papal està simbolitzada per " set caps " que la caracteritzen particularment en un doble sentit. El més literal és el dels " set turons " sobre els quals està construïda Roma segons Apoc.17:9. L'altre, més espiritual, té prioritat; l'expressió " set caps " denota la santificació de la magistratura: " set " és el nombre de la santificació, i " caps " denota el magistrat o ancian a Isa.9:14. Aquesta magistratura superior és atribuïble a la Roma papal perquè pren la forma d'un estat independent, tant civil com religiós, el cap del qual és el papa. L'Esperit especifica: " *i sobre els seus caps noms de blasfèmia* ". La paraula " blasfèmia " està en singular i hem de traduir com: " noms de mentides ", segons el significat de la paraula " blasfèmia ". Jesucrist atribueix la " mentida " al règim papal romà. Per tant, li atribueix el títol de " pare de la mentida " amb el qual va designar el diable, el mateix Satanàs en Joan 8:44: " **Tu ets del teu pare, el dimoni , i vols fer els desitjos del teu pare. Va ser un assassí des del principi, i no es manté en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu una mentida, parla des del seu propi cor; perquè és un mentider i el pare de la mentida** ".

Vers 2: " *La bèstia que vaig veure era com un lleopard ; els seus peus eren com els d' un ós , i la seva boca com la d'un lleó . El drac li va donar el seu poder, el seu tron i una gran autoritat. »*

La " quarta bèstia " de Dan.7:7 va dir " terrible, terrible i extraordinàriament forta " aquí rep una descripció més precisa. De fet només presenta els criteris dels tres imperis que l'han precedit des de l'imperi caldeu. Posseeix l'agilitat del " lleopard ", el poder aclaparador de l' " ós " i la cruel força

carnívora del " lleó ". A Apocalipsis 12:3, " el drac " del vers 3, on " les diademes " estaven sobre els " set caps ", representava Roma en la seva fase imperial pagana perseguint els primers cristians. Així, així com el " corn petit " de Dan.7:8-24 succeeix al de Dan.8:9, aquí el papat rep el seu poder de l'imperi romà; que la història confirma pel decret imperial degut a Justinià I ^{el} 533 (escriptura) i el 538 (aplicació). Però, compte! El " drac " també es refereix al " dimoni " a Apocalipsi 12:9, el que significa que el papat rep el seu poder, " el seu poder, el seu tron i la seva gran autoritat " del mateix diable. Entenem per què Déu fa de les dues entitats " pares de la mentida " al vers anterior.

Nota : A nivell militar, la Roma papal conserva la força i el poder de la seva forma imperial, perquè els exèrcits reials europeus la serveixen i satisfan les seves decisions. Tal com ensenya Dan.8:23 al 25, la seva força es basa en " l'èxit de les seves estratagemes " que consisteixen a afirmar que representa Déu a la terra, i com a tal, poder obrir o tancar l'accés a la vida eterna proposada Evangeli de Crist: " Al final del seu domini, quan els pecadors siguin consumits, sorgirà **un rei descarat i astut . El seu poder augmentarà, però no per la seva pròpia força ; causarà estralls increïbles, tindrà èxit en les seves empreses , destruirà els poderosos i el poble dels sants. A causa de la seva prosperitat i l'èxit dels seus trucs , tindrà arrogància al seu cor, destruirà molts homes que vivien en pau, i s'aixecarà contra el cap dels governants; però es trencarà, sense l'esforç de cap mà. »**

A finals de la dècada de 1260, l'ateisme de la Revolució Francesa va posar fi al seu poder despòtic establert des del 538 .

Vers 3: " *I vaig veure un dels seus caps com ferit de mort; però la seva ferida mortal es va curar. I tota la terra es va espantar darrere de la bèstia. »*

Mai arrepenida en tota la seva història, és a través de la constricció que la magistratura papal haurà de renunciar al seu poder perseguidor. Això s'aconseguirà a partir de 1792 quan la monarquia, el seu suport armat, sigui enderrocada i decapitada per l'ateisme francès. Tal com es va anunciar a Apocalipsis 2:22, aquesta " gran tribulació " atea vol destruir el poder religiós romà de " la dona Jezabel " i els seus objectius són " els que cometen adulteri amb ella "; monarques, monàrquics i sacerdots catòlics. Així devia estar " com ferida de mort ". Però per raons oportunistes, l'emperador Napoleó I el ^{va restablir} el 1801 en nom del seu Concordat. Mai més tornarà a perseguir directament. Però el seu poder seductor continuarà per a multitud de creients catòlics que creuran tots en les seves mentides i en les seves pretensions fins al retorn en glòria de Jesucrist: " *I tota la terra estava admirada darrere de la bèstia* ". " *Tota la terra va seguir la bèstia* ", i aquesta paraula terra , en un doble sentit, fa referència al planeta, però també a la fe protestant reformada que en va derivar. L'aliança ecumènica (= terrenal, en grec) feta des de llavors confirma aquest anunci. Si l'Esperit hagués volgut expressar aquest missatge amb un llenguatge clar, llegiríem: " Tota la religió protestant va seguir el religió catòlica intolerant . Aquesta afirmació serà confirmada per l'estudi de la segona " bèstia " que aquesta vegada " puja de la terra " al vers 11 d'aquest capítol 13.

Vers 4: “ *I van adorar el drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia; van adorar la bèstia, dient: Qui és com la bèstia i qui pot lluitar contra ella?* »

Designant tant la Roma imperial com també Satanàs, segons Apocalipsi 12:9, *el drac*, per tant *el mateix diable*, és adorat pels qui honoren el règim papal; això com a conseqüència i en total ignorància, ja que és ell qui “ *va donar el seu poder a la bèstia* ”. Així, l'“ *èxit de l'empresa* ” papal profetitzat a Dan.8:24 és confirmat per la història. Regna per sobre dels reis pel seu poder religiós, d'una manera absoluta, durant molt de temps indiscutible. Atribueix terres i honors amb títols a aquells que li serveixen per recompensar-los, com podem llegir a Dan. 11:39: “ *És amb el déu estranger que actuarà contra els llocs fortificats; i omplirà d'honor els que el reconeixen, els farà governar sobre molts, els repartirà terres com a recompensa* ». La cosa es va fer literalment d'una manera coneguda quan el papa Alexandre VI Borja (notori assassí) va repartir la terra l'any 1494 i va destinar a Portugal, el punt avançat oriental del Brasil i l'Índia, i a Espanya, tota la resta del nou descobert. terres. L'Esperit insisteix. **L'escollit de Jesucrist ha d'estar completament convençut que la fe catòlica és diabòlica, i que totes les seves accions agressives o humanistes estan dirigides per Satanàs, l'adversari de Déu i els elegits.** Aquest èmfasi està justificat ja que profetitza a Dan.8:25, “ *l'èxit de les seves empreses i l'èxit de les seves enginys* ”. La seva autoritat religiosa reconeguda pels reis, els poderosos i els pobles cristians d'Europa li atorga un prestigi basat en la confiança, per tant en realitat extremadament fràgil. Però quan Déu i el diable s'uneixen per a l'acció punitiva, les multituds, les masses humanes segueixen obedientment el camí fals traçat i sobretot, imposat. A la terra, el poder demana poder, perquè a la gent li agrada sentir-se poderosa, i en aquest domini, el règim papal, que diu representar Déu, és un mestre del gènere. Com en Rev.6, el tema planteja una pregunta: “ *Qui és com la bèstia, i qui pot lluitar contra ella?* ”. Els capítols 11 i 12 van donar la resposta: Déu en Crist que donarà lloc l'any 1793 a l'ateisme revolucionari francès que l'embolicarà en un bany de sang. Però fins a l'aparició d'aquesta “ *espasa venjadora* ” (paper atribuït al 4t càstig a Lev.26:25), protestants armats ja l'estaven lluitant, sense, però, poder vèncer-la. Homes, protestants, francesos i alemanys, i anglicans, tots tan durs com ella, la lluitaran des del ^{segle XVI}, retornant els seus cops mortals, perquè la seva fe és sobretot política.

Vers 5: “ *I se li va donar una boca que parlava paraules arrogants i blasfèmies; i se li va donar poder per actuar durant quaranta-dos mesos.* »

Aquestes paraules són idèntiques a les que llegim a Dan.7:8 que es refereixen a la “ *petita banya* ” papal romà que s'aixeca després de les “ *deu banyes* ” dels regnes europeus. Aquí trobem la seva “ *arrogància* ” però aquí l'Esperit afegeix “ *blasfèmies* ” o falses pretensions i mentides religioses sobre les quals es va construir “ *el seu èxit* ”. Déu confirma el seu regnat de “ *1260* ” anys reals presentat en la forma profètica bíblica “ *quaranta-dos mesos* ”, segons el codi “ *un dia durant un any* ” d'Eze.4:5-6.

Vers 6: “ *I ella va obrir la boca per pronunciar blasfèmies contra Déu, per blasfemar el seu nom, el seu tabernacle i els qui habiten al cel.* »

He de cridar aquí l'atenció sobre el significat comú que la humanitat dona a la paraula “ *blasfèmia* ” o insult. Aquesta concepció és enganyosa perquè,

designant la mentida, les « blasfèmies » no tenen gens l'aparença d'insult, i quant a les que Déu imputa a la Roma papal, tenen, al contrari, l'aparença d'una santedat falsa i enganyosa.

La boca papal “ **pronuncia blasfèmies contra Déu** ”; que confirma la seva identitat a Dan.11:36 on llegim: “ *El rei farà el que vol; s'exaltarà, es gloriarà sobre tots els déus, i dirà coses increïbles contra el Déu dels déus ; prosperarà fins que s'acabi la ira, perquè allò que està determinat s'aconseguirà.* » L'Esperit imputa al règim papal mentides, o “ blasfèmies ”, que caracteritzen totes les seves doctrines religioses; “ *Contra Déu, blasfemar el seu nom* ”, pren el nom de Déu en va, distorsiona el seu caràcter, imputant-li les seves accions diabòliques assassines; “ *el seu tabernacle* ”, és a dir, el seu santuari espiritual que és la seva Assemblea, els seus elegits; “ *i els que habiten al cel* ”, perquè presenta el cel i els seus habitants a la seva manera enganyosa, evocant en els seus dogmes, els inferns celestials, un llegat dels grecs que els van situar sota la terra, el paradís i el purgatori. “ *Els habitants del cel* ”, purs i sants, pateixen i s'indignan pel fet que se'ls atribueix injustament el model de maldat i crueltat inspirat en els homes pel campament demoníac terrenal.

Vers 7: “ *I se li va donar fer la guerra als sants i vèncer-los. I se li va donar autoritat sobre cada tribu, poble, llengua i nació.* »

Aquest vers confirma el missatge de Dan.7:21: “ *Vaig veure aquesta banya fent la guerra contra els sants i imposant-los* ”. El cristianisme europeu i global és, de fet, l'objectiu, ja que la fe catòlica romana es va imposar a tots els pobles europeus composts, en efecte, per “ *tribus, pobles, llengües i nacions* ” civilment independents. La seva « *autoritat sobre tota tribu, poble, llengua i nació* » confirma la seva imatge com « *la gran Babilònia prostituta* », d'Apocalipsis 17:1 que la presenta « *asseguda sobre moltes aigües* »; “ *aigües* ” que simbolitzen “ *pobles, multituds, nacions i llengües* ” segons Apoc.17:15. Podem constatar, amb interès, l'absència de la paraula “ *tribu* ” en aquest capítol 17. La raó és el context final de l'era objectiu que es refereix a Europa i al cristianisme occidental en què la forma tribal va ser substituïda per les diferents formes nacionals.

D'altra banda, en el context de l'inici de l'establiment del règim papal, les poblacions europees s'organitzaven essencialment en “ *tribus* ” com la Gàl·lia romana, desunides i compartides per diferents “ *llengües* ” i dialectes. Cronològicament, Europa va ser poblada per « *tribus* », després per « *pobles* » sotmesos als reis, i finalment, amb el ^{segle XVIII}, per « *nacions* » republicanes, com els Estats Units d'Amèrica del Nord que constitueixen el seu important escàndol. La constitució dels “pobles” es deu a la submissió al règim papal romà, perquè és ell qui reconeix i estableix l'autoritat dels reis de l'Europa cristiana, des de Clodoveu 1r ^{rei} dels francs.

Vers 8: “ *I tots els habitants de la terra l'adoraran, el nom del qual no va ser escrit des de la fundació del món al llibre de la vida de l'Anyell que va ser immolat* ”. »

Al final del temps, on el símbol “ *terra* ” designa la fe protestant, aquest missatge adquireix un significat precís: tots els protestants adoraran la fe catòlica; tots, excepte els elegits als quals l'Esperit dona subtilment aquesta definició: “ *aquells el nom dels quals no va ser escrit des de la fundació del món en el llibre* ”.

de vida de l'Anyell que va ser inmolat. » I aquí us recordo que els seus representants electes són els “ *ciutadans del regne del cel* ” en contraposició als rebels que són els “ *habitants de la terra* ”. Els fets testimonien la veritat d'aquest anunci profètic formulat per l'Esperit de Déu. Perquè des de l'inici de la Reforma, llevat del cas de Pierre Valdo l'any 1170, els protestants han adorat la fe catòlica honorant el seu "diumenge" heretat de l'emperador pagà Constantí 1des del 7 de març de 321. Aquesta acusació prepara el tema de la Reforma. segona " *bèstia* " presentada al vers 11.

Vers 9: " *Si algú té orelles, que escolti!*" »

Qui té l'“ *orella* ” del discerniment oberta per Déu, entendrà el missatge proposat per l'Esperit.

Anunci del càstig executat per l'espasa venjadora de l'ateisme nacional francès

Vers 10: “ *Si algú condueix a la captivitat, anirà a la captivitat; si algú mata amb l'espasa, s'ha de matar amb l'espasa. Aquesta és la perseverança i la fe dels sants.* »

Jesucrist recorda la pacífica docilitat que exigeix en tot moment als seus elegits. Com els primers màrtirs, els càrrecs electes del cruel regnat papal han d'acceptar el destí que Déu els ha preparat. Però anuncia quina serà la seva justícia que castigarà en el seu moment, les exaccions religioses de reis i papes així com el seu clergat. Havent “ *conduït* ” els càrrecs electes a la captivitat, ells mateixos aniran a les presons dels revolucionaris francesos. I havent " *matat amb l'espasa* " els escollits que Jesús estimava, ells mateixos seran assassinats per l'“ *espasa* " venjadora de Déu, el paper de la qual serà acomplert per la guillotina dels mateixos revolucionaris francesos. És a través de la Revolució Francesa que Déu respondrà al desig de *venjança* expressat per la sang dels màrtirs en Apocalipsi 6:10: “ *Van cridar amb una gran veu, dient: Fins quan, sant i veritable Mestre, tardareu. per jutjar i venjar -nos de la nostra sang dels qui habiten a la terra?* ”. I la guillotina revolucionària " *matarà els fills catòlics*" de la monarquia i el clergat romà papal, tal com s'anuncia a Apocalipsis 2:22. Però entre les seves víctimes també hi trobarem protestants hipòcrites que van confondre la fe amb les opinions polítiques civils i van defensar, “ *espasa* ” en mà, les seves opinions personals i el seu patrimoni religiós i material. Aquest comportament va ser el de Joan Calví i el dels seus sinistres i sagnants col·laboradors a Ginebra. Evocant les accions realitzades el 1793 i el 1794, la profecia ens introdueix en el context de la llarga pau religiosa establerta per als "150" anys profetitzats pel profètic " *cinc mesos* " d'Apocalipsis 9:5-10. Però després de 1994, final d'aquest període, a partir de 1995, es va restablir el dret a “ *matar* ” per motius religiosos. L'enemic potencial es converteix llavors clarament en la religió islàmica fins a la seva extensió bèl·lica que portarà a la "Tercera Guerra Mundial" entre 2021 i 2029. Poc abans del retorn de Crist previst per a la primavera de 2030, apareixerà la segona " *bèstia* ". en aquest capítol 13.

La segona bèstia: que s'aixeca de la terra

L'últim suport del *Drac-Anyell*

Vers 11: " *Llavors vaig veure que pujava de la terra una altra bèstia, que tenia dues banyes semblants a les d'un anyell, i que parlava com un drac.* »

La clau per identificar la paraula " terra " es troba a Gènesi 1:9-10: " *Déu va dir: Que les aigües que hi ha sota el cel s'ajuntin en un sol lloc, i que aparegui la terra seca. I així va ser. Déu va anomenar la terra seca terra, i la massa d'aigua va anomenar mar. Déu va veure que era bo.* »

Així, així com la " terra " seca va sortir del " mar " el segon dia de la creació terrenal, així va sortir aquesta segona " bèstia " del primer. Aquesta primera " bèstia " que designa la religió catòlica, la segona, que en surt, es refereix a la religió protestant, és a dir, l'església reformada. Aquesta revelació sorprenent, però, ja no ens hauria de sorprendre, ja que els estudis dels capítols precedents ens han revelat, de manera complementària, l'estatus espiritual que Déu atorga en el seu judici diví a aquesta religió protestant que, després del període anomenat " *Tiatira* ", no està d'acord amb completar la Reforma emprendida. No obstant això, aquesta finalització era requerida pel decret de Dan.8:14, al qual deu el missatge de Déu d'Apocalipsis 3:1: " *Es diu que estàs viu; i estàs mort .*" Aquesta mort espiritual la llança a les mans del diable que, inspirat per la seva inspiració, la prepara per a la seva « *batalla d'Armageddon* », d'Apoc. 16:16, de l'última hora del pecat terrenal. És a l'hora d'aquesta última prova de fe, profetitzada en el missatge adreçat als seus servents adventistes aleshores a *Filadèlfia* , que prendrà iniciatives intolerants que la convertiran en la « *bèstia que s'aixeca de la terra* ». Té " *dues banyes* " que el següent verset 12 justificarà i identificarà. Perquè unides en l'aliança ecumènica, les religions protestant i catòlica estan unides en la seva lluita contra el dia de repòs santificat per Déu l'autèntic setè dia de la setmana; el dissabte o dissabte dels jueus, però també d'Adam, Noè, Moisès i Jesucrist que no ho van qüestionar durant el seu ministeri i el seu ensenyament a la terra perquè les acusacions de transgressió del dissabte presentades contra Jesús pels jueus rebels eren infundades. i injustificada. En fer miracles intencionadament el dissabte, la seva motivació va ser redefinir el veritable concepte de Déu del descans del dissabte. Aquestes dues religions, que reclamen la salvació obtinguda per « *l'anyell que lleva els pecats del món* », ben mereixen, pel seu criteri descriptiu, la imatge d'un « *anyell que parla com el drac* ». Perquè advocant per la intolerància cap als observadors del dissabte que arribaran a condemnar a mort, és efectivament la guerra oberta, l'estratègia del " *drac* ", que reapareix.

Vers 12: " *Ella va exercir tota l'autoritat de la primera bèstia davant d'ell, i va fer que la terra i els seus habitants adorassin la primera bèstia, la ferida mortal de la qual havia estat curada.* »

Assistim a una mena de relleu, la fe catòlica ja no domina, però la seva antiga autoritat es dona a la religió protestant. Això, perquè aquesta religió protestant és oficialment la del país més poderós de la terra: els Estats Units d'Amèrica del Nord o EUA. La fusió de les religions protestants europees i americanes ja s'ha aconseguit, inclús la institució adventista del setè dia. des de 1995. Les noves " *Babels* " de la terra es veuen obligades a la mescla religiosa, ja que es construeixen acollint immigrants de diverses confessions religioses. Si els homes troben normals aquestes coses, per la seva ment superficial i el seu

desinterès religiós, per la seva banda, el Déu creador que no canvia, tampoc canvia d'opinió, i castiga aquesta desobediència que ignora les seves lliçons històriques testimoniades a la Bíblia. . En defensar al seu torn, el diumenge romà del primer dia, el dia de descans establert per Constantí I ' la segona « bèstia » protestant « *va fer el culte de la primera bèstia catòlica*» que la va reconèixer com a estatus religiós oficial i li va donar el seu nom» diumenge” enganyós. L'Esperit ens recorda que aquesta darrera aliança entre protestants i catòlics va ser possible perquè " *la ferida mortal* " infligida per la " *bèstia que puja de l'abisme* " va ser " *curada* ". El torna a cridar perquè la segona bèstia no tindrà aquesta possibilitat de curar-se. Serà destruït per la gloriosa vinguda de Jesucrist.

Vers 13: “ *Ella va fer grans meravelles, fins i tot va fer baixar foc del cel a la terra davant els ulls dels homes.* »

Des de la seva victòria contra el Japó el 1945, l'Amèrica protestant s'ha convertit en la primera potència nuclear de la terra. La seva altíssima tecnologia és constantment imitada però mai igualada; sempre està un pas per davant dels seus competidors o adversaris. Aquesta primacia es confirmarà en el context de la "Tercera Guerra Mundial" on segons Dan.11:44, destruirà el seu enemic, Rússia, país del "rei del nord" en aquesta profecia. El seu prestigi serà llavors immens, i els supervivents del conflicte, atordits i admirats, li confiaran les seves vides i reconeixeran la seva autoritat sobre tota la vida humana. " *El foc del cel* " pertanyia només a Déu, però des de 1945, Amèrica el posseeix i el controla. Ella li deu la seva victòria i tot el seu prestigi actual que creixerà encara més amb la seva victòria en la propera guerra nuclear.

Vers 14: " *I ella va enganyar els qui habiten a la terra amb els senyals que se li va donar de fer davant la bèstia, dient als qui habiten a la terra que fessin una imatge a la bèstia que tenia la ferida de l'espasa. i qui va viure.* »

Els “ *prodigis* ” tècnics realitzats són innumbrables. Els " *habitants de la terra* " han esdevingut dependents de tots els seus invents que absorbeixen les seves vides i pensaments. Mentre Amèrica no els demani que es privaran d'aquests aparells que ocupen la seva ànima, com els toxicòmans, la " *gent de la terra* " està disposada a legitimar la intolerància religiosa cap a un "grup molt petit", el " *remanent de la dona*". ” d'Apocalipsi 12:17. “... *fer una imatge de la bèstia* ” implica copiar les accions de la religió catòlica i reproduir-les sota l'autoritat protestant. Aquest retorn a la duresa de la ment es basarà en dues accions. Els " *supervivents* " hauran sobreviscut a actes de guerra horribles, i Déu els colpejarà contínuament i gradualment amb les " *set últimes plagues de la seva ira* ", descrites a Rev.16.

El decret de mort de diumenge

Vers 15: “ *I se li va donar fer que la imatge de la bèstia cobrés vida, que la imatge de la bèstia parlés i que fossin matats tots els qui no l'adoressin.* »

El pla del diable, inspirat per Déu, prendrà forma i es complirà. L'Esperit revela la forma de la mesura extrema que es prendrà a la sisena de les "set últimes plagues". Per decret oficial acceptat per tots els rebels supervivents a la terra, es decidirà que en una data entre principis de primavera i el 3 d'abril de 2030, els darrers adventistes que guarden el dissabte del setè dia seran assassinats.

Lògicament, aquesta data marca l'any del retorn en glòria de Jesucrist. La primavera d'aquest any 2030 és necessàriament el moment en què intervé per evitar que es compleixi el desastrós projecte dels rebels contra els seus escollits, als quals ve a salvar " *escurçant els dies* " de la seva " *gran angoixa* " (Mt.24: 22).

Vers 16: " *I ella va fer que tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, rebessin una marca a la mà dreta o al front* " .

La mesura adoptada divideix els supervivents de l'època en dos camps. El dels rebels s'identifica per " *una marca* " d'autoritat humana que designa el "diumenge" catòlic, l'antic "dia del sol invicte" imposat per un dels seus adoradors, l'emperador romà Constantí I el 7 de març de 321. La " *marca* " es rep " *a la mà* ", perquè constitueix una "obra" humana que Jesús jutja i condemna. També es rep " *al front* " que simbolitza la voluntat personal de tota criatura humana la responsabilitat de la qual queda totalment compromesa sota el just judici del Déu creador. Per autenticar de la Bíblia aquesta interpretació del simbolisme de la " *mà* " i el " *front* ", hi ha aquest vers de Deut.6:8, on Déu diu sobre els seus manaments: " *Els lligaràs com a senyal a les teves mans. , i seran com frontlets entre els teus ulls.* »

Represalias prèvies

Vers 17: " *i que ningú no podia comprar ni vendre sense tenir la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom.* »

Darrere d'aquesta paraula " *persona* " hi ha el campament de sants adventistes que s'han mantingut fidels al dissabte santificat per Déu. Perquè negant-se a honrar " *la marca* ", el diumenge, de la resta del primer dia pagan, es deixen de banda . Inicialment, van ser víctimes d'un "boicot" ben conegut a les mesures nord-americanes contra els oponents que se'ls resistien. Per tenir dret a comerciar s'ha d'honorar " *la marca* ", el diumenge, que fa referència als protestants, " *el nom de la bèstia* ", "el vicari del Fill de Déu", que fa referència als catòlics, o " *el nombre del seu nom* ", o el número 666.

Vers 18: " *Això és la saviesa. Que qui tingui enteniment calculi el nombre de la bèstia. Perquè és el nombre d'un home, i el seu nombre és sis-cents seixanta-sis.* »

La saviesa humana no és suficient per entendre el missatge de l'Esperit de Déu. Necessàriament s'ha d'heretar d'ell, com el cas de Salomó, la saviesa del qual va superar la de tots els homes i va fer la seva reputació a tota la terra coneguda. Abans de l'adopció de les xifres àrabs, entre els hebreus, grecs i romans, les lletres del seu alfabet també tenien el valor de xifrats, de manera que l'addició dels valors de les lletres que componen una paraula determina el seu nombre. Ho obtenim mitjançant un "càlcul" tal com especifica el vers. "... *el número del seu nom* " és " *666* ", és a dir, el *nombre* obtingut sumant el valor numèric de les lletres romanes contingudes en el seu nom llatí "VICARIVS FILII DEI"; quelcom demostrat en l'estudi del capítol 10. Aquest nom constitueix en si mateix la " *blasfèmia* " o " *mentida* " més gran de les seves afirmacions, perquè de cap manera Jesús es va donar un "reemplaçament", que significa la paraula "vicari".

Apocalipsi 14 : El temps de l'adventisme del setè dia

Els missatges dels tres àngels – la collita – la verema

Aquest és un capítol que apunta al temps entre 1843 i 2030.

El 1843, l'ús particular de la profecia de Dan. 8:14 va portar els "adventistes" a esperar el retorn de Jesucrist fixat per a la primavera d'aquesta data. És el començament d'una successió de proves de fe on l'interès per l'esperit de la profecia, és a dir, " *el testimoni de Jesús* " segons Apocalipsi 19:10, serà demostrat individualment pels cristians que afirmen ser de la salvació de Jesús. Crist sota múltiples etiquetes religioses. Les “ **obres** ” demostrades soles permeten la selecció o no. Aquestes obres es poden resumir en dues opcions possibles: acceptació o rebuig de la llum rebuda i les seves demandes divines.

L'any 1844, després d'una nova expectativa fixada per a la tardor de 1844, Jesús conduirà els seus elegits seleccionats cap a una missió de completar l'obra de la Reforma que comença amb la restauració de la pràctica del dissabte santificat per Déu des de la creació del món. . Aquest és el tema més important de la " *santedat* " que està " *justificat* " des de 1844, quan aquesta transgressió va ser posada en coneixement dels seus servents. Aquesta traducció de Dan.8:14, traduïda fins al meu ministeri com: " *dos mil tres-cents al matí al vespre i el santuari serà purificat* ", és autènticament, d'acord amb el text original hebreu: "

dos mil tres-cents vespre al matí i la santedat serà justificada . Tothom pot descobrir que la transgressió del dissabte diví des de l'any 321 s'acompanya de nombrosos altres abandonaments de les veritats doctrinals establertes per Déu en temps dels apòstols. Després de 1260 anys de regnats mentiders, successors destructius de la fe, el papat va deixar en la doctrina protestant moltes mentides insuportables per al Déu de la veritat. Per això, en aquest capítol 14, l'Esperit presenta tres grans temes que són, successivament: la missió o missatge adventista dels “ tres àngels ”; “ la collita ” de la fi del món, la classificació i el rapte dels elegits; “ la verema ” del raïm de la ira, el càstig final dels falsos pastors, falsos mestres religiosos del cristianisme.

Ensenyat des de 1844 per protegir els elegits de la ira divina, l'última prova es reserva per al final extrem del temps donat a la humanitat per situar-se entre la voluntat divina revelada i la demanda humana rebel caiguda en l'apostasia la més total. Però, l'elecció feta té conseqüències per a tots els que han mort des de 1844. Només els elegits il·lustrats i fidels “ *moreixen en el Senyor* ” segons l'ensenyament del vers 13 on són declarats “ *benaurats* ”, és a dir, beneficiaris de la gràcia de Crist, amb tota la seva benedicció ja confirmada en el missatge adreçat a l'àngel de *Filadèlfia* que els interessa, perquè no n'hi ha prou amb ser batejats “adventistes” per ser considerats, per Déu, com a elegits.

Si els detalls dels abandonaments queden per descobrir, en canvi, els punts essencials són subratllats i resumits per l'Esperit en la forma dels “missatges dels tres àngels” dels versos 7 a 11. Aquests missatges se succeeixen en successió de conseqüències.

Ho recordo aquí, després de la nota de la portada de la pàgina 2 d'aquest treball, aquests tres missatges destaquen tres missatges ja revelats en imatges simbòliques al llibre de Daniel a Dan.7 i 8. El seu recordatori, en aquest capítol 14 d'Apocalipsi , subratlla i confirma l'extrema importància que Déu els dona.

Els adventistes redimits van guanyar

Vers 1: “ *Vaig mirar, i he aquí, l'Anyell estava dret a la muntanya de Sió, i amb ell cent quaranta-quatre mil [persones], que tenien el seu nom i el nom del seu Pare escrits al front.* »

“ *La muntanya de Sió* ” es refereix al lloc d'Israel on es va construir Jerusalem. Simbolitza l'esperança de la salvació i la forma que aquesta salvació prendrà al final de les proves de la fe terrenal i celestial. Aquest projecte s'aconseguirà plenament en la renovació de totes les coses, pel que fa a la terra i el cel segons Apoc.21:1. Les “ *144.000 [persones]* ” simbolitzen els elegits de Crist seleccionats entre 1843 i 2030, és a dir, els cristians adventistes provats, provats i aprovats per Jesucrist, el judici dels quals s'aplica col·lectivament i individualment. El judici col·lectiu jutja la institució i el judici individual afecta a cada criatura. Les “ *144.000 [persones]* ” representen els elegits per Jesucrist d'entre els seguidors de la fe adventista. Aquest nombre és estrictament simbòlic i el nombre real dels seleccionats és un secret conegut i guardat per Déu. Podem entendre el motiu de la seva selecció a partir de la definició de la imatge proposada. “ *Al front* ”, símbol de la seva voluntat i dels seus pensaments, s'hi inscriuen “ *el nom de l'anyell* ”, Jesús i “ *el del seu Pare* ”, el Déu revelat en l'antiga aliança. Això vol dir que van trobar i reproduir la imatge de Déu que el

Déu creador havia donat al primer home abans del pecat, quan el va formar i li va donar vida; i aquesta imatge és la del seu personatge. Constitueixen el fruit que Déu volia obtenir redimint en Jesucrist els pecats dels seus únics fidels elegits. Sembla que al front dels elegits seleccionats es troben, en el seu esperit, el seu pensament i la seva voluntat, el segell de Déu d'Apocalipsi 7:3 o el dissabte del quart manament del Decàleg i el caràcter inseparable de l'anyell Jesucrist i la de la seva revelació a l'antiga aliança com a Pare, Déu creador. Així, la veritable fe cristiana no s'oposa a les normes religioses vinculades al Fill i al Pare com afirmen els seguidors del diumenge romà, si no amb paraules, almenys en acció.

Vers 2: “ *I vaig sentir una veu del cel, com el so de moltes aigües, com el so d'un gran tro; i la veu que vaig sentir era com la dels arpistes que tocaven les seves arpes.* »

Els personatges contradictoris esmentats en aquest vers són en realitat complementaris. Les “ *grans aigües* ” simbolitzen multitud d'éssers vius que, en expressar-se, prenen l'aspecte d'un “ *gran tro* ”. Al contrari, a través de la imatge de l'« *arpa* », Déu revela la perfecta harmonia que uneix les seves criatures vencedores.

Vers 3: “ *I van cantar un cant nou davant el tron, i davant els quatre éssers vius i els ancians. I ningú va poder aprendre el cant, excepte els cent quaranta-quatre mil, que van ser redimits de la terra.* »

Déu confirma i subratlla aquí l'altíssima santificació de la fe “adventista” establerta des de 1843-44. Els seus representants electes es distingeixen d'altres grups simbolitzats; “ *el tron, els quatre éssers vius i els ancians* ”; aquest últim designant tots els redimits de l'experiència viscuda a la terra. Però la revelació divina anomenada Apocalipsi només apunta als dos mil anys de fe cristiana que el decret de Dan.8:14 separa en dues fases successives. Fins a 1843-44, els elegits eren simbolitzats per 12 “ *ancians* ” dels “ 24 ” citats a Apocalipsis 4:4. Els altres 12 “ *ancians* ” són les “ 12 tribus ” adventistes “ *segellades* ” a Apocalipsis 7:3-8 de 1843-44.

Vers 4: “ *Aquests són els que no s'han contaminat amb dones, perquè són verges; segueixen el xai allà on va. Van ser redimits d'entre els homes, com a primícies per a Déu i per a l'Anyell;* »

Les paraules d'aquest vers s'apliquen només en un sentit espiritual; la paraula “ *dones* ” designant les esglésies cristianes que han caigut en l'apostasia des del seu origen, com la fe catòlica romana, o des de 1843-44, per a la fe protestant, i des de 1994, per a la fe adventista institucional. La “ *contaminació* ” esmentada té com a objectiu el pecat que resulta de la transgressió de la llei divina i el “ *salari del qual és la mort* ”, segons Rom.6:23. És per rescatar-los de la pràctica del pecat que Jesucrist va santificar, a part dels simbòlics « 144.000 [persones] ». La seva “ *virginitat* ” també és espiritual i els designa com a éssers “purs” la justícia dels quals ha estat blanquejada per la sang vessada per Jesucrist en nom seu. Hereus del pecat i la seva contaminació, com tots els descendents d'Adam i Eva, la seva fe reconeguda per Jesucrist els va “purificar” perfectament. Però perquè aquesta fe sigui efectivament reconeguda per Jesucrist, aquesta purificació ha de ser real i concretada en les seves “ *obres* ”. Això implica, per tant, l'abandonament dels pecats heretats de les falses religions cristianes o jueves

o, més àmpliament, monoteistes. I en la seva revelació profètica, Déu es dirigeix especialment a la manca de respectar l'ordre de temps que va establir des de la primera setmana de la seva creació de la terra i el seu sistema celeste.

Darrere de la imatge de “ *cantar una nova cançó* ” hi ha una experiència específica que només viuen les “ *144.000 [persones]* ” segellades. Després de “ *el cant de Moisès* ” que celebrava la sortida gloriosa d'Egipte, símbol del pecat, “ *el cant* ” dels “ *144.000* ” elegits celebra el seu alliberament del pecat perquè van obeir el decret de Dan. 8:14 i han col·laborat en la seva santificació desitjada, i fins i tot exigida, per Déu des de 1843-44. En aquesta data, una visió celestial recordava la purificació dels pecats realitzada a la creu del Gòlgota per la mort de Jesucrist. Aquest missatge era alhora una reprensió i un ensenyament que Déu va presentar a un tipus de creient protestant que era hereu del diumenge romà i alguns dels seus altres pecats mentiders. En la tipologia dels ritus hebreus, aquesta “ *purificació dels pecats* ” era una festa religiosa a la tardor durant la qual la sang del boc assassinat era portada al lloc santíssim del propiciatori col·locat en aquest lloc inaccessible i prohibit per a la resta de la població. època de l'any. La sang d'aquesta cabra, imatge simbòlica del pecat, va profetitzar la sang de Jesucrist que ell mateix s'havia convertit en el portador dels pecats dels seus elegits per a expiar en el seu lloc el càstig que mereixen; Jesús mateix va ser fet pecat. En aquesta cerimònia, la cabra representa el pecat i no el Crist que el porta. És aquest moviment físic del gran sacerdot des del lloc sant autoritzat fins al lloc santíssim prohibit durant la resta de l'any al que al·ludeix aquest vers quan diu: “ *seguien l'anyell allà on va* ”. En recordar aquesta escena en la visió del 23 d'octubre de 1844, l'Esperit de Crist va recordar als seus hereus inconscients escollits les falsedats doctrinals, la prohibició de pecar. Així, a partir de 1844, el pecat d'origen voluntari practicat, que és el cas del diumenge romà, fa impossible la relació amb Déu, i el pecat abandonat permet l'extensió d'aquesta relació que condueix l'escollit interessat a la plenitud de la seva santificació mitjançant la recepció, comprensió i posada en acció de la veritat divina revelada.

Considerats « *primeres per a Déu i per a l'Anyell* », constitueixen el millor que Déu ha trobat en la seva selecció dels elegits terrenals. En els ritus hebreus, “ *els primers fruits* ” eren declarats “ *sants* ”. Les ofrenes d'aquestes primícies animals o vegetals estaven reservades a Déu per honrar-lo i marcar l'agraïment humà cap a la seva bondat i generositat. Un altre motiu, de fet, de les “ *primeries santes* ”, és la recepció de la llum divina revelada en la seva totalitat perquè viuen en el temps del final on la llum revelada arriba al seu apogeu, al seu zenit espiritual.

Vers 5: “ *i no es va trobar cap mentida a la seva boca, perquè són irreprensibles.* »

El veritablement elegit, el nascut de la veritat pel nou naixement, només pot odiar la “ *mentida* ” en la qual no troba cap plaer. La mentida és detestable perquè només comporta conseqüències perjudicials i fa patir la gent bona. Qui creu en la “ *mentida* ” llavors experimenta el dolor de la decepció, l'amargor de ser enganyat. Ningú escollit per Crist pot delectar-se en seduir i enganyar els seus semblants. D'altra banda, la veritat tranquil·litza, construeix positivament relacions amb els veritables germans, però sobretot primer, amb el Déu creador i

redemptor de la nostra salvació que reivindica i exalta el seu nom com a " *Déu de la veritat* ". Així, sense practicar ja el pecat doctrinal, en obeir la veritat revelada, l'elegit és jutjat " *irrepreensible* " pel mateix Déu de la veritat.

Missatge del primer àngel

Vers 6: " *Vaig veure un altre àngel volant pel mig del cel, tenint un evangeli etern, per predicar-lo als qui habiten a la terra, a totes les nacions, a totes les tribus, a totes les llengües i a tots els pobles.* »

" *Un altre àngel* " o un altre missatger proclama una llum divina plena simbolitzada per " *el mig del cel* " o el zenit del sol. Aquesta llum està relacionada amb " *l'Evangeli* " o " *la bona nova* " de la salvació portada per Jesucrist. Es diu " *etern* " perquè el seu missatge és autèntic i no varia amb el temps. D'aquesta manera, Déu ho certifica com a coherent amb allò que es va ensenyar als apòstols de Jesucrist. Aquest retorn a la veritat es va produir a partir de 1843 després de les nombroses distorsions heretades de la fe catòlica romana. La proclamació és universal en analogia amb el missatge presentat a Daniel 12:12 que revela la benedicció divina de l'obra adventista. " *L' evangeli etern* " s'esmenta aquí sota l'aspecte del veritable fruit de la fe, seguint el requisit diví revelat pel decret de Daniel 8:14. L'interès per la paraula profètica és un fruit legítim de la norma de " *l' evangeli etern* ".

Vers 7: " *Va dir amb veu alta: Temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adorau aquell qui va fer el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües.* »

En el vers 7, el primer àngel denuncia la transgressió del dissabte que glorifica, en el decàleg diví, la glòria del Déu creador. Així en va exigir la restauració a partir d'octubre de 1844, però va culpar la seva transgressió als protestants des de la primavera de 1843.

Missatge del segon àngel

Vers 8: " *I un altre, un segon àngel el va seguir, dient: Ha caigut Babilònia la gran, ha fet beure totes les nacions amb el vi de la ira de la seva fornicació.* »

En el vers 8, el segon àngel revela l'enorme culpa de l'Església catòlica papal romana que ha seduït i enganyat els homes rebatejant el pagan "dia del sol" de Constantí I ^{després de} la traducció del "dia del Senyor" del muntatge llatí que és l'origen del seu "diumenge": dies dominica. Repetida dues vegades, l'expressió « *Ha caigut, ha caigut Babilònia la Gran* », confirma que per a ella i els qui l'hereten, el temps de la paciència divina ha acabat definitivament. Individualment, la conversió segueix sent possible, però només a costa de produir fruits, o " **obres** " de penediment.

Recordatori: " *ha caigut* " vol dir: és presa i derrotada pel Déu de **la veritat** com una ciutat cau en mans del seu enemic. Ell planteja i il·lumina després de 1843, entre 1844 i 1873, per als seus fidels servidors adventistes del setè dia, el " *misteri* " que el caracteritza a Apoc.17:5. La seducció de les seves **mentides** perd la seva eficàcia.

Al vers 8, el judici fet en els missatges anteriors es confirma, amb un avís terrible. L'elecció conscient i **voluntària** del dia de repòs establert per Constantí I l'any 321, des de 1844, fa que els rebels que el justifiquen, passin de la condemna divina dels *turments de la segona mort* del judici final. Per dissimular la seva acusació contra diumenge, Déu l'amaga sota el nom d'una infame "marca" que s'oposa al seu propi "segell" diví. Aquest signe de l'autoritat humana, que qüestiona el seu ordre de temps, constitueix un enorme atropellament digne de ser castigat per Ell. I el càstig anunciat serà, de fet, terrible: "serà turmentat amb foc i sofre" que destruirà els rebels, però només en el moment del judici final.

Missatge del tercer àngel

Vers 9: "I un altre, un tercer àngel els va seguir, dient en veu alta: "Si algú adora la bèstia i la seva imatge, i rep una marca al front o a la mà, "

El caràcter complementari i successiu d'aquest tercer missatge amb els dos anteriors es concreta amb la fórmula "els van seguir". La "veu forta" confirma l'altíssima autoritat divina de qui la proclama.

L'amenaça s'adreça als rebels humans que donen suport i aproven el govern de la "bèstia que s'aixeca de la terra" i que adopten i honoren, mitjançant la seva obediència, el diumenge, la "marca" de la seva autoritat, citada a Apoc. 13. : 16 que és, actualment, tota la població cristiana.

L'oposició directa d'aquesta "marca" al "segell de Déu", és a dir, des del diumenge del primer dia fins al dissabte del setè dia, queda confirmada pel fet que tots dos són rebuts "al front", seu del serà, segons Apocalipsi 7:3 i 13:16. Tingueu en compte que el "segell de Déu" d'Apocalipsi 7:3 esdevé en Apocalipsi 14:1: "el nom de l'Anyell i el del seu Pare". La recepció "a la mà" s'aclareix amb aquests versos de Deut.6:4 al 9:

"Escolta, Israel! YaHWéH, el nostre Déu, és l'únic YaHWéH. **Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces. I aquests manaments, que avui et dono, estaran al teu cor. Les inculcaràs als teus fills i parlaràs d'elles quan siguis a casa teva, quan vagis de viatge, quan t'estiguis i quan t'aixequis. Els lligaràs com a senyal a les teves mans, i seran com a frontals entre els teus ulls. Les escriureu als pals de casa vostra i a les vostres portes.** » La "mà" designa l'acció, la pràctica, i el "front", la voluntat del pensament. En aquest vers, l'Esperit diu: "Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces"; allò que Jesús cita a Mt.22:37 i que presenta com el "primer i més gran manament". Per tant, els càrrecs electes que porten el "segell de Déu" han de complir aquests tres criteris: "Estimar Déu amb tot el cor"; honrar practicant-lo el descans del dissabte del seu setè dia santificat; i tenir "el nom de l'Anyell" Jesucrist "i el del seu Pare" YaHWéH en la seva ment. En especificar «i el nom del seu Pare», l'Esperit confirma la necessitat d'obeir els deu manaments de Déu i els preceptes i ordenances que promouen la santedat dels elegits a l'antiga aliança. Fins i tot en els seus dies, l'apòstol Joan va confirmar aquestes coses dient a 1 Joan 5:3-4:

“ *Perquè aquest és l'amor de Déu: guardar els seus manaments. I els seus manaments no són greus, perquè tot allò nascut de Déu venç el món; i la victòria que triomfa sobre el món és la nostra fe.* »

Vers 10: “ *Ell també beurà del vi de la ira de Déu, vessat sense barreja a la copa de la seva ira, i serà turmentat amb foc i sofre davant els sants àngels i davant l'Anyell.* »

La ira de Déu estarà àmpliament justificada perquè els que reben la " *marca de la bèstia* " honoren el pecat humà mentre reclamen la justícia de Jesucrist. A Apocalipsis 6:15-17, l'Esperit va representar les conseqüències del seu enfrontament final amb la destructiva ira justa de Jesucrist.

Nota extremadament important : per entendre millor aquesta ira divina, hem d'adonar-nos de per què el menyspreu pel sant dissabte desperta tant la ira de Déu. Hi ha pecats venials, però la Bíblia ens adverteix del pecat comès contra l'Esperit Sant, dient-nos que ja no hi ha sacrifici per obtenir el perdó diví. En l'època dels apòstols, l'únic exemple que se'ns va donar d'aquest tipus de pecat va ser el rebuig de Crist per part d'un cristià convertit. Però això només és un exemple, perquè en realitat la blasfèmia contra l'Esperit Sant consisteix a negar i rebutjar un testimoni donat per l'Esperit de Déu. Per convèncer i ensenyar als éssers humans, l'Esperit va inspirar les sagrades escriptures de la Bíblia. Per tant, qui qüestiona el testimoni donat per l'Esperit a la Bíblia, ja blasfèmia contra l'Esperit de Déu. Pot Déu fer millor fer conèixer la seva voluntat que conduir els cridats a la Bíblia i els seus escrits? Pot expressar amb més claredat la seva voluntat, els seus pensaments i el seu judici sobirà? Al ^{segle XVI}, aquest menyspreu per la Bíblia contra la qual va fer la guerra va marcar el final definitiu de la paciència de Déu per a la religió catòlica romana; el final de la seva paciència per una doctrina que mai va reconèixer. Aleshores, el 1843, el menyspreu per la paraula profètica va marcar la fi de la recepció de la fe protestant en totes les seves múltiples formes, hereva del diumenge romà, és a dir, “ *la marca de la bèstia* ”. I finalment, al seu torn, l'adventisme va cometre una blasfèmia contra l'Esperit Sant en rebutjar la revelació profètica definitiva que Jesús li va presentar a través del seu humil servent a qui jo encarno; blasfèmia que ha estat confirmada i amplificada per la seva aliança amb els observadors dominicals des de 1995. La blasfèmia contra l'Esperit rep cada cop de Déu la resposta justa que es mereix; una sentència justa de condemna a la primera i " *segona mort* " confirmada en aquest vers 10.

Vers 11: “ *I el fum del seu turment puja pels segles dels segles; i no tenen repòs de dia ni de nit, els qui adoren la bèstia i la seva imatge, i els qui rep la marca del seu nom.* »

El " *fum* " només serà en el moment del judici final, l'hora en què els rebels caiguts seran " *tormentats pel foc i el sofre* " del " *llac de foc* " d'Apocalipsi 19:20 i 20:14; això, a finals del setè mil·lenni. Però ja abans d'aquest moment terrible, l'hora del retorn gloriós de Jesucrist confirmarà el seu destí final. El missatge d'aquest vers toca el tema del " *repòs* ". Per la seva banda, els elegits estan atents al temps de repòs santificat per Déu, però els caiguts no tenen, en canvi, la mateixa preocupació, perquè no atorguen a les declaracions divines la importància

i serietat que es mereixen. Per tant, en resposta al seu menyspreu, a l'hora del seu càstig final, Déu no els concedirà cap repòs per alleujar el seu patiment.

Vers 12: “ *Aquesta és la perseverança dels sants, que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús.* »

Les paraules " *perseverança o paciència* " caracteritzen els veritables sants del diví Messies Jesús des de 1843-44 fins al seu retorn a la glòria. En aquest vers, " *el nom del Pare* " del vers 1 es converteix en " *els manaments de Déu* " i " *el nom de l'Anyell* " es substitueix per " *la fe de Jesús* ". També es modifica l'ordre de prioritats. En aquest vers, l'Esperit cita primer " *els manaments de Déu* ", i segon, " *la fe de Jesús* "; que és històricament i a nivell de valor l'ordre aprovat per Déu en el seu projecte de salvació. El vers 1 donava prioritat a “ *el nom de l'Anyell* ” per connectar els “ *144.000* ” elegits amb la fe cristiana.

Vers 13: " *I vaig sentir una veu del cel que deia: Escriu: Feliços des d'ara els morts que moren en el Senyor! Sí, diu l'Esperit, perquè descansin dels seus treballs, perquè **les seves obres** els segueixen.* »

L'expressió “ *a partir d'ara* ” mereix una explicació detallada perquè és tan important. Perquè té com a objectiu la data de la primavera de 1843 i la de la tardor de 1844 en què, respectivament, entra en vigor el decret de Daniel 8:14, i els dos judicis adventistes organitzats per William Miller arriben a la seva fi.

Amb el temps, l'adventisme institucional oficial ha perdut de vista les implicacions d'aquesta frase " *ara* ". Només els pioners fundadors de la fe adventista van entendre les conseqüències de l'exigència de Déu del dissabte a partir de 1843. Per adoptar aquesta pràctica del setè dia, es van fer adonar que el diumenge practicat fins aleshores era maleït per Déu. Després d'ells, l'adventisme heretat es va convertir en tradicional i formalista, i per a la gran majoria d'adherents i professors, el diumenge i el dissabte es van situar injustament en un nivell d'igualtat. Aquesta pèrdua del sentit del sagrat i de la veritable santedat va provocar el desinterès per la paraula profètica i el tercer missatge adventista que vaig lliurar entre 1983 i 1994. Atès que aquest menyspreu es va manifestar en l'adventisme a França, la institució món adventista va entrar en una aliança amb el clan ecumènic el 1995, per la seva major maledicció. L'amenaça de " *torments* " al vers 10 la preocupa al seu torn, per la proposta de l'expressió " *ell **també** beurrà* "; des de 1994, l'adventisme institucional, després de la fe protestant, jutjat i condemnat des de 1843.

Com suggereix aquest verset, el decret de Daniel 8:14 provoca la separació dels cristians protestants de 1843 en dos camps, inclòs el grup adventista, beneficiari de la benaurança pronunciada: " *Feliços a partir d'ara els morts que moren en el Senyor!* ". No cal dir que Jesús anunciant a " *Laodicea* " que l'anava a " *vomitar* ", la institució adventista, missatger oficial de Crist l'any 1991, data del rebuig oficial de la llum, anomenada " *nu* " ja no pot beneficiar-se. d'aquesta felicitat.

Temps de collita

Vers 14: " *Vaig mirar, i veig que hi havia un núvol blanc, i sobre el núvol hi havia assegut un fill d'home, que tenia al cap una corona d'or i a la mà una falç esmolada.* »

Aquesta descripció evoca Jesucrist en el moment del seu gloriós retorn. El " *núvol blanc* " recorda les condicions de la seva sortida i la seva pujada al cel experimentada dos mil anys abans. El " *núvol blanc* " designa la seva puresa, la seva " *corona daurada* " simbolitza la seva fe victoriosa, i " *la falç esmolada* " representa la " *paraula tallant* " de Déu d'Heb.4:12, implementada per " *la seva mà* ".

Vers 15: " *I un altre àngel va sortir del temple, cridant amb una gran veu al que estava assegut al núvol: "Banca la teva falç i sega; perquè ha arribat l'hora de la sega, perquè la sega de la terra és madura.* »

Sota l'aspecte de « *la collita* », com en la seva paràbola, Jesús recorda que en això arribaria el moment de separar definitivament « *el blat de la palla* ». A través de la seva Revelació, ens fa descobrir aquest tema que separa els dos camps: el dissabte dels elegits i el diumenge dels caiguts, perquè darrere d'aquest nom religiós s'amaga l'adoració i l'autoritat d'una divinitat solar pagana. I malgrat les evolucions del temps humà, Déu continua mirant-lo pel que realment és per a ell. Les diferents opinions dels homes no influeixen en el seu judici; en el seu ordre de temps, el primer dia és profà, no pot assumir de cap manera la santedat divina. Això està vinculat exclusivament al setè dia santificat en el seu ordre de temps gravat des del començament del temps terrestre perpetu; això durant una durada de 6000 anys solars.

Vers 16: " *I el que estava assegut al núvol va llençar la seva falç a la terra. I la terra va ser collida.* »

L'Esperit confirma el compliment futur de " *la collita de la terra* ". Crist, el Salvador i Venjador, vetllarà per això i ho complirà d'acord amb el seu anunci fet en paràbola als seus apòstols a Mt. 13:30 a 43. La " *collita* " es refereix principalment a l'rapament al cel dels sants elegits que van romandre fidel a Déu Creador.

Temps de collita (i venjança)

Vers 17: " *I un altre àngel va sortir del temple que és al cel, amb una falç esmolada.* »

Si l'anterior " *àngel* " tenia una missió favorable als elegits, per contra, aquest " *altre àngel* " té una missió punitiva dirigida contra els rebels caiguts. Aquesta segona " *falç* " també simbolitza la " *paraula tallant de Déu* " posada en acció per la seva voluntat, però no per la seva mà, ja que, a diferència de la verema, per a la verema, l'expressió " *a la mà* " és absent. L'acció punitiva serà, doncs, confiada a agents que executin la voluntat divina; de fet, les víctimes de les seves seduccions.

Vers 18: " *I un altre àngel, que tenia autoritat sobre el foc, va sortir de l'altar i va parlar amb veu alta al que tenia la falç esmolada, dient: Treu la teva falç esmolada i recull el raïm vinya de la terra; perquè el raïm de la terra està madur.* »

Llavors ve, després de l'extasiament dels elegits al cel, el moment de " *la verema* ". A Isa.63:1 a 6, l'Esperit desenvolupa l'acció a la qual es dirigeix aquest terme simbòlic. A la Bíblia, el suc de raïm vermell es compara amb la sang humana. El seu ús per part de Jesús al Sant Sopar confirma aquesta idea. Però « *la*

verema » està lligada a « *la ira de Déu* » i afectarà els qui van treballar indignament en la disfressa dels seus servents, perquè la sang vessada voluntàriament per Crist no mereixia les seves nombroses traïcions. Perquè Jesús pot sentir-se traït per aquells que tergiversen el seu projecte salvador fins al punt de justificar el pecat pel qual va donar la vida i va suportar el patiment perquè cessés la seva pràctica. Per tant, els transgressors voluntaris de la seva llei han de respondre davant d'ell. En la seva cega bogeria, arribaran a voler matar els seus veritables elegits, per eradicar de la terra, la pràctica del dissabte setè dia santificat i exigit per Déu des de 1843-44. Els elegits no tenien l'autorització de Déu per utilitzar la força contra els seus enemics religiosos; Déu s'havia reservat aquesta acció exclusivament per a Ell. " *La venjança és meva, la retribució és meva* ", va declarar als seus escollits, i ha arribat el moment d'executar aquesta venjança.

En aquest capítol 14, els versos 17 al 20 evoquen aquest tema de la " *collita* ". Els raïms pecaminosos són declarats madurs perquè han demostrat plenament amb les seves obres la seva veritable naturalesa. La seva sang fluirà com el suc del raïm a una tina quan siguin trepitjats pels peus dels veremadors.

Vers 19: " *I l'àngel va llençar la seva falç a la terra. I va collir la vinya de la terra i va llançar la verema al gran prems de la ira de Déu.* »

L'acció queda certificada per aquest anunci revelat per aquesta escena. Déu profetitza amb certesa el càstig de l'arrogància catòlica i protestant. Patiran les conseqüències de la ira de Déu, il·lustrades per la tina en què el raïm collit és aixafat pels peus dels aixafadors.

Vers 20: " *I el prems va ser trepitjat fora de la ciutat; i de la tina sortia sang, fins a les brides dels cavalls, per una distància de mil sis-cents estadis.* »

Isa.63:3 especifica: " *Jo estava sol per trepitjar el prems; cap home estava amb mi...* ". La verema compleix el càstig de Babilònia la Gran ciutat a Apocalipsis 16:19. Ha omplert la copa amb la ira divina que ara ha de beure fins a les escombraries. " *El prems va ser trepitjat fora de la ciutat* ", és a dir, sense la presència dels elegits ja portats al cel. A Jerusalem, les execucions dels condemnats a mort es feien fora dels murs de la ciutat santa per no contaminar-la. Aquest va ser el cas de la crucifixió de Jesucrist que recorda, a través d'aquest missatge, el preu a pagar per aquells que van subestimar la seva pròpia mort. Ha arribat el moment que els seus enemics vessin al seu torn la seva sang per expiar els seus molts pecats. " *I la sang va sortir de la tina als trossos dels cavalls* ". Els objectius de la ira són els professors religiosos cristians, i Déu s'hi refereix amb la imatge del " *bit* " que els genets posen " *a la boca dels cavalls* ", per dirigir-los. Aquesta imatge es proposa a Jaume 3:3, el tema del qual és precisament: els mestres religiosos. Jaume especifica al començament del capítol 3: " *Germans meus, que no molts entre vosaltres comencen a ensenyar, perquè sabeu que serem jutjats amb més severitat* ". L'acció de la " *collita* " justifica aquest savi avís. En especificar " *fins als trossos dels cavalls* ", l'Esperit suggereix que la tina es refereix, en primer lloc, al clergat catòlic romà de " *Babilònia la Gran* ", però que s'estén als mestres protestants que, des de 1843, fan un ús "destructiu" de la Santa Bíblia segons l'acusació feta per l'Esperit en Apocalipsis 9:11. Aquí trobem l'aplicació de l'advertència donada a Apocalipsis 14:10: " *Ell també beurrà del vi de la ira de Déu abocat sense barreja a la copa de la seva ira...* ".

Pel missatge " *en una extensió de mil sis-cents estadis* ", en continuïtat amb el missatge anterior, el càstig s'estén a la fe reformada des del ^{segle XVI} a la qual al·ludeix el número 1600. És el moment en què Martí Luter va formalitzar l'acusació contra la fe catòlica l'any 1517. Però també va ser en aquest ^{segle XVI} quan es van formar les doctrines protestants dels " *falsos cristians* " i els *falsos cristians* que legitimaven la violència i l'espasa prohibides per Jesucrist. . L'Apocalipsi ofereix les seves pròpies claus per a la interpretació i aquest ^{segle XVI} és designat en Apocalipsis 2:18 a 29 sota el nom simbòlic de l'era " *Tiatira* ". La paraula " *estadi* " revela la seva activitat religiosa, la seva participació en la cursa el premi de la qual està en joc és la corona de la victòria promesa al guanyador. Aquest és l'ensenyament de Pau a 1 Cor. 9:24: " *No sabeu que els que corren a l'estadi, tots corren, però un rep el premi? Corre perquè ho guanyis* ". El premi de la vocació celestial no es guanya, doncs, de cap manera; la fidelitat i la perseverança en l'obediència és l'única manera de guanyar en la batalla de la fe. Ell confirma a Phi.3:14 dient: " *Estic dirigint cap a la meta per obtenir el premi de la crida ascendent de Déu en Crist Jesús* ". En el moment de la " *collita* " es comprovaran aquestes paraules de Jesús: " *Perquè molts són cridats, però pocs escollits* (Mat. 22:14)".

Apocalipsi 15: El final de la prova

Abans que s'acabi la “ *collita i verema* ” arriba el moment temut, el final del temps de gràcia. Un on les opcions humanes estan gravades a la pedra del temps, sense possibilitat de revertir aquestes eleccions. En aquest punt, acaba l'oferta de salvació en Crist. Aquest és el tema d'aquest breu capítol 15 de l'Apocalipsi de Jesucrist. El final del temps de gràcia es produeix després de les sis primeres “ *trompetes* ” dels capítols 8 i 9, i abans de “ *les set últimes plagues de Déu* ” del capítol 16. No cal dir que segueix l'última elecció del camí que Déu ha fet. dóna a l'home per fer. Sota l'autorització de “ *la bèstia que puja de la terra* ” d'Apocalipsi 13:11 a 18, els dos últims camins porten, un, al dissabte santificat o dissabte de Déu, l'altre, al diumenge, de l'autoritat papal romana. . Mai les eleccions entre la vida i el bé, la mort i el mal havien estat tan clares. A qui té més por l'home? Déu, o home? Aquest és el donat de la situació. Però també puc dir: a qui estima més l'home? Déu o home? L'elegit respondrà en ambdós casos: Déu, coneixent a través de la seva revelació profètica els detalls del final del seu projecte. La vida eterna serà llavors molt a prop, al seu abast.

Vers 1: “ *Llavors vaig veure un altre senyal al cel, gran i meravellós: set àngels que sostenien les set últimes plagues, perquè en elles es va complir la ira de Déu.* »

Aquest vers presenta les “ *set últimes plagues* ” que colpejaran els falsos creients per la seva elecció del dia del diumenge romà. El tema d'aquest capítol, el final del temps de prova, obre el temps de les “ *set últimes plagues de la ira de Déu* ”.

Vers 2: “ *I vaig veure com un mar de vidre, barrejat amb foc, i els que havien vençut la bèstia, la seva imatge i el nombre del seu nom, dempeus sobre el mar de vidre, tenint arpes de Déu.* »

Per animar els seus servents, els seus escollits, el Senyor presenta aleshores una escena que evoca la seva imminent victòria a través de diverses imatges extretes d'altres passatges de la profecia. “ *Sobre el mar de vidre, barrejats amb foc, estan dempeus* ”, perquè van passar per una prova de fe en la qual van ser perseguits (*barrejats amb foc*) i van sortir victoriosos. El “ *mar de vidre* ” es refereix a la puresa del poble escollit, com en Apocalipsis 4:1.

Vers 3: “ *I van cantar el cant de Moisès, servent de Déu, i el cant de l'Anyell, dient: Grans i meravelloses són les teves obres, Senyor Déu totpoderós; Justos i veritables són els teus camins, Rei de les Nacions!* »

“ *El Càntic de Moisès* ” celebrava la gloriosa sortida d'Israel d'Egipte, la terra i símbol típic del pecat. L'entrada al Canaan terrenal que va seguir 40 anys més tard va presagiar l'entrada dels últims elegits al Canaan celestial. Al seu torn, després d'haver donat la seva vida per expiar els pecats dels elegits, Jesús, « *l'anyell* », va pujar al cel, en la seva glòria i el seu poder diví celestial. Els últims testimonis fidels de Jesús, tots adventistes per fe i treball, experimenten al seu torn l'ascensió al cel quan Jesús torna per salvar-los. Exaltant les seves “ *grans i*

admirables obres ", els elegits donen glòria al Déu creador que va encarnar els seus valors en Jesucrist: la seva perfecta " *justícia* " i la seva " *veritat* ". L'evocació de la paraula " *vertader* " connecta el context de l'acció amb el final de l'era " *Laodicea* " en què es presentava com " *l'Amén i el Veritable* ". És llavors l'hora de " *l'alliberament* " que marca el final del temps de " *la dona que pareix* " d'Apocalipsis 12:2. " *El nen* " és portat al món en la forma de la puresa del caràcter celestial revelat en i mitjançant Jesucrist. Els elegits poden lloar Déu pel seu estat " *omnipotent* " perquè és a aquest poder diví a qui deuen la seva salvació i alliberament. Després d'haver recollit i seleccionat els seus redimits d'entre totes les nacions terrestres, Jesucrist és realment el " *Rei de les nacions* ". Els que es van oposar a ell i als seus càrrecs electes ja no hi són.

Vers 4: " *Qui no temerà, Senyor, i glorificarà el teu nom? Perquè només tu ets sant. I totes les nacions vindran i us adoraran, perquè els vostres judicis han estat revelats.* »

En poques paraules, això vol dir: Qui es negaria a témer-te, Déu Creador, i s'atreviria a defraudar-te de la teva glòria legítima negant-se a honorar el teu sant dissabte del setè dia? Perquè **només tu ets sant** i només tu has santificat el teu setè dia i aquells a qui el vas donar, com a senyal de la seva aprovació i pertinença a la teva santedat. En efecte, evocant « *la seva por* », l'Esperit al·ludeix al missatge del primer « àngel » d'Apocalipsis 14,7: « *Temeu Déu i doneu-li glòria perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu (inclineu-vos davant) aquell qui va fer el cel i la terra i el mar i les fonts de les aigües* ". En el pla de Déu, les nacions rebels destruïdes ressuscitaran amb una doble finalitat: la d'humiliar-se davant Déu i donar-li glòria, i la de patir el seu just darrer càstig que les aniquilarà definitivament, al "*llac de foc i*". *sofre* " del judici final, anunciat en el missatge del "*tercer àngel* " d'Apoc.14:10. Abans d'aconseguir aquestes coses, els elegits hauran de passar pel temps dels judicis divins que es manifestaran per l'acció de les "*set plagues* " anunciades al primer vers.

Vers 5: " *Després d'això vaig mirar, i el temple del tabernacle del testimoni es va obrir al cel.* »

Aquesta obertura del "*temple* " celestial assenyala el cessament de la intercessió de Jesucrist, perquè s'acaba el temps de la crida de la salvació. " *El testimoni* " es refereix als deu manaments de Déu que es van col·locar a l'arca santa. Així, a partir d'aquest moment, la separació entre l'escollit i el perdut és definitiva. A la terra, els rebels acaben de decidir, per decret de llei, l'obligació de respectar el descans setmanal del primer dia establert civil i religiosament confirmada, successivament, pels emperadors romans, Constantí I i Justinà¹ que van fer de Vigili^{1er} el primer papa, cap temporal de la fe cristiana universal, és a dir, catòlica, l'any 538. L'últim decret de mort va ser profetitzat a Apoc. 13:15 per 17 i posat sota l'acció dominant de la fe protestant americana recolzada per la fe catòlica europea.

Vers 6: "*I els set àngels que tenien les set plagues van sortir del temple, vestits de lli pur i brillant i amb cinturons d'or al voltant dels pits.* »

En el simbolisme de la prophétie, els « *set àngels* » representen Jesucrist sol o « *set àngels* » fidels al seu camp semblant a ell. " *El lli fi, pur i brillant* " representa " *les obres justes dels sants* " a Apocalipsis 19:8. El « *cinturó d'or* al

voltant del pit », per tant a l'alçada del cor, evoca l'amor a la veritat ja citat en la imatge de Crist presentada a Apoc. 1,13. El Déu de la veritat es prepara per castigar el camp de la mentida. Amb aquest recordatori, l'Esperit suggereix " *la gran calamitat* " la forma de la qual va ser revelada pel seu rostre en comparació amb " *el sol quan brilla amb la seva força* ". Ha arribat l'hora de l'enfrontament final entre Jesucrist i els rebels pagans que adoraven el sol.

Vers 7: " *I un dels quatre éssers vius va donar als set àngels set copes d'or, plenes de la ira del Déu que viu pels segles dels segles.* »

Jesús va ser ell mateix el model imaginat pels " *quatre éssers vius* " d'Apoc.4. Ell és també, " *el Déu que viu pels segles dels segles* " fet " *enfadat* ". La seva divinitat li atribueix així tots els papers: Creador, Redemptor, Intercessor, i de manera permanent, Jutge, després posant fi a la seva intercessió, esdevé el Déu justiciari que copeja i castiga a mort els seus oponents rebels, perquè han complert " *el copa* " de la seva " *ira* " justa . " *La copa* " ja és plena, i aquesta ira prendrà la forma dels " *set últims* " càstigs en què la misericòrdia divina ja no tindrà el seu lloc.

Vers 8: " *I el temple es va omplir de fum a causa de la glòria de Déu i del seu poder; i ningú no podia entrar al temple fins que es complíssin les set plagues dels set àngels.* »

Per il·lustrar aquest tema de la cessació de la gràcia, l'Esperit presenta en aquest vers la imatge d'un " *temple ple de fum per* " la presència " *de Déu* " i especifica: " *i ningú no podia entrar al temple, fins que no es complíssin les set plagues dels set àngels* ". Déu adverteix així els seus escollits que romandran a la terra durant el temps de les " *set últimes plagues* " de la seva ira. Els últims escollits reviuiren l'experiència dels hebreus en l'època de les " *deu plagues* " que van assolir l'Egipte rebel. Les *plagues* no són per a ells, sinó per als rebels, objectius de la ira divina. Però la imminència de la seva entrada al " *temple* " queda així confirmada, la possibilitat es donarà, a partir del final de les " *set últimes plagues* ".

Apocalipsi 16 : Les set últimes plagues de la ira de Déu

El capítol 16 presenta l'abocament d'aquestes " set últimes plagues " a través de les quals s'expressa " la ira de Déu ".

L'estudi de tot el capítol ho confirmarà, però cal assenyalar que els objectius de " la ira de Déu " seran idèntics als que van ser colpejats pels càstigs de les sis primeres " trompetes ". Així, l'Esperit revela que els càstigs de les " set últimes plagues " i els de les " set trompetes " castiguen el mateix pecat: la transgressió del descans sabàtic del " setè dia ". santificat " per Déu des de la fundació del món.

Estic obrint un parèntesi aquí, amb retard. Observeu la diferència que caracteritza les " trompetes " divines i les " plagues o plagues ". Les " trompetes " són totes les matances humanes realitzades per homes però ordenades per Déu, el cinquè ésser de naturalesa espiritual. Les " plagues " són accions desagradables imposades directament per Déu a través dels mitjans naturals de la seva creació viva. Apocalipsi 16 ens presenta les " set últimes plagues " que ens suggereix, subtilment, que van ser precedides per altres " plagues " patides pels homes abans de la fi del temps de gràcia que separa, espiritualment, en dues parts, " el temps ". del final " citat a Dan.11:40. En el primer, aquest fi és el del temps de les nacions, i en el segon, el del temps del govern mundial universal organitzat sota la supervisió i iniciativa dels EUA. En aquesta actualització, realitzada el dissabte 18 de desembre de 2021, puc confirmar aquesta explicació, ja que des de principis de 2020, tota la humanitat està afectada per la ruïna econòmica a causa d'un virus contagiós, el Coronavirus Covid-19, aparegut per primera vegada a Xina. En un context d'intercanvis i coneixements globalistes, amplificant mentalment els seus efectes reals, en pànic, els líders del poble han aturat el desenvolupament i el creixement continuat de tota l'economia d'Europa occidental i americana. Considerat, injustament, com una pandèmia, Occident, que pensava que algun dia vendria la mort, està consternat i consternat. En pànic, els sense Déu s'han lliurat en cos i ànima a la nova religió que la substitueix: la totpoderosa ciència mèdica. I el país dels lladres, el més ric de la terra, va aprofitar l'oportunitat per convertir els homes en captius i esclaus dels seus diagnòstics, de les seves vacunes, dels seus remeis i de les seves decisions corporatives. Paral·lelament, escoltem directrius a França, com a mínim paradoxals, que resumeixo així: "convé ventilar els apartaments i portar durant hores la màscara protectora, darrere de la qual s'ofega el portador". Destacar el "sentit comú" dels joves dirigents de França i d'altres països imitadors. Observem amb interès que el país que va liderar aquest comportament destructiu va ser primer Israel; el primer país maleït per Déu, en la història religiosa. L'ús d'una mascareta, primer prohibida quan no estava disponible, es va fer obligatori després, per protegir-se d'una malaltia que afecta l'aparell respiratori. La maledicció de Déu dona fruits inesperats, però

destructivament molt efectius. Estic convençut que entre el 2021 i l'inici de la " *sisena trompeta* ", la Tercera Guerra Mundial, altres " *plagues de Déu* " colpejaran la humanitat culpable en diversos llocs de la terra, i particularment a Occident. "plagues" com la " *fam* " i altres autèntiques pandèmies universals, ja conegudes com la pesta i el còlera. Déu reclama aquest tipus de càstig a Eze.14:21: " *Sí, així diu el Senyor, YaHWéH: Encara que envio contra Jerusalem els meus quatre càstigs terribles, l'espasa, la fam, les bèsties i la pesta, per exterminar els homes i la pesta. bèsties* ". Tingueu en compte que aquesta llista no és exhaustiva, perquè en els temps moderns els càstigs divins prenen múltiples formes: Càncer, SIDA, Chikungunya, Alzheimer... etc... També constato l'aparició de la por per l'escalfament global. Les masses de la humanitat s'espanten i s'espanten al pensar en la fusió del gel i les inundacions que podrien resultar. De nou, fruit de la maledicció divina que colpeja les ments humanes i construeix murs de separació i odi. Tanco aquest parèntesi per reprendre l'estudi en aquest context del post-fin de la gràcia que caracteritza les " *set últimes plagues de la ira de Déu* ".

Un altre motiu justifica l'elecció dels objectius. Les " *set últimes plagues* " aconsegueixen la destrucció de la creació a la fi del món. Per a Déu, el Creador, ha arribat el moment de la destrucció de la seva obra. Així que segueix el procés de creació, però en lloc de crear, destrueix. Amb " *la setena última plaga* ", a la terra, la vida humana s'extingirà, deixant enrere, la terra tornant a ser un " *abisme* " en estat caòtic, amb l'únic habitant, Satanàs, l'autor del pecat; la terra desolada serà la seva presó durant " *mil anys* " fins al judici final on ell i tots els altres rebels seran destruïts segons Rev.20.

Vers 1: " *I vaig sentir una veu forta que venia del temple, que deia als set àngels: Vés i aboca les set copes de la ira de Déu sobre la terra.* »

Aquesta " *veu forta que venia del temple* " és la del Déu creador frustrat en el seu dret més legítim. Com a Déu creador, la seva autoritat té un caràcter suprem i no és just ni savi contestar el seu desig de ser adorat i glorificat per l'observació del dia de repòs que ha " *santificat* " per a això. En la seva gran i divina saviesa, Déu ha assegurat que qualsevol persona que desafii els seus drets i autoritat ignorarà els seus secrets més importants abans d'expiar en la " *segona mort* " el preu dels seus ultratges contra Déu Totpoderós.

Vers 2: " *El primer se'n va anar i va vessar la seva copa sobre la terra. I una úlcera maligna i dolorosa va colpejar els homes que tenien la marca de la bèstia i que adoraven la seva imatge.* »

Sent el poder dominant i l'autoritat líder de l'última rebel·lió, l'objectiu prioritari en aquest context és " *la terra* " símbol de la fe protestant caiguda.

El primer flagell és " *una úlcera maligna* " que causa patiment físic als cossos dels rebels que han optat per obeir el dia de descans imposat pels homes. Els objectius són els catòlics i protestants supervivents del conflicte nuclear que tenen, amb aquesta elecció del primer dia, diumenge romà, " *el marca de la bèstia* ".

Vers 3: " *El segon va vessar la seva copa al mar i es va convertir en sang, com la d'un mort; i tots els éssers vius van morir, tot el que hi havia al mar* " .

El “ *segon* ” colpeja “ *el mar* ” que transforma en “ *sang* ”, com va fer amb el Nil egipci en temps de Moisès; “ *el mar* ”, símbol del catolicisme romà, que té com a objectiu el mar Mediterrani. En aquell moment, Déu elimina tota la vida animal al “ *mar* ”. Enganxa el procés de creació al revés, en última instància, “ *la terra* ” tornarà a quedar “ *sin forma i buida* ”; tornarà al seu estat “ *abisme* ” original.

Vers 4: “ *El tercer va vessar el seu bol als rius i fonts d'aigua. I es van convertir en sang.* »

El “ *tercer* ” colpeja l’“ *aigua* ” dolça dels “ *rius i fonts* ” que de sobte al seu torn es converteixen en “ *sang* ”. Més aigua per saciar la set. El càstig és dur i merescut perquè es preparaven per vessar la “ *sang* ” dels elegits. Aquest càstig va ser el primer que Déu va infligir a través de la vara de Moisès als egipcis, “ *bevedors de la sang* ” dels hebreus que eren tractats com animals en la dura esclavitud on molts morien.

Vers 5: “ *I vaig sentir l'àngel de les aigües que deia: Tu ets just, el que ets i el que eres; sou sants, perquè heu exercit aquest judici.* »

Observeu ja, en aquest vers, els termes “ *just* ” i “ *sant* ” que confirmen la meua traducció correcta del text del decret de Dan.8:14: “ *23.00 al matí i la santedat serà justificada* ”; “ *santedat* ” que abasta tot allò que Déu considera sant. En aquest context final, l'atac al seu dissabte “ *santificat* ” mereix amb raó el judici de Déu que converteix l’“ *aigua* ” per beure en “ *sang* ”. La paraula “ *aigües* ” designa simbòlicament i doblement les masses humanes i l'ensenyament religiós. Pervertits per la Roma papal, a Apocalipsis 8:11 tots dos van ser canviats per “ *absenc* ”. En dir “ *ets just... perquè has exercit aquest judici* ”, l'àngel justifica la mesura requerida per la veritable justícia perfecta que només Déu pot fer. De manera subtil, i molt precisa, l'Esperit fa desaparèixer del nom de Déu la forma « *i qui ve* », perquè ha vingut; i la seva aparició obre un present permanent per a ell i els seus redimits, sense oblidar, els mons que van romandre purs i els sants àngels que li van romandre fidels.

Vers 6: “ *Perquè han vessat la sang dels sants i dels profetes, i tu els has donat a beure sang: són dignes.* »

Estant els rebels disposats a matar els elegits que només deuen la seva salvació a la intervenció de Jesús, Déu també els imputa els crims que anaven a cometre. Per les mateixes causes, per tant, són tractats com els egipcis de l'Èxode. Aquesta és la segona vegada que Déu diu: “ *Són dignes* ”. En aquesta fase final, trobem com a agressor dels elegits adventistes, el missatger de Sardes a qui Jesús havia dit: “ *Es creu que estàs viu i estàs mort* ”. Però al mateix temps, va dir dels càrrecs electes de 1843-1844: “ *caminaran amb mi, vestits de blanc, perquè són dignes* ”. Així, cada persona té la dignitat que li pertoca segons les obres de la seva fe: “ *vestiments blancs* ” per als elegits fidels, “ *sang* ” per beure per als rebels caiguts i infidels.

Vers 7: “ *I vaig sentir des de l'altar un altre àngel que deia: Sí, Senyor Déu Totpoderós, els teus judicis són veritables i justos.* »

Aquesta veu que prové de l'“altar”, símbol de la creu, és la del Crist crucificat que té motius particulars per aprovar aquest judici. Perquè aquells a qui castiga en aquest moment gosen reclamar la seva salvació, mentre justificaven un pecat odiós, preferint obeir l'ordre d'un home; això malgrat les advertències de les Sagrades Escripures: a Isa.29:13 “ *El Senyor va dir: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honora amb la boca i amb els llavis; però el seu cor està lluny de mi, i la por que té de mi és només un precepte de la tradició humana* . Mat.15:19: “ *En va m'honoren, ensenyant preceptes que són manaments dels homes.* »

Vers 8: “ *El quart va vessar la seva ampolla sobre el sol. I li fou donat de cremar els homes amb foc;* »

El quart actua “ *sobre el sol* ” i fa que s'escalfi més de l'habitual. La carn dels rebels està “ *cremada* ” per aquesta calor intensa. Després d'haver castigat la transgressió de la “ *santedat* ”, Déu castigarà ara la idolatria del “*dia del sol*” heretada de Constantí ^{1r} . “ *El sol* ” que molts honoren sense saber-ho actualment comença a “ *cremar* ” la pell dels rebels. Déu torna l'ídol contra els idòlatres. Aquesta és la culminació de la “ *gran calamitat* ” anunciada a Rev.1. El moment en què qui mana el “ *sol* ” l'utilitza per castigar els seus adoradors.

Vers 9: “ *I els homes van ser cremats amb gran calor, i van blasfemar el nom del Déu que té autoritat sobre aquestes plagues, i es van penedir per no donar-li glòria.* »

En el nivell de duresa que han assolit, els rebels no es penedeixen de la seva culpa i no s'humilien davant Déu, sinó que l'insulten “ *blasfemant* ” el seu “ *nom* ”. Ja era en la seva naturalesa un comportament habitual, que es troba entre els creients superficials; no pretenen conèixer la seva veritat i interpreten el seu silenci despectiu a favor seu. I quan sorgeixen les dificultats, maleeixen el seu “ *nom* ”. La incapacitat de “ *penedir-se* ” confirma el context de “ *supervivents* ” de la “ *sisena trompeta* ” d'Apocalipsis 9:20-21. Els infidels rebels són persones, religioses o no, que no creuen en el Déu Creador Totpoderós. Els seus ulls eren una trampa mortal per a ells.

Vers 10: “ *El cinquè va vessar la seva ampolla sobre el tron de la bèstia. I el seu regne es va cobrir de foscor; i els homes es van mossegar la llengua de dolor,*

El “ *cinquè* ” pren com a objectiu específic, “ *el tron de la bèstia* ”, és a dir, la regió de Roma on es troba el Vaticà, un petit estat religiós del papat on s'aixeca la basílica de Sant Pere. Tanmateix, com hem vist, l'autèntic “ *tron* ” del Papa es troba a l'antiga Roma, al mont Celius, a l'església mare de totes les esglésies del món, la basílica de Sant Joan de Laterà. Déu el submergeix en una “ *foscor* ” de tinta que posa a tota persona vident en la situació d'un cec. L'efecte és terriblement dolorós, però per aquest punt de partida de la mentida religiosa presentada sota el títol de llum de l'únic Déu i en nom de Jesucrist, és totalment merescut i justificat. El “ *penediment* ” ja no és possible, però Déu posa l'accent en l'enduriment de la ment dels seus objectius vius.

Vers 11: “ *I van blasfemar el Déu del cel a causa dels seus dolors i dels seus úlceres, i no es van penedir de les seves obres.* »

Aquest vers ens permet entendre que les plagues s'afegeixen i no s'aturen. Però insistint en l'absència de « *penediment* » i en la continuïtat de les « *blasfèmies* », l'Esperit ens fa entendre que la ira i la maldat dels rebels no fa més que augmentar. És l'objectiu buscat per Déu el que els porta al límit, perquè decretin la mort dels elegits.

Vers 12: “ *El sisè va vessar la seva copa sobre el gran riu Èufrates. I la seva aigua es va assecar, perquè es preparés el camí dels reis que venien d'Orient.* »

El " sisè " té com a objectiu Europa, designada amb el nom simbòlic del " riu Eufrates " que designa així, a la llum de la imatge d'Apocalipsi 17, 1-15, els pobles que veneren " *la prostituta Babilònia la Gran* ", catòlica papal. Roma. L' " *assecamment de les seves aigües* " podria suggerir l'aniquilació de la seva població, que és realment imminent, però encara és massa aviat perquè sigui així. De fet, la cosa és un recordatori històric, ja que va ser a través de l'assecamment parcial del " riu Eufrates " que el rei med Dario es va apoderar de la " *Babilònia* " caldea. El missatge de l'Esperit és, doncs, l'anunci de la imminent derrota completa de la catòlica " *Babilònia* " que encara conserva suports i defensors, però per poc temps. " *Babilònia la gran* " aquesta vegada realment " *caurà* ", derrotada pel Déu Totpoderós Jesucrist.

La consulta dels tres esperits impurs

Vers 13: “ *I vaig veure sortir de la boca del drac, i de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta, tres esperits impurs, com granotes.* »

Els versos 13 al 16 il·lustren els preparatius per a la " *batalla d'Armageddon* ", que simbolitza la decisió de matar els observadors del dissabte recalitrants que són intransigents fidels al Déu creador. Originalment, a través de l'espiritisme, el dimoni, simulant la persona de Jesucrist, va aparèixer per convèncer els rebels que la seva elecció del diumenge estava justificada. Per tant, els anima a prendre la vida dels resistents fidels que honoren el dissabte. El trio diabòlic reuneix, doncs, en una mateixa lluita, el diable, la fe catòlica i la fe protestant, és a dir, “ *el drac, la bèstia i el fals profeta* ”. Aquí s'aconsegueix la " *batalla* " *esmentada a Apocalipsis 9:7-9*. La menció de “ *boques* ” confirma els intercanvis verbals de les consultes que porten a decretar l'assassinat dels veritablement elegits; allò que ignoren o contesten totalment. Les “ *granotes* ” són sens dubte, per a Déu, animals classificats com a impurs, però en aquest missatge, l'Esperit al·ludeix als grans salts que aquest animal és capaç de fer. Entre la “ *bèstia* ” europea i el “ *fals profeta* ” nord-americà hi ha l'ample oceà Atlàntic i la trobada dels dos implica fer grans salts. Entre els anglesos i els nord-americans, els francesos són caricaturitzats com "granotes" i "manjagranotes". L'impur és una especialitat de França, els valors morals de la qual s'han esfondrat amb el temps, des de la seva Revolució de 1789 on va posar la llibertat per sobre de tot . L'esperit impur que anima el trio és el de la llibertat que no vol "ni Déu ni Mestre". Tots han resistit la voluntat i l'autoritat de Déu i, per tant, estan units en aquest tema. S'ajunten perquè s'assemblen.

Vers 14: “ *Perquè són esperits de dimonis, que fan meravelles i que vénen als reis de tota la terra per reunir-los per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós.* »

Des de la maledicció del decret de Dan.8:14, els esperits dels dimonis s'han manifestat amb gran èxit a Anglaterra i als EUA. L'espiritualisme estava de moda en aquella època, i els homes es van acostumar a aquest tipus de relació amb esperits invisibles, però actius. En la fe protestant, molts grups religiosos mantenen relacions amb els dimonis, creient que tenen una relació amb Jesús i els seus àngels. Als dimonis els resulta molt fàcil enganyar els cristians rebutjats per Déu, i encara podran convèncer-los fàcilment perquè es reuneixin per matar, fins a l'últim, cristians pietosos i jueus que observen el dissabte. Aquesta mesura extrema que amenaça de mort a tots dos grups els unirà en la benedicció de Jesucrist. Per a Déu, aquesta reunió pretén *reunir* els rebels " *per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós* ". Aquesta trobada pretén donar als rebels una intenció de matar que els farà ells mateixos dignes de patir la mort a mans d'aquells que han estat seduïts i enganyats per les seves mentides religioses. El motiu principal de la batalla lliurada va ser, precisament, l'elecció del dia de descans, i subtilment, l'Esperit assenyala que els dies proposats no són iguals. Perquè allò que es refereix al dissabte sagrat és ni més ni menys segons la seva naturalesa que " *el gran dia del Déu Totpoderós* ". Els dies no són iguals i les forces oposades tampoc. Mentre expulsava el dimoni i els seus dimonis del cel, Jesucrist, en poderós " *Miquel* ", imposarà la seva victòria als seus enemics.

Vers 15: “ *Mira, vinc com un lladre. Feliç el qui vetlla i guarda la seva roba, perquè no camini nu i es vegi la seva vergonya!* »

El camp que lluita contra els observadors del dissabte diví és el dels falsos cristians infidels, inclosos els del protestantisme, als quals Jesús va dir, a Apocalipsis 3:3: “ *Recordeu-vos, doncs, com heu rebut i escoltat, i guardeu-vos i penedeu-vos. Si no mireu, vindré com un lladre, i no sabràs a quina hora et vindré* ". En canvi, l'Esperit declara als elegits adventistes que es beneficien de la seva plena llum profètica en l'època final de " *Laodicea* ": " *Feliç el qui vetlla i guarda els seus vestits* ", i fent al·lusió a la institució adventista vomitada des de 1994, també diu: " *perquè no camini nu i perquè no veiem la seva vergonya!*" ". Declarada i deixada "nua", al retorn de Crist, estarà en el camp de la vergonya i el rebuig, d'acord amb 2 Co. 5:2-3: " *Així gemem en aquesta tenda, desitjant revestir-nos del nostre celestial casa, si almenys ens trobem vestits i no nus* ”.

Vers 16: “ *Els van reunir al lloc anomenat Armagedon en hebreu.* »

L'«aplec» en qüestió no es refereix a una localització geogràfica, perquè és un «aplec» espiritual que reuneix en el seu projecte mortal el camp dels enemics de Déu. A més, la paraula "har" significa muntanya i resulta que efectivament hi ha una vall de Meguido a Israel però cap muntanya amb aquest nom.

El nom “ *Armageddon* ” significa: “muntanya preciosa”, nom que designa, per a Jesucrist, la seva Assemblea, el seu Escollit que reuneix tots els seus elegits. I el vers 14 ens ha revelat gairebé clarament de què tracta la batalla " *Armageddon* "; per als rebels, l'objectiu és el dissabte diví i els seus observadors; però per a Déu, l'objectiu són els enemics dels seus fidels elegits.

Aquesta “muntanya preciosa” designa, alhora, la “muntanya del Sinaí” des de la qual Déu va proclamar la seva llei a Israel per primera vegada després de l'èxode d'Egipte. Perquè l'objectiu dels rebels és tant el dissabte del setè dia santificat pel seu quart manament com els seus observadors fidels. Per a Déu, el caràcter "preciós" d'aquesta "muntanya" és indiscutible, perquè no té igual en tota la història humana. Per protegir-lo de la idolatria humana, Déu va permetre que els homes ignoressin la seva ubicació real. Falsament situat al sud de la península egípcia en la tradició, és en veritat, al nord-est de " *Madian* ", on vivia " *Jetro* ", el pare de " *Zefora* ", la dona de Moisès, es diu en al nord de l'actual Aràbia Saudita. Els seus habitants donen al veritable mont Sinaí el nom "al Lawz" que significa "la Llei"; un nom justificat que testimonia a favor del relat bíblic escrit per Moisès. Però no és en aquest " *lloc* " geogràfic on els rebels s'enfrontaran al gloriós i diví Crist vencedor. Perquè aquesta paraula " *lloc* " és enganyosa i, en realitat, adquireix un aspecte universal, ja que els elegits encara es troben, en aquest moment, dispersos per la terra. Els elegits vius i els que ressuscitaran seran "recollits" pels bons àngels de Jesucrist per unir-se a Jesús als núvols del cel.

Vers 17: " *El setè va vessar la seva ampolla a l'aire. I va sortir del temple, des del tron, una veu forta que deia: És acabat!* »

Sota el signe de la " *setena plaga vessada a l'aire* ", abans que els rebels executin el seu disseny criminal, Jesucrist, el veritable, apareix totpoderós i gloriós, en una glòria celestial inimitable, acompanyat de miríades d'àngels. **Trobem el moment de la " *setena trompeta* "** on segons Apocalipsi 11:15, Jesucrist, el Déu Totpoderós, allunya el regne del món al dimoni. A Efesios 2:2, Pau es refereix a Satanàs com " *el príncep del poder de l'aire* ". " *L'aire* " és l'element compartit de tota la humanitat terrestre sobre la qual domina fins al retorn a la glòria de Jesucrist. El moment de la seva gloriosa vinguda és quan el seu poder diví arrenca al diable aquest domini i poder sobre els éssers humans i hi posa fi.

Adonar-se de la paciència de Déu que fa 6000 anys que espera el moment en què dirà: " *Ja està!* » i després entendre el valor que dona al "setè dia santificat" que profetitza l'arribada d'aquest moment en què la llibertat deixada a les seves criatures infidels cessarà. Les criatures rebels deixaran de frustrar-lo, irritar-lo, menysprear-lo i deshonrar-lo perquè seran destruïts. A Dan.12:1 l'Esperit va profetitzar aquesta gloriosa vinguda que atribueix a " **Miquel** ", el nom celeste angelical de Jesucrist: " *En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran líder, el defensor dels fills del teu poble; i serà una època de problemes, com no ho ha estat des que existien les nacions fins aquell temps. En aquell temps, aquells de la vostra gent que es trobin escrits al llibre seran salvats* ". Déu no facilita la comprensió del seu projecte salvador perquè la Bíblia no esmenta el nom de "Jesús" per designar el Messies i li dona noms simbòlics que revelen la seva divinitat oculta: " **Emanuel** " (Déu amb nosaltres) Isa.7:14. " *Per això el Senyor mateix et donarà un senyal: vet aquí, la nena concebrà i donarà a llum un fill, i li posarà el nom d' Emmanuel* "; " **Pare etern** " a Isa.9:5: " *Perquè ens ha nascut un nen, se'ns ha donat un fill, i el domini estarà sobre la seva espatlla; s'anomenarà meravellós, conseller, Déu poderós, Pare etern, príncep de la pau* ".

Vers 18: “ *I hi va haver llamps, i veus, i trons, i un gran terratrèmol, com mai no hi havia hagut des que l'home era a la terra, una sacsejada tan gran.* »

Aquí trobem la frase del vers de referència clau d'Apocalipsis 4:5 renovada a Apocalipsis 8:5. Déu ha sortit de la seva invisibilitat, els creients infidels i els infidels, però també, els fidels adventistes elegits, poden veure el Déu creador Jesucrist en la glòria del seu retorn. Apoc. 6 i 7 ens van revelar els comportaments contraris dels dos camps en aquest context terrible i gloriós.

I experimentant un poderós terratrèmol, són testimonis amb terror de la primera resurrecció reservada als elegits de Crist, segons Apocalipsi 20:5, i del seu rapte al cel on s'uneixen a Jesús. Les coses estan passant tal com es va predir a 1 Tess. 4:15-17: « *Això us declarem segons la paraula del Senyor: Nosaltres, que vivim i quedem per a la vinguda del Senyor, no anirem. per davant dels morts. Perquè el Senyor mateix baixarà del cel amb un manament, amb la veu de l'arcàngel i amb la trompeta de Déu, i els morts en Crist ressuscitaran primer. Llavors nosaltres, que estem vius i quedem, serem arrossegats juntament amb ells als núvols per trobar el Senyor a l'aire, i així estarem sempre amb el Senyor* ». Aprofito aquest vers per constatar la concepció apostòlica de l'estat dels “ *morts* ”: “ *nosaltres, els vius, que quedem per a la vinguda del Senyor, **no ens avançarem. els que van morir*** ”. Pau i els seus contemporanis no pensaven com els falsos cristians d'avui que els elegits “ *morts* ” estiguessin en presència de Crist, perquè la seva reflexió mostra que, al contrari, tots pensaven que els elegits “ *vius* ” entrarien al cel abans que els “ *morts* ”.

Vers 19: “ *I la gran ciutat es va dividir en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure, i Déu es va recordar de Babilònia la gran, per donar-li la copa del vi de la seva ira ardent.* »

Les “ *tres parts* ” es refereixen a “ *el drac, la bèstia i el fals profeta* ” recollides al vers 13 d'aquest capítol. Una segona interpretació es basa en aquest text de Zac.11:8: “ *Destruiré els tres pastors en un mes; la meva ànima estava impacient per ells, i les seves ànimes també estaven disgustades amb mi* ”. En aquest cas, els “ *tres pastors* ” representen els tres components del poble d'Israel: el rei, el clergat i els profetes. Tenint en compte el context final, en el qual la fe protestant i la fe catòlica s'alien i unifiquen, “ *les tres parts* ” s'identifiquen amb: “ *el drac* ” = el diable; “ *la bèstia* ” = els pobles catòlics i protestants seduïts; “ *el fals profeta* ” = el clergat catòlic i protestant.

En el campament vençut, cessa la bona entesa, “ *la gran ciutat es va dividir en tres parts* ”; entre les víctimes enganyades i seduïdes, els camps de la bèstia i el fals profeta, l'odi i el ressentiment inspiren venjança contra els seductors enganyosos responsables de la seva pèrdua de salvació. És aleshores quan el tema de la “ *collita* ” es compleix amb un sagnant arranjament de comptes els objectius principals del qual són, amb tota lògica i justícia, els mestres religiosos. Aquesta advertència de Jaume 3:1 adquireix tot el seu significat: “ *Germans meus, que no molts entre vosaltres comencen a ensenyar, perquè **sabeu que serem jutjats amb més severitat*** ”. En aquest temps de “ *plagues* ”, aquesta acció és evocada per aquesta cita: “ *I Déu es va recordar de Babilònia la Gran per donar-li la copa del vi de la seva ira ferotge* ”. Apo.18 estarà íntegrament dedicat a l'evocació d'aquest càstig de religiosos impius.

Vers 20: “ *I totes les illes van fugir, i les muntanyes no es van trobar.* »

Aquest vers resumeix el canvi de la terra que, sotmesa a enormes tremolors, adquireix un aspecte de caos universal, ja " *informe* " i aviat " *buit* " o " *desolat* ". És el resultat, la conseqüència, del " *pecat desolador* " denunciat a Daniel 8:13 i el càstig final del qual és profetitzat a Dan.9:27.

Vers 21: “ *I una gran calamarsa, la calamarsa de la qual pesava un talent, va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar Déu a causa del flagell de la calamarsa, perquè el flagell era molt gran.* »

Acomplerta la seva sinistra tasca, els habitants de la terra seran, al seu torn, exterminats per un flagell del qual els serà impossible escapar: els cauran pedres de " *calamarsa* ". L'Esperit els imputa el pes d'" *un talent* ", és a dir, 44,8 kg. Però aquesta paraula " *talent* " és més aviat una resposta espiritual basada en "la paràbola dels *talents* ". D'aquesta manera, imputa als caiguts el paper d'aquells que no van portar a terme el " *talent* ", és a dir, els dons, que Déu els va donar a la paràbola. I aquest mal comportament els acaba costant la vida, la primera i la segona que només era accessible als veritables electes. Fins al seu darrer alè de vida, continuen " *blasfemant* " (insultant) el " *Déu* " del cel que els castiga.

"la paràbola dels *talents* " s'haurà complert literalment. Déu donarà a cadascú, segons el testimoni de les obres de la seva fe; als cristians infidels, donarà la mort i es mostrarà tan dur i cruel com el pensaven i el jutjaven. I als elegits fidels donarà vida eterna segons la fe que havien dipositat en el seu amor perfecte i la seva fidelitat magnificada en Jesucrist per a ells; tot això segons el principi citat per Jesús a Mat.8:13: “ *Es faci amb la vostra fe* ”.

Després d'aquest darrer flagell, la terra esdevé desolada, privada de tota forma de vida humana. Així, troba l'" *abisme* " característic de Gènesi 1:2.

Capítol 17: La prostituta és desenmascarada i identificada

Vers 1: " *Llavors un dels set àngels que portaven les set copes va venir i em va parlar, dient: Vine, t'ensenyaré el judici de la gran prostituta que s'asseu sobre moltes aigües.* »

A partir d'aquest primer vers, l'Esperit indica l'objectiu d'aquest capítol 17: el " **judici** " de la " **gran prostituta** " que està " **assegut sobre grans aigües** " o, que domina, segons el vers 15, " *pobles, multituds, nacions i llengües* " que, sota el símbol " *Eufrates* ", ja designava Europa i les seves extensions planetàries de la religió cristiana en el " *sisena trompeta* " d'Ap.9:14: EUA, Amèrica del Sud, Àfrica i Austràlia. L'obra del judici està relacionada amb el context de les " *set últimes plagues* ", o " *set copes* " abocades pels " *set àngels* " al capítol 16 anterior.

Aquest significat del nombre " judici " del nombre 17 és confirmat per Daniel 4:17: " Aquesta sentència és un decret dels que vigilen , aquesta resolució. és un orde dels sants, perquè els vius sàpiguen que l'Altíssim domina el regne dels homes , que el dóna a qui vol, i que hi eleva el més vil dels homes .

El " *judici* " en qüestió és el que ha portat Déu totpoderós davant de qui totes les criatures del cel i de la terra tenen i seran responsables; Això mostra si aquest capítol és important. Hem vist en el missatge del tercer ^{àngel} del capítol 14 que aquesta identificació té com a resultat la vida eterna o la mort. El context d'aquest " *judici* " és, doncs, el de la " *bèstia que s'aixeca de la terra* " al capítol 13.

Malgrat les advertències històriques i profètiques, al seu torn, la fe protestant el 1843, i la fe oficial adventista el 1994, van caure jutjades per Déu indignes de la salvació ofert per Jesucrist. En confirmació d'aquest judici, tots dos van entrar en l'aliança ecumènica proposada per la fe catòlica romana, mentre que els pioners d'ambdós grups havien denunciat el seu caràcter diabòlic. Per evitar cometre aquest error, l'escollit ha d' estar absolutament convençut de la identitat del principal enemic de Jesucrist: Roma, en tota la seva història pagana i papal. La culpa de les religions protestant i adventista és tant més gran perquè els pioners d'ambdues van denunciar i ensenyar aquesta naturalesa diabòlica del catolicisme romà. Aquest canvi de cor d'ambdós constitueix un acte de traïció contra Jesucrist, l'únic Salvador i gran Jutge. Com va ser possible això? Ambdues religions només donaven importància a la pau terrenal i a la bona entesa entre els homes; també una vegada que la fe catòlica ja no persegueix, esdevé per a ells, freqüentable o millor encara, associable fins al punt de fer un pacte i aliar-s'hi. Així, l'opinió revelada i el judici just de Déu són menyspreats i trepitjats. L'error va ser creure que Déu busca essencialment la pau entre els homes, perquè en veritat, condemna els mals que es fan a la seva persona, a la seva llei i als seus principis de bé revelats en les seves ordenances. El fet és tant més greu perquè Jesús s'expressà molt clarament sobre el tema dient a Mat.10:34 al 36: " *No us penseu que he vingut a portar pau a la terra; No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. Perquè he vingut a posar una divisió entre un home i el seu pare, entre una filla i la seva mare, i entre una nora i la seva sogra; i els enemics d'un home seran els de la seva pròpia casa* ". Per la seva banda, l'adventisme oficial no va escoltar l'Esperit de Déu que, mitjançant la restauració del dissabte del setè dia entre 1843 i 1873, li va mostrar el diumenge romà que ha anomenat " *la marca de la bèstia* " des de la seva creació el març. 7, 321. La missió de l'adventisme institucional va fracassar perquè, a mesura que avançava el temps, el seu judici del diumenge romà es va fer amistós i fraternal, a diferència del de Déu. que roman invariablement el mateix , el diumenge cristià heretat del paganisme solar constitueix la causa principal de la seva ira. L'únic judici que importa és el de Déu i la seva revelació profètica pretén associar-nos amb el seu judici. Com a resultat, la pau no ha d'emascarar la legítima irritació del Déu vivent. I hem de jutjar com ell jutja i identificar els règims civils o religiosos segons la seva mirada divina. Com a resultat d'aquest enfocament, veiem " *la bèstia* " i les seves accions, fins i tot en temps de pau enganyosa.

Vers 2: " *Amb ella els reis de la terra han fornicat, i amb el vi de la seva fornicació s'han emborratxat els habitants de la terra.* »

En aquest vers, s'estableix un vincle amb les accions de la " *dona Jezabel* " acusada per Jesucrist de fer beure els seus servents un " *vi de fornicació (o disbauxa)* " espiritual a Apocalipsis 2:20; coses confirmades a Apocalipsis 18:3. Aquestes accions també connecten " *la prostituta* " amb l'"*estrella d'Ajenjo* " d'Apocalipsis 8:10-11; sent l'absència el seu vi verinós amb el qual l'Esperit compara la seva ensenyança religiosa catòlica romana.

En aquest vers, el retret que Déu fa contra la religió catòlica es justifica fins i tot en el nostre temps de pau perquè la culpa retreta ataca la seva autoritat divina. Els escrits de la Sagrada Bíblia que constitueixen els seus " *dos testimonis* ", testimonien contra la falsa doctrina religiosa d'aquesta religió romana. Però és cert que el seu fals ensenyament tindrà les pitjors conseqüències per a les seves víctimes seduïdes: la mort eterna; que justificarà la seva acció venjativa de la " *collita* " d'Apocalipsis 14:18 al 20.

Vers 3: " *Em va portar en esperit a un desert. I vaig veure una dona asseguda sobre una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, amb set caps i deu banyes.* »

" *... en un desert* ", símbol de la prova de la fe, però també del clima espiritual "àrid" del context del nostre " *temps final* (Dan. 11:40)", aquesta vegada, l'última prova de la fe del terrenal. història, l'Esperit representa la situació espiritual que impera en aquest context final. " *La dona domina una bèstia escarlata* ". En aquesta imatge, Roma domina la " *bèstia que s'aixeca de la terra* " que designa els EUA protestants en el moment en què fan " *adorar la marca de la bèstia* " als catòlics imposant el seu dia de repòs heretat de l'emperador Constantí¹. En aquest context final, no hi ha més diademes, ni sobre els " *set caps* " de la Roma religiosa, ni sobre els símbols " *deu banyes* ", en aquest cas, dels dominadors civils dels pobles cristians europeus i mundials que ella manipula. Però tota aquesta associació és del color del pecat: " *escarlata* ".

A Apocalipsis 13:3 llegim: " *I vaig veure un dels seus caps com ferit de mort; però la seva ferida mortal es va curar. I tota la terra es va espantar darrere de la bèstia* ". Sabem que aquesta curació es deu al Concordat de Napoleó¹. A partir d'aquest moment, el papa catòlic romà ja no persegueix, però, notem en importància, Déu continua anomenant-la " *la bèstia* ": " *I tota la terra estava admirada darrere de la bèstia* ". Això confirma l'explicació donada anteriorment. L'enemic de Déu segueix sent el seu enemic perquè els seus pecats contra la seva llei no cessen, en temps de pau com en temps de guerra. I l'enemic de Déu és, per tant, també el dels seus fidels elegits en temps de pau o de guerra.

Vers 4: " *La dona anava vestida de porpra i escarlata, i adornada amb or i pedres precioses i perles. Tenia a la mà una copa d'or, plena d'abominacions i de les impureses de la seva prostitució.* »

Aquí de nou, la descripció presentada apunta a errors doctrinals espirituals. Déu condemna els seus ritus religiosos; les seves misses i les seves odioses eucaristies i, en primer lloc, el seu gust pel luxe i la riquesa que la porta als compromisos desitjats pels reis, els nobles i tots els rics de la terra. La " *prostituta* " ha de satisfer els seus "clients" o els seus amants.

color " *escarlata* " té el seu origen en la mateixa " *prostituta* ": " *porpra i escarlata* ". El terme " *dona* " designa una " *església* ", una assemblea religiosa, segons Ef. 5:23, però també, " *la gran ciutat que té la reialesa sobre els reis de la terra* ", com ensenya el vers 18 d'aquest capítol 17. En resum, podem reconèixer els colors dels uniformes dels "cardinals i bisbes" del Vaticà romà. Déu representa les misses catòliques, amb l'ús del calze " *daurat* " en què se suposa que el vi alcohòlic representa la sang de Jesucrist. Però què en pensa el Senyor? Ens diu: en comptes de la seva sang redemptora, només veu les " *abominacions i impureses de la seva prostitució* ". A Dan.11:38, " *l'or* " va ser esmentat com l'adorn de les seves esglésies que l'Esperit atribueix al " *déu de les forteses* ".

Vers 5: " *Al seu front hi havia escrit un nom, un misteri: Babilònia la gran, mare dels fornicadors i de les abominacions de la terra.* »

El " *misteri* " que es cita en aquest verset és un " *misteri* " només per a aquells a qui l'Esperit de Jesucrist no il·lumina; també són, malauradament, els més nombrosos. Perquè, " *l'èxit i l'èxit de les enginys* " del règim papal anunciat des de Dan.8:24-25 es confirmarà fins a l'hora del seu judici, a la fi del món. Per a Déu, és el " *misteri de la iniquitat* " que va ser anunciat i ja implementat pel diable en temps dels apòstols, segons 2 Tess. 2:7: " *Perquè el misteri de la iniquitat ja està actuant; només cal que hagi desaparegut aquell que encara el reté* ". El " *misteri* " està lligat al mateix nom " *Babilònia* ", cosa que té sentit, ja que l'antiga ciutat d'aquest nom ja no existeix. Però Pere ja va donar espiritualment aquest nom a Roma, a 1 Pere 5:13 i, per desgràcia de les multituds enganyades, només els elegits estan atents a aquesta precisió que ofereix la Bíblia. Aneu amb compte amb el doble sentit de la paraula " *terra* " que també designa aquí, l'obediència protestant, perquè per molt que la fe catòlica està unificada, la fe protestant és múltiple, per ser designades com a " *prostitutes* ", filles de la seva catòlica " *mare* ". Les noies comparteixen les " *abominacions* " de la seva " *mare* ". I la principal d'aquestes " *abominacions* " és el diumenge, " *la marca* " de la seva autoritat religiosa adscrita a ell.

El significat literal de la paraula " *terra* " també es justifica perquè la intolerància religiosa catòlica és l'instigadora de grans agressions religioses internacionals. Va contaminar i va fer odiar la fe cristiana incitant els reis a convertir els pobles de la terra a la seva obediència. Però després de perdre el seu poder, les seves " *abominacions* " van continuar beneint aquells que Déu maleeix i maleint els que ell beneeix. La seva naturalesa pagana es revela quan anomena els musulmans "germà" la religió dels quals presenta Jesucrist com un dels profetes més petits.

Vers 6: " *I vaig veure la dona embriagada amb la sang dels sants i amb la sang dels testimonis de Jesús. I, en veure-la, em va sorprendre una gran sorpresa.* »

Aquest vers recull una cita de Dan.7:21, especificant aquí que " *els sants* " contra els quals ella lluita i domina, són realment els " *testimonis de Jesús* ". Això il·lumina molt el misteri de " *Babilònia la Gran* ". La religió romana beu " *la sang* " dels elegits fins a l'embriaguesa. Qui sospitaria que una església cristiana, com l'actual Roma papal, és aquesta " *prostituta* " embriagada amb la sang vessada

pels testimonis de Jesús ? Els càrrecs electes, però només ells. Perquè, a través de la profecia, l'Esperit els va fer conèixer els designis assassins del seu enemic. Aquest retorn a la seva naturalesa malvada i cruel serà la conseqüència visible de la fi del temps de gràcia. Però aquesta maldat serà sobretot, d'una manera encara més sorprenent, la naturalesa de la fe protestant dominant d'aquest temps de la fi del món. L'Esperit cita "els sants " i " els testimonis de Jesús " per separat. Els primers " sants " van patir persecucions paganes romanes, republicanes i imperials; Els " testimonis de Jesús " són colpejats per la Roma pagana imperial i papal. Perquè la prostituta és una ciutat: Roma; " la gran ciutat que té la reialesa sobre els reis de la terra " des de la seva arribada a Israel, a Judea l'any 63, segons Dan.8:9: " el més bell dels països ". La història de la salvació acabarà amb una prova de fe en la qual apareixeran " els testimonis de Jesús " i actuaran per justificar aquesta expressió; donaran així a Déu una bona raó per intervenir per salvar-los de la mort planificada. En el seu temps, Joan tenia bones raons per quedar sorprès pel " misteri " que afectava a la ciutat de Roma. Només la coneixia en el seu aspecte imperial pagan dur i desprietat que l'havia enviat a la detenció a l'illa de Patmos. Per tant, símbols religiosos com la " copa d'or " que sosté la " prostituta " el podien sorprendre amb raó.

Vers 7: " I l'àngel em va dir: Per què estàs meravellat? Us explicaré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, que té set caps i deu banyes. »

El " misteri " no pretén durar per sempre, i a partir del vers 7, l'Esperit donarà detalls que permetran a Joan i a nosaltres aixecar el " misteri " i identificar clarament la ciutat de Roma i el seu paper a la imatge de vers 3 els símbols del qual són, de nou, citats.

" La dona " designa la naturalesa religiosa de la Roma papal, la seva pretensió de ser " l'esposa de l'Anyell ", Jesucrist. Però Déu nega aquesta afirmació anomenant-la " prostituta ".

" La bèstia que la porta " representa els règims i els pobles que reconeixen i legitimen les seves reivindicacions religioses. Tenen el seu origen històric en les " deu banyes " dels regnes formats a Europa després de ser alliberats de la dominació de la Roma imperial segons la imatge que es dona a Dan. 7:24. Succeeixen a la Roma imperial del « quart animal ». I aquests territoris en qüestió segueixen sent els mateixos fins al final. Les fronteres es mouen, els règims canvien, passant de la monarquia a les repúbliques, però la norma del fals cristianisme papal romà els uneix a pitjor. Durant el ^{segle} XX, aquesta unió sota l'ègida romana va ser concretada per la Unió Europea establerta als "Tractats de Roma" del 25 de març de 1957 i 2004.

*Vers 8: " La bèstia que has vist era i ja no és". **Ha de pujar des de l'abisme** i anar a la perdició. I els qui habiten a la terra, els noms dels quals no van ser escrits des de la fundació del món en el llibre de la vida, es meravellaran quan veuran la bèstia, perquè era, i ja no hi és, i que reapareixerà. »*

" La bèstia que vas veure era i ja no és ". Traducció: La intolerància religiosa cristiana va ser des de l'any 538, i ja no és, des de 1798. L'Esperit suggereix la durada profetitzada en diferents formes per a la regla papal intolerant des de Dan.7:25: " un temps, temps i mig cop; 42 mesos; 1260 dies ." Encara que la seva intolerància es va acabar amb l'acció de " la bèstia que s'aixeca de les

profunditats ", que fa referència a la Revolució Francesa i al seu ateisme nacional en Ap. 11:7, aquí el terme "*profund*" es presenta com una activitat vinculada a la el diable, el "*Destructor*", que destrueix vides i deshumanitza el planeta terra, i a qui Apocalipsis 9:11 anomena "*l'àngel de l'abisme*". Apocalipsis 20:1 donarà l'explicació: el "*dimoni*" estarà lligat durant "*mil anys*" a la terra deshumanitzada anomenada "*l'abisme*". En atribuir-li els seus orígens a "*l'abisme*", Déu revela que aquesta ciutat **mai** va tenir relació amb ell; si, durant la seva dominació pagana, que és molt lògic, però també, al llarg de la seva activitat religiosa papal, al contrari del que multitud d'éssers humans enganyats creuen **per la seva caiguda**, ja que compartiran amb ella, la seva "*perdició*" final aquí revelada. Havent menyspreat la paraula profètica, les víctimes de les seduccions de Roma quedaran meravellades perquè la intolerància religiosa "reapareixerà" en aquest context final anunciat i revelat. Déu ens recorda, doncs, que coneix els noms dels elegits des de « *la fundació del món* ». Els seus "*noms*" estaven escrits al "*llibre de la vida de l'Anyell*" Jesucrist. I per salvar-los, els va obrir la ment als misteris de les seves profecies bíbliques.

Proposo aquí una segona anàlisi d'aquest vers pel que fa a la paraula "*abisme*". En aquesta reflexió, tinc en compte el context final al qual va dirigir l'Esperit segons la seva descripció de la "*bèstia escarlata*" del vers 3. Ho hem vist, l'absència de les "*diademes*" a les "*deu banyes*" i la "*set caps*" ho situa en "*el temps del final*"; la del nostre temps. Fa temps que he considerat que la noció d'"*estúpid*" només podia referir-se a una acció intolerant i despòtica, i que, per tant, només es podia atribuir al règim intolerant dels darrers dies marcats per l'última prova de la fe universal. Però de fet, a finals de l'hivern del 2020 en temps diví, una altra idea està inspirada en mi. De fet, la "*bèstia*" està matant constantment ànimes humanes, i les víctimes de les seves exagerades i escandaloses ensenyances humanistes són molt més nombroses que les de la seva intolerància. D'on ve aquest nou comportament humanista seductor i enganyós? És el fruit de l'herència del pensament lliure que prové dels filòsofs revolucionaris als quals Déu apunta a Apocalipsis 11:7 sota el nom de "*bèstia que s'aixeca de l'abisme*". El color "*escarlata*" unit a la "*bèstia*" del nostre temps, del vers 3 d'aquest capítol, denuncia el pecat generat per l'excés de llibertat que s'ha concedit l'home. A qui representa? Els dominants occidentals d'origen cristià les bases religioses dels quals són heretes del catolicisme europeu: els EUA i Europa seduïts per complet per la religió catòlica. La "*bèstia*" que Déu ens mostra és el resultat final de les accions profetitzades en el missatge de la "*cinquena trompeta*". La fe protestant, seduïda per la fe catòlica pacificada, reuneix el protestantisme i el catolicisme maleït per Déu, units per l'adventisme institucional oficial l'any 1994, per a la "*preparació per a la batalla*" d'Apoc.9:7-9, "*d'Armageddon*", segons Apocalipsi 16:16, que junts, després de la "*sisena trompeta*", lideraran contra els últims servidors fidels de Déu, que guarden i practiquen la seva dissabte; el descans del setè dia ordenat pel quart dels seus deu manaments. En temps de pau, els seus discursos exalten l'amor fraternal i la llibertat de consciència. Però aquesta llibertat escandalosa i falsa feta llibertària porta a la "*segona mort*" les multituds que poblen el món occidental; que es caracteritza, en part, per l'ateisme, en part, per la indiferència, i en una part menor, per

compromisos religiosos invalidats, perquè són condemnats per Déu, a causa dels seus falsos ensenyaments religiosos. D'aquesta manera, aquesta " bèstia " humanista té el seu origen en l'" abisme " com l'Esperit revela en aquest vers, en el sentit que la religió cristiana s'ha convertit en imatge i aplicació del pensament humanista, grec, revolucionari francès o estranger . **Com el petó de Judes per a Jesús, el seductor fals amor humanista de temps de pau mata més que l'espasa** . La " bèstia " del nostre temps de pau també hereta el caràcter de " foscor " que la paraula " profund " li dona a Gènesi 1:2: " *La terra era informe i buida: hi havia foscor a la faç de l'abisme* , i l'Esperit. de Déu es movia per sobre de les aigües . I aquest caràcter de " foscor " de les societats d'origen cristià és, paradoxalment, hereu de la " il·lustració " , nom que reben els lliurepensadors revolucionaris francesos.

Proposant aquesta síntesi, l'Esperit aconseguix el seu objectiu que consisteix a revelar als seus fidels servidors el seu judici sobre el nostre món occidental i els retrets que li dirigeix. Així denuncia els seus molts pecats i les seves traïcions cap a Jesucrist, l'únic Salvador a qui deshonren les seves accions.

Vers 9: " *Això és l'enteniment que té saviesa: els set caps són set muntanyes, sobre les quals s'asseu la dona.* »

Aquest vers confirma l'expressió amb la qual Roma va ser designada durant molt de temps: " Roma, la ciutat dels set turons ". He trobat aquest nom citat en un atlas geogràfic de la vella escola de l'any 1958. Però la cosa no és discutible; els " *set Les muntanyes* " anomenades "turons" encara romanen avui amb els noms: Capitolí, Palatí, Celi, Aventin, Viminal, Esquilí i Quirinal. En la seva fase pagana, aquests turons "llocs alts" recolzaven temples dedicats a ídols divinitzats condemnats per Déu. I per honrar " *el déu de les forteses* ", la fe catòlica al seu torn va aixecar la seva basílica, sobre el Celius designant "el cel" segons Roma. Al Capitoli, el "cap", s'alça el Palau de l'Ajuntament, l'aspecte civil del poder judicial. Assenyalem que l'aliat dels darrers dies, Amèrica, també domina des d'un "Capitol" situat a Washington. De nou, el símbol del "cap" es justifica per aquesta alta magistratura que substituirà Roma, i dominarà, al seu torn, els habitants de la terra, " *en la seva presència* " segons Apoc.13:12.

Vers 10: " *També hi ha set reis: cinc han caigut, l'un és, l'altre encara no ha vingut, i quan vingui, es quedarà per poc temps.* »

En aquest vers, per l'expressió « *set reis* », l'Esperit atribueix a Roma « *set* » règims de govern que són successivament, per als sis primers: la monarquia de – 753 a – 510; la República, el Consolat, la Dictadura, el Triumvirat, l'Imperi des d'Octavi, Cèsar August sota el qual va néixer Jesús, i la Tetrarquia (4 emperadors associats) en setena posició entre el 284 i el 324, que confirma la precisió " *ha de durar un poc temps* "; en realitat 30 anys. El nou emperador Constantí ¹ abandonarà ràpidament Roma i s'instal·larà a l'Orient a Bizanci (Constantinoble rebatejada Istanbul pels turcs). Però a partir del 476, l'imperi occidental de Roma es va trencar i les " *deu banyes* " de Daniel i Apocalipsi van aconseguir la seva independència formant els regnes d'Europa occidental. Des del 476, Roma va romandre sota l'ocupació dels bàrbars ostrogots, dels quals va ser lliurada el 538, pel general Belisari enviat amb els seus exèrcits per l'emperador Justinià que residia a l'Orient a Constantinoble.

Vers 11: “ *I la bèstia que era, i ja no és, és ell mateix un vuitè rei, és del nombre dels set, i va a la perdició.* »

El "vuitè rei" és el govern religiós papal establert l'any 538 pel decret imperial favorable de l'emperador Justinià¹. Va respondre així a una petició de la seva dona Théodora, una antiga “prostituta”, que va intervenir en nom de Vigile, una de les seves amigues. Tal com especifica el verset 11, el règim papal apareix en el moment dels "set" governs citats mentre constitueix una forma nova i sense precedents que Daniel va indicar com un rei " *diferent* ". El que és anterior a l'època dels “set” reis anteriors és el títol del líder religiós romà ja atribuït als seus emperadors i des dels seus orígens: “Pontifex Maximus”, expressió llatina traduïda com “Sobirà Pontífex”, que també ha estat, des dels seus orígens. 538, el títol oficial del Papa catòlic romà. El règim romà que existeix en el moment en què Joan rep la visió és l'Imperi, el sisè govern romà; i en la seva època, el títol de “sobirà pontífex” el portava el mateix emperador.

El retorn de Roma a l'escenari històric es deu al rei franc, Clodoveu I ' «convertit» a la falsa fe cristiana de l'època, l'any 496; és a dir, al catolicisme romà que havia obeït a Constantí I¹ que ja va ser colpejat per la maledicció de Déu des del 7 de març de 321. Després de la dominació imperial, Roma va ser envaïda i dominada per pobles estrangers arribant en migració massiva. La incomprensió de les diferents llengües i cultures és la base del malestar i les lluites internes que van destruir la unitat i la força romanes. Aquesta acció és aplicada per Déu avui a Europa per afeblir-la i lliurar-la als seus enemics. La maledicció de l'experiència de la "Torre de Babel" conserva així al llarg dels segles i mil·lennis tots els seus efectes i la seva eficàcia per conduir la humanitat a la desgràcia. Pel que fa a Roma, finalment, va quedar sota el domini dels ostrogots arrians doctrinament oposats a la fe catòlica romana recolzada pels emperadors bizantins. Per tant, va haver d'alliberar-se d'aquesta dominació perquè l'establiment del règim papal romà el 538 fos possible en el seu sòl *van ser baixats* abans del papat (*la petita banya*); es refereixen els pobles hostils al catolicisme romà dels bisbes de Roma, successivament, el 476, els heruli, el 534, els vàndals, i el 10 de juliol de 538, "per una tempesta de neu", alliberats de l'ocupació dels ostrogots pel general. Bélisari enviat per Justinià I er ' Roma podria entrar en el seu règim papal exclusiu, dominant i intolerant, instituït per aquest emperador, a petició de l'intrigant Vigili, primer papa regnant. Des d'aquest moment, Roma **s'ha convertit en " la gran ciutat que té la reialesa sobre els reis de la terra "**, a partir del vers 18, **que passa a la " perdició "**, com especifica l'Esperit, aquí, una segona vegada, després del vers 8.

El papat, doncs, no es remunta a Sant Pere com ell afirma sinó al decret de Justinià I, ¹ emperador bizantí que li va donar el seu títol i la seva autoritat religiosa. Així, el diumenge va ser ordenat per l'emperador romà Constantí I ^{el 7} de març de 321 i el papat que ho justificava fou instal·lat per l'emperador bizantí Justinià I ¹ any 538; dues cites amb les més terribles conseqüències per a tota la humanitat. També va ser l'any 538 que el bisbe de Roma va prendre el títol de Papa per primera vegada.

Vers 12: “ *Les deu banyes que has vist són deu reis, que encara no han rebut un regne, però que reben autoritat com a reis durant una hora amb la bèstia.* »

Aquí, a diferència de Dan.7:24, el missatge apunta a un temps molt curt situat al final del " *temps final* ".

Com en temps de Daniel, en temps de Joan, les " *deu banyes* " de l'imperi romà encara no havien guanyat ni recuperat la seva independència. Però, essent el context objecte d'aquest capítol 17 el de la fi del món, és el paper que juguen les « *deu banyes* » en aquest context precís que és evocat per l'Esperit, com ho confirmaran els versos següents. L' " *hora* " profetitzada es refereix al temps de la prova final de la fe anunciada, a Apocalipsi 3:10, als fidels pioners de l'adventisme del setè dia el 1873. El missatge era per a nosaltres, els seus hereus, els fidels de l'adventisme. Llum donada per Jesucrist als seus elegits el 2020.

Segons el codi profètic donat al profeta Ezequiel (Ezequiel 4:5-6), un " *dia* " profètic val un " *any* " real i, per tant, una " *hora* " profètica val 15 dies reals. La gran insistència del missatge de l'Esperit que citarà tres vegades l'expressió " *en una sola hora* " al capítol 18, em porta a deduir que aquesta " *hora* " apunta al temps entre el començament del 6de les " *set últimes plagues* " i el retorn en glòria del nostre diví Senyor Jesús que torna en la glòria de l'Arcàngel " *Miquel* " per rescatar els seus elegits de la mort programada. Aquesta " *hora* " és, doncs, aquella durant la qual dura la " *batalla de l'Armageddon* ".

Vers 13 : " *Tenen un únic propòsit, i donen el seu poder i la seva autoritat a la bèstia.* »

Apuntant al moment d'aquesta prova final, l'Esperit diu sobre les " *deu banyes* ": " *Tenen un sol propòsit, i donen el seu poder i la seva autoritat a la bèstia* ". Aquest objectiu que comparteixen consisteix a garantir que el descans dominical sigui respectat per tots els supervivents de la Tercera Guerra Mundial Nuclear. La ruïna va reduir molt el poder militar de les antigues nacions europees. Però, els vencedors del conflicte, els protestants americans van obtenir dels supervivents, un total abandonament de la seva sobirania. El motiu és diabòlic, però els caiguts no ho són conscients, i els seus esperits lliurats a Satanàs només poden complir la seva voluntat.

És només des de la coalició del " *drac* ", la " *bèstia* " i el " *fals profeta* " que les " *deu banyes* " renuncien a la seva autoritat a la " *bèstia* ". I aquesta renúncia és causada per la intensitat del patiment que els flagel·les de Déu els infligen. Entre la proclamació del decret de mort i la seva aplicació, es dona un període de 15 dies als observadors del dissabte per adoptar " *la marca de la bèstia* ", el seu " *diumenge* " romà contaminat pel culte solar pagan. El retorn de Jesucrist està previst per a la primavera anterior al 3 d'abril de 2030, llevat que hi hagi un error en la interpretació del terme " *hora* ", el decret de mort s'hauria de promulgar per aquesta data o una data situada entre aquesta i el dia. de la primavera de 2030 del nostre calendari habitual actual.

Per entendre completament quina serà la situació final, tingueu en compte els fets següents. El final del temps de gràcia només és identificable pels càrrecs electes que el vinculen a la promulgació de la llei dominical; més precisament, després d'ella. Per a la col·lecció de pobles incrèduls i rebels encara vius, la

promulgació de la llei dominical apareix només com una mesura d'interès general sense conseqüències per a ells. I és només després d'haver patit les cinc primeres plagues que la seva ira venjativa els porta a aprovar plenament la decisió de "matar" aquells que se'ls presenten com els responsables del seu càstig celestial.

Vers 14: " *Lluitaran contra l'Anyell, i l'Anyell els vencerà, perquè ell és Senyor dels senyors i Rei dels reis, i també els venceran els anomenats, escollits i fidels que estan amb ell.* »

" *Lluitaran contra l'Anyell, i l'Anyell els vencerà ...*", perquè és el Déu Totpoderós a qui cap poder pot resistir. " *El Rei dels reis i el Senyor dels senyors* " imposarà la seva força divina als reis i senyors més poderosos de la terra. I els escollits que ho entenguin superaran amb ell. L'Esperit recorda aquí els tres criteris exigits per Déu als qui salva i que s'han compromès amb el camí de la salvació que comença per a ells amb l'estatus espiritual d'" *anomenats* " i que després es transforma, quan és així, en Estatut " *elegit* ", per " *fidelitat* " manifestada cap al Déu creador i tota la seva llum bíblica. La batalla a què es refereix és la batalla d'" *Armageddon* ", d'Apoc.16:16; " *l'hora* " en què es posa a prova la " *fidelitat* " dels " *electes* " " *cruidats* ". A Apocalipsis 9:7-9, l'Esperit va revelar la preparació de la fe protestant per a aquesta " *guerra* " espiritual. Condemnats a morir, per la seva fidelitat al dissabte, els elegits testimonien la confiança dipositada en les promeses profetitzades per Déu i aquest testimoni que se li fa, li dóna la " *glòria* " que demana en el missatge del primer àngel. de Rev.14:7. Els defensors i partidaris del diumenge obligat trobaran, en aquesta experiència, la mort que es disposaran a donar als elegits de Jesucrist. Recordo aquí, als qui són escèptics i dubten que Déu doni tanta importància als dies de descans, que la nostra humanitat va perdre la seva eternitat per la importància que va donar als "dos arbres" del jardí terrenal. " *Armageddon* " es basa en el mateix principi en substitució dels "dos arbres" avui tenim "el dia del coneixement del bé i del mal", diumenge, i "el dia de la vida santificada", el dissabte o dissabte.

Vers 15: " *I em va dir: Les aigües que has vist, on s'asseu la prostituta, són pobles, i multituds, i nacions i llengües.* »

El vers 15 ens dóna la clau que ens permet atribuir a les " *aigües* " sobre les quals " *asseu la ramera* ", la identitat dels pobles europeus anomenats "cristians", però sobretot, falsament i enganyosament "cristians". Europa té la característica de reunir pobles que parlen diferents " *llengües* "; que debilita els sindicats i les aliances fetes. Però en els darrers temps, la llengua anglesa serveix de pont i promou intercanvis internacionals; l'educació generalitzada dels éssers humans redueix l'eficàcia de l'arma de la maledicció divina i s'oposa al disseny del seu Creador. La seva resposta serà, doncs, més terrible: mort per guerra i, al final, per l'esplendor de la seva gloriosa advenida.

Vers 16: " *Les deu banyes que has vist i la bèstia odian la puta, la despullaran, la despullaran, se la menjaran la carn i la consumiran amb foc.* »

El vers 16 anuncia el programa del proper capítol 18. Confirma la inversió de les " *deu banyes*". i la bèstia " que, després de donar-li suport i aprovar-la, acaben destruint " *la prostituta* ". Recordo aquí que " *la bèstia* " és el règim de l'associació de poders civils i religiosos i que designa en aquest context, el poder del poble oficialment protestant americà i dels pobles catòlics i protestants

europèus, mentre que " *la prostituta* " designa el clergat, és a dir, les autoritats docents del poder religiós catòlic: monjos, sacerdots, bisbes, cardenals i el Papa. Així, en el revés, els pobles catòlics europeus i el poble protestant americà, les dues víctimes de la mentida romana, s'oposen al clergat del catolicisme papal romà. I " *la consumiran amb foc* " quan, a través de la seva gloriosa intervenció, Jesús enderroqui la seva diabòlica màscara seductora enganyosa. Les " *deu banyes* " " *la despullaran i la posaran al nu* " perquè va viure en el luxe, serà despullada, i com que es va vestir amb aparença de santedat, també apareixerà " *nua* ", amb vergonya espiritual, sense cap justícia celestial per vestir-lo. La precisió, " *se menjaran la seva carn* ", expressa la cruenta ferocitat del seu càstig. Aquest vers confirma el tema de l'" *anyada* " d'Apocalipsi 14:18 al 20: Ai dels raïms de la ira!

Vers 17: " *Perquè Déu ha posat en els seus cors dur a terme el seu propòsit i dur a terme un propòsit, i donar el seu regne a la bèstia, fins que es compleixin les paraules de Déu.* »

El vers 17, sota el nombre del judici, ens revela un pensament important del Déu celestial que els homes estan malament en menysprear o tractar amb indiferència. Déu insisteix aquí, perquè els seus escollits estiguin convençuts, que ell és l'únic Mestre del "joc terrible" que es posarà en marxa en el moment previst. El programa no va ser dissenyat pel diable, sinó pel mateix Déu. Tot el que va anunciar en la seva gran i sublim Revelació que es refereix a Daniel i a la Revelació ja s'ha complert, o queda per fer-ho. I perquè " *el final d'una cosa és millor que el seu començament* " segons Ecc.7:8, Déu ens apunta, aquesta última prova de fidelitat que ens separarà dels falsos cristians i ens farà dignes d'entrar en la seva eternitat celestial després. la destrucció nuclear de la Tercera Guerra Mundial. Per tant, només hem d'esperar amb confiança, ja que tot el que s'organitzarà a la terra és un " *disseny* " dissenyat pel mateix Déu. I si Déu és per nosaltres, qui estarà contra nosaltres, si no aquells els " *propòsits* " assassins dels quals es tornaran contra ells?

significa " *fins que es compleixin les paraules de Déu* " ? L'Esperit es refereix al destí final reservat a la " *banya petita* " papal, com ja es va profetitzar a Dan. 7:11: " *Llavors vaig mirar, a causa de les paraules arrogants que deia la banya; i mentre mirava, l'animal va ser matat, i el seu cos va ser destruït, lliurat al foc per ser cremat* "; a Dan.7:26: " *Llavors vindrà el judici, i el seu domini li serà tret, i serà destruït i destruït per sempre* "; i Dan.8:25: " *A causa de la seva prosperitat i de l'èxit de les seves enginys, tindrà arrogància en el seu cor, i destruirà molts que vivien en pau, i s'aixecarà contra el cap dels caps; però es trencarà, sense l'esforç de cap mà* ". La resta de les " *paraules de Déu* " sobre la fi de Roma es presentaran a Apoc. 18, 19 i 20.

Vers 18: " *I la dona que has vist és la gran ciutat que domina els reis de la terra.* »

El vers 18 ens ofereix la prova més convincent que " *la gran ciutat* " és realment Roma. Entenem-ho, l'àngel està parlant amb John personalment. També, dient-li: " *I la dona que has vist és la gran ciutat que té la reialesa sobre els reis de la terra* ", Joan entén que l'àngel parla de Roma, "la ciutat dels set turons". que, en el seu temps, va dominar imperialment els diferents regnes de tot el seu

immens Imperi colonial. En el seu aspecte imperial, ja té “ *la reialesa sobre els reis de la terra* ” i la conservarà sota la seva dominació papal.

En aquest capítol 17, podeu veure, Déu ha concentrat les seves revelacions que ens permeten identificar amb certesa la “ *prostituta* ”, la seva enemiga de la “tragèdia dels segles” cristiana. Així, dóna al número 17 un sentit autèntic del seu judici. És aquesta observació la que em va portar a valorar l'aniversari del XVII^{centenari} de l'establiment del pecat que constitueix l'adopció del dia del sol del 7 de març de 321 (data oficial però 320 per a Déu) que vam viure aquest any 2020. que ara ha passat. Podem veure que Déu ho ha marcat efectivament amb una maledicció sense precedents en la història de l'era cristiana (Covid-19) que ha provocat un col·lapse econòmic global més desastrós que la Segona Guerra Mundial. Les altres malediccions del judici just diví vénen després, les descobrirem, dia a dia.

Apocalipsi 18: la prostituta rep el seu càstig

Després de revelar els detalls que permeten la identificació de la prostituta, el capítol 18 ens portarà al context molt particular del final de la “ *batalla d'Armageddon* ”. Les paraules en revelen el contingut: « *l'hora del càstig de Babilònia la gran, la mare de les prostitutes de la terra* »; el temps de la sagnant “ *collita* ”.

Vers 1: “ *Després d'això vaig veure un altre àngel que baixava del cel, amb gran autoritat; i la terra es va il·luminar amb la seva glòria.* »

L'àngel que porta una gran autoritat està al costat de Déu, de fet, Déu mateix. Miquel, cap dels àngels, és un altre nom que Jesucrist va portar al cel abans del seu ministeri terrenal. Va ser sota aquest nom, i per l'autoritat que li van reconèixer els sants àngels, que va expulsar del cel el dimoni i els seus dimonis, després de la seva victòria a la creu. És, doncs, sota aquests dos noms que torna a la terra, en la glòria del Pare, per retirar-ne els seus preciosos elegits; preciosos perquè són fidels i s'ha demostrat aquesta provada fidelitat. És en aquest context que arriba a honorar amb la seva fidelitat als qui han obeït sàviament donant-li la “ *glòria* ” que demanava des de 1844 segons Apocalipsi 14:7. En guardar el dissabte, els seus elegits el van glorificar com el Déu creador que només ell posseeix legítimament des de la seva creació de les vides celestials i terrestres.

Vers 2: “ *Va cridar amb una veu forta, dient: Ha caigut Babilònia la gran, ha caigut! S'ha convertit en una habitació de dimonis, un cau de tot esperit impur, un cau de tot ocell impur i odiós* ” .

" *Ella ha caigut, ha caigut, Babilònia la gran!* ". Trobem la cita d'Apocalipsis 14:8 en aquest vers 2, però aquesta vegada, no es parla profèticament, és perquè les proves de la seva caiguda es donen als humans supervivents d'aquest moment final de la seva enganyosa activitat seductora. També cau la màscara de santedat de la Babilònia papal romana. De fet, és " *una habitació de dimonis, un cau de tot esperit impur, un cau de tot ocell impur i odiós* ". La menció de l' " *ocell* " ens recorda que darrere de les accions terrenals s'amaguen les inspiracions celestials dels àngels dolents del campament de Satanàs, el seu líder i primer rebel de la creació divina.

Vers 3: " *perquè totes les nacions han begut el vi de la ira de la seva fornicació, i els reis de la terra han fornicat amb ella, i els comerciants de la terra s'han enriquit amb el poder del seu luxe.* »

"... *perquè totes les nacions han begut el vi de la fúria de la seva fornicació...* " L'agressió religiosa va aparèixer a instigació del poder papal catòlic romà que, afirmant estar al servei de Jesucrist, va mostrar un menyspreu total per les lliçons de comportament que va ensenyar als seus deixebles i apòstols a la terra. Jesús ple de gentilesa, els papes plens de fúria; Jesús, model d'humilitat, els papes, models de vanitat i d'orgull, Jesús vivint en la pobresa material, els papes vivint en el luxe i la riquesa. Jesús va salvar vides, els papes van matar injustament i innecessàriament multitud de vides humanes. Per tant, aquest cristianisme catòlic papal romà no tenia cap semblança amb la fe donada com a model per Jesús. A Daniel, Déu va profetitzar " *l'èxit de les seves artimacies* ", però per què es va aconseguir aquest èxit? La resposta és senzilla: perquè Déu li va donar. Perquè hem de recordar que és sota el títol de càstig de " *la segona trompeta* " d'Apocalipsi 8:8, que va despertar aquest règim cruel i dur per castigar la transgressió del dissabte abandonada des del 7 de març de 321. En una comparativa estudiar amb les plagues que afectarien Israel per la seva infidelitat als manaments de Déu, a Lev.26:19, Déu va dir: " *Trompé l'orgull de la teva força, jo tornarà el teu cel com el ferro, i la teva terra com el llautó* ". En el nou pacte, el règim papal es va aixecar per complir aquestes mateixes malediccions. En el seu projecte, Déu és alhora víctima, jutge i botxí per satisfer els requisits de la seva llei d'amor i la seva justícia perfecta. Des del 321, la transgressió del dissabte ha costat molt a la humanitat, que ha pagat el seu preu en guerres i massacres innecessàries, i en epidèmies mortals devastadores creades pel Déu creador. En aquest vers, " *fornicació* " (o " *disbauxa* ") és espiritual i descriu un comportament religiós indigne. El " *vi* " simbolitza el seu ensenyament que destil·la, en nom de Crist, la " *fúria* " i l'odi diabòlic entre totes les persones que s'han convertit, per ella, en víctimes d'atac o agressors.

La culpa de l'ensenyament catòlic no ha d'amagar la culpa de tota la humanitat, gairebé totes les quals no comparteixen els valors exaltats per Jesucrist. Si els reis de la terra van beure « *el vi de la fornicació* » (*disbauxa*) de « *Babilònia* », és perquè com a « *prostituta* », la seva única preocupació era agradar als clients; aquesta és la regla, el client ha d'estar satisfet sinó no tornarà. I el catolicisme exaltat al més alt nivell la cobdícia, fins al punt del crim, i l'amor a la riquesa i la vida luxosa. Com Jesús va ensenyar, com un ramat junts. Els homes malvats i orgullosos s'haurien perdut en qualsevol cas amb ella o sense ella.

Recordatori: la maldat va entrar a la vida humana a través de Caín, l'assassí del seu germà Abel des del començament de la història terrenal. " *Els comerciants de la terra s'han enriquit amb el poder del seu luxe* ". Això explica l'èxit del règim papal catòlic romà. Els comerciants de la terra només creuen en els diners, no són fanàtics religiosos però si la religió els enriqueix, esdevé un soci acceptable, i fins i tot apreciable. El context final del tema em porta a identificar principalment els comerciants protestants nord-americans, ja que la terra designa espiritualment la fe protestant. Des del ^{segle XVI}, Amèrica del Nord, essencialment protestant en els seus orígens, ha acollit els catòlics hispans i des de llavors, la fe catòlica ha estat tan representada com la fe protestant. Per a aquest país, on només compten els "negocis", les diferències religioses ja no importen. Guanyats pel plaer d'enriquir-se que va encoratjar el reformador de Ginebra Joan Calví, els comerciants protestants van trobar en la fe catòlica els mitjans d'enriquir-se que la norma protestant original no oferia. Els temples protestants estan buits amb les parets nues, mentre que les esglésies catòliques estan sobrecarregades de relíquies fetes de materials preciosos, or, plata, ivori, tots els materials que aquest tema enumera al vers 12. Les riqueses del culte catòlic són, per tant, per al Senyor Déu, la explicació del debilitament de la fe protestant nord-americana. El Dòlar, el nou Mammon, ha vingut a substituir Déu en els cors, i el tema de les doctrines ha perdut tot interès. L'oposició existeix però només en forma política.

Vers 4: " *I vaig sentir una altra veu del cel que deia: Sortiu d'ella, poble meu, perquè no participeu dels seus pecats ni de les seves plagues.* »

El vers 4 evoca el moment de la separació final: « *Surt d'ella, poble meu* »; és l'hora en què els elegits seran arrossegats al cel, per trobar-se amb Jesús. El que il·lustra aquest vers és el temps de la " *collita* ", el tema d'Apocalipsis 14:14 al 16. Es prenen, perquè com especifica el verset, no han de "partir" en la "collita". " que colpejarà la Roma papal i el seu clergat. Però, el text especifica que per estar entre els escollits enduts, un no ha d'haver " *participat dels seus pecats* ". I com que el pecat principal és el repòs dominical, la " *marca de la bèstia* " honrada per catòlics i protestants en la prova final de la fe, els creients d'aquests dos grans grups religiosos no poden participar en el rapte dels elegits. **La necessitat de "sortir de Babilònia" és constant**, però en aquest vers l'Esperit apunta al moment en què es presenta l'última oportunitat d'obeir aquest manament de Déu perquè la proclamació de la llei dominical marca la fi del temps de gràcia. Aquesta proclamació promou la presa de consciència entre tots els supervivents de la " *sisena trompeta* " (tercera guerra mundial), que permet la seva elecció sota l'atenta mirada del Déu creador.

Vers 5: " *Perquè els seus pecats s'han acumulat al cel, i Déu s'ha recordat de les seves iniquitats.* »

En les seves paraules, l'Esperit suggereix la imatge de la "torre de Babel" el nom de la qual està arrelat en el de "Babilònia". Des dels anys 321 i 538, Roma, « *la gran ciutat* » on la « *prostituta* » té el seu « *tron* », la seva «santa» seu papal des del 538, ha multiplicat els seus pecats contra Déu. Des del cel va fer el recompte i va registrar els seus pecats acumulats durant 1709 anys (des del 321). Amb el seu gloriós retorn, Jesús va desenmascarar el règim papal i per a Roma i la seva falsa santedat, és hora de pagar els seus crims.

Vers 6: “ *Retribueix-li com ha pagat, i paga-li el doble segons les seves obres. A la tassa on va abocar, aboqueu-ne el doble.* »

Seguint la progressió dels temes de Rev.14, després de *la verema* arriba *la verema* . I és a la més dolenta de les víctimes catòliques i protestants de les mentides del catolicisme a qui Déu dirigeix les seves paraules: " *Pagueu-li com ha pagat, i torneu-li el doble segons les seves obres* ". Recordem de la història que les seves obres eren les apostes i les tortures dels seus tribunals inquisitorials. És per tant aquest tipus de destí que els professors de religió catòlica patiran el doble, si és possible. El mateix missatge es repeteix en la forma: " *A la copa on ha vessat, aboca'l el doble* ". La imatge de la copa va ser utilitzada per Jesús per designar la tortura que anava a patir el seu cos, fins a l'agonia final en una creu, ja aixecada per Roma, als peus del Gòlgota. D'aquesta manera, Jesús recorda que la fe catòlica mostrava un menyspreu odiós pels sofriments que va acceptar suportar, així que li toca viure-los. Un vell proverbi agafarà tot el seu valor en aquest punt: mai facis als altres allò que no t'agradaria que els altres et fessin a tu. En aquesta acció, Déu compleix la llei de la represàlia: ull per ull, dent per dent; una llei perfectament justa de la qual es reservava l'ús individual. Però a nivell col·lectiu, la seva aplicació estava autoritzada a l'ésser humà, que tanmateix la condemnava, pensant que podien ser més justos i bons que Déu. La conseqüència és desastrosa, el mal i el seu esperit rebel han empitjorat i dominat els pobles occidentals d'origen cristià.

A Apocalipsi 17:5, " *Babilònia la gran* ", " *la prostituta* ", " *va sostenir una copa d'or plena de les seves abominacions* ". Aquest aclariment es dirigeix a la seva activitat religiosa i al seu particular ús de la copa de l'Eucaristia. La seva falta de respecte a aquest ritu sagrat ensenyat i santificat per Jesucrist li va valer un càstig igualment especial. El Déu de l'amor deixa pas al Déu de la justícia i el pensament del seu judici es revela clarament als homes.

Vers 7: “ *Tant com s'ha glorificat a si mateixa i s'ha submergit en el luxe, doneu-li turment i dol. Perquè diu en el seu cor: estic assegut com una reina, no sóc vídua, i no veuré dol!* »

Al vers 7, l'Esperit destaca l'oposició de la vida i la mort. La vida no tocada per la desgràcia de la mort és alegre, despreocupada, frívola, a la recerca de nous plaers. La "Babilònia" romana papal va buscar la riquesa que compra una vida de luxe. I per obtenir-lo dels poderosos i dels reis, va utilitzar i encara utilitza el nom de Jesucrist per vendre el perdó dels pecats com a "indulgències". Aquest és un detall que pesa molt en la balança del judici de Déu que ara ha d'expiar psicològicament i físicament. El retret a aquesta riquesa i luxe es basa en el fet que Jesús i els seus apòstols van viure malament, contents amb el que era necessari. El " *torment* " i el " *dol* " substitueixen, per tant, " *la riquesa i el luxe* " del clergat catòlic papal romà.

Durant la seva activitat enganyosa, Babilònia va dir en el seu cor: " *M'assec com una reina* "; que confirma " *la seva reialesa sobre els reis de la terra* " d'Apocalipsis 17:18. I segons Apoc. 2:7 i 20, el seu " *tron* " es troba al Vaticà (vaticinar = profetitzar), a Roma. " *No sóc vídua* "; el seu marit, Crist, la dona del qual ella diu ser, és viu. " *I no veuré cap dol* ". No hi ha salvació fora de l'Església, va dir a tots els seus oponents. Ho va repetir tant que s'ho va acabar

creient. I està realment convençuda que el seu regnat durarà per sempre. Des que hi residia, no s'ha donat a Roma el nom de "ciutat eterna"? A més, amb el suport de les potències occidentals de la terra, tenia bones raons per creure-se humanament intocable i invulnerable. Tampoc tenia por del poder de Déu, ja que pretenia servir-lo i representar-lo a la terra.

Vers 8: “ *Per això, en un dia vindran les seves plagues, la mort, el dol i la fam, i serà consumida pel foc. Perquè poderós és el Senyor Déu que la va jutjar.* »

Aquest vers posa fi a totes les seves il·lusions: “ *per això, en un dia* ”; aquell on Jesús torna en glòria, “ *arribaran les seves plagues* ” o, arribarà el càstig de Déu; “ *Mort, dol i fam* ”, de fet, és en l'ordre contrari on s'aconsegueixen les coses. No morim de fam en un sol dia, per tant, en primer lloc, la “ *fama* ” espiritual és la pèrdua del pa de vida que és la base de la fe religiosa cristiana. A continuació, es porta “ *dol* ” per marcar la mort de persones properes a nosaltres, amb qui compartim sentiments familiars. I finalment, “ *la mort* ” colpeja el pecador culpable, ja que “ *el sou del pecat és la mort* ”, segons Rom.6:23. “ *I serà consumit pel foc* ”, d'acord amb els anuncis profètics repetits a Daniel i Apocalipsi. **Ella mateixa va fer que tantes criatures fossin cremades a les seves pires, injustament, que és en perfecta justícia divina que ella mateixa morís al foc.** “ *Perquè és poderós el Senyor que la va jutjar* ”; durant la seva activitat seductora, la fe catòlica adorava Maria, la mare de Jesús que només apareixia en la forma del nen petit que tenia en braços. Aquest aspecte va atreure a les ments humanes propenses al sentimentalisme. Una dona, millor encara, una mare, que tranquil·litzadora es va convertir en la religió! Però és l'hora de la veritat, i el Crist que la va jutjar acaba d'aparèixer en la glòria de Déu Totpoderós; i aquest poder diví de Jesucrist, que el va desenmascarar, el destrueix, lliurant-lo a la ira venjativa de les seves víctimes enganyades.

Vers 9: “ *I tots els reis de la terra, que han comès fornicació i luxe amb ella, ploraran i ploraran per ella, quan veuran el fum de la seva crema.* »

Aquest vers revela el comportament dels “ *reis de la terra que es van lliurar a la fornicació i al luxe* ”. S'hi inclouen reis, presidents, dictadors, tots els líders de les nacions que han promogut l'èxit i l'activitat de la fe catòlica, i que, en l'últim calvari, van aprovar la decisió de matar els observadors del dissabte. “ *Ploraran i ploraran per ella, quan veuran el fum de la seva crema* ”. Òbviament, els reis de la terra veuen com la situació se'ls escapa. Ja no condueixen ningú i només observen el foc de Roma encès per les víctimes enganyades, els instruments executius de la venjança divina. Les seves llàgrimes i lamentacions es justifiquen pel fet que els valors del món, que els van portar al màxim poder, s'esfondran de sobte.

Vers 10: “ *Apartats, tement del seu turment, diran: Ai! Ai! La gran ciutat, Babilònia, la ciutat poderosa! En una sola hora ha arribat el teu judici!* »

La “ciutat eterna” mor, crema i *els reis de la terra* es mantenen allunyats de Roma. Ara temen haver de compartir el seu destí. El que està passant constitueix, **per a ells**, una enorme **desgràcia**: “ *Desgraciat! Ai! La gran ciutat, Babilònia,* ” *ai* es repeteix dues vegades com “ *ha caigut, ha caigut, Babilònia la gran* ”. “ *La ciutat poderosa!* ” »; tan poderosa que va governar el món mitjançant la seva influència sobre els líders de les nacions cristianes; és precisament per

aquest vincle condemnat per Déu, que el rei Lluís XVI i la seva dona austríaca Maria Antonieta van muntar al cadafal de la guillotina, així com els seus partidaris, víctimes de la " *gran tribulació* ", tal com l'Esperit havia anunciat. , a Apoc.2:22-23. " *En una hora ha arribat el teu judici!*" »; el retorn de Jesús marca el temps de la fi del món. L'última prova va marcar una " *hora* " simbòlica profetitzada a Apocalipsi 3:10, però n'hi haurà prou amb que aparegui Jesucrist perquè s'inverteixi tota la situació actual, i aquesta vegada, " *una hora* " en el sentit literal serà suficient per aconseguir aquest canvi sorprenent.

Vers 11: " *I els mercaders de la terra ploren i lamenten per ella, perquè ningú ja no compra la seva càrrega* " .

L'Esperit aquesta vegada s'adreça a " *els comerciants de la terra* " dirigint-se especialment a l'esperit mercantil nord-americà adoptat pels supervivents de tota la terra, tal com es va esmentar a l'estudi del capítol 17 anterior. Ells també " *ploren i ploren per ella, perquè ningú ja no compra la seva càrrega ; ...*". Aquest vers subratlla la culpabilitat de l'afecte dels protestants per la fe catòlica per la qual està *de dol* , testimoniant així el seu vincle personal per *interès* econòmic. Aleshores, que al contrari absolut, l'obra de la reforma va ser aixecada per Déu per denunciar la culpa catòlica papal romana i restaurar les veritats enteses; el que van fer els veritables reformadors en el seu temps com Pierre Valdo, John Wicleff i Martin Luther. Els comerciants també veuen amb tristesa els valors que els agrada esfondrar davant els seus ulls, ja que viuen només pel plaer d'enriquir-se amb les seves activitats comercials; fer negocis resumeix les alegries de la seva existència.

Vers 12: " *càrrega d'or, de plata, de pedres precioses, de perles, de lli fi, de porpra, de seda, d'escarlata, de tota mena de llenya, de tota mena d'objectes d'objectes d'ivori, de tota mena d'objectes fet de fusta molt preciosa, llautó, ferro i marbre* ,

Abans d'enumerar els diferents materials que són la base de la religió idòlatra catòlica romana, recordo aquí aquest punt particular de la veritable fe ensenyada per Jesucrist. Ell havia declarat a la dona samaritana: « *Dona*», *li va dir Jesús, «creu-me, ve l'hora que no serà ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem on adorareu el Pare. Adoreu allò que no coneixeu; adorem allò que sabem, perquè la salvació ve dels jueus . Però ve l'hora, i ja ha arribat, en què els veritables adoradors adoraran el Pare en esperit i veritat; perquè aquests són els adoradors que el Pare demana. Déu és Esperit, i els qui l'adoren han d'adorar-lo en esperit i veritat* . (Joan 4:21-23). Per tant, la veritable fe no necessita cap material ni material, perquè només es basa en un estat d'ànim. I, en conseqüència, aquesta veritable fe interessa poc al món cobdiciós i lladre, perquè no enriqueix ningú excepte, espiritualment, els elegits. Els elegits adoren Déu en esperit, per tant en els seus pensaments, però també, en veritat , el que significa que els seus pensaments han de ser construïts sobre l'estàndard indicat per Déu. Qualsevol cosa fora d'aquest estàndard és una forma de paganisme idòlatre on el veritable Déu és servit com a ídol. Durant les seves conquestes, la Roma republicana va adoptar les religions dels països vençuts. I bona part dels seus dogmes religiosos eren d'origen grec, la primera gran civilització de l'antiguitat. A la nostra època, en la forma papal, trobem tot aquest patrimoni unit als nous "sants" "cristians", començant pels 12 apòstols del Senyor. Però, havent arribat a suprimir el segon manament de

Déu que condemna aquesta pràctica idòlatra, la fe catòlica perpetua l'adoració de les imatges tallades, pintades o que apareixen en visions demoníaqes. És, doncs, en els ritus dels seus cultes on trobem aquests ídols tallats que requereixen materials per prendre forma; materials dels quals Déu mateix presenta la llista: "...; ... càrrega d'or, plata, pedres precioses, perles, lli fi, porpra, seda, escarlata, tota mena de llenyes, tota mena d'ivori, tota mena d'objectes de fusta molt preciosa, llautó, ferro i marbre,... ". " Or, plata, pedres precioses i objectes costosos " " Retre homenatge al déu de les fortalises " del rei papal de Dan.11:38. A continuació, " porpra i escarlata " vesteixen la prostituta Babilònia la Gran a Apocalipsis 17:4; " or, pedres precioses i perles " són els seus adorns ; " Lli fi " designa la seva pretensió a la santedat, segons Apocalipsi 19:8: " Perquè el lli fi són les obres justes dels sants ". Els altres materials citats són aquells amb els quals va fer els seus ídols tallats. Aquests materials de luxe expressen l'alt nivell de devoció de l'adorador catòlic idolatre.

Vers 13: " canyella, espècies, perfums, mirra, encens, vi, oli, farina fina, blat, bous, ovelles, cavalls, carros, cossos i ànima dels homes. »

Els " perfums, de mirra, encens, vi i oli ", suggereixen els seus ritus religiosos. Les altres coses són nutrients i béns que fan al·lusió al regnat de Salomó, fill de David, constructor del primer temple construït per a Déu, segons 1 Reis 4:20 al 28. D'aquesta manera, l'Esperit denuncia el seu intent il·legítim de reproduir la construcció del " temple de Déu " que " blasfema ", a Apoc.13:6, i que " derroca ", a Dan.8:11. La precisió final del vers, sobre " els cossos i les ànimes dels homes ", denuncia la seva col·laboració amb els monarques amb els quals comparteix, il·legalment, el poder temporal. En nom de Crist, va justificar religiosament accions abominables, com l'esclavitud, la tortura i l'assassinat de les criatures de Déu; quelcom que Déu es reserva per a ell en l'àmbit religiós; això fins al punt que resumeix les seves accions en aquests termes: " la sang de tots els que van morir a la terra es va trobar en ella ", al vers 18 d'aquest capítol 18. Citant " les ànimes dels homes ", Déu atribueix a li la pèrdua de les " ànimes " lliurades al diable per la seva activitat i les seves falses pretensions religioses.

Recordatori : A la Bíblia i al pensament diví, la paraula " ànima " designa una persona en tots els seus aspectes, el seu cos físic i el seu pensament mental o psíquic, el seu intel·lecte i els seus sentiments. La teoria que presenta l'"ànima " com un element de la vida, que es desmarca del cos a la mort i li sobreviu, és purament d'origen pagan grec. A l'antiga aliança, Déu identifica " l'ànima amb la sang " de les seves criatures humanes o animals: Lev.17:14: " **Perquè l'ànima de tota carn és la seva sang que hi ha. Per això vaig dir als fills d'Israel: No menjareu la sang de cap carn; perquè l'ànima de tota carn és la seva sang : qui en mengi serà exterminat.** ". Pren així la visió contrària de les futures teories gregues i prepara una desfilada bíblica contra els pensaments filosòfics que naixeran entre els pobles pagans. La vida humana i animal depèn del funcionament de la sang. Vessada, o embrutada per l'ofec, la sang ja no subministra oxigen als elements del cos físic, inclòs el cervell, el suport del pensament. I si aquest últim no s'oxigena, el principi de pensament s'atura i res resta viu després d'aquesta etapa final; si no el record de la composició de l'"ànima " morta en el pensament etern de Déu amb vista a la seva futura

"resurrecció", quan la "ressuscitarà" o, quan la "ressuscitarà", segons diu. el cas, per a la vida eterna o per a la destrucció definitiva de la "segona mort".

Vers 14: " *Els fruits que la teva ànima desitjava s'han anat lluny de tu; i totes les coses delicades i belles s'han perdut per a tu, i mai més les trobaràs.* »

En confirmació del que s'explicava en el vers anterior, l'Esperit imputa els " *desigs* " de la Roma papal a la seva " *ànima* ", la seva personalitat seductora i enganyosa. Hereva de les filosofies gregues, la fe catòlica va ser la primera a plantejar-se la qüestió de l'atribució de l'ànima als animals i als homes descoberts en noves terres. De fet la pregunta té la seva resposta; es basa en l'elecció del verb auxiliar adequat: l'home no té ànima, perquè és ànima.

L'Esperit resumeix les conseqüències de la veritable mort que va establir i revelar a Ecc.9:5-6-10. Aquests detalls no es renovaran en els escrits de la nova aliança. Per tant, veiem la importància d'estudiar tota la Bíblia. Destruïda, " *Babilònia* " haurà " *perdut* " per sempre " *els fruits que la seva ànima desitjava* " i " *totes les coses delicades i magnífiques* " que ella estimava i buscava. Però l'Esperit també especifica: " *per a tu* "; perquè els elegits, a diferència d'ella, podran estendre, eternament, l'apreciació de les meravelles que Déu compartirà amb ells.

Vers 15: " *Els comerciants d'aquestes coses, que s'enriqueixen amb ella, es mantindran lluny, per por del seu turment; ploraran i ploraran* " ,

En els versos 15 al 19, l'Esperit s'adreça a " *els comerciants que es van enriquir amb això* ". Les repeticions revelen un èmfasi en l'expressió " *en una sola hora* ", repetida tres vegades en aquest capítol, així com el crit " *Ai! Ai!* ". El número 3 simbolitza la perfecció. Déu insisteix, doncs, per afirmar el caràcter irrevocable de l'anunci profètic; aquest càstig es complirà en tota la seva perfecció divina. El crit: " *Ai! Ai!* ", llançat pels comerciants, es fa ressò del crit d'advertència llançat pels seus escollits en Apoc. 14:8: " *Ha caigut! Va caure! Babilònia la Gran* ". Aquests comerciants observen la seva destrucció des de lluny, " *per por del seu turment* ". I tenen raó en témer aquest fruit de la justa ira del Déu vivent, perquè lamentant-ne la destrucció, es col·loquen al seu campament, i seran, al seu torn, destruïts per la ira humana assassina de les víctimes inconsolables de l'engany religiós. Aquest vers ens fa conscients de l'enorme responsabilitat dels interessos comercials per a l'èxit de l'Església Catòlica Romana. Els " *comerciants* " van donar suport a la prostituta i les seves pitjors decisions cruels i despòtiques, per pura gana d'enriquiment econòmic i material. Van fer els ulls grossos a tots els seus abusos molt abominables i mereixen compartir el seu destí final. Un exemple històric és el dels parisencs que es van posar al costat de la fe catòlica contra la fe reformada des de l'inici de la Reforma en temps del rei Francesc I¹ després d'ell.

Vers 16: " *I dirà: Ai! Ai! La gran ciutat, que estava vestida de lli fi, porpra i escarlata, i adornada amb or i pedres precioses i perles! En una sola hora es va destruir tanta riquesa!* »

Aquest vers confirma l'objectiu; " *Babilònia la gran, vestida de lli fi, porpra i escarlata* "; els colors de les capes dels reis, ja que és per això que els burlons soldats romans cobrien les espatlles de Jesús amb una capa de " *porpra* ". No podien imaginar el sentit que Déu donava a la seva acció: com a víctima

expitòria, Jesús esdevingué el portador dels pecats dels seus elegits designats per aquests colors, *carmesí o porpra*, segons Isa.1:18. " *Una sola hora* " serà suficient per destruir Roma, el seu papa i el seu clergat, després del retorn en glòria de Jesucrist que ve per evitar la mort dels seus elegits. En aquesta prova final, la seva fidelitat marcarà la diferència, de manera que podem entendre per què Déu insisteix especialment a reforçar la seva fe i la confiança absoluta que s'han d'acostumar a dipositar en ell. Durant molt de temps, l'home només va poder estar convençut que aquesta destrucció " *en una sola hora* " era un miracle i, per tant, una intervenció directa de Déu, com passa amb Sodoma i Gomorra. En els nostres temps en què l'home ha dominat el foc nuclear, això és menys sorprenent.

Vers 17: " *I tots els pilots, tots els que naveguen cap a aquest lloc, els mariners i tots els que treballen el mar, es van quedar lluny* " .

Aquest vers s'adreça especialment a " *els qui exploten el mar, els pilots, els mariners que naveguen cap a aquest lloc, tots allunyats* ". Va ser aprofitant el desig dels reis d'enriquir-se que la mateixa església papal es va enriquir. Va recolzar i justificar la conquesta de terres desconegudes pels homes fins al moment del seu descobriment quan els seus servents catòlics van dur a terme horribles massacres de poblacions en nom de Jesucrist. Aquest va ser sobretot el cas d'Amèrica del Sud i de les sagnants expedicions del general Cortés. L'or extret d'aquests territoris va tornar a Europa per enriquir els reis catòlics i el papat còmplice. A més, l'èmfasi en l'aspecte marí ens recorda que és com a règim de la " *bèstia que s'aixeca del mar* " que es va reforçar el seu vincle amb " *els mariners* " per al seu enriquiment comú.

Vers 18: " *I quan van veure el fum de la seva crema, van cridar: Quina ciutat era com la gran ciutat?* »

" *Quina ciutat era com la gran ciutat?* » criden els mariners quan veuen « *el fum de la seva conflagració* ». La resposta és ràpida i senzilla: cap. Perquè cap ciutat ha concentrat tant de poder, civil com una ciutat imperial, després religiosa des del 538. El catolicisme s'ha exportat a totes les terres del planeta excepte a Rússia on la fe ortodoxa oriental el va rebutjar. Després d'acollir-lo, la Xina també el va lluitar i el va perseguir. Però avui encara domina tot Occident i les seves excrescències d'Amèrica, Àfrica i Austràlia. És el primer lloc turístic religiós del món que atrau visitants d'arreu del món. Alguns vénen a veure "ruïnes antigues", altres hi van per veure el lloc on resideixen el Papa i els seus cardenals.

Vers 19: " *I es van tirar pols al cap, i van plorar i es van lamentar, i van cridar i van dir: Ai! Ai! La gran ciutat, on tots els que tenien vaixells al mar es van enriquir amb la seva opulència, va ser destruïda en una sola hora!* »

Aquesta és la tercera repetició on es reuneixen totes les expressions anteriors, així com l'aclariment " *en una sola hora, va ser destruït* ". " *La gran ciutat on tots els que tenen vaixells al mar s'han enriquit amb la seva opulència* ". L'acusació es fa molt clara, és efectivament a través de l'opulència del règim papal que els armadors marítims es van fer rics portant les riqueses del món a Roma. Roma obté el seu enriquiment del fet de compartir la propietat dels seus oponents assassinats pel seu aliat perpetu, el poder monàrquic civil, el seu braç armat. Com a exemple històric, tenim la mort dels "templaris", la propietat dels quals es va

dividir entre la corona de Philippe Le Bel i el clergat catòlic romà. Més tard aquest seria el cas dels “protestants”.

Vers 20: " *Cel, alegra't per ella! I vosaltres també, sants, apòstols i profetes, alegreu-vos! Perquè Déu t'ha fet justícia en jutjar-la.* »

L'Esperit convida els habitants del cel i els veritables sants, els apòstols i els profetes de la terra, a alegrar-se per la destrucció de la Babilònia romana. L'alegria serà, doncs, proporcional als dolors i sofriments que ella va fer o va voler fer suportar els servents del Déu de la veritat, respecte als últims escollits fidels al dissabte santificat.

Vers 21: " *Llavors un àngel poderós va agafar una pedra com una gran pedra de molí i la va llançar al mar, dient: Així serà enderrocada amb violència Babilònia, la gran ciutat, i no es trobarà més.* »

La comparació de Roma amb una “pedra” suggereix tres idees. En primer lloc, el papa competeix amb Jesucrist, que és ell mateix simbolitzat per una “pedra” a Dan. 2:34: " *Estaves mirant, quan una pedra es va deslligar sense l'ajuda de cap mà i va colpejar els peus de ferro i fang del imatge, i els va trencar a trossos.* » Altres versos de la Bíblia també li atribueixen aquest símbol de “pedra” a Zac.4:7; “cantó principal” en Psa.118:22; Mat.21:42; i Act.4:11: " ***Jesús és la pedra rebutjada pels qui construïu, i que s'ha convertit en el cap de la cantonada*** ". La segona idea és l'al·lusió a la pretensió papal de succeir l'apòstol “Pere”; la principal causa de "l'èxit de les seves empreses i l'èxit de les seves enginyeries", coses denunciades per Déu a Dan.8:25. Això és més que l'apòstol Pere no va ser mai el cap de l'Església cristiana perquè aquest títol correspon al mateix Jesucrist. L'«enginy» papal és, per tant, també una «mentida». El tercer suggeriment es refereix al nom de la fortalesa religiosa papal, la seva prestigiosa basílica anomenada "Sant Pere de Roma", la construcció molt cara de la qual va portar a la venda de "indulgències" que la van desemmascarar als ulls del monjo reformador Martí Luter. Aquesta explicació roman estretament relacionada amb la segona idea. El lloc del Vaticà va servir com a cementiri, però la presumpta tomba de Pere l'apòstol del Senyor era en realitat la de "Simó Pere el mag", un adorador i sacerdot del déu serp anomenat Esculapi.

Tornant als nostres dies, l'Esperit profetitza contra la "Babilònia" romana. Compara la seva futura destrucció amb la imatge d'una "gran pedra de molí" de "pedra" que un "àngel llença al mar". Amb aquesta il·lustració, porta contra Roma una acusació identificada a Mt.18:6: « *Però si algú escandalitza un d'aquests petits que creuen en mi, li seria millor que li pengés una pedra de molí al coll. i llançar-lo al fons del mar* ». I en el seu cas, ella no va escandalitzar només un d'aquests petits que creuen en ell, sinó multituds. Una cosa segueix sent certa, és que un cop “destruït, no es trobarà mai més”. Mai més tornarà a fer mal a ningú.

Vers 22: " *I els sons dels arpistes, músics, flautistas i trompetistas ja no s'escoltaran entre vosaltres, ni es trobarà entre vosaltres cap artesà de cap ofici, ja no escoltarà el so de la molí a la vostra casa,* ' "

L'Esperit evoca aleshores els sons musicals que expressaven la despreocupació i l'alegria dels habitants de Roma. Un cop destruïts, ja no els sentirem allà. En un sentit espiritual al·ludeix als missatgers de Déu les paraules

dels quals s'escoltaven amb el mateix efecte que els sons musicals dels " *flautistas o trompetistes* "; una imatge donada en paràbola a Matt.11:17. També esmenta els " *sorolls* " que feien els artesans sobrecarregats d'encàrrecs de treball, perquè d'una ciutat antiga només sortien " *sorolls* " *d'activitats professionals, entre els quals " el soroll de la molí* " que girava per moldre el gra de cereals, o per esmolar. instruments de tall com la falç i la dalla, els ganivets i les espases; això, ja a l'antiga Babilònia caldea, segons Jer.25:10.

Vers 23: " *La llum de la llàntia ja no brillarà entre vosaltres, ni la veu del nuvi i de la dona s'escoltarà més entre vosaltres, perquè els vostres mercaders eren els grans de la terra, perquè totes les nacions eren seduït pels teus encantaments* ,

" *La llum del llum ja no brillarà a casa teva.* » En llenguatge espiritual, l'Esperit adverteix a Roma que la llum de la Bíblia ja no vindrà per oferir-li l'oportunitat de ser il·luminada per conèixer la veritat segons Déu. Les imatges de Jer.25:10 es repeteixen però " *els càntics del nuvi i la núvia* " esdevenen aquí " *la veu del nuvi i de la núvia que ja no s'escoltarà a casa teva* ". Espiritualment, són les veus de les crides fetes per Crist i la seva Assemblea Escollida a les ànimes perdudes per convertir-se i salvar-se. Aquesta possibilitat desapareixerà per sempre, després de la seva destrucció. " *Perquè els vostres mercaders eren els grans de la terra* ". Va ser a través de la seva seducció dels grans pobles de la terra que Roma va poder estendre la seva religió catòlica a molts pobles de la terra. Els va utilitzar com a representants del seu negoci religiós. I el resultat és que " *totes les nacions han estat enganyades pels teus encantaments* ". Aquí, Déu es refereix a les masses catòliques com a " *encants* " que caracteritzen els cultes pagans de bruixes i bruixes malvats. És cert que fent servir fórmules formalistes repetitives, repeticions vanes, la religió catòlica deixa poc espai al Déu creador per expressar-se. Ni tan sols intenta fer-ho, perquè li atribueix un " *déu estranger* " a Dan.11:39 i mai la va reconèixer com a serventa; el "vicari del Fill de Déu", el títol del Papa, no és doncs el seu vicari. El següent vers en donarà la raó.

Vers 24: " *i perquè la sang dels profetes i dels sants i de tots els que van ser assassinats a la terra es va trobar en ella.* »

"... *i perquè s'hi va trobar la sang dels profetes, dels sants* ": Aspra, inflexible, insensible i cruel al llarg de la seva història, Roma s'ha obert camí a través de la sang de les seves víctimes. Això va ser cert per a la Roma pagana però també per a la Roma papal que va fer matar els seus oponents als reis, els servents il·luminats per Déu que van gosar denunciar-ne la naturalesa diabòlica. Alguns estaven protegits per Déu com Valdo, Wyclif i Luter, altres no i van acabar amb la seva vida com a màrtirs de la fe, en estaques, blocs, picotes o forca. La profètica perspectiva de veure'n cessar definitivament la seva acció només pot alegrar els habitants del cel i els veritables sants de la terra. "... *i de tots els que han estat assassinats a la terra* ": qui fa aquest judici sap de què parla, perquè segueix les accions de Roma des de la seva fundació l'any 747 aC. La situació mundial dels darrers dies és l'últim fruit donat per l'Occident conqueridor i dominant dels altres pobles de la terra. La Roma monàrquica llavors republicana va devorar els pobles de la terra que subjugava. El model d'aquesta societat ha continuat sent el de 2000 anys d'autèntic i fals cristianisme. Després, la Roma pagana, la Roma papal va

destruir la imatge de la pau de Crist i va treure a la humanitat el model que hauria portat la felicitat als pobles. En justificar la matança dels veritables xais deixebles de Jesucrist, ha obert el camí als enfrontaments religiosos que porten a la humanitat a una terrífica tercera guerra mundial genocida. No és sense raó que els grups armats islàmics mostren públicament la norma de tallar la gola. Aquest odi a l'islam és una resposta tardana a les guerres de les croades llançades per Urbà II des de Clermont-Ferrand el 27 de novembre de 1095.

Apocalipsi 19: La batalla Armagedón de Jesucrist

Vers 1: " *Després d'això vaig sentir com una gran veu d'una gran multitud al cel, que deia: Al·leluia! La salvació, la glòria i el poder pertanyen al nostre Déu* " .

Continuant amb l'anterior capítol 18, els elegits redimits i salvats es troben al cel, portadors del " *nou nom* " que designa la seva nova naturalesa celestial. Regnen l'alegria i l'alegria i els fidels àngels celestials exalten el Déu salvador. Aquesta " *multitud nombrosos* " difereix de la " *multitud que ningú podria comptar* " citada a Apocalipsis 7:9. Representa una reunió dels sants àngels celestials de Déu que exalten la seva " *glòria* " perquè al vers 4, els elegits terrenals simbolitzats pels " *24 ancians* " respondran i confirmaran la seva adhesió a les observacions fetes, dient: " *Amén!* » Que vol dir: De veritat!

L'ordre dels termes " *salvació, glòria, poder* " té la seva lògica. La " *salvació* " va ser donada als elegits terrenals i als sants àngels que van donar "

glòria " al Déu creador que, per salvar-los, va invocar el seu " *poder* " diví per destruir els enemics comuns.

Vers 2: " *perquè els seus judicis són veritables i justos; perquè ha jutjat la gran prostituta que va corrompre la terra amb la seva fornicació, i ha venjat la sang dels seus servents exigint-la de la seva pròpia mà.* »

Els càrrecs electes que tenien en comú la set de veritat i justícia veritable estan ara plenament satisfets i realitzats. En la seva cega bogeria, la humanitat tallada de Déu va pensar que podia portar la felicitat als darrers pobles suavitzant l'estàndard de la seva justícia; només el mal va aprofitar aquesta elecció i com la gangrena, va envair tot el cos de la humanitat. El Déu bo i misericordiós mostra en el seu judici de " *Babilònia la gran* " que el que dóna la mort ha de patir la mort. Això no és un acte de malícia, sinó una acció de justícia. Així, quan ja no sap com castigar el culpable, la justícia es converteix en injustícia.

Vers 3: " *I van dir per segona vegada: Aleluia! ...i el seu fum s'eleva per sempre i per sempre.* »

La imatge és enganyosa, perquè " *el fum* " del foc que va destruir Roma desapareixerà després de la seva destrucció. Els " *eons d'edats* " designen el principi de l'eternitat que només afecta als vencedors de les proves universals celestials i terrestres. En aquesta expressió, la paraula " *fum* " suggereix destrucció i l'expressió " *segles de segles* " li dóna un efecte etern, és a dir, destrucció definitiva; ella no es tornarà a aixecar mai més. De fet, en el pitjor dels casos, el " *fum* " pot pujar a la ment dels vius com a record d'una gloriosa acció divina realitzada per Déu contra Roma, l'enemic sagnant.

Vers 4: " *I els vint-i-quatre ancians i els quatre éssers vius es van arrossegar i van adorar Déu assegut al tron, dient: Amén! Aleluia!* »

De veritat! Elogi a YaHWÉH! ...digueu junts els redimits de la terra i els mons que s'han mantingut purs. El culte a Déu està marcat per la prostració; una forma legítima reservada exclusivament a ell.

Vers 5: " *I una veu va venir del tron que deia: Lloeu el nostre Déu, tots els seus servents, que el temeu, tant petits com grans!* »

Aquesta veu és la de " *Miquel* ", Jesucrist, les dues expressions celestials i terrestres sota les quals Déu es revela a les seves criatures. Jesús diu: « *Vosaltres que el vau temer* », recorda així el « *temor* » de Déu exigint en el missatge del primer àngel d'Apoc.14:7. La " *por de Déu* " només resumeix l'actitud intel·ligent d'una criatura envers el seu Creador que té poder de vida i mort sobre ella. Com ensenya la Bíblia a 1 Joan 4:17-18: " *l'amor perfecte expulsa la por* ": " *Com ell és, així som nosaltres també en aquest món: en això és l'amor perfecte en nosaltres, perquè tinguem confiança en el dia de judici. La por no és en l'amor, però l'amor perfecte expulsa la por; perquè la por comporta un càstig, i qui té por no és perfecte en l'amor* ". Així, com més estima Déu l'escollit, més l'obeeix, i menys motius té per témer-lo. Els elegits són seleccionats per Déu entre els més petits, com els apòstols i els humils deixebles, però també entre els grans com el gran rei Nabucodonosor. Aquest rei de reis del seu temps és un exemple perfecte que per molt gran que sigui entre els homes, un rei només és una criatura feble davant el Déu creador Totpoderós.

Vers 6: “ *I vaig sentir com la veu d'una gran multitud, com el so de moltes aigües, i com el so d'un tro fort, que deia: Al-leluia! Perquè el Senyor, el nostre Déu Totpoderós, ha entrat al seu regne.* »

Aquest vers reuneix expressions ja vistes. La " molta multitud " en comparació amb el " so de moltes aigües " està representada pel seu Creador a Apocalipsis 1:15. Les “ veus ” que s'expressen són tan “ nombroses ” que només es poden comparar amb els remors, el “ soroll del tro ". " Al-leluia! Perquè el Senyor, el nostre Déu Totpoderós, ha entrat al seu regne. » Aquest missatge va marcar l'acció de la “ setena trompeta ” a Apocalipsi 11:17: “ *dient: Et donem gràcies, Senyor Déu Totpoderós, que ets i qui eres, perquè has assolit el teu gran poder i has pres possessió del teu regne.* ”

Vers 7: “ *Alegrem-nos i alegrem-nos, i donem-li glòria; perquè han arribat les noces de l'Anyell, i la seva núvia s'ha preparat ,*

L" alegria " i " l'alegria " estan plenament justificades, perquè el temps del " combat " ha passat. En la " glòria " celestial, la "núvia ", l'Assemblea dels elegits redimits de la terra s'ha unit al seu " Nuvi ", Crist, el Déu vivent " Miquel ", YaHWéH. En presència de tots els seus amics celestials, els redimits i Jesucrist celebraran la festa de les “ noces ” que els uneix. “ La núvia es va preparar ” restaurant totes les veritats divines que la fe catòlica va fer desaparèixer en la seva versió de la fe cristiana. La “ preparació ” va ser llarga, construïda al llarg de 17 segles d'història religiosa, però sobretot des del 1843, data de l' inici de la demanda divina de les diferents restauracions que s'havien fet essencials, és a dir, totes les veritats no restaurades pels reformadors protestants perseguits. La finalització d'aquesta preparació la van aconseguir els últims adventistes dissidents que van romandre en l'aprovació de Déu i la llum que Jesús li va donar fins al final i ja fins a principis de 2021 quan estic escrivint aquesta versió de les seves llums.

Vers 8: “ *I li va ser donat per vestir-se de lli fi, brillant i pur. Perquè el lli fi és l'obra justa dels sants.* »

" Lli fi " designa " les obres justes dels "veritables últims" sants ". Aquestes “ obres ” que Déu anomena “ justes ” són fruit de revelacions divines portades successivament des de 1843 i 1994. Aquesta obra és el darrer fruit que revela les inspiracions divines donades des de 2018 a aquells que estima i beneeix i “ prepara ” per al “ casament ” esmentat en aquest vers. Si Déu beneeix les “ obres justes ” dels seus veritables “ sants ”, al contrari, va maleir i lluitar, fins a destruir-lo, el campament dels falsos sants les “ obres ” dels quals eren “injustes”.

Vers 9: " *I l'àngel em va dir: Escriu: Feliços els qui són cridats al sopar de les noces de l'Anyell! I em va dir: Aquestes paraules són les veritables paraules de Déu .*

Aquesta benaurance s'atorga als sants redimits per la sang de Jesucrist, els pioners dels quals estaven preocupats per la de Dan. 12:12 (*Feliços els que esperen fins a 1335 dies*) dels pioners que precisament seran simbolitzats pels " 144.000 " o 12 X 12 X 1000 d'Apo.7. Entrar al cel per a l'eternitat és, de fet, un motiu de gran felicitat que farà que aquells que tinguin aquesta oportunitat divinament " feliços ". La sort no és l'únic factor per beneficiar-se d'aquest privilegi, sinó que Déu ens ofereix l'oferta de salvació com una "segona

oportunitat" després de l'herència i la condemna del pecat original. La promesa de salvació i de futurs goigs celestials està certificada com la del compromís oral de Déu digne de la nostra fe perquè manté permanentment els seus compromisos. Els judicis dels darrers dies requeriran certeses en les quals el dubte ja no tindrà cabuda. Els elegits hauran de confiar en la fe construïda sobre les promeses revelades de Déu perquè el que està escrit s'ha dit anteriorment. És per això que la Bíblia, la Sagrada Escriptura, s'anomena: Paraula de Déu.

Vers 10: “ *I vaig caure als seus peus per adorar-lo; però em va dir: Compte amb no fer-ho! Sóc el vostre company de servei i el dels vostres germans que tenen el testimoni de Jesús. Adora a Déu. Perquè el testimoni de Jesús és l'esperit de profecia.* »

Déu aprofita l'error de Joan per revelar-nos la seva condemna de la fe catòlica que ensenya als seus membres aquest tipus d'adoració de la criatura. Però també té com a objectiu la fe protestant que també comet aquesta falta en honorar el "dia del sol" pagan heretat de Roma. L'àngel que li parla és sens dubte "Gabriel", el líder de la missió divina propera a Déu que ja es va aparèixer a Daniel i Maria, la mare "substituta" de Jesús. Per molt alt que és, "Gabriel" demostra la mateixa humilitat que Jesús. Només reclama el títol de " *company al servei* " de Joan fins als últims adventistes dissidents elegits del temps final. Des de 1843, els elegits porten amb ells “ *el testimoni de Jesús* ” que, segons aquest vers, designa “l'esperit de profecia”. Els adventistes, per a la seva pròpia pèrdua, han limitat aquest « *esperit de profecia* » a l'obra realitzada per Ellen G. White, la missatgera del Senyor entre 1843 i 1915. Així, ells mateixos han posat un límit a la llum donada per Jesús. Tanmateix, «l'esperit de profecia» és un do permanent que resulta d'una relació autèntica entre Jesús i els seus deixebles i que es basa sobretot en la seva decisió de confiar una missió a un servidor que ell tria amb tota l'autoritat de la seva divinitat. Aquesta obra n'és testimoni: l'“*esperit de profecia*” és encara molt actiu i pot continuar fins a la fi del món.

Vers 11: “ *Llavors vaig veure el cel obert, i vet aquí que va aparèixer un cavall blanc. El qui va cavalcar sobre ell s'anomena Fidel i Veritable, i jutja i lluita amb justícia.* »

En aquesta escena, l'Esperit ens porta de nou a la terra, abans de la victòria final i la destrucció de " *Babilònia la gran* ". L'Esperit il·lustra el moment en què, al seu retorn, el Crist gloriós s'enfronta als rebels terrenals. En Jesucrist glorificat, Déu emergeix de la seva invisibilitat: “ *el cel és obert* ”. Apareix a la imatge del " *primer segell* " d'Apocalipsis 6:2, com a genet, líder, que marxa " *com a vencedor i a conquerir* " muntat sobre un " *cavall blanc* " imatge del seu campament marcat per la puresa i la santedat. . El nom " *fidel i veritable* " que es dona en aquesta escena situa l'acció en l'extensió de l'últim temps profetitzat pel nom de " *Laodicea* " a Apoc.3:14. Aquest nom significa "gent jutjat" que es confirma aquí amb la precisió: " *Ell jutja* ". En especificar que " *lluita amb justícia* ", l'Esperit evoca el moment de la " *batalla d'Armageddon* " d'Apocalipsi 16:16, en què lluita contra el camp de la injustícia liderat pel diable i unificat per l'honor donat al "dia del sol" heretat de Constantí I¹ dels papes catòlics romans.

Vers 12: “ *Els seus ulls eren com una flama de foc; al seu cap hi havia diverses diademes; tenia un nom escrit, que ningú no coneix sinó ell mateix;* »

Coneixent el context de l'escena, podem entendre que " *els seus ulls* " en comparació amb una " *flama de foc* " miren els objectius de la seva ira, els rebels unificats " *preparats per a la batalla* " des d'Apocalipsis 9:7-9, és a dir, ja que 1843. El significat de " *diverses diademes* " portades al " *cap* " es donarà al vers 16 d'aquest capítol: és el " *Rei dels reis i Senyor dels senyors* ". El seu " *nom escrit que ningú no coneix sinó ell mateix* " designa la seva naturalesa divina eterna.

Vers 13: " *I anava vestit amb una roba tenyida de sang. El seu nom és la Paraula de Déu.* »

Aquesta " *peça tacada de sang* " designa dues coses. El primer és la seva justícia que va obtenir vessant la seva pròpia " *sang* " per a la redempció dels seus elegits. Però aquest sacrifici voluntàriament fet per ell per salvar els seus escollits requereix la mort dels seus agressors i perseguidors. El seu " *vestiment* " tornarà a estar cobert de " *sang* ", però aquesta vegada serà el dels seus enemics " *trepitjat al prems del raïm de la ira de Déu* " segons Isaïes 63 i Apocalipsi 14:17 al 20. Aquest nom « *Paraula de Déu* » revela la importància vital del ministeri terrenal de Jesús i de les seves revelacions donades successivament a la terra i des del cel després de la seva resurrecció. El nostre Salvador era Déu mateix amagat en una aparença terrenal. El seu ensenyament permanent rebut pels seus càrrecs electes marcarà tota la diferència entre el camp salvat i el camp perdut.

Vers 14: " *Els exèrcits que hi ha al cel el seguien amb cavalls blancs, vestits de lli fi, blanc, pur.* »

La imatge és gloriosa, el " *blanc* " de puresa caracteritza la santedat del campament de Déu i la seva multitud d'àngels que s'han mantingut fidels. El " *lli fi* " revela les seves obres " *justes* " i *pures* .

Vers 15: " *De la seva boca sortia una espasa esmolada per colpejar les nacions; els pastorearà amb una vara de ferro; i trepitjarà el prems de la ira ardent del Déu Totpoderós* ".

La " *paraula de Déu* " designava la Bíblia, la seva " *paraula* " santa que reunia el seu ensenyament que guiava els elegits en la seva veritat divina. El dia del seu retorn, la " *Paraula de Déu* " ve com una " *espasa esmolada* " per matar els seus enemics rebels, protestants i discutits, disposats a vessar la sang dels seus últims escollits. La destrucció dels seus enemics il·lumina l'expressió " *els governarà amb una vara de ferro* ", que també designa l'obra de judici realitzada pels elegits que venceran segons Apocalipsis 2:27. El pla de venjança divina anomenat " *anyada* " a Apocalipsi 14:17 al 20 es torna a confirmar aquí. Aquest tema es desenvolupa a Isa.63 on l'Esperit especifica que Déu actua sol sense cap home amb ell. La raó és que els càrrecs electes ja portats al cel no són testimonis del drama que assoleix els rebels.

Vers 16: " *Tenia a la seva vestimenta i a la cuixa un nom escrit: Rei de reis i Senyor de senyors.* »

La " *roba* " designa les obres d'un ésser viu i " *la seva cuixa* " suggereix la seva força i el seu poder, perquè un detall important, apareix com un genet, i per posar-se sobre un cavall, els músculs de les " *cuxes* ", el la majoria de l'home, es posen a prova i fan possible l'acció o no. La seva imatge com a genet era significativa en el passat, ja que aquesta era l'aspecte que tenien els combatents

guerrers. Avui ens queda el simbolisme d'aquesta imatge que ens diu que el genet és un mestre que domina un grup d'éssers humans simbolitzats pel " cavall " muntat. El que Jesús puja es refereix als seus escollits actualment dispersos per la terra. El seu nom " *Rei dels reis i Senyor dels senyors* " constitueix el tema de veritable consol per als seus estimats elegits subjectes al dictat injust dels reis i senyors de la terra. Aquest tema mereix un aclariment. El model de reialesa terrenal no es va dissenyar sobre principis aprovats per Déu. De fet, Déu va concedir a Israel, **segons la seva petició** , que fos governat a la terra per un rei, cito, "com les altres nacions paganes" que existien en aquella època. Déu només va respondre a la petició dels seus cors malvats. Perquè a la terra, el millor dels reis és només un ésser "abominable" que " *sega on no ha sembrat* " i qui coneix Déu no espera a ser enderrocat pel seu poble abans de reformar-se. El model presentat per Jesús condemna el model transmès a la terra de generació en generació per gent estúpida, ignorant i malvada. En el món celestial de Déu, el líder és un servent del seu poble, i n'obté tota la glòria. La clau de la felicitat perfecta hi és, perquè cap ésser viu pateix per culpa dels seus semblants. En el seu gloriós retorn, Jesús ve a destruir els reis i els senyors malvats, i la seva maldat, que li atribueixen en afirmar que el seu regnat és un dret diví. Jesús els ensenyarà que no és així; a ells, però també a les masses humanes que justifiquen la seva injustícia. Aquesta és l'explicació de "la paràbola dels talents" que després es compleix i s'aplica.

Després de l'enfrontament

Vers 17: " *I vaig veure un àngel dret al sol. I va cridar amb una gran veu, dient a tots els ocells que volaven pel mig del cel: Veniu, reuniu-vos per al gran sopar de Déu .*

Jesucrist " *Miquel* " ve a la imatge del sol símbol de la llum divina per lluitar contra els falsos cristians adoradors del déu sol que justifica el canvi del dia de descans fet per l'emperador Constantí ^{1er} . En la seva confrontació amb Crist Déu, descobriran que el Déu viu és més formidable que el seu déu sol. Amb veu alta, Jesucrist convoca una reunió d'ocells depredadors.

Nota : He d'especificar de nou aquí que els rebels no volen adorar la divinitat solar d'una manera conscient i voluntària, però menyspreen el fet que per Déu, el primer dia que honoren pel seu descans setmanal conserva la contaminació del seu pagan ús del temps passat. Així mateix, la seva elecció revela un gran menyspreu per l'ordre de temps que va establir des de l'inici de la seva creació de la terra. Déu compta els dies marcats per la rotació de la terra sobre el seu eix. Durant les seves intervencions pel seu poble d'Israel, va recordar l'ordre de la setmana indicant, anomenant-lo, el setè dia anomenat "Sabbat". Molts creuen que poden ser justificats per Déu per la seva sinceritat. Ni la sinceritat ni la convicció són de valor per a aquells que desafien la veritat clarament expressada per Déu. La seva veritat és l'únic estàndard que permet la reconciliació mitjançant la fe en el sacrifici voluntari de Jesucrist. Les opinions personals no són escoltades ni reconegudes pel Déu creador, la Bíblia confirma aquest principi amb aquest verset d'Isaïes 8:20: " *A la llei i al testimoni! Si no parlem així, no hi haurà alba per al poble* " .

Dues “ festes ” són preparades per Déu: el “ *sopar de noces de l'Anyell* ” els convidats de la qual són els mateixos elegits individualment, ja que, col·lectivament, representen “ *la núvia* ”. La segona “ *fiesta* ” és de tipus macabre i els beneficiaris només són “ *aus rapinyaires, voltors, còndors, estels i altres espècies d'aquest tipus.* »

Vers 18: “ *Per menjar la carn dels reis, la carn dels comandants militars, la carn dels valents, la carn dels cavalls i els que cavalquen sobre ells, la carn de tots, lliures i esclaus, petits i grans.* »

Després de la destrucció de tota la humanitat, no quedarà ningú per posar els cossos sota la terra i, segons Jer.16:4, “ *s'escamparan com fems a la terra* ”. Trobem el vers sencer que ens ensenya el destí que Déu reserva als qui maleeix: “ *Moriran consumits per la malaltia; no els donaran llàgrimes ni sepultura; seran com fems a la terra; moriran per l'espasa i per la fam; i els seus cadàvers seran aliment per als ocells del cel i les bèsties de la terra* ”. Segons l'enumeració presentada per l'Esperit en aquest verset 18, cap home s'escapa de la mort. Us recordo que els “ *cavalls* ” simbolitzen el poble encapçalat pels seus líders civils i religiosos segons Jaume 3 :3: “ *Si posem el mors a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, també dirigim tot el seu cos.* »

Vers 19: “ *I vaig veure la bèstia, i els reis de la terra i els seus exèrcits reunits per fer la guerra contra aquell que estava assegut al cavall i contra el seu exèrcit.* »

Hem vist que la “ *batalla d'Armageddon* ” era espiritual i que a la terra, el seu aspecte consistia a decretar la mort de tots els darrers veritables esclaus de Jesucrist. Aquesta decisió es va prendre abans del retorn de Jesucrist i els rebels estaven segurs de la seva elecció. Però en el moment de la seva entrada en aplicació, el cel es va obrir revelant el Crist venjador diví i els seus exèrcits angelics. Per tant, ja no hi ha cap lluita possible. Ningú pot lluitar contra Déu quan apareix i el resultat és el que ens va revelar Apocalipsis 6:15-17: “ *Els reis de la terra, els grans, els comandants militars, els rics, els poderosos, tots els esclaus i els homes lliures s'amagaven a les coves i a les roques de les muntanyes. I digueren a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell qui seu al tron i de la ira de l'Anyell; perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui pot aguantar?* » A l'última pregunta, la resposta és: els càrrecs electes que anaven a ser assassinats pels rebels; elegits santificats per la seva fidelitat al sant dissabte que va profetitzar la victòria de Jesús sobre tots els seus enemics i els seus redimits.

Vers 20: “ *I la bèstia va ser presa, i amb ell el fals profeta, que havia fet signes davant d'ella, amb els quals havia enganyat els que prenien la marca de la bèstia i adoraven la seva imatge. Tots dos van ser llançats vius al llac ardent de foc i sofre.* »

Atenció! L'Esperit ens revela el destí final del judici final tal com Déu el prepara per a “ *la bèstia i el fals profeta* ”, és a dir, la fe catòlica i la fe protestant a la qual van unir els falsos adventistes des de 1994. Per “ *el llac ardent de foc i de sofre* ” cobrirà la terra només a finals del setè mil·lenni per destruir i aniquilar els pecadors, definitivament, després del judici final. Aquest vers ens revela el meravellós sentit de la justícia perfecta del nostre Déu creador. Estableix la

diferència entre els autèntics autors i les víctimes que són enganyades però culpables perquè són responsables de la seva elecció. Els governants religiosos són " *llençats vius al llac de foc* " perquè, segons Apocalipsi 14:9, van incitar els homes i dones de la terra a honorar " *la marca de la bèstia* " el càstig de la qual va ser anunciat.

Vers 21: " *I la resta van ser assassinats per l'espasa que va sortir de la boca del que estava assegut al cavall; i tots els ocells estaven satisfets de la seva carn* "

Aquests " *altres* " són humans no cristians o no creients que seguien el moviment internacional i obeeïen l'ordre general sense implicació personal en l'acció realitzada pels rebels religiosos cristians. No estan coberts per la justícia de la sang vessada per Jesucrist, no sobreviuen al retorn de Crist, però són assassinats per la seva paraula simbolitzada per " *l'espasa que sortia de la seva boca* ". Aquests éssers caiguts que són testimonis oculars de l'aparició del veritable Déu arribaran al judici final, però no patiran el patiment de la mort prolongada del " *llac de foc* " reservat als grans culpables religiosos actius en la rebel·lió. Després d'enfrontar-se a la glòria del gran Déu creador, el Gran Jutge, seran aniquilats de sobte.

Apocalipsi 20: **els mil anys del setè mil·lenni** **i el judici final**

El càstig del diable

Vers 1: " *Llavors vaig veure un àngel que baixava del cel, amb la clau de l'absolut i una gran cadena a la mà.* »

" *Un àngel* " o missatger de Déu " *davalla del cel* " a la terra que, privada de tota forma de vida terrestre, humana i animal, rep aquí el seu nom " *abisme* " que la designa en Gènesi 1:2. " *La clau* " obre o tanca l'accés a aquesta terra desolada. I " *la gran cadena* " subjecta a " *la mà* " ens fa entendre que un ésser viu quedarà encadenat a la terra desolada que es convertirà en la seva presó.

Vers 2: " *Va agafar el drac, la serp antiga, que és el diable i Satanàs, i el va lligar durant mil anys.* »

Les expressions que designen *Satanàs*, l'àngel rebel, a Apocalipsis 12:9 es citen aquí de nou. Ens recorden la seva altíssima responsabilitat pel patiment causat pel seu caràcter rebel; sofriment i dolor físic i moral imposat als éssers humans pels dominadors sotmesos a les seves inspiracions i influències perquè eren tan malvats com ell. Com a " *drac* " va dirigir la Roma imperial pagana, i com a " *serp* ", Roma cristiana papal però desenmascarada en l'època de la Reforma, es va comportar de nou com un " *drac* " servit per les lligues armades catòlica i protestant i les "dragonades". " de Lluís XIV. Del camp dels àngels demoníacs, " *Satanàs* " és l'únic supervivent, mentre espera la seva mort expiatòria en el judici final, romandrà viu durant " *mil anys* " més aïllat, sense cap

contacte amb cap criatura, a la terra que ha de convertir-se en una presó informe i deserta, poblada només per cadàvers en descomposició i ossos d'homes i animals.

L'àngel de l'abisme a la terra desolada: el Destructor d'Apoc.9:11 .

Vers 3: " *I el va llançar a l'abisme, va tancar i va segellar l'entrada per sobre d'ell, perquè no enganyés més les nacions, fins que es complissin els mil anys. Després d'això, s'ha de deslligar una estona.* »

La imatge donada és precisa, Satanàs es posa a la terra desolada sota una coberta que li impedeix accedir al cel; de manera que es trobi sotmès a les limitacions de la norma humana la pèrdua de la qual va provocar o fomentar. Els altres éssers vius, àngels celestials i homes que al seu torn s'han convertit en àngels estan per sobre d'ell, al cel al qual ja no té accés des de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. Però la seva situació ha empitjorat perquè ja no té cap companyia, ni àngel, ni home. Al cel hi ha " *les nacions* " que aquest vers cita sense esmentar "de la terra". Això es deu al fet que els redimits d'aquestes nacions estan tots al cel al Regne de Déu. Es revela així el paper de la " *cadena* " ; l'obliga a romandre sol i aïllat a la terra. En el programa diví, el diable romandrà presoner durant " *mil anys* " al final dels quals serà alliberat, tenint accés i contacte amb els malvats morts ressuscitats en una segona resurrecció, per la " *segona mort* " de l'últim judici, a la terra que llavors, momentàniament, tornarà a ser poblada. Tornarà a sotmetre les nacions rebels condemnades en vans intents de lluitar contra els sants àngels redimits i contra Jesucrist, el gran Jutge.

Els redimits jutgen els malvats

Vers 4: " *I vaig veure trons; i als qui s'hi van asseure es va donar el poder de jutjar. I vaig veure les ànimes dels que havien estat decapitat a causa del testimoni de Jesús i a causa de la paraula de Déu, i d'aquells que no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, i no havien rebut la marca al front ni a la seva imatge. mans. Van tornar a la vida i van regnar amb Crist mil anys* ".

" *Els que seuen als trons* " tenen " *poder* " reial per jutjar . Aquesta és una clau important per entendre el significat que Déu dóna a la paraula " *rei* ". Ara, en el seu regne, en Jesucrist " *Miquel* ", Déu comparteix el seu judici amb totes les seves criatures humanes redimites de la terra. El judici dels malvats terrenals i celestials serà col·lectiu i compartit amb Déu. Aquest és l'únic aspecte de la reialesa dels elegits redimits. La dominació no està reservada a una categoria d'elegits, sinó a tots, i l'Esperit ens recorda que en el temps que ha passat a la terra, hi va haver primeres terribles persecucions assassines que evoca citant: " *les ànimes dels que havien estat decapitat perquè del testimoni de Jesús i per la paraula de Déu* "; Paul era un d'ells. L'Esperit evoca així les víctimes cristianes del paganisme romà i la intolerant fe papal romana activa entre l'any 30 i el 1843. Després s'apunta als últims escollits amenaçats de mort per la " *bèstia que s'aixeca de la terra* " d'Apoc 13:11. -15, a l'última hora del temps terrestre; durant l'any 2029 fins al primer dia de primavera que precedeix la Pasqua de l'any 2030.

D'acord amb l'anunci de la " *setena trompeta* " a Apocalipsi 11:18, " *ha arribat el moment de jutjar els morts* " i aquesta és la utilitat del temps dels " *mil anys* " citat en aquest vers 4. Això serà sigui l'ocupació dels redimits que han

entrat a l'eternitat celestial de Déu. Hauran de " jutjar " els malvats i els àngels celestials caiguts. Pau diu a 1 Cor.6:3: " *No sabeu que jutjarem els àngels? I quant més no hem de jutjar les coses d'aquesta vida? »*

La segona resurrecció dels rebels caiguts

Vers 5: " *La resta dels morts no van tornar a viure fins que es van complir els mil anys. Aquesta és la primera resurrecció. »*

Compte amb la trampa! La frase " *Els altres morts no van tornar a la vida fins que s'han complert els mil anys* " constitueix un parèntesi i l'expressió que la segueix " *És la primera resurrecció* ", es refereix als primers morts en Crist ressuscitat al començament del " *. mil anys* ", citat. El parèntesi evoca sense anomenar-lo l'anunci d'una segona « *resurrecció* » reservada als malvats difunts que ressuscitaran al final dels « *mil anys* » per al judici final i el càstig mortal del « *llac de foc i sofre* » ; que aconseguirà la " *segona mort* ".

Vers 6: " *Feliços i sants els qui participen en la primera resurrecció! La segona mort no té poder sobre ells; però seran sacerdots de Déu i de Crist, i regnarán amb ell mil anys. »*

Aquest vers resumeix de manera molt senzilla el judici just revelat de Déu. La benaventurança s'adreça als veritables elegits que participen al començament dels " *mil anys* " en la " *resurrecció dels morts en Crist* ". No vindran al judici, sinó que seran ells mateixos els jutges del judici organitzat per Déu, al cel, durant " *mil anys* ". L'anunciat " *regne* " dels " *mil anys* " és només un " *regne* " de l'activitat del jutge i es limita a aquests " *mil anys* ". Havent entrat a l'eternitat, els elegits no han de témer ni patir " *la segona mort* ", perquè, al contrari, són ells els qui faran patir els malvats morts que són jutjats. I sabem que aquests són els culpables religiosos més grans i més malvats, cruels i assassins. Els jutges electes hauran de determinar la durada del temps de patiment que cada un dels éssers jutjats ha de experimentar, individualment, en el procés de la seva destrucció de " *la segona mort* ", que no té res en comú amb l'actual primera mort terrenal. . Perquè és el Déu creador qui dóna al foc la forma de la seva acció destructiva. El foc no té cap efecte contra els cossos celestes i els cossos terrenals protegits per Déu, com ho demostra l'experiència dels tres companys de Daniel a Daniel 3. Per al judici final, el cos de la resurrecció reaccionarà de manera diferent al cos terrestre actual. En Marc 9,48, Jesús ens revela la seva particularitat dient: " *on el seu cuc no mor, i on el foc no s'apaga* ". De la mateixa manera que els anells del cos d'un cuc de terra romanen animats individualment, el cos del condemnat tindrà vida fins al seu darrer àtom. La rapidesa del seu consum dependrà, doncs, de la durada del temps de patiment decidida pels sants jutges i Jesucrist.

L'enfrontament final

Vers 7: " *Quan s'acabin els mil anys, Satanàs serà alliberat de la seva presó. »*

Al final dels "mil anys", durant un breu temps, tornarà a trobar companyia. Aquest és el moment de la segona " *resurrecció* " reservada als rebels terrenals.

Vers 8: “ *I sortirà a enganyar les nacions que hi ha als quatre racons de la terra, Gog i Magog, per reunir-los per a la guerra; el seu nombre és com la sorra del mar* ” .

Aquesta companyia és la de les “ *nacions* ” ressuscitades per tota la terra, tal com indica la fórmula dels “ *quatre cantons* ”. *de la terra* ” o quatre punts cardinals que donen a l'acció un caràcter universal. Aquesta reunió no té res a comparar, excepte a nivell d'estratègia de guerra una semblança amb el conflicte de la Tercera Guerra Mundial de la “ *sisena trompeta* ” d'Apocalipsis 9:13. És aquesta comparació la que porta Déu a donar als reunits en el judici final els noms “Gog i Magog” citats originalment a Ezequiel 38:2, i abans a Gen.10:2 on “Magog” és el segon fill de Jafet. ; però un petit detall revela només l'aspecte comparatiu d'aquesta evocació, perquè a Ezequiel, Magog és el país de Gog, i designa Rússia que posarà en acció, durant la Tercera Guerra Mundial, el major nombre de soldats de tots els temps història de la guerra; que justifica la seva enorme expansió i ràpida conquesta de les terres del continent europeu occidental.

L'Esperit els compara amb la “ *sorra del mar* ” subratllant així la importància del nombre de víctimes del judici final. També és una al·lusió a la seva submissió al diable i als seus agents humans revelada en Apocalipsi 12:18 o 13:1 (segons la versió bíblica): parlant del “ *drac* ” llegim: “ *I es va quedar a la sorra. del mar* ” .

Rebel incorregible, Satanàs comença a esperar de nou que serà capaç de vèncer l'exèrcit de Déu i sedueix els altres condemnats convèncer-los de lluitar contra Déu i els seus escollits.

Vers 9: “ *I van pujar a la faç de la terra, i van envoltar el campament dels sants i la ciutat estimada. Però el foc va baixar del cel i els va devorar.* » Però una conquesta de terreny ja no significa res quan no podem apoderar-nos de l'adversari perquè s'ha tornat intocable; com els companys de Daniel, ni el foc ni res més els pot fer mal. I, al contrari, “ *el foc del cel* ” els colpeja fins i tot al “ *campament dels sants* ” sobre el qual no té efecte. Però aquest foc “ *devora* ” els enemics de Déu i els seus elegits. A Zacaries 14, l'Esperit profetitza les dues guerres separades pels “ *mil anys* ”. El que precedeix i s'aconsegueix per la « *sisena trompeta* » es presenta als versets 1 a 3, la resta es refereix a la segona guerra conduïda a l'hora del judici final, i després d'aquest, l'ordre universal establert a la nova terra. En el vers 4, la profecia evoca la baixada a la terra de Crist i els seus elegits en aquests termes: “ *Els seus peus s'aixecaran avui a la muntanya de les oliveres, que està enfront de Jerusalem, al costat de l'est; la muntanya de les oliveres es dividirà pel mig, a llevant i a ponent, i es formarà una vall molt gran: la meitat de la muntanya s'allunyarà cap al nord i la meitat cap al sud.* » S'identifica i localitza així el campament dels sants del judici final. Fixem-nos que és només al final dels “ *mil anys* ” celestials que els “ *peus* ” de Jesús “posaran ” a la terra, “ *a la muntanya de les oliveres que està enfront de Jerusalem, al costat de l'est* ”. . Malinterpretat, aquest vers va donar lloc a la creença errònia del regnat terrenal de Jesucrist durant el “mil·lenni”.

Vers 10: “ *I el dimoni, que els va enganyar, va ser llançat al llac de foc i sofre, on hi ha la bèstia i el fals profeta. I seran turmentats dia i nit pels segles dels segles.* »

Ha arribat el moment d'implementar el judici dels rebels religiosos revelat a Apocalipsis 19:20. D'acord amb l'anunci d'aquest verset, " *el diable, la bèstia i el fals profeta* " estan junts " *llençats vius al llac de foc i sofre* " que resulta de l'acció del " *foc del cel* " al qual s'ha afegit a això és el magma subterrani fos alliberat per fractures a l'escorça de l'escorça terrestre sobre tota la superfície del planeta. Aleshores, la terra adquireix l'aparença del "sol" el "foc" del qual devora la carn dels rebels, essent ells mateixos adoradors (inconscients però culpables) del sol creat per Déu. És en aquesta acció que els culpables terrenals i celestials pateixen els " *torments* " de la " *segona mort* " profetitzada des d'Apocalipsis 9:5-6. El suport injust donat al fals dia de descans va provocar aquest terrible final. Perquè per sort per als condemnats, per llarg que sigui, la " *segona mort* " també té un final. I l'expressió " *per sempre i per sempre* " no s'aplica als mateixos " *torments* " sinó a les conseqüències destructives del " *foc* " que els provoca, perquè aquestes són les conseqüències que seran definitives i eternes.

Els principis del judici final

Vers 11: " *Llavors vaig veure un gran tron blanc i el qui hi seia. La terra i el cel van fugir de la seva cara, i no hi va haver lloc per a ells* ".

" *Blanc* " de perfecta puresa, el seu " *gran tron* " és la imatge del caràcter perfectament pur i sant del Déu creador de totes les vides i coses. La seva perfecció no pot tolerar la presència de " *la terra* " en el seu aspecte devastat i consumit que li va donar el judici final. A més, destruïts els vilans de tots els orígens, el temps dels símbols s'ha acabat i l'univers celeste i els seus milers de milions d'estrelles ja no tenen cap raó per existir; " *el cel* " de la nostra dimensió terrestre i tot el que conté s'eliminen, per tant, desapareixen en el no-res. És el moment de la vida eterna en un dia etern.

Vers 12: " *I vaig veure els morts, grans i petits, dempeus davant del tron. Es van obrir llibres. I es va obrir un altre llibre, que és el llibre de la vida. I els morts eren jutjats segons les seves obres, segons el que estava escrit en aquests llibres.* »

Aquests " *morts* " declarats culpables van ser ressuscitats per al judici final. Déu sense excepció de ningú, el seu judici just afecta els « *grans* » i els « *petits* », els rics i els pobres i els imposa la mateixa sort, la mort, per primera vegada a la seva vida, igualitària.

Aquests versos que segueixen proporcionen detalls sobre l'acció del judici final. Ja profetitzats a Dan.7:10, els " *llibres* " dels testimonis dels àngels són " *oberts* " i aquests testimonis invisibles van observar les faltes i crims comesos pels condemnats i després del judici de cada cas pels elegits i Jesucrist, es va aprovar per unanimitat un veredict final irrevocable. En el moment de la sentència ferma s'executarà el veredict dictat.

Vers 13: " *El mar va lliurar els morts que hi havia en ell, i l'infern va lliurar els morts que hi havia; i cadascú era jutjat segons les seves obres.* »

El principi definit en aquest vers s'aplica a ambdues resurreccions. Els " *morts* " desapareixen al " *mar* " o a la "terra"; Són aquestes dues possibilitats les que es designen en aquest vers. Observem la forma " *havia* " amb la qual s'evoca l'entitat "terra". Perquè, de fet, aquest nom està justificat, ja que Déu va declarar a

l'home pecador: " *Tu ets pols i a la pols tornaràs* " a Gènesi 3:19. El " *havia* " és, per tant, la " *pols* " de la "terra". De vegades, la mort ha consumit éssers humans pel foc que, per tant, no són " *tornats a la pols* " segons el ritu d'enterrament normal. És per això que, sense excloure aquest cas, l'Esperit especifica que la " *mort* ", ella mateixa, retornarà aquells que ha colpejat en qualsevol forma; entenent la desintegració causada pel foc nuclear que no deixa rastre d'un cos humà totalment desintegrat.

Vers 14: " *I la mort i l'infern van ser llençats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc.* »

" *La mort* " era un principi absolutament oposat al de la vida i el seu propòsit era eliminar les criatures l'experiència vital de les quals era jutjada i condemnada per Déu. L'únic propòsit de la vida és presentar a Déu un nou candidat per a la seva selecció d'amics eterns. Havent tingut lloc aquesta selecció, i els malvats destruïts, " *la mort* " i "la terra" " *tenien els morts* " ja no tenen cap raó per existir. Els principis destructius d'aquestes dues coses són ells mateixos destruïts per Déu. Després del " *llac de foc* ", es fa espai per a la vida i la llum divina que il·lumina les seves criatures.

Vers 15: " *Qui no es va trobar escrit al llibre de la vida va ser llançat al llac de foc.* »

Aquest vers ho confirma, Déu realment ha posat davant l'home només dos camins, dues opcions, dos destins, dos destins (Deu.30:19). Els noms dels elegits han estat coneguts per Déu des de la fundació del món o fins i tot més enllà, des de la programació del seu projecte destinat a oferir criatures lliures i independents per a companyia. Aquesta elecció li anava a costar un patiment terrible en un cos de carn però el seu desig d'amor, més gran que la seva por, va posar en marxa el seu projecte i va conèixer per endavant el compliment detallat de la nostra història de vida celestial i vida terrenal. Sabia que la seva primera criatura algun dia es convertiria en el seu enemic mortal. Però li va donar, malgrat aquest coneixement, totes les possibilitats d'abandonar el seu projecte. Sabia que era impossible, però ho va deixar passar. Coneixia així els noms dels elegits, les seves accions, el testimoni de tota la seva vida i els guiava i conduïa cap a ell cadascun en el seu temps i època. Només una cosa és impossible per a Déu: la sorpresa.

També coneixia els noms de les multituds de criatures humanes indiferents, rebels, idòlatres que ha creat el procés de reproducció humana. La diferència en el judici de Déu revelat a Apocalipsis 19:19-20 s'aplica a totes les seves criatures. Alguns d'ells menys culpables seran assassinats per " *la paraula de Déu* " sense conèixer " *els turments del foc de la segona mort* ", que estan destinats exclusivament als culpables religiosos cristians i jueus. Però la segona " *resurrecció* " es refereix a totes les seves criatures humanes nascudes a la terra i creades angèliques al cel, perquè Déu va declarar a Rom.14:11: " *Perquè està escrit: Per la meua vida, diu el Senyor, tots els genolls s'inclinaran davant meu. , i tota llengua donarà glòria a Déu* ".

Apocalipsi 21: simbolitza la Nova Jerusalem glorificada

Vers 1: “ *Llavors vaig veure un cel nou i una terra nova; perquè el primer cel i la primera terra havien passat, i el mar ja no existia.* »

L'Esperit comparteix amb nosaltres els sentiments inspirats per l'establiment del nou ordre multidimensional després del final del VII^{mil·lenni}. A partir d'aquest moment, el temps ja no es comptarà, tot el que viu entra a l'eternitat sense fi. Tot és nou o més precisament renovat. El " *cel i la terra* " de l'era del pecat han desaparegut, i el símbol de la " *mort* ", el " *mar* " ja no existeix. Com a Creador, Déu va canviar l'aspecte del planeta Terra, fent desaparèixer tot allò que representava un risc o perill per als seus habitants; doncs no més oceans, ni muntanyes amb cims rocosos escarpats. S'ha convertit en un gran jardí com el primer " *Edèn* " on tot és glòria i pau; que es confirmarà a Rev.22.

Vers 2: “ *I vaig veure la ciutat santa, la nova Jerusalem, baixar del cel de part de Déu, preparada com una núvia adornada per al seu marit.* »

Aquesta nova recreació donarà la benvinguda a l'assemblea dels sants elegits redimits de la terra anomenada en aquest vers " *ciutat santa* ", com en Apoc. 11:2, " *Nova Jerusalem* ", la " *núvia* " de Jesucrist el seu " *marit* ". Ella " *baixa del cel* ", del Regne de Déu on va entrar al retorn en glòria del seu Salvador. Després va baixar a la terra per primera vegada al final dels " *mil anys* " del judici celestial per al judici final. Després d'això, tornant al cel, va esperar fins que el " *nou cel i la nova terra* " estiguessin preparats per rebre-la. Tingueu en compte que la paraula " *cel* " està en singular, perquè evoca la unitat perfecta, en oposició al plural, " *cels* ", que suggeria a Gen.1:1, la divisió dels éssers celestes en dos camps oposats.

Vers 3: " *I vaig sentir una veu forta des del tron que deia: Heus aquí el tabernacle de Déu amb els homes! Ell habitarà amb ells, i ells seran el seu poble, i Déu mateix estarà amb ells.* »

La " *terra nova* " acull un convidat distingit, ja que " *Déu mateix* ", abandonant el seu antic tron celestial, ve a instal·lar el seu nou tron a la terra on ha vençut el diable, el pecat i la mort. " *El tabernacle de Déu* " designa el cos celeste de Déu Jesucrist " *Miquel* " (= que és com Déu). Però també és el símbol de l'Assemblea dels elegits sobre la qual regna l'Esperit de Jesucrist. " *Tabernacle, temple, sinagoga, església* ", tots aquests termes són símbols del poble dels sants redimits abans de ser edificis construïts per l'home; cadascun d'ells marca una etapa en el progrés del projecte diví. I primer, " *el tabernacle* " designa la sortida d'Egipte dels hebreus guiats i conduïts al desert per Déu visiblement manifestat

pel núvol que baixava com una columna sobre la tenda sagrada. Aleshores ja estava “ *amb homes* ”; que justifica l'ús d'aquest terme en aquest vers . Aleshores, el “ *temple* ” marca la sòlida construcció del “ *tabernacle* ”; obra ordenada i realitzada sota el rei Salomó. En hebreu, exclusivament, la paraula “ *sinagoga* ” significa: assemblea. A Apocalipsis 2:9 i 3:9, l'Esperit de Crist es refereix a la nació jueva rebel com la “ *sinagoga de Satanàs* ”. L'última paraula “ *església* ” designa l'assemblea en grec (ecclesia); el llenguatge de la difusió de l'ensenyament cristià de la Bíblia. Jesús va comparar “ *el seu cos* ” al “ *temple* ” de “ *Jerusalem* ”, i segons Ef. 5:23, l'Assemblea, la seva “ *Església* ”, és “ *el seu cos* ”: “ *perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'Església, que és el seu cos, i de la qual és el Salvador* . Recordem la tristesa que van viure els apòstols de Jesús quan els va deixar pujar al cel. Aquesta vegada, “ *el meu marit viurà amb mi* ” pot dir l'Elegit en la seva instal·lació a la “ *nova terra* ”. És en aquest context que els missatges dels dotze noms de les “ *dotze tribus* ” d'Apoc.7 poden expressar l'alegria i la felicitat sense adulterar de la seva victòria.

Vers 4: “ *Esborrarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort no hi haurà més, i no hi haurà més dol, ni crits, ni dolor, perquè les coses anteriors han passat* ”. »

El vincle amb Ap. 7:17 es confirma trobant aquí la promesa divina amb la qual acaba Ap. 7: “ *Ell eixugarà tota llàgrima dels seus ulls* ”. La cura per plorar és l'alegria i l'alegria. Parlem de l'hora en què les promeses de Déu es compliran i es compliran. Mireu amb atenció aquest futur meravellós, perquè davant nostre està previst el temps de “ *la mort, el dol, els plors, el dolor* ” que ja no serà, només, la renovació de totes les coses pel nostre sublim i meravellós Déu creador. Preciso que aquestes coses terribles només desapareixeran després del judici final que es farà al final dels “mil anys”. Per als elegits, però només per a ells, els efectes del mal cessaran en el retorn a la glòria del Senyor Déu Totpoderós.

Vers 5: “ *I el que seia al tron va dir: Heus aquí, faig noves totes les coses. I ell va dir: Escriu; perquè aquestes paraules són certes i certes* ”. »

El Déu creador, en persona, es compromet amb la promesa, i testimonia aquesta paraula profètica: « *Mireu, jo faig noves totes les coses* ». No serveix de res buscar una imatge a les nostres notícies terrenals per intentar fer-se una idea del que Déu està preparant, perquè allò que és nou no es pot descriure. I fins aleshores, Déu només ens ha recordat les coses doloroses del nostre temps dient-nos que ja no estaran a la “ *terra nova i al cel nou* ” que conserven així tot el seu misteri i sorpreses. L'àngel afegeix a aquesta afirmació: “ *perquè aquestes paraules són certes i certes* ”. La crida de gràcia de Déu en Jesucrist requereix una fe inquebrantable per obtenir la recompensa de les promeses de Déu. És un camí difícil que va en contra de les normes del món. Requereix un gran esperit de sacrifici, d'abnegació, en la humilitat d'un esclau sotmès al seu Amo. Per tant, els esforços de Déu per enfortir la nostra confiança estan ben justificats: “la certesa de la veritat revelada i expressada” és l'estàndard de la fe veritable.

Vers 6: “ *I em va dir: Ja està! Sóc l'alfa i l'omega, el principi i el final. Al qui té set li donaré de la font de l'aigua de la vida, gratuïtament* ”.

El Déu creador Jesucrist crea “ *tot el nou* ”. “ *Ja està fet!* »; Psa.33:9: “ *Perquè va dir, i la cosa va passar; ordena, i existeix* ”. La seva paraula creativa s'aconsegueix tan bon punt surten de la seva boca. Des de l'any 30, darrere nostre,

el programa de l'era cristiana revelat a Daniel i Apocalipsi s'ha complert fins al més mínim detall. Déu ens convida a mirar de nou cap al futur que ha preparat per als seus elegits; les coses anunciades es faran de la mateixa manera, amb total seguretat. Jesús ens diu com a Apoc.1:8: " *Jo sóc l'alfa i l'omega, el principi i el final* ". La idea de " *inici i fi* " només té sentit en la nostra experiència del pecat terrenal que acabarà completament al " *final* " del setè mil·lenni després de la destrucció dels pecadors i la mort. Als fills de Déu escampats per una terra mercantil, Jesús ofereix, " *de franc* ", " *des de la font de l'aigua de la vida* ". Ell és ell mateix, " *la font* " d'aquesta " *aigua de vida* " que simbolitza la vida eterna. El do de Déu és gratuït, aquest aclariment condemna la venda de "indulgències" catòliques romanes que designaven un perdó obtingut a un preu del papat.

Vers 7: " *El qui vencerà heretarà aquestes coses; Jo seré el seu Déu, i ell serà el meu fill* ".

Els elegits de Déu són cohereus amb Jesucrist. Primer, a través de la seva pròpia " *victòria* ", Jesús " *va heretar* " una glòria reial reconeguda per totes les seves criatures celestials. Després d'ell, els seus elegits, també " *vencedors* ", però a través de la seva " *victòria* ", " *heretaran aquestes coses noves* " creades especialment per Déu per a ells. Jesús va confirmar la seva divinitat a l'apòstol Felip, a Joan 14:9: " *Jesús li va dir: Fa temps que estic amb tu i no m'has conegut, Felip! Qui m'ha vist, ha vist el Pare; com dius: Mostra'ns el Pare?* » L'home messiès es va presentar com el " *Pare Etern* ", confirmant així l'anunci profetitzat a Isa.9:6 (o 5) que el preocupava. Jesucrist és, doncs, pels seus elegits, tant el seu germà com el seu Pare. I ells mateixos són els seus germans i els seus fills. Però la crida és individual, així diu l'Esperit, com al final de les 7 èpoques del tema de "Lletres": " *al qui venci* ", " *serà el meu fill* ". La victòria sobre el pecat és necessària per beneficiar-se de l'estatus de " *fill* " del Déu vivent.

Vers 8: " *Però els covards, els incrédulos, els abominables, els assassins, els immorals, els mags, els idòlatres i tots els mentiders, la seva part serà al llac que crema de foc i sofre, que és la segona mort. . .* »

Aquests criteris de caràcters humans es troben en tota la humanitat pagana, però, l'Esperit apunta aquí els fruits de la falsa religió cristiana; la condemna de la religió jueva sent clarament expressada i revelada per Jesús a Apocalipsis 2:9 i 3:9.

Segons Apocalipsi 19:20, "... *el llac ardent de foc i de sofre* " serà, en el judici final, la part reservada per a la " *bèstia i el fals profeta* ": la fe catòlica i la fe protestant. La falsa religió cristiana no és diferent de la falsa religió jueva. Els seus valors prioritaris són els contraris als de Déu. Així, mentre els fariseus jueus recriminaven als deixebles de Jesús que no s'havien rentat les mans abans de menjar (Mt.15:2), Jesús mai els havia fet aquest retret i aleshores va dir, a Mt.15:17 al 20 : *no enteneu que tot el que entra a la boca va al ventre i després es llença als llocs secrets? Però el que surt de la boca ve del cor, i això és el que contamina l'home. Perquè del cor surten els mals pensaments, l'assassinat, l'adulteri, la fornicació, el robatori, el fals testimoni, la calúmia . Aquestes són les coses que profanen l'home; però menjar sense rentar-se les mans no contamina l'home* ". De la mateixa manera, la falsa religió cristiana emmascara els seus pecats contra l'Esperit castigant principalment els pecats de la carn. Jesús

va donar la seva opinió dient als jueus a Mat.21:3: “ *els publicadors d'impostos i les prostitutes aniran davant vostre al Regne dels cels* ”; òbviament, amb la condició que tots es penedeixin i es converteixin a Déu i a la seva puresa. És una religió falsa que Jesús tracta dels “ *guies cecs* ” als quals retreu en Mat.23:24, per “ *filtrar el mosquit i empassar el camell* ”, o bé, per “ *veure la palla a l'ull del veí sense veure el biga que és pròpia* ” segons Lluc 6:42 i Mat.7:3 a 5.

Hi ha poques esperances per a qualsevol que s'identifiqui amb tots aquests criteris de personalitat que Jesús enumera. Si només un coincideix amb la teva naturalesa, hauràs de lluitar contra ella i superar el teu defecte. La primera batalla de la fe és contra un mateix; i és l'adversitat més difícil de superar.

En aquesta enumeració, afavorint el seu significat espiritual, Jesucrist, el gran jutge diví, cita les faltes acusades de la falsa fe cristiana del tipus del catolicisme romà papal. En apuntar-se a “els covards”, designa aquells que es neguen a guanyar en la seva batalla de fe, perquè totes les seves promeses estan reservades “ *al qui vence* ”. Tanmateix, no hi ha victòria possible per a aquells que es neguen a lluitar. El “ *testimoni fidel* ” ha de ser valent; sortir del covard. “ *Sense fe és impossible agradar a Déu* ” (Heb.11:6); sortida, “ *el incrèdulo* ”. I la fe que no s'ajusta a la fe de Jesús donada com a model a imitar, només és incredulitat. Les “ *abominacions* ” són repugnants a Déu i segueixen sent els fruits dels pagans ;_sortida, “ *l' abominable* ”. És una filtració atribuïda a “ *Babilònia la gran, la mare de les prostitutes i les abominacions de la terra* ” segons Apocalipsi 17:4-5. “ *Assassins* ” transgreden el sisè manament; sortida, “ *l'assassí* ”. L'assassinat s'atribueix a la fe catòlica ia la fe protestant dels “ *hipòcrites* ” segons Dan.11:34. Els “ *immodests* ” poden canviar el seu comportament i superar el seu mal, en cas contrari; surt “ *el desvergonyit* ”. Però la “ *impudència* ” espiritual atribuïda a la fe catòlica en comparació amb una “ *prostituta* ” tanca completament la porta al cel per això. D'altra banda, Déu condemna en la seva “ *incastetat* ” que condueix a “ *l'adulteri* ” espiritual: el comerç amb el dimoni. Els “ *mags* ” són sacerdots catòlics i seguidors protestants de l'espiritisme demoníac; sortida, “ *el mag* ”; aquesta acció s'atribueix a “ *Babilònia la gran* ” a Apocalipsis 18:23. “ *Els idòlatres* ” designa també la fe catòlica, els seus ídols tallats objectes d'adoració i pregària; sortida, “ *l'ídola* ”. I, finalment, Jesús cita “ *els mentiders* ” que tenen com a pare espiritual “ *el dimoni, mentider i assassí des del principi i pare de la mentida* ” segons Joan 8:44; surt “ *el mentider* ”.

Vers 9: “ *Llavors un dels set àngels que sostenien les set copes de les set últimes plagues va venir i em va parlar, dient: Vine, et mostraré la núvia, la dona de l'Anyell.* »

En aquest vers, l'Esperit envia un missatge d'encoratjament als elegits que passaran victoriosos pel tràgic i terrible temps de les “ *set últimes plagues* ” divines. La seva recompensa serà veure (“ *jo us mostraré* ”) la glòria reservada als elegits victoriosos que constitueixen i representen, en aquesta darrera fase històrica de la terra del pecat, “ *la núvia, l'esposa de l'Anyell* ”, Jesucrist. .

Els “ *set àngels que sostenien les set ampolles plenes de les set últimes plagues* ” apuntaven als éssers humans que complien els criteris de la falsa religió cristiana citada en el vers anterior. Aquestes “ *set últimes plagues* ” eren la part

que Déu aviat donaria al campament caigut. Ara ens mostrarà, en imatges simbòliques, la part que anirà als elegits redimits victoriosos. En un simbolisme que revela els sentiments que Déu té per ells, l'àngel mostrarà els elegits l'assemblea dels quals constitueix, col·lectivament, " *la núvia de l'anyell* ". En especificar " *l'esposa de l'Anyell* ", l'Esperit confirma l'ensenyament donat a Efesis 5:22 a 32. L'apòstol Pau descriu una relació ideal de marit i dona que, malauradament, només trobarà el seu compliment en la relació dels elegits amb Crist. . I hem d'aprendre a rellegir la història del Gènesi, a la llum d'aquesta lliçó donada per l'Esperit del Déu vivent, creador de tota vida, i brillant inventor dels seus valors perfectes. La paraula " *dona* " connecta " *la núvia* ", "l' *Elegit* " de Crist amb la imatge de la " *dona* " presentada a Apocalipsi 12.

Descripció general de l'Elegit Glorificat

Vers 10: " *I em va portar en esperit a una muntanya gran i alta. I em va mostrar la ciutat santa de Jerusalem, que va baixar del cel de Déu, amb la glòria de Déu.* »

En esperit, Joan és transportat al moment en què Jesucrist i els seus elegits baixen del cel després del judici celestial dels " *mil anys* " del setè mil·lenni. A Apocalipsis 14:1, l' adventista " *segellat* " " *144.000* " de les " *dotze tribus* " espirituals cristianes es va mostrar a la " *muntanya de Sió* ". Després dels " *mil anys* " la cosa profetitzada es compleix en la realitat de la " *nova terra* ". Des del retorn de Jesucrist, els elegits han rebut de Déu un cos celestial glorificat fet etern. Així reflecteixen " *la glòria de Déu* ". Aquesta transformació és anunciada per l'apòstol Pau a 1 Cor. 15:40 al 44: " *També hi ha cossos celestials i cossos terrenals; però la brillantor dels cossos celestes és diferent, la dels cossos terrestres és diferent. Un és la brillantor del sol, un altre la lluentor de la lluna i un altre la lluentor de les estrelles; fins i tot una estrella difereix en brillantor d'una altra estrella. Així passa amb la resurrecció dels morts. El cos es sembla corruptible; s'aixeca incorruptible; es sembla menyspreable, s'aixeca gloriós; és sembrat malalt, s'aixeca ple de força; és sembrat com a cos animal, ressuscita com a cos espiritual. Si hi ha un cos animal, també hi ha un cos espiritual* ".

Vers 11: " *La seva brillantor era com la d'una pedra molt preciosa, una pedra de jaspi transparent com el cristall.* »

Citada en el vers anterior, " *la glòria de Déu* " que la caracteritza es confirma ja que la " *pedra de jaspi* " també designa l'aspecte de " *El qui seu al tron* " a Apocalipsis 4:3. Entre els dos versos, observem una diferència ja que a Apoc.4, per al context del judici, aquesta " *pedra de jaspi* " que simbolitza Déu també té l'aspecte d'una " *sardonix* ". Aquí, resolt el problema del pecat , l'Ecollida es presenta en un aspecte de puresa perfecta " *transparent com el cristall* ".

Vers 12: " *Tenia una paret gran i alta. Tenia dotze portes, i a les portes dotze àngels, i els noms escrits, els de les dotze tribus dels fills d'Israel:* "

La imatge que proposa l'Esperit de Jesucrist es basa en el simbolisme del " **temple sant espiritual** " esmentat a Ef. 2:20 al 22.: " *Vostè ha estat edificat sobre el fonament dels apòstols i dels profetes, sent Jesucrist mateix la pedra angular. En ell tot l'edifici, ben coordinat, s'eleva a ser un temple sant en el Senyor. En ell també esteu sent construïts en una habitació de Déu en l'Esperit.* ". Però aquesta

definició només afectava als elegits del temps apostòlic. El “ *mur alt* ” representa l'evolució de la fe cristiana des de l'any 30 fins a l'any 1843; observem que fins a aquesta data, l'estàndard de la veritat entesa i ensenyada pels apòstols roman inalterada. És per això que el canvi de dia de repòs establert l'any 321 trenca **la** santa aliança feta amb Déu per la sang de Jesucrist. Pel que fa als veritables destinataris de la Revelació d'aquesta profecia, els símbols que representen la fe adventista, apartada per Déu des de 1843, són representats per “ *dotze portes* ”, “ *obertes* ” davant els funcionaris electes de “ *Filadèlfia* ” (Apoc. 3: 7) i “ *tancat* ” davant els “ *morts vius* ” caiguts de “ *Sardes* ” (Ap. 3:1). “ *Porten els noms de les 12 tribus segellades amb el segell de Déu* ” a Rev.7.

Vers 13: “ *A l'est tres portes, al nord tres portes, al sud tres portes i a l'oest tres portes.* »

Aquesta orientació de les “ *portes* ” als quatre punts cardinals il·lustra el seu caràcter universal; que condemna i fa il·legítima la religió que reivindica l'universalisme traduït per l'arrel grega “*katholikos*” o “*catòlica*”. Així, des de 1843, per a Déu, l'adventisme és l' única religió cristiana a la qual ha confiat el seu “ *evangeli etern* ” (Ap 14,6) per a una missió universal d'ensenyament a les poblacions de la terra. A part de la veritat que revela als seus escollits espirituals fins a la fi del món, no hi ha salvació . L'adventisme va néixer sota la forma d'un moviment de renaixement religiós motivat per l'anunci del retorn de Jesucrist esperat, per primera vegada, per a la primavera de 1843; i ha de mantenir aquest caràcter fins al veritable retorn definitiu de Jesucrist previst per a la primavera del 2030. Perquè un “*moviment*” és una activitat en constant evolució, sinó ja no és un “*moviment*”, sinó una institució “*bloquejada*” i morta, que afavoreix la tradició i el formalisme religiós; o, tot allò que Déu odia i condemna; i ja ha condemnat entre els jueus rebels, els primers infidels.

Descripció detallada en ordre cronològic

Els fonaments de la fe cristiana

Vers 14: “ *La muralla de la ciutat tenia dotze fonaments, i sobre ells els dotze noms dels dotze apòstols de l'Anyell.* »

Aquest vers representa la fe cristiana apostòlica que abasta, com hem vist, el període de temps entre el 30 i el 1843, i l'ensenyament de la qual va ser distorsionat per Roma els anys 321 i 538. El “ *mur alt* ” està format per l'assemblea centenària de “ *pedres vives* ” segons 1 Pie.2:4-5: “ *Apropa't a ell, pedra viva , rebutjada pels homes, però escollida i preciosa davant Déu; i vosaltres mateixos, com a pedres vives , construiu-vos per formar una casa espiritual , un sacerdoti sant , per oferir víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist* .

Vers 15: “ *El qui em parlava tenia una canya d'or com a mesura per mesurar la ciutat, les seves portes i la seva muralla.* »

Aquí, com en Apocalipsi 11:1, es tracta de “ *mesurar* ” o emetre un judici sobre el valor dels elegits glorificats, sobre l'era adventista (*les 12 portes*) i sobre la fe apostòlica (*el fonament i el mur*). Si la “ *canya* ” d'Apocalipsis 11:1 era “ *com una vara* ”, un instrument de càstig, tot el contrari, la d'aquest vers és una “

canya d'or "; " l'or " és el símbol de la " fe purificada per la prova ", segons 1 Pedro 1:7: " de manera que la prova de la vostra fe, més preuada que l'or perible (que però és provat pel foc), resulti en lloança, glòria i honor, quan Jesucrist aparegui . Per tant, la fe és l'estàndard del judici de Déu.

Vers 16: " La ciutat tenia forma de quadrat, i la seva longitud era igual a la seva amplada. Va mesurar la ciutat amb la canya i va trobar dotze mil estadis; la longitud, l'amplada i l'alçada eren iguals. »

El " quadrat " té en superfície la forma ideal perfecta. Es troba originalment a l'aspecte "sant dels sants" o "lloc santíssim" del tabernacle construït en temps de Moisès. La forma del " quadrat " és una prova d'implicació intel·ligent, la natura no presenta cap " quadrat " perfecte . La intel·ligència de Déu apareix en les dimensions del santuari hebreu que estava format per una alineació de tres " quadrats ". Dos s'utilitzaven per al " lloc sant " i el tercer, per al " sant dels sants " o " lloc santíssim ", que estava reservat exclusivament a la presència de Déu i per tant, separat per " un vel ", imatge del pecat que Jesús expiarà a la seva hora. Aquestes proporcions de tres terços eren la imatge dels 6000 o tres vegades 2000 anys dedicats a la selecció dels elegits en el projecte salvador dissenyat per Déu. Al final d'aquesta selecció, els escollits queden representats així pel " quadrat " del " lloc santíssim " que va profetitzar el resultat del projecte de salvació; aquest lloc espiritual esdevé accessible a causa de la reconciliació provocada per l'aliança en Crist. I el " quadrat " espiritual del temple així descrit va rebre la seva fundació el 3 d'abril del 30, quan la salvació va començar amb la mort expiatòria voluntària del nostre Redemptor Jesucrist. La imatge del " quadrat " no és suficient per perfeccionar aquesta definició de la veritable perfecció, el nombre simbòlic de la qual és "tres". A més, és el d'un "cub" el que se'ns presenta. Tenint la mateixa mesura, en " longitud, amplada i alçada ", tenim aquesta vegada, el símbol "tres" de la perfecció "cúbica" perfecta, de l'assemblea dels elegits redimits per Jesucrist. L'any 2030 s'acabarà la construcció de " la ciutat quadrada (i fins i tot cúbica: " la seva alçada ") , els seus fonaments i les seves dotze portes ". En donar-li una forma cúbica, l'Esperit prohibeix la interpretació literal de "ciutat" que li donen multituds.

El nombre mesurat , " 12.000 estadis ", té el mateix significat que els " 12.000 segellats " de Rev.7. Com a recordatori: 5 + 7 x 1000, és a dir, home (5) + Déu (7) x en multitud (1000). La paraula " estadis " suggereix la seva participació en la cursa l'objectiu de la qual és " guanyar el premi de la crida celestial " segons l'ensenyament de Pau, a Fli.3:14: " Corro cap a la meta, per guanyar el premi de la vocació celestial de Déu en Jesucrist. »; i a 1 Cor.9:24: " No sabeu que els que corren a l' estadi corren tots, però un rep el premi? Corre per guanyar-lo. » L'Escollit victoriós va córrer i va guanyar el premi atorgat per Déu en Jesucrist.

Vers 17: " I va mesurar la paret i va trobar cent quaranta-quatre colzades, la mesura d'un home, que era la de l'àngel. »

Darrere dels " colzades ", mesures enganyoses, Déu ens revela el seu judici i ens revela que només els homes simbolitzats pel nombre "5" que han fet una aliança amb Déu, el nombre del qual és "7". El total d'aquests dos nombres dóna "12" que, quan està "quadrat", dóna el nombre "144". La precisió " mesura de l'home " confirma el judici dels " homes " elegits redimits per la sang vessada per

Jesucrist. El número "12" és així present en totes les fases del projecte de la santa aliança conclosa amb Déu: 12 patriarques hebreus, 12 apòstols de Jesucrist i 12 tribus per a imatge de la fe adventista establerta des de 1843-1844.

Vers 18: " *La muralla era de jaspi, i la ciutat era or pur, com vidre pur.* »

A través d'aquests símbols, Déu revela la seva apreciació de la fe demostrada pels seus elegits fins al 1843. Sovint tenien poca llum, però el seu testimoniatge a Déu el compensava i l'omplia d'amor. L'" *or pur i vidre pur* " d'aquest vers il·lustren la puresa de les seves ànimes. Sovint han renunciat a les seves vides per confiar en les promeses de Déu revelades a través de Jesucrist. La confiança dipositada en ell no quedarà decebuda, ell mateix els acollirà a " *la primera resurrecció* ", la dels veritables " *morts en Crist* ", a la primavera del 2030.

La fundació apostòlica

Vers 19: " *Els fonaments de la muralla de la ciutat estaven adornats amb pedres precioses de tota mena: el primer fonament era de jaspi, el segon de safir, el tercer de calcedònia, el quart de maragda* " .

Vers 20: " *el cinquè de sardonix, el sisè de sardonix, el setè de crisòlit, el vuitè de beril, el novè de topazi, el desè de crisoprasa, l'onzè de jacint, el dotzè d'ametista.* »

Déu coneix els pensaments dels éssers humans i el que senten quan admiren la bellesa de les pedres precioses quan són tallades o polides. Per adquirir aquestes coses, alguns gasten fortunes fins a arruïnar-se, tal és el seu afecte per ells. En el mateix procés, Déu utilitzarà aquest sentiment humà per expressar els sentiments que sent pels seus estimats i beneïts elegits.

Aquestes diferents " *pedres precioses* " ens ensenyen que les escollides no són clons idèntics, perquè cada persona té la seva pròpia personalitat, a nivell físic, evidentment, però sobretot a nivell espiritual, a nivell del seu caràcter. L'exemple donat pels " *dotze apòstols* " de Jesús confirma aquest pensament. Entre Jean i Pierre, quina diferència! No obstant això, Jesús els estimava amb i per les seves diferències. La veritable riquesa de la vida creada per Déu rau en aquesta diversitat de personalitats que totes han sabut donar-li el primer lloc en el seu cor i en tota la seva ànima.

Adventisme

Vers 21: " *Les dotze portes eren dotze perles; cada porta era d'una sola perla. La plaça del poble era d'or pur, com un vidre transparent.* »

Des de 1843, els electes seleccionats no han demostrat una fe més gran que la dels que els van precedir en el judici del Jutge Salvador. El símbol d'" *una perla* " es deu a l'accés del beneït adventisme a la plena comprensió del pla de salvació de Déu. Per Déu, des de 1843, els elegits adventistes escollits s'han mostrat dignes de rebre tota la seva llum. Però això, en creixement constant, només els últims adventistes dissidents reben l'última forma perfecta d'explicacions profètiques. El que vull dir és que l'últim adventista seleccionat no tindrà més valor que els altres redimits dels temps apostòlics. La " *perla* " assenyala la culminació del projecte

salvador posat en marxa per Déu. Revela una experiència concreta que va consistir a restaurar **totes** les veritats doctrinals distorsionades i atacades per la fe catòlica papal romana i la fe protestant que havia caigut en l'apostasia. I finalment, ens revela la immensa importància que Déu dóna a l'entrada en aplicació del decret de Daniel 8,14 a la primavera de 1843: “ *Fins a dos mil tres-cents al vespre i la santedat serà justificada* ”. “ *La perla* ” és la imatge d'aquesta “ *santedat justificada* ” que, a diferència d'altres pedres precioses, no s'ha de tallar per revelar la seva bellesa. En aquest context final, l'assemblea dels elegits santificats apareix harmoniosa, “ *irrepreensible* ” segons Apocalipsi 14:5, donant a Déu tota la glòria que es mereix. El dissabte profètic i el setè mil·lenni profetitzat per ell s'ajunten i es compleixen en tota la perfecció del projecte salvador concebut pel gran Déu creador. La seva “ *perla de gran preu* ” de Mt.13:45-46 expressa tota l'esplendor que li volia donar.

Els grans canvis de la nova Jerusalem

L'Esperit especifica: “ *la plaça del poble era d'or pur, com un vidre transparent.* » En citar aquest “ *lloc d'or pur* ” o fe pura, suggereix una comparació amb el de París que porta la imatge del pecat en rebre els noms de “ *Sodoma i Egipte* ” a Apocalipsis 11:8.

Vers 22: “ *No vaig veure cap temple a la ciutat; perquè el Senyor Déu Totpoderós és el seu temple, com l'Anyell.* »

El temps dels símbols ha passat, els elegits han entrat en la veritable realització del projecte salvador diví. Tal com ho entenem avui a la terra, “ *el temple* ” de la reunió ja no tindrà cap utilitat. L'entrada a l'eternitat i a la realitat farà inútils “ *les ombres* ” que profetitzaven segons Col. 2:16-17: “ *Per tant, que ningú us jutgi pel que fa a menjar o beure, o a una festa, a la lluna nova o als dissabtes. : era l'ombra de les coses futures, però el cos està en Crist* ”. Atenció! En aquest vers, la fórmula “ *dels dissabtes* ” es refereix als “ *dissabtes* ” ocasionats per les festes religioses i no “ *el dissabte setmanal* ” establert i santificat per Déu el setè dia des de la creació del món. De la mateixa manera que la primera vinguda de Crist va fer inútils els ritus festius que el profetitzaven en l'antiga aliança, l'entrada a l'eternitat farà obsolets els símbols terrenals i permetrà als elegits veure, escoltar i seguir l'Anyell sigui, Jesucrist, el veritable “ *temple* ” diví sant que serà, eternament, l'expressió visible de l'Esperit creador.

Vers 23: “ *La ciutat no necessita ni el sol ni la lluna per il·luminar-la; perquè la glòria de Déu l'il·lumina, i l'Anyell és la seva torxa.* »

En l'eternitat divina, els elegits viuen en una llum permanent sense font de llum com el nostre sol actual, l'existència del qual només es justifica per l'alternança del “ *dia i la nit* ”; “ *nit o foscor* ” justificat pel pecat. Amb el pecat resolt i desaparegut, només queda espai per a “ *la llum* ” que Déu havia declarat “ *bona* ” a Gen.1:4.

L'Esperit de Déu roman invisible i Jesucrist és l'aspecte en què les seves criatures el poden veure. És per això que se'l presenta com “ *la torxa* ” del Déu invisible.

Però la interpretació espiritual revela un gran canvi. Entrant al cel, els elegits seran directament ensenyats per Jesús, llavors ja no necessitaran el “ *sol* ”,

símbol de la nova aliança, ni la " lluna ", símbol de l'antiga aliança jueva; tots dos són, segons Apocalipsi 11:3, a l'Esriptura, els « *dos testimonis* » bíblics de Déu, útils per il·luminar els homes en el seu descobriment i comprensió del seu projecte salví. En resum, els elegits ja no necessitaran la Sagrada Bíblia.

Vers 24: " *Les nacions caminaran a la seva llum, i els reis de la terra hi portaran la seva glòria.* »

" *Les nacions* " en qüestió són les " *nacions* " que són celestials o s'han convertit en celestials. La " *nova terra* " convertida també en el nou regne de Déu, és allà on tota criatura viva pot trobar el Déu creador. " *Els reis de la terra* " que constitueixen els elegits " *portaran la glòria* " de la seva puresa d'ànima en aquesta vida eterna instal·lada a la " *nova terra* ". Aquesta expressió " *reis de la terra* " que s'adreça més sovint, de manera pejorativa, a les autoritats terrenals rebels, designa, d'una manera subtil, els elegits en Apocalipsis 4:4 i 20:4 on es presenten " *asseguts* " en " *trons* ". . De la mateixa manera, llegim a Apocalipsis 5:10: " *Vostè els heu fet un regne i sacerdots per al nostre Déu, i regnarán a la terra* ".

Vers 25: " *Les seves portes no seran tancades de dia, perquè no hi haurà nit.* »

El missatge destaca la desaparició de la inseguretat actual. La pau i la seguretat seran perfectes a la llum d'un dia etern sense fi. En la història de la vida, la imatge de la foscor només es va crear a la terra a causa de la batalla entre la " *llum* " divina i la " *foscor* " del campament del diable.

Vers 26: " *La glòria i l'honor de les nacions hi seran portats.* »

Durant 6000 anys els homes s'han organitzat en tribus, pobles i nacions. Durant l'era cristiana, a Occident, la gent va canviar els seus regnes en nacions i els elegits cristians van ser seleccionats d'entre ells a causa de la " *glòria i l'honor* " que van donar a Déu en Crist.

Vers 27: " *No hi entrarà res impur, ni ningú que faci abominació o mentida; només hi entraran els que estan escrits al llibre de la vida de l'Anyell* ".

Déu ho confirma, la salvació és objecte d'una gran demanda per part seva. Només les ànimes perfectament pures, que demostren amor per la veritat divina, poden ser seleccionades per a la vida eterna. Una vegada més, l'Esperit renova el seu rebuig a la " *contaminació* " que designa la fe protestant caiguda en el missatge de " *Sardes* " en Apoc.3:4, i la fe catòlica el seguidor de la qual " *es lliura a l'abominació i a la mentida religiosa i civil*". . Perquè els que no pertanyen a Déu es deixen manipular pel dimoni i els seus dimonis.

Una vegada més, ens recorda l'Esperit, les sorpreses estan reservades als homes perquè Déu coneix des de la fundació del món els noms dels seus elegits perquè " *están escrits en el seu llibre de vida* ". I en especificar « *en el llibre de la vida de l'anyell* », Déu exclou qualsevol religió no cristiana del seu pla de salvació . Després d'haver revelat a la seva Revelació l'exclusió de les falses religions cristianes, el camí de la salvació apareix com " *estret i estret* " com Jesús ho va declarar a Mat.7:13-14: " *Entreu per la porta estreta. Perquè ampla és la porta i ample és el camí que porta a la destrucció, i molts hi entren. Però estreta és la porta i estret és el camí que porta a la vida, i són pocs els que la troben* ".

Apocalipsi 22: El dia sense fi de l'eternitat

La perfecció del temps terrenal de la selecció divina va acabar amb Apo.21: 7 x 3. El número 22 marca paradoxalment l'inici de la història encara que constitueix, en aquest llibre, el seu epíleg. Aquesta renovació, que es refereix a « *tot* » segons Déu, està lligada a la « *terra nova i al cel nou* », tots dos eterns.

Vers 1: " *I em va mostrar un riu d'aigua de vida, clar com el cristall, que sortia del tron de Déu i de l'Anyell.* »

En aquesta imatge sublim i vigoritzant de frescor, l'Esperit ens recorda que l'assemblea dels elegits que s'ha fet eterna, representada pel " *riu d'aigua de vida* ", és una creació, una obra de Déu recreada espiritualment en Crist la presència del qual és visible. És suggerit pel seu « *tron* »; i això, mitjançant el sacrifici del " *xai* ", Jesucrist; sent l'eternitat el fruit del nou naixement que aquest sacrifici va produir en els elegits.

" *El riu* " és un cabal d'aigua dolça de gran volum. Imagina la vida que, com ell, està en constant activitat. L'aigua dolça representa el 75% del nostre cos humà terrestre; això vol dir que l'aigua dolça és essencial per a ell, i aquesta és la raó per la qual Déu compara la seva paraula, tan essencial per a l'obtenció de la vida eterna, amb " *una font de les aigües de la vida* " segons Apo.7:17, essent ell mateix aquest " *font d'aigua viva* " segons Jer.2:13. En la seva revelació, vam veure a Apocalipsis 17:15 que les " *aigües* " simbolitzen " *pobles* "; aquí, el " *riu* " és un símbol de l'eternitat dels elegits redimits.

Vers 2: “ *Al mig de la plaça de la ciutat i a les dues ribes del riu hi havia un arbre de la vida que donava fruit dotze vegades, donava el seu fruit cada mes i les fulles del qual servien per a la curació de les nacions.* »

En aquesta segona imatge, Jesucrist, l'«*arbre de la vida* » es troba « *al mig* » de la seva assemblea d'elegits reunida al seu voltant al «*lloc* » de l'aplec. Està “ *al mig* ” d'ells però també als seus costats, representats per les “ *dues ribes del riu* ”. Perquè l'Esperit diví de Jesucrist és omnipresent; present a tot arreu i en tothom. El fruit d'aquest “ *arbre* ” és “ *vida* ” que es renova, constantment, ja que “ *el seu fruit* ” s'obté en cadascun dels “ *12 mesos* ” del nostre any terrenal. Aquesta és una altra bella imatge de la vida eterna i un recordatori que es manté eterna per la voluntat de Déu.

Sovint Jesús va comparar l'home amb els “ *arbres* ” fruiters que “ *jutgem pel seu fruit* ”. Es va atribuir a si mateix, des del principi a Gen.2:9, la imatge simbòlica d'un “ *arbre de la vida* ”. Però els arbres tenen com a “ *roba* ” l'ornament de les seves “ *fulles* ”. Per a Jesús, el seu “ *vestiment* ” simbolitza les seves obres justes i, per tant, la seva redempció dels pecats dels seus elegits que li deuen la salvació. Així, de la mateixa manera que les “ *fulles* ” dels “ *arbres* ” curen les malalties, les obres justes realitzades per Jesucrist “ *curen* ” la malaltia mortal del pecat original heretada pels elegits des d'Adam i Eva que havien utilitzat “ *fulles* ” dels arbres per cobrir el seu físic. i la nuesa espiritual descoberta per l'experiència del pecat.

Vers 3: “ *No hi haurà més maledicció. El tron de Déu i de l'Anyell estarà a la ciutat; els seus servents el serviran i li veuran la cara* ”.

A partir d'aquest vers, l'Esperit s'expressa en temps futur, donant al seu missatge el sentit d'encoratjament per als elegits que encara hauran de lluitar contra el mal i les seves conseqüències fins al retorn de Crist i la seva eliminació de la terra.

És “ *anatema* ”, la maledicció del pecat comès per Eva i Adam, que havia fet Déu invisible als ulls humans. La creació de l'Israel de l'antiga aliança no havia canviat res, perquè el pecat encara feia invisible Déu. Encara s'havia d'amagar sota l'aparença d'un núvol de dia que es tornava extravagant de nit. El lloc santíssim del santuari li estava reservat exclusivament, sota pena de mort per a un delinqüent. Però aquestes condicions terrenals ja no existeixen. A la nova terra, Déu és visible per a tots els seus servents, quin serà el seu servei encara continua sent un misteri, però tindran contacte amb ell mentre els apòstols es fregaven amb Jesucrist i conversaven amb ell; cara a cara.

Vers 4: “ *I el seu nom serà al seu front.* »

El nom de Déu constitueix el veritable “ *segell del Déu vivent* ”. El descans del dissabte és només el “*signe*” extern d'això. Perquè el “ *nom* ” de Déu designa el seu caràcter que simbolitza amb les cares dels “ *quatre animals* ”: “ *el lleó, el vedell, l'home i l'àguila* ” que il·lustren perfectament els contrastos harmònics del caràcter de Déu. : reial i fort, però preparat per al sacrifici, aparença humana, però naturalesa celestial. Les paraules de Jesús s'han complert; els que són iguals s'agrupen. A més, aquells que comparteixen valors divins han estat seleccionats per Déu per a la vida eterna i s'han reunit a ell. El “ *front* ” allotja el cervell de l'home, el centre motor del seu pensament i la seva personalitat. I aquest cervell

animat estudia, reflecteix i aprova o rebutja l'estàndard de veritat que Déu li presenta per salvar-lo. El cervell dels elegits estimava la demostració d'amor organitzada per Déu en Jesucrist i lluitaven, segons les normes establertes, per vèncer el mal amb la seva ajuda, per tal d'obtenir el dret a conviure amb ell.

En definitiva, tots aquells que comparteixen el caràcter de Déu revelat per Jesucrist es troben amb ell per servir-lo eternament. La presència del " *nom* " de Déu " *escrit al front* " explica la seva victòria; i això, particularment, en l'última prova de fe adventista en què els homes tenien l'opció d'inscriure al " *front* ", " *el nom de Déu* " o el de la " *bèstia* " rebel.

Vers 5: " *No hi haurà més nit; i no necessitaran ni llum ni llum, perquè el Senyor Déu els il·luminarà. I regnarà per sempre i per sempre.* »

Segons Gen.1:5, darrere de la paraula " *nit* " hi ha la paraula " *fosc* ", símbol del pecat i del mal. El " *làmpada* " designa la Bíblia, la santa paraula escrita de Déu que revela l'estàndard de " *la seva llum* ", la del bé i del bé. Ja no serà útil, els elegits tindran accés directe a la seva inspiració divina, però actualment conserva, a la terra del pecat, el seu paper essencial " *il·luminador* " que sol condueix a la vida eterna.

Vers 6: " *I em va dir: Aquestes paraules són certes i certes; i el Senyor, el Déu dels esperits dels profetes, ha enviat el seu àngel per mostrar als seus servents el que ha de passar ràpidament.* ".

Per segona vegada trobem aquesta afirmació divina: " *Aquestes paraules són certes i certes* ". Déu s'esforça per convèncer el lector de la profecia, perquè la seva vida eterna està en joc en les seves eleccions. Davant les seves afirmacions divines, l'ésser humà està condicionat pels cinc sentits que li va donar el seu Creador. Les temptacions són múltiples i efectives per allunyar-lo de l'espiritualitat. Per tant, la insistència de Déu està plenament justificada. El perill per a les ànimes és real i sempre present.

És apropiat actualitzar la nostra lectura d'aquest vers que presenta un caràcter literal rar en aquesta profecia. No hi ha cap símbol en aquest vers, sinó l'affirmació que Déu és la inspiració dels profetes que van escriure els llibres de la Bíblia i que com a revelació final, va enviar "Gabriel" a Joan, perquè li revelés en imatges el que, l'any 2020, passarà " *de manera puntual* ", o ja s'ha aconseguit, en gran mesura. Però entre el 2020 i el 2030 s'haurà de creuar l'època més terrible; temps terribles marcats per la mort, la destrucció nuclear i les terribles " *set últimes plagues de la ira de Déu* "; l'home i la natura patiran terriblement fins que desapareguin.

Vers 7: " *I vet aquí, vinc aviat. Feliç el qui guarda les paraules de la profecia d'aquest llibre!* »

El retorn de Jesús s'anuncia per a la primavera del 2030. La benaurança és per a nosaltres, en la mesura que " *guardem* ", " *fins al final* ", " *les paraules de la profecia d'aquest llibre* " Apocalipsi.

L'adverbi " *de seguida* " defineix l'aparició sobtada de Crist a l'hora del seu retorn, perquè el temps passa regularment sense acceleració ni alentiment. Des de Daniel 8:19, Déu ens recorda: " *Hi ha un temps fixat per a la fi* ": " *Llavors em va dir: T'ensenyaré què passarà a la fi de la ira, perquè hi ha un temps marcat per a la fi.* ." Només pot intervenir al final dels 6000 anys programats per Déu per a la

seva selecció dels elegits, és a dir, el primer dia de primavera que precedeix el 3 d'abril de 2030.

Vers 8: “ *Jo sóc Joan, que he sentit i vist aquestes coses. I quan ho vaig sentir i veure, vaig caure als peus de l'àngel que me'ls va mostrar, per ~~adorar-lo~~ i prostrar-me davant d'ell.* »

Per segona vegada, l'Esperit ve a enviar-nos el seu avís. En els textos grecs originals, el verb "proskuneo" es tradueix com "prostrar-se davant". El verb "adorar" és un llegat de la versió llatina anomenada "Vulgata". Aparentment, aquesta mala traducció va preparar el camí per a l'abandonament de la postració física en la pràctica religiosa del cristianisme apòstat fins al punt de resar "dempeus", a causa d'una altra traducció falsa del verb grec "istemi", a Marc 11:25. En el text, la seva forma "stékété" té el significat de "mantenir-se ferm o perseverar", però la traducció d'Oltramare utilitzada a la versió L.Segond la va traduir a "estasis" que vol dir "dempeus" en el sentit literal. Una traducció falsa de la Bíblia legítima així, enganyosament, una actitud indigna, arrogant i indignant cap al gran Déu creador, el Totpoderós, per part de les persones que perden el sentit del veritablement sagrat. I aquesta no és l'única... Per això la nostra actitud davant les traduccions bíbliques ha de ser sospitosa i prudent, sobretot perquè a Apoc.9:11, Déu revela l'ús "destructiu" (*Abaddon-Apollyon*), de la Bíblia escrita " *en hebreu i grec* ". La veritat només es troba en els textos originals, conservats en hebreu però desapareguts i substituïts pels escrits grecs de la nova aliança. I allà, s'ha de reconèixer, va aparèixer l'oració "dempeus" entre els creients protestants, apuntada per les paraules divines del " *5a trompeta* ". Perquè, paradoxalment, l'oració de genolls ha continuat més temps entre els catòlics, però no ens hem d'estranyar, perquè és en aquesta religió catòlica on el diable porta els seus seguidors i les seves víctimes a prostrar-se davant imatges esculpides prohibides pel segon dels deu manaments de Déu; manament que els catòlics ignoren, ja que en la versió romana, s'elimina i se substitueix.

Vers 9: “ *Però ell em va dir: Compte amb no fer això! Sóc el vostre company de servei, el dels vostres germans els profetes i dels qui guarden les paraules d'aquest llibre. ~~Adora't~~ davant de Déu, prosterna't.* »

La falta comesa per Joan és proposada per Déu com un avís adreçat als seus elegits: "Vingueu amb compte de no caure en la idolatria!" que constitueix la principal falla de les religions cristianes rebutjades per Déu en Jesucrist. Organitza aquesta escena de la mateixa manera que va organitzar la seva última lliçó ordenant als seus apòstols que prengueren les armes per l'hora de la seva detenció. Arribat el moment, els va prohibir utilitzar-lo. La lliçó es va donar i ella va dir: " *Aneu amb compte de no fer-ho* ". En aquest vers, Joan rep l'explicació: " *Sóc el vostre company de servei* ". Els « àngels », inclòs « *Gabriel* », són, com els homes, criatures del Déu creador que ha prohibit en el segon dels seus deu manaments prostrar-se davant les seves criatures, davant imatges gravades o imatges pintades; totes les formes que l'ídol pot adoptar. Així podem aprendre d'aquest vers observant els comportaments contraris dels àngels. Aquí Gabriel, la criatura celestial més digna després de Miquel, prohibeix la postració davant seu. D'altra banda, Satanàs, en les seves aparicions seductores, amb l'aparença de la

“Verge”, demana que s'aixequin monuments i llocs de culte per adorar-la i servir-la... cau la màscara lluminosa de la foscor.

L'àngel especifica, a més, " *i la dels teus germans, els profetes i els qui guarden les paraules d'aquest llibre* ". Entre aquesta frase i la d'Apocalipsi 1:3 observem la diferència deguda al temps transcorregut entre l'inici del temps de desxifrat, 1980, i el de la versió actual de 2020. Entre aquestes dues dates, " *el que llegeix* " va fer que altres fills de Déu comparteixin la llum desxifrada i, al seu torn, van entrar en l'obra dels " *profetes* ". Aquesta multiplicació permet fins i tot un nombre més gran d'altres persones convocades accedir a les eleccions escoltant la veritat revelada i posant-la en pràctica concreta.

Vers 10: " *I em va dir: No segelleu les paraules de la profecia d'aquest llibre. Perquè el temps és a prop.* »

El missatge és enganyós, perquè s'adreça a Joan, a qui Déu ha transportat a la nostra època final des del començament del llibre, segons Apoc.1:10. Així mateix, hem d'entendre que l'ordre de no segellar les paraules del llibre s'adreça directament a mi en el moment en què el llibre està completament descintat; aleshores es converteix en el " *petit llibre obert* " d'Apocalipsis 10:5. I quan s'" *obre* " amb l'ajuda i autorització de Déu, ja no es tracta de tancar-lo amb "segell". I això, " *perquè el temps és a prop* "; a la primavera del 2021, queden 9 anys abans del retorn gloriós del Senyor Déu Jesucrist.

Tanmateix, la primera obertura del " *libret* " va començar després del decret de Dan.8:14, és a dir, després de 1843 i 1844; perquè la comprensió important del tema de l'última prova de fe adventista es deu a les revelacions donades directament pel mateix Jesucrist, o pel seu àngel, a la nostra germana Ellen.G.White, durant el seu ministeri.

Vers 11: " *Que l'injust torni a ser injust, que l'impur torni a ser impur; i que el just practiqui encara la justícia, i el sant encara es santifiqui.* »

En primera lectura, aquest vers confirma l'entrada en aplicació del decret de Dan.8:14. La separació dels adventistes seleccionats per Déu entre 1843 i 1844 confirma el missatge de " *Sardes* " on trobem els protestants " *vius* " però " *morts* " i " *contaminats* " espiritualment, i els pioners adventistes " *dignes de blancura* " anomenats en aquest vers " *justícia i santificació* ". Però l'obertura del " *libret* " és progressiva com " *el camí dels justos que va creixent com la llum del dia, des de l'alba fins al seu zenit* ". I els adventistes pioners no eren conscients que ^{una} prova de fe els anava a cridar entre 1991 i 1994, tal com ens va revelar l'estudi de la " *5a trompeta* ". Com a resultat, es fan possibles altres lectures d'aquest vers.

El temps del segellat està a punt d'acabar, tal com llegim a Apocalipsis 7:3: " *No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat el front dels servents del nostre Déu.* » On hem de posar l'autorització per danyar la terra, el mar i els arbres? Existeixen dues possibilitats. Abans de la " *sisena trompeta* " o abans de les " *set últimes plagues* "? La " *sisena trompeta* " constituint un sisè càstig d'advertència donat per Déu als pecadors terrenals, em sembla lògic en aquest cas retenir la segona possibilitat. Perquè les " *set últimes plagues de la ira de Déu* " tenen com a objectiu la " *terra* " protestant i el " *mar* " catòlic. Considerem que les destruccions realitzades per la " *sisena trompeta* " no

impedeixen, sinó que promouen la conversió dels anomenats elegits redimits per la sang de Jesucrist.

És, doncs, després de la “ *sisena trompeta* ” i just abans de les “ *set últimes plagues* ”, i en el moment de la parada del segell que marca la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual que encara podem situar les paraules de aquest vers: “ *Que el que és injust torni a ser injust, que el que es contamina es torni a contaminar; i que el just practiqui encara la justícia, i el sant encara es santifiqui.* » Tothom podrà veure aquí com l'Esperit confirma en aquest vers la bona traducció que he presentat per al vers fonamental “adventista” que és Daniel 8:14: “... *la santedat serà justificada* ”. Les paraules “ *justícia* i *sant* ” estan fortament recolzades i, per tant, confirmades per Déu. Per tant, aquest missatge anticipa el moment del final del període de gràcia, però una altra explicació és la següent. Arribats al final del llibre, l'Esperit apunta al moment en què el llibre totalment desxifrat es converteixi en el “ *petit llibre obert* ” i a partir d'aquest moment, la seva acceptació o rebuig marcarà la diferència entre “ *el que és just i el que es contamina.* ” i el nostre Senyor convida “ *al sant a santificar-se encara més* ”. Recordo de nou que la “ *contaminació* ” va ser atribuïda al protestantisme en el missatge de “ *Sardes* ”. L'Esperit apunta amb les seves paraules a aquest protestantisme i adventisme institucional que ha compartit la seva maledicció des de 1994, quan s'hi va unir entrant a l'aliança ecumènica. L'acceptació del missatge desxifrat d'aquest llibre, per tant, “ *una vegada més* , però l'últim, *marcarà la diferència entre el que serveix Déu i el que no el serveix* ” segons Mal.3:18.

Així que resumeixo les lliçons d'aquest vers. En primer lloc, confirma la separació adventista del protestantisme entre 1843 i 1844. En segona lectura, s'aplica contra l'adventisme oficial que va tornar a l'aliança protestant i ecumènica després de 1994. I proposo una tercera lectura que s'aplicarà a finals de l'època de llibertat condicional el 2029 abans del retorn de Jesucrist fixat per a l'inici de la primavera que arriba abans del 3 d'abril de Pasqua 2030.

Ens queda després d'aquestes explicacions entendre que la causa de la caiguda de l'adventisme institucional, que el va portar a ser “ *votat* ” per Jesucrist en el seu missatge adreçat a Laodicea, és menys la negativa a creure en el seu retorn per al 1994, que la negativa a tenir en compte l'aportació de llum que ha arribat a il·luminar la veritable traducció de Daniel 8:14; una llum demostrada de manera incontestable pel mateix text bíblic hebreu original. Aquest pecat només podria ser condemnat pel Déu de la justícia que no considera innocents els culpables.

Vers 12: “ *Mireu, vinc aviat, i la meva recompensa és amb mi, per pagar a cadascú segons la seva obra* ”.

En 9 anys, Jesús tornarà amb una glòria divina indescriptible. A Apocalipsis 16 a 20, Déu ens va revelar la naturalesa de la part de la seva retribució reservada als pecadors catòlics, protestants i adventistes rebels injustos i intolerants. També ens va presentar la part reservada als seus adventistes elegits que es van mantenir fidels i que honoren la seva paraula profètica i el seu sant dissabte del setè dia, en Apocalipsis 7, 14, 21 i 22. “ *La retribució* ” “ *tornarà a cadascú segons segons*”. *quina «és la seva obra* », que deixa poc marge als culpables per justificar-se als ulls de Crist. Les paraules que s'autojustifiquen es

tornen inútils perquè llavors serà massa tard per transformar els errors de les eleccions passades.

Vers 13: “ *Jo sóc l'alfa i l'omega, el primer i l'últim, el principi i el final.* »

El que té un principi també té un final. Aquest principi s'aplica a la durada del temps terrenal proporcionat per Déu per a la seva selecció dels elegits. Entre alfa i omega hauran passat 6000 anys. L'any 30, el 3 d'abril, la mort expiatòria voluntària de Jesucrist també haurà marcat el temps alfa de l'aliança cristiana de 2000 anys; la primavera del 2030 marcarà el seu temps omega amb tota força.

Però l'alfa també és 1844 amb el seu omega 1994. I, finalment, l'alfa és per a mi i els últims càrrecs electes, 1995 amb el seu omega, 2030.

Vers 14: “ *Feliços els qui guarden els seus manaments (i no ~~rentar-se les robes~~), per tenir dret a l'arbre de la vida i entrar per les portes a la ciutat!* »

La segona forma de la " *gran tribulació* " està davant nostre amb el seu corollari de multitud de morts. Per tant, es fa urgent obtenir protecció i ajuda de Déu a través de Jesucrist. Com suggereix la imatge, el pecador ha de " *guardar els seus manaments* »; **els de Déu i els de Jesús, « l'Anyell de Déu », que vol dir que ha de renunciar a totes les formes que el pecat pugui prendre.** La traducció velada d'aquest vers conservat a les nostres Bibles actuals es deu al catolicisme romà dirigit des del Vaticà. Els altres manuscrits, els més antics, i per tant més fidels, proposen: “ *Feliços els qui guarden els seus manaments* ”. I com que el pecat és la transgressió de la llei, el missatge es distorsiona i substitueix l'obediència necessària i vital per la simple reivindicació de la pertinença cristiana. Qui es beneficia del delictes? A aquells que lluitaran contra el dissabte fins al gloriós retorn de Jesucrist. El veritable missatge es resumeix així: "Feliç el qui obeeix al seu Creador". Aquest missatge només repeteix el que es cita a Apocalipsi 12:17 i 14:12, a saber: " *els qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús* ". Aquests són els destinataris de l'últim missatge enviat per Jesús. Qui jutja el resultat obtingut és el mateix Jesucrist, i la seva exigència és igual al patiment patit en el seu martiri. La recompensa per als seleccionats serà molt gran; obtindran la immortalitat i entraran a la vida eterna pel camí adventista simbolitzat per les " *dotze portes* " de la simbòlica " *nova Jerusalem* ”.

Vers 15: " *Fora amb gossos, mags, fornicaris, assassins, idòlatres i tots els qui estimen i practiquen la mentida!* »

Qui són els que Jesús anomena així? Aquesta acusació oculta concerneix tota la fe cristiana que ha apostat; la fe catòlica, la fe protestant multiforme inclosa la fe adventista que ha entrat en la seva aliança des de 1994; la fe adventista tan ricament beneïda per ell al començament de la seva existència, i més encara pel que fa als seus últims representants forçats a la dissidència. Els " *gossos* " són els pagans però també, i sobretot, els que diuen ser els seus germans **i el traeixen**. Aquest terme " *gossos* " és paradoxalment per als humans occidentals contemporanis el de l'animal considerat com a símbol de fidelitat, però per als orientals la mateixa imatge d'execració. I aquí, Jesús fins i tot desafia la seva naturalesa humana i els considera animals poc fiables. Els altres termes confirmen aquest judici. Jesús confirma les paraules fetes a Apocalipsis 21:8 i aquí l'addició del terme " *gossos* " expressa el seu judici personal. Després de la sublim

demostració d'amor que va donar als homes, res és més terrible que ser traït per aquells que diuen pertànyer a ell i al seu sacrifici.

Aleshores, Jesús els anomena “ *mags* ” pel seu comerç amb els àngels dolents, l'espiritisme, que primer va seduir la fe catòlica amb les aparicions de la “Verge Maria”, cosa bíblicament impossible. Però els miracles realitzats pels dimonis són semblants als que van fer els “ *mags* ” del faraó davant Moisès i Aaron.

En anomenar-los “ *incastos* ”, Jesús condemna l'alliberament de la moral, però sobretot les aliances religioses antinaturals que fan les esglésies protestants amb la fe catòlica denunciada pels profetes de Déu com a servidor del diable. Reprodueixen, “com a filles”, la “*fornicació* ” de la seva “ *mare prostituta Babilònia la Gran* ”, denunciada a Apocalipsis 17:5.

Els apòstatats també són “ *assassins* ” que es prepararan per matar els elegits de Jesús si ell no intervé per evitar-los a través del seu gloriós adveniment.

Són “ *idoladors* ” perquè ell dóna més interès a la vida material que a la vida espiritual. Queden indiferents quan Déu els ofereix la seva llum que rebutgen descaradament en demonitzant els seus veritables missatgers.

I per acabar aquest vers, concreta: “ *i qui estima i practica menteix!* » En fer-ho, denuncia aquells que tenen la naturalesa lligada a la mentida, fins al punt que són totalment insensibles a la veritat. De gustos i colors s'ha dit que no es poden parlar; passa el mateix amb l'amor a la veritat o a la mentida. Però, per a la seva eternitat, Déu selecciona, exclusivament, entre les seves criatures que la reproducció humana dóna lloc, aquells que tenen aquest amor a la veritat.

El resultat final del pla de salvació de Déu és terrible. Són expulsats, successivament, els pecadors impenitents endurits antediluvians, l'antiga aliança jueva incrédula, l'abominable fe catòlica papal romana, la fe ortodoxa idòlatra, la fe protestant calvinista i, finalment, la fe adventista institucional, l'última víctima de l'esperit de l'esperit. tradició que tots els anteriors han afavorit per igual.

El missatge "adventista" va tenir conseqüències fatals, primer, per als jueus, que van caure per la seva negativa a creure en **la primera vinguda** del Messies anunciada a Dan. 9:24 al 27. En segon lloc, els cristians expulsats per Jesús que tots comparteixen la culpa de mostrar desinterès en l'últim missatge "adventista" que anuncia **la seva segona vinguda** . La seva manca d'amor per la seva veritat els és fatal. L'any 2020, totes aquestes grans religions oficials comparteixen aquest terrible missatge que Jesús va dirigir el 1843 al protestantisme de l'era de " *Sardes* " a Apocalipsi 3:1: " *Es diu que estàs viu i estàs mort* ".

Vers 16: “ *Jo, Jesús, he enviat el meu àngel per donar-vos testimoni d'aquestes coses a les esglésies. Sóc l'arrel i la llavor de David, l'estrella brillant del matí.* »

Jesús va enviar el seu àngel Gabriel a Joan i, per mitjà de Joan, a nosaltres, els seus fidels servidors dels últims dies. Perquè és només avui que aquest missatge totalment desxifrat ens permet entendre els missatges que adreça als seus servents i deixebles de les set èpoques o set Assemblees. Jesús elimina el dubte sobre la seva evocació simbòlica d'Apo.5: “ *l'arrel i la posteritat de David* ”. Afegeix: “ *la brillant estrella del matí* ”. Aquesta estrella és el sol però només s'hi

identifica com a símbol. Perquè, inconscientment, els éssers sincers que estimen Jesucrist pel seu sacrifici honoren el nostre sol, aquesta estrella divinitzada pels pagans. Si molts no en són conscients, multituds, fins i tot il·lustrades sobre el tema, no estan preparades, ni capaces d'entendre la gravetat d'aquesta acció idolàtrica pagana. L'home ha d'oblidar-se de si mateix, per posar-se en el lloc de Déu que sent les coses molt diferent pel fet que la seva ment ja ha seguit les accions dels homes durant gairebé 6000 anys. Identifica cada acció pel que realment representa; que no és el cas dels homes la curta vida dels quals es preocupa principalment de satisfer els seus desitjos, principalment carnals i terrenals, sinó que també ho és dels que són espirituals i molt religiosos i que romanen bloquejats per respecte a les tradicions dels pares.

Al final del missatge de *Tiàtira*, l'Esperit va dir a « *el qui vençà* »: « *I li donaré l'estrella del matí* ». Aquí Jesús es presenta com *l'"estrella del matí"*. Així doncs, el guanyador obtindrà Jesús i amb ell tota la llum de la vida que té la seva font en ell. El recordatori d'aquest terme suggereix la plena atenció dels veritables darrers "adventistes" en aquests versos de 1 Pere. 2:19-20-21: " *I tenim encara més certa la paraula profètica, a la qual feu bé de pagar. atenció, com a un llum que brilla en un lloc fosc, fins que s'albira el dia i l'estrella del matí s'alça en els vostres cors; Sabent abans que res vosaltres mateixos que cap profecia de l'Escriptura pot ser objecte d'interpretació privada, perquè no va ser per voluntat humana que mai es va fer una profecia, sinó que és moguda per l'Esperit Sant que els homes han parlat de Déu.* » No ho podríem dir millor. Després d'escoltar aquestes paraules, l'escollit les transforma en obres tingudes en compte per Jesucrist.

Vers 17: " *I l'Esperit i la núvia van dir: Vine. I que qui escolti digui: Vine. I que vingui el qui té set; qui vulgui, pugui prendre l'aigua de la vida lliurement* ".

Des de l'inici del seu ministeri terrenal, Jesús ha llançat aquesta crida: " *Vine* ". Però prenent la imatge de " *set* ", sap que qui no té " *set* " no vindrà a beure. La seva crida serà escoltada, només, per aquells que " *tenen set* " d'aquesta vida eterna que la seva perfecta justícia ens ofereix només per la seva gràcia, com a segona oportunitat. Jesús sol va pagar el preu; per tant, l'ofereix " *gratis* ". Cap "indulgència" catòlica o divina permet obtenir-la per diners. Aquesta crida universal prepara una reunió de càrrecs electes de totes les nacions i de tots els orígens. La crida " *Vine* " esdevé la clau d'aquesta agrupació d'electes que crearà la prova de fe dels últims dies. Però, experimentaran la prova escampada per la terra i només es reuniran quan Jesucrist torni en la seva glòria per treure'ls de la terra del pecat.

Vers 18: " *Declaro a tothom qui escolta les paraules de la profecia d'aquest llibre: Si algú hi afegix alguna cosa, Déu el colpejarà amb les plagues descrites en aquest llibre; »*

L'Apocalipsi no és un llibre bíblic normal. És una obra de literatura divinament codificada en llenguatge bíblic que pot ser reconeguda per aquells que busquen tota la Bíblia de principi a fi. Les expressions es coneixen a través de la lectura repetida. I les "concordances bíbliques" permeten trobar expressions semblants. Però precisament perquè el seu codi és molt precís, els traductors i

transcriptors són advertits: “ Si algú hi afegeix alguna cosa, Déu el colpejarà amb les plagues descrites en aquest llibre ”.

Vers 19: “ I si algú treu alguna cosa de les paraules del llibre d'aquesta profecia, Déu li traurà la seva part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa, descrita en aquest llibre. »

Per les mateixes raons, Déu amenaça a qualsevol que " treu qualsevol cosa de les paraules del llibre d'aquesta profecia ". Qui pren aquest risc també s'adverteix: " Déu tallarà la seva part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa, descrita en aquest llibre ". Els canvis assenyalats tindran, doncs, conseqüències terribles per als qui els van cometre.

Crido la vostra atenció sobre aquesta lliçó. Si la modificació d'aquest llibre codificat incompreensible és castigada per Jesucrist d'aquestes dues maneres rigoroses, què serà per a aquells que rebutgen el seu missatge descodificat perfectament entenedor?

Déu té bones raons per presentar aquesta advertència amb claredat, perquè aquesta Revelació, les paraules de la qual ha escollit, té el mateix valor que el text dels seus "deu manaments" "gravats amb el dit sobre taules de pedra". Ara, a Dan.7:25, va profetitzar que la seva " llei " reial seria " *canviada* " així com els " *temps* ". L'acció va ser realitzada, com hem vist, per l'autoritat romana, successivament imperial l'any 321, després papal, l'any 538. Aquesta acció que ell va jutjar com a " *arrogant* " serà castigada amb la mort, i Déu ens exhorta a no reproduir-nos, cap a la profecia, aquest tipus de faltes que ell condemna fermament.

L'obra de Déu segueix sent la seva obra independentment del temps en què es dugui a terme. Desxifrar la seva profecia és impossible sense la seva guia. Això vol dir que el treball desxifrat té el mateix valor que el que està xifrat. Tingueu en compte, doncs, que aquesta obra on es revela clarament el pensament de Déu és d'una " *santedat* " molt elevada. Constitueix el “ *testimoni de Jesús* ” definitiu que Déu adreça als seus últims servents adventistes dissidents; i alhora, amb la pràctica del veritable dissabte dissabte, és l'any 2021, l'última “ *santedat justificada* ” programada des de l'entrada en vigor del decret de Dan.8:14 el 1843.

Vers 20: “ *El qui testimonia aquestes coses diu: Sí, vinc aviat. Amén! Vine, Senyor Jesús!* »

Com que conté les últimes paraules que Jesucrist va dirigir als seus deixebles, aquest llibre de l'Apocalipsi és d'una santedat molt elevada. En ell trobem l'equivalent a les taules de la llei, gravades amb el dit de Déu i donades a Moisès. Jesús testimonia; qui s'atrevirà a contestar aquesta declaració divina? Tot es diu, tot es revela, no té res més a dir excepte: " *Sí, vinc ràpid* ". Un simple “ *Sí* ” que implica tota la seva persona divina, significa que la seva propera vinguda és segura perquè renova la seva promesa: “ *Venc aviat* ”; un “ *prompte* » datat que adquireix tot el seu significat: a la primavera del 2030. I confirma la seva declaració dient “ *Amén* ”; que vol dir: “En veritat”.

Aleshores, qui diu: “ *Vine, Senyor Jesús* ”? Segons el vers 17 d'aquest capítol, són " *l'Esperit i la núvia* ".

Vers 21: “ *La gràcia del Senyor Jesús sigui amb tots els sants!* »

Aquest darrer vers de l'Apocalipsi tanca el llibre evocant " *la gràcia del Senyor Jesús* ". Aquest és un tema que sovint s'oposava a la llei a l'inici de l'Assemblea cristiana. En aquell temps, la gràcia era exigible contra la llei per aquells que rebutjaven l'oferta de Crist. L'herència de la llei dels jueus significava que només veiessin la justícia divina a través d'ella. Jesús no va voler apartar-los de l'obediència a la llei, però va venir a " **compler** " allò que els sacrificis d'animals li havien profetitzat. Per això va dir a Mat.5:17: " *No us penseu que he vingut a destruir la llei o els profetes; No he vingut a abolir, sinó a **complir*** ".

El més sorprenent és escoltar cristians oposar-se a la llei i la gràcia. Perquè, com explica l'apòstol Pau, la gràcia pretén ajudar l'home a complir la llei fins al punt que Jesús declara a Joan 15:5: « *Jo sóc la vinya, vosaltres sou els sarments. Qui roman en mi **i en qui jo estic** dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res* ». De quines coses " *fer* " està parlant i quina " *fruita* " és? De respecte a la llei que la seva gràcia fa possible gràcies a la seva ajuda en l'Esperit Sant.

Hauria estat desitjable i saludable que " *la gràcia del Senyor Jesús hagués estat* " i hagués pogut actuar " *en tots* "; però aquest vers distorsionat només expressa un desig irrealitzable. Esperem ja tots que n'hi hagin moltíssims; tantes com sigui possible; el nostre admirable Déu, Creador i Salvador ho mereix; ell és supremament digne d'això. En especificar " *amb tots els sants* ", el text original elimina qualsevol ambigüitat; la gràcia del Senyor pot beneficiar exclusivament a ells, aquells « *a qui santifica amb la seva veritat* » (Jn 17,17). I als qui pensen aconseguir la vida eterna prenent el camí reclamat per Jesucrist, els recordo que entre " *camí* " i " *vida* ", hi ha la " *veritat* " essencial, segons Joan 14:6. Sense ofendre els rebels que reclamen la benedicció d'aquest vers, des de l'any 1843, la gràcia del Senyor només ha beneficiat aquells a qui santifica amb la restauració del seu sant repòs dissabte. És aquesta acció que, associada al testimoni de l'amor per la seva « *veritat* », fa que els elegits siguin els sants dignes de la gràcia en qüestió. Per tant, la gràcia no es pot dedicar a "tots". Així que vés amb compte amb les traduccions dolentes i enganyoses de la Bíblia, que condueixen a una terrible desil·lusió final per als qui confien en elles per la seva desgràcia!

La revelació divina presentada en aquesta obra ha confirmat les lliçons profetitzades en el relat del Gènesi, la importància vital de la qual hem pogut constatar. Al final d'aquest treball, sembla útil recordar aquestes lliçons principals. Això està justificat i també voldria assenyalar que en el nostre món contemporani, la fe cristiana es presenta massivament en una forma distorsionada a causa de l'herència de culte del catolicisme romà. La veritat exigida per Déu s'ha mantingut en l'estat simple i lògic entès pels primers apòstols de Jesucrist però aquesta senzillesa sovint ignorada esdevé, pel seu caràcter minoritari, complexa per als no iniciats. De fet, per identificar els Sants dels Últims Dies de Jesucrist i l'estructura espiritual de l'Apocalipsi, el decret de Daniel 8:14 és indispensable. Però per identificar aquest decret, també és essencial l'estudi de tot el llibre de Daniel i el desxiframent de les seves profecies. Enteses aquestes coses, l'Apocalipsi ens revela els seus secrets. Aquests estudis necessaris expliquen la dificultat que es troba quan intentem convèncer l'home incrèdul del nostre temps a Occident, i sobretot a França.

Jesús va dir que ningú no pot venir a ell excepte el Pare que el dirigeix i també va dir, pel que fa als seus elegits, que han de néixer d'aigua i de l'Esperit. Aquests dos ensenyaments signifiquen de manera complementària que Déu coneix la naturalesa espiritual dels seus elegits entre totes les seves criatures. En conseqüència, cadascun d'ells reaccionarà segons la seva pròpia naturalesa; també aquells que tinguin prejudicis favorables sobre el dissabte ja practicat pels jueus acceptaran sense massa dificultats les revelacions profètiques que demostren que és requerit per Déu des de 1843. En canvi, els que tinguin prejudicis desfavorables al respecte rebutjaran tots els arguments presentats bíblics i trobarà bones raons per justificar la seva negativa. Entendre aquest principi ens protegeix de desil·lusionar-nos amb aquells a qui presentem la veritat de Crist. En revelar la veritat del pensament diví, la profecia dóna tot el seu poder a l'“*Evangelí etern*” que els deixebles de Jesús han d'“*ensenyar a les nacions fins a la fi del món*”.

Les " bèsties " de l'Apocalipsi

Cronològicament i successivament els enemics de Déu i els seus elegits van aparèixer a la imatge de " bèsties ".

El primer designa la Roma imperial representada pel « *drac amb deu banyes i set caps amb diadema* », a Apoc. 12:3; " *Els nicolaïtes* " a Apoc.2:6; " *el diable* " a Apoc.2:10.

El segon es refereix a la Roma catòlica papal representada per " *la bèstia que s'aixeca del mar, amb deu banyes amb diademes i set caps* " d'Apocalipsi 13:1; " *el tron de Satanàs* " a Apocalipsi 2:13; " *la dona Jezabel* " a Apoc.2:20; " *la lluna es va tenyir de sang* " a Apocalipsi 6:12; " *el terç de la lluna* " de la " *quarta trompeta* " a Apocalipsi 8:12; " *el mar* " a Apoc.10:2; " *la canya com una vara* " a Apoc.11:1; " *la cua* " del " *drac* " a Apoc.12:4; " *la serp* " a Apocalipsi 12:14; i " *drac* " dels versos 13, 16 i 17; " *Babilònia la gran* " a Apocalipsi 14:8 i 17:5.

El tercer apunta a l'ateisme revolucionari francès, representat per la " *bèstia que s'aixeca de l'abisme* " a Apocalipsi 11:7; la " *gran tribulació* " a Apoc.2:22; la " *quarta trompeta* " a Apocalipsi 8:12; " *la boca que s'empassa el riu* " que simbolitza el poble catòlic, a Apoc.12:16. Això es refereix a la primera forma del " *segon ai* " citada a Apocalipsi 11:14. La seva segona forma s'aconseguirà amb la " *sisena trompeta* " d'Apo.9:13, segons Apo.8:13 sota el títol de " *segon ai* ", entre el 7 de març de 2021 i el 2029, sota l'aspecte real d'un món. La tercera guerra acaba amb una guerra nuclear. El genocidi humà que despobla la terra (*l'abisme*) és el vincle establert entre " *la quarta i la sisena trompeta* ". Els detalls del desenvolupament d'aquesta guerra es revelen a Dan.11:40 a 45.

La quarta " *bèstia* " designa la fe protestant i la fe catòlica, la seva aliada, en l'última prova de fe de la història terrenal. Ella " *puja de la terra* ", a Apocalipsi 13:11; el que vol dir que és ella mateixa, sortint de la fe catòlica simbolitzada per " *el mar* ". De manera aclaparadora, l'època de la Reforma va establir una religió protestant, amb múltiples vessants, marcada per l'apostasia, testimoni en les obres de Joan Calví, d'un caràcter bèl·lic, dur, cruel i perseguidor . L'entrada en vigor del decret de Dan.8:14 el va condemnar globalment a partir de la primavera de 1843.

La fe adventista institucional, sorgida viva de la prova de fe protestant de 1843-1844, ha retrocedit i ha tornat a l'estatus de fe protestant i la seva maledicció divina des de la tardor de 1994; això pel rebuig oficial de la llum profètica divina revelat en aquesta obra a partir de 1991. Aquesta mort espiritual de la forma institucional està profetitzada en Apoc. 3:16: “ *Et vomitaré de la meva boca* ”.

Els darrers compliments de les profecies estan davant nostre, i la fe de tots serà provada. El Senyor Jesucrist reconeixerà, entre tots els éssers humans, els que li pertanyen, els que acullen les seves revelacions vitals, fruit de l'amor diví, amb alegria i fidelitat agraïda.

A l'hora de l'última elecció, els elegits es distingiran pel fet de saber per què la caiguda caiguda, la revelació divina marcarà així la diferència entre els salvats i els perduts als quals des de l'època apostòlica " *Efes* ", a Apo. 2:5, Déu va dir: " *Recorda't, doncs, d'on has caigut* "; i l'any 1843, a l'època de “ *Sardes* ”, també va dir als protestants, a Apoc.3:3: “ *recordeu com heu rebut i escoltat; i guarda i es penedeix* ”; això s'estén als adventistes caiguts des de l'any 1994, que encara que observadors del dissabte, reben de Jesús aquest missatge d'Apocalipsi 3:19: “ *Reprengo i castigo a tots els que estimo; per tant, sigueu zelosos i penedeu-vos* ”.

En preparar aquesta revelació profètica, el Déu creador, trobat en la persona de Jesucrist, es va donar l'objectiu de permetre als seus escollits identificar clarament els seus enemics; la cosa es fa i s'aconsegueix el propòsit de Déu. Així enriquit espiritualment, el seu Escollit esdevé “ *la núvia preparada per al sopar de noces de l'Anyell* ”. Ell “ *la va vestir de lli blanc fi, que són les obres justes dels sants* ” a Apocalipsis 19:7. Tu que has llegit el contingut d'aquesta obra, si tens l'oportunitat i la benedicció d'estar entre ells, “ *prepara't per trobar el teu Déu* ” (Amós 4:12), en la seva veritat!

Tot i que el desxiframent de les misterioses profecies de Daniel i de l'Apocalipsi s'ha completat i ara ens coneixem el temps del veritable retorn de Crist, aquesta pregunta de Jesucrist citada a Lluc 18:8 deixa un dubte una mica angoixant: “ *Us ho dic que ho farà. fer-los justícia ràpidament. Però quan vingui el Fill de l'home, trobarà fe a la terra?* ”. Perquè l'abundància del coneixement intel·lectual de la veritat no pot compensar la feblesa de la qualitat d'aquesta fe. La humanitat que s'enfrontarà al retorn de Jesucrist s'ha desenvolupat en un clima favorable a totes les formes d'egoisme fortament encoratjat. L'èxit individual s'ha convertit en l'objectiu que cal assolir a qualsevol preu, fins i tot aixafant el proïsme, i això durant un llarg període de pau mundial de més de 70 anys. Quan sabem que els valors del cel proposats per Jesucrist s'oposen absolutament a aquesta norma del nostre temps, la seva pregunta sembla tràgicament justificada, perquè pot afectar persones que es creien "elegits", però només romandrà per la seva desgràcia dels “anomenats”; perquè Jesús no haurà trobat en ells la qualitat de fe necessària per ser digne de la seva gràcia.

La lletra mata però l'Esperit dóna vida

Aquest darrer capítol completa el desxiframent de la Revelació de l'Apocalipsi. De fet, acabo de presentar els codis bíblics que permeten identificar els símbols que Déu utilitza en les seves profecies, però si bé el seu objectiu és revelar el seu requisit per al retorn del dissabte des de 1843-1844, la paraula dissabte no apareix, només una vegada en aquests textos profètics de Daniel o Apocalipsi. Sempre es suggereix però no es cita clarament. El motiu per no anomenar-lo amb claredat és que la pràctica del dissabte és una normalitat bàsica de la fe cristiana apostòlica, perquè tothom pot veure que el tema del dissabte mai va ser un tema de polèmica entre els jueus i els primers apòstols, deixebles de Jesucrist. No obstant això, el diable no ha deixat d'atacar-lo, primer incitant els jueus a "contaminar-lo", després els cristians, fent-lo "ignorar" completament. Per aconseguir aquest resultat, va inspirar traduccions falses dels textos originals que l'esmentaven. A més, aquesta presentació de la veritat divina no estaria completa sense la denúncia d'aquestes odioses malifetes, les víctimes de les quals són, primer, Déu en Jesucrist, després aquelles a qui la seva mort expiatòria hauria pogut oferir la vida eterna.

Afirmo, davant Déu, que en els escrits de l'antiga i nova aliança, és a dir, de tota la Bíblia, **no hi ha cap** verset que ensenyi un canvi en l'estatus del dissabte a partir del quart dels seus deu manaments; a més, santificat per Déu, des del començament de la seva creació del nostre món terrenal.

Des de l'apostasia protestant a causa de l'entrada en vigor del decret de Daniel 8:14, a la primavera de 1843 fins avui, llegir la Bíblia mata. Vull assenyalar que no és la Bíblia la que mata deliberadament, és l'ús que se'n fa a partir d' errors de traducció que apareixen en les versions traduïdes dels textos originals " *hebreu i grec* "; però sobretot també és un problema per males interpretacions. Déu mateix confirma la cosa, en imatges, a Apoc.9:11: " *Tenien com a rei l'àngel de l'abisme, anomenat en hebreu Abaddon i en grec Apol·lió.* ". Recordo aquí el missatge ocult en aquest vers: " *Abaddon i Apollyon* " volen dir, " *en hebreu i grec* ": Destructor. " *L'àngel de l'abisme* " destrueix la fe utilitzant els " *dos testimonis* " bíblics d'Apocalipsis 11:3.

També, des de 1843, els falsos creients han comès dos errors en la lectura del testimoni històric de la Bíblia. El primer és haver donat més importància al naixement de Jesucrist que a la seva mort i el segon reforça aquest error, donant

més importància a la seva resurrecció que a la seva mort. Aquest doble error testimonia contra ells, perquè la demostració de l'amor de Déu per les seves criatures descansa, essencialment, en la seva decisió voluntària de donar, en Crist, la seva vida per a la redempció dels seus elegits. Donar prioritat a la resurrecció de Jesús consisteix a desvirtuar el projecte salvador de Déu, i això comporta per als culpables la conseqüència de separar-se d'ell i trencar la seva santa, justa i bona aliança. La victòria de Crist descansa en la seva acceptació de la mort, la seva resurrecció és només la felicitat i justa conseqüència de la seva perfecció divina.

Colossencs 2:16-17: « *Per tant, ningú us jutgi pel que fa a menjar o beure, ni a una festa, ni a una lluna nova, ni als dissabtes: aquestes eren l'ombra de les coses futures, però el cos està en Crist.* »

Aquest vers s'utilitza sovint per justificar l'aturada de la pràctica del " *sàbat* " setmanal. Dues raons condemnen aquesta elecció. El primer és que l'expressió " *sàbats* " designa " *els dissabtes* " ocasionats per les " *festes* " religioses anuals ordenades per Déu a Levític 23. Es tracta de " *sàbats* " en moviment que es col·loquen al principi i, de vegades, al final durant les " *festes* " religioses. Són evocats per l'expressió " *no faràs cap treball servil aquell dia* ". No tenen cap relació amb el setmanari " *Sabbath* " que no sigui el seu nom " *Sabbath* " que significa "cessar, descansar" i que apareix per primera vegada a Gen.2:2: " *Déu va descansar* ". També cal tenir en compte que la paraula " *sàbat* " citada en el text hebreu del quart manament no apareix a la traducció de L.Segond que la designa, només, sota el nom de " *dia de repòs* " o " *setè dia* ". Tanmateix, pren l'arrel del verb citat a Gènesi 2:2: " *repòs* " o " *el dissabte* ", que s'anomena clarament a la versió JNDarby de la Bíblia.

La segona raó és aquesta: Pau va dir sobre " *les festes i els dissabtes* " que són " *ombres de les coses futures* ", és a dir, coses que profetitzen una realitat que va ser o serà. Suposant que el " *dissabte del setè dia* " es refereix en aquest verset, hi ha una " *ombra vinent* " fins a l'arribada del setè mil·lenni que profetitza. La mort de Jesucrist va revelar el significat del " *sàbat del setè dia* " que profetitza, a causa de la seva victòria sobre el pecat i la mort, els " *mil anys* " celestials durant els quals els seus elegits jutjaran els morts terrenals i celestials caiguts.

En aquest vers, " *les festes, les llunes noves* " i els seus " *sàbats* " estaven relacionats amb l'existència de la forma nacional de l'antic pacte Israel. En establir, mitjançant la seva mort, el nou pacte, Jesucrist va fer inútils aquestes coses profètiques; havien de cessar i desaparèixer com una " *ombra* " que s'esvaeix davant la realitat del seu ministeri terrenal complet. Mentre el "sàbat" setmanal espera l'arribada del setè mil·lenni per conèixer la seva realitat profetitzada i perdre la seva utilitat.

Pau també esmenta " *menjar i beure* ". Com a servidor fidel, sap que Déu ha parlat sobre aquestes coses a Levític 11 i Deuteronomi 14 on prescriu els aliments purs permesos i els aliments impurs prohibits. Les observacions de Pau no pretenen desafiar aquestes ordenances divines sinó només les opinions humanes (*que ningú...*) expressades sobre aquest tema que desenvoluparà a Romans 14 i 1 Co. 8 on els seus pensaments apareixen amb més claredat. El tema es refereix als aliments sacrificats als ídols i falses divinitats. Recorda als elegits

que formen l'Israel espiritual de Déu els seus deures envers ell, dient a 1 Cor. 10:31: " *Si mengueu, beveu o feu qualsevol altra cosa, feu-ho tot per a la glòria de Déu* ". És Déu glorificat per aquells que ignoren i menyspreen les seves ordenances revelades sobre aquests temes?

És Jaume, el germà de Jesús, qui parla en nom dels apòstols **sobre el tema de la circumcisió** , en Fets 15,19-20-21: « *Per tant, crec que no hem de preocupar els de les nacions que es tornen a Déu, sinó per escriure'ls que s'abstinguin de la brutícia dels ídols, de la fornicació, de les coses estrangulades i de la sang; perquè Moisès, des de les generacions antigues, té a cada ciutat els qui el prediquen, que es llegeixen a les sinagogues cada dissabte* .

Sovint utilitzats per justificar la llibertat dels pagans conversos envers el dissabte, aquests versos constitueixen, per contra, la millor prova de la seva pràctica encoratjada i ensenyada pels apòstols. En efecte, Jacques considera que no és útil imposar-los la circumcisió i en resumeix els principis essencials perquè se'ls presentarà un ensenyament religiós en profunditat quan van " **cada dissabte** " a les sinagogues jueves de les seves localitats.

Un altre pretext utilitzat per justificar el cessament de la classificació pura i impura dels aliments: la visió donada a Pere en Fets 10. La seva explicació es desenvolupa a Fets 11 on identifica els "animals impurs" de la visió amb els "homes" pagans que va venir a pregar-li que anés al centurió romà "Cornelius". En aquesta visió, Déu representa la naturalesa impura dels pagans que no el serveixen i serveixen a les falses divinitats. Tanmateix, la mort i la resurrecció de Jesucrist comporta un gran canvi per a ells, perquè se'ls obre la porta de la gràcia mitjançant la fe en el sacrifici expiatori de Jesucrist. És a través d'aquesta visió que Déu ensenya a Pere aquesta cosa nova. En conseqüència, la classificació de pur i impur establerta per Déu a Levític 11 es manté i continua fins a la fi del món. Excepte que, des de 1843, amb el decret de Dan.8:14, la dieta dels éssers humans ha pres la norma de la " *santificació* " original establerta i ordenada a Gen.1:29: " *I Déu va dir: Heus aquí, jo He donat tota planta que dóna llavor que hi ha a la faç de tota la terra, i tot arbre en què hi ha fruit d'arbre, que dóna llavor; aquest serà el menjar per a tu* ".

Jesús va donar la seva vida en tortura física i mental per salvar els seus elegits. No dubteu de l'altíssim nivell de santedat que aquesta mort apassionada exigeix a canvi d'aquell que salva. De veritat!

El temps terrenal de Jesucrist

La perla del dissabte del 20 de març de 2021

Des de l'inici del meu ministeri, vaig estar convençut, i ho vaig cantar, que "Jesús va néixer a la primavera". Aquest dissabte del 20 de març de 2021, l'equinocci de primavera es va localitzar a les 10:37 a.m. a l'inici d'una reunió espiritual. L'Esperit em va portar llavors a buscar les proves del que fins aleshores era només una simple convicció de fe. Un calendari jueu ens va permetre situar l'hora de l'equinocci de primavera de l'any: 6 abans de la datació cristiana oficial del naixement del nostre Salvador, el "sàbat" del 21 de març.

Per què any - 6?

Perquè la nostra datació oficial del naixement de Jesucrist es va basar en dos errors. Va ser només al ^{segle} VI dC que el monjo catòlic Dionís el Petit es va proposar establir un calendari. A falta de detalls bíblics o històrics, va situar aquest naixement en la data de la mort del rei Herodes, que va situar l'any 753 de la fundació de Roma. Des de llavors, els historiadors han confirmat un error de 4 anys en el seu càlcul; que situa la mort d'Herodes l'any 749 des de la fundació de Roma. Però, Jesús va néixer abans de la mort d'Herodes i Matt. 2:16 ens dóna una precisió que situa l'edat de Jesús en " dos anys " en el moment de la "massacre dels innocents" ordenada pel rei Herodes enutjat, perquè va patir i va sentir venir la mort que l'allunyaria dels gaudiments del poder. El detall és important, perquè el text especifica, " dos anys, segons la data de la qual s'havia consultat acuradament amb els savis ". Afegit als quatre anys de l'error anterior, l'any - 6, o 747 de la fundació de Roma, s'estableix bíblicament.

L'equinocci de primavera de l'any - 6

En caiguda en dissabte, en aquest any -6, la Bíblia ens diu que un àngel es va presentar als " *pastors que vigilaven els seus ramats* ". El dissabte prohibeix el comerç però no la guarda i cura dels animals; Jesús ho va confirmar dient: « *Qui de vosaltres té una ovella que cau a una fossa i no ve a lliurar-la, ni tan sols en dissabte? ?* ". Així, per un àngel, es va anunciar el naixement del " *Bon Pastor* ", salvador i guia de les ovelles humanes, en primer lloc, als pastors humans, guardians i protectors de les ovelles animals. L'àngel va aclarir: " *...perquè avui a la ciutat de David us ha nascut un Salvador, que és Crist, el Senyor* ". Aquest " *avui* " era, doncs, el dia del dissabte i l'anunci es feia a la nit, el naixement de Jesús va tenir lloc entre les 6 de la tarda, l'inici del dissabte i l'hora nocturna de l'anunciació feta per l'àngel als pastors. Ara hem d'establir l'hora precisa en què, en el dial d'hora d'Israel, es va complir l'equinocci de primavera de l'any 6. Però això encara no és possible perquè no tenim cap informació sobre aquest període.

El naixement de Jesús en dissabte fa que el pla de salvació de Déu sigui brillant i perfectament lògic. Jesús es va declarar el " *fill de l'home* ", " *el mestre del dissabte* ". Perquè el dissabte és temporal i la seva utilitat continua fins al dia de la seva segona vinguda, aquesta vegada poderosa i gloriosa. Jesús dóna al

dissabte tot el seu significat, ja que profetitza la resta del setè mil·lenni guanyat només pels seus elegits per la seva victòria sobre el pecat i la mort.

Per marcar la seva entrada a l'edat adulta, als "dotze anys", Jesús intervé espiritualment amb els religiosos que qüestiona sobre el Messies anunciat a les Sagrades Escripures. Separat dels seus pares que el van cercar durant tres dies, va donar testimoni de la seva independència divina i de la seva consciència de la seva missió a favor dels humans terrenals.

Aleshores arriba el moment del seu ministeri terrestre actiu i oficial. Els ensenyaments de Daniel 9:27 el presenten en forma d'un "acord" de "a setmana" que simbolitza set anys entre la tardor 26 i la tardor 33. Entre aquestes dues tardors es troba, en posició central, la primavera i la festa de la Pasqua de l'any 30 on, a les 15.00 hores, "a mitjan setmana de Pasqua, dimecres 3 d'abril del 30 Jesucrist va fer que cessés el "sacrifici i l'ofrena" animal *del ritu hebreu*, oferint la seva vida per expiar els seus pecats. només funcionaris electes. El dia de la seva mort, Jesús tenia 35 anys i 13 dies. Morint victoriós sobre el pecat i la mort, Jesús va poder lliurar el seu esperit a Déu, dient: " *És acabat* ". La seva victòria sobre la mort es va confirmar més tard amb la seva resurrecció. Així va acompanyar i instruir els seus apòstols i deixebles fins que, mentre miraven, va pujar al cel abans de la festa de Pentecosta, segons el testimoni donat en Fets 1:1 al 11. Però els àngels van preparar en aquesta ocasió l'anunci del seu gloriós retorn, dient: « *Homes de Galilea, per què esteu aquí mirant cap al cel? Aquest Jesús, que va ser pres d'entre vosaltres al cel, vindrà de la mateixa manera que el vau veure anar al cel.* ". A la Pentecosta, va començar el seu ministeri celestial d'"Esperit Sant" que li permet actuar fins a la fi del món, alhora, en l'esperit de cadascun dels seus elegits escampats per la terra. És llavors quan el seu nom va profetitzar a Isa.7:14, 8:8 i Matt.1:23, " *Emmanuel* ", que significa "Déu amb nosaltres", adquireix, encara més, el seu veritable significat.

Els detalls proporcionats en aquest document constitueixen recompenses que Jesús dona als seus elegits com a senyal d'agraïment per la seva demostració de fe. Així és com la data de la seva mort ens permet conèixer i compartir amb ell la del seu gloriós retorn definitiu que va programar per al primer dia de primavera de l'any 2030; és a dir, 2000 anys després de la primavera de la seva crucifixió el 3 d'abril del 30.

Santedat i santificació

La santedat i la santificació són inseparables i condicions de salvació que Déu ofereix en Jesucrist. Pau ho recorda a Heb. 12:14: "*Busqueu la pau amb tots i la santedat, sense la qual ningú veurà el Senyor*".

Aquest concepte diví de "**santificació**" s'ha d'entendre perfectament perquè es refereix a "tot el que és de Déu" i com tots els propietaris, no pot ser desposseït sense conseqüències per a qui s'atreveix a fer-ho. Ara, no cal identificar i establir una llista de les coses que li pertanyen; Creador de la vida i de tot el que hi ha, tot li pertany. Per tant, té dret a la vida i la mort sobre tots els seus éssers vius. Tanmateix, deixant a tothom el dret de viure amb ell o morir sense ell, els seus escollits s'uneixen a ell per elecció lliure i voluntària de pertànyer-li eternament. Aquesta reconciliació amb ell fa dels seus escollits la seva propietat. Aquells a qui acull i reconeix entren en el seu concepte de **santificació** que ja concernia totes les lleis a les quals està sotmesa la vida a la terra. La santificació consisteix, doncs, a acceptar sotmetre's a les lleis físiques i morals establertes, i per tant aprovades, per Déu. És per aquesta doble raó que el dissabte i els deu manaments expressen concretament aquesta santificació divina, la transgressió de la qual requerirà la mort del Messies Jesús.

Aquest concepte de santificació és tan fonamental que Déu va considerar oportú definir-lo des del principi de la Bíblia a Gen.2:3, santificant el setè dia. Per tant, no és d'estranyar que aquest número set esdevingui el seu "segell reial" a tota la Bíblia i més particularment a Apocalipsi 7:2: "*I vaig veure un altre àngel, que pujava cap al sol naixent, i que sostenia el segell. del Déu vivent; va cridar amb veu alta als quatre àngels als quals va ser donat per fer mal a la terra i al mar, i va dir: Aquells que tinguin orelles per escoltar el suggeriment de l'Esperit subtil de Déu hauran observat que aquest "segell del Déu vivent" es cita en aquest capítol "7" de l'Apocalipsi.*

En aquesta Pasqua i dissabte del 3 d'abril de 2021, aniversari de la mort del nostre Salvador Jesucrist, l'Esperit de Déu va dirigir els meus pensaments al santuari hebreu de Moisès i al temple construït pel rei Salomó a Jerusalem. Hi vaig assenyalar un detall que confirma amb força la interpretació que vaig fer d'aquest santuari; és a dir, un paper profètic del gran projecte salvador preparat per als elegits redimits per Déu.

Des de 1948, encara portant la maledicció divina a causa de la seva negativa a reconèixer Jesucrist com el "Messies" enviat per Déu, els jueus han recuperat la seva terra nacional. Des de llavors, una idea, un sol pensament els ha obsessionat: reconstruir el Temple de Jerusalem. Ai d'ells, això no passarà mai, perquè Déu té una bona raó per impedir-ho; el seu paper va acabar amb la mort i resurrecció de Jesucrist. La santedat del temple va trobar tota la seva realització en l'ànima del "Messies", en la seva carn i el seu esperit, perfecte i sense cap taca. Jesús va revelar aquesta lliçó quan va dir a Joan 2:14, parlant del seu cos: "*Destruïu aquest temple, i en tres dies el aixecaré*".

El final de la utilitat del temple va ser confirmat per Déu de diverses maneres. Primer, el va fer destruir l'any 70 dC per les tropes romanes de Titus, tal com es va profetitzar a Daniel 9:26. Després, després d'haver expulsat els jueus, va cedir el lloc del temple a la religió de l'Islam, que hi va construir dues mesquites; la més antiga "Al-Aqsa" i la Cúpula de la Roca. Israel no té, doncs, de Déu, ni la possibilitat ni l'autorització de reconstruir el seu temple. Perquè aquesta reconstrucció distorsionaria el seu projecte de salvació profetitzat.

El temps de validesa del temple de Jerusalem va quedar gravat en la forma de la seva construcció. Però per veure-ho amb més claredat, ja hem d'examinar els detalls revelats d'aquest edifici religiós portador de santedat. Fixem-nos que el temple havia de ser construït pel rei David que va expressar el desig i havia escollit Jerusalem per acollir-lo; Déu va estar d'acord. Per fer-ho, havia embellit i fortificat aquesta antiga ciutat anomenada "Jebus" des del temps d'Abraham. Així, entre David i "el fill de David", el "Messies", van passar "mil anys". Però Déu no li va permetre fer-ho, i li va donar a conèixer la raó; s'havia convertit en un home de sang en fer matar el seu fidel servent "Uries l'hitita" per prendre la seva dona, "Batxeba", que més tard esdevingué la mare del rei Salomó. Així David va suportar el preu de la seva culpa, castigat amb la mort del seu primer fill, nascut de Betsabé, després, després d'haver fet sense l'ordre de Déu el nombre del seu poble, va ser castigat i Déu li va proposar triar el seu càstig entre tres opcions. Segons 2 Sam.24:15, va triar la mortalitat de la pesta epidèmica que va matar 70.000 víctimes en tres dies.

A 1 Reis 6 trobem la descripció del temple construït per Salomó. Li dona el nom de "casa de YaHWéH". Aquest terme "casa" suggereix un lloc de reunió familiar. La casa construïda profetitza la família del Déu creador redemptor. Està format per dos elements contigus: el santuari i el temple.

A la terra es realitzen ritus religiosos que es practiquen a la zona autoritzada per a l'home. Salomó l'anomena: temple. Com a extensió del lloc santíssim, que ell anomena santuari, i del qual només està separat per un vel, la sala del temple té quaranta colzades de llargada, o el doble de gran que el santuari. El temple cobreix així 2/3 de la casa sencera.

Encara que es va construir més tard en temps de Moisès, l'aliança jueva està totalment sota el paraigua de l'aliança feta entre Déu i Abraham al començament del tercer mil·lenni des d'Adam. El "Messies es presentarà al poble jueu a principis del cinquè mil·lenni, 2000 anys després. Tanmateix, el temps assignat per Déu a la terra per a la seva selecció dels elegits és de 6000 anys. Trobem així per temps, la proporció 2/3 + 1/3 de la casa de YaHWéH. I en aquesta comparació, 2/3 de l'aliança d'Abraham corresponen a 2/3 de la casa de YaHWéH que acaba en el vel de separació. Aquest vel té un paper principal ja que marca el pas del terrestre al celeste; això sabent que aquest canvi marca la culminació del paper profètic del temple terrenal. Aquestes nocions donen al vel separador el significat del pecat que separa el Déu celeste perfecte de l'home terrenal imperfecte i pecador des d'Adam i Eva. El vel separador té un caràcter dual, perquè s'ha d'ajustar a la perfecció celestial i a la imperfecció terrenal de les dues peces connectades. És llavors quan apareix el paper del Messies perquè encarna perfectament aquesta característica. En la seva perfecció divina, Jesucrist

es va convertir en pecat portant els seus elegits al seu lloc per expiar-los i pagar el preu mortal.

Aquesta anàlisi ens porta a veure en el santuari la imatge d'una successió profètica de les grans fases espirituals marcades cada 2000 anys: 1r sacrifici ofert per Adam - Sacrifici ofert per Abraham a la muntanya Moriah, futur Gòlgota - Sacrifici de Crist als peus del Gòlgota – Sacrifici dels últims elegits impedit pel retorn gloriós del salvador Jesucrist en Miquel.

Per a Déu, per a qui segons 2 Pere 3:8, " *un dia és com mil anys, i mil anys com un dia* ", (vegeu també Salm 90:4), el programa terrenal està construït sobre la imatge del setmana en una successió de: 2 dies + 2 dies + 2 dies. I darrere d'aquesta successió s'obre un etern " *setè dia* ".

El contingut de les dues habitacions de la sagrada casa és extremadament revelador.

El santuari o lloc santíssim

Els dos querubins amb les ales esteses

El santuari anomenat lloc santíssim mesura 20 colzades de llarg per 20 d'ample. És un quadrat perfecte. I la seva alçada també és de 20 colzades; que el fa un cub; la imatge triplicada de la perfecció (= 3 : L = l = H); això com la descripció de la " *nova Jerusalem que baixa del cel de Déu* " a Apoc.20. Aquest lloc santíssim està prohibit per Déu a l'home sota pena de mort. El motiu és senzill i lògic; aquest lloc només pot acollir Déu perquè simbolitza el cel i representa el caràcter celestial de Déu. En el seu pensament hi ha el seu pla de salvació en el qual juguen el seu paper tots els elements simbòlics que s'instal·len en aquest santuari. La realitat està en Déu en la dimensió celestial, i a la terra dóna la il·lustració d'aquesta realitat mitjançant símbols. Arribo així al tema d'aquest descobriment específic d'aquesta Pasqua 2021. Llegim a 1 Reis 6:23 al 27: " *Ferí al santuari dos querubins de fusta d'olivera salvatge, de deu colzades d'alçada. Cadascuna de les dues ales d'un dels querubins tenia cinc colzades, que feien deu colzades des de la punta d'una de les seves ales fins a la punta de l'altra. El segon querubí també tenia deu colzades. La mesura i la forma eren les mateixes per als dos querubins. L'alçada de cadascun dels dos querubins era de deu colzades. Salomó va posar els querubins al mig de la casa, dins. Les seves ales estaven desplegadas: l'ala de la primera tocava una de les parets, i l'ala de la segona tocava l'altra paret; i les seves altres ales es van trobar al final, al mig de la casa* .

Aquests querubins no existien al tabernacle de Moisès, però al col·locar-los al temple de Salomó, Déu il·lumina el significat d'aquest lloc santíssim. En el sentit de la seva amplada, la peça està travessada pels dos parells d'ales dels dos querubins, donant-li així un estendard celeste, efectivament inaccessible per a l'ésser humà que només viu a la terra. Aprofito aquí per denunciar i restablir una veritat sobre aquests querubins als quals, en un deliri místic pagan, pintors tan famosos com "Miquel Àngel" han donat l'aparença de nadons alats tocant instruments o llançant fletxes amb les seves mans. No hi ha nadons al cel. I per Déu, segons Psa.51:5 o 7: " *Heus aquí, vaig néixer en la iniquitat, i la meua mare*

em va concebre en el pecat ", i Rom.3:23: "*Perquè tots han pecat i estan privats de la glòria. de Déu "*, no existeix un nadó innocent o pur, perquè des d'Adam, l'home ha nascut pecador per herència. Tots els àngels celestials van ser creats com a homes joves, com va ser Adam a la terra. No envelleixen i es mantenen perpètuament iguals. La vellesa és una característica únicament terrenal, la conseqüència del pecat i la mort, el seu salari final, segons Rom.6:23.

L'Arca de la Santa Aliança

1 Reis 8:9: "*A l'arca només hi havia les dues taules de pedra que Moisès hi va col·locar a l'Horeb, quan el Senyor va fer una aliança amb els fills d'Israel, quan sortien de la terra d'Egipte "*.

Al santuari o lloc santíssim hi ha, doncs, dos enormes querubins amb les ales esteses, símbols de l'actiu caràcter celestial, però també i sobretot, **l'arca de l'aliança** que es col·loca **al centre** de la sala entre els dos grans querubins. Perquè és per aixoplugar-lo que es construeix la casa. En l'ordre en què Déu presenta a Moisès les coses religioses que haurà de dur a terme, es troba primer, l'arca de l'aliança. Però aquest recipient és menys preuat que el seu contingut: les dues taules de pedra sobre les quals Déu ha gravat amb el dit la seva ultrasanta llei dels deu manaments. És el reflex del seu pensament, la seva norma, el seu caràcter immutable. En un estudi separat (2018-2030, la màxima expectativa adventista), ja he demostrat el seu caràcter profètic per a l'era cristiana. Al santuari llegim els pensaments secrets de Déu. Hi trobem els elements que afavoreixen i fan possible la comunió amb ell. N'hi ha prou amb dir que el pecador que segueix sent un transgressor voluntari dels seus deu manaments s'enganya a si mateix si creu que pot reclamar la seva salvació. La relació es basa únicament en la fe dipositada en les realitats simbolitzades que es troben en aquest lloc santíssim. En deu manaments, Déu resumeix el seu nivell de vida prescrit per als éssers humans formats a la seva imatge; que vol dir que Déu mateix honra i compleix els seus manaments. La vida donada a l'home es basa en el respecte a aquests manaments. I la seva transgressió dóna lloc al pecat castigat amb la mort del culpable. I des d'Adam i Eva, la desobediència ha posat tota la humanitat sota aquesta condició mortal. Per tant, la mort va caure sobre els humans com una malaltia sense cura.

El propiciatori

Al santuari, a sobre del propiciatori, la imatge simbòlica de l'altar sobre el qual s'ha d'immolar l'Anyell de Déu, altres dos àngels més petits miren l'altar i les seves ales es troben al mig. En aquesta imatge, Déu mostra l'interès que donen els àngels fidels al pla de salvació que descansa en la mort expiatòria de Jesucrist. Perquè Jesús va baixar del cel per prendre l'aparença d'un nen humà. Aquell que va donar la seva vida a la creu del Gòlgota va ser primer el seu amic celestial "Miquel", cap dels àngels i expressió celestial visible del Déu Creador Esperit i els àngels es consideren amb raó "*com serves*" dels seus elegits.

Al lloc santíssim, l'arca coberta pel propiciatori es troba sota les ales dels dos querubins més grans i els més petits. En aquesta imatge, trobem la il·lustració d'aquest vers de Mal.4:2: "*Però per als qui temeu el meu nom, **sortirà el sol de justícia**, i **la curació hi haurà sota les seves ales**; *sortiràs i saltaràs com vedells**

a l'estable . El propiciatori, símbol que prefigura la creu on Jesús va ser crucificat, portarà, de fet, la curació de la malaltia mortal del pecat. Jesús va morir per alliberar-se del pecat i va ressuscitar per alliberar els seus elegits de les mans malvades dels pecadors impenitents i rebels. La transgressió de la llei continguda a l'arca va portar la mort a totes les criatures humanes de la terra. I per als escollits per Déu en Crist, només per a ells, el propiciatori col·locat damunt de l'arca que conté la llei transgredida ha provocat el triomf de la vida eterna a la qual entraran a l'hora de la primera resurrecció; la dels sants redimits per la sang vessada per Jesucrist en aquest propiciatori. Aleshores, la seva curació de la mort serà completa. Segons Mal.4:2, els querubins són la imatge de l'Esperit celestial Déu a qui Apocalipsis designa pel símbol de les " *quatre criatures vivents* ". Perquè la curació adjunta al propiciatori està ben col·locada sota les dues ales centrals dels dos grans querubins.

De la mateixa manera que en el ritu hebreu anual del "dia de l'expiació", la sang animal de la cabra s'esquitxava a la part davantera i al propiciatori, cap a l'Orient, era necessari que la sang de Jesucrist fluís també ell. en aquest mateix propiciatori. Amb aquest propòsit, Déu no va demanar el servei d'un sacerdot humà. Ho havia planificat i organitzat tot per endavant, fent transportar l'arca i les coses santes des del lloc santíssim i del lloc sant en temps del profeta Jeremies fins a una cova situada sota terra al peu del mont Gòlgota, sota terra rocosa, sis metres de profunditat, just per sota de la cavitat cúbica de 50 cm, excavada a la superfície a la roca, en la qual els soldats romans van aixecar la creu sobre la qual va ser crucificat Jesús. Per una falla llarga i profunda creada pel terratrèmol esmentat a la Bíblia, la seva sang va fluir literalment al costat esquerre del propiciatori, és a dir, al costat dret del Crist crucificat. Per tant, no és sense raó que Matt.27:51 testimonia aquestes coses: " *I vet aquí, el vel del temple es va trencar en dos, de dalt a baix, la terra va tremolar, **les roques es van trencar** ...* ". L'any 1982, un examen científic va revelar que la sang seca recollida per Ron Wyatt estava composta anormalment de 23 cromosomes X i un únic cromosoma Y El creador diví volia deixar enrere, una prova de la seva naturalesa divina que s'afegeix al seu sant sudari. que la imatge del seu rostre i del seu cos apareixen en negatiu. Així, la llei transgredida continguda a l'arca va obtenir la seva completa reparació en rebre al seu altar la sang veritablement pura de tot pecat del nostre Salvador Jesucrist. Perquè en revelar aquestes coses a Ron Wyatt, Déu no va intentar satisfer la curiositat humana, sinó que va voler reforçar la doctrina de la santificació de la seva divinitat en Jesucrist. Perquè tenint una sang diferent a la dels altres humans, dona motius per creure en la seva naturalesa perfecta i pura, lliure de tota forma de pecat. Així, confirma que va arribar a encarnar un nou o " *últim Adam* ", com diu Pau a 1 Co 15:45, perquè encara que el va veure, escoltar i matar en un cos de carn semblant al nostre, no tenia cap vincle genètic. amb l'espècie humana. Aquesta atenció al detall en la realització del seu projecte salvador revela la importància que Déu dona als símbols del seu ensenyament. I entenem millor per què, Moisès va ser castigat per haver distorsionat aquest projecte de salvació diví en haver colpejat dues vegades la roca de l'Horeb. La segona vegada, segons l'ordre donat per Déu, només va haver de parlar amb ell per agafar l'aigua.

La vara de Moisès, el manà, el rotlle de Moisès

Núm. 17:10: « *Jahveh va dir a Moisès: Porta la vara d'Aaron davant del testimoni, perquè la guardin com a senyal per als fills de la rebel·lió, perquè acabi amb les seves murmurations davant meu i que ho facin. no morir punt* ».

Ex. 16:33-34: “ *I Moisès va dir a Aaron: Agafa un recipient, posa-hi un omer ple de manà i posa-lo davant de Jahveh, perquè es conservi per als teus descendents. D'acord amb l'ordre donat per Jahveh a Moisès, Aaron el va posar davant del testimoni, perquè es conserves* .

Deut.31:26: " *Preneu aquest llibre de la Llei i poseu-lo al costat de l'arca de l'aliança del Senyor, el vostre Déu, i serà allà com a testimoni contra vosaltres* " .

Basant-nos en aquests versos, perdonem a l'apòstol Pau el seu error que el va portar a col·locar aquests elements a l'arca i no al costat o davant d'ella, a Heb.9:3-4: “ *Darrera del segon vel hi havia la part. del tabernacle anomenat el sant dels sants, que conté l'altar d'or per a l'encens i l'arca de l'aliança, totalment coberta d'or. Davant de l'arca hi havia un recipient d'or que contenia el manà, la vara d'Aaron que havia brotat i les taules de l'aliança* . De la mateixa manera, l'altar de l'encens no estava al santuari sinó al costat del temple davant del vel. Però els elements col·locats al costat de l'arca eren allà per testimoniar els miracles realitzats per Déu per al seu poble hebreu que s'havia convertit en Israel, una nació lliure i responsable.

Al costat de l'arca, la vara de Moisès i Aaron, demana confiança en els veritables profetes de Déu. Segons Deu.8:3, el manà recorda als elegits davant de Jesús que " *l'home no viurà només de pa i aigua, sinó de tota paraula que surt de la boca de YaHWéH* ". I aquesta paraula també s'hi representa en forma de rotlle escrit per Moisès, sota el dictat de Déu. A sobre de l'arca, l'altar del propiciatori ensenya que sense fe en el sacrifici voluntari de la vida de Jesucrist, la connexió amb Déu és impossible. Aquest conjunt de coses constitueix la base teològica de la nova aliança establerta sobre la sang humana vessada per Jesucrist. I molt lògicament, el dia en què, en ell, el projecte de Déu s'aconseguia i es va complir, el paper dels símbols i la festa del “Yom Kippur” o “dia de l'expiació” que el profetitzava es va convertir en obsolet i inútil. Davant la realitat, les ombres s'esvaeixen. Per això el temple, on es practicaven els ritus profètics, va haver de desaparèixer i no tornar a aparèixer mai més. Tal com Jesús va ensenyar, l'adorador de Déu ha d'adorar-lo “ *en esperit i en veritat* ”, tenint “ *accés lliure* ” al seu Esperit celestial mitjançant la mediació de Jesucrist. I aquesta adoració no està lligada a cap lloc terrenal, ni a Samaria, ni a Jerusalem, i menys encara a Roma, Santiago de Compostel·la, Lourdes o la Meca.

Encara que no està lligada a un lloc terrenal, la fe es demostra amb les obres que Déu ha preparat per endavant per als seus elegits mentre viuen a la terra. El simbolisme del santuari va cessar a principis del cinquè mil·lenni després de 4.000 anys de pecat. I si el projecte de Déu s'hagués construït durant 4000 anys, els elegits haurien entrat a la resta de Déu profetitzada pel dissabte setmanal. Però no va ser així, perquè des de Zacaries, Déu ha profetitzat dues aliances. Aprofundeix en el segon, dient a Zac.2:11: “ *Moltes nacions s'uniran a YaHWéH* ”

aquell dia, i es convertiran en el meu poble; Habitaré entre vosaltres, i sabreu que el Senyor dels exèrcits m'ha enviat a vosaltres. » Les dues aliances s'il·lustren amb “ *dues oliveres* ” a Zac.4:11 al 14: “ *Jo vaig respondre i li vaig dir: Què volen dir aquestes dues oliveres, a la dreta del canelobre i a l'esquerra d'aquest? Vaig parlar per segona vegada i li vaig dir: Què volen dir les dues branques d'olivera, que estan a prop dels dos conductes d'or dels quals brolla l'or? Em va respondre: No saps què volen dir? Jo dic: No, senyor meu . I digué: Aquests són els dos ungits que estan davant del Senyor de tota la terra .* La lectura d'aquests versos em fa descobrir una subtileza sublim del Déu creador, l'Esperit Sant que inspira la paraula bíblica. Zacaries es veu obligat a preguntar **dues vegades** què signifiquen les “ *dues oliveres* ” perquè Déu li respongui. Això perquè el projecte de l'aliança divina experimentarà **dues fases successives** però la segona fase és impartida per les lliçons de la primera. N'hi ha dos, però en realitat només són un, perquè el segon és només la culminació del primer. De fet, què val l'antic pacte sense la mort expiatòria del Messies Jesús? Res, ni tan sols la cua d'una pera, com hauria dit el monjo Martí Luter. I aquesta és la causa de la tragèdia que encara avui afecta els jueus nacionals. En aquests versos Déu també profetitza el seu rebuig al nou pacte amb la resposta que Zacaries dona a la pregunta “ *No saps què volen dir?* ” Jo dic: **No, senyor meu** . Perquè, de fet, els jueus nacionals ignoraran aquest sentit fins al moment de l'última prova anterior al retorn de Jesucrist on convertiran o confirmaran la seva negativa a costa de la seva existència.

Òbviament, la conversió cristiana dels pobles pagans ha demostrat que el pla diví es va dur a terme en la persona de Jesucrist i aquest és l'únic senyal que Déu encara ofereix als jueus nacionals perquè es mantinguin en la seva sagrada aliança. Confirmat així, aquest segon o nou pacte s'havia d'estendre durant l'últim terç dels 6000 anys del temps del pecat terrenal. I és només amb el seu retorn gloriós final que Jesucrist marcarà el moment de la finalització de la segona aliança; perquè fins a aquest retorn, l'ensenyament profetitzat pels símbols continua sent útil per entendre el projecte global preparat per Déu ja que li devem el coneixement del temps del seu gloriós retorn: el començament de la primavera del 2030. Així, l'any 1844, en donar el dissabte als seus escollits, Déu es basa en les lliçons inscrites en el simbolisme del santuari hebreu i del temple de Salomó. Denuncia el pecat del diumenge catòlic heretat de l'emperador Constantí des del 7 de març de 321, suggerint la necessitat d'una nova "purificació del santuari" que s'aconseguí realment d'una vegada per totes en Jesucrist crucificat i ressuscitat. De fet, Déu va esperar fins al 1844 per denunciar més clarament la seva condemna del “diumenge romà”. Perquè la seva adopció va posar la fe cristiana originalment pura sota la maledicció del pecat que trenca la relació amb Déu d'acord amb l'anunci donat a Dan.8:12.

La santificació, per tant, implica necessàriament el respecte pel sant dissabte, ell mateix santificat per Déu des del final de la primera setmana de la seva creació del sistema terrestre. Sobretot perquè profetitza l'entrada dels elegits a la repòs obtinguda per la victòria de Jesús i és present en el quart dels deu manaments de Déu continguts a l'arca del testimoni en el lloc santíssim, el santuari, símbol del Esperit del Déu celestial tres vegades sant, sant en la perfecció dels seus tres rols successius de Pare, Fill i Esperit Sant. Totes les coses

que s'hi troben són estimades pel cor de Déu i han de ser igualment estimades en els pensaments i cors dels seus elegits, els seus fills, la gent de la seva "casa". Així s'estableix i s'identifica la selecció de l'autèntica santedat dels elegits.

A diferència de la llei de Moisès que pateix adaptacions per a l'avenç del projecte de Déu, allò gravat a les pedres adquireix un valor perpetu fins a la fi del món. I això és el cas dels seus deu manaments, cap dels quals no es pot modificar i encara menys eliminar, com es va atrevir a fer la Roma papal pel segon d'aquests deu manaments. La intenció diabòlica d'enganyar els candidats per a l'eternitat apareix en l'afegit d'un manament per tal de mantenir el número deu. Però la prohibició divina d'inclinar-se davant de criatures, imatges gravades o representacions s'ha eliminat. Ens podem lamentar d'aquest tipus de coses, però, tanmateix, ens permet desemascarar la falsa fe. Qui no pretén entendre i es manté superficial pateix lògicament la conseqüència del seu comportament; ignora els termes del seu judici fins a la seva condemna per part de Déu.

El temple o lloc sagrat

Deixem l'aspecte religiós celestial vist des del cel per mirar-lo sota allò que la santedat religiosa li dóna a la terra. Ho descobrim en els elements col·locats a la part "temple" de la "casa de YaHWéH". En el tabernacle del temps de Moisès, aquesta sala era la tenda de reunió. Són tres d'aquests elements i es refereixen a la taula dels pa de la proposta, el canelobre amb set tubs i set llums i l'altar de l'encens situat just davant del vel al mig de la sala. Venint de fora, la taula del pa és a l'esquerra, al nord i el canelobre a la dreta, al sud. Aquests símbols són els d'una realitat que pren forma en la vida dels elegits redimits per la sang vessada per Jesucrist. Són perfectament complementaris i inseparables.

El canelobre daurat amb set llums

Ex. 26:35: " *Posaràs la taula fora del vel, i el canelobre davant de la taula, al costat sud del tabernacle; i posaràs la taula al costat nord* ".

Al temple, es col·loca a l'esquerra, al costat sud. Els símbols es llegeixen al llarg del temps, de sud a nord. El canelobre representa l'Esperit i la llum de Déu des del començament de l'antiga aliança. La santa aliança ja es basa en el sacrifici de l'"anyell de Déu" pasqual simbolitzat i precedit per anyells o moltons oferts en sacrifici des d'Adam. A Apocalipsis 5:6 s'hi adjunten els símbols del canelobre: " *set ulls que són els set esperits de Déu enviats per tota la terra* " i " *set banyes* " que li atribueixen la santificació del poder.

El canelobre està allà per satisfer la necessitat de llum dels elegits. L'obtenen en nom de Jesucrist en qui es troba la santificació (= 7) de la llum divina. Aquesta santificació està simbolitzada pel nombre "set" present a la revelació bíblica des de la creació de la setmana de set dies des del principi. A Zacaries, l'Esperit atribueix " *set ulls* " a la pedra principal sobre la qual Zorobabel reconstruirà el temple de Salomó destruït pels babilonis. I diu d'aquests " *set ulls* ": " *Aquests set són els ulls de Jahveh, que recorren tota la terra.* » A Apocalipsis 5:6, aquest missatge s'atribueix a Jesucrist, " *l'Anyell de Déu* ": " *I vaig veure, enmig del tron i dels quatre éssers vius i enmig dels ancians, un anyell, que hi era com immolat.* **Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu enviats**

per tota la terra ”. Aquest vers afirma amb força la santificació de la divinitat del Messies Jesús. El gran Déu creador es va enviar a la terra per complir el seu sacrifici expiatori voluntari en Jesús. És a l'acció d'aquest Esperit diví a qui dec les explicacions presentades en les meves obres. La llum és progressiva i el coneixement creix amb el temps. Li devem tota la nostra comprensió de les seves paraules profètiques.

L'altar dels perfums

En oferir el seu cos físic a la mort, en la norma perfecta del seu esperit i de tota la seva ànima, Jesucrist porta davant Déu una olor agradable que el ritu hebreu simbolitza amb els perfums. Crist està representat en aquests perfums però també en el paper de l'oficiant que els ofereix.

Just davant del vel, i de cara a l'arca del testimoni i el seu propiciatori, hi ha l'altar de l'encens que confereix a l'oficiant, el gran sacerdot, el seu paper d'intercessor per les faltes comeses només pels seus elegits. Perquè Jesús no va prendre sobre si els pecats de tot el món, sinó només els dels seus elegits als quals donava senyals de la seva gratitud. A la terra, el gran sacerdot només té un valor profètic simbòlic, perquè el dret d'intercessió només pertany a Crist Salvador. La intercessió és el seu dret exclusiu i té un caràcter " *perpetu* " segons l'ordre de Melquisedec, com això s'aclareix més a Dan. 8:11-12: " *Es va aixecar al cap de l'exèrcit, va treure el sacrifici perpetu de ell, i va enderrocar el lloc del seu santuari. L'exèrcit va ser lliurat amb el sacrifici perpetu, a causa del pecat; la trompa va tirar a terra la veritat i va tenir èxit en les seves empreses* ”; i a Heb.7:23. Les paraules " *sacrifici* " ratllades no es citen al text hebreu original. En aquest vers, Déu denuncia les conseqüències del domini papal romà. La relació directa del cristià amb Jesús es desvia en benefici del líder papal; Déu perd els seus servents que perden les seves ànimes. En la seva perfecció divina, només Déu en Crist pot legitimar la seva intercessió, perquè ofereix, com a rescat per a aquells pels quals intercedeix, el seu sacrifici compassiu voluntari que porta una olor agradable per al Déu jutge Amor i Justícia a qui representa alhora. temps. La seva intercessió no és automàtica, l'exerceix o no, segons que el suplicant s'ho mereixi o no. La intercessió de Jesucrist ve motivada per la seva compassió per les debilitats carnals naturals dels seus elegits, però ningú el pot enganyar, jutja i lluita amb justícia i rectitud i reconeix els seus veritables adoradors i esclaus; quins són els seus veritables deixebles. En el ritual, els perfums simbolitzen l'olor agradable de Jesús que, per tant, pot oferir les oracions dels seus fidels sants amb el seu perfum personal agradable a Déu. El principi és semblant a condimentar un plat que s'ha de menjar. Imatge profètica del Crist victoriós, el Summe Sacerdot terrenal queda obsolet i ha de desaparèixer juntament amb el temple en el qual practica els seus ritus religiosos. El principi d'intercessió roman després d'això, perquè les oracions adreçades a Déu pels sants es presenten en nom i pels mèrits de Jesucrist, intercessor celestial i Déu en plenitud alhora.

La taula dels pa de presentació

Al temple, es col·loca a la dreta, al costat nord. El pa de la proposició representa l'aliment espiritual que constitueix la vida de Jesucrist, el veritable

mannà celestial donat als elegits. Hi ha dotze pans com hi ha dotze tribus en l'aliança divina i humana realitzada en Jesucrist plenament Déu (= 7) i plenament Home (= 5); sent el número dotze el número d'aquesta aliança entre Déu i l'home, Jesucrist és l'aplicació i el model perfecte. És sobre ell que Déu construeix les seves aliances sobre els 12 patriarques, els 12 apòstols de Jesús, les 12 tribus segellades a Rev.7. En la lectura de la seva orientació al nord del "temple", aquesta taula es troba al costat de la nova aliança i al costat del gran Querubí situat a l'esquerra al santuari.

La plaça

L'altar dels sacrificis

A Apocalipsi 11:2, l'Esperit atribueix un destí particular al " pati " del santuari: " *Però el pati exterior del temple, deixeu-lo en fora, i no el mesureu; perquè ha estat donat a les nacions, i trepitjaran la ciutat santa a peu durant quaranta-dos mesos* ". El " cort " designa el pati exterior situat abans de l'entrada al lloc sagrat o temple cobert. Hi trobem elements de ritual religiós que afecten l'aspecte físic dels éssers. En primer lloc, hi ha l'altar dels sacrificis on es cremen els animals sacrificats. Des de la vinguda de Jesucrist, que va venir a realitzar el sacrifici perfecte, aquest ritual es va quedar obsolet i va acabar d'acord amb la profecia de Dan. 9:27: " *Farà un pacte fort amb molts durant una setmana i durant la meitat de la setmana. **farà cessar el sacrifici i l'ofrena**; el devastador cometrà les coses més abominables, fins que la ruïna i el que s'ha resolt cau sobre el devastador* ". A Heb.10:6 al 9, la cosa es confirma: " **No heu acceptat holocaustos ni sacrificis pel pecat** . Aleshores vaig dir: *Heus aquí, vinc (al rotlle del llibre parla de mi) a fer la vostra voluntat, oh Déu. Després d'haver dit primer: **Sacrificis i ofrenes que no vau voler ni acceptar, ni holocaustos ni sacrificis pel pecat** (que s'ofereixen segons la llei), va dir llavors: Heus aquí, vinc a fer la vostra voluntat. Aboleix així el primer per establir el segon. És en virtut d'aquesta voluntat que som santificats, mitjançant l'ofrena del cos de Jesucrist, d'una vegada per sempre* ". Sembla que Pau, el presumpte autor d'aquesta epístola adreçada als «hebreus», la va escriure sota el dictat de Jesucrist; que justifica la seva immensa llum i la seva precisió incomparable. De fet, només Jesucrist en persona podia dir-li: " (*En el rotlle del llibre parla de mi*) ". Però el vers 8 del text del salm 40 diu: " *amb el rotlle del llibre escrit per a mi* ". Aquesta modificació es pot justificar, doncs, per aquesta acció personal de Crist amb Pau, que va romandre aïllat durant tres anys a Aràbia, preparat i instruït directament per l'Esperit. I us recordo que això ja va ser el cas del rotlle escrit per Moisès que el va escriure sota el dictat de Déu.

El mar, dipòsit d'ablucions

El segon element de la plaça és el dipòsit d'ablució, una prefiguració del ritual del bateig. Déu li dona la paraula "mar" pel seu nom. En l'experiència humana, el mar és sinònim de "mort". Va engolir els antediluvians amb la seva riuada i va ofegar tota la cavalleria del faraó que perseguia Moisès i el seu poble hebreu. En el baptisme, necessàriament en immersió total, se suposa que el vell pecador ha de morir per sortir de l'aigua com una nova criatura redimida i

regenerada per Jesucrist que li imputa la seva perfecta justícia. Però aquest és només un principi teòric l'aplicació del qual dependrà de la naturalesa del candidat que es presenti. Ve, com Jesús, al baptisme, a fer la voluntat de Déu? La resposta és individual i Jesús imputa o no la seva justícia segons els casos. El que és segur és que qui vulgui fer la seva voluntat respectarà amb alegria i gratitud la santa llei divina, la transgressió de la qual constitueix pecat. Si ha de morir a l'aigua del baptisme, no es tracta de que torni a néixer al servei de Crist, excepte accidentalment per la debilitat carnal de l'ésser humà.

Així, netejat dels seus pecats i vestint-se de la justícia imputada de Jesucrist, com el sacerdot de l'antiga aliança, l'elegit cristiana pot entrar al lloc sant o temple per servir Déu en Jesucrist. El camí de la veritable religió divina es revela així per aquesta construcció pictòrica perquè només són símbols, la realitat apareixerà en les obres que els elegits justificats portaran davant els homes, els àngels i el Déu creador.

El pla de Déu profetitzat en imatges

En el seu pla, Déu va eliminar el pecat dels elegits mitjançant la sang de Jesucrist portada al propiciatori del santuari o lloc santíssim. Amb permís per a excavacions excepcionals al lloc del Gòlgota a Jerusalem fins al 1982, l'arqueòleg infermer adventista Ron Wyatt va revelar que la sang de Jesús va fluir pel costat esquerre del propiciatori situat en una cova subterrània a sis metres per sota de la creu. de la crucifixió de Crist; allò que va tenir lloc als peus del Gòlgota. En el ritu sacerdotal, el sacerdot col·locat al lloc sant s'enfronta al propiciatori i a les coses celestials instal·lades al lloc santíssim, el santuari. Per tant, allò que està a l'esquerra de l'home és a la dreta de Déu. Així mateix, l'escriptura de l'hebreu es fa de dreta a esquerra de l'home, prenent la direcció Nord-Sud, per tant, d'esquerra a dreta de Déu. Així, el pla de les dues aliances està escrit en la lectura d'aquest lloc santíssim, de la dreta de l'home a la seva esquerra; o el contrari per a Déu. Els jueus de l'antiga aliança van servir Déu sota la imatge simbòlica del querubí situat al santuari a la seva dreta. Durant la seva aliança, la sang de la cabra matada el "dia de l'expiació" va ser esquitxada al davant i al propiciatori. L'aspersió la va fer set vegades amb el dit pel gran sacerdot cap a Orient. És cert que l'antiga aliança era la fase oriental del seu projecte salvador. Els pecadors a ser perdonats eren ells mateixos a Orient, a Jerusalem. El dia que Jesús va vessar la seva sang, va caure sobre aquest mateix propiciatori, i la nova aliança establerta sobre la seva sang i la seva justícia va començar sota el signe del segon querubí situat a l'esquerra, costat sud. Així, vist per Déu, aquesta progressió es va fer de la seva esquerra a **la seva "dreta"**, el costat de la seva benedicció, tal com està escrit en Salms 110:1: "*De David. Salm. La paraula del Senyor al meu Senyor: Seieu a **la meva dreta**, fins que faci dels vostres enemics els vostres peus* . I confirmant Heb.7:17, els versos 4 a 7 especifiquen: "*Jahveh ha jurat i no es penedirà: ets sacerdot per sempre, a la manera de Melquisedec. El Senyor, a la teva dreta, trenca els reis el dia de la seva ira. Fa justícia entre les nacions: tot és ple de cadàvers; trenca caps per tot el país. Beu de la riera mentre camina: per això aixeca el cap* . Així, el mansu però just Jesucrist fa que els burladors i els rebels paguin el preu pel seu

menyspreu pel testimoni sublim del seu amor compassiu pels seus elegits redimits.

De manera que quan entren a la cort o al temple, els hebreus donen l'esquena al "sol naixent" adorat al llarg del temps pels pagans en diversos llocs de la terra, Déu va voler que el santuari es construís, al llarg del seu llarg, a l'Orient-Eix oest. En la seva amplada, el mur dret del lloc santíssim es trobava, doncs, al "Nord" i el mur esquerre al costat "sud".

En Mt.23:37, Jesús es va donar la imatge d'una " *gallina que protegeix els seus pollets sota les seves ales* ": " *Jerusalem, Jerusalem, que mata els profetes i apedreu els que són enviats a tu, quantes vegades he volgut reuneix els teus fills, com una gallina reuneix els seus pollets sota les seves ales, i no ho vas voler!* ". Això és el que ensenyen les ales esteses dels dos querubins, per a cadascuna de les dues aliances successives. Segons Ex. 19:4, Déu es compara amb una " *àguila* ": " *Has vist el que vaig fer a Egipte, i com et vaig portar sobre ales d'àguila i et vaig portar a mi* ". A Apocalipsis 12:14, especifica " *àguila gran* ": " *I les dues ales de la gran àguila van ser donades a la dona perquè volés al desert, al seu lloc, on es nodreix durant un temps, un temps, i mig temps, lluny de la cara de la serp* ". Aquestes imatges il·lustren la mateixa realitat: Déu protegeix els que estima perquè l'estimen, en les dues aliances successives, abans i després de Jesucrist.

Finalment, simbòlicament, el temple hebreu representava el cos de Crist, el dels elegits i col·lectivament, la Núvia de Crist, els seus elegits, l'assemblea dels elegits. Per tots aquests motius, Déu ha establert unes normes dietètiques sanitàries perquè aquestes diverses formes del temple siguin santificades i respectades; 1Cor.6:19: " *No saps que el teu cos és un temple de l'Esperit Sant que hi ha en tu, que tens de Déu, i que no ets teu?* »

Or, res més que or

També cal destacar la importància d'aquest criteri: tots els mobles i estris, els querubins i els mateixos murs interiors són d'or o recoberts d'or batut. La característica de l'or és el seu caràcter inalterable; aquest és l'únic valor que Déu li dóna. No és estrany que va fer de l'or el símbol de la fe perfecta, el model únic i perfecte de la qual va ser Jesucrist. L'interior del temple i la imatge del santuari l'aspecte interior de l'esperit de Jesucrist habitat per la santificació, la puresa de l'Esperit Sant de Déu; el seu caràcter era inalterable i aquesta va ser la causa de la seva victòria sobre el pecat i la mort. L'exemple donat per Jesús és presentat per Déu com el model a imitar per a tots els seus elegits; aquest és el seu requisit, l'única condició per fer-se individual i col·lectivament compatible amb la vida celestial eterna, el sou i la recompensa dels vencedors. Els valors que eren seus han de ser nostres, hem d'assemblar-nos a ell com a clons, com està escrit a 1 Joan 2:6: " *Qui diu que roman en ell, també ha de caminar com va caminar, fins i tot* ". El significat de l'or ens és donat a 1 Pere 1:7: " *perquè la prova de la vostra fe, que és més preuada que l'or que es perd (que, però, és provat pel foc), pugui resultar en lloança, glòria i honor, quan apareix Jesucrist* . Déu prova la fe dels seus elegits. Tot i que inalterable, l'or pot contenir restes de materials impurs, i per eliminar-lo s'ha d'escalfar i fondre. L'escòria o les impureses pugen a la seva superfície i es poden eliminar. És la imatge de l'experiència de la vida terrenal dels deixebles redimits durant la qual Crist desbarrela el mal i els purifica,

sotmetent-los a diverses proves. I és només sota la condició de la seva victòria en la prova que al final de la seva vida, el seu destí etern és decidit pel gran Jutge Jesucrist. Aquesta victòria només es pot obtenir amb el seu suport i ajuda, com va declarar en Joan 15:5-6 i 10 a 14: “ *Jo sóc la vinya, vosaltres sou els sarments. Qui roman en mi i en qui joestic dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no roman en mi, és llençat com una branca i es marceix; després apleguem les branques, les tirem al foc i cremem* ”. Cal obeir els manaments divins: “ *Si guardeu els meus manaments, romandreu en el meu amor, tal com jo he guardat els manaments del meu Pare, i romandreu en el seu amor.* ”. Morir pels amics esdevé la culminació perfecta de la norma de l'amor sublimat: “ *Aquest és el meu manament: estimar-se els uns als altres, com jo us he estimat*”. No hi ha amor més gran que donar la vida pels amics ”. Però aquest reconeixement per part de Jesús és condicional: « *Vostè sou els meus amics, si feu el que jo us manco* ».

Per la seva banda, el canelobre amb set llums era d'or massís. Aleshores només podia simbolitzar la perfecció de Jesucrist. L'or trobat posteriorment a les esglésies del catolicisme romà reflecteix l'afirmació de la seva falsa fe. Per això, en canvi, els temples protestants van ser despullats de tots els ornaments, humils i austers. En el simbolisme del santuari i del temple, la presència de l'or demostra que el santuari només pot representar el diví Jesucrist. Però per extensió, està escrit que ell és el cap, el cap de l'Església que és el seu cos a Ef. 5:23-24: “ *perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'Església, que és el seu cos, i del qual és el Salvador. Ara bé, així com l'Església està subjecta a Crist, així també les dones han d'estar subjectes als seus marits en tot.* » Però aleshores l'Esperit especifica: « *Marits, estimeu les vostres dones, com Crist va estimar l'Església i es va lliurar per ella, per santificar-la amb la paraula, després d'haver-la purificat amb el baptisme d'aigua, per fer aquesta Església. aparegui davant seu gloriós, sense taques ni arrugues ni res semblant, però sant i irrepreensible.* ”. Heus aquí, doncs, clarament expressat, en què consisteix la veritable religió cristiana. El seu estàndard no és només teòric perquè és una pràctica implementada en tota la seva realitat. Es requereix un acord amb l'estàndard de la seva “ paraula ” revelada; que implica guardar els manaments i les ordenances de Déu i conèixer els misteris revelats en les seves profecies bíbliques. Aquest criteri, “ *irrepreensible o irreprochable* ” dels elegits, és recordat i confirmat en Apocalipsis 14:5 on s'atribueix als sants “adventistes” del veritable retorn final de Crist. Estan designats pel símbol dels “ 144.000 ” segellats amb el “ segell de Déu ” a Rev.7. La seva experiència és la del conjunt santificació . Aquest estudi mostra que el tabernacle, el santuari, el temple i tots els seus símbols van profetitzar el gran projecte salvador de Déu. Van trobar el seu propòsit i la seva realització en la manifestació del ministeri terrenal de Jesucrist revelat als éssers humans. Així, la relació que l'escollit manté amb ell és de caràcter i caràcter profètic; l'ignorant es confia al Déu creador que ho sap tot; qui construeix el seu futur i li revela.

L'estudi del temple construït pel rei Salomó ens acaba de demostrar que no hem de confondre la part “temple” accessible als homes amb el “santuari” reservat exclusivament al Déu celestial. Com a resultat d'això, la paraula “santuari”

utilitzada en lloc de la paraula "santedat" a Dan. 8:14 aquesta vegada perd tota legitimitat, perquè es tracta d'un lloc celestial on no és necessària cap purificació el 1843. I al contrari, la paraula "santedat" es refereix als sants que han de trencar amb la pràctica del pecat a la terra per ser santificats o seleccionats per Déu per a l'elecció.

A la mort de Jesucrist, el vel que separava el "temple" del "santuari" va ser trencat per Déu, però només les oracions dels sants tindrien accés espiritual al santuari celestial on Jesús intercediria per ells. La part del temple havia de continuar el seu paper com a casa de reunió dels elegits a la terra. Va ser el mateix el 1843, el principi es va renovar. El "temple" dels sants roman a la terra i al "santuari", només celestial, la intercessió de Crist es reprèn oficialment a favor només dels elegits adventistes seleccionats. Per tant, ja no hi ha un "santuari" a la terra en la nova aliança on el seu símbol desapareix. Tot el que queda és el "temple" espiritual dels elegits redimits.

L'única contaminació que requeria neteja eren els pecats dels homes a la terra, perquè cap dels seus pecats va venir a contaminar el cel. Només la presència del dimoni i els seus dimonis rebels podien fer-ho, per això, victoriosos, en Miquel, Jesucrist els va expulsar del cel i els va llançar a la terra del pecat on havien de romandre fins a la seva mort.

Hi ha una cosa més per entendre després de parlar del simbolisme de la santedat. Per sants que siguin aquests símbols, només són coses materials. La veritable santedat està en els vius, per això Jesucrist va ser més que el temple que només existia per a acollir la llei de Déu, la imatge del seu caràcter i la seva justícia ofesa pel pecador terrenal. És només per servir com a suport per a l'ensenyament dels seus elegits que Déu va fer que aquestes coses aconseguissin Moisès i els seus treballadors. És per evitar comportaments idòlatres que Déu va autoritzar un home, el seu servent, Ron Wyatt, a trobar i tocar l'arca del seu testimoni el 1982. Perquè el "*testimoni de Jesús*" que "*és l'esperit de profecia*" és molt superior. per a ell i més útil ja que va venir en persona a revelar-li el sentit del projecte salvador preparat per als seus escollits a la terra. A Ron Wyatt se li va permetre filmar els Deu Manaments trets de l'arca pels àngels, però es va negar a mantenir la pel·lícula. Aquests fets demostren que Déu sabia per endavant la seva negativa, però aquesta elecció ens protegeix de la idolatria que tal gravació podria haver produït en alguns dels seus elegits més vulnerables. Aquesta realitat se'ns ha revelat, perquè la guardem en els pensaments del nostre cor com un dolç privilegi donat pel nostre Déu d'Amor.

Les separacions del Gènesi

Si bé l'estudi d'aquesta obra ens ha revelat els secrets amagats en les profecies de Daniel i Apocalipsi, ara us he d'ajudar a descobrir les profecies que es van revelar al llibre del Gènesi, paraula que significa "inici".

Atenció!!! El testimoni que anotarem en aquest estudi del llibre del Gènesi va sortir directament de la boca de Déu que el va dictar al seu servent Moisès. No creure en aquesta història constitueix la més gran indignació que es pot fer directament a Déu, una indignació que tanca definitivament la porta al cel perquè revela l'absència total de "*fe, sense la qual és impossible ser agradable a Déu*", segons afirma. Hebreus 11:6.

En el pròleg del seu Apocalipsi, Jesús va insistir amb força en aquesta expressió: « *Jo sóc l'alfa i l'omega, el principi i el final* », que torna a citar al final de la seva Revelació a Apoc.22:13. Ja hem observat el caràcter profètic del llibre del Gènesi, especialment pel que fa a la setmana de set dies que profetitza set mil anys. Aquí, m'apropro a aquest llibre del Gènesi des de l'aspecte del tema de la "**separació**" que el caracteritza especialment com veurem.

Gènesi 1

El 1r dia

Gènesi 1:1: "*Al principi Déu va crear els cels i la terra*"

indica la paraula « *inici* », la « *terra* » va ser, efectivament, creada per Déu com a centre i base d'una nova dimensió, paral·lela a les formes de vida celestial que la precedien. Per utilitzar la imatge d'un pintor, per a ell es tracta de crear i implementar la creació d'un nou quadre. Però notem ja que, des del seu origen, "*el cel i la terra*" estan **separats**. Els "*cels*" designen el cosmos interestel·lar buit, fosc i infinit; i la "*terra*" apareix llavors en forma de bola coberta d'aigua. La "*terra*" no va tenir cap preexistència a la setmana de la creació, ja que es crea al començament o "*inici*" de la creació d'aquesta dimensió terrenal específica. Neix del no-res i pren forma per ordre de Déu per complir un paper que es va fer necessari per la llibertat que està a l'origen del pecat comès al cel per la seva primera criatura; aquell a qui Isaïes 14:12 designa amb els noms "*estrella del matí*" i "*fill de l'alba*" s'ha convertit en Satanàs des del seu desafiament a l'autoritat de Déu. Des de llavors, ha estat el líder del camp rebel celeste existent i del futur campament terrenal.

Gènesi 1:2: "*La terra era informe i buida; hi havia foscor a la façana de l'abisme, i l'Esperit de Déu es movia sobre les aigües*".

Quan un pintor comença aplicant la capa de fons al llenç, Déu presenta la situació que impera en la vida celestial ja creada i la vida terrenal que crearà. Així, designa amb la paraula "*foscor*" tot allò que no està en la seva aprovació que anomenarà "*llum*" en oposició absoluta. Fixem-nos en el vincle que aquest vers estableix entre la paraula "*foscor*", sempre en plural ja que els seus aspectes són múltiples, i la paraula "*abisme*" que designa la terra sense forma de vida. Déu va

utilitzar aquest símbol per designar els seus enemics: els revolucionaris i lliures pensadors "impies" a Apocalipsis 11:7 i els rebels del catolicisme papal a Apocalipsis 17:8. Però els protestants rebels es van unir a ells el 1843, passant al seu torn sota el domini de Satanàs, l' "àngel de l'abisme " d'Apocalipsis 9:11; als quals es va unir l'adventisme infidel el 1995.

En la imatge que ofereix aquest vers, veiem que la " *fosc* " **separa** " *l'esperit de Déu* " de " *les aigües* " que profetitzaran en símbol, en Daniel i Apocalipsi, masses de " *pobles, nacions i llengües* " sota els símbols " *mar* " a Dan.7:2-3 i Apoc.13:1, i sota el de " *rius* " a Apoc.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. La **separació** aviat s'atribuirà al " *pecat* " original que cometen Eva i Adam. Com a la imatge donada, Déu es cohesionava amb el món de les tenebres unit als àngels rebels que segueixen Satanàs en la seva elecció per desafiar l'autoritat de Déu.

Gènesi 1:3: " *Déu va dir: Que hi hagi llum! I la llum era*

Déu estableix el seu estàndard de " *bé* " segons el seu judici propi i sobirà. Aquesta opció del " *bé* " està lligada a la paraula " *llum* " pel seu aspecte gloriós, visible per a tots i per tots, perquè el bé no genera " *vergonya* " que condueixi l'home a amagar-se per fer les seves obres. Aquesta "vergonya" la sentirà Adam després del pecat segons Gen.3, en comparació amb Gen.2:25.

Gen.1:4: " *Déu va veure que la llum era bona; i Déu va separar la llum de les tenebres* ".

Aquest és **el primer judici** expressat per Déu. Revela la seva elecció del **bé** evocat per la paraula « *llum* » i la seva condemna del **mal** designat per la paraula « *fosc* ».

Déu ens revela el propòsit de la seva creació terrenal i, per tant, el resultat final que aconseguirà el seu projecte: la **separació definitiva** dels qui estimen la seva " *llum* " dels qui prefereixen la " *fosc* ". " *Llum i fosc* " són les dues opcions possibles pel principi de llibertat que Déu volia donar a totes les seves criatures celestes i terrestres. Aquests dos camps enfrontats tenen finalment dos líders; Jesucrist per la " *llum* " i Satanàs per la " *fosc* ". I aquests dos camps oposats, com els dos pols de la terra, també tindran dos extrems absoluts diferents; els elegits viuran per sempre a la llum de Déu segons Apoc.21:23; i destruïts pel retorn de Crist, els rebels acabaran com a " *pols* " a la terra desolada que esdevé una vegada més l' " *abisme* " de Gènesi 1:2. Ressuscitats per al judici, seran definitivament aniquilats sent consumits al " *llac de foc* " de la " *segona mort* " segons Apoc.20:15.

Gènesi 1:5: " *Déu va anomenar la llum dia, i les tenebres va anomenar nit. Així que hi va haver vespre, i va haver-hi un matí: aquell va ser el primer dia* ".

Aquest " *primer dia* " de la Creació està dedicat a la separació definitiva dels dos camps formats per les opcions " *llum i fosc* " que s'enfrontaran a la terra fins a la victòria final de Jesucrist i la renovació de la creació terrestre. El " *primer dia* " queda així " *marcat* " per l'autorització que Déu dona als rebels per lluitar contra ell durant els "set mil" anys profetitzats per tota la setmana. És, doncs, ideal per convertir-se en el signe , o la " *marca* " de la falsa adoració divina trobada al llarg de sis mil·lennis entre els pobles pagans o jueus infidels, però especialment a l'època cristiana, des de l'adopció del "dia del Sol invicte" com a dia de repòs setmanal imposat per l'autoritat imperial de Constantí Ier ' 7 de març

de 321. És així com des d'aquesta data, l'actual diumenge « cristià » esdevé la « marca ». *de la bèstia* "seguint el suport religiós que li va donar la fe catòlica romana papal a partir del 538. Òbviament, l'"*alfa*" del Gènesi tenia molt a oferir als fidels servidors de Jesucrist de l'època "*omega*". I encara no s'ha acabat.

El 2ⁿ dia

Gènesi 1:6: " *Déu va dir: Que hi hagi una extensió entre les aigües, i que separi les aigües de les aigües* ".

De nou, es tracta d'una qüestió de **separació** : " *aigües d'aigües* ". L'acció profetitzada la **separació** de les criatures de Déu simbolitzada per les " *aigües* ". Aquest vers confirma la **separació natural** de la vida celestial de la vida terrenal i, en ambdues, la **separació** dels "fills de Déu" dels "fills del diable" tanmateix cridats a conviure fins al judici marcat, per la mort de Jesucrist per els rebels àngels malvats, i fins al retorn en glòria de Jesucrist per als terrícoles. Aquesta **separació** justificarà el fet que l'home serà creat una mica inferior als àngels celestials ja que la dimensió celestial li serà inaccessible. La història de la terra serà la d'una llarga classificació fins al seu final. El pecat va establir el desordre i Déu organitza aquest desordre mitjançant la classificació selectiva.

Gènesi 1:7: " *I Déu va fer l'expansió, i va separar les aigües que hi ha sota l'expansió de les aigües que hi ha sobre l'expansió. I així va ser .* "

La imatge donada **separa** la vida terrenal profetitzada per les " *aigües que hi ha sota* " de la vida celestial que està " *damunt l'extensió* ".

Gènesi 1:8: " *Déu va cridar l'extensió cel. Així que hi va haver vespre, i va haver-hi matí: aquest era el segon dia* ".

Aquest cel designa la capa atmosfèrica que, formada pels dos gasos (hidrogen i oxigen) que formen l'aigua, envolta tota la superfície terrestre i que no és naturalment accessible per l'home. Déu ho relaciona amb la presència d'una vida celestial invisible, que és el cas, ja que el mateix diable rebrà el nom de " *príncep del poder de l'aire* " a Ef. 2:2: "... *en el qual vas caminar una vegada, segons el camí d'aquest món, segons el príncep del poder de l'aire, de l'esperit que ara actua en els fills de la rebel·lió* "; actitud que ja tenia en el món celeste.

El 3^r dia

Gènesi 1:9: " *Déu va dir: Que les aigües que hi ha sota el cel s'ajuntin en un sol lloc, i que aparegui la terra seca. I així va ser .* "

Fins a aquest moment, " *les aigües* " cobrien tota la terra però encara no contenien cap forma de vida animal marina que es crearà el 5è ^{dia}. Aquesta precisió donarà tota la seva autenticitat a l'acció del diluvi de Gènesi 6 que podrà estendre la forma de vida marina animal a la terra submergida; que després justificarà trobar-hi fòssils i petxines marins.

Gènesi 1:10: " *Déu va anomenar la terra seca terra, i la massa d'aigües va anomenar mars. Déu va veure que era bo* ".

Aquesta nova **separació** és jutjada " *bona* " per Déu perquè més enllà dels oceans i dels continents, atorga a aquests dos termes " *mar i terra* " el paper de

dos símbols que designaran respectivament l'Església catòlica cristiana i l'Església catòlica cristiana protestant al primer sota el nom d'Església Reformada. La seva **separació** realitzada entre 1170 i 1843 és, doncs, jutjada per Déu com a « bona ». I el seu ànim per als seus fidels servidors en el moment de la Reforma es va revelar en Apocalipsis 2:18 al 29. En aquests versos, trobem aquesta important aclariment dels versos 24 i 25 que testimonien una situació provisional excepcional: “ *A tu, a tots els altres de Tiàtira, que no reben aquesta doctrina, i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com els diuen, us dic: **no us imposaré cap altra càrrega** ; **només** aferra't al que tens fins que jo vingui* . Un cop més, a través d'aquest reagrupament, Déu posa ordre al desordre creat pels esperits angèlics i humans rebels. Fixem-nos en aquest altre ensenyament, la “ terra ” donarà nom a tot el planeta perquè la “ *seca* ” està preparada per ser l'entorn natural per a la vida de l'home per a qui aquesta creació està feta per Déu. Sent la superfície marina quatre vegades més gran que la superfície de la terra seca, el planeta podria haver pres el nom de “ *mar* ” més ben meregut però no justificat en el projecte diví. En aquestes agrupacions es troben les paraules d'aquesta dita: “els ocells s'agrupen i els ocells de ploma s'ajunten”. Així, entre 1170 i 1843, els protestants fidels i pacífics van ser salvats per la justícia de Crist que se'ls va imputar excepcionalment sense obediència al descans sabàtic del veritable setè dia: el dissabte. I és l'exigència d'aquest descans el que fa de la “ terra ” el símbol d'una falsa fe cristiana des de 1843, segons Dan.8:14. La prova d'aquest judici diví apareix a Apocalipsis 10:5 ja que Jesús posa “ *els seus peus* ” sobre el “ *mar i la terra* ” per aixafar-los amb la seva ira.

Gènesi 1:11: “ *Llavors Déu va dir: Que la terra produeixi vegetació, herba que doni llavor i arbres fruiters que donin fruit segons la seva espècie, que tinguin la seva llavor a la terra. I així va ser .* »

Es confirma la prioritat donada per Déu al secà: en primer lloc, rep el poder de “ **produir** ” “ *verd, herba amb llavor, arbres fruiters que donen fruit segons la seva espècie* ”; totes les coses produïdes primer per a les necessitats de l'home, i en segon lloc per als animals terrestres i celestials que l'envoltaran. Aquestes produccions de la terra seran utilitzades per Déu com a imatges simbòliques per revelar les seves lliçons als seus servents. L'home, com l'“*arbre*”, donarà fruits, bons o dolents.

Gènesi 1:12: “ *La terra va produir vegetació, herba que donava llavor segons la seva espècie, i arbres que donaven fruit i tenien la seva llavor segons la seva espècie. Déu va veure que era bo.* »

En aquest 3r^{dia}, cap falta contamina l'obra creada per Déu, la natura és perfecta, es considera “ *bona* ”. En perfecta puresa atmosfèrica i terrestre, la terra multiplica les seves produccions. Els fruits estan destinats als éssers que viuran a la terra: homes i animals que al seu torn donaran fruit segons la seva personalitat.

Gènesi 1:13: “ *Així es va fer un vespre i un matí: era el tercer dia* ”.

El 4^t dia

Gènesi 1:14: " Déu va dir: *Que hi hagi llums al firmament del cel, per separar el dia de la nit; que siguin senyals per marcar els temps, els dies i els anys* ”.

una nova **separació** : “ *dia de nit* ”. Fins aquest quart dia, un cos celeste no obtenia la llum del dia. La separació del dia i de la nit ja existia en una forma virtual creada per Déu. Perquè la seva creació sigui independent de la seva presència, Déu crearà el quart dia estrelles celestes que permetran als homes establir calendaris basats en la posició d'aquestes estrelles en el cosmos interestel·lar. Així apareixeran els signes del Zodíac, l'astrologia abans del seu temps però sense l'endevinació actual que s'hi adjunta, és a dir, l'astronomia.

Gènesi 1:15: " *I que siguin llums a l'expansió del cel, per il·luminar la terra. I així va ser.* ”

La " *terra* " ha d'estar il·luminada tant pel " *dia* " com per la " *nit* ", però la " *llum* " del " *dia* " ha de superar la de la " *nit* " perquè és la imatge simbòlica del Déu de la veritat, creador de tot. que viu. I la successió en l'ordre " *dia nocturna* " profetitza la seva victòria final contra tots els seus enemics que també són els dels seus estimats i beneïts elegits. Aquest paper que consisteix a “ *il·luminar la terra* ” donarà a aquestes estrelles un significat simbòlic d'acció religiosa ensenyant veritats o mentides presentades en nom del Déu creador.

Gènesi 1:16: " *Déu va fer les dues grans llums, la llum més gran per dominar el dia, i la llum menor per dominar la nit; també va fer les estrelles* ”.

Tingueu en compte aquest detall amb cura: evocant “ *el sol* ” i “ *la lluna* ”, “ *les dues grans lluminàries* ”, Déu designa el sol amb l'expressió “ *el més gran* ” mentre els eclipsis ho demostren, ens apareixen els dos discos solars i lunars. sota la mateixa mida, l'un cobrint l'altre recíprocament. Però Déu que la va crear sap abans que l'home que la seva petita aparença es deu a la seva distància de la terra, ja que el sol és 400 vegades més gran però 400 vegades més lluny que la lluna. Amb aquesta precisió confirma i afirma el seu títol suprem de Déu creador. A més, a nivell espiritual, revela la seva incomparable «grandesa» en comparació amb la petitesa de la lluna , símbol de la nit i la foscor. L'aplicació d'aquests rols simbòlics afectarà a Jesucrist anomenat " *llum* " en Joan 1:9: " *Aquesta llum era la llum veritable, que, venint al món, il·lumina a tots els homes* ". Observem que l'antiga aliança del poble jueu carnal construïda sobre un calendari lunar es va situar sota el signe d'una època "fosca"; això fins a la primera i segona vinguda de Crist. De la mateixa manera que la celebració de les "festes de les llunes noves", un temps en què la lluna que desapareixerà es fa invisible, va profetitzar l'arribada de l'era solar de Crist, que Mal.4:2 compara amb un " *sol de justícia* ": " *Però per a vosaltres, qui temeu el meu nom, sortirà el sol de la justícia , i la curació hi haurà sota les seves ales; sortiràs, i saltaràs com vedells d'una quadra ...*”. Després de l'antiga aliança jueva, " *la lluna* " es va convertir en el símbol de la falsa fe cristiana, successivament catòlica des del 321 i 538, després protestant des del 1843, i... adventista institucional des del 1994.

El vers també esmenta " *les estrelles* ". La seva llum és feble però són tan nombroses que, tanmateix, il·lumina el cel de les nits terrestres. " *L'estrella* " esdevé així el símbol dels missatgers religiosos que romanen dempeus o que cauen com el signe del " *6è segell* " d'Apocalipsis 6:13 en què la caiguda dels

estels va arribar a profetitzar el 13 de novembre de 1833 als elegits. ' la caiguda massiva del protestantisme l'any 1843. Aquesta caiguda va afectar al mateix temps als missatgers de Crist, destinataris del missatge de " Sardes " als quals Jesús va declarar: " *Es considera que sou vius i vosaltres Estic mort* ". Aquesta caiguda es recorda a Apocalipsis 9:1: " *El cinquè àngel va tocar la trompeta. I vaig veure una estrella que havia caigut del cel a la terra . Se li va donar la clau del pou de l'abisme* ". Abans de la caiguda dels protestants, Ap 8,10 i 11 evoca el del catolicisme definitivament condemnat per Déu: " *El tercer àngel va tocar la trompeta. I va caure del cel una gran estrella ardent com una torxa ; i va caure sobre un terç dels rius i sobre les fonts de les aigües.* » El vers 11 li dona el nom de " Ajenjo " : " *El nom d'aquesta estrella és Ajenjo ; i la tercera part de les aigües es va convertir en ajenjo , i molts homes van morir a la vora de les aigües, perquè s'havien tornat amargs* ". La cosa es confirma a Apocalipsis 12:4: « *La seva cua va arrossegar un terç de les estrelles del cel i les va llançar a la terra. El drac es va posar davant la dona que estava a punt de donar a llum, per devorar el seu fill quan havia parit* . Els missatgers religiosos seran llavors víctimes de les execucions dels revolucionaris francesos en Apocalipsis 8:12: " *El quart àngel va tocar la trompeta. I un terç del sol va ser colpejat, un terç de la lluna i un terç de les estrelles, de manera que un terç es va enfosquir , i el dia va perdre un terç de la seva llum, i la nit també* . Els objectius dels revolucionaris lliurepensadors hostils a totes les formes de religió són també, sempre parcialment (*el tercer*), " *el sol* " i la " *lluna* " .

A Gènesi 15:5, les " estrelles " simbolitzen la " llavor " promesa a Abraham: " *I quan el va fer sortir, va dir: Mira cap al cel i compta les estrelles, si pots comptar-les. I ell li va dir: Aquesta serà la teva descendència* . Atenció! El missatge indica una quantitat nombrosa però no diu res sobre la qualitat de la fe d'aquesta multitud en la qual Déu trobarà " *molts anomenats però pocs escollits* " segons Mt.22:14. Les " estrelles " simbolitzen de nou els elegits a Dan.12 :3: " *Els intel·ligents brillaran com l'esplendor del cel, i els qui ensenyen la justícia a molts brillaran com les estrelles per sempre i per sempre* " .

Gènesi 1:17: " *Déu els va posar a l'extensió del cel per il·luminar la terra* " .

Veiem aquí per una raó espiritual la insistència de Déu en aquest paper dels astres: " *il·luminar la terra* " .

Gènesi 1:18: " *per governar el dia i la nit, i separar la llum de les tenebres. Déu va veure que era bo* " .

Aquí Déu confirma el paper simbòlic espiritual d'aquests astres enllaçant " *dia i llum* " d'una banda, i " *nit i foscor* " de l'altra.

Gènesi 1:19: " *Així es va fer un vespre i un matí: era el quart dia* " .

La terra ara es pot beneficiar de la llum i la calor solar per garantir la seva fertilitat i la producció d'aliments vegetals. Però el paper del sol només esdevindrà important després del pecat que cometran Eva i Adam. La vida fins a aquest moment tràgic descansa en el poder miraculós del poder creador de Déu. La vida terrenal està organitzada per Déu per a aquest temps en què el pecat colpejarà la terra amb tota la seva maledicció.

El 5è dia

Gènesi 1:20: " *Déu va dir: Que les aigües produeixin éssers vius en abundància, i que els ocells volin sobre la terra fins a l'extensió del cel* ".

En aquest 5è ^{dia}, Déu dóna a les " aigües " el poder de " *produir en abundància animals vius* " tan nombrosos i tan variats que la ciència moderna té dificultats per enumerar-los tots. Al fons de l'abisme en la foscor total, descobrim una forma de vida desconeguda de petits animals fluorescents que parpellegen, parpellegen i canvien la intensitat de la llum i fins i tot el color. Així mateix, l'extensió del cel rebrà l'animació del vol dels " ocells ". Aquí apareix el símbol de les " ales " que permeten que els animals carnals alats es moguin per l'aire. El símbol s'adjuntarà als esperits celestes que no el necessiten perquè no estan subjectes a les lleis físiques terrestres i celestes. I en les espècies alades de la terra, Déu s'atribuirà la imatge de l'« àguila » que s'eleva en altitud entre totes les espècies d'ocells i animals voladors. " *L'àguila* " també esdevé el símbol de l'imperi, del rei Nabucodonosor a Dan.7:4 i el de Napoleó 1r ^a Apoc.8:13: " *Vaig mirar, i vaig sentir una àguila volant al mig del cel, dient amb veu forta: Ai, ai, ai dels qui habiten a la terra, a causa dels altres sons de les trompetes dels tres àngels que estan a punt de sonar! L'aparició d'aquest règim imperial va profetitzar les tres grans " desgràcies " que afectaran els habitants dels països occidentals sota el símbol de les tres últimes " trompetes " d'Apo. 9 i 11, de 1843, quan va entrar en vigor el decret de Dan.8:14.*

A part de l'" àguila ", els altres " ocells del cel " simbolitzaran els àngels celestials, els bons i els dolents.

Gènesi 1:21: " *Déu va crear grans peixos i tots els éssers vius que es mouen, que les aigües van produir en abundància segons la seva espècie; també va crear tots els ocells alats segons la seva espècie. Déu va veure que era bo* ".

Déu prepara la vida marina per a la condició de pecat, el moment en què el " *peix més gran* " farà del més petit el seu aliment, aquest és el destí programat i la utilitat de la seva abundància en cada espècie. Els " ocells alats " no s'escaparan d'aquest principi perquè també es mataran mútuament per menjar. Però abans del pecat, cap animal marí ni ocell fa mal a un altre, la vida els anima a tots i conviuen en perfecta harmonia. Per això Déu jutja la situació " bona ". Els " animals " i els " ocells " marins tindran un paper simbòlic després del pecat. Els combats mortals entre espècies donaran llavors al " mar " el sentit de "mort" que Déu li dóna en el ritual de les ablucions dels sacerdots hebreus. La tina utilitzada per a aquest efecte rebrà el nom de " mar " en record de la travessia del "mar vermell", ambdues coses prefigurant el baptisme cristià. Així, en donar-li el nom de " *bèstia que s'aixeca del mar* " a Apocalipsi 13:1, Déu identifica la religió catòlica romana i la monarquia que la sustenta amb una assemblea de "morts" que maten i devoren els seus veïns com els peixos. del " mar ". Així mateix les àguiles, els falcons i els falcons devoraran els coloms i els coloms, a causa del pecat d'Eva i Adam i de molts més dels seus descendents humans fins al retorn en glòria de Crist.

Gènesi 1:22: " *Déu els va beneir, dient: Fes fecunditat i multiplica't, i omple les aigües dels mars; i que els ocells es multipliquin a la terra* .

La benedicció de Déu es materialitza amb la multiplicació, en aquest context, la dels animals i les aus marines, però també aviat, la de l'ésser humà. L'Església de Crist també està cridada a multiplicar el nombre dels seus seguidors, però allà no n'hi ha prou amb la benedicció de Déu, perquè Déu crida, però no obliga ningú a respondre a la seva oferta de salvació.

Gènesi 1:23: " *Així es va fer un vespre i un matí: era el cinquè dia* ".

Tingueu en compte que la vida marina es crea el cinquè dia, **separada així** de la creació de la vida terrestre, pel seu simbolisme espiritual que es refereix a la primera forma de cristianisme maleït i apòstat; el que representarà la religió catòlica de Roma des del 7 de març de 321, data de l'adopció del fals dia de repòs pagà, el primer dia i "dia del sol", posteriorment rebatejat: diumenge, dia del Senyor. Aquesta explicació es confirma amb l'aparició del catolicisme romà durant el V^{mil·lenni} i la del protestantisme que apareix durant el VI^{mil·lenni}.

El 6è dia

Gènesi 1:24: " *Déu va dir: Que la terra produeixi animals vius segons la seva espècie, bestiar, rèptils i animals de la terra, segons la seva espècie. I així va ser.* "

El 6è^{dia} està marcat per la creació de la vida terrestre que, al seu torn, després del mar, " **produeix animals vius** ". *segons la seva espècie, del bestiar, dels rèptils i dels animals terrestres, segons la seva espècie* . Déu posa en marxa un procés de reproducció de tots aquests éssers vius . S'estendran per la superfície terrestre.

Gènesi 1:25: " *Déu va fer les bèsties de la terra segons la seva espècie, el bestiar segons la seva espècie i tots els rèptils de la terra segons la seva espècie. Déu va veure que era bo* ".

Aquest vers confirma l'acció ordenada a l'anterior. Observem aquesta vegada que Déu és el creador i director d'aquesta vida animal terrestre produïda a la terra. Com els del mar, els animals terrestres viuran en harmonia fins al moment del pecat humà. Déu troba " *bona* " aquesta creació animal en la qual es creen rols simbòlics i els utilitzarà en els seus missatges profètics després de l'establiment del pecat. Entre els rèptils, " *la serp* " jugarà un paper principal com a mitjà instigador del pecat utilitzat pel diable. Després del pecat, els animals de la terra es destruiran mútuament espècies contra espècies. I aquesta agressivitat justificarà, en Apocalipsi 13:11, el nom de " *bèstia que s'aixeca de la terra* " que designa la religió protestant en el seu últim estat maleït per Déu en el context de la prova definitiva de la fe adventista justificada pel veritable retorn. de Jesucrist previst per a la primavera del 2030. Tanmateix, tingueu en compte que el protestantisme porta aquesta maledicció ignorada per les multituds des de 1843.

Gènesi 1:26: " *Llavors Déu va dir: Fem l'home a la nostra imatge, segons la nostra semblança, i que domini sobre els peixos del mar, sobre les aus del cel, sobre el bestiar i sobre tota la terra, i sobre tots els rèptils que s'arrosseguen per la terra* ".

En dir " *Fem-ho* ", Déu associa a la seva obra creadora el món angèlic fidel que és testimoni de la seva acció i l'envolta ple d'entusiasme. Sota el tema de

la separació , observeu aquí, agrupades en el 6è ^{dia} , la creació animal terrestre i la de l'home que s'esmenta en aquest vers 26, número del nom de Déu, nombre obtingut per l'addició de les quatre lletres hebrees "Yod". = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; lletres que conformen el seu nom transliterat "YaHWéH". Aquesta elecció està tant més justificada que, " *fet a imatge de Déu* ", " *home* ", Adam arriba a representar-lo simbòlicament en la creació terrenal com a imatge de Crist. Déu li dóna el seu aspecte físic i mental, és a dir, la capacitat de jutjar entre el bé i el mal que el farà responsable. Creat el mateix dia que els animals, " *l'home* " rebrà l'elecció de la seva " *semblança* ": Déu o l'animal, " *la bèstia* ". Tanmateix, és deixant-se seduir per «un animal», « *la serp* », que Eva i Adam es separaran de Déu i perdran la seva « *semblança* ». En donar a l'home domini sobre " *els rèptils que s'arrossegueu per la terra* ", Déu convida l'home a dominar "la serp" i, per tant, a no deixar-se ensenyar per ell. Malauradament per a la humanitat, Eva quedarà aïllada i separada d'Adam quan sigui seduïda i feta culpable del pecat de desobediència.

Déu confia a l'home tota la seva creació terrenal amb les vides que conté i produeix als mars, a la terra i al cel.

Gènesi 1:27: " *Déu va crear l'home a imatge seva, a imatge de Déu el va crear, va crear home i dona* ".

El 6è ^{dia} dura com els altres, 24 hores i sembla que les creacions de l'home i la dona s'agrupen aquí amb la finalitat educativa de resumir la seva creació. De fet, Gen.2 rep aquesta creació de l'home revelant moltes accions que probablement es van dur a terme durant diversos dies. La història d'aquest capítol 1 pren així un caràcter normatiu revelant els valors simbòlics que Déu volia donar als sis primers dies de la setmana.

Aquesta setmana té un valor tant més simbòlic ja que representa el projecte salvador de Déu. "L'home" simbolitza i profetitza Crist i "la dona", l'"Església escollida" que s'aixecarà d'ell. A més, abans del pecat, el temps real no importa perquè en l'estat de perfecció el temps no es compta i el compte enrere dels "6000 anys" començarà a la primera primavera marcada pel primer pecat humà. Amb una regularitat perfecta, les nits de 12 hores i els dies de 12 hores se succeeixen contínuament. En aquest vers, Déu posa l'accent en la semblança de l'home creat segons la seva pròpia imatge. Adam no és feble, està ple de força i va ser creat capaç de resistir les temptacions del diable.

Gènesi 1:28: " *I Déu els va beneir, i Déu els va dir: Fes-te fecundíssim, multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la; i domina els peixos del mar, els ocells del cel i tots els éssers vius que es mouen per la terra* ".

El missatge és adreçat per Déu a tota la humanitat de la qual Adam i Eva són els models originals. Com els animals, són al seu torn beneïts i animats a procrear per tal de multiplicar els éssers humans. L'home obté de Déu el domini sobre les criatures animals, la qual cosa vol dir que no s'ha de deixar dominar per elles, per sentimentalisme i debilitat sentimental. No els ha de fer mal sinó viure en harmonia amb ells. Això, en el context que precedeix a la maledicció del pecat.

Gènesi 1:29: " *I Déu va dir: Heus aquí, us dono totes les herbes que donen llavor, que hi ha a la superfície de tota la terra, i tots els arbres que tenen fruit d'un arbre que donen llavor: serà el teu menjar* ".

En la seva creació vegetal, Déu revela tota la seva bondat i generositat multiplicant el nombre de llavors de cada espècie de plantes, arbres fruiters, cereals, herbes i hortalisses. Déu ofereix a l'home el model d'alimentació perfecta que promou una bona salut física i mental favorable a tot l'organisme i a l'ànima humana, encara avui com en l'època d'Adam. Aquest tema és presentat per Déu des de 1843 com un requisit dels seus escollits i adquireix encara més importància en els nostres darrers dies on els aliments són víctima de la química, els fertilitzants, els pesticides i altres que destrueixen la vida en lloc de promoure-la.

Gènesi 1:30: " *I a totes les bèsties de la terra, i a tots els ocells del cel i a tot el que es mou per la terra, que hi té alè de vida, dono tota herba verda per menjar. I així va ser .*"

Aquest vers presenta la clau que justifica la possibilitat d'aquesta vida harmoniosa. Tots els éssers vius són vegans, així que no tenen cap motiu per fer-se mal. Després del pecat, els animals sovint s'ataquen entre ells per menjar, la mort els colpejarà a tots d'una manera o altra.

Gènesi 1:31: " *Déu va veure tot el que havia fet, i vet aquí que era molt bo. Així que hi va haver vespre i hi va haver un matí: era el sisè dia .*"

Al final del 6è ^{dia}, Déu està satisfet de la seva creació que, amb la presència de l'home a la terra, és jutjada aquesta vegada " **molt bona** ", mentre que només era " *bona* " al final del 5è ^{dia}.

La intenció de Déu de **separar** els 6 primers dies de la setmana del 7es demostra amb la seva agrupació en aquest capítol 1 del Gènesi. D'aquesta manera prepara l'estructura del 4t ^{manament} de la seva llei divina que presentarà en el seu temps als hebreus alliberats de l'esclavitud egípcia. Des d'Adam, els éssers humans han tingut 6 dies a la setmana, cada setmana, per fer les seves ocupacions terrenals. Per a Adam, les coses van començar bé, però després d'haver estat creada a partir d'ell, la dona, el seu " *auxiliar* " donat per Déu, portarà el pecat a la creació terrenal com revelarà Gen.3. Per amor a la seva dona, Adam, al seu torn, menjarà el fruit prohibit i tota la parella es veurà colpejada per la maledicció del pecat. En aquesta acció, Adam profetitza Crist que vindrà a compartir i pagar en el seu lloc la culpa de la seva estimada Església Escollida. La seva mort a la creu, als peus del Gòlgota, expiarà el pecat comès i vencedor del pecat i de la mort, Jesucrist obtindrà el dret de fer que els seus escollits es beneficiïn de la seva perfecta justícia. Així pot oferir-los la vida eterna perduda des d'Adam i Eva. Els elegits entraran junts al mateix temps en aquesta vida eterna al començament del 7e ^{mil·lenni}, és llavors quan es complirà el paper profètic del dissabte. Per tant, podeu entendre per què aquest tema del descans del 7è ^{dia} es presenta al capítol 2 del Gènesi, **separat** dels 6 primers dies agrupats en el capítol 1.

Gènesi 2

El setè dia

Gènesi 2:1: " *Així es van completar els cels i la terra i tot el seu exèrcit .*"

Els primers sis dies estan separats del " **setè** " perquè l'obra creadora de Déu sobre la terra i el cel arriba a la seva fi. Això va ser cert, per a la posada de

les bases de la vida creada en la primera setmana, però encara més, durant els 7000 anys que també va profetitzar. Els primers sis dies anuncien que Déu treballarà en l'adversitat enfrontant el campament del diable i les seves accions destructives durant 6000 anys. La seva feina consistirà a atraure cap a ell els seus escollits per tal de seleccionar-los entre tots els éssers humans. Els donarà diverses proves del seu amor i retindrà els que l'estimen i l'aproven en tots els seus aspectes i en tots els àmbits. Perquè els que no ho facin s'uniran al campament maleït del diable. " *L'exèrcit* " citat designa les forces vives dels dos camps que s'oposaran i lluitaran mútuament a " *la terra* " i al " *cel* " on les " *estrelles del cel* " les simbolitzen. I aquesta lluita per la selecció durarà 6000 anys.

Gènesi 2:2: " *El setè dia Déu va acabar la seva obra que havia fet; i el setè dia va descansar de tota la seva obra que havia fet* ".

Al final de la primera setmana de la història terrenal, el descans de Déu ensenya una primera lliçó: Adam i Eva encara no han pecat; que explica la possibilitat que Déu experimenti el veritable repòs. El repòs de Déu està, doncs, condicionat per l'absència de pecat en les seves criatures.

La segona lliçó és més subtil i s'amaga en l'aspecte profètic d'aquest " *setè dia* " que és una imatge del " *setè* " mil·lenni del gran projecte salvador programat per Déu.

L'entrada al " *setè* " mil·lenni, anomenat " *mil anys* " en Apocalipsis 20:4-6-7, marcarà la finalització de la selecció dels elegits. I per a Déu i els seus elegits salvats vius o ressuscitats, però sent tots glorificats, la resta obtinguda serà conseqüència de la victòria de Déu en Jesucrist sobre tots els seus enemics. En el text hebreu, el verb " *descansat* " és "shavat" de la mateixa arrel que la paraula " *sabbath* ".

Gènesi 2:3: " *Déu va beneir el setè dia i el va santificar, perquè en ell va descansar de tota la seva obra que havia creat en fer-la* ".

La paraula sàbat no s'esmenta però la seva imatge ja es troba en la **santificació** del " *setè dia* ". Per tant, entengueu bé la causa d'aquesta **santificació** per part de Déu. Profetitza el moment en què el seu sacrifici en Jesucrist rebrà la seva recompensa final: la felicitat d'estar envoltada de tots els seus escollits que en el seu temps van testimoniar la seva fidelitat en el martiri, el patiment, la privació, més sovint, fins a la mort. I al començament del " *setè* " mil·lenni, tots estaran vius i ja no hauran de témer la mort. Per a Déu i el seu campament fidel, es pot imaginar la causa d'un " repòs " més gran que aquest? Déu ja no veurà patir els qui l'estimen, ja no haurà de compartir el seu patiment, és aquest " repòs " que celebra cada " *sàbat del setè dia* " de les nostres setmanes perpètuas. Aquest fruit de la seva victòria final haurà estat obtingut per la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. En ell mateix, a la terra i entre els altres humans, va dur a terme una obra poc creïble: es va endur la mort per crear el seu poble escollit i el dissabte va anunciar d'Adam a la humanitat que venceria el pecat per oferir la seva justícia i vida eterna a aquells que l'estimen i el serveixen fidelment; una cosa que Apocalipsis 6:2 proclama i confirma: " *Vaig mirar i he aquí que va aparèixer un cavall blanc. El que la montava tenia un arc; se li va donar una corona, i va sortir victoriós i vencedor* ".

L'entrada al setè mil·lenni marca l'entrada dels elegits a l'eternitat de Déu, per això, en aquesta història divina, el setè dia no es tanca amb l'expressió " *hi va haver un vespre, hi havia Hi havia un matí, era ...dia* ." En el seu Apocalipsi donat a Joan, Crist evocarà aquest setè mil·lenni i revelarà que també estarà compost de " *mil anys* " segons Apoc. 20:2-4, com els sis primers que el precediren. Serà un temps de judici celestial durant el qual els elegits hauran de jutjar els morts del camp maleït. Per tant, la memòria del pecat es mantindrà en aquests darrers " *mil anys* " del gran dissabte profetitzat cada cap de setmana. Només el judici final posarà fi al pensament del pecat quan, al final del setè mil·lenni, tots els caiguts hagin estat destruïts al " *llac de foc de la segona mort* ".

Déu dóna explicacions sobre la seva creació terrenal

Advertència: la gent equivocada semblen dubtes presentant aquesta part del Gènesi 2 com un segon testimoni que contradiria el de la història del Gènesi 1. Aquestes persones no han entès el mètode narratiu utilitzat per Déu. Presenta a Gènesi 1, la totalitat dels sis primers dies de la seva creació. Després, a partir de Gènesi 2:4, torna per proporcionar detalls addicionals sobre certs temes no explicats a Gènesi 1.

Gen.2:4: " *Aquests són els orígens dels cels i de la terra, quan van ser creats* "

Aquestes explicacions addicionals són absolutament necessàries perquè el tema del pecat ha de rebre les seves pròpies explicacions. I com hem vist, aquest tema del pecat és omnipresent en les formes que Déu ha donat als seus èxits terrenals i celestials. La pròpia construcció de la setmana de set dies porta molts misteris que només el temps revelarà als elegits de Crist.

Gènesi 2:5: " *Quan Jahveh Déu va fer la terra i els cels, encara no hi havia ni un arbust del camp a la terra, ni cap herba del camp encara brotava, perquè Jahveh Déu no havia enviat pluja sobre la terra, i no hi havia home que conreés la terra* .

Observeu l'aparició del nom " *YaHWéH* " amb el qual Déu es va nomenar a si mateix a petició de Moisès segons Èxode 3:14-15. Moisès escriu aquesta revelació sota el dictat de Déu, a qui ell anomena " *JaHWéH* ". La revelació divina aquí pren la seva referència històrica de l'èxode d'Egipte i la creació de la nació Israel.

Darrere d'aquests detalls aparentment molt lògics hi ha idees profetitzades. Déu evoca el creixement de la vida vegetal, " *arbustos i herbes dels camps* ", als quals afegeix la " *pluja* " i la presència de " *l'home* " que " *conrearà la terra* ". El 1656, després del pecat d'Adam, a Gen.7:11, " *la pluja* " de la " *inundació* " destruirà la vida vegetal, " *arbustos i herbes del camp* ", així com " *l'home* " i els seus " *cultius* " a causa de l'intensificació del pecat.

Gènesi 2:6: " *Però un vapor es va alçar de la terra i va regar tota la superfície de la terra* ".

Abans de destruir res, abans del pecat, Déu fa que " *la terra sigui regada per tota la seva superfície per un vapor* ". L'acció és suau i eficaç i s'adapta a la

vida sense pecat, gloriosa i perfectament pura. Després del pecat, el cel enviarà tempestes destructives i pluges torrencials com a senyal de la seva maledicció.

La formació de l'home

Gènesi 2:7: " *Jahveh Déu va formar l'home de la pols de la terra, i li va insuflar al nas l'alè de vida, i l'home es va convertir en un ésser viu* ".

La creació de l'home es basa en una nova **separació** : la de la " *pols de la terra* ", una part de la qual es pren per formar una vida feta a imatge de Déu. En aquesta acció, Déu revela el seu pla per obtenir i, finalment, seleccionar persones elegides d'origen terrenal que farà eterns.

Quan Déu el crea, l'home és objecte d'una atenció especial del seu Creador. Tingueu en compte que el " *forma* " a partir de " *la pols de la terra* " i aquest únic origen profetitza el seu pecat, la seva mort i el seu retorn a l'estat de " *pols* ". Aquesta acció divina és comparable a la d'un " *terrisser* " que modela un " *recipient de fang* "; imatge que Déu reclamarà a Jer.18:6 i Rom.9:21 . A més, la vida de " *l'home* " dependrà del seu " *alè* " que Déu insufla als seus " **orificis nasals** ". Per tant, és realment la " *alè* " pulmonar i no la respiració espiritual que molts pensen. Tots aquests detalls es revelen per recordar-nos com de fràgil és la vida humana, que depèn de Déu per a la seva prolongació. Continua sent fruit d'un miracle permanent perquè la vida només es troba en Déu i només en ell. Va ser per la seva voluntat divina que " *l'home es va convertir un ésser viu* ". Si la vida d'un home bo o dolent s'allarga, és només perquè Déu ho permet. I quan la mort el colpeja, la seva decisió encara està en qüestió.

Abans del pecat, Adam va ser creat perfecte i innocent, posseït d'una poderosa vitalitat i va entrar a la vida eterna, envoltat de coses eternes. Només la forma de la seva creació profetitza el seu terrible destí.

Gènesi 2:8: " *Llavors Jahveh Déu va plantar un jardí a l'Edèn, a l'est, i hi va posar l'home que havia format* ".

Un jardí és la imatge del lloc ideal per a l'home que hi troba reunits tots els seus encisadors elements nutricionals i visuals; magnífiques flors que no s'esvaeixen i mai perden els seus perfums d'olors agradables multiplicats fins a l'infinit. Aquest menjar que s'ofereix a l'hort no construeix la vida que, abans del pecat, no depèn del menjar. Per tant, el menjar és consumit per l'home pel seu únic plaer. La precisió " *Déu va plantar un jardí* " testimonia el seu amor per la seva criatura. Es converteix en jardiner per oferir a l'home aquest meravellós lloc per viure.

La paraula Eden significa "jardí de les delícies" i prenent Israel com a punt central de referència, Déu situa aquest Edèn a l'est d'Israel. Per a les seves "delícies", l'home és col·locat en aquest deliciós jardí per Déu, el seu Creador.

Gènesi 2:9: " *Jahvè Déu va fer créixer de la terra arbres de tota mena, agradables a la vista i bons per menjar, i l'arbre de la vida enmig del jardí, i l'arbre de la coneixement del bé i del mal* ".

El caràcter d'un jardí és la presència d'arbres fruiters que ofereixen el "llest per menjar" que constitueixen els seus fruits amb múltiples sabors suaus i dolços. Tots són allà per l'únic plaer d'Adam, encara sols.

Al jardí també hi ha dos arbres amb caràcters diametralment oposats: l'"*arbre de la vida* " que ocupa el lloc central, " *al mig del jardí* ". D'aquesta

manera, el jardí i la seva exuberant oferta s'hi lliguen totalment. Prop d'ell hi ha "l'arbre del coneixement del bé i del mal". Ja, en la seva designació, la paraula "mal" profetitza l'accés al pecat. Podem entendre llavors que aquests dos arbres són les imatges dels dos camps que s'enfrontaran mútuament a la terra del pecat: el campament de Jesucrist representat per l'"arbre de la vida" contra el campament del diable que, com el nom de l'«arbre» indica, ha conegut o experimentat, successivament, el «bé» des de la seva creació fins al dia en què el «mal» el va fer entrar en rebel·lió contra el seu Creador; allò que Déu anomena "pecar contra ell". Us recordo que aquests principis del "bé i del mal" són les dues opcions o dos possibles fruits extrems oposats que produeix **la llibertat total** d'un "ésser viu". Si el primer àngel no ho hagués fet, altres àngels encara haurien entrat en rebel·lió, com ara ja ha demostrat l'experiència terrenal del comportament humà.

En tota la generosa ofrena del jardí que Déu va preparar per a Adam hi ha aquest arbre "del coneixement del bé i del mal" que hi ha per provar la fidelitat de l'home. Aquest terme "coneixement" s'ha d'entendre bé perquè per a Déu el verb "conèixer" adquireix un sentit extrem d'experimentar "el bé o el mal" que es basarà en actes d'obediència o desobediència. L'arbre del jardí és només el suport material de la prova de l'obediència i el seu fruit només transmet el mal perquè Déu li va donar aquest paper presentant-lo com una prohibició. El pecat no està en el fruit sinó en menjar-lo sabent que Déu ho ha prohibit.

Gènesi 2:10: "Un riu sortia de l'Edèn per regar el jardí, i d'allà es va dividir en quatre branques".

un nou missatge de **separació**, de la mateixa manera que el riu que surt de l'Edèn es divideix en "quatre braços", aquesta imatge profetitza el naixement de la humanitat els descendents de la qual s'estendran universalment als quatre punts cardinals, o bé a quatre vents del cel per tot arreu. la terra. El "riu" és el símbol d'un poble, l'aigua és el símbol de la vida humana. Mitjançant aquesta divisió "en quatre braços", el riu que surt de l'Edèn estesarà la seva aigua de vida per tota la terra i aquesta idea profetitza el desig de Déu d'estendre el seu coneixement per tota la seva superfície. El seu projecte s'aconseguirà segons Gen.10 mitjançant la separació de Noè i els seus tres fills després del final del diluvi d'aigües. Aquests testimonis del diluvi transmetran de generació en generació el record del terrible càstig diví.

Desconeixem l'aspecte visual que tenia la terra abans del diluvi, però abans de les separacions dels pobles, la terra habitada devia aparèixer com un únic continent només regat per aquesta font d'aigua que brollava del jardí de l'Edèn. Els actuals mars interiors no existien i són conseqüència de la riuada que va cobrir tota la terra durant un any. Fins a la riuada, tot el continent estava regat per aquests quatre rius i els seus afluents distribuïen aigua dolça per tota la superfície de la terra seca. Durant la riuada, l'estret de Gibraltar i el mar Roig es van col·lapsar, preparant la formació del mar Mediterrani i el mar Roig envaït per l'aigua salina dels oceans. Sapigüeu que a la nova terra on Déu establirà el seu regne, no hi haurà mar segons Apocalipsis 21:1 de la mateixa manera que no hi haurà més mort. La divisió és la conseqüència del pecat i la forma més intensa d'aquest serà castigada per les aigües destructives del diluvi. Llegint aquest

missatge, només sota el seu aspecte profètic, els “ quatre braços ” del riu designen quatre pobles que caracteritzen la humanitat.

Gènesi 2:11: “ *El nom del primer és Pixó; és el que envolta tot el país d'Havilà, on es troba l'or* ”.

El nom del primer riu anomenat Pishon o Phison significa: abundància d'aigua. La zona on es trobava l'Edèn plantat per Déu devia ser on tenen la seva font els actuals Tigris i Eufrates; per l'Eufrates a la muntanya Ararat i pel Tigris a Taure. A l'est i al mig de Turquia encara hi ha l'immens llac Van que constitueix una enorme reserva d'aigua dolça. Amb la seva benedicció divina, l'aigua abundant va promoure l'extrema fertilitat del jardí de Déu. El país de Havila, conegut pel seu or, es trobava, segons alguns, al nord-est de l'actual Turquia . S'estenia fins a la costa de l'actual Geòrgia. Però aquesta interpretació planteja un problema perquè segons Gènesi 10:7, “ *Havila* ” és un “ *fill de Cuix* ”, ell mateix . “ *fill de Cam* ”, i designa Etiòpia situada al sud d'Egipte. Això em porta a localitzar aquest país de “*Havila*” a Etiòpia, o al Iemen, on hi havia les mines d'or que la reina de Saba va oferir al rei Salomó.

Gènesi 2:12: “ *L'or d'aquesta terra és pur; També s'hi troben bdelli i pedra d'ònix* .

“ *L'or* ” és el símbol de la fe i Déu profetitzava per a Etiòpia, la fe pura. Ja serà l'únic país del món que ha conservat l'herència religiosa de la reina de Saba després de la seva estada amb el rei Salomó. Afegim també en benefici del seu, que en la seva independència conservada durant els segles de foscor religiosa que van caracteritzar els pobles de l'Europa occidental “cristiana”, els etiòps van mantenir la fe cristiana i van practicar el veritable dissabte rebut per la trobada de Salomó. L'apòstol Felip va batejar el primer cristià etiòp tal com es revela en Fets 8:27-39. Era un ministre eunuc de la reina Candace i tot el poble va rebre el seu ensenyament religiós. Un altre detall testimonia la benedicció d'aquest poble, Déu els va fer protegir dels seus enemics per l'acció bèl·lica emprendida i decidida voluntàriament pel famós navegant Vasco da Gama.

Confirmant el color negre de la pell etiòp, la “ *pedra d'ònix* ” és de color “negre” i es compon de diòxid de silici; riquesa addicional per a aquest país; perquè el seu ús per a la fabricació de transistors el fa especialment apreciat avui dia.

Gènesi 2:13: “ *El nom del segon riu és Gihon; és el que envolta tota la terra de Cuix* ”.

Oblidem els “rius” i posem al seu lloc les persones que simbolitzen. Aquest segon poble “ *envolta la terra de Cush* ”, és a dir, Etiòpia. Els descendents de Sem es desenvoluparan a la terra d'Aràbia i fins a Pèrsia. En realitat, envolta el territori d'Etiòpia, per la qual cosa es pot simbolitzar i referir-se amb el nom del “ *riu* ” “ *Gihon* ”. En els nostres últims dies, aquest seguici és la religió “musulmana” d'Aràbia i Pèrsia. Així la configuració de l'inici de la creació es reproduïx al final dels temps.

Gènesi 2:14: “ *El nom del tercer és Hiddekel; és el que flueix cap a l'est d'Assíria. El quart riu és l'Eufrates* ”.

“ *Hiddekel* ” designa el “riu Tigre”, i la gent designada seria l'Índia simbolitzada pel “tigre de Bengala”; Àsia i la seva civilització oriental falsament

designada com "la raça groga" és per tant profetitzada i preocupada i de fet es troba " a l'est d'Assíria ". A Dan.12, Déu va utilitzar el símbol d'aquest " riu " "Tigre" devorador d'home per il·lustrar la prova adventista viscuda entre 1828 i 1873, a causa de la multitud de morts espirituals que va provocar.

El nom " *Eufrates* " significa: florit, fructífer. En la profecia de l'Apocalipsi, " *l'Eufrates* " simbolitza l'Europa occidental i les seves derivacions, les Amèriques i Austràlia, que Déu presenta dominada pel règim religiós papal romà que anomena amb la seva ciutat, " *Babilònia la gran* ". Aquest descendent de Noè serà el de Jafet que s'estén a l'oest cap a Grècia i Europa, i al nord cap a Rússia. Europa va ser el sòl on la fe cristiana va experimentar tots els seus bons i dolents desenvolupaments després de la caiguda nacional d'Israel; els adjectius "florit, fecund" estan justificats i segons el presagi, els fills de Lia, la dona no estimada, seran més nombrosos que els de Raquel, la dona que Jacob estimava.

És bo trobar en aquest missatge el recordatori que malgrat totes les seves divisions religioses finals, aquests quatre tipus de civilitzacions terrenals van tenir el mateix Déu creador que el Pare, per justificar la seva existència.

Gènesi 2:15: " *Jahvè Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés* ".

Déu ofereix a Adam una ocupació que consisteix a " *conrear i cuidar* " el jardí. La forma d'aquest cultiu és desconeguda per a nosaltres però es va dur a terme sense cap cansament abans del pecat. Així mateix, sense cap forma d'agressió en tota la creació, la seva guarda es va simplificar fins a l'extrem. Tanmateix, aquest paper de guàrdia implicava l'existència d'un perill que aviat agafarà un aspecte real i precís: la seducció diabòlica del pensament humà en aquest mateix jardí.

Gènesi 2:16: " *Jahveh Déu va donar aquest manament a l'home: Pots menjar de tots els arbres del jardí; »*

Es posen a disposició d'Adam multituds d'arbres fruiters. Déu el compleix més enllà de les seves necessitats que consisteixen a satisfer els desitjos alimentaris amb diferents gustos i aromes. L'oferta de Déu és agradable, però només és la primera part d'un " *manament* " que dona a Adam. La segona part d'aquesta " *ordre* " ve a continuació.

Gènesi 2:17: " *Però no menjaràs de l'arbre de la coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengis, moriràs* ".

Per " *l'ordre* " de Déu, aquesta part és molt greu, perquè l'amenaça presentada s'aplicarà de manera implacable tan bon punt la desobediència, fruit del pecat, sigui consumada i realitzada. I no oblideu, perquè el projecte de l'assentament universal del pecat s'acompleixi, Adam haurà de caure. Per entendre millor què passarà, recordem que Adam encara està sol quan Déu l'adverteix presentant la seva " *ordre* " de no menjar de " *l'arbre de la coneixement del bé i del mal* " o, que no se n'alimenti. les idees del diable. A més, en el context de la vida eterna, Déu li havia d'explicar què significa "morir". Com que l'amenaça és allà, en aquest " *moriràs* ". En resum, Déu ofereix a Adam un bosc però li prohibeix un sol arbre. I per a algunes persones aquesta prohibició sola és insuportable, és llavors quan l'arbre amaga el bosc, com ensenya la dita. Menjar de " *l'arbre de la coneixement del bé i del mal* " significa: alimentar-se de

l'ensenyament del diable ja animat per un esperit de rebel·lió contra Déu i la seva justícia. Perquè *l'arbre* " prohibit col·locat al jardí és una imatge de la seva persona, de la mateixa manera que *l'arbre de la vida* " és una imatge del personatge Jesucrist.

Gènesi 2:18: “ *Jahvè Déu va dir: No és bo que l'home estigui sol; L'ajudaré a com ell* ”.

Déu va crear la terra i l'home per revelar la seva bondat i la maldat del dimoni. El seu projecte salvador se'ns revela en les coses que segueixen. Per entendre, sàpiga que l'home fa el paper de Déu en persona que el fa pensar, actuar i parlar com ell mateix pensa, actua i parla. Aquest primer Adam és una imatge profètica de Crist que Pau presentarà com el nou Adam.

Per revelar la maldat del diable i la bondat de Déu, és necessari que Adam pequi perquè la terra sigui dominada pel diable i les seves obres malvades es revelin universalment. La noció de parella només existeix a la terra creada per al pecat, perquè el duo així format és per una raó espiritual que profetitza la relació del Crist diví amb el seu Esposa que designa els seus elegits. L'Elegit ha de saber que és alhora la víctima i la beneficiària del pla de salvació previst per Déu; és víctima del pecat fet necessària per Déu perquè pugui condemnar en última instància al diable, i beneficiària de la seva gràcia salvadora perquè, conscient de la seva responsabilitat per l'existència del pecat, ell mateix pagarà el preu del pecat pecat en Jesucrist. Així doncs, al principi, Déu va trobar que la solitud no era bona i la seva necessitat d'amor era tan gran que estava disposat a pagar molt car el preu per aconseguir-la. Aquesta empresa, aquest cara a cara, que permet compartir, Déu anomena “ *ajuda* ” i l'home utilitzarà el terme quan evoca la seva contrapart humana femenina. En termes d'ajuda, ella farà que caigui i el conduirà al pecat per amor. Però aquest amor d'Adam per Eva és a imatge de l'amor de Crist pels seus elegits pecadors trobats, dignes de la mort eterna.

Gènesi 2:19: “ *Jahveh Déu va formar de la terra totes les bèsties del camp i tots els ocells del cel, i els va portar a l'home, per veure com els anomenaria i perquè tots els éssers vius portés el nom que l'home li donaria* .

És el superior qui dóna nom al que és inferior a ell. Déu es va donar el seu nom i en donar aquest dret a Adam, confirma així el domini de l'home sobre tot el que viu a la terra. En aquesta primera forma de creació terrenal, les espècies d'animals del camp i ocells de l'aire es redueixen i Déu els porta a Adam, tal com els va conduir abans del diluvi per parelles a Noè.

Gènesi 2:20: “ *I l'home va donar noms a tot el bestiar, i als ocells del cel i a totes les bèsties del camp; però per a l'home no va trobar cap ajuda com ell* ”. Els anomenats monstres prehistòrics van ser creats després del pecat per intensificar les conseqüències de la maledicció divina que colpejarà tota la terra, inclòs *el mar . del cel* ” i “ *els animals dels camps* ” més independents. Però en aquesta presentació, no ha trobat cap homòleg humà perquè encara no existeix.

Gènesi 2:21: “ *Llavors Jahveh Déu va fer caure un somni profund sobre l'home, i es va adormir; li va agafar una de les costelles i va tancar la carn al seu lloc* .

La forma donada a aquesta operació quirúrgica revela encara més el projecte d'estalvi. En Miquel, Déu s'elimina del cel, se'n va i se separa dels seus

bons àngels que és la norma del " *son profund* " en què Adam està submergit. En Jesucrist nascut en la carn, es pren la costella divina i després de la seva mort i resurrecció, sobre els seus dotze apòstols, crea el seu " *auxili* ", de la qual va agafar l'aspecte carnal i els seus pecats i a qui dona el seu "Sant esperit". El significat espiritual d'aquesta paraula « *ajuda* » és gran perquè dona a la seva Església, els seus elegits, el paper d'« *ajuda* » en la realització del pla de salvació i l'arreglament global del pecat i el destí dels pecadors.

Gènesi 2:22: " *El Senyor Déu va formar una dona amb la costella que havia pres de l'home i la va portar a l'home* ".

Així, la formació de la dona profetitza la de l'Elegit de Crist. Perquè és en venir en la carn que Déu forma la seva església fidel, víctima de la seva naturalesa carnal. Per salvar els elegits de la carn, Déu havia de prendre forma en la carn. I també, tenint en si la vida eterna, va venir a compartir-la amb els seus elegits.

Gènesi 2:23: " *I l'home va dir: Heus aquí aquesta vegada, la que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! Se l'anomenarà dona, perquè de l'home l'han presa* ".

Déu va venir a la terra per abraçar la norma terrenal per poder dir sobre el seu Escollit allò que Adam diu sobre la seva contrapart femenina a qui dona el nom de " *dona* ". La cosa és més evident en hebreu perquè la paraula masculina home és, "ish" es converteix en "isha" per a la paraula femenina dona. En aquesta acció, confirma el seu domini sobre ella. Però després d'haver estat pres d'ell, aquesta " *dona* " li esdevindrà indispensable com si la " *costelleta* " presa del seu cos volgués tornar a ell i ocupar el seu lloc. En aquesta experiència única, Adam sentirà per la seva dona els sentiments que la mare sentirà pel fill que pareix després d'haver-lo portat al ventre. I aquesta experiència també la viu Déu perquè els éssers vius que crea al seu voltant són fills que surten d'ell; que el fa tant Mare com Pare.

Gènesi 2:24: " *Per tant, l'home deixarà el seu pare i la seva mare, i s'unirà a la seva dona, i es convertiran en una sola carn* ".

En aquest vers Déu expressa el seu pla per als seus escollits que sovint hauran de trencar les relacions familiars carnals per unir-se amb els elegits beneïts per Déu. I no oblideu, primer, en Jesucrist, Miquel va deixar la seva condició de Pare celestial per venir a guanyar-se l'amor dels seus deixebles escollits a la terra; això fins al punt que va renunciar a utilitzar el seu poder diví per lluitar contra el pecat i el diable. Aquí entenem que els temes **de separació** i **comunió** són inseparables. A la terra, l'elegit s'ha de **separar** carnalment d'aquells que estima per entrar en **comunió** espiritual i esdevenir "un" amb Crist i tots els seus elegits i els seus fidels àngels bons.

El desig de la " *costella* " de tornar al seu lloc inicial troba el seu sentit en l'acoblament sexual dels éssers humans, un acte de carn i esperit on l'home i la dona formen físicament una sola carn.

Gènesi 2:25: " *L'home i la seva dona estaven tots dos nus i no es van avergonyir* ".

La nuesa física no molesta a tothom. Hi ha aficionats al naturisme. I al començament de la història humana, la nuesa física no va causar " *vergonya* ". L'aparició de la " *vergonya* " serà el resultat del pecat, com si menjar de l'"*arbre*

del coneixement del bé i del mal " pogués obrir la ment humana a efectes desconeguts i ignorats fins ara. En realitat, el fruit de l'arbre prohibit no serà l'autor d'aquest canvi, només serà el mitjà, perquè qui canvia els valors de les coses i la consciència és Déu i només ell. És ell qui despertarà la sensació de “ *vergonya* ” que la parella pecadora sentirà en la seva ment sobre la seva nuesa física que no serà responsable; perquè la culpa serà moral i només afectarà a la desobediència implementada, assenyalada per Déu.

En resumir l'ensenyament de Gènesi 2, Déu ens va presentar per primera vegada la santificació del descans o dissabte del setè dia, que profetitza el gran repòs que es donarà al setè mil·lenni tant a Déu com als seus fidels elegits. Però aquesta resta s'havia de guanyar amb el combat terrenal que Déu lliurarà contra el pecat i el dimoni, encarnant-se en Jesucrist. L'experiència terrenal d'Adam va il·lustrar aquest pla salvador dissenyat per Déu. En Crist, es va fer carn per crear el seu escollit de carn que finalment rebrà un cos celeste semblant als dels àngels.

Gènesi 3

separació del pecat

Gènesi 3:1: “ *La serp era la més astuta de totes les bèsties del camp que el Senyor Déu havia fet. I ell digué a la dona: ¿De veritat va dir Déu: No menjareu de tots els arbres del jardí? »*

La pobre “ *serp* ” va tenir la desgràcia de ser utilitzada com a mitjà pel més “ *astut* ” dels àngels creats per Déu. Animals dels quals no parlaven rèptils com la “ *serp* ”; el llenguatge era una particularitat de la imatge de Déu donada a l'home. Assenyala el bo, el diable li fa parlar amb la dona en un moment que està separada del seu marit. Aquest aïllament li serà fatal perquè, en presència d'Adam, el diable hauria tingut més dificultats per portar l'ésser humà a desobeir l'ordre de Déu.

Jesucrist va revelar l'existència del dimoni al qual designa dient en Joan 8:44, que és “ *el pare de la mentida i un assassí des del principi* ”. Les seves paraules pretenen sacsejar les certeses humanes i al “Sí o No” exigit per Déu, afegeix el “però” o el “potser” que treu les certeses que donen força a la veritat. L'ordre donat per Déu va ser rebut per Adam que després el va transmetre a la seva dona, però ella no va escoltar la veu de Déu que va donar l'ordre. A més, el seu dubte recau en el seu marit, com: “va entendre el que Déu li va dir?”

Gènesi 3:2: “ *La dona va respondre a la serp: Mengem del fruit dels arbres del jardí* ”.

L'evidència sembla donar suport a les paraules del diable; raona i parla intel·ligentment. La “ *dona* ” comet el seu primer error responent a la “ *serp* ” parlant ; que no és normal. En primer lloc, justifica la bondat de Déu que els va donar la possibilitat de menjar de tots els arbres, excepte el que està prohibit.

Gènesi 3: 3: “ *Però pel que fa al fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit: No en menjareu, ni el tocareu, no sigui que moriu* ”.

La transmissió d'Adam del missatge de l'ordre diví apareix a la frase " *no sigui que moris* ". Aquestes no són exactament les paraules dites per Déu perquè va dir a Adam: " *el dia que en mengis, moriràs* ". El debilitament de les paraules divines afavorirà el consum del pecat. En justificar la seva obediència a Déu per una causa de " *por* ", la " *dona* " ofereix al diable la possibilitat de confirmar aquesta " *por* " que segons ell no està justificada.

Gènesi 3:4: " *Llavors la serp va dir a la dona: No moriràs ; »*

I el mentider en cap es revela en aquesta afirmació que contradia les paraules de Déu: " *no morireu* ".

Gènesi 3:5: " *Però Déu sap que el dia que en mengeu, els vostres ulls s'obriran i sereu com déus, coneixent el bé i el mal* ".

Ara ha de justificar l'ordre donat per Déu al qual atribueix un pensament malvat i egoista: Déu us vol mantenir en la vilesa i la inferioritat. Ell de manera egoista vol evitar que et tornis com ell. Presenta el coneixement del bé i del mal com un avantatge que Déu vol guardar per si sol. Però si hi ha avantatge en conèixer el bé, on és l'avantatge en conèixer el mal? El bé i el mal són oposats absoluts com el dia i la nit, la llum i la foscor i per a Déu el coneixement consisteix a experimentar o actuar. En realitat, Déu ja havia donat a l'home el coneixement **intel·lectual** del bé i del mal **permetent** els arbres del jardí i **prohibint** el que representa "el bé i el mal"; perquè és una imatge simbòlica del diable que, concretament, va experimentar successivament el " *bé* " i després el " *mal* " en rebel·lar-se contra el seu Creador.

Gènesi 3:6: " *La dona va veure que l'arbre era bo per menjar i agradable a la vista, i que era preciós per obrir la ment; va prendre del seu fruit i va menjar; també en va donar al seu marit, que era amb ella, i ell en va menjar* ".

Les paraules que provenen de la serp tenen el seu efecte, el dubte desapareix i la dona està cada cop més convençuda que la serp li va dir la veritat. La fruita li sembla bona i visualment agradable, però sobretot la considera " *preciós per obrir la intel·ligència* ". El diable obté el resultat desitjat, acaba de reclutar un seguidor de la seva actitud rebel. I en menjant el fruit prohibit, ella mateixa esdevé un arbre del coneixement del mal. Ple d'amor per la seva dona de la qual no està disposat a acceptar la **separació**, Adam prefereix compartir el seu desastre destí perquè sap que Déu aplicarà la seva sanció mortal. I menjant al seu torn la fruita prohibida, serà tota la parella qui patirà la dominació tirànica del diable. Tanmateix, paradoxalment, aquest amor apassionat és a imatge del que Crist experimentarà pel seu Escollit, acceptant també morir per ella. A més, Déu pot entendre Adam.

Gènesi 3:7: " *Els ulls d'ambdós es van obrir i van saber que estaven nus i, després de cosir fulles de figuera, es van fer faixos* ".

En aquest moment, quan el pecat va ser consumat per la parella humana, va començar el compte enrere de 6000 anys planejat per Déu. En primer lloc, la seva consciència és transformada per Déu. Els ulls que havien estat responsables del desig del fruit " *agradable a la vista* " són víctimes d'un nou judici de les coses. I l'avantatge esperat i buscat es converteix en un desavantatge, ja que senten "vergonya" per la seva nuesa que fins aleshores no havia suposat cap problema, ni cap a ells, ni cap a Déu. La nuesa física descoberta era només

l'aspecte carnal de la nuesa espiritual en què es trobava la parella desobedient. Aquesta nuesa espiritual els va privar de la justícia divina i els va entrar la sanció de la mort, de manera que el descobriment de la seva nuesa va ser el primer efecte de la mort donada per Déu. Així, la mort era la conseqüència del coneixement experimentat del mal; el que Pau ensenya dient a Rom.6:23: " *perquè el sou del pecat és la mort* ". Per cobrir la seva nuesa, els cònjuges rebels van recórrer a una iniciativa humana que consistia a " *cosir fulles de figuera* " per fer " *cinturons* ". Aquesta acció representa espiritualment l'intent humà d'autojustificació. El " *cinturó* " esdevindrà el símbol de " *la veritat* " a Efesios 6:14. El " *cinturó* " fet de " *fulles de figuera* " d'Adam està, doncs, en oposició, símbol de la **mentida** darrere de la qual el pecador s'aixopluga per tranquil·litzar-se.

Gènesi 3:8: " *Llavors van sentir la veu de Jahveh Déu que passava pel jardí cap al vespre, i l'home i la seva dona es van amagar de la presència de Jahveh Déu, entre els arbres del jardí* ".

Qui busca els ronyons i els cors sap què acaba de passar i que és coherent amb el seu projecte salvador. Aquest és només el primer pas que proporcionarà al diable una àrea per revelar els seus pensaments i la seva naturalesa perversa. Però ha de conèixer l'home perquè té moltes coses a dir-li. Ara l'home no té pressa per trobar-se amb Déu, el seu Pare, el seu Creador, del qual ara només vol fugir, tant té por d'escoltar els seus retrets. I on amagar-se en aquest jardí de la mirada de Déu? De nou, creure que " *els arbres del jardí* " poden amagar-lo de la seva cara, testimonia l'estat mental en què va caure Adam des que es va convertir en pecador.

Gènesi 3:9: " *Però Jahveh Déu va cridar l'home i li va dir: On ets?* »

Déu sap perfectament on s'amaga Adam, però ell li fa la pregunta: " *On estàs?* " » estendre la mà i atreure'l cap a la confessió de la seva culpa.

Gènesi 3:10: " *I ell va dir: He sentit la teva veu al jardí i vaig tenir por, perquè estava nu i em vaig amagar* ".

La resposta donada per Adam és en si mateixa una confessió de la seva desobediència i Déu aprofitarà les seves paraules per obtenir la seva manera de presentar l'experiència del pecat.

Gènesi 3:11: " *I Jahveh Déu va dir: Qui t'ha dit que estàs nu? Heu menjat de l'arbre del qual us he prohibit menjar?* »

Déu vol extreure d'Adam la confessió de la seva culpa. De deducció en deducció acaba fent-li clarament la pregunta: " *Has menjat de l'arbre que t'havia prohibit menjar?* " ".

Gènesi 3:12: " *L'home va dir: La dona que em vau posar amb mi em va donar de l'arbre i vaig menjar* ".

Encara que és certa, la resposta d'Adam no és gloriosa. Porta en si mateix la marca del diable i ja no sap com respondre sí o no, però com Satanàs, respon de manera arrodonida per no simplement admetre la seva pròpia i immensa culpa. Arriba a recordar a Déu la seva part en l'experiència, ja que li va donar la seva dona, la primera culpable, pensa abans que ell mateix. La millor part de la història és que tot és cert i Déu no ho ignora perquè el pecat era necessari en el seu projecte. Però on s'equivoca és que, seguint l'exemple de la dona, va mostrar la seva preferència per ella en detriment de Déu, i aquesta va ser la seva culpa més

gran. Perquè des del principi, l'exigència de Déu era ser estimat per sobre de tot i de tothom.

Gènesi 3:13: “ *I el Senyor Déu va dir a la dona: Per què has fet això? La dona va respondre: "La serp m'ha enganyat i me'l vaig menjar "* .

Aleshores, el gran jutge es dirigeix a la dona acusada per l'home i allí de nou la resposta de la dona és coherent amb la realitat dels fets: “ *La serp em va seduir i me la vaig menjar ”* . Així que es va deixar seduir i aquesta és la seva culpa mortal.

Gènesi 3:14: “ *I el Senyor Déu va dir a la serp: Com que has fet això, seràs maleït entre tots els bestiaris i entre totes les bèsties del camp "* .

Aquesta vegada, Déu no pregunta a la “ *serp* ” per què va fer això, perquè Déu és conscient que Satanàs, el diable, l'utilitzava com a mitjà. El destí que Déu dóna a la “ *serp* ” es refereix realment al mateix diable. Per a “ *la serp* ” l'aplicació va ser immediata, però per al diable només era una profecia que es compliria després de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort. D'acord amb Apocalipsis 12:9, la primera forma d'aquesta aplicació va ser la seva expulsió del regne del cel, així com els àngels dolents del seu campament. Van ser llançats a la terra que no deixaran mai fins a la seva mort i durant mil anys, aïllat a la terra desolada, Satanàs s'arrossegarà per la pols que va acollir els que van morir per culpa seva i la llibertat amb què la va fer un mal ús. A la terra maleïda per Déu, es comportaran com serps, tant pors com prudents perquè vençuts per Jesucrist i fugint de l'home que s'ha convertit en el seu enemic. Perjudicaran els homes amagats en la invisibilitat dels seus cossos celestes enfrontant-los els uns als altres.

Gènesi 3:15: “ *Posaré enemistat entre tu i la dona, i entre la teva descendència i la seva descendència: ella et fereix el cap, i tu li feràs el taló "* .

Aplicada a la “serp”, aquesta frase confirma la realitat viscuda i observada. La seva aplicació al diable és més subtil. L'enemistat entre el seu costat i la humanitat es confirma i es reconeix. “ *La llavor de la dona que li aixafa el cap ”* serà la de Crist i els seus fidels elegits. Ella l'acabarà aniquilant, però abans, els dimonis hauran tingut la possibilitat perpètua de “ *ferir el taló* ” de “ *la dona* ”, l'Escollida del mateix Crist representada, primer, per aquest “ *taló* ”. Perquè “ *el taló* ” és el fulcre del cos humà de la mateixa manera que “ *la pedra angular* ” és la pedra sobre la qual està construït el temple espiritual de Déu.

Gènesi 3:16: “ *Va dir a la dona: Augmentaré el dolor de la teva maternitat, donaràs fills amb dolor, i el teu desig serà el teu marit, però ell dominarà sobre tu "* .

Abans de ser part de la seva mort, la dona haurà de “ *patir en els seus embarassos* ”; ella “ *parirà amb dolor* ”, totes les coses literalment realitzades i anotades. Però aquí de nou, cal destacar el significat profètic de la imatge. A Joan 16:21 i Apocalipsi 12 :2 “ *la dona amb els dolors del part* ” simbolitza l'Església de Crist en les persecucions imperials romanes i després papals de l'era cristiana.

Gènesi 3:17: “ *I va dir a l'home: "Perquè has escoltat la veu de la teva dona i has menjat de l'arbre del qual et vaig ordenar: no en menjaràs". La terra serà maleïda per culpa teva. És a força de treball que en obtindreu el vostre aliment durant tots els dies de la vostra vida "* .

Tornant a l'home, Déu li presenta la veritable descripció de la seva situació que ell havia volgut amagar vergonyosament. La seva culpa és total i Adam també descobrirà que abans de lliurar-lo, la seva mort serà precedida per un conjunt de malediccions que faran que alguns preferissin la mort a la vida. La maledicció de la terra és una cosa terrible i Adam ho aprendrà de la manera més difícil.

Gènesi 3:18: " *Ell et produirà espines i espines, i menjaràs l'herba del camp* ".

Enrere ha quedat el fàcil conreu del Jardí de l'Edèn, és substituït per la lluita incessant contra el curandero, les " *cardes, les espines* " i les males herbes que es multipliquen al sòl de la terra. Tant més que aquesta maledicció del sòl accelerarà la mort de la humanitat perquè, amb el "progrés" científic, l'home en els darrers dies s'enverinarà posant verí químic al sòl dels seus conreus, per eliminar les males herbes i les plagues d'insectes. El menjar abundant i de fàcil accés ja no estarà disponible fora del jardí del qual serà expulsat així com la seva esposa preferida de Déu.

Gènesi 3:19: " *En la suor de la teva cara menjaràs pa, fins que tornis a la terra d'on vas ser tret; perquè ets pols, i a la pols tornaràs* ".

Aquest destí que recau sobre l'ésser humà justifica la forma en què Déu va revelar la seva creació i la seva formació precisament, a partir de " *la pols de la terra* ". Adam aprèn a costa seva i a costa nostra en què consisteix la mort evocada per Déu. Observem que el mort no és més que " *pols* " i que no queda fora d'aquesta " *pols* " un esperit viu que sorgeix d'aquest cos mort. Eccl.9 i altres cites confirmen aquest estatus mortal.

Gènesi 3:20: " *Adam va anomenar la seva dona Eva, perquè era la mare de tots els vius* ".

De nou, Adam marca el seu domini sobre " *la dona* " donant-li el seu nom " *Eva* " o "Vida"; un nom justificat com a realitat bàsica de la història humana. Tots som descendents llunyans, nascuts d'Eva, l'esposa seduïda d'Adam a través de la qual es va transmetre la maledicció de la mort i ho serà fins al retorn en glòria de Jesucrist a principis de la primavera del 2030.

Gènesi 3:21: " *Jahveh Déu va fer vestits de pell per a Adam i la seva dona, i els va vestir amb ells* .

Déu no oblida que el pecat dels esposos terrenals formava part del seu projecte salvador que ara prendrà una forma demostrada. Després del pecat, el perdó diví es fa disponible en nom de Crist que serà sacrificat i crucificat pels soldats romans. En aquesta acció, un ésser innocent, lliure de tot pecat, acceptarà morir per expiar , en el seu lloc, els pecats dels seus únics fidels elegits. Des del principi, Déu va matar animals innocents perquè les seves " *pell*s " cobrissin la nuesa d'Adam i Eva. En aquesta acció substitueix " *la justícia* " imaginada per l'ésser humà per allò que el seu pla de salvació li imputa a través de la fe. La " *justícia* " imaginada per l'home era només una mentida enganyosa i en el seu lloc, Déu els imputa " *una peça de vestir* " simbòlica de " *la seva autèntica justícia*", " *el cinturó de la seva veritat* " que es basa en el sacrifici voluntari de Crist i el ofrena de la seva vida per a la redempció dels qui l'estimen fidelment.

Gènesi 3:22: “ *Jahveh Déu va dir: Heus aquí, l'home s'ha fet com un de nosaltres, per al coneixement del bé i del mal. Evitem ara que allongi la mà i prengui l'arbre de la vida, mengi i visqui per sempre* ”.

En Miquel, Déu es dirigeix als seus bons àngels que assisteixen al drama que acaba de tenir lloc a la terra. Ell els digué: “ *Mireu, l'home s'ha fet com un de nosaltres, per conèixer el bé i el mal* ”. El dia abans de la seva mort, Jesucrist utilitzarà la mateixa expressió pel que fa a Judes, el traïdor que l'havia de lliurar als jueus religiosos i després als romans per ser crucificat, això en Joan 6:70: “ *Jesús els respongué: No sóc jo qui us va triar, els dotze? I un de vosaltres és un dimoni!* ”. El “ *nosaltres* ” en aquest vers es converteix en “ *tu* ” a causa del context diferent, però l'enfocament de Déu és el mateix. La frase “ *un de nosaltres* ” es refereix a Satanàs que encara té accés i moviment lliures al regne celestial de Déu entre tots els àngels creats al començament de la creació terrenal.

La necessitat d'evitar que l'home mengés “*l'arbre de la vida* ” era un requisit de la veritat de la qual Jesús va venir a donar testimoni en les seves paraules adreçades al prefecte romà Ponç Pilat. “ *L'arbre de la vida* ” era la imatge de Crist Redemptor i menjar-ne significava nodrir-se amb el seu ensenyament i amb tota la seva personalitat espiritual, prendre'l com a substituït i salvador personal. Aquesta era l'única condició que podria haver justificat el consum d'aquest “ *arbre de la vida* ”. El poder de la vida no estava en l'arbre sinó en aquell que l'arbre simbolitzava: Crist. A més, aquest arbre va condicionar la vida eterna i després del pecat original aquesta vida eterna es va perdre perpètuament fins al retorn final de Déu en Crist i Miquel. L'« *arbre de la vida* » i els altres arbres podrien desaparèixer, així com el jardí de Déu.

Gènesi 3:23: “ *I Jahveh Déu el va expulsar del jardí de l'Edèn, perquè conreés la terra d'on havia estat pres* ”.

Només li resta al Creador expulsar del meravellós jardí la parella humana que, formada a partir del primer Adam (paraula que designa l'espècie humana: el vermell = el sanguini), s'ha mostrat indigne per la seva desobediència. I fora del jardí començarà per a ell una vida dolorosa, en un cos debilitat física i mentalment. El retorn a una terra que s'ha tornat dura i rebel recordarà als éssers humans el seu origen “ *pols* ”.

Gènesi 3:24: “ *Així va expulsar Adam; i va col·locar a llevant del jardí d'Edèn els querubins que agitaven una espasa flamígera, per vigilar el camí de l'arbre de la vida* ”.

Ja no és Adam qui guarda el jardí sinó que són els àngels els que li impedeixen entrar-hi. El jardí finalment desapareixerà una mica abans del diluvi que es va produir el 1656 des del pecat d'Eva i el d'Adam.

En aquest vers tenim un aclariment útil per localitzar la ubicació del Jardí de l'Edèn. Els àngels de la guarda es situen “ *a l'est del jardí* ”, que es troba, per tant, a l'oest del lloc on Adam i Eva es retiren. La suposada zona presentada a l'inici d'aquest capítol s'ajusta a aquest aclariment: Adam i Eva es retiren a la terra al sud del mont Ararat i el jardí prohibit es troba a la zona de les “*aigües abundants*” de Turquia prop del llac de Van, ser a l'oest de la seva posició.

Gènesi 4

Separació per mort

Aquest capítol 4 ens permetrà entendre millor per què era necessari que Déu oferís a Satanàs i als seus dimonis rebels un laboratori de demostració que revelés l'abast de la seva maldat.

Al cel, la maldat tenia límits perquè els éssers celestials no tenien el poder de matar-se entre ells; perquè tots eren momentàniament immortals. Per tant, aquesta situació no va permetre a Déu revelar l'alt nivell de maldat i crueltat de què eren capaços els seus enemics. Per tant, la terra va ser creada amb l'objectiu de permetre la mort en les seves formes més cruels que la ment d'un ésser com Satanàs pugui imaginar.

Aquest capítol 4, situat sota el significat simbòlic d'aquest número 4 que és la universalitat, evocarà, doncs, les circumstàncies de les primeres morts de la humanitat terrestre; sent la mort el seu caràcter universal particular i únic entre totes les creacions fetes per Déu. Després del pecat d'Adam i Eva, la vida terrenal va ser " *un espectacle per al món i per als àngels* ", com es diu a 1 Cor. 4:9, l'inspirat i fidel testimoni Pau, ex-Saül de Tars, el primer perseguidor comissionat del església de Crist.

Gènesi 4:1: " Adam va conèixer Eva, la seva dona; ella va concebre i va donar a llum a Caïn i va dir: He format un home amb l'ajuda de Jahveh .

En aquest vers, Déu ens revela el significat que dóna al verb " *conèixer* " i aquest punt és vital en el principi de la justificació per fe tal com està escrit a Joan 17:3: " *Ara la vida eterna és que et coneguim ., l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist . Conèixer Déu vol dir tenir una relació amorosa amb Ell, espiritual en aquest cas, però carnal en el cas d'Adam i Eva. De nou seguint aquest model de la primera parella, d'aquest amor carnal va néixer un "fill"; bé, un "nen" també ha de renéixer en la nostra relació amorosa espiritual experimentada amb Déu. Aquest nou naixement a causa del veritable " *coneixement* " de Déu es revela a Apocalipsis 12, 2-5: " *I ella estava embarassada, i cridava en el part i en els dolors de part. ... Va tenir un fill, que ha de governar totes les nacions amb una vara de ferro. I el seu fill va ser arrossegat a Déu i al seu tron* ". El nen nascut de Déu ha de reproduir el caràcter del seu Pare però no va ser el cas del primer fill nascut dels homes.*

El nom Caïn significa adquisició. Aquest nom li prediu un destí carnal i terrenal, el contrari de l'home espiritual que serà el seu germà petit Abel.

Fixem-nos que en aquest inici de la història de la humanitat, la mare que dóna a llum associa Déu amb aquest naixement perquè és conscient que la creació d'aquesta nova vida és conseqüència d'un miracle fet pel gran Déu creador YaHWÉH. En els nostres darrers dies, això ja no és així o rarament és així.

Gènesi 4:2: " *Va tornar a donar a llum el seu germà Abel. Abel era pastor, i Caïn era llaurador* ”.

Abel significa respiració. Més que Caïn, el nen Abel es presenta com una còpia d'Adam, el primer a rebre l'alè dels pulmons de Déu. De fet, amb la seva mort, assassinat pel seu germà, representa la imatge de Jesucrist, el veritable Fill de Déu, salvador dels elegits que redimirà amb la seva sang.

Les professions dels dos germans confirmen la seva naturalesa oposada. Com Crist, " *Abel era un pastor* " i com el materialista no creient terrenal, " *Caïn era un llaurador* ". Aquests primers fills de la història humana anuncien el destí profetitzat per Déu. I vénen a donar detalls sobre el seu projecte d'estalvi.

Gènesi 4:3: " *Al cap d'un temps, Caïn va fer una ofrena a YaHWéH dels fruits de la terra; »*

Caïn sap que Déu existeix i per mostrar-li que el vol honorar, li fa " *una ofrena dels fruits de la terra* ", és a dir, coses que ha produït la seva activitat. En aquest paper, pren la imatge de la multitud de religiosos jueus, cristians o musulmans que destaquen les seves bones obres sense preocupar-se d'intentar saber i entendre allò que Déu estima i espera d'ells. Els regals només tenen sentit si són apreciats per la persona que els rep.

Gènesi 4:4: " *i Abel, per la seva banda, la va convertir en una de les primogènites del seu ramat i del seu greix. YaHWéH va mirar favorablement Abel i la seva ofrena; »*

Abel imita el seu germà i, per la seva professió de pastor, fa una ofrena a Déu « *dels primogènits del seu ramat i del seu greix* ». Això agrada a Déu perquè veu en el sacrifici d'aquests " **primogènits** " la imatge anticipada i profetitzada del seu propi sacrifici en Jesucrist. A Apocalipsi 1:5 llegim: "... *i de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels morts i el príncep dels reis de la terra!*" *A aquell que ens estima, que ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang ...*". Déu veu el seu projecte salvador en l'oferta d'Abel i només pot trobar-lo agradable.

Gènesi 4:5: " *Però no va veure bé Caïn i la seva ofrena. Caïn estava molt enfadat i se li va caure la cara. »*

En comparació amb l'oferta d'Abel, és lògic que Déu prestés poc interès a l'oferta de Caïn, que amb la mateixa lògica només pot estar decebut i entristit. " *El seu rostre està abatut* ", però recordem que la molèstia el porta a " **irritar -se molt** " i això no és normal perquè aquesta reacció és fruit d'un orgull decebut. La irritació i l'orgull aviat donaran un fruit més greu: l'assassinat del seu germà Abel, objecte de la seva gelosia.

Gènesi 4:6: " *I Jahveh va dir a Caïn: Per què estàs enfadat i per què estàs abatut? »*

Només Déu sap el motiu de la seva preferència per l'oferta d'Abel. Caïn només pot trobar injusta la reacció de Déu, però en comptes d'enfadar-se, hauria de suplicar a Déu que li permeti entendre el motiu d'aquesta elecció aparentment injusta. Déu té plens coneixements de la naturalesa de Caïn que, inconscientment, fa per ell el paper del servent malvat de Mt. 24:48-49: " *Però si és un servent dolent, que diu en ell mateix: El meu amo tarda a venir, si comença a colpejar els seus companys, si menja i beu amb els borratxos,...* ". Déu li fa una pregunta de la qual sap perfectament la resposta, però de nou, fent-ho, dóna a Caïn l'oportunitat de compartir amb ell la causa del seu sofriment. Aquestes preguntes

romandran sense resposta per Caïn, així que Déu l'adverteix contra el mal que l'apoderarà.

Gènesi 4:7: “ *Si fas bé, alçaràs la cara i si fas el mal, el pecat s'amaga a la porta, i els seus desitjos són per a tu ; »*

Després que Eva i Adam hagin menjat i hagin assumit l'estatus de diable per haver “ *conegut el bé i el mal* ”, reapareix per empènyer Caïn a matar el seu germà Abel. Les dues opcions, “ *el bé i el mal* ”, estan davant d'ell; “ *el bo* ” el portarà a resignar-se i acceptar l'elecció de Déu encara que no l'entengui. Però l'elecció del “ *mal* ” el farà pecar contra Déu, fent-lo transgredir el seu sisè manament: “ *No cometreu assassinat* ”; i no, “ *no mataràs* ”, tal com ho van presentar els traductors. El manament de Déu condemna el crim, no l'assassinat de criminals culpables que ell va legalitzar ordenant-ho i, en aquest cas, la vinguda de Jesucrist no va canviar res en aquest just judici de Déu.

Fixeu-vos en la forma en què Déu parla del “ *pecat* ” com si parlés d'una dona, segons la qual havia dit a Eva a Gènesi 3:16: “ *Els vostres desitjos seran pel vostre marit, però ell en dominarà. tu* ”. Per a Déu, la temptació “ *del pecat* ” és semblant a la d'una dona que vol seduir el seu marit i ell no ha de deixar-se “ *dominar* ” per ella o per ell. D'aquesta manera, Déu va donar a l'home l'ordre de no deixar-se seduir pel “ *pecat* ” representat per la dona.

Gènesi 4:8: “ *Però, Caïn va parlar amb el seu germà Abel; però mentre eren al camp, Caïn va caure sobre el seu germà Abel i el va matar. »*

Malgrat aquest avís diví, la naturalesa de Caïn donarà els seus fruits. Després d'un intercanvi de paraules amb Abel, Caïn, un assassí en el seu esperit des del principi com el seu pare espiritual, el diable, “ *es va llançar sobre el seu germà Abel i el va matar* ”. Aquesta experiència profetitza el destí de la humanitat on el germà matarà el germà, sovint per gelosia secular o religiosa fins a la fi del món.

Gènesi 4:9: “ *El Senyor va dir a Caïn: On és el teu germà Abel? Ell va respondre: no ho sé; Sóc el guardià del meu germà? »*

Tal com havia dit a Adam que s'amagava d'ell: « *On ets?* ”, Déu va dir a Caïn: “ *On és el teu germà Abel?* », sempre per donar-li l'oportunitat de confessar la seva culpa. Però estúpidament, com que no pot ignorar que Déu sap que el va matar, respon descaradament “ *No ho sé* ”, i amb una arrogància increïble, al seu torn li pregunta a Déu: “ *Sóc jo el guardià del meu germà?* »

Gènesi 4:10: “ *I Déu va dir: Què has fet? La veu de la sang del teu germà em crida des de la terra* ”

Déu li dóna la seva resposta que vol dir: tu no ets el seu guardià perquè ets el seu assassí. Déu sap bé el que ha fet i li ho presenta en una imatge: “ *la veu de la sang del teu germà clama des de la terra cap a mi* ”. Aquesta fórmula pictòrica que dóna a la sang vessada una veu que clama a Déu s'utilitzarà a Apo.6 per evocar en el “5è ^{segell}”, el crit dels màrtirs morts per les persecucions papals romanes de la religió catòlica: Apo. 6:9-10: “ *Quan va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels que havien estat assassinats a causa de la paraula de Déu i a causa del testimoniatge que havien donat. Cridaven a gran veu, dient: Fins quan, oh Mestre sant i veritable, tardeu a jutjar i a venjar-vos de la nostra sang dels qui habiten a la terra?* ”. Així, la sang vessada injustament

exigeix venjança dels culpables. Aquesta venjança legítima arribarà però és quelcom que Déu es reserva exclusivament per a Ell. Ell declara a Deu.32:35: “ *La venjança i la retribució són meves, quan els seus peus ensopeguen! Perquè el dia de la seva mort és a prop, i el que els espera no s'endarrereix* ”. A Isa.61:2, juntament amb “ *l'any de gràcia* ”, “ *el dia de la venjança* ” està en el programa del messies Jesucrist: “... *m'ha enviat... a proclamar un any de gràcia de Jahveh, i un dia de venjança del nostre Déu ; consolar tots els afligits ; ...*”. Ningú podria haver entès que la “ *publicació* ” d'aquest “ *any de gràcia* ” havia de ser separada del “ *dia de la venjança* ” per 2000 anys.

Així, els morts només poden clamar en la memòria de Déu la memòria del qual és il·limitada.

El crim comès per Caín mereix un càstig just.

Gènesi 4:11: “ *Ara seràs maleït per la terra que va obrir la boca per rebre de la teva mà la sang del teu germà .* »

Caín serà maleït de la terra i no serà assassinat. Per justificar aquesta clemència divina, hem d'admetre que aquest primer crim no tenia precedents. Caín no sabia què significava matar, i va ser la ira que va encegar tot raonament el que el va portar a una brutalitat fatal. Ara que el seu germà és mort, la humanitat ja no podrà dir que no sabia què és la mort. Aleshores entrarà en vigor la llei establerta per Déu a Ex. 21:12: “ *Qui colpeja mortalment un home serà castigat amb la mort* ”.

Aquest vers també presenta aquesta expressió: “ *la terra que va obrir la boca per rebre de la teva mà la sang del teu germà* ”. Déu personifica la terra donant-li una boca que absorbeix la sang vessada sobre ella. Aleshores aquesta boca li parla i li recorda l'acte mortal que la va contaminar. Aquesta imatge serà recollida a Deu.26:10: “ ***La terra va obrir la boca i els va engolir amb Coré, quan els que s'havien reunit van morir, i el foc va consumir els dos-cents cinquanta homes: van servir al poble d'advertència.*** ”. Aleshores serà a Apocalipsis 12:16: “ *I la terra va ajudar la dona, i la terra va obrir la boca i va engolir el riu que el drac havia llençat de la seva boca* ”. El “ *riu* ” simbolitza les lligues monàrquiques catòliques franceses els cossos militars de “dracs” creats especialment perseguïen els protestants fidels i els van perseguir fins a les muntanyes del país. Aquest vers té un doble sentit : la resistència armada protestant, després la sagnant Revolució Francesa. En ambdós casos l'expressió “ *la terra va obrir la boca* ” la representa com acollint la sang de multitud de persones.

Gènesi 4:12: “ *Quan conreu la terra, ja no us donarà la seva riquesa. Seràs un errant i un errant per la terra.* »

El càstig de Caín es limita a la terra que va ser el primer a contaminar vessant-hi sang humana; la de l'home que va ser creat originàriament a imatge de Déu. Des del pecat, conserva les seves característiques de Déu però ja no posseeix la seva puresa perfecta. L'activitat de l'home consistia principalment en produir aliments treballant la terra. Per tant, Caín haurà de trobar altres maneres d'alimentar-se.

Gènesi 4:13: “ *Caín va dir a Jahveh: El meu càstig és massa gran per suportar-lo* ”.

És a dir: en aquestes condicions, és millor que em suïcidi.

Gènesi 4:14: " *Mireu, avui em llenceu d'aquesta terra; Seré amagat de la teva cara, seré un errant i un errant per la terra, i qui em trobi em matarà* ".

Aquí ara és molt xerraire i resumeix la seva situació com una condemna a mort.

Gènesi 4:15: " *Jahveh li va dir: Si algú mata Caín, Caín seria venjat set vegades. I el Senyor va posar un senyal a Caín perquè qui el trobés no el matés* ”.

Decidit a estalviar la vida de Caín per les raons ja vistes, Déu li va dir que la seva mort seria pagada, " *venjada* ", " *set vegades* ". Després esmenta " *un senyal* " que el protegirà. En aquesta mesura, Déu profetitza el valor simbòlic del nombre "set" que designarà el dissabte i la santificació del repòs que, profetitzat al final de les setmanes, trobarà el seu ple compliment en el setè mil·lenni del seu projecte salvador. El dissabte serà el signe de pertinença al Déu creador a Ezequiel 20:14-20. I a Ezequiel 9 es posa " *un senyal* " sobre els qui pertanyen a Déu perquè no siguin assassinats a l'hora del càstig diví. Finalment, per confirmar aquest principi de **separació protegida**, a Rev.7, " *un signe* ", " *el segell del Déu vivent* ", ve a " *segellar el front* " dels servents de Déu, i aquest " *segell i senyal* " és el seu dissabte del setè dia.

Gènesi 4:16: " *Llavors Caín es va apartar de la cara de Jahveh i es va quedar a la terra de Nod, a l'est de l'Edèn* ”.

Ja era a l'est de l'Edèn on Adam i Eva s'havien retirat després de ser expulsats del jardí de Déu. Aquesta terra aquí rep el nom de Nod que significa: patiment. La vida de Caín estarà doncs marcada pel sofriment mental i físic perquè ser rebutjat lluny del rostre de Déu deixa empremtes fins i tot en el cor dur de Caí que havia dit al vers 13, tement d'ell: " *Seré amagat lluny de la teva presència. cara* ”.

Gènesi 4:17: " *Caín va conèixer la seva dona; ella va concebre i va donar a llum Enoc. Llavors va construir una ciutat i la va posar el nom del seu fill Enoc* ”.

Caín esdevindrà el patriarca de la població d'una ciutat a la qual dona el nom del seu primer fill: Enoc que significa: iniciar, instruir, exercitar i començar a utilitzar una cosa. Aquest nom resumeix tot el que representen aquests verbs i és encertat perquè Caín i els seus descendents inauguren un tipus de societat sense Déu que perdurarà fins a la fi del món.

Gènesi 4:18: " *Enoc va engendrar Irad, Irad va engendrar Mehujael, Mehujael va engendrar Metuschael i Metuschael va engendrar Lamec* . »

Aquesta breu genealogia s'atura intencionadament en el personatge anomenat Lamech, el significat exacte del qual segueix sent desconegut, però la paraula d'aquesta arrel es refereix a instruccions com el nom Enoc, i també a una noció de poder.

Gènesi 4:19: " *Lamec va prendre dues dones: l'una es deia Ada, i l'altra es deia Zila* . »

Trobem en aquest Lamec un primer signe de la ruptura amb Déu segons el qual « *l'home deixarà el seu pare i la seva mare per unir-se a la seva dona, i tots dos es convertiran en una sola carn* » (vegeu Gènesi 2:24). Però a Lamec l'home

s'uneix a dues dones i les tres es convertiran en una sola carn. Evidentment, la separació de Déu és total.

Gènesi 4:20: " *Ada va donar a llum Jubal: va ser el pare dels qui habiten a les tendes i al ramat* ".

Jabal és el patriarca dels pastors nòmades com encara ho són alguns pobles àrabs.

Gènesi 4:21: " *El seu germà es deia Jubal: era el pare de tots els que toquen l'arpa i el flautista* . »

Jubal va ser el patriarca de tots els músics que ocupen un lloc important en civilitzacions sense Déu, encara avui on la cultura, el coneixement i l'artista són els fonaments de les nostres societats modernes.

Gènesi 4:22: " *Zilla, per la seva banda, va donar a llum Tubal Caín, que va forjar tots els instruments de llautó i ferro. La germana de Tubal Cain era Naama* . »

Aquest vers contradiu els ensenyaments oficials dels historiadors que assumeixen una edat de bronze abans de l'edat del ferro. En veritat segons Déu els primers homes van saber forjar el ferro, i potser des del mateix Adam perquè el text no diu de Tubal Caín que fos el pare dels qui forgen el ferro. Però aquests detalls revelats se'ns donen perquè entenem que la civilització existeix des dels primers homes. Les seves cultures impies no eren menys refinades que la nostra actual.

Gènesi 4:23: " *Lamec va dir a les seves dones: Ada i Zila, escolteu la meua veu! Dones de Lamec, escolteu la meua paraula! Vaig matar un home per la meua ferida i un jove per la meua contusió* . »

Lamec presumeix davant les seves dues dones d'haver matat un home, cosa que el fa mal en el judici de Déu. Però amb arrogància i burla, afegeix que també va matar un jove, cosa que empitjora el seu cas davant el judici de Déu i que el converteix en un autèntic "assassí" i reincident.

Gènesi 4:24: " *Caín serà venjat set vegades, i Lamec setanta-set vegades*. »

Aleshores es burla de la clemència que Déu va mostrar cap a Caín. Com que després de matar un home, la mort de Caín havia de ser venjada "set vegades", després de matar un home i un jove, Lamec serà venjat per Déu "setanta-set vegades". No podem imaginar comentaris tan abominables. I Déu va voler revelar a la humanitat que els seus primers representants de la segona generació, la de Caín fins a la setena, la de Lamec, havien assolit el nivell més alt d'impietat. I aquesta és la seva demostració de la conseqüència de ser separat d'ell.

Gènesi 4:25: " *Adam encara coneixia la seva dona; i va tenir un fill, i li va posar el nom de Set, perquè, va dir, Déu m'ha donat una altra descendència en lloc d'Abel, que Caín va matar* .

El nom Seth pronunciat "cheth" en hebreu designa el fonament del cos humà. Alguns el tradueixen com "equivalent o restitució", però no he pogut trobar una justificació per a aquesta proposició en hebreu. Per tant, conservo "el fonament del cos" perquè Set esdevindrà l'arrel o fonament bàsic del llinatge fidel que Gen.6 designarà amb l'expressió " *fills de Déu* ", deixant a les "dones"

descendents rebels del llinatge de Caín que els enganya, en oposició, l'apel·latiu de "filles dels homes".

A Set, Déu sembla i aixeca una nova " llavor " en la qual el setè descendent, un altre Enoc, es posa com a exemple en Gènesi 5:21 a 24. Va tenir el privilegi d'entrar al cel viu, sense passar per la mort, després de 365 anys de vida terrenal viscuts en fidelitat al Déu creador. Aquest Enoc va portar bé el seu nom perquè la seva "educació" va ser per a la glòria de Déu a diferència del seu homònim, fill de Lamec, fill de la línia de Caín. I tots dos, Lamec el rebel i Enoc el just eren els "setès" descendents del seu llinatge.

Gènesi 4:26: " Seth també va tenir un fill, i li va anomenar Enòx. Va ser llavors quan la gent va començar a invocar el nom de YaHWéH . »

Enosch significa: l'home, el mortal, el malvat. Aquest nom està relacionat amb el moment en què la gent va començar a invocar el nom de YaHWéH. El que Déu ens vol dir connectant aquestes dues coses és que l'home del llinatge fidel ha pres consciència de la maldat de la seva naturalesa, a més a més mortal. I aquesta consciència el va portar a buscar el seu Creador per honrar-lo i fer-li fidelment un culte que li agradava.

Gènesi 5

Separació per santificació

En aquest capítol 5, Déu va reunir el llinatge que li va romandre fidel. Us presento l'estudi detallat només dels primers versos que ens permeten entendre el perquè d'aquesta enumeració que cobreix el temps entre Adam i el famós Noè.

Gènesi 5:1: " Aquest és el llibre de la descendència d'Adam. Quan Déu va crear l'home, el va fer a semblança de Déu ".

Aquest vers estableix l'estàndard per a la llista de noms dels homes citats. Tot es basa en aquest recordatori: " Quan Déu va crear l'home, el va fer a semblança de Déu ". Hem d'entendre, doncs, que per entrar en aquesta llista l'home ha d'haver conservat la seva " semblança de Déu ". Així podem entendre per què noms tan importants com el de Caín no entren en aquesta llista. Perquè no es tracta d'una semblança física sinó d'una semblança de caràcter, i el capítol 4 ens acaba de mostrar la de Caín i els seus descendents.

Gènesi 5:2: " Va crear l'home i la dona, els va beneir i els va anomenar home quan van ser creats ".

Aquí també, el recordatori de la benedicció de Déu de l'home i la dona significa que els noms que es citaran han estat beneïts per Déu. La insistència de la seva creació per part de Déu posa de manifest la importància que dona a ser reconegut com el Déu creador que aparta, santifica els seus servents, pel signe del dissabte, la resta observada durant el setè dia de totes les seves setmanes. Mantenir la benedicció de Déu amb la santificació del dissabte i la semblança del seu caràcter són les condicions requerides per Déu perquè un ésser humà sigui

digne de ser anomenat " *home* ". A part d'aquests fruits, l'ésser humà esdevé, segons el seu criteri, un "animal" més desenvolupat i educat que altres espècies.

Gènesi 5:3: " *Adam, que tenia cent trenta anys, va engendrar un fill a la seva semblança, segons la seva imatge, i li va anomenar Set* " .

Visiblement entre Adam i Set, falten dos noms: els de Caïn (que no és del llinatge fidel) i Abel (que va morir sense descendència). Així es demostra l'estàndard de la beneïda selecció. El mateix s'aplicarà a tots els altres noms esmentats.

Gènesi 5:4: " *Els dies d'Adam després del naixement de Set foren vuit-cents anys; i va engendrar fills i filles* " .

El que hem d'entendre és que Adam " *engendrà fills i filles* ", abans del naixement de " *Seth* " i després d'aquest, però aquests no manifestaren la fe del pare ni la de "Seth". Es van unir als "homes animals" que eren infidels i irrespectuosos amb el Déu vivent. Així, entre tots els seus nascuts, després de la mort d'Abel, " *Seth* " va ser el primer a distingir-se per la seva fe i la seva fidelitat al Déu Jahveh que va crear i formar el seu pare terrenal. Altres després d'ell, romanent en l'anonimat, potser han seguit el seu exemple, però es mantenen anònims perquè la llista seleccionada per Déu es construeix a partir de la successió dels primers fidels de cadascun dels descendents presentats. Aquesta explicació fa comprensible l'edat ja alta, "130 anys" d'Adam quan va néixer el seu fill "Seth". I aquest principi s'aplica a cadascun dels elegits citats en la llarga llista que s'atura en Noè, perquè els seus tres fills: Sem, Cam i Jafet no seran elegits, no estar a la seva semblança espiritual.

Gènesi 5:5: " *Tots els dies que va viure Adam van ser nou-cents trenta anys; després va morir* ."

Vaig directament al setè escollit que es diu Enoc; un Enoc el caràcter del qual és l'absolut contrari d'Enoc fill de Caïn.

Gènesi 5:21: " *Enoc, que tenia seixanta-cinc anys, va ser pare de Matusalem* " .

Gènesi 5:22: " *Enoc, després del naixement de Matusalem, va caminar amb Déu tres-cents anys; i va engendrar fills i filles* " .

Gènesi 5:23: " *Tots els dies d'Enoc foren tres-cents seixanta-cinc anys* " .

Gènesi 5:24: " *Enoc caminava amb Déu; aleshores ja no va ser, perquè Déu el va prendre* " .

És amb aquesta expressió concreta del cas Enoc que Déu ens ho revela: els antediluvians també van fer portar el seu "Elies" al cel sense passar per la mort. En efecte, la fórmula d'aquest vers difereix de tots els altres que acaben com a la vida d'Adam, amb les paraules " *després va morir* " .

A continuació ve Metushelah, l'home que va viure més temps a la Terra, 969 anys; després un altre Lamec d'aquesta línia beneït per Déu.

Gènesi 5:28: « *Lamec, que tenia cent vuitanta-dos anys, va engendrar un fill* »

Gènesi 5:29: " *Li va anomenar Noè, dient: Aquest ens consolarà del nostre cansament i del treball dur de les nostres mans, venint d' aquesta terra que Jahveh ha maleït* " .

Per entendre el significat d'aquest vers, has de saber que el nom Noè significa: descans. Sens dubte, Lamech no s'imaginava fins a quin punt les seves paraules es farien realitat, perquè només veia " *la terra maleïda* " des de l'angle de " *la nostra fatiga i el dolorós treball de les nostres mans* ", va dir. Però en temps de Noè, Déu el destruirà a causa de la maldat dels homes que porta, com ens permetrà entendre Gènesi 6. Tanmateix, Lamech, pare de Noè, va ser un escollit que, com els pocs escollits de la seva època, devia sentir pena veure créixer la maldat dels homes que els envoltaven.

Gènesi 5:30: " *Lamech va viure, després del naixement de Noè, cinc-cents noranta-cinc anys; i va engendrar fills i filles* ”

Gènesi 5:31: " *Tots els dies de Lamech van ser set-cents setanta-set anys; després va morir* »

Gènesi 5:32: " *Noè, cinc-cents anys, va engendrar Sem, Cam i Jafet* "

Gènesi 6

La separació falla

Gènesi 6:1: " *Quan els homes van començar a multiplicar-se a la faç de la terra i els van néixer filles* " ,

Segons les lliçons apreses anteriorment, aquesta multitud humana és la norma animal que menysprea Déu que, per tant, té bones raons per rebutjar-les també. La seducció d'Adam per part de la seva dona Eva es reproduïx en tota la humanitat i és normal segons la carn: les noies sedueixen els homes i obtenen d'ells allò que desitgen.

Gènesi 6: 2: " *Els fills de Déu van veure que les filles dels homes eren belles, i es van prendre per dones d'entre totes les que van triar* "

Aquí és on les coses es tornen complicades. **La separació** entre els infidels santificats i els irreligiosos finalment desapareix. Els santificats aquí anomenats lògicament " *els fills de Déu* " cauen sota la seducció de " *les filles dels homes* " o, del grup humà "animal". Les aliances a través del matrimoni esdevenen així la causa de l'enfonsament de la **separació** desitjada i buscada per Déu. Va ser aquesta experiència inoblidable la que més tard el portaria a prohibir als fills d'Israel prendre dones estrangeres com a esposa. La riuada que en resultarà demostra fins a quin punt s'ha de complir aquesta prohibició. A cada regla, hi ha excepcions, perquè algunes dones es van emportar el veritable Déu amb el marit jueu com Rut. El perill no és que la dona sigui estrangera sinó que condueixi un " *fill de Déu* " a l'apostasia pagana fent-lo adoptar la religió pagana tradicional dels seus orígens. A més, també es prohibeix el contrari perquè una dona "filla de Déu" es posa en perill mortal en casar-se amb un "fill d'home" "animals" i de religió falsa, que és encara més perillós per a ella. Perquè cada "dona" o "nena" és "dona" només durant la seva vida a la terra, i els elegits entre ells rebran com els homes un cos celeste asexual semblant als àngels de Déu. L'eternitat és unisex i imatge del personatge de Jesucrist, el model diví perfecte.

El problema del matrimoni encara està present. Perquè qui es casa amb algú que no és de la seva religió, testimonia contra la seva pròpia fe, si és correcta o equivocada. A més, aquesta acció demostra indiferència cap a la religió i, per tant, cap a Déu mateix. Els elegits han d'estimar Déu per sobre de tot per ser dignes de ser elegits. Tanmateix, l'aliança amb l'estranger li desagrada, l'electe que el contracta esdevé indigne d'elecció i la seva fe es fa presumptuosa, una il·lusió que desembocarà en un terrible desencís. Queda per treure una deducció final. Si el matrimoni encara planteja aquest problema, és perquè la societat humana moderna es troba en el mateix estat d'immoralitat que les de l'època de Noè. Aquest missatge és, doncs, per a la nostra última època on les mentides dominen les ments humanes que es tanquen totalment a la "veritat" divina.

A causa de la seva importància per als nostres "temps finals", Déu em va portar a desenvolupar finalment aquest missatge revelat en aquest relat del Gènesi. Perquè l'experiència dels elegits antediluvians es resumeix en un " *inici* " *feliç* i un " *final* " tràgic en apostasia i abominació. Tanmateix, aquesta experiència també resumeix la de la seva darrera església en la seva forma institucional "Adventista del setè dia", beneïda oficialment i històricament el 1863 però espiritualment el 1873, a " *Filadèlfia* ", a Apoc.3:7, pel seu " *inici* ". , i " *vomitat* " per Jesucrist a Apocalipsis 3:14, a " *Laodicea* " l'any 1994, al seu " *extrem* ", per la seva tebiesa formalista i per la seva aliança amb el camp. enemic ecumènic l'any 1995. El temps de l'aprovació de Déu per a aquesta institució religiosa cristiana queda així fixat per « un *principi* i un *final* ». Però de la mateixa manera que l'aliança jueva va ser continuada pels dotze apòstols escollits per Jesús, així l'obra adventista és continuada per mi i per tots els qui reben aquest testimoni profètic i reproduïxen les obres de fe que Déu va beneir originalment en els pioners de l'adventisme de 1843 i 1844. Especifico que Déu va beneir les motivacions de la seva fe i no l'estàndard de les seves interpretacions profètiques que després s'havien de posar en qüestió. La pràctica del dissabte esdevenint possiblement formalista i tradicional, el sedàs del judici de Déu ja no beneeix res més que l'amor a la veritat assenyalat en els seus elegits, " *de principi a fi* " o, fins al veritable retorn gloriós de Crist, fixat per al darrera vegada a la primavera del 2030.

En presentar-se a Apocalipsis 1:8 com " *l'alfa i l'omega* ", Jesucrist ens revela una clau per entendre l'estructura i l'aspecte en què ens revela al llarg de la Bíblia, el seu " *judici* ", és sempre a partir de l'observació de la situació del " *inici* " i de la que apareix al " *final* ", d'una vida, d'una aliança o d'una església. Aquest principi apareix a Dan.5 on les paraules escrites a la paret per Déu, " *nombrat, numerat* ", seguides de " *pesat i dividit* ", representen el " *inici* " de la vida del rei Belssasar i el moment del seu " *final* ". D'aquesta manera, Déu confirma que el seu judici es basa en el control permanent del subjecte jutjat. Va estar sota la seva observació des del seu " *inici* " o " *alfa* ", fins al seu " *final* ", el seu " *omega* ".

En el llibre de l'Apocalipsi i en el tema de les cartes adreçades a les " *set Esglésies* ", el mateix principi fixa " *el principi i el final* " de totes les " *Esglésies* " implicades. En primer lloc, trobem l'Església apostòlica, el gloriós « *inici* » de la qual és recordat en el missatge lliurat a « *Efes* » i en el qual el seu « *final* » la posa sota l'amenaça de tenir l'Esperit de Déu retirat per la seva falta de zel. Afortunadament, el missatge lliurat a " *Esmirna* " abans de l'any 303 testimonia

que la crida de Crist al penediment s'haurà escoltat per a la glòria de Déu. Llavors, l'església catòlica papal romana comença a “ *Pèrgam* ”, l'any 538, i acaba a “ *Tiatira* ”, en l'època de la Reforma protestant però sobretot oficialment la de la mort del papa Pius 6 retingut a la presó de València, a la meua ciutat. , a França, l'any 1799. Després ve el cas de la fe protestant, l'aprovació de la qual per part de Déu també és limitada en el temps. El seu « *inici* » s'esmenta a « *Tiatira* » i el seu « *final* » es revela a « *Sardes* » l'any 1843 per la seva pràctica del diumenge heretada de la religió romana. Jesús no pot ser més clar, el seu missatge, “ *estàs mort* ”, no porta a confusió. I tercer, sota “ *Filadelfia i Laodicea* ”, el cas de l'adventisme institucional que hem vist anteriorment tanca el tema dels missatges adreçats a les “ *set esglésies* ” i el temps de les èpoques que simbolitzen.

En revelar-nos avui com jutjava les coses ja fetes, i des del “ *inici* ” com el Gènesi, Déu ens dóna les claus per entendre com jutja els fets i les esglésies del nostre temps. El “ *judici* ” que emergeix del nostre estudi porta així el “ *segell* ” de l'Esperit de la seva divinitat.

Gènesi 6:3: " *Llavors Jahveh va dir: El meu esperit no romandrà en l'home per sempre, perquè l'home és carn, i els seus dies seran cent vint anys .* »

A menys de 10 anys del retorn de Crist, aquest missatge adquireix avui una actualitat sorprenent. L'esperit de vida donat per Déu " *no romandrà en l'home per sempre, perquè l'home és carn, i els seus dies seran cent ~~vint~~-i- nou anys* ". De fet, aquest no era el sentit que Déu va donar a les seves paraules. Enteneu-me i compreneu-lo: Déu no renuncia al seu projecte de sis mil anys de cridar i seleccionar els elegits. El seu problema rau en l'enorme durada de vida que va donar als antediluvians des que Adam va morir als 930 anys, després d'ell, un altre Methuschela viurà fins als 969 anys. Si es tracta de 930 anys de fidelitat, això és suportable i fins i tot agradable a Déu, però si es tracta d'un Lamec arrogant i abominable, Déu estima que aguantar-lo durant una mitjana de 120 anys serà més que suficient. Aquesta interpretació està confirmada per la història, ja que des del final del diluvi, la durada de la vida humana s'ha reduït a una mitjana de 80 anys en els nostres temps.

Gènesi 6:4: " *Els gegants estaven a la terra en aquells dies, i també després que els fills de Déu van arribar a les filles dels homes, i els van donar fills: aquests són els herois que eren famosos a l'antiguitat .*

Vaig haver d'afegir la precisió “ *i també* ” del text hebreu, perquè el significat del missatge es transforma. Déu ens revela que la seva primera creació antediluviana va ser d'un estàndard gegantí, el mateix Adam devia mesurar aproximadament 4 o 5 metres d'alçada. La gestió de la superfície terrestre es modifica i es redueix. Un sol pas d'aquests " *gegants* " va valer cinc dels nostres, i va haver d'obtenir cinc vegades més menjar de la terra que un home d'avui. El terreny original, doncs, va ser ràpidament poblat i habitat en tota la seva superfície. La precisió “ *i també* ” ens ensenya que aquest estàndard de “ *gegants* ” no ha estat modificat per les aliances dels santificats i els rebutjats, “ *els fills de Déu* ” i “ *les filles dels homes* ”. Per tant, Noah era ell mateix un gegant de 4 a 5 metres així com els seus fills i les seves dones. En l'època de Moisès, aquests estendards antediluvians encara es trobaven a la terra de Canaan, i van ser aquests gegants, els "anakims", els que van aterrir els espies hebreus enviats a la terra.

Gènesi 6:5: " *Jahveh va veure que la maldat dels homes era gran a la terra i que tots els pensaments dels seus cors eren cada dia només cap al mal* ".

Aquesta observació fa que la seva decisió sigui comprensible. Us recordo que va crear la terra i l'home per revelar aquesta maldat amagada en els pensaments de les seves criatures celestials i terrenals. Per tant, s'aconseguia la demostració desitjada ja que " *tots els pensaments del seu cor anaven dirigits cada dia només cap al mal* ".

Gènesi 6:6: " *Jahveh es va penedir d'haver fet l'home a la terra, i es va afligir en el seu cor* ".

Saber per endavant què passarà és una cosa, però viure-ho en el seu compliment és una altra. I davant la realitat de dominar el mal, el pensament del penediment, o més precisament del penediment, pot sorgir momentàniament en la ment de Déu, tan gran és el seu patiment davant d'aquest desastre moral.

Gènesi 6:7: " *I el Senyor va dir: Exterminaré de la faç de la terra l'home que he creat, des de l'home fins al bestiar, i dels rèptils i dels ocells del cel; perquè em penedeixo d'haver-les fet* ".

Just abans del diluvi, Déu observa el triomf de Satanàs i els seus dimonis sobre la terra i els seus habitants. Per a ell, el calvari va ser terrible però va obtenir la demostració que volia obtenir. Només queda destruir aquesta primera forma de vida en què els homes viuen massa temps i són massa poderosos en mides gegants. Els animals terrestres propers als humans com el bestiar, els rèptils i els ocells de l'aire hauran de desaparèixer per sempre amb ells.

Gènesi 6:8: " *Però Noè va trobar gràcia als ulls de Jahveh* ".

I segons Ezé.14 va ser l'únic que va trobar gràcia davant Déu, els seus fills i les seves dones no eren dignes de ser salvats.

Gènesi 6:9: " *Aquests són la descendència de Noè. Noè era un home **just i recte** en el seu temps; Noè va caminar amb Déu* ".

Com Job, Noè és jutjat per Déu " *just i recte* ". I com el just Enoc abans d'ell, Déu li imputa " *caminar* " amb ell.

Gènesi 6:10: " *Noè va tenir tres fills: Sem, Cam i Jafet* ".

Envellit 500 anys segons Gen.5:22, " *Noè va tenir tres fills: Sem, Cam i Jafet* ". Aquests fills creixeran, es convertiran en homes i prendran dones. Per tant, Noè serà assistit i ajudat pels seus fills quan hagi de construir l'arca. Entre el moment dels seus naixements i la inundació passaran 100 anys. Això demostra que els "120 anys" del vers 3 no es refereixen al temps que se li va donar per completar la seva construcció.

Gènesi 6:11: " *La terra estava corrupta davant Déu, la terra estava plena de violència* ".

La corrupció no és necessàriament violenta, però quan la violència la marca i la caracteritza, el patiment del Déu amorós esdevé intens i insuportable. Aquesta violència, que va arribar al seu punt àlgid, és del tipus que Lamec es va presumir a Gènesi 4:23: " *He matat un home per la meva ferida i un jove per la meva contusió* ".

Gènesi 6:12: " *I Déu va mirar la terra, i va veure que estava corrupta; perquè tota carn havia corromput el seu camí a la terra* ".

En menys de 10 anys, Déu tornarà a mirar la terra i la trobarà en el mateix estat que en el moment del diluvi, " *tota carn haurà corromput el seu camí* ". Però cal entendre què vol dir Déu quan parla de corrupció. Perquè si la referència d'aquesta paraula és humana, les respostes són tan nombroses com les opinions sobre el tema. Amb el Déu Creador, la resposta és senzilla i precisa. Anomena corrupció a totes les perversions portades per l'home i la dona a l'ordre i les regles que ha establert: En la corrupció, l'home ja no assumeix el seu paper d'home, ni la dona el seu paper de dona. El cas de Lamec, bígam, descendent de Caín, n'és un exemple, perquè la norma divina li diu: " *un home deixarà el seu pare i la seva mare per aferrar-se a la seva dona* ". L'aspecte de la seva estructura corporal revela els rols d'homes i dones. Però per entendre millor el paper d'allò que es dóna com a « ajuda » a Adam, la seva imatge simbòlica de l'Església de Crist ens dóna la resposta. Quina « ajuda » pot donar l'Església a Crist? El seu paper consisteix a augmentar el nombre d'escollits salvats i acceptar patir per ell. El mateix passa amb la dona donada a Adam. Sense el poder muscular d'Adam, la seva funció és donar a llum i criar els seus fills fins que al seu torn van trobar una família i així la terra serà poblada, segons l'ordre manat per Déu a Gènesi 1:28: " *I Déu els va beneir. , i Déu els digué: Feu-ne fecunditat, multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la ; i domina els peixos del mar, els ocells del cel i tots els éssers vius que es mouen per la terra* ". En la seva perversió, la vida moderna ha girat l'esquena a aquesta norma. La concentració de la vida urbana i l'ocupació industrial conjuntament van crear la necessitat de diners cada cop més gran. Això ha portat les dones a abandonar el seu paper de mares per treballar a les fàbriques o a les botigues. Mal criats, els nens s'han tornat capritxosos i exigents i estan produint un fruit de violència el 2021 i coincideixen completament amb la descripció que Pau va fer a Timoteu a 2 Tim. 3:1 a 9. Us convido a prendre el temps de llegir-lo. , amb tota l'atenció que mereixen, íntegrament, les dues epístoles que adreça a Timoteu, per tal de trobar en aquestes cartes els estàndards que Déu ha marcat, des del principi, sabent que no canvia. i no canviarà fins al seu retorn a la glòria a la primavera del 2030.

Gènesi 6:13: " *Llavors Déu va dir a Noè: La fi de tota carn m'ha decidit; perquè han omplert la terra de violència; vet aquí, els destruiré amb la terra* ".

Amb el mal establert de manera irreversible, la destrucció dels habitants de la terra segueix sent l'única cosa que Déu pot fer. Déu fa conèixer al seu únic amic terrenal el seu terrible projecte perquè la seva decisió ha estat presa i definitivament decidida. Cal destacar el destí particular que Déu dóna a Enoc, l'únic que entra a l'eternitat sense passar per la mort, i a Noè, l'únic home trobat digne de sobreviure al diluvi exterminador. Perquè en les seves paraules Déu diu " *tenen ...* " i " *jo els destruiré* ". Com que es va mantenir fidel, Noè no es va veure afectat per la decisió de Déu.

Gènesi 6:14: " *Fes-te una arca de fusta tova; Disposaràs aquesta arca en cel·les, i la cobriràs amb peix per dins i per fora* ".

Noè ha de sobreviure i no ell sol perquè Déu vol que la vida de la seva creació continuï fins al final dels 6000 anys de selecció del seu projecte. Per preservar la vida seleccionada durant la riuada d'aigües, s'haurà de construir una arca flotant. Déu dóna les seves instruccions a Noè. Utilitzarà fusta tova resistent

a l'aigua i l'arc es farà impermeable mitjançant un revestiment de bres, la resina extreta de pi o avet. Construirà cèl·lules perquè cada espècie visqui per separat per evitar enfrontaments estressants per als animals a bord. L'estada a l'arca durarà un any sencer, però l'obra la dirigeix Déu, a qui res és impossible.

Gènesi 6:15: " Així la faràs: l'arca tindrà tres-centes colzades de llarg, cinquanta d'amplada i trenta d'alçada ".

Si la " colzada " era la d'un gegant, podria ser cinc vegades la dels hebreus que feia aproximadament 55 cm. Déu va revelar aquestes dimensions en l'estàndard conegut pels hebreus i Moisès que van rebre aquest relat de Déu. L'arc construït tenia, doncs, 165 m de llargada per 27,5 m d'ample i 16,5 m d'alçada. L'arc en forma de caixa rectangular era, doncs, d'una mida imponent però va ser construït per homes la mida dels quals hi havia relacionat. Perquè trobem, per la seva alçada, tres pisos d'aproximadament cinc metres per a homes que ells mateixos mesuraven entre 4 i 5 m d'alçada.

Gènesi 6:16: " Faràs **una finestra** per a l'arca , que reduiràs a **una colzada** a la part superior; establiràs **una porta** al costat de l'arca; i construiràs un piso inferior, un segon i un tercer . »

Segons aquesta descripció, l'única " porta " de l'arca estava situada al nivell del primer pis " al costat de l'arca ". L'arca estava completament tancada, i sota el sostre del tercer nivell, una única finestra de 55 cm d'alçada i ample s'havia de mantenir tancada fins al final del diluvi, segons Gen.8:6. Els ocupants de l'arca vivien en la foscor i la llum artificial dels llums d'oli durant tot el diluvi.

Gènesi 6:17: " I faré un diluvi d'aigües sobre la terra, per destruir tota carn que té alè de vida sota el cel; tot a la terra perirà ".

Déu vol deixar amb aquesta destrucció un missatge d'advertència als homes que repoblaran la terra després del diluvi i fins al retorn en glòria de Jesucrist al final dels 6000 anys del projecte diví. Tota la vida desapareixerà amb la seva norma antediluviana. Perquè després del diluvi, Déu anirà reduint gradualment la mida dels éssers vius, homes i animals, fins a la mida dels pigmeus africans.

Gènesi 6:18: " Però establiré la meva aliança amb vosaltres; entraràs a l'arca, tu i els teus fills, la teva dona i les dones dels teus fills amb tu . »

Hi ha vuit d'aquests supervivents del diluvi que ve, però set d'ells es beneficien excepcionalment de la benedicció particular i individual de Noè. La prova apareix a Eze.14:19-20, on Déu diu: " O si envio una plaga a aquesta terra, i aboqués la meva ira contra ella per mortalitat, per destruir-hi homes i bèsties, i hi havia entre ell Noè. , Daniel i Job, visc! diu el Senyor Jahvè, **no salvarien fills ni filles, sinó que salvarien la seva pròpia ànima amb la seva justícia** ". Seran útils per a la repoblació de la terra, però al no ser del nivell espiritual de Noè, porten al nou món la seva imperfecció que no trigarà a donar els seus mals fruits.

Gènesi 6:19: " D'entre tots els éssers vius, de tota carn, portaràs a l'arca dos de cada espècie, per mantenir-los vius amb tu: hi haurà un mascle i una femella ".

Una parella per espècie " de tot el que viu " és només la norma necessària per a la reproducció, aquests seran els únics supervivents entre el gènere animal terrestre.

Gènesi 6:20: " *Dels ocells segons la seva espècie, i del bestiar segons la seva espècie, i de tots els reptils de la terra segons la seva espècie, dos de cada espècie vindran a tu, perquè puguis conservar la seva vida .*"

En aquest vers, en la seva enumeració, Déu no esmenta animals salvatges, però s'esmentaran com a portats a bord de l'arca en Gènesi 7:14.

Gènesi 6:21: " *I tu, pren de tot el menjar que es menja i guarda-lo amb tu, perquè sigui aliment per a tu i per a ells* ".

El menjar necessitava per alimentar vuit persones durant un any i tots els animals portats a bord havien d'ocupar un gran lloc a l'arca.

Gènesi 6:22: " *Això va fer Noè: va dur a terme tot el que Déu li havia manat* ".

Fidel i recolzat per Déu, Noè i els seus fills van dur a terme la tasca que Déu li havia donat. I aquí, hem de recordar que la terra és un únic continent regat només per rius i rius. A la zona del mont Ararat on resideixen Noè i els seus fills, només hi ha una plana i no hi ha mar, doncs, els seus contemporanis veuen a Noè construint una construcció flotant enmig d'un continent sense focs i insults amb què van haver de dutxar el petit grup beneït per Déu. Però els burladors aviat deixaran de burlar-se de l'escollit i s'ofegaran a les aigües de la riuada en què no volien creure.

Gènesi 7

La separació definitiva de la riuada

Gènesi 7:1: " *El Senyor va dir a Noè: Entra a l'arca tu i tota la teva casa; perquè t'he vist **davant** meu entre aquesta generació .* »

Arriba el moment de la veritat i s'aconsegueix la **separació final de la creació**. En " *entrar a l'arca* ", es salvaran les vides de Noè i la seva família. Hi ha una connexió entre la paraula " *arca* " i la " *justícia* " que Déu imputa a Noè. Aquest enllaç passa per la futura " *arca del testimoniatge* " que serà el cofre sagrat que conté la " *justícia* " de Déu, expressada en la forma de les dues taules sobre les quals el seu dit gravarà els seus " *deu manaments* ". En aquesta comparació, Noè i els seus companys es mostren iguals en la mesura que tots es beneficien del rescat en entrar a l'arca, fins i tot si Noè és l'únic digne de ser identificat amb aquesta llei divina tal com indica la precisió divina: " *Vaig **veure tens** raó* ." Per tant, Noè estava en perfecta conformitat amb la llei divina ja ensenyada en els seus principis als seus servents antediluvians.

Gènesi 7:2: " *Us prendràs set parelles de tots els animals nets, el mascle i la seva femella; una parella d'animals que no són purs, el mascle i la seva femella;* »

Estem en un context antediluvià i Déu evoca la distinció entre l'animal classificat " *pur o impur* ". Per tant, aquesta norma és tan antiga com la creació de la terra i a Levític 11, Déu només ha recordat aquestes normes que va establir des del principi. Déu té, doncs, com " *el dissabte* ", bones raons per exigir als seus

elegits, en els nostres dies, respecte per les coses que glorifiquen el seu ordre establert per a l'home. En seleccionar " *set parelles pures* " per a un sol " *impur* ", Déu mostra la seva preferència per la puresa que marca amb el seu "segell", el número "7" de la santificació del temps del seu projecte terrenal.

Gènesi 7:3: " *També set parelles d'ocells del cel, mascles i femelles, per mantenir viva la seva raça a la faç de tota la terra* ".

A causa de la seva imatge de la vida celestial angelical, també es salven " *set parelles* " dels " *ocells de l'aire* ".

Gen.7:4: " *Set dies més, i faré ploure sobre la terra quaranta dies i quaranta nits, i destruiré de la faç de la terra totes les criatures que he fet* ”.

El nombre " *set* " (7) encara s'esmenta designant " *set dies* " que **separen** el moment de l'entrada d'animals i homes a l'arca, de les primeres caigudes d'aigua. Déu provocarà pluja incessant durant " *40 dies i 40 nits* ". Aquest número "40" és el de la prova. Es tractarà dels " *40 dies* " de l'enviament dels espies hebreus a la terra de Canaan i dels " *40 anys* " de vida i mort al desert com a conseqüència de la seva negativa a entrar a la terra poblada de gegants. I en entrar al seu ministeri terrenal, Jesús serà lliurat a la temptació del diable després de " *40 dies i 40 nits* " de dejuni. També hi haurà " *40 dies* " entre la resurrecció de Crist i l'efusió de l'Esperit Sant a Pentecosta.

Per a Déu, el propòsit d'aquesta pluja torrencial és destruir els " *éssers que ha creat* ". Així, recorda que com a Déu creador, la vida de totes les seves criatures li pertany, per salvar-les o destruir-les. Vol donar a les generacions futures una amarga lliçó que no han d'oblidar.

Gènesi 7:5: " *Noè va dur a terme tot el que Jahveh li havia manat* ".

Fidel i obedient, Noè no va decebre Déu i va dur a terme tot el que li va ordenar.

Gènesi 7:6: " *Noè tenia sis-cents anys quan el diluvi d'aigües va caure sobre la terra* . »

Es donaran altres detalls sobre el temps, però ja aquest vers situa el diluvi en l' any ⁶⁰⁰ de la vida de Noè. Des del naixement del seu primer fill en els seus 500 anys, han passat 100 anys.

Gènesi 7:7: " *I Noè va entrar a l'arca amb els seus fills, la seva dona i les dones dels seus fills, per escapar de les aigües del diluvi* ".

Només vuit persones s'escaparan de la riuada.

Gènesi 7:8: " *Entre les bèsties netes i les bèsties que no són netes, els ocells i tot el que es mou a la terra* " .

Déu és afirmatiu. Entreu a l'arca, un parell de " *tot el que es mou a la terra* " per ser salvat. Però de quina " *terra* ", antediluvià o postdiluvià? El temps present del verb " *es mou* " suggereix la terra postdiluviana del temps de Moisès a la qual Déu s'adreça en la seva història. Aquesta subtilesa podria justificar l'abandonament i l'extermini complet de determinades espècies monstruoses, no desitjades a la terra repoblada, si existissin abans de la riuada.

Gènesi 7:9: " *va entrar a l'arca amb Noè, de dos en dos, un mascle i una dona, tal com Déu havia manat a Noè* " .

El principi es refereix als animals però també a les tres parelles humanes formades pels seus tres fills i les seves esposes i la seva pròpia que concerneix a

ell i la seva dona. L'elecció de Déu de seleccionar només parelles ens revela el paper que Déu els donarà: reproduir-se i multiplicar-se.

Gènesi 7:10: " *Set dies després, les aigües del diluvi eren sobre la terra* ".

Segons aquest aclariment, l'entrada a l'arca va tenir lloc el desè dia del segon mes de l' any ⁶⁰⁰ de la vida de Noè, és a dir, 7 dies abans del ^{dia} 17. indicat al vers 11 que segueix. Va ser en aquest desè dia que Déu mateix va tancar " *la porta* " de l'arca a tots els seus ocupants, segons la precisió citada al vers 16 d'aquest capítol 7.

Gènesi 7:11: " *L'any sis-cents de la vida de Noè, el segon mes, el disset dia del mes, aquell dia van esclatar totes les fonts del gran abisme i es van vessar les comportes del cel. obert* »

Déu va triar el " *disset dia del segon mes* " de l' any ⁶⁰⁰ de Noè per " *obrir les finestres del cel* ". El número **17** simbolitza **el judici** en el seu codi numèric de la Bíblia i les seves profecies.

El càlcul establert per les successions dels elegits de Gen.6 situa el diluvi l'any 1656, des del pecat d'Eva i Adam, és a dir, 4345 anys abans de la primavera de l'any 6001 de la fi del món que s'aconseguirà en el nostre calendari habitual a la primavera del 2030 i 2345 anys abans de la mort expiatòria de Jesucrist que va tenir lloc el 3 d'abril del 30 del nostre calendari humà fals i enganyós.

L'explicació següent es renovarà a Gen.8:2. En evocar el paper complementari de les " *fonts de les profunditats* ", Déu ens revela en aquest vers que el diluvi no només va ser provocat per la pluja que venia del cel. Sabent que " *l'abisme* " designa la terra coberta totalment per l'aigua des del primer dia de la creació, les seves " *fonts* " suggereixen un augment del nivell de l'aigua provocat pel mateix mar. Aquest fenomen s'obté per una modificació del nivell del fons oceànic que, pujant, eleva el nivell de l'aigua fins a assolir el nivell que va cobrir tota la terra el primer dia. Va ser a través de l'enfonsament dels avencs dels oceans que la terra seca va emergir de l'aigua el 3r ^{dia} i va ser mitjançant una acció inversa que la terra seca va quedar coberta per les aigües de la inundació. La pluja anomenada " *les comportes del cel* " només era útil per indicar que el càstig venia del cel, del Déu celestial. Més tard aquesta imatge " *pany del cel* " assumirà el paper oposat de les benediccions que provenen del mateix Déu celestial.

Gènesi 7:12: " *La pluja va caure sobre la terra quaranta dies i quaranta nits* ".

Aquest fenomen deu haver sorprès els pecadors no creients. Sobretot perquè la pluja era inexistent abans d'aquesta riuada. El terreny antediluvià era regat i regat pels seus rierols i rius; La pluja, per tant, no era necessària, una rosada matinal la va substituir. I això explica que els infidels tenien dificultats per creure en el diluvi d'aigües anunciat per Noè, tant de paraula com de fet, des que va construir l'arca sobre terra seca.

El temps de " *40 dies i 40 nits* " apunta a un temps de prova. Al seu torn, l'Israel carnal acabat de sortir d'Egipte serà provat durant l'absència de Moisès guardat per Déu amb ell durant aquest període. El resultat serà "el vedell d'or" fos amb l'acord d'Aaron, el germà carnal de Moisès. Després hi haurà els " *40 dies i 40 nits* " d'exploració de la terra de Canaan amb, com a conseqüència, la negativa de la gent a entrar-hi a causa dels gegants que l'habiten. Al seu torn, Jesús serà

provat durant “ 40 dies i 40 nits ”, però aquesta vegada, encara que debilitat per aquest llarg dejuni, resistirà al diable que el temptarà i acabarà abandonant-lo sense haver obtingut la seva victòria. Per a Jesús, va ser el que va fer possible i legítim el seu ministeri terrenal.

Gen.7:13: " *Aquell mateix dia, Noè, Sem, Cam i Jafet, fills de Noè, van entrar a l'arca, amb ells la dona de Noè i les dones dels seus tres fills :*

Aquest vers destaca la selecció dels dos sexes de les criatures terrenals humanes. Cada home humà va acompanyat per " *el seu ajudant* ", la seva dona anomenada " *esposa* ". D'aquesta manera, cada parella es presenta a imatge de Crist i de la seva Església, "la seva ajuda", el seu Escollit a qui salvarà. Perquè l'aixopluc de l'"arca" és la primera imatge de la salvació que revelarà als éssers humans.

Gènesi 7:14: " *Ells i totes les bèsties segons la seva espècie, tot el bestiar segons la seva espècie, tots els reptils que s'arrosseguen per la terra segons la seva espècie, tots els ocells segons la seva espècie, tots els ocells, tots els que tenen ales .*

En emfatitzar la paraula " *espècie* ", Déu recorda les lleis de la seva naturalesa que la humanitat en el nostre temps final es complau a contestar, transgredir i posar en qüestió els animals i fins i tot la humanitat. No hi pot haver un defensor més gran de la puresa de l'espècie que ell. I exigeix als seus elegits que comparteixin la seva opinió divina sobre el tema perquè la perfecció de la seva creació original estava en aquesta puresa i en aquesta absoluta **separació** d'espècies.

En emfatitzar amb força l'espècie alada, Déu suggereix la terra i l'aire del pecat com un regne subjecte al Diable, ell mateix anomenat " *príncep del poder de l'aire* " a Efes. 2:2.

Gènesi 7:15: " *Van entrar a l'arca a Noè, de dos en dos, de tota carn que tenia alè de vida* ".

Cada parella seleccionada per Déu **es separa** de les del seu gènere perquè la seva vida continuï després del diluvi. En aquesta **separació definitiva** , Déu posa en acció el principi dels dos camins que posa davant la lliure elecció humana: el del bé porta a la vida, però el del mal porta a la mort.

Gènesi 7:16: " *I van entrar, mascle i femella, de tota carn, tal com Déu va ordenar a Noè. Aleshores YaHWéH li va tancar la porta . »*

El propòsit de la reproducció de les " *espècies* " es confirma aquí amb la menció " *mascle i femella* ".

Heus aquí l'acció que atorga a aquesta experiència tota la seva importància i el seu caràcter profètic de la fi del temps de la gràcia divina: “ *Llavors YaHWéH li va tancar la porta* ”. És el moment en què el destí de la vida i el de la mort **se separen** sense canvis possibles. Serà el mateix l'any 2029, quan els supervivents de l'època hauran decidit honrar Déu i el seu dissabte del setè dia, és a dir, dissabte, o honrar Roma i el seu primer dia diumenge, segons l'últimàtum presentat en forma de decret de la humanitat rebel. Aquí de nou " *la porta de la gràcia* " serà tancada per Déu, " *el qui obre i el qui tanca* " segons Apocalipsi 3:7.

Gènesi 7:17: “ *El diluvi va estar quaranta dies sobre la terra. Les aigües van augmentar i van aixecar l'arca, i es va alçar per sobre de la terra* ".

L'arc està aixecat.

Gènesi 7:18: " *Les aigües augmentaven i augmentaven molt sobre la terra, i l'arca surava a la superfície de les aigües* ".

L'arca flota.

Gènesi 7:19: " *Les aigües augmentaven cada cop més, i totes les muntanyes altes de sota tot el cel estaven cobertes* ".

El sòl sec desapareix universalment submergit per l'aigua.

Gènesi 7:20: " *Les aigües pujaven quinze colzades per sobre de les muntanyes, i es van cobrir* ".

La muntanya més alta de l'època està coberta per aproximadament 8 m d'aigua.

Gènesi 7:21: " *Tot el que es movia a la terra va morir, tant els ocells com el bestiar i els animals, tot el que s'arrossegava a la terra i tots els homes* ".

Tots els animals que respiren aire s'ofeguen. La precisió sobre els ocells és tant més interessant perquè el diluvi és una imatge profètica del judici final, en què els éssers celestes, com Satanàs, seran aniquilats juntament amb els éssers terrestres.

Gènesi 7:22: " *Tot el que tenia alè, l'alè de vida a les seves fosses nasals i el que estava a la terra seca, moria* ".

Tots els éssers vius creats com l'home la vida dels quals depèn del seu alè moren ofegats. Aquesta és l'única ombra sobre el càstig de la inundació, perquè la culpa és estrictament de l'home i en algun lloc, la mort d'animals innocents és injusta. Però per ofegar completament la humanitat rebel, Déu es veu obligat a destruir amb ells aquells animals que com ells respiren l'aire de l'atmosfera terrestre. Finalment, per entendre aquesta decisió, cal tenir en compte que Déu va crear la terra per a l'home fet a imatge seva i no perquè l'animal creat l'envolta, l'acompanyi i, en el cas del bestiar, el serveixi.

Gènesi 7:23: " *Tots els éssers que hi havia a la faç de la terra van ser exterminats, de l'home i del bestiar, dels reptils i dels ocells del cel: van ser eliminats de la terra. Només quedaven Noè i els qui anaven amb ell a l'arca* ".

Aquest vers confirma la diferència que Déu fa entre Noè i els seus companys humans que es troben agrupats amb els animals, tots evocats i preocupats per " el que hi havia amb ell". a l'arca ".

Gènesi 7:24: " *Les aigües van ser grans sobre la terra durant cent cinquanta dies* ".

Els " *cent cinquanta dies* " van començar després dels 40 dies i 40 nits de pluja incessant que van crear la riuada. Després d'haver assolit l'alçada màxima de " *15 colzades* " o aproximadament 8 m per sobre de " *les muntanyes més altes* " de l'època, el nivell de l'aigua es va mantenir estable durant " *150 dies* ". Després anirà disminuint gradualment fins a l'assecatament desitjat per Déu.

Nota : Déu va crear la vida en un estàndard gegant que concernia als homes i animals antediluvians. Però després de la inundació, el seu projecte pretén reduir la mida de totes les seves criatures proporcionalment, així, les vides naixeran en la norma postdiluviana. En entrar a Canaan, els espies hebreus testimonien que van veure amb els seus propis ulls raïms tan grans que van

necessitar dos homes de la seva mida per portar-los. Per tant, la reducció de mida també afecta necessàriament els arbres, les fruites i les hortalisses. Així, el Creador no deixa mai de crear, perquè amb el temps, modifica i adapta la seva creació terrenal a les noves condicions de vida que es presenten. Va crear, la pigmentació negra de la pell dels humans que viuen exposats a una forta radiació solar a les regions tropicals i equatorials de la terra on els raigs solars incideixen sobre la terra a 90 graus. Altres colors de pell són més o menys blancs o pàl·lids i més o menys cobrises segons la quantitat de llum solar. Però el vermell bàsic d'Adam (vermell) a causa de la sang es troba en tots els éssers humans.

La Bíblia no especifica els noms detallats de les espècies animals antediluvianes vives. Déu deixant aquest tema misteriós, sense cap revelació particular, cadascú és lliure en la seva manera d'imaginar les coses. Tanmateix, vaig plantejar la hipòtesi que, havent volgut donar un caràcter perfecte a aquesta primera forma de vida terrestre, Déu no havia creat, en aquell moment, els monstres prehistòrics els ossos dels quals es troben avui, pels investigadors científics, al sòl del terra. A més, proposo aquesta possibilitat que fossin creats per Déu després del diluvi, per tal d'intensificar la maledicció de la terra per als éssers humans que, ràpidament, tornaran a allunyar-se d'ell. En tallar-se d'ell, perdran la seva intel·ligència i el gran coneixement que Déu havia donat d'Adam a Noè. Això, fins al punt que en determinats llocs de la terra, l'home es trobarà en l'estat degradat de l'"home de les cavernes" atacat i amenaçat per animals ferotges, que en grups, no obstant això, podrà destruir amb la preciosa ajuda dels naturals. el mal temps i la compassiva bona voluntat de Déu.

Gènesi 8

La separació momentània dels ocupants de l'arca

Gènesi 8:1: “ *Déu es va recordar de Noè i de tots els animals i de tot el bestiar que hi havia amb ell a l'arca; i Déu va fer passar un vent sobre la terra i les aigües es van quedar quietes* ”.

Tranquil·la, no ho va oblidar mai, però és cert que aquest singular aplec de vides tancat a l'arca flotant dona a la humanitat i a les espècies animals un aspecte tan reduït que semblen abandonats per Déu. De fet, aquestes vides són perfectament segures perquè Déu les vetlla com un tresor. Són el més preuat: els primers fruits per repoblar la terra i escampar-ne per la seva superfície.

Gènesi 8:2: “ *Les fonts de l'abisme i les finestres del cel es van tancar, i ja no va caure pluja del cel* ”

Déu crea les aigües del diluvi segons la seva necessitat. D'on venen? Del cel, però sobretot del poder creador de Déu. Prenent la imatge d'un pany, ha obert les portes celestials simbòliques i arriba el moment que les torna a tancar.

En evocar el paper complementari de les “ *fonts de les profunditats* ”, Déu ens revela en aquest vers que el diluvi no només va ser provocat per la pluja que venia del cel. Sabent que “ *l'abisme* ” designa la terra coberta totalment per l'aigua

des del primer dia de la creació, les seves " fonts " suggereixen un augment del nivell de l'aigua provocat pel mateix mar. Aquest fenomen s'obté per una modificació del nivell del fons oceànic que , pujant, eleva el nivell de l'aigua fins a assolir el nivell que va cobrir tota la terra el primer dia. Va ser a través de l'enfonsament dels avencs dels oceans que la terra seca va emergir de l'aigua el 3r ^{dia} i va ser mitjançant una acció inversa que la terra seca va quedar coberta per les aigües de la inundació. La pluja anomenada " *les comportes del cel* " només era útil per indicar que el càstig venia del cel, del Déu celestial. Més tard aquesta imatge " *pany del cel* " assumirà el paper oposat de les benediccions que provenen del mateix Déu celestial.

En ser un creador, Déu podria haver creat el diluvi en un obrir i tancar d'ulls, a voluntat. No obstant això, va preferir actuar gradualment sobre la seva creació ja creada. Així li mostra a la humanitat que la natura és a les seves mans una arma poderosa, un mitjà poderós que manipula per oferir la seva benedicció o la seva maledicció segons si camina en el bé o el mal.

Gènesi 8:3: " *Les aigües van marxar de sobre la terra, van anar i van anar, i les aigües van disminuir al cap de cent cinquanta dies* ".

Després de 40 dies i 40 nits de pluges incessants seguits de 150 dies d'estabilitat al nivell d'aigua més alt, comença la recessió. A poc a poc, el nivell de l'avenc marí baixa però no baixa tant com abans de la riuada.

Gènesi 8:4: " *El mes setè, el dia disset del mes, l'arca va reposar a les muntanyes d'Ararat* ".

Al cap de cinc mesos, fins al dia " *el disset del mes setè* ", l'arca deixa de surar; descansa a la muntanya més alta d'Ararat. Aquest nombre "disset" confirma el final de l'acte del judici diví. D'aquesta aclariment es desprèn que, durant el diluvi, l'arca no es va moure lluny de la zona on va ser construïda per Noè i els seus fills. I Déu va voler que aquesta prova de la inundació es mantingués visible fins a la fi del món, en aquest mateix cim del mont Ararat al qual l'accés estava i va romandre prohibit per les autoritats russes i turques. Però en el moment escollit per Ell, Déu va afavorir la presa de fotos aèries que confirmaven la presència d'un tros de l'arca atrapat en el gel i la neu. Avui, l'observació per satèl·lit podria confirmar poderosament aquesta presència. Però les autoritats terrenals no busquen precisament glorificar el Déu creador; es comporten com a enemics cap a ell, i amb tota justícia, Déu els compensa, colpejant-los amb una epidèmia i atacs terroristes.

Gènesi 8:5: " *Les aigües van continuar disminuint fins al mes desè. Al desè mes, el primer dia del mes, van aparèixer els cims de les muntanyes* ".

La reducció de l'aigua és limitada perquè després de la riuada el nivell de l'aigua serà superior al de la terra antediluviana. Les antigues valls romandran submergides i prendran l'aspecte dels actuals mars interiors com el mar Mediterrani, el Caspi, el mar Roig, el mar Negre, etc.

Gènesi 8:6: " *Al cap de quaranta dies, Noè va obrir la finestra que havia fet per a l'arca* ".

Després de 150 dies d'estabilitat i 40 dies d'espera, per primera vegada, Noah obre la petita finestra. La seva petita mida, d'una colzada o 55 cm, estava

justificada ja que el seu únic ús era alliberar ocells que així podien escapar de l'arca de la vida.

Gen.8:7: “ *Va deixar anar el corb, i va sortir, anant i tornant, fins que les aigües s'havien assecat a la terra .* ”

El descobriment de la terra seca s'evoca segons l'ordre de " *fosc i llum* " o " *nit i dia* " al començament de la creació. A més, el primer descobridor enviat és el " *corb* " **impur** , amb plomatge " **negre** " com " *nit* ". Actua lliurement independentment envers Noè, l'escollit de Déu. Per tant, simbolitza religions fosques que s'activaran sense cap relació amb Déu.

D'una manera més precisa simbolitza l'Israel carnal de l'antiga aliança a la qual Déu va enviar els seus profetes en múltiples ocasions, com les anades i vingudes del corb, per intentar rescatar el seu poble de les pràctiques del pecat. Com “ *el corb* ”, aquest Israel finalment rebutjat per Déu va continuar la seva història **separat** d'ell.

Gènesi 8:8: " *També va deixar anar el colom, per veure si les aigües havien minvat de la faç de la terra* ".

En el mateix ordre, la *coloma pura* , amb plomatge " **blanc** " com la neu, s'envia a reconeixement. Es col·loca sota el signe de " *dia i llum* ". Com a tal, profetitza el nou pacte basat en la sang vessada per Jesucrist.

Gènesi 8:9: " *Però el colom no va trobar lloc on posar la planta del peu, i va tornar cap a ell a l'arca, perquè hi havia aigües a la superfície de tota la terra. Va allargar la mà, la va agafar i la va portar amb ell a l'arca* ".

corb " negre independent , el " *colom* " blanc està en estreta relació amb Noè que li ofereix " *la mà per agafar-la i portar-la a l'arca* " amb ell. És una imatge del vincle que uneix l'escollit amb el Déu del cel. El “ *colom* ” un dia aterrarà sobre Jesucrist quan aparegui davant Joan Baptista per ser batejat per ell.

Us suggereixo que compareu aquestes dues cites bíbliques; el d'aquest vers: “ *Però el colom no trobà lloc on reposar la planta del peu* ” amb aquest vers de Mat.8:20: “ *Jesús li respongué: Les guineus tenen caus, i els ocells del cel tenen nius; però el Fill de l'home no té on posar el cap* ”; i aquests versos de Joan 1:5 i 11, on parlant de Crist, l'encarnació de la " *llum* " divina *de la vida* , diu: " *La llum brilla en les tenebres, i les tenebres no l'han rebut ... / ...Ella va venir a el seu propi poble, i el seu propi poble no la va rebre* ". Així com el " *colom* " va tornar a Noè deixant-se agafar per ell, a la " *mà* ", ressuscitat, el Redemptor Jesucrist va pujar als cels cap a la seva divinitat com a Pare celestial, després d'haver deixat el missatge enrere a la terra. de la redempció dels seus elegits, la seva bona nova anomenada " *Evangeli etern* " a Apocalipsis 14:6. I en Apoc.1:20: els portarà “ *a la mà* ” en les “ *set eres* ” profetitzades per les “ *set Esglésies* ” on els fa participar de la santificació divina la seva “ *llum* ” representada pels “ *set candeleros* ”.

Gènesi 8:10: " *I va esperar set dies més, i va tornar a deixar anar el colom de l'arca* ".

Aquest doble recordatori dels " *set dies* " ens ensenya que per a Noè, com per a nosaltres avui, la vida va ser establerta i ordenada per Déu en la unitat de la setmana dels " *set dies* ", també la unitat simbòlica dels " *set mil* " anys. del seu gran projecte salvador. Aquesta insistència en la menció d'aquest nombre “ *set* ”

ens permet entendre la importància que Déu li dóna; que justificarà que sigui atacat particularment pel diable fins al retorn en glòria de Crist que posarà fi a la seva dominació terrenal.

Gènesi 8:11: “ *El colom va tornar a ell al vespre; i, vet aquí, una fulla d'olivera esquinçada al bec. Així que Noè va saber que les aigües havien disminuït de la terra .* ”

Després de llargs temps de " foscor " anunciats per la paraula " vespre ", l'esperança de la salvació i l'alegria de l'alliberament del pecat passaran sota la imatge de l'" olivera ", successivament la vella i la nova aliança. De la mateixa manera que Noè va saber a través d'una " fulla d'olivera " que la terra esperada i esperada estaria preparada per acollir-lo, els " fills de Déu " aprendran i entendran que el regne del cel els ha obert **l'enviat del cel** Jesucrist.

Aquesta " fulla d'olivera " va testimoniar a Noè que la germinació i el creixement dels arbres tornava a ser possible.

Gènesi 8:12: “ *I va esperar set dies més; i va deixar anar el colom. Però mai no va tornar a ell " .* ”

Aquest senyal va ser decisiu, perquè demostrava que “ el colom ” havia optat per quedar-se a la natura que li oferia novament menjar.

De la mateixa manera que el “ colom ” desapareix després d'haver lliurat el seu missatge d'esperança, després d'haver donat la seva vida a la terra per redimir els seus elegits, Jesucrist, el “ Príncep de la pau ”, deixarà la terra i els seus deixebles, deixant-los lliures i independents. per portar les seves vides fins al seu gloriós retorn final.

Gènesi 8:13: “ *L'any sis-cents un, el primer mes, el primer dia del mes, les aigües es van assecar sobre la terra. Noè va treure la coberta de l'arca i va mirar i va veure que la superfície de la terra s'havia assecat .* ”

L'assecament de la terra encara és parcial però prometedor, així que Noè comença a obrir el sostre de l'arca per mirar l'exterior de l'arca i sabent que ha quedat encallat al cim de la muntanya Ararat, la seva visió es va estendre molt lluny i molt. àmpliament a l'horitzó. En l'experiència de la inundació, l'arca pren la imatge d'un ou que eclosiona. Quan eclosiona, el propi pollet trenca la closca on estava tancat. Noè fa el mateix; ell “ treu la coberta de l'arca ” que ja no serà útil per protegir-la de la pluja torrencial. Observeu que Déu no ve a obrir la porta de l'arca que ell mateix havia tancat; això vol dir que no qüestiona ni canvia l'estàndard del seu judici cap als rebels terrenals per als quals la porta a la salvació i al cel sempre estarà tancada.

Gènesi 8:14: “ *El segon mes, el dia vint-i-set del mes, la terra estava seca " .* ”

La terra torna a ser habitable després del confinament total a l'arca durant 377 dies a partir del dia de l'embarcament i el tancament de la porta per part de Déu.

Gènesi 8:15: “ *Llavors Déu va parlar a Noè, dient: " .* ”

Gènesi 8:16: “ *Surt de l'arca, tu i la teva dona, els teus fills i les dones dels teus fills amb tu " .* ”

De nou és Déu qui dóna el senyal per a la sortida de l' " arca ", ell que havia tancat l'única " porta " als seus ocupants abans del diluvi.

Gènesi 8:17: " *Feu sortir amb vosaltres tots els éssers vius de tota carn que estiguin amb vosaltres, tant els ocells com els bestiar i tots els reptils que s'arrosseguen per la terra, fes i multiplica't a la terra .*

L'escena s'assembla a la del cinquè dia de la setmana de la creació, però no es tracta d'una nova creació, perquè després del diluvi, la repoblació de la terra és una fase del projecte profetitzat pels primers 6000 anys d'història terrenal. . Déu volia que aquesta fase fos terrible i dissuasiva. Va donar a la humanitat una prova mortal dels efectes del seu judici diví. Una prova que es recordarà a 2 Pere 3:5 al 8: « *De fet, volen ignorar que els cels van existir una vegada per la paraula de Déu, com una terra presa de l'aigua i formada per mitjà d'aigua, i per aquestes coses va morir el món d'aquell temps, submergit per l'aigua, mentre que amb la mateixa paraula el cel i la terra d'ara són guardats i reservats per al foc, per al dia del judici i de la ruïna de homes impies. Però hi ha una cosa, estimats, que no ignoreu, que amb el Senyor un dia és com mil anys, i mil anys com un dia "*. La inundació de foc prevista s'aconseguirà a finals del setè mil·lenni amb motiu del judici final, amb l'obertura de les fonts de magma subterrani en flames que cobriran tota la superfície de la terra. Aquest " *llac de foc* " citat a Apocalipsis 20:14-15, consumirà la superfície de la terra amb els seus habitants rebels infidels, així com les seves obres que van voler privilegiar menyspreant l'amor demostrat de Déu. I aquest setè mil·lenni va ser profetitzat pel setè dia de la setmana, això segons la definició " *un dia és com mil anys i mil anys són com un dia* ".

Gènesi 8:18: " *I Noè va sortir amb els seus fills, la seva dona i les dones dels seus fills "*.

Un cop alliberats els animals, els representants de la nova humanitat, al seu torn, surten de l'arca. Troben la llum solar i l'espai vast i gairebé il·limitat que els ofereix la natura, després de 377 dies i nits de confinament en un espai tancat i fosc.

Gènesi 8:19: " *Tots els animals, tots els reptils, tots els ocells, tot el que es mou a la terra, segons la seva espècie, van sortir de l'arca "*.

La sortida de l'arca profetitza l'entrada dels elegits al regne del cel, però només hi entraran aquells que són jutjats purs per Déu. En temps de Noè encara no és així, ja que purs i impurs viuran junts, a la mateixa terra, lluitant els uns contra els altres fins a la fi del món.

Gènesi 8:20: " *Noè va construir un altar a Jahveh; va prendre de totes les bèsties pures i de tots els ocells nets, i va oferir holocaustos a l'altar "*.

L'holocaust és un acte pel qual l'escollit Noè mostra a Déu la seva gratitud. La mort d'una víctima innocent, en aquest cas animal, recorda al Déu creador els mitjans pels quals, en Jesucrist, vindrà a redimir les ànimes dels seus elegits. Els animals purs són dignes d'imaginar el sacrifici de Crist que encarnarà la puresa perfecta en tota la seva ànima, cos i esperit.

Gènesi 8:21: " *I el Senyor va olorar una olor agradable, i el Senyor va dir en el seu cor: No maleiré més la terra per amor de l'home, perquè els pensaments del cor de l'home són dolents des del principi; i ja no colpejaré tots els éssers vius, com he fet .*

L'holocaust ofert per Noè és un autèntic acte de fe i de fe obedient. Perquè, si ofereix un sacrifici a Déu, és com a resposta a un ritu de sacrifici que li va

ordenar, molt abans d'ensenyar-lo als hebreus sortits d'Egipte. L'expressió “ *olor agradable* ” no es refereix a l'olfacte diví sinó al seu Esperit diví que aprecia tant l'obediència dels seus fidels elegits com la visió profètica que aquest ritu dóna al seu futur sacrifici compassiu, en Jesucrist.

Fins al judici final, no hi haurà més inundació destructiva. L'experiència acaba de demostrar que l'home és natural i hereditàriament “ *malvat* ” en la carn, com va dir Jesús dels seus apòstols a Mt 7:11: “ *Si, doncs, si ets malvat com ets, saps donar bons regals als teus fills. , quant més el vostre Pare que és al cel donarà bons regals als qui li ho demanin* ». Per tant, Déu haurà de domesticar aquest “ animal ” “ *malvat* ”, una opinió compartida per Pau a 1 Co 2:14, i demostrant en Jesucrist el poder del seu amor per ells, alguns dels *anomenats* “ *malvats* ” esdevindran. els humans *fidels* i obedients.

Gènesi 8:22: “ *Mentre duri la terra, la sembra i la collita, el fred i la calor, l'estiu i l'hivern, el dia i la nit, no pararan* ”.

Aquest vuitè capítol acaba amb el recordatori de les alternances d'oposats absoluts que regeixen les condicions de la vida terrenal des del primer dia de la creació en què, per la seva constitució “ *nit i dia* ”, Déu va revelar el combat terrenal entre “ *la foscor* ” i “ *la llum* ” que finalment vencerà mitjançant Jesucrist. En aquest vers enumera aquestes alternances extremes que es deuen al fet que el mateix pecat és la conseqüència de la lliure elecció donada a aquestes criatures celestes i terrestres que són així lliures d'estimar-lo i servir-lo o de rebutjar-lo fins al punt d'odiar-lo. Però la conseqüència d'aquesta llibertat serà la vida per als partidaris del bé i la mort i l'aniquilació per als del mal, com acaba de demostrar el diluvi.

Tots els temes citats porten un missatge espiritual:

“ *La sembra i la collita* ”: suggereixen l'inici de l'Evangelització i la fi del món; imatges recollides per Jesucrist en les seves paràboles, especialment a Mt.13:37 al 39: “ *Ell respongué: El qui sembra bona llavor és el Fill de l'home; el camp és el món; la bona llavor són els fills del regne; la cizaña són els fills del maligne; l'enemic que la va sembrar és el dimoni; la collita és la fi del món ; els segadors són els àngels* ”.

“ *Fred i calor* ”: “ *calor* ” es cita a Apocalipsis 7:16: “ *No tindran més fam, ni més set, ni el sol els colpejarà, ni cap calor* ”. Però, per contra, el “ *fred* ” és també una conseqüència de la maledicció del pecat.

“ *Estiu i hivern* ”: són les dues estacions dels extrems, tant desagradables com l'altra en el seu excés.

“ *El dia i la nit* ”: Déu els cita en l'ordre que l'home li dóna, perquè en el seu projecte, en Crist ve el moment del dia, el de la crida a entrar en la seva gràcia, però després d'aquest temps ve el de “ *la nit en què ningú pot treballar* ” segons Joan 9,4, és a dir, canviar el seu destí perquè està definitivament fixat per a la vida o per a la mort des del final del temps de gràcia.

Gènesi 9

Separació de la norma de vida

Gènesi 9:1: " *I Déu va beneir Noè i els seus fills, i els va dir: "Feu fructificar, multipliqueu-vos i ompliu la terra". »*

Aquest serà el primer paper que Déu atorga als éssers vius seleccionats i salvats per l'arca construïda pels homes: Noè i els seus tres fills.

Gènesi 9:2: " *Seràs por i espantat per a totes les bèsties de la terra, i per a tots els ocells del cel i per a totes les criatures que es mouen per la terra i per a tots els peixos del mar: són lliurats. a les teves mans ."*

La vida animal deu la seva supervivència a l'home, per això, encara més que abans del diluvi, l'home podrà dominar els animals. Excepte quan per por o irritació un animal perd el control, com a regla general, tots els animals tenen por de l'home i intenten fugir d'ell quan el troben.

Gènesi 9:3: " *Tot el que es mou i té vida us serà aliment ; tot això us donaré com a herba verda "*.

Aquest canvi en la dieta té diverses justificacions. Sense donar massa importància a l'ordre presentat, en primer lloc, cito l'absència immediata d'aliments vegetals esgotats durant la riuada i la terra coberta d'aigua salada esdevenint parcialment estèril només recuperarà progressivament la seva plena i completa fertilitat i la seva productivitat. A més, l'establiment dels ritus sacrificials hebreus requerirà, en el seu temps, el consum de la carn de la víctima sacrificada en una visió profètica del Sant Sopar on es menjarà el pa com a símbol del cos de Jesucrist, i el suc de raïm begut com a símbol de la seva sang. Una tercera raó, menys admissible, però no menys certa, és que Déu vol escurçar la vida de l'home; i el consum de la carn que es corromp i aporta al cos humà elements destructius de la vida serà la base de l'èxit del propi desig i decisió. Només l'experiència amb una dieta vegetariana o vegana proporciona una confirmació personal. Per reforçar aquest pensament, tingueu en compte que Déu no prohibeix a l'home consumir animals **impurs** , encara que siguin nocius per a la seva salut.

Gènesi 9:4: " *Només no menjareu carn amb la seva ànima, amb la seva sang "*.

Aquesta prohibició romandrà vàlida a l'antiga aliança d'acord amb Lev.17:10-11: " *Si un home de la casa d'Israel o dels estrangers que viuen entre ells menja sang de qualsevol mena , giraré la meva cara contra aquell qui menja. sang, i el tallaré d'entre el seu poble . "* i a la notícia, segons Fets 15:19 al 21: " *Per tant, crec que no creem dificultats per als pagans que es converteixen a Déu, sinó que els escrivim, abstenir-se de la brutícia dels ídols, de la fornicació, de les coses estrangulades i de la sang . Perquè, des de fa moltes generacions, Moisès ha tingut gent a cada ciutat que el predica, ja que es llegeix cada dissabte a les sinagogues "*.

Déu anomena " ànima " la criatura sencera formada per un cos de carn i un esperit totalment dependent de la carn. En aquesta carn, l'òrgan motor és el cervell subministrat per la pròpia sang que es purifica amb cada respiració per l'oxigen aspirat pels pulmons. En estat de vida, el cervell crea els senyals elèctrics que generen el pensament i la memòria i gestiona el funcionament de tots els altres

òrgans carnals que formen el cos físic. El paper de la "sang" que és, a més, pel genoma, únic per a cada ànima viva, no s'ha de consumir per motius de salut, perquè transporta residus i impureses creades per tot el cos, i per motius espirituals. Déu ha reservat d'una manera absolutament exclusiva, per a la seva doctrina religiosa, el principi de beure la sang de Crist, però només en la forma simbolitzada del suc del raïm. Si la vida és a la sang, el qui beu la sang de Crist és reconstruït en la seva naturalesa santa i perfecta, segons el principi real que diu que el cos està fet d'allò que nodreix.

Gènesi 9:5: “ *Coneixeu també això: demanaré la sang de les vostres ànimes, la demanaré a tots els animals; i demanaré l'ànima de l'home a l'home, a l'home que és el seu germà* ”.

La vida és el més important per al Déu Creador que la va crear. Hem d'escoltar-lo per adonar-nos de la indignació que el crim suposa cap a ell, el veritable propietari de la vida presa. Com a tal, és l'únic que pot legitimar l'ordre per treure la vida. En el vers anterior, Déu va autoritzar l'home a prendre vida animal per fer-ne el seu aliment, però aquí es tracta de crim, d'assassinat que posa definitivament fi a una vida humana. Aquesta vida allunyada ja no tindrà l'oportunitat d'apropar-se a Déu, ni de presenciar un canvi de conducta si fins aleshores no s'havia conformat a la seva norma de salvació. Aquí Déu posa els fonaments de la llei de la represàlia, "ull per ull, dent per dent i vida per vida". L'animal pagarà per l'assassinat d'un home amb la seva pròpia mort i l'home tipus Caïn serà assassinat si mata el seu propi " **germà** " de sang del tipus Abel.

Gènesi 9:6: “ *Si algú vessa la sang d'un home, la seva sang serà vessada per l'home; perquè Déu va fer l'home a la seva imatge* ”.

Déu no pretén augmentar el nombre de morts perquè, al contrari, en autoritzar la mort d'un assassí, compta amb un efecte dissuasiu i que, pel risc incorregut, el major nombre d'éssers humans aprengui a controlar el seu comportament agressiu, per no convertir-se en un assassí, al seu torn, digne de mort.

Només aquell qui està animat per una fe real i autèntica pot adonar-se del que significa " *Déu va fer home a imatge seva* ". Sobretot quan la humanitat esdevé monstruosa i abominable com passa avui al món occidental i arreu de la terra seduït pel coneixement científic.

Gènesi 9:7: “ *I tu, fes i multiplica't, esteneu-vos per la terra i multipliqueu-vos-hi* ”.

Déu realment vol aquesta multiplicació, i per una bona raó, el nombre dels elegits és tan petit, fins i tot en relació als cridats que cauen pel camí, que com més gran sigui el nombre de les seves criatures, més entre elles podrà trobar i seleccionar els seus elegits; perquè segons la precisió assenyalada a Dan.7:9, la proporció és d'un milió escollit per a deu mil milions de trucats, o 1 per a 10.000.

Gènesi 9:8: " *Déu va tornar a parlar a Noè i als seus fills amb ell, dient:* "

Déu s'adreça als quatre homes perquè, donant el domini al representant masculí de l'espècie humana, seran responsables del que han permès que facin les dones i els nens que es posen sota la seva autoritat. La dominació és una marca de confiança que Déu ofereix als homes però els fa totalment responsables davant el seu rostre i el seu judici.

Gènesi 9:9: " *Heus aquí, establec la meva aliança amb vosaltres i amb la vostra descendència després de vosaltres; »*

Avui és important que ens adonem que som aquella " *llavor* " amb qui Déu ha establert la seva " *aliança* ". La vida moderna i els seus invents atractius no canvien res dels nostres orígens humans. Som els hereus del nou començament que Déu va donar a la humanitat després del terrible diluvi. El pacte establert amb Noè i els seus tres fills és específic. Es compromet a Déu a no destruir més tota la humanitat amb les aigües del diluvi. Després vindrà l'aliança que Déu establirà amb Abraham, que es complirà en els seus dos aspectes successius centrats, literalment en el temps i espiritualment, en el ministeri redemptor de Jesucrist. Aquesta aliança serà fonamentalment individual com l'estatus de salvació que es tracta. Durant els 16 segles que precederan a la seva primera vinguda, Déu revelarà el seu pla de salvació a través dels ritus religiosos ordenats al poble hebreu. Aleshores, després del compliment en Jesucrist d'aquest pla revelat amb tota la seva llum, durant aproximadament 16 segles més la infidelitat succeirà la fidelitat i durant 1260 anys, la foscor més fosca regnarà sota l'egida del papa romà. Des de l'any 1170, quan Pere Valdo va poder tornar a practicar la fe cristiana pura i fidel amb l'observació del veritable dissabte inclosa, els càrrecs electes menys il·lustrats van ser, després d'ell, seleccionats en l'obra de la Reforma promesa però no completada. A més, va ser només a partir de 1843 que, mitjançant una doble prova de fe, Déu va poder trobar entre els pioners de l'adventisme, fidels elegits. Però encara era massa aviat perquè entenguessin completament els misteris revelats en les seves profecies. El signe de l'aliança amb Déu és en tot moment portar i rebre la seva llum, per això l'obra que escric en el seu nom, per il·luminar els seus elegits, constitueix com a " *testimoni de Jesús* ", la seva última forma, el senyal que la seva aliança és ben real i confirmada.

Gènesi 9:10: " *amb tots els éssers vius que hi ha amb vosaltres, tant aus com bestiar i totes les bèsties de la terra, ja sigui amb tots els que van sortir de l'arca o amb totes les bèsties de la terra* ".

L'aliança presentada per Déu concerneix també als animals, tot allò que viu i es multiplicarà a la terra.

Gènesi 9:11: " *Estableixo la meva aliança amb vosaltres: no hi haurà més carn que serà destruïda per les aigües del diluvi, ni hi haurà més diluvi que destrueixi la terra* ".

La lliçó donada per la riuada ha de seguir sent única. Ara Déu entrarà en un combat cos a cos perquè el seu objectiu és conquerir el cor dels seus elegits.

Gènesi 9:12: " *I Déu va dir: Aquest és el signe de l'aliança que establec entre mi i vosaltres, i tots els éssers vius que hi ha amb vosaltres, per a totes les generacions* ".

Aquest signe que Déu dona es refereix a tot el que viu, pur i impur. Encara no és el signe de pertinença a la seva persona, que serà el dissabte del setè dia. Aquest signe recorda als éssers vius el compromís que va prendre de no destruir-los mai més amb les aigües del diluvi; aquest és el seu límit.

Gènesi 9:13: " *He posat el meu arc als núvols, i serà un signe de l'aliança entre mi i la terra* ".

La ciència explicarà la causa física de l'existència de l'arc de Sant Martí. És una ruptura de l'espectre de llum de la llum solar que cau sobre capes fines d'aigua o humitat elevada. Tothom s'ha adonat que l'arc de Sant Martí apareix quan plou i el sol llança els seus raigs de llum. El cert és que la pluja recorda la riuada i la llum del sol és una imatge de la llum apreciable, beneficiosa i calmant de Déu.

Gènesi 9:14: " *Quan aplegui núvols sobre la terra, l'arc apareixerà als núvols; »*

Els núvols van ser, doncs, inventats per Déu per crear pluja només després de la inundació i alhora que el principi de l'arc de Sant Martí. No obstant això, en els nostres temps abominables, els homes i les dones impies han distorsionat i profanat aquest tema de l'arc de Sant Martí adoptant aquest símbol de l'aliança divina per convertir-lo en l'acrònim i emblema de la reunió de pervertits sexuals. Déu ha de trobar en això una bona raó per atacar aquesta humanitat odiosa i irrespectuosa cap a ell i l'espècie humana. Aviat apareixeran els últims signes de la seva ira, ardent com el foc i destructius com la mort.

Gènesi 9:15: " *I recordaré la meua aliança entre jo i tu, i tots els éssers vius de tota carn, i les aigües ja no es convertiran en un diluvi per destruir tota carn* ".

En llegir aquestes paraules de bondat que surten de la boca de Déu, mesuro la paradoxa pensant en les paraules que pot dir avui a causa de la perversitat humana que ha arribat al nivell dels antediluvians.

Déu guardarà la seva paraula, no hi haurà més riuada d'aigua, però per a tots els rebels, una riuada de foc està reservada per al dia del judici; que l'apòstol Pere ens va recordar a 2 Pere 3:7. Però abans d'aquest darrer judici, i abans del retorn de Crist, vindrà el foc nuclear de la Tercera Guerra Mundial o "6a ^{trompeta}" d'Apocalipsis 9:13 al 21, en forma de múltiples i sinistres "bolets" mortals. , treu els refugis de la desigualtat en què s'han convertit les grans ciutats, capitals o no, del planeta Terra.

Gènesi 9:16: " *L'arc estarà en el núvol; i ho miraré per recordar l'aliança eterna entre Déu i tota criatura vivent, fins i tot de tota carn que hi ha a la terra* ".

Aquell temps ens queda lluny i podria deixar als nous representants de la humanitat amb la gran esperança d'evitar els errors comesos pels antediluvians. Però avui l'esperança ja no està permesa perquè el fruit dels antediluvians apareix per tot arreu entre nosaltres.

Gènesi 9:17: " *I Déu va dir a Noè: Aquest és el signe de l'aliança que estableixo entre mi i tota carn que hi ha a la terra* ".

Déu subratlla el caràcter d'aquesta aliança que s'estableix amb «tota carn». Aquesta és una aliança que preocuparà sempre la humanitat en el sentit col·lectiu.

Gènesi 9:18: " *Els fills de Noè, que van sortir de l'arca, van ser Sem, Cam i Jafet. Ham va ser el pare de Canaan* ".

Se'ns fa un aclariment: " *En Ham va ser el pare de Canaan* ". Recordeu que Noah i els seus fills són tots gegants que van mantenir la mida dels antediluvians. Així, els gegants continuaran multiplicant-se, en particular a la terra de "Canaan", sobre la qual els hebreus que surten d'Egipte els descobriran per a la

seva desgràcia, ja que la por que provoca la seva mida els condemnarà a vagar durant 40 anys pel desert. i morir allà.

Gènesi 9:19: " *Aquests són els tres fills de Noè, i els seus descendents van poblar tota la terra* " .

Tingueu en compte que originàriament, tots els antediluvians tenien un sol home pel seu origen: Adam. La nova vida post-diluviana es construeix sobre tres persones, Shem, Cham i Japhet. Per tant, els pobles dels seus descendents seran **separats i dividits** . Cada nou naixement estarà vinculat al seu patriarca, Sem, Ham o Jafet. L'esperit de divisió es basarà en aquests diferents orígens per enfrontar els homes lligats a les seves tradicions ancestrals.

Gènesi 9:20: " *Noè va començar a conrear la terra i va plantar vinyes* " .

Aquesta activitat, tot plegat, dins de la normalitat, tindrà, tanmateix, greus conseqüències. Com que al final del seu cultiu, Noè collirà el raïm i, havent-se oxidat el suc premsat, va beure alcohol.

Gènesi 9:21: " *Va beure vi i es va embriagar, i es va descobrir al mig de la seva tenda.* »

En perdre el control de les seves accions, Noé es creu sol, es destapa i es despulla completament.

Gènesi 9:22: " *Ham, el pare de Canaan, va veure la nuesa del seu pare i el va informar fora als seus dos germans.* »

Aleshores, la ment humana encara era molt sensible a aquesta nuesa descoberta pel pecador Adam. I en Cham, divertit i segurament una mica burlenc, té la mala idea d'informar de la seva experiència visual als seus dos germans.

Gènesi 9:23: " *Llavors Sem i Jafet van agafar el mantell, se'l van posar sobre les espatlles, van caminar enrere i van cobrir la nuesa del seu pare; com els seus rostres es van girar, no van veure la nuesa del seu pare* " .

Amb totes les precaucions necessàries, els dos germans van cobrir el cos nu del seu pare.

Gènesi 9:24: " *Quan Noè es va despertar del seu vi, va sentir el que li havia fet el seu fill petit* " .

Així que els dos germans li van haver d'ensenyar. I aquesta denúncia emocionarà a Noè que sent violat el seu honor com a Pare. No havia begut alcohol voluntàriament i havia estat víctima d'una reacció natural del suc de raïm que s'oxida amb el temps i el sucre del qual es transforma en alcohol.

Gènesi 9:25: " *I va dir: Maleït sigui Canaan! Que sigui l'esclau dels esclaus dels seus germans!* »

De fet, aquesta experiència només serveix com a pretext perquè el Déu creador profetitzi sobre els descendents dels fills de Noè. Perquè Canaan no tenia res a veure amb l'acció del seu pare Cam; per tant era innocent de la seva culpa. I Noè el va maleir, que no havia fet res. La situació establerta comença a revelar-nos un principi del judici de Déu que apareix en el segon dels seus deu manaments llegit a Ex. 20:5: " *No us prosternareu davant d'ells ni els servireu; perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc un Déu gelós, que castiga la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i la quarta generació dels que m'odien* " . En aquesta aparent injustícia rau tota la saviesa de Déu. Perquè, pensa-ho bé, el vincle entre fill i pare és natural i el fill sempre es posarà al costat del pare quan

sigui atacat; amb rares excepcions. Si Déu colpeja el pare, el fill l'odiarà i defensarà el seu pare. Maleint el fill, Canaan, Noè castiga Cam, el pare preocupat per l'èxit dels seus descendents. I Canaan, per la seva banda, portarà amb ell les conseqüències de ser fill de Cam. Per tant, experimentarà un ressentiment durador contra Noè i els dos fills que beneeix: Sem i Jafet. Ja sabem que els descendents de Canaan seran destruïts per Déu per oferir a Israel, el seu poble alliberat de l'esclavitud egípcia (un altre fill de Cam: Mizraïm), el seu territori nacional.

Gènesi 9:26: " *I va tornar a dir: Beneït sigui el Senyor, Déu de Sem, i que Canaan sigui el seu esclau!* »

Noè profetitzava sobre els seus fills el pla que Déu té per a cadascun d'ells. Així, els descendents de Canaan seran esclaus dels descendents de Sem. Cham s'expandirà cap al sud i poblarà el continent africà fins a la terra de l'actual Israel. Sem s'expandirà cap a l'est i el sud-est, poblant els actuals països àrabs musulmans. De Caldea, l'actual Iraq, Abraham en sortirà un semita pur. La història ho confirma, l'Àfrica de Canaan era efectivament l'esclau dels àrabs descendents de Sem.

Gènesi 9:27: " *Que Déu amplii les possessions de Jafet, que habita a les tendes de Sem, i que Canaan sigui el seu esclau!* »

Jafet s'expandirà al nord, a l'est i a l'oest. Durant molt de temps, el nord dominarà el sud. Els països cristianitzats del nord experimentaran un desenvolupament tècnic i científic que els permetrà explotar els països àrabs del sud i esclavitzar els pobles d'Àfrica, descendents de Canaan.

Gènesi 9:28: " *Noè va viure després del diluvi tres-cents cinquanta anys* ".

Durant 350 anys, Noè va poder donar testimoni del diluvi als seus contemporanis i advertir-los dels errors dels antediluvians.

Gènesi 9:29: " *Tots els dies de Noè van ser nou-cents cinquanta anys; després va morir.* ".

El 1656, l'any del diluvi d'Adam, Noè tenia 600 anys, així que va morir el 2006 des del pecat d'Adam, amb 950 anys. Segons Gen.10:25, en el naixement de " *Peleg* ", l'any 1757, " *la terra va ser dividida* ", per Déu a causa de l'experiència de la rebel·lió rebel del rei Nimrod i la seva Torre de Babel. La divisió, o **separació**, va ser la conseqüència de les diferents llengües que Déu va donar als pobles perquè es **separassin** i ja no formessin un bloc unit davant el seu rostre i la seva voluntat. Per tant, Noè va viure l'esdeveniment i en aquell moment tenia 757 anys.

Quan Noè va morir, Abram ja va néixer (el 1948, 2052 anys abans de la mort de Jesucrist situat l'any 30 del nostre fals calendari comú), però es trobava a Ur, a Caldea, lluny de Noè que vivia al nord cap a Muntanya Ararat.

Nascut el 1948, quan el seu pare Térach tenia 70 anys, Abram va abandonar Haran, per respondre a l'ordre de Déu, als 75 anys el 2023, és a dir, 17 anys després de la mort de Noè el 2006. El relleu espiritual de l'aliança és així assegurat i aconseguit.

Amb 100 anys, el 2048, Abram esdevé pare d'Isaac. Va morir als 175 anys l'any 2123.

Als 60 anys, l'any 2108, Isaac va ser pare dels bessons Esaú i Jacob, segons Gen.25:26.

Gènesi 10

La separació dels pobles

Aquest capítol ens presenta els descendents dels tres fills de Noè. Aquesta revelació serà útil perquè en les seves profecies Déu es referirà sempre als noms originals dels territoris en qüestió. Alguns d'aquests noms són fàcilment identificables com a noms actuals perquè han conservat les seves arrels principals, exemples: “ *Madai* ” per Mede, “ *Tubal* ” per Tobolsk, “ *Mexech* ” per Moscou.

Gènesi 10:1: “ *Aquests són els descendents dels fills de Noè, Sem, Cam i Jafet. Els fills els van néixer després del diluvi.* »

Els fills de Jafet

Gènesi 10:2: “ *Els fills de Jafet van ser: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesec i Tiras.* »

“ *Madai* ” és Mitjana; “ *Javan* ”, Grècia; “ *Tubal* ”, Tobolsk, “ *Mexech* ”, Moscou.

Gènesi 10:3: “ *Els fills de Gomer: Asquenaz, Rifat i Togarmà.* »

Gènesi 10:4: “ *Els fills de Javan: Eliseu, Tarsis, Quitim i Dodanim.* »

“ *Tarsis* ” significa Tars; “ *Kittim* ”, Xipre.

Gènesi 10:5: “ *Per ells es van poblar les illes de les nacions segons les seves terres, segons la seva llengua, segons les seves famílies, segons les seves nacions.* »

L'expressió “ *les illes de les nacions* ” es refereix a les nacions occidentals de l'Europa actual i les seves grans extensions com les Amèriques i Austràlia.

La precisió “ *segons la llengua de cadascú* ” trobarà la seva explicació en l'experiència de la Torre de Babel revelada a Gen.11.

Els fills de Cam

Gen. 10:6: “ *Els fills de Cam van ser: Cuix, Misraïm, Put i Canaan.* »

Cush designa Etiòpia; “ *Mitzraïm* ”, Egipte; “ *Puth* ”, Líbia; i “ *Canaan* ”, l'actual Israel o l'antiga Palestina.

Gènesi 10:7: “ *Els fills de Cuix: Xeba, Havilà, Sabtà, Raema i Sabteca. Els fills de Raema: Seba i Dedan.* »

Gènesi 10:8: “ *Cuix també va engendrar Nimrod; va ser ell qui va començar a ser poderós a la terra.* »

Aquest rei “ *Nimrod* ” serà el constructor de la “ *Torre de Babel* ”, la causa de la **separació** de les llengües per part de Déu que **separen** i aïllen els homes en pobles i nacions segons Gen.11.

Gènesi 10:9: “ *Era un valent caçador davant de YaHWéH; per això es diu: Com Nimrod, un valent caçador davant YaHWéH.* »

Gènesi 10:10: " Primer va regnar sobre Babel, Erec, Accad i Calneh, a la terra de Xinar. »

" Babel " designa l'antiga Babilònia; " Accad ", l'antiga Acàdia i l'actual ciutat Bagdad; " Shinear ", Iraq.

Gènesi 10:11: " D'aquell país va sortir Assur; va construir Nínive, Rehoboth Hir, Calah .

" Assur " es refereix a Assíria. " Nínive " es va convertir en el que ara és Mossul.

Gen.10:12: " i Resen entre Nínive i Calah; és la gran ciutat. »

Aquestes tres ciutats estaven situades a l'actual Iraq al nord i al llarg del riu "Tigre".

Gènesi 10:13: " Mitzraim va engendrar els ludim, els anamim, els lehabim i els naftuhim " .

Gènesi 10:14: " Els Patrusim, els Casluhim, dels quals provenien els filisteus, i els Caftorim. »

Els " filisteus " designen els actuals palestins, encara en guerra contra Israel com en l'antiga aliança. Són els fills d'Egipte, un altre enemic històric d'Israel fins al 1979 quan Egipte va fer una aliança amb Israel.

Gènesi 10:15: " Canan va engendrar Sidó, el seu primogènit, i Het; »

Gènesi 10:16: " i els jebuseus, i els amorreus i els girgaxites " ,

" Jebus " designa Jerusalem; els « amorreus » van ser els primers habitants del territori donat per Déu a Israel. Tot i que es van mantenir en la norma gegant, Déu els va matar i els va eliminar amb vespes verinosos davant del seu poble per alliberar el lloc.

Gènesi 10:17: " els hivites, els arquites, els sinites, "

" Pecat " es refereix a la Xina.

Gènesi 10:18: " els arvadites, els zemarites, els hamàtites. Aleshores les famílies dels cananeus es van dispersar. »

Gènesi 10:19: " Els límits dels cananeus eren des de Sidó, al costat de Guerar, fins a Gaza, i al costat de Sodoma, Gomorra, Adma i Zeboim, fins a Lesh. »

Aquests noms antics delimiten la terra d'Israel al costat oest del nord, on es troba Sidó al sud, on encara es troba l'actual Gaza, i al costat est des del sud, segons l'establiment de Sodoma i Gomorra al lloc. del "mar mort", al nord on es troba Zeboim.

Gen. 10:20: « Aquests són els fills de Cam, segons les seves famílies, segons les seves llengües, segons els seus països, segons les seves nacions. »

Els fills de Sem

Gènesi 10:21: " També van néixer fills a Sem, pare de tots els fills d'Hèber i germà de Jafet el gran. »

Gènesi 10:22: " Els fills de Sem van ser: Elam, Assur, Arpacshad, Lud i Aram. »

" Elam " designa l'antic poble persa de l'actual Iran, així com els aris del nord de l'Índia; " Assur ", antiga Assíria de l'actual Iraq; " Lud ", potser Lod a Israel; " Aram ", els arameus de Síria.

Gènesi 10:23: “ *Els fills d'Aram: Uz, Hul, Geter i Mash.* »

Gènesi 10:24: “ *Arpaxad va engendrar Xèlac; i Xèlac va engendrar Heber.* »

Gènesi 10:25: “ *A Heber li van néixer dos fills: l'un es deia Peleg, perquè en els seus dies la terra estava dividida, i el nom del seu germà era Joktan.* »

Trobem en aquest vers la precisió: “ *perquè en el seu temps la terra es va dividir* ”. Li devem la possibilitat de datar, l'any 1757 del pecat d'Adam, la **separació** de llengües derivada de l'intent d'unificació rebel per l'aixecament de la Torre de Babel. Per tant, és l'època del regnat del rei Nimrod.

Gènesi 10:26: “ *Joktan va engendrar Almodad, Xelef, Hazarmavet, Jerah* ”

Gènesi 10:27: “ *Hadoram, Uzal, Diklah,* ”

Gènesi 10:28: “ *Obal, Abimael, Saba* ”

Gènesi 10:29: “ *Ofir, Havilà i Jobab. Tots aquests eren fills de Joktan.* »

Gènesi 10:30: “ *Van habitar des de Mesha, al costat de Sefar, fins a la muntanya de l'est.* »

Gènesi 10:31: “ *Aquests són els fills de Sem, segons les seves famílies, segons les seves llengües, segons els seus països, segons les seves nacions.* »

Gènesi 10:32: “ *Aquestes són les famílies dels fills de Noè, segons les seves generacions, segons les seves nacions. **I d'ells van sortir les nacions que es van estendre per la terra després del diluvi.*** »

Gènesi 11

Separació per llengües

Gènesi 11:1: “ *Tota la terra tenia una llengua i les mateixes paraules* ”.

Déu recorda aquí la conseqüència lògica del fet que tota la humanitat descendeix d'una sola parella: Adam i Eva. La llengua parlada es va transmetre, doncs, a tots els descendents.

Gènesi 11 :2: “ *Quan van marxar de l'est, van trobar una plana a la terra de Xinar, i hi van habitar* ”.

A "l'est" del país de "Shinear" a l'actual Iraq hi havia l'actual Iran. Deixant zones més altes, els homes es reuneixen en una plana, ben regada pels dos grans rius, "l'Eufrates i el Tigris" (en hebreu: Phrat i Hiddekel) i fèrtil. En el seu temps, Lot, el nebot d'Abraham, també va escollir aquest lloc per establir-s'hi, quan es va separar del seu oncle. La gran plana afavorirà la construcció d'una gran ciutat, “ *Babel* ”, que es mantindrà famosa fins a la fi del món.

Gènesi 11:3: “ *Es van dir l'un a l'altre: Vine! Anem a fer maons, i coure-los al foc. I el maó els va servir de pedra, i el betum els va servir de ciment.* ”

Els homes units ja no viuen en tendes de campanya, descobreixen la fabricació de maons cuits que permeten aixecar construccions d'habitatges permanents. Aquest descobriment és a l'origen de totes les ciutats. Durant la seva esclavitud a Egipte, la fabricació d'aquests maons, per construir Ramsès per al faraó, serà la causa del patiment dels hebreus. La diferència és que els seus maons

no seran cuits al foc, sinó que es faran de terra i palla, s'assecaran al sol ardent d'Egipte.

Gènesi 11:4: “ *I van tornar a dir: Anem! Construïm-nos una ciutat i una torre el cim de la qual arribi al cel , i fem-nos un nom, perquè no ens dispersem per tota la terra .* ”

Els fills de Noè i els seus descendents vivien dispersos per la terra, com a nòmades, i sempre en tendes adaptades als seus viatges. Déu apunta en aquesta revelació el moment en què, per primera vegada en la història de la humanitat, els homes decideixen establir-se en un lloc i en habitatges permanents, constituint així el primer poble sedentari. I aquesta primera trobada els porta a unir-se per intentar fugir de la **separació** que dona lloc a discussions, baralles i morts. Van aprendre de Noè la maldat i la violència dels antediluvians; fins al punt que Déu els va haver de destruir. I per controlar millor el risc de tornar a cometre els mateixos errors, pensen que reunint-se a prop en un sol lloc, aconseguiran evitar aquesta violència. Diu la dita: hi ha força en els números. Des de l'època de Babel, tots els grans governants i les grans dominacions han basat la seva força en la unió i l'aplec. El capítol anterior citava el rei Nimrod que va ser, pel que sembla, el primer líder unificador de la humanitat del seu temps, precisament, en construir Babel i la seva torre.

El text especifica: “ *una torre la part superior de la qual toca el cel* ”. Aquesta idea de "tocar el cel" indica la intenció d'unir-se a Déu al cel per mostrar-li que els homes poden prescindir d'ell i que tenen idees per evitar i resoldre ells mateixos els seus problemes. És ni més ni menys que un repte al Déu creador.

Gènesi 11:5: “ *El Senyor va baixar a veure la ciutat i la torre que els fills dels homes estaven construint ” .* ”

És només una imatge que ens revela que Déu coneix el projecte d'una humanitat animada de nou per pensaments rebels.

Gènesi 11 :6: “ *I Jahveh va dir: Heus aquí, són un sol poble, i tots tenen una mateixa llengua, i això és el que han fet; ara res els impediria fer tot el que planejaven ” .* ”

La situació de l'època de Babel és envejada pels universalistes contemporanis que somien amb aquest ideal: formar un sol poble i parlar una sola llengua. I als nostres universalistes, com els que havia reunit Nimrod, no els importa el que Déu pensi sobre aquest tema. Tanmateix, l'any 1747 des del pecat d'Adam, Déu ha parlat i expressat la seva opinió. Tal com indiquen les seves paraules, la idea del projecte humà no li agrada i el molesta. Tanmateix, no es tracta de tornar-los a aniquilar. Però observem que Déu no qüestiona l'eficàcia de l'enfocament de la humanitat rebel. Ella només té un inconvenient i és per a ell: com més s'apleguen, més el rebutgen, ja no el serveixen o, pitjor, serveixen les falses divinitats davant seu.

Gen.11:7: “ *Vinga! Baixem, i allà confonem la seva llengua, perquè ja no escoltin la llengua de l'altre ” .* ”

Déu té la seva solució: “ *confonguem la seva llengua, perquè ja no escoltin la llengua dels altres* ”. Aquesta acció pretén provocar un miracle diví. En un instant, els homes s'expressen en diferents idiomes i ja no s'entenen, es veuen

obligats a allunyar-se els uns dels altres. La unitat desitjada està **trencada** . La **separació** dels homes, el tema d'aquest estudi, encara hi és, ben feta.

Gènesi 11:8: “ *I el Senyor els va dispersar des d'allà per la faç de tota la terra; i van deixar de construir la ciutat* ” .

Els que parlen la mateixa llengua s'agrupen i s'allunyen dels altres. És, doncs, després d'aquesta experiència de “ *llengües* ” que la gent s'instal·larà en diversos llocs on fundaran ciutats fetes de pedres i maons. Es formaran nacions i per castigar les seves faltes, Déu podrà oposar-les els uns als altres. L'intent de “ *Babel* ” d'establir la pau universal va fracassar.

Gènesi 11:9: “ *Per això es va anomenar Babel, perquè allà el Senyor va confondre la llengua de tota la terra, i des d'allà el Senyor els va escampar per tota la terra* ” .

El nom “Babel” que significa “confusió” mereix ser conegut perquè testimonia als homes com Déu va reaccionar davant el seu intent d'unió universal: “ *la confusió de les llengües* ”. La lliçó pretenia advertir la humanitat, fins a la fi del món, ja que Déu va voler revelar aquesta experiència en el seu testimoni, dictat a Moisès que així va escriure els primers llibres de la seva sagrada Bíblia que encara avui llegim. Així, Déu no va haver de fer servir la violència contra els rebels d'aquella època. Però no serà el mateix, a la fi del món on, reproduint aquest aplec universal condemnat per Déu, els últims rebels supervivents després de la Tercera Guerra Mundial seran destruïts pel retorn gloriós de Jesucrist. Aleshores hauran d'enfrontar-se a “la seva ira” havent, a més, pres la decisió de matar els seus últims escollits perquè s'hauran mantingut fidels al seu dissabte santificat des de la seva creació del món. La lliçó donada per Déu mai va ser observada per la humanitat i constantment per tota la terra es van formar grans ciutats fins que Déu va fer que fossin destruïdes per altres pobles o per epidèmies mortals a gran escala.

Els descendents de Sem

Cap a Abraham el pare dels creients i de les religions monoteistes actuals

Gènesi 11:10: “ *Aquests són la descendència de Sem. Sem, de cent anys d'edat, va engendrar Arpacchad, dos anys després del diluvi* .

Fill de Shem, Arpacshad va néixer el 1658 (1656 + 2)

Gènesi 11:11: “ *Sem va viure cinc-cents anys després del naixement d'Arpacad; i va engendrar fills i filles* ”.

Shem va morir el 2158 als 600 anys (100 + 500)

Gènesi 11:12: “ *Arpacad, d'edat de trenta-cinc anys, va ser pare de Xelac* ” .

Fill d'Arpacschad, Schélach va néixer l'any 1693 (1658 + 35).

Gènesi 11:13: “ *Arpacad va viure quatre-cents tres anys després del naixement de Xelac; i va engendrar fills i filles* ” .

Arpacschad va morir el 2096 als 438 anys (35 + 403)

Gènesi 11:14: “ *Xèlac, d'edat de trenta anys, va engendrar Heber* ” .

Héber va néixer el 1723 (1693 + 30)

Gènesi 11:15: “ *Xelac va viure quatre-cents tres anys després del naixement d'Hèber; i va engendrar fills i filles* ” .

Schélach va morir el 2126 (1723 + 403) als 433 anys (30 + 403)

Gènesi 11:16: " *Hèber, de trenta-quatre anys, va engendrar Peleg* " .

Péleg va néixer l'any 1757 (1723 + 34). **En el moment del seu naixement, segons Gen.10:25, " la terra estava dividida " per les llengües parlades creades per Déu per dividir i separar els homes reunits a Babel.**

Gènesi 11:17: “ *Després del naixement de Peleg, Heber va viure quatre-cents trenta anys; i va engendrar fills i filles* ” .

Héber va morir el 2187 (1757 + 430) als 464 anys (34 + 430)

Gènesi 11:18: " *Peleg, de trenta anys, va engendrar Rehu* " .

Rehu va néixer el 1787 (1757 + 30)

Gènesi 11:19: “ *Peleg va viure dos-cents nou anys després del naixement de Rehu; i va engendrar fills i filles* ” .

Péleg va morir el 1996 (1787 + 209) als 239 anys (30 + 209). Observa el brutal escurçament de la vida probablement a causa de la rebel·lió de la Torre de Babel realitzada en el seu temps.

Gènesi 11:20: " *Rehu, de trenta-dos anys, va ser el pare de Serug* " .

Serug va néixer el 1819 (1787 + 32)

Gènesi 11:21: “ *Després del naixement de Serug, Rehu va viure dos-cents set anys; i va engendrar fills i filles* ” .

Rehu va morir el 2096 (1819 + 207) als 239 anys (32 + 207)

Gènesi 11:22: " *Serug, d'edat de trenta anys, va engendrar Nahor* " .

Nachor va néixer el 1849 (1819 + 30)

Gènesi 11:23: “ *Després del naixement de Nahor, Serug va viure dos-cents anys; i va engendrar fills i filles* ” .

Serug va morir el 2049 (1849 + 200) als 230 anys (30 + 200)

Gènesi 11:24: " *Nahor, de vint-i-nou anys, va engendrar Terah* " .

Térach va néixer el 1878 (1849 + 29)

Gènesi 11:25: “ *Després del naixement de Terah, Nahor va viure cent dinou anys; i va engendrar fills i filles* ” .

Nachor va morir el 1968 (1849 + 119) als 148 anys (29 + 119)

Gènesi 11:26: " *Terah, d'edat de setanta anys, va engendrar Abram, Nahor i Haran* " .

Abram va néixer el 1948 (1878 + 70)

Abram tindrà el seu primer fill legítim, Isaac, quan tingui 100 anys, l'any 2048 , segons Gen.21:5: " *Abraham tenia cent anys quan va néixer el seu fill Isaac* " .

Abram morirà el 2123 als 175 anys , segons Gen.25:7: “ *Aquests són els dies dels anys de la vida d'Abraham: va viure cent setanta-cinc anys* » .

Gènesi 11:27: “ *Aquests són els descendents de Terah. Terah va engendrar Abram, Nahor i Haran. Haran va engendrar Lot* .

Tingueu en compte que Abram és el més gran dels tres fills de Terah. Per tant, és ell qui va néixer quan el seu pare Terah tenia 70 anys, tal com s'especifica al vers 26 anterior.

Gènesi 11:28: " *I Haran va morir en presència del seu pare Terah, a la seva terra natal, a Ur dels Caldeus* " .

Aquesta mort explica per què Lot acompanyarà més tard Abram en els seus viatges. Abram el va prendre sota la seva protecció.

Va ser a Ur, a Caldea, on va néixer Abram i va ser a Babilònia, a Caldea, que l'Israel rebel seria conduït a la captivitat en temps del profeta Jeremies i del profeta Daniel.

Gènesi 11:29: " Abram i Nahor es van prendre dones: el nom de la dona d'Abram era Sarai, i el nom de la dona de Nahor era Milca, filla d'Haran, pare de Milca i pare de Jisca " .

Les aliances d'aquesta època són molt consanguines: Nacor es va casar amb Milca, la filla del seu germà Haran. Era la norma i l'obediència a un deure que pretenia preservar la puresa de la raça dels descendents. Al seu torn, Isaac enviarà el seu servent a buscar una esposa per al seu fill Isaac a la família propera de Laban l'arameu.

Gen.11:30: " *La Sarai era estèril: no tenia fills* " .

Aquesta esterilitat permetrà al Déu creador revelar el seu poder creador; això fent-la capaç de donar a llum un fill quan farà gairebé cent anys com el seu marit Abram. Aquesta esterilitat era necessària a nivell profètic, perquè Isaac es presenta com el tipus del nou Adam que Jesucrist encarnarà en el seu temps; tots dos homes van ser en el seu temps els " *fills de la promesa divina*". Per tant, sempre pel seu paper profètic com a "fill de Déu" no escollirà ell mateix la seva dona, perquè en la carn de Jesús és Déu qui tria els seus apòstols i els seus deixebles, és a dir, l'Esperit Pare que està en ell. i qui l'anima.

Gènesi 11:31: " Terah va prendre el seu fill Abram, i Lot, fill d'Haran, fill del seu fill, i Sarai, la seva nora, la dona del seu fill Abram. Van anar junts des d'Ur dels Caldeus fins a la terra de Canaan. Van arribar a Haran i hi van habitar

Tota la família, inclòs Abram, es va establir al nord del país, a Xaran. Aquest primer moviment els porta a acostar-se al lloc del naixement de la humanitat. Se **separen** de les grans ciutats, ja molt poblades i ja molt rebels, de la plana fèrtil i pròspera.

Gènesi 11:32: " *Els dies de Terah foren dos-cents cinc anys; i Terah va morir a Haran* .

Nascut el 1878, Térach va morir als 205 anys el 2083.

Al final de l'estudi d'aquest capítol, observem que el projecte per reduir l'esperança de vida a 120 anys està en bon camí cap a l'èxit. Entre els "600 anys" de Sem i els "148 anys" de Nahor o els "175 anys" d'Abraham, l'escurçament de la vida és evident. Uns 4 segles després, Moisès viurà exactament 120 anys. El nombre citat per Déu s'obtindrà com a model completat.

En l'experiència viscuda per Abraham, Déu mostra el que ell mateix està disposat a fer per redimir les vides dels seus elegits a qui selecciona d'entre totes les seves criatures humanes segons que conserven la seva imatge d'ell. En aquesta

escena històrica, Abraham és Déu en Pare, Isaac, Déu en Fill i el compliment es farà en Jesucrist i del seu sacrifici voluntari naixerà la nova aliança.

Gènesi 12

Separació de la família terrenal

Gènesi 12:1: "*Jahveh va dir a Abram: Ves del teu país, de la teva pàtria i de la casa del teu pare, a la terra que et mostraré*".

Per ordre de Déu, Abram abandonarà la seva família terrenal, la casa del seu pare, i hem de veure en aquest ordre el significat espiritual que Déu va donar a Gènesi 2:24, a les seves paraules que deien: "*C 'Per tant, un home haurà de deixar el seu pare i la seva mare, s'unirà a la seva dona i es convertiran en una sola carn*". Abram ha de "*abandonar el seu pare i la seva mare*" per entrar en el paper espiritual profètic de Crist per a qui només compta la "*núvia*", la seva assemblea d'elegits. Els vincles carnals són obstacles per a l'avenç espiritual que els elegits han d'evitar, per tal d'aconseguir fer, en una imatge simbòlica, "*una sola carn*" amb Jesucrist, Déu creador YaHWéH.

Gènesi 12:2: "*Et faré una gran nació i et beneiré; Faré gran el teu nom i seràs una font de benedicció*".

Abram es convertirà en el primer dels patriarques de la Bíblia, reconegut pels monoteistes com el "pare dels creients". També és a la Bíblia, el primer servent de Déu els detalls de la seva vida seran seguits i revelats a fons.

Gènesi 12:3: "*Beneiré els qui et beneeixen, i els que et maleeixen, els maleiré; i totes les famílies de la terra seran beneïdes en tu*".

Els viatges i trobades d'Abram donaran prova d'això i ja a Egipte quan el faraó va voler dormir amb Sarai, creient que era la seva germana segons el que va dir Abram per protegir la seva vida. En una visió, Déu li va fer saber que Sara era l'esposa d'un profeta i que gairebé va morir.

La segona part d'aquest verset, "*Totes les famílies de la terra seran beneïdes en tu*", trobarà el seu compliment en Jesucrist, fill de David de la tribu de Judà, fill d'Israel, fill d'Isaac, fill d'Abram. És sobre Abram on Déu construirà les seves dues aliances successives que presenten els estàndards de la seva salvació. Perquè aquests estàndards havien d'evolucionar per passar del tipus simbòlic al tipus real; segons si l'home pecador viu abans o després d'ell.

Gènesi 12:4: "*Abram se'n va anar, com Jahveh li havia dit, i Lot va anar amb ell. Abram tenia setanta-cinc anys quan va sortir d'Haran*".

Amb 75 anys, Abram ja té una llarga experiència de vida. Hem d'adquirir aquesta experiència per escoltar i buscar Déu; que es fa després de descobrir les malediccions de la humanitat separada d'ell. Si Déu el va cridar, és perquè Abram el buscava, així que quan Déu se li revela, s'afanya a obeir-lo. I aquesta obediència saludable serà confirmada i recordada al seu fill Isaac en aquest vers citat a Gènesi 26:5: "*perquè Abraham va obeir la meva veu i va guardar els meus ordres, els meus manaments, els meus estatuts i les meves lleis*". Abram només podria haver guardat aquestes coses si Déu li les presentés. Aquest

testimoni de Déu ens revela que s'han complert moltes coses que no s'esmenten a la Bíblia. La Bíblia només ens presenta un resum de les llargues existències de les vides humanes. I la vida d'un home de 175 anys, només Déu pot dir el que va viure minut a minut, segon a segon, però per a nosaltres n'hi ha prou amb un resum de l'essencial.

Així, la benedicció de Déu donada a Abram es basa en la seva obediència, i tot el nostre estudi de la Bíblia i les seves profecies seria en va si no entenguéssim la importància d'aquesta obediència perquè Jesucrist ens va donar la seva com a exemple dient a Joan 8: 29: « *El qui m'ha enviat és amb mi; no m'ha deixat sol, perquè sempre faig el que li agrada* ». Passa el mateix amb qualsevol; Qualsevol bona relació s'aconsegueix fent “ *el que és agradable* ” a la persona que vols complaure. Per tant, sigui la fe, la veritable religió, no és una cosa complexa, sinó un simple tipus de relació feta agradable a Déu i a un mateix.

En els nostres últims temps, el signe que sorgeix és el de la desobediència dels nens envers els seus pares i les autoritats nacionals. Déu organitza aquestes coses perquè els adults rebels, desagradats o indiferents cap a ell descobreixin allò que ell mateix viu a causa de la seva maldat . Així, les accions creades per Déu criden molt més fort que els crits i els discursos, per expressar la seva justa indignació i justos retrets.

Gènesi 12:5: “ *Abram va prendre Sarai la seva dona i Lot, fill del seu germà, amb tots els béns que tenien i els servents que havien adquirit a Haran. Van marxar per anar a la terra de Canaan, i van arribar a la terra de Canaan* ”.

Charan es troba al nord-est de Canaan. Per tant, Abram va d'Haran cap a l'oest i després cap al sud i entra a Canaan.

Gènesi 12:6: “ *Abram va viatjar pel país fins a un lloc anomenat Siquem, fins als roures de More. Aleshores els cananeus estaven a la terra* ”.

Ho hem de recordar? “ *Els cananeus* ” són gegants, però què passa amb el mateix Abram? Perquè la riuada encara era molt a prop i Abram podria haver tingut la mida d'un gegant. En entrar a Canaan, no informa de la presència d'aquests gegants, la qual cosa és lògic si ell mateix encara es troba en aquesta norma. Baixant cap al sud, Abram travessa l'actual Galilea i arriba a l'actual Samaria, a Siquem. Aquesta terra de Samaria serà un lloc d'evangelització afavorit per Jesucrist. Allà trobarà fe en la “dona samaritana” i la seva família, a la qual, per primera vegada, per a la seva gran sorpresa, es va deixar entrar un jueu.

Gènesi 12:7: “ *El Senyor es va aparèixer a Abram i va dir: Als teus descendents donaré aquesta terra. I Abram hi va construir un altar al Senyor, que se li havia aparegut* ”.

Déu va triar per primera vegada l'actual Samaria per mostrar-se a Abram que santificarà aquesta reunió construint-hi un altar, símbol profètic de la creu de la tortura de Crist. Aquesta elecció suggereix un vincle amb la futura evangelització del país per Jesucrist i els seus apòstols. És des d'aquest lloc que Déu li anuncia que donarà aquest país a la seva posteritat. Però quin, el jueu o el cristià? Malgrat els fets històrics a favor dels jueus, aquesta promesa sembla concernir als elegits de Crist per a la seva realització a la nova terra; perquè els elegits de Crist són també, segons el principi de la justificació per la fe, la llavor promesa a Abram.

Gènesi 12:8: " *D'allà es va traslladar a la muntanya a l'est de Betel, i va plantar les seves tendes, tenint Betel a l'oest i Ai a l'est. També hi va construir un altar a Jahveh, i va invocar el nom de Jahveh* ".

Baixant cap al sud, Abram va acampar a les muntanyes entre Betel i Ai. Déu especifica l'orientació de les dues ciutats. Betel significa "casa de Déu" i Abram la situa a ponent, en l'orientació que es donarà al tabernacle i al temple de Jerusalem, de manera que en entrar cap a la santedat de Déu, la seva casa, els oficiants li donen l'esquena. el sol naixent que surt per l'est, l'est. A l'est es troba la ciutat Ai l'arrel de la qual significa: munt de pedra, ruïna o turó i monument. Déu ens revela el seu judici: davant l'entrada dels elegits a la casa de Déu només hi ha ruïnes i munts de pedres a llevant. En aquesta imatge, Abram tenia oberts davant seu els dos camins de la llibertat: a l'oest, Betel i la vida o, a l'est, Ai i la mort. Afortunadament, ja havia escollit la vida amb YaHWéH.

Gènesi 12:9: " *Abram va continuar els seus viatges, avançant cap al sud* ".

Fixeu-vos que en aquesta primera travessia de Canaan, Abram no va a "Jebus", el nom de la futura ciutat de David: Jerusalem, que és així totalment ignorada per ell.

Gènesi 12:10: " *Hi va haver fam al país; i Abram va baixar a Egipte per residir-hi, perquè la fam era gran al país* ».

Com seria el cas, en el moment en què Josep, fill de Jacob, Israel, esdevingué el primer visir d'Egipte, va ser la fam que va portar Abram a Egipte. Les experiències que hi va tenir es relaten a la resta de versos d'aquest capítol.

Abram és un home pacífic i fins i tot temorós. Tement que el matessin per endur-se la seva dona Sarai que era molt bella, va decidir presentar-la com la seva germana, una veritat a mitja. Amb aquesta estratagema, el faraó li va agradar i el va cobrir de béns que li donaran riquesa i poder. Això obtingut, Déu colpeja el faraó amb plagues i s'assabenta que Sarai és la seva dona. Aleshores persegueix Abram que deixa Egipte ric i poderós. Aquesta experiència profetitzava l'estada dels hebreus que, després d'haver estat esclaus d'Egipte, el deixaran prenent el seu or i les seves riqueses. I aquest poder aviat li serà molt útil.

Gènesi 13

Separació d'Abram de Lot

Tornant d'Egipte, Abram, la seva família i Lot, el seu nebot, van tornar a Betel al lloc on havia aixecat un altar per invocar Déu. Mentre estan tots en aquest lloc entre Betel i Aibe, entre "la casa de Déu" i la "ruïna". Arran de les baralles entre els seus servents, Abram se separa de Lot a qui li dóna l'opció de la direcció que vol prendre. I Lot va aprofitar per triar la plana i la seva fertilitat prometent prosperitat. El vers 10 diu: " *Lot va alçar els ulls i va veure tota la plana del Jordà, que estava completament regada. Abans que el Senyor destruís Sodoma i Gomorra, fins a Zoar era un jardí del Senyor, com la terra d'Egipte* ". En fer-ho, tria la "ruïna" i la descobrirà quan Déu colpegi amb foc i sofre les ciutats d'aquesta vall avui coberta en part pel "Mar Mort"; càstig del qual s'escaparà amb

les seves dues filles, gràcies a la misericòrdia de Déu que enviarà dos àngels per avisar-lo i fer-lo marxar de Sodoma on viurà. Llegim al vers 13: " *El poble de Sodoma era dolent i grans pecadors contra Jahveh* ".

Per tant, Abram roman, prop de Betel, "la casa de Déu" a la muntanya.

Gènesi 13:14 al 18: " *El Senyor va dir a Abram, després que Lot s'havia separat d'ell: Alça els teus ulls, i des d'on ets, mira cap al nord i el sud, cap a l'est i l'oest; perquè tota la terra que veus la donaré a tu i a la teva descendència per sempre. Faré la teva descendència com la pols de la terra , de manera que si algú pot comptar la pols de la terra , la teva descendència també serà comptada. Aixeca't, viatja a llarg i ample de la terra; perquè te'l donaré . Abram va plantar les seves tendes i va venir a habitar entre les alzines de Mamre, que són prop d'Hebron. I hi va construir un altar a Jahveh* ".

Després d'haver deixat l'elecció a Lot, Abram rep la part que Déu li vol donar i allà de nou, renova les seves benediccions i les seves promeses. La comparació de la seva " llavor " amb la " pols de la terra ", l'origen i la fi de l'ànima, el cos i l'esperit humà, segons Gen.2:7, serà confirmada per la de les " estrelles del cel " a Gen. .15: 5.

Gènesi 14

Separació per poder

Quatre reis de l'est vénen a fer la guerra contra els cinc reis de la vall on es troba Sodoma, on viu Lot. Els cinc reis són cops i fets presoners, així com Lot. Avís, Abram ve en la seva ajuda i allibera tots els ostatges captius. Fixem-nos en l'interès del vers que segueix.

Gènesi 14:16: " *Va portar totes les riqueses; també va portar a Lot, el seu germà, amb els seus béns, així com les dones i el poble* ”.

En realitat, va ser només per a Lot que Abram va intervenir. Però relatant els fets, Déu emmascara aquesta realitat per evocar el seu retret cap a Lot que va fer la mala elecció de viure a la ciutat dels malvats.

Gènesi 14:17: " *Després que Abram va tornar victoriós de Kedorlaomer i dels reis que eren amb ell, el rei de Sodoma va sortir al seu encontre a la vall de Shaweh, que és la vall del rei* ".

Cal agrair al guanyador. La paraula "Shavéh" significa: planer; precisament, allò que va seduir a Lot i va influir en la seva elecció.

Gènesi 14:18: " *Melquisedec, rei de Salem, va portar pa i vi: era sacerdot del Déu Altíssim* ".

Aquest rei de Salem era " sacerdot del Déu Altíssim ". El seu nom significa: "el meu rei és la justícia". La seva presència i la seva intervenció aporten una prova d'una continuïtat del culte al Déu veritable a la terra des del final del diluvi que encara es manté molt present en el pensament dels homes de l'època d'Abram. Però aquests adoradors del Déu veritable no saben res del projecte salvador que Déu revelarà a través de les experiències profètiques viscudes per Abram i els seus descendents.

Gènesi 14:19: " *I va beneir Abram i va dir: Beneït sigui Abram pel Déu Altíssim, senyor del cel i de la terra!* »

La benedicció d'aquest representant oficial de Déu confirma encara més la benedicció que Déu va donar directament a Abram en persona.

Gènesi 14:20: " *Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha lliurat els teus enemics a les teves mans! I Abram li va donar el delme de tot* ”.

Melquisedec beneeix Abram però té cura de no atribuir-li la seva victòria; ho atribueix a " *el Déu Altíssim que va lliurar els seus enemics a les seves mans* ". I tenim un exemple concret de l'obediència d'Abram a les lleis de Déu, ja que " *va donar el delme de tot* " a Melquisedec el nom del qual significa: "El meu rei és la justícia". Per tant, aquesta llei del delme ja existia des del final del diluvi a la terra i probablement fins i tot abans del "diluvi".

Gènesi 14:21: " *El rei de Sodoma va dir a Abram: Dóna'm gent i pren les riqueses per a tu* ”.

El rei de Sodoma està en deute amb Abram que va alliberar el seu poble. Així que vol pagar realment el seu servei.

Gènesi 14:22: " *Abram va respondre al rei de Sodoma: Alço la meva mà a Jahveh, el Déu Altíssim, senyor del cel i de la terra:* "

Abram aprofita la situació per recordar al rei pervers l'existència de " *YaHWÉH el Déu Altíssim* ", l'únic " *Mestre del cel i de la terra* "; que el converteix en l'únic propietari de totes les riqueses que el rei obté per la seva maldat.

Gènesi 14:23: " *No agafaré res del teu, ni tan sols un fil, ni un cordó de sabates, perquè no diguis: He enriquit Abram. Res per a mi!* »

En aquesta actitud, Abram testimonia al rei de Sodoma que només va venir a aquesta guerra per salvar el seu nebot Lot. Abram condemna com Déu aquest rei que viu en el mal, la perversió i la violència. I això li ho deixa clar rebutjant les seves riqueses indignament obtingudes.

Gènesi 14:24: " *Només el que van menjar els joves i la part dels homes que van caminar amb mi, Aner, Escol i Mamre: ells prendran la seva part* ”.

Però aquesta elecció d'Abram només es refereix a ell, l'home servent de Déu, i els seus servents poden prendre la seva part de les riqueses que ofereixen.

Gènesi 15

Separació per Pacte

Gen.15:1: " *Després d'aquests fets, la paraula del Senyor va arribar a Abram en una visió, i va dir: Abram, no tinguis por; Sóc el teu escut, i la teva recompensa serà molt gran* ”.

Abram és un home pacífic que viu en un món brutal, també en visió Déu, el seu amic YaHWÉH, ve a tranquil·litzar-lo: " *Sóc el teu escut, i la teva recompensa serà molt gran* ”.

Gènesi 15:2: " *Abram va respondre: Senyor, Senyor, què em donareu? Vaig sense fills; i l'hereu de la meva casa és Eliezer de Damasc* ”.

Durant molt de temps, Abram pateix de no haver pogut ser pare per l'esterilitat de Sarai, la seva legítima dona. I sap que quan mori, un parent proper heretarà els seus béns: “ *Eliezer de Damasc* ”. Observem de passada l'edat d'aquesta ciutat “ *Damasc* ” a Síria.

Gènesi 15:3: " *I Abram va dir: "Mira, no m'has donat cap descendència, i el que hagi nascut a casa meva serà el meu hereu "*.

Abram no entén les promeses fetes per a la seva posteritat, ja que no en té, sent sense fills.

Gènesi 15:4: " *Llavors la paraula del Senyor li va dir: Ell no serà el teu hereu, però el que vingui del teu cos serà el teu hereu "*.

Déu li diu que realment es convertirà en pare d'un fill.

Gènesi 15:5: " *I quan el va fer sortir, va dir: Mira cap al cel i compta les estrelles, si pots comptar-les. I ell li va dir: Aquesta serà la teva descendència "*.

Amb motiu d'aquesta visió donada a Abram, Déu ens revela una clau simbòlica del significat que dona espiritualment a la paraula “ *estrella* ”. Citada originalment a Gen.1:15, " *l'estrella* " té el paper d'" *il·luminar la terra* " i aquest paper ja és el d'Abram a qui Déu va cridar i va apartar per a aquest propòsit, però també serà el de tots els creients que reclamarà la seva fe i el seu servei a Déu. Tingueu en compte que, segons Dan.12:3, l'estatus d'" *estrelles* " es donarà als elegits quan arribin a l'eternitat: " *Els intel·ligents brillaran com l'esplendor del cel, i els qui ensenyen la justícia, a la multitud. brillarà com les estrelles, per sempre i per sempre .*” La imatge de l'" *estrella* " se'ls atribueix simplement a causa de la seva selecció per part de Déu.

Gènesi 15:6: " **Abram confiava en Jahveh, que li considerava justícia** ".

Aquest curs de vers constitueix l'element oficial de la definició de la fe i el principi de la justificació per la fe. Perquè la fe no és altra cosa que una confiança il·luminada, justificada i digna. La confiança en Déu només és legítima en el coneixement il·luminat de la seva voluntat i de tot allò que li agrada, sense el qual esdevé il·legítim. Confiar en Déu és creure que Ell només beneeix els qui l'obeeixen, seguint l'exemple d'Abram i l'exemple perfecte de Jesucrist.

Aquest judici de Déu sobre Abram profetitza el que portarà a tots aquells que actuaran com ell, en la mateixa obediència a la veritat divina proposada i exigida en el seu temps.

Gènesi 15:7: " *El Senyor li va tornar a dir: Jo sóc el Senyor, que us vaig fer sortir d'Ur dels caldeus per donar-vos aquesta terra en possessió "*.

Com a preàmbul a la presentació del seu pacte amb Abram, Déu li recorda a Abram que el va treure d'Ur dels Caldeus. Aquesta fórmula es basa en la presentació del primer dels "deu manaments" de Déu citats a Exo.20:2: " **Jo sóc YaHWéH, el vostre Déu, que us va fer sortir de la terra d'Egipte, de la casa de servitud** ".

Gènesi 15:8: “ *Abram va respondre: Senyor, Senyor, per què sabré que el posseiré? »*

Abram demana a YaHWéH un senyal.

Gènesi 15:9: " *I Jahveh li va dir: Pren una vedella de tres anys, una cabra de tres anys, un moltó de tres anys, una tórtora i un colom jove "*.

Gènesi 15:10: “ *Abram va agafar tots aquests animals, els va tallar pel mig i va posar cada tros l'un davant de l'altre; però no compartia els ocells* .

La resposta de Déu i l'acció d'Abram requereixen una explicació. Aquesta cerimònia de sacrifici es basa en la idea de compartir que preocupa a les dues parts que s'alien, és a dir: compartim junts. Els animals tallats al mig simbolitzen el cos de Crist que, essent un, serà compartit espiritualment entre Déu i els seus elegits. Les ovelles són imatge de l'home i de Crist, però els ocells no tenen aquesta imatge de l'home que serà el Crist enviat per Déu. Per això, com a símbol celestial, apareixen a l'aliança però no estan tallats. L'expiació de Jesús pel pecat només serà propicia per als elegits terrenals, no per als àngels celestials.

Gènesi 15:11: « *Els ocells rapinyaires van caure sobre els cadàvers; i Abram els va expulsar* ”.

En el projecte profetitzat per Déu, només els cadàvers dels malvats i rebels seran lliurats com a aliment als ocells rapinyaires al retorn en glòria de Crist Salvador. Al final del temps, aquest destí no afectarà als qui facin un pacte amb Déu en Crist i per les seves lleis. Perquè els cadàvers dels animals així exposats són d'una santedat molt gran per a Déu i per a Abram. El gest d'Abram està justificat perquè els fets no han de contradir la profecia que es refereix al destí futur i final de la santedat de Crist.

Gènesi 15:12: “ *A la posta del sol un somni profund va caure sobre Abram; i, vet aquí, la por i una gran foscor li van apoderar* ”.

Aquest son no és normal. És un " *son profund* ", com aquell en què Déu va submergir Adam per formar una dona, el seu " *auxili* ", a partir d'una de les seves costelles. Com a part de l'aliança que fa amb Abram, Déu li revelarà el sentit profètic donat a aquesta " *ajuda* " que serà objecte de l'amor de Déu en Crist. De fet, només en aparença, Déu fa que mori per entrar en la seva presència eterna, anticipant així la seva entrada a la vida eterna, és a dir, a la vida veritable, segons el principi que cap home pot veure Déu i viure.

La " *gran foscor* " significa que Déu el fa cec a la vida terrenal per construir en la seva ment imatges virtuals de caràcter profètic, incloent l'aparició i presència del mateix Déu. Submergit així en la foscor, Abram sent una legítima " *por* ". A més, subratlla el caràcter formidable del Déu creador que li parla.

Gènesi 15:13: “ *I Jahveh va dir a Abram: Sapigues que els teus descendents seran estrangers en una terra que no serà seva; allà seran esclaus i seran oprimits durant quatre-cents anys* ”.

Déu anuncia a Abram el futur, el destí reservat als seus descendents.

«... *els teus descendents seran estrangers en una terra que no serà seva* »: aquest és Egipte.

“... *hi seran esclavitzats* ”: al canvi d'un nou faraó que no havia conegut Josep, l'hebreu que esdevingué gran visir del seu predecessor. Aquesta esclavitud s'aconseguirà en temps de Moisès.

"... *i seran oprimits durant quatre-cents anys* ": No es tracta només de l'opressió egípcia, sinó més àmpliament de l'opressió que afectarà els descendents d'Abram fins que tinguin possessions a Canaan, la seva terra nacional promesa per Déu.

Gènesi 15:14: " *Però jo jutjaré la nació a la qual serveixen, i llavors sortiran amb grans riqueses* ".

La nació objectiu aquesta vegada és només Egipte, del qual marxaran, emportant-se efectivament amb tota la seva riquesa. Tingueu en compte que en aquest vers, Déu no atribueix a Egipte l'"opressió" citada en el vers anterior. Això confirma el fet que els " *quatre-cents anys* " esmentats no s'apliquen només a Egipte.

Gènesi 15:15: " *Aniràs en pau als teus pares, seràs enterrat en una vellesa feliç* ".

Tot passarà com Déu li va dir. Serà enterrat a Hebron, a la cova de Macpelà, en un terreny comprat per Abram durant la seva vida a un hitita.

Gènesi 15:16: " *A la quarta generació tornaran aquí; perquè la iniquitat dels amorreus encara no ha arribat al seu apogeu* ".

Entre aquests amorreus, els hitites tenen bones relacions amb Abram, a qui consideren un representant del gran Déu. Així que acorden vendre-li la terra per a la seva tomba. Però d'aquí a " *quatre generacions* " o " *quatre-cents anys* ", la situació serà diferent i els pobles cananeus hauran arribat al llinar de la rebel·lió no recolzada per Déu i tots seran aniquilats per deixar la seva terra als hebreus que la faran. el seu sòl nacional.

Per entendre millor aquest desastrós projecte per als cananeus, hem de recordar que Noè havia maleït Canaan que era el primer fill del seu fill Cam. La terra promesa estava, doncs, poblada per aquest descendent de Cam maleït per Noè i per Déu. La seva destrucció era només una qüestió de temps designada per Déu per aconseguir els seus propòsits a la terra.

Gènesi 15:17: " *Quan el sol es va posar, hi havia una foscor profunda; i vet aquí, era un forn fumejant, i flames passaven entre els animals dividits* ".

En aquesta cerimònia, està prohibit el foc encès per l'home. Per atrevir-se a transgredir aquest principi, els dos fills d'Aaron algun dia seran consumits per Déu. Abram havia demanat a Déu un senyal i aquest va venir en forma de foc celeste que passava entre els animals tallats en dos. Així és com Déu testifica pels seus servents com el profeta Elies davant els profetes dels Baals recolzats per la reina estrangera i esposa del rei Acab, anomenada Jezabel. El seu altar ofegat en l'aigua, el foc enviat per Déu consumirà l'altar i l'aigua preparada per Elies, però l'altar dels falsos profetes serà ignorat pel seu foc.

Gènesi 15:18: " *Aquell dia, el Senyor va fer una aliança amb Abram i va dir: "A la vostra descendència dono aquesta terra, des del riu d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrates* " .

Al final d'aquest capítol 15, aquest vers confirma, el seu tema principal és efectivament el de **l'aliança que separa els elegits dels altres homes** perquè comparteixin aquesta aliança amb Déu i el serveixin.

Els límits de la terra promesos als hebreus superen els que ocuparà la nació després de la conquesta de Canaan. Però Déu inclou en la seva oferta els immensos deserts de Síria i Aràbia que uneixen l'«*Eufrates* » cap a l'est, així com el desert de Shur que separa « *Egipte* » d'Israel. Entre aquests deserts, la terra promesa pren l'aspecte d'un jardí de Déu.

En la lectura espiritual profètica, els " rius " simbolitzen els pobles, de manera que Déu pot profetitzar sobre la posteritat d'Abram, sobre Crist que trobarà els seus adoradors i els seus elegits més enllà d'Israel i Egipte, a l'oest a "Europa" simbolitzat a Apocalipsi 9: 14 sota el nom de " gran riu Eufrates ".

Gènesi 15:19: " *la terra dels quenites, dels quenizetes, dels cadmonites* "

Gènesi 15:20: " *dels hitites, dels ferezes, dels refaïms* "

Gènesi 15:21: " *dels amorreus, els cananeus, els gírgasites i els jebuseus* ".

En temps d'Abram, aquests noms designen les famílies reunides a les ciutats que formen i poblen la terra de Canaan. Entre ells, hi ha els Rephaim que hauran conservat més que els altres la norma gegant dels antediluvians quan Josuè prengui el territori " quatre generacions " o " quatre-cents anys " després.

Abram és el patriarca de les dues aliances del pla de Déu. La seva descendència per la carn generarà nombrosos descendents que naixeran en el poble escollit per Déu, però no elegit per ell. En conseqüència, aquesta primera aliança basada en la carn distorsiona el seu projecte salvador i confon la seva comprensió, perquè la salvació només descansarà en l'acte de fe en les dues aliances. La circumcisió de la carn no va salvar l'home hebreu tot i que Déu ho exigia. El que li va permetre ser salvat van ser les seves obres obedients que van revelar i confirmar la seva fe i confiança en Déu. I és el mateix el que condiciona la salvació en el nou pacte, en què la fe en Crist es fa viva per les obres d'obediència als manaments, les ordenances i els principis divins revelats per Déu, al llarg de la Bíblia. En una relació plena amb Déu, l'ensenyament de la lletra s'il·lumina per la intel·ligència de l'esperit; per això Jesús va dir: " *la lletra mata, però l'Esperit dona vida* ".

Gènesi 16

Separació per legitimitat

Gènesi 16:1: " *Sarai, la dona d'Abram, no li va donar fills. Tenia una serventa egípcia que es deia Agar* .

Gènesi 16:2: " *I Sarai va dir a Abram: Heus aquí, Jahveh m'ha fet estèril; Vine, et prego, al meu servent; potser tindrè fills per ella. Abram va escoltar la veu de Sarai* .

Gènesi 16:3: " *Així Sarai, la dona d'Abram, va prendre Agar l'egípcia, la seva criada, i la va donar per dona al seu marit Abram, després que Abram havia viscut deu anys a la terra de Canaan* ".

Ens és fàcil criticar aquesta desafortunada elecció per la iniciativa de Sarai però mireu la situació tal com es va presentar davant la beneïda parella.

seu ventre naixeria un nen . Però no li va parlar de Sarai, la seva dona, que era estèril. A més, Abram no va demanar al seu Creador que obtingués detalls dels seus anuncis. Estava esperant que Déu li parlés segons la seva voluntat sobirana. I allà, hem d'entendre que aquesta manca d'explicació pretenia, precisament, provocar aquesta iniciativa humana per la qual Déu crea una contrapartida

il·legítima pel que fa a la promesa de benedicció, però útil, per posar davant del futur Israel construït sobre Isaac, una competència bèl·lica i protestant, adversària i fins i tot enemiga. Déu va entendre que a més dels dos camins, el bé i el mal posats davant les eleccions de l'home, "la pastanaga i el pal" eren tan necessaris l'un com l'altre, per avançar el "ase" recalcitrant. El naixement d'Ismael, també fill d'Abram, promourà la formació del bastó àrab fins a la seva darrera forma històrica, religiosa, l'islam (submissió; un àlgid per a aquest poble natural i hereditàriament rebel).

Gènesi 16:4: " *Va anar a Agar, i ella va quedar embarassada. Quan es va veure embarassada, va mirar la seva mestressa amb menyspreu .*

Aquesta actitud de menyspreu d'Agar, l'egípcia envers la seva amant, encara caracteritza avui els pobles àrabs musulmans. I en fer-ho, no s'equivoquen del tot perquè el món occidental no ha tingut en compte l'immens privilegi d'haver estat evangelitzat en nom del diví Crist Jesús. Perquè aquesta falsa religió àrab segueixi proclamant que Déu és gran quan Occident l'ha esborrat dels registres dels seus pensaments.

La imatge que es dona en aquest vers representa la situació exacta del nostre temps final, perquè el cristianisme occidental, fins i tot distorsionat, com Sarai ja no té fills i s'enfonsa en l'esterilitat espiritual de la foscor. I diu la dita: a la terra dels cecs, els tunels són reis.

Gènesi 16:5: " *I Sarai va dir a Abram: L'insult que m'han fet és sobre tu. He posat el meu servent al teu si; i quan va veure que estava embarassada, em va mirar amb menyspreu. Que el Senyor sigui jutge entre tu i jo! »*

Gènesi 16:6: " *Abram va dir a Sarai: Heus aquí, la teva serventa està en el teu poder; Aleshores Sarai la va maltractar; i Agar va fugir d'ella "*

Abram assumeix la seva responsabilitat, i no culpa a Sarai de ser la inspiració d'aquest naixement il·legítim. Així, des del principi, la legitimitat imposa la seva llei a la il·legitimitat i seguint aquesta lliçó, a partir d'ara els matrimonis només uniran persones d'una mateixa família immediata fins a l'Israel del futur i la seva forma nacional obtinguda després de la sortida d'Egipte esclavista.

Gènesi 16:7: " *L'àngel de Jahveh la va trobar al costat d'una font d'aigua al desert, al costat de la font que hi ha camí de Shur "*

Aquest intercanvi directe entre Déu i Agar només és possible gràcies a l'estat beneït d'Abram. Déu la troba al desert de Schur, que es convertirà en la llar dels àrabs nòmades que viuen en tendes a la recerca constant d'aliment per a les seves ovelles i camells. La font d'aigua era el mitjà de supervivència d'Agar i es troba amb la "font de les aigües de la vida", que la anima a acceptar la seva condició de serventa i el seu prolífic destí.

Gènesi 16:8: " *Va dir: Agar, serventa de Sarai, d'on vens i on vas? Ella va respondre: Fuig de Sarai, la meva mestressa .*

Hagar respon a les dues preguntes: on vas? Resposta: Estic corrent. D'on ets? Resposta: de Sarai, la meva mestressa.

Gènesi 16:9: " *L'àngel de Jahveh li va dir: Torna a la teva senyora i humilia't sota la seva mà "*

El gran jutge no li deixa cap opció, ordena el retorn i la humilitat, perquè el veritable problema era certament causat pel menyspreu mostrat a la seva mestressa que, a banda de la seva esterilitat, continua sent la seva amos legítima i ha de ser servida i respectada.

Gènesi 16:10: " *L'àngel de Jahveh li va dir: Multiplicaré la teva descendència, i seran tan nombrosos que no es poden comptar* ".

YaHWÉH l'anima oferint-li una "pastanaga". Li promet una posteritat " *tan nombrosa que no les podem comptar* ". No us equivoqueu, aquesta multitud serà carnal i no espiritual. Perquè els oracles de Déu seran portats fins a l'establiment de la nova aliança, només pels descendents hebreus. Però, per descomptat, qualsevol àrab sincer pot entrar en l'aliança de Déu acceptant els seus estàndards escrits pels hebreus a la Bíblia. I des de la seva aparició, l'Alcorà musulmà no compleix aquest criteri. Acusa, critica i distorsiona les veritats bíbliques autenticades per Jesucrist.

Utilitzant per a Ismael l'expressió ja usada per a Abram, " *tan nombrosos que no es poden comptar* ", entenem que només es tracta de proliferacions humanes i no d'elegits seleccionats per a la vida eterna. Les comparacions proposades per Déu sempre estan subjectes a condicions que s'han de complir. Exemple: les " *estrelles del cel* " es refereixen a qualsevol activitat religiosa que consisteix a " *il·luminar la terra* ". Però quina llum? Només la llum de la veritat legitimada per Déu fa que una " *estrella* " sigui digna de " *brillar per sempre* " al cel, segons Dan.12:3, perquè hauran estat **realment** " *intel·ligents* " i **realment** hauran " *ensenyat la justícia* " segons Dan. Déu.

Gènesi 16:11: " *L'àngel de Jahveh li va dir: Heus aquí, estàs embarassada i donaràs a llum un fill i li posaràs el nom d'Ismael; perquè Jahveh t'ha escoltat en la teva aflicció* ".

Gènesi 16:12: " *Serà com un ase salvatge; la seva mà serà contra tots, i la mà de tots estarà contra ell; i habitarà davant de tots els seus germans* ".

Déu compara Ismael, i els seus descendents àrabs, amb un " *ase salvatge* ", l'animal famós pel seu caràcter recalcitrant i tossut; i, a més, brutal des de llavors anomenat " *salvatge* ". Per tant, no es deixa domesticar, domesticar o persuadir. En definitiva, no estima ni es deixa estimar, i porta en els seus gens una herència agressiva cap als seus propis germans i desconeguts. Aquest judici establert i revelat per Déu és de gran importància, en aquest temps del final, per entendre el paper castigador, per a Déu, de la religió de l'Islam que va combatre el fals cristianisme en temps en què la " *llum* " cristiana només era " *fosc* ". Des del seu retorn al sòl dels seus avantpassats, Israel ha tornat a ser el seu objectiu, com l'Occident cristià protegit pel poder nord-americà, al qual anomenen, sense equivocar-se massa, "el gran Satanàs". És cert que un petit "Satanà" pot reconèixer "el gran".

En donar a llum a Ismael, un nom que significa "Déu ha escoltat", el fill de la disputa, Déu crea una **separació addicional** dins de la família d'Abram. S'afegeix a la maledicció de les llengües creades en l'experiència de Babel. Però si prepara els mitjans per castigar, és perquè coneix per endavant el comportament rebel dels humans en les seves dues aliances successives fins a la fi del món.

Gènesi 16:13: " *Ella va anomenar Atta El roi el nom de Jahveh que li havia parlat; perquè ella va dir: He vist alguna cosa aquí, després que em va veure? »*

El nom Atta El Roï significa: Tu ets el Déu que veu. Però ja, aquesta iniciativa de donar un nom a Déu és una indignació contra la seva superioritat. La resta d'aquest vers traduït de moltes maneres diferents es redueix a aquest pensament. Hagar no s'ho pot creure. Ella, la criada, va ser objecte de l'atenció del gran Déu creador que veu el destí i el revela. Després d'aquesta experiència, què pot témer?

Gen 16:14 « *Per això aquest pou va ser anomenat pou del rei Lacai; està entre Kadès i Bared* ”.

Els llocs terrenals on Déu s'ha manifestat són prestigiosos, però els honors que els donen els homes solen ser causats pel seu esperit idòlatre, que no els reconcilia amb Ell.

Gen 16:15 *Agar va donar a Abram un fill; i Abram va posar el nom d'Ismael al fill que li va donar Agar* ».

Ismael és, de fet, l'autèntic fill d'Abram, i especialment el seu primer fill al qual s'afeccionarà de manera natural. Però no és el fill de la promesa anunciada per Déu abans. No obstant això, escollit per Déu, el nom “ *Ismael* ” que se li dona o “ *Déu ha escoltat* ” es basa sobretot en l'aflicció d'Agar, víctima de les decisions preses per la seva mestressa i el seu amo. Però en el segon sentit, també es basa en l'error d'Abram i Sarai d'haver cregut momentàniament que aquest fill concebut per Agar, l'egípcia, era la confirmació, la "resposta", i la realització de l'anunci de Déu. L'error tindrà conseqüències sagnants fins a la fi del món.

Déu ha entrat en el joc del pensament humà i per a ell s'ha complert l'essencial: el fill de la disputa i **la separació conflictiva** és viu.

Gènesi 16:16: " *Abram tenia vuitanta-sis anys quan Agar va donar a llum a Abram Ismael* ”.

"Ismael" va néixer, doncs, el 2034 (1948 + 86) quan Abram tenia 86 anys.

Gènesi 17

Separació per circumcisió: un signe en la carn

Gènesi 17:1: “ *Quan Abram tenia noranta-nou anys, el Senyor se li va aparèixer i li va dir: Jo sóc el Déu totpoderós. Camineu davant la meva cara i sigueu irrepreensible* ”.

El 2047, amb 99 anys i Ismael 13, Abram és visitat en esperit per Déu que se li presenta per primera vegada com el “ *Déu totpoderós* ”. Déu està preparant una acció que revelarà aquest caràcter "totpoderós". L'aparició de Déu és principalment d'ordre verbal i auditiu perquè la seva glòria roman invisible però es pot veure una imatge semblant de la seva persona sense morir.

Gènesi 17:2: " *Establiré la meva aliança entre jo i tu, i et multiplicaré sense parar* ”.

Déu renova la promesa de la seva multiplicació, aquesta vegada especificant “ fins a l'infinit ” sigui, com “ la pols de la terra ” i “ les estrelles del cel ” que “ ningú pot comptar ”.

Gènesi 17:3: “ Abram va caure de cara; i Déu li va parlar, dient :

Adonant-se que qui li parla és "Déu totpoderós", Abram cau de cara per no mirar Déu, però escolta les seves paraules que delecten tota la seva ànima.

Gènesi 17:4: “ Aquest és el meu pacte que faig amb vosaltres. Seràs el pare d'una multitud de nacions . »

L'aliança feta entre Déu i Abram va ser reforçada aquell dia : " Seràs el pare d'una multitud de nacions ".

Gènesi 17:5: “ Ja no et diràs Abram; però el teu nom serà Abraham, perquè t'he fet pare de moltes nacions . »

El canvi de nom d'Abram a Abraham és decisiu i en el seu temps Jesús farà el mateix canviant els noms dels seus apòstols.

Gènesi 17:6: “ Et faré abundantment fecund, faré de tu nacions; i de tu sortiran reis . »

Abram és el primer pare de les nacions àrabs en Ismael, en Isaac, serà el pare dels hebreus, els fills d'Israel; i a Madian serà el pare dels descendents de Madian; on Moisès trobarà la seva dona Séfora, filla de Jetró.

Gènesi 17:7: " Establiré la meua aliança entre jo i tu, i la teva descendència després de tu, per les seves generacions: serà una aliança eterna, que jo seré Déu per a tu i per a la teva descendència després de tu ".

Déu tria subtilment les paraules del seu pacte que seran "perpètuas" però no eternes. Això vol dir que l'aliança conclosa amb els seus descendents carnals tindrà una durada limitada. I aquest límit serà assolit quan, en la seva primera vinguda i en la seva encarnació humana, el Crist diví establirà sobre la seva mort expiatòria voluntària, la base de la nova aliança que tindrà conseqüències eternes.

En aquest punt, cal adonar-se, tots els primogènits humans apuntats i nomenats des del principi perden la seva legitimitat. Aquest va ser el cas de Caïn, primogènit d'Adam, d'Ismael, fill primogènit però il·legítim d'Abram, i després d'ell, serà el cas d'Esau, primogènit d'Isaac. Aquest principi de fracàs dels primogènits profetitza el fracàs de l'aliança carnal jueva. La segona aliança serà espiritual i només beneficiarà els pagans veritablement convertits, malgrat les aparences enganyoses causades per falses pretensions humanes.

Gènesi 17:8: " Us donaré a vosaltres i als vostres descendents després de vosaltres, la terra on viviu com a estranger, tota la terra de Canaan, en possessió perpètua , i jo seré el seu Déu.

De la mateixa manera, la terra de Canaan serà donada “ en possessió perpètua ” mentre Déu estigui lligat pel seu pacte. I el rebuig del Messies Jesús el farà nul, també, 40 anys després d'aquesta indignació, la nació i la seva capital Jerusalem seran destruïdes pels soldats romans, i els jueus supervivents seran dispersos pels diferents països del món. Perquè Déu especifica una condició de l'aliança: “ Seré el seu Déu ”. A més, quan, tal com l'ha enviat Déu, Jesús és rebutjat oficialment per la nació, Déu podrà trencar la seva aliança amb total legitimitat.

Gènesi 17:9: " *Déu va dir a Abraham: Guardaràs el meu pacte, tu i els teus descendents després de tu, al llarg de les seves generacions* " .

Aquest vers torça el coll a totes aquestes pretensions religioses que fan de Déu el Déu de les religions monoteistes reunides en l'aliança ecumènica malgrat els seus ensenyaments incompatibles i oposats. Déu només està lligat per les seves pròpies paraules que estableixen la base del seu pacte, una mena de contracte fet amb els qui l'obeeixen exclusivament. Si un home manté el seu pacte, el valida i amplia. Però l'home ha de seguir Déu en el seu projecte construït en dues fases successives ; el primer és carnal, el segon és espiritual. I aquest passatge del primer al segon posa a prova la fe individual dels humans i, en primer lloc, la dels jueus. En rebutjar Crist, la nació jueva trenca el seu pacte amb Déu que obre la porta als pagans, i entre els quals els que es converteixen a Crist són adoptats per ell i imputats com a fills espirituals d'Abraham. Així, tots els que guarden el seu pacte són fills o filles carnal o espiritual d'Abraham.

En aquest vers, veiem que Israel, la futura nació d'aquest nom, té la seva font en Abraham. Déu decideix fer dels seus descendents un poble "apartat" per a una manifestació terrenal. No es tracta d'un poble salvat, sinó de la constitució d'una reunió humana que representi els candidats terrenals per a la selecció dels elegits salvats per la futura gràcia de Déu que serà obtinguda per Jesucrist.

Gènesi 17:10: " *Aquest és el meu pacte, que guardareu entre mi i vosaltres, i els vostres descendents després de vosaltres: tots els homes entre vosaltres seran circumcidats* " .

La circumcisió és un signe de l'aliança celebrada entre Déu, Abraham i la seva posteritat, els seus descendents carnals. La seva debilitat és la seva forma col·lectiva que s'aplica a tots els seus descendents, animats per la fe o no, obedients o no. D'altra banda, en la nova aliança, la selecció per fe posada a prova serà experimentada individualment pels elegits que després obtindran la vida eterna en joc en aquesta aliança. A la circumcisió cal afegir-hi, una conseqüència lamentable: els musulmans també s'han circumcidat des del seu patriarca Ismael i donen a aquesta circumcisió un valor espiritual que els porta a reivindicar el dret a l'eternitat. Tanmateix, la circumcisió només té efectes carnals perpetus, no eterns.

Gènesi 17:11: " *Circuncidareu-vos; i serà un signe d'aliança entre tu i jo* .

De fet, és un signe d'aliança amb Déu, però la seva eficàcia és només carnal i els versos 7, 8 i el següent vers 13 confirmen la seva única aplicació " *perpètua* " .

Gènesi 17:12: " *Quan cada mascle tingui vuit dies, segons les vostres generacions, tots els mascles entre vosaltres seran circumcidats, tant si és nascut a la casa, com si és comprat per diners a qualsevol fill d'estranger, sense pertànyer a la teva raça* ' .

Una cosa encara molt sorprenent, però malgrat la seva naturalesa perpetua, constitueix tanmateix una profecia que revela el projecte de Déu per al VIII ^{mil·lenni} . Aquest és el motiu de l'elecció de "vuit dies", perquè els primers set dies simbolitzen el temps terrenal de la selecció dels elegits de sis mil anys i el judici del setè mil·lenni. En organitzar, a la terra, una estreta aliança amb la nació jueva i el seu embrió inicial, Abram, Déu revela la imatge de l'eternitat futura dels elegits alliberats de la debilitat sexual carnal concentrada en el prepuci tallat als mascles.

Aleshores, com els elegits vindran de tots els orígens dels pobles de la terra, però només en Crist, en l'antiga aliança, la circumcisió s'ha d'aplicar fins i tot als estrangers quan volen conviure amb el bàndol escollit per Déu.

La idea principal de la circumcisió és ensenyar que en el regne etern de Déu els homes ja no es reproduiran i els desitjos carnals ja no seran possibles. A més, l'apòstol Pau compara la circumcisió de la carn a l'antiga aliança amb la dels cors dels elegits a la nova. En aquesta perspectiva, suggereix la puresa de la carn i la del cor que es lliura a Crist.

Circuncidar vol dir **tallar** i aquesta idea revela que Déu vol establir una relació única amb la seva criatura. En un Déu "gelós", exigeix l'exclusivitat i la prioritat de l'amor dels seus elegits que han de tallar, si cal, les relacions humanes que els envolten perjudicials per a la seva salvació i trencar els vincles amb les coses i les persones que perjudiquen la seva relació amb ell. Com a imatge profètica pedagògica, aquest principi es refereix al seu Israel carnal, primer, i al seu Israel espiritual de tots els temps que es revela en Jesucrist en la seva perfecció.

Gènesi 17:13: " *El que és nascut a la casa i el que és comprat amb diners ha de ser circumcidat; i la meua aliança serà en la vostra carn una aliança eterna* » .

Déu insisteix en aquesta idea: el fill legítim i el fill il·legítim es poden unir a ell perquè profetitza així les dues aliances del seu projecte salvador... Aleshores, la insistència marcada pel retorn de l'expressió " *adquirir va agafar diners* " profetitza Jesús. el Crist que serà estimat en 30 denaris pels jueus religiosos rebels. I així, per 30 denaris, Déu oferirà la seva vida humana en redempció dels elegits jueus i pagans en nom de la seva santa aliança. Però es recorda la naturalesa " *perpètua* " del signe de la circumcisió i la precisió " *en la vostra carn* " confirma el seu caràcter momentani. Perquè aquest pacte que comença aquí acabarà quan aparegui el Messies " *per posar fi al pecat* ", segons Dan.7:24.

Gènesi 17:14: " *Un home incircumcis, que no hagi estat circumcidat en la carn, serà eliminat d'entre el seu poble: haurà violat el meu pacte* "

El respecte a les normes marcades per Déu és molt estricte i no admet excepcions perquè les seves transgressions distorsionen el seu projecte profètic, i ell demostrarà impedit que Moisès entri a Canaan que aquesta falta és molt gran. Els incircumcisos en la carn no són més legítims per viure en el poble jueu terrenal del que ho serien els incircumcisos en el cor en el futur regne celeste etern de Déu.

Gènesi 17:15: " *Déu va dir a Abraham: Ja no diràs Sarai, la teva dona, Sarai; però es dirà Sara* " .

Abram significa pare d'un poble, però Abraham significa pare d'una multitud. De la mateixa manera, Sarai significa noble, però Sarah significa princesa.

Abram ja és el pare d'Ismael, però el canvi del seu nom Abraham es justifica per la multiplicació de la seva posteritat en Isaac el fill que Déu li anunciarà, no sobre Ismael. Per la mateixa raó, l'estèril Sarai procrearà i donarà a llum multitud a través d'Isaac i el seu nom esdevindrà Sara.

Gènesi 17:16: “ *La beneiré i et donaré un fill amb ella; La beneiré, i es convertirà en nacions; d'ella sortiran reis de pobles* ”.

Abram camina amb Déu, però la seva vida quotidiana és terrenal i es basa en condicions naturals terrenals, no miracles divins. També en el seu pensament dóna a les paraules de Déu el sentit d'una benedicció pel mitjà pel qual Sarai va obtenir un fill a través d'Agar, la seva criada.

Gènesi 17:17: “ *Abraham va caure de cara; va riure, i va dir en el seu cor: Li naixerà un fill a un home de cent anys? i la Sara, de noranta anys, donaria a llum?* »

En adonar-se que Déu podria voler dir que Sarai seria capaç de tenir fills tot i que és estèril i ja té 99 anys, va riure en el seu cor. La situació és tan inimaginable a nivell humà terrestre que aquest reflex del seu pensament sembla natural. I dóna sentit als seus pensaments.

Gènesi 17:18: “ *I Abraham va dir a Déu: Oh! que Ismael visqui davant teu!* »

És evident que Abraham raona carnalment i que només entén la seva multiplicació a través d'Ismael, el fill ja nascut i amb 13 anys.

Gènesi 17:19: “ *Déu va dir: Sara, la teva dona, segur que et donarà un fill; i li posaràs el nom d'Isaac. Establiré la meva aliança amb ell com una aliança eterna per als seus descendents després d'ell* ”.

Coneixent els pensaments d'Abraham, Déu el retreu i renova l'anunci sense deixar la més mínima possibilitat d'error d'interpretació.

El dubte expressat per Abraham sobre el naixement miraculós d'Isaac profetitzat el dubte i la incredulitat que la humanitat manifestarà cap a Jesucrist. I el dubte prendrà la forma d'un rebuig oficial per part de la posteritat carnal d'Abraham.

Gen 17:20 *Quant a Ismael, t'he escoltat. Heus aquí, el beneiré, el faré fecund i el multiplicaré enormement; engendrarà dotze prínceps, i faré d'ell una gran nació* ”.

Ismael vol dir que Déu ha sentit, també, en aquesta intervenció, Déu encara justifica el nom que li va donar. Déu la farà fructificar, es multiplicarà i formarà la gran nació àrab formada per “dotze prínceps”. Aquest número 12 és semblant als 12 fills de Jacob de la seva sagrada aliança que seran succeïts pels 12 apòstols de Jesucrist, però similar no vol dir idèntic perquè confirma l'ajuda divina però no una aliança salvadora pel que fa al seu projecte de vida eterna. A més, Ismael i els seus descendents seran hostils cap a tots aquells que entren en la santa aliança de Déu, successivament jueus després cristians. Aquest paper nociu sancionarà un part il·legítim per processos igualment il·legítims imaginats per la mare estèril i el pare massa complaent. És per això que els fills carnals d'Abraham suportaran la mateixa maledicció i, finalment, patiran el mateix rebuig de Déu.

Havent conegut Déu i els seus valors, els descendents d'Ismael poden optar per viure segons les seves regles fins a entrar a l'aliança jueva, però aquesta elecció romandrà individual com la salvació eterna que s'oferirà als elegits. De la mateixa manera, com a altres homes de tots els orígens, se'ls oferirà la salvació en Crist i se'ls obrirà el camí cap a l'eternitat, però només sota l'estàndard obedient de Crist salvador, crucificat, mort i ressuscitat.

Gènesi 17:21: " *Establec la meua aliança amb Isaac, que Sara et donarà a llum en aquesta època l'any vinent* " .

Tenint Ismael 13 anys en el moment d'aquesta visió segons el vers 27, tindrà, per tant, 14 anys quan neixi Isaac. Però Déu insisteix en aquest punt: la seva aliança s'establirà amb Isaac, no amb Ismael. I naixerà de la Sara.

Gènesi 17:22: " *Quan va acabar de parlar-li, Déu es va exaltar per sobre d'Abraham* " .

Les aparicions de Déu són rares i excepcionals, i això explica que l'ésser humà no s'acostumi al miracle diví i perquè, com Abraham, el seu raonament roman condicionat per les lleis naturals de la vida terrenal. El seu missatge lliurat, Déu es retira.

Gènesi 17:23: " *Abraham va prendre el seu fill Ismael, i tots els que van néixer a casa seva, i tots els que havia comprat amb diners, tots els homes de la gent de la casa d'Abraham; i els va circumcidat aquell mateix dia, segons el manament que Déu li havia donat* " .

L'ordre donada per Déu s'executa immediatament. La seva obediència justifica la seva aliança amb Déu. Aquest poderós amo de l'antiguitat va comprar servidors i la condició d'esclau existia i no va ser impugnada. De fet, el que farà qüestionar el tema és l'ús de la violència i el maltractament als criats. **La condició d'esclau és també la de tots els redimits de Jesucrist, encara avui** .

Gènesi 17:24: " *Abraham tenia noranta-nou anys quan es va circumcidat* " .

Aquest aclariment ens recorda que l'obediència la demana Déu als homes, sigui quina sigui la seva edat; del més petit al més gran.

Gènesi 17:25: " *El seu fill Ismael tenia tretze anys quan es va circumcidat* " .

Serà, doncs, 14 anys més gran que el seu germà Isaac, fet que li garantirà la capacitat de causar un dany real al seu germà petit, fill de la legítima esposa.

Gènesi 17:26: " *Aquell mateix dia Abraham va ser circumcidat, així com Ismael el seu fill* " .

Déu recorda la legitimitat d'Ismael envers Abraham que és el seu pare. La seva circumcisió comuna és tan enganyosa com les afirmacions dels seus descendents que diuen ser del mateix Déu. Perquè per reivindicar Déu no n'hi ha prou amb tenir el mateix pare carnal ancestral. I quan els jueus no creients reclamen aquesta connexió amb Déu a causa del seu pare Abraham, Jesús rebutjarà aquest argument i els imputarà el dimoni, Satanàs, pare de la mentida i assassí des del principi. El que Jesús va dir als jueus rebels del seu temps s'aplica igualment a les nostres pretensions àrabs i musulmanes.

Gènesi 17:27: " *I tots els homes de la seva casa, ja siguin nascuts a casa seva o adquirits amb diners d'estrangers, foren circumcidats amb ell* " .

Després d'aquest model d'obediència, veurem que les desgràcies dels hebreus que surten d'Egipte vindran sempre de la seva infravaloració d'aquesta obediència que Déu exigeix absolutament, en tots els temps i fins a la fi del món.

Gènesi 18

La separació dels germans enemics

Gènesi 18 :1 : *"Jahvè se li va aparèixer entre les alzines de Mamre, mentre estava assegut a l'entrada de la seva tenda a la calor del dia "*.

Gènesi 18:2: *" I va alçar els ulls i va mirar, i veié que tres homes estaven al seu costat. Quan els va veure, va córrer a trobar-los des de l'entrada de la seva tenda i es va inclinar fins a terra "*.

Abraham és un home de cent anys, sap que ja és vell però manté una bona forma física, ja que " *corre a trobar* " els seus visitants. Els va reconèixer com a missatgers celestials. Ho podem suposar, ja que " *es postra a la terra* " davant d'ells? Però el que veu són "tres homes" i llavors podem veure en la seva reacció, el seu sentit de l'hospitalitat espontània que és fruit del seu caràcter amorós natural.

Gènesi 18:3: *" I ell va dir: Senyor, si he trobat gràcia als teus ulls, et prego, no t'allunyis del teu servent "*.

Anotar un visitant "senyor" va ser el resultat de la gran humilitat d'Abraham i, de nou, no hi ha proves que cregués que s'adreçava a Déu. Perquè, aquesta visita de Déu en aparença humana total és excepcional, ja que fins i tot Moisès no estarà autoritzat a veure " *la glòria* " del rostre de Déu segons Ex. 33:20 al 23: *" Jahveh diu: No podreu veure la meva cara, perquè l'home no em pot veure i viure. Jahveh va dir: Aquí hi ha un lloc a prop meu; et quedaràs a la roca. Quan passi la meva glòria, et posaré en un forat de la roca i et cobriré amb la mà fins que hagi passat. I quan gire la mà, em veuràs darrere, però la meva cara no es veurà "*. Si la visió de la "glòria" de Déu està prohibida, no es prohibeix prendre una aparença humana per acostar-se a les seves criatures. Déu ho fa per visitar Abraham, el seu amic, i ho tornarà a fer en la forma de Jesucrist des de la seva concepció embrionària i fins a la seva mort expiatòria.

Gènesi 18:4: *" Que algú porti una mica d'aigua per rentar-vos els peus; i descansa sota aquest arbre "*.

El vers 1 ho va deixar clar, fa calor, i la suor dels peus coberta de pols terrosa justifica rentar els peus dels visitants. És una oferta agradable que se'ls fa. I aquesta atenció és meritada per Abraham.

Gènesi 18:5: *" Aniré a prendre un tros de pa per enfortir el teu cor; després del qual, continuaràs el teu viatge; perquè per això passes pel teu servent. Van respondre: Fes el que has dit .*

Aquí veiem que Abraham no va identificar aquests visitants com a éssers celestials. L'atenció que mostra cap a ells és, doncs, un testimoni de les seves qualitats humanes naturals. És humil, amorós, amable, generós, servicial i hospitalari; coses que l'estimen a Déu. En aquest aspecte humà, Déu aprova i accepta totes les seves propostes.

Gènesi 18:6: *" Abraham va entrar ràpidament a la seva tenda on Sara, i li va dir: Ràpidament, tres mesures de farina fina, pasteu-la i feu pastissos "*.

El menjar és útil per al cos carnal i, veient tres cossos de carn davant seu, Abraham va tenir menjar preparat per renovar la força física dels seus visitants.

Gènesi 18:7: " *I Abraham va córrer cap al seu ramat, va agafar un vedell tendre i bo i el va donar a un criat, que es va afanyar a preparar-lo* ".

L'elecció d'un vedell tendre demostra encara més la seva generositat i la seva benevolència natural; el seu plaer en agradar al seu veí. Per aconseguir aquest resultat ofereix el millor als seus visitants.

Gènesi 18:8: " *I va agafar una mica més de nata i llet, amb el vedell que s'havia preparat, i els va posar davant. Ell mateix es va posar al seu costat, sota l'arbre. I van menjar* ".

Aquests aliments apetitosos es presenten a desconeguts de pas, persones que no coneix però a qui tracta com a membres de la seva pròpia família. L'encarnació dels visitants és molt real ja que mengen menjar fet per a l'home.

Gènesi 18:9: " *Llavors li van dir: On és Sara, la teva dona? Ell va respondre: Ella és allà, a la tenda* .

Amb la prova de l'amfitrió un èxit per a la glòria de Déu i la seva, els visitants revelen la seva veritable naturalesa posant el nom de la seva dona, "Sarah", que Déu li va atorgar en la seva visió anterior.

Gènesi 18:10: " *Un d'ells va dir: Tornaré a tu en aquest mateix temps; i vet aquí que Sara, la teva dona, tindrà un fill. La Sara escoltava a l'entrada de la tenda, que estava darrere d'ell* ".

Fixem-nos que en l'aparença dels tres visitants, no hi ha res que identifiqui YaHWéH dels dos àngels que l'acompanyen. La vida celestial es manifesta aquí i revela el sentit igualitari que hi regna.

Mentre una de les tres visitants anuncia el naixement imminent de la Sarah, ella escolta des de l'entrada de la tenda el que es diu i el text especifica qui " *estava darrere d'ell* "; el que vol dir que no la va veure i humanament no podia ser conscient de la seva presència. Però no eren homes.

Gènesi 18:11: " *Abraham i Sara eren vells i avançats en anys, i Sara ja no podia esperar tenir fills* ".

El vers defineix les condicions humanes normals comunes a tota la humanitat.

Gènesi 18:12: " *I ella es va riure dins d'ella mateixa , dient: Ara que sóc vell, encara voldria? El meu senyor també és vell* ".

Observeu de nou la precisió: " *Ella va riure dins d'ella mateixa* "; de manera que ningú no l'ha sentit riure, excepte el Déu viu que busca els pensaments i els cors.

Gènesi 18:13: " *El Senyor va dir a Abraham: Per què, doncs, va riure Sara dient: Tindrà un fill, encara que sigui vella? »*

Déu aprofita per revelar la seva identitat divina, que justifica la menció de YaHWéH perquè és ell qui parla en aquesta aparença humana a Abraham. Només Déu pot conèixer els pensaments ocults de Sara i ara Abraham sap que Déu li està parlant.

Gènesi 18:14: " *Hi ha alguna cosa sorprenent per part de YaHWéH? A l'hora assenyalada tornaré a tu, a la mateixa hora; i Sara tindrà un fill* ".

Déu es fa autoritari i renova clarament la seva predicció en el nom de YaHWéH de la seva divinitat.

Gènesi 18:15: “ *La Sara va mentir dient: No vaig riure. Perquè tenia por. Però ell va dir: Al contrari, vas riure .* ”

" *La Sara va mentir* ", diu el text perquè Déu va escoltar el seu pensament secret, però no va sortir cap rialla de la seva boca; així que només va ser una petita mentida a Déu però no a l'home. I si Déu la reprende, és perquè no admet que Déu té el control dels seus pensaments. Ella dóna proves, arribant a mentir-li. Per això insisteix dient: " *Al contrari (és fals), vas riure* ". No oblidem que l'ésser humà beneït per Déu és Abraham i no Sara, la seva esposa legítima, que només es beneficia de la benedicció del seu marit. Les seves idees ja han donat lloc a la maledicció del naixement d'Ismael, el futur enemic hereditari i competidor d'Israel; és cert per aconseguir un projecte diví.

Gènesi 18:16: “ *I aquests homes es van aixecar per marxar i van mirar cap a Sodoma. Abraham va anar amb ells per acompanyar-los .* ”

Apagats, nodrits i havent renovat a Abraham i Sara el futur naixement del fill legítim Isaac, els visitants celestials revelen a Abraham que la seva visita a la terra també té en ment una altra missió: la de Sodoma.

Gènesi 18:17: " *Llavors Jahveh va dir: Amagaré a Abraham el que faré?...* "

Aquí tenim l'aplicació precisa d'aquest verset d'Amós 3:7: " *Perquè el Senyor, YaHWéH, no fa res sense haver revelat el seu secret als seus servents els profetes* ".

Gènesi 18:18: " *Abraham segurament esdevindrà una nació gran i poderosa, i en ell seran beneïdes totes les nacions de la terra* ".

A causa de l'habitual pèrdua de significat que s'aplica a l'adverbi “ *certament* ”, recordo que vol dir: d'una manera certa i absoluta. Abans de revelar el seu projecte destructiu, Déu s'afanya a tranquil·litzar Abraham sobre la seva pròpia condició davant la seva cara i renova les benediccions que li concedirà. Déu comença a parlar d'Abraham en tercera persona per tal d'elevat-lo al rang de gran personatge històric de la humanitat. Actuant així, mostra als seus descendents carnals i espirituals el model que beneeix i que recorda i defineix en el vers que ve.

Gènesi 18:19: " *Perquè jo l'he escollit perquè ordeni als seus fills i a la seva casa després d'ell que guardin el camí de Jahvè, amb justícia i justícia d'Abraham les promeses que li va fer...* ”

El que Déu descriu en aquest vers marca tota la diferència amb Sodoma que ell destruirà. Fins a la fi del món, els seus escollits seran com aquesta descripció: mantenir el camí de YaHWéH consisteix a practicar la justícia i la justícia; la veritable justícia i la veritable justícia que Déu construirà sobre els textos de la llei per ensenyar al seu poble Israel. El respecte per aquestes coses serà la condició perquè Déu respecti les seves promeses de benediccions.

Gènesi 18:20: " *I Jahveh va dir: El clam contra Sodoma i Gomorra ha augmentat, i el seu pecat és gran* ".

Déu fa aquest judici contra Sodoma i Gomorra, les ciutats dels reis que Abraham va venir a ajudar quan van ser atacades. Però també va ser a Sodoma on el seu nebot Lot havia triat establir-se, amb la seva família i els seus servents. Coneixent el vincle d'afecció que té Abraham amb el seu nebot, Déu multiplica les

formes d'atenció cap al vell per anunciar-li les seves intencions. I per fer-ho, s'abaixa al nivell de l'home per humanitzar-se el màxim possible per posar-se al nivell del raonament humà d'Abraham el seu servent.

Gènesi 18:21: " *Per tant, baixaré i veurem si han actuat completament segons l'informe que m'ha arribat; i si no ho és, ho sabré* ".

Aquestes paraules contrasten amb el coneixement dels pensaments de Sara, perquè Déu no pot ignorar el nivell d'immoralitat assolit en aquestes dues ciutats de la plana i la seva abundant prosperitat. Aquesta reacció revela la cura que té perquè el seu fidel servent accepti la justa sentència del seu judici.

Gènesi 18:22: " *I els homes se'n van anar a Sodoma. Però Abraham encara es va mantenir en presència de Jahveh* ".

Aquí, la separació dels visitants permet a Abraham identificar entre ells el Déu vivent, YaHWéH, present amb ell en una aparença humana senzilla que afavoreix l'intercanvi de paraules. Abraham s'anirà envalentonat fins al punt de comprometre's amb Déu en una mena de negoci per obtenir la salvació de les dues ciutats, una de les quals és habitada pel seu estimat nebot Lot.

Gènesi 18:23: " *Abraham es va acostar i va dir: Destruiràs també el just amb els dolents?* »

La pregunta que fa Abraham està justificada, perquè en les seves accions col·lectives de justícia, la humanitat provoca la mort de víctimes innocents anomenades danys col·laterals. Però si la humanitat no pot dir la diferència, Déu sí. I en donarà una prova a Abraham i a nosaltres que llegim el seu testimoni bíblic.

Gènesi 18:24: " *Potser hi ha cinquanta justos al mig de la ciutat: els destruiràs també, i no perdonaràs la ciutat a causa dels cinquanta justos que hi ha enmig d'ella?* »

En la seva ànima amable i amorosa, Abraham està ple d'il·lusió i s'imagina que és possible trobar almenys 50 justos en aquestes dues ciutats i invoca aquests 50 possibles justos per obtenir de Déu la gràcia de les dues ciutats del nom mateix de la seva perfecta justícia que no pot colpejar l'innocent amb el culpable.

Gènesi 18:25: " *Per fer morir el just amb el malvat, perquè sigui amb el just com amb el malvat, lluny de vosaltres! Lluny de tu! Qui jutja tota la terra no farà justícia?* »

Abraham pensa, doncs, resoldre el problema recordant a Déu el que no pot fer sense negar la seva personalitat tan lligada al sentit de la justícia perfecta.

Gènesi 18:26: " *I Jahveh va dir: Si trobo cinquanta justos a Sodoma enmig de la ciutat, perdonaré a tota la ciutat per amor d'ells* ".

Amb paciència i bondat, Jahveh va deixar parlar Abraham i en la seva resposta li va donar la raó: per a 50 justos les ciutats no seran destruïdes.

Gènesi 18:27: " *Abraham va respondre i va dir: Heus aquí, m'he atrevit a parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra* ".

És el pensament de " *pols i cendres* " que quedaran homes impies després de la destrucció de les dues ciutats de la vall? Tot i així, Abraham confessa que ell mateix no és més que " *pols i cendres* ".

Gènesi 18:28: " *Potser en faltaran cinc dels cinquanta justos: perquè cinc destruiràs tota la ciutat? I el Senyor va dir: No el destruiré, si hi trobo quaranta-cinc justos .*

L'atreviment d'Abraham el portarà a continuar la seva negociació rebaixant cada vegada que el nombre d'elegits possiblement es trobi i s'aturarà al vers 32 sobre el nombre de deu justos. I cada vegada Déu concedirà la seva gràcia a causa del nombre proposat per Abraham.

Gènesi 18:29: " *Abraham va continuar parlant-li i li va dir: Potser hi haurà quaranta justos. I el Senyor va dir: No faré res per aquests quaranta .*

Gènesi 18:30: " *Abraham va dir: Que el Senyor no s'enfadi, i jo parlaré. Potser hi haurà trenta persones justes. I el Senyor va dir: No faré res si hi trobo trenta justos .*

Gènesi 18:31: " *Abraham va dir: Heus aquí, m'he atrevit a parlar al Senyor. Potser hi haurà vint persones justes. I el Senyor va dir: No el destruiré per amor d'aquests vint .*

Gènesi 18:32: " *Abraham va dir: No s'enfadi el Senyor, i no parlaré més que aquesta vegada. Potser hi haurà deu persones justes allà. I el Senyor va dir: No el destruiré per amor d'aquests deu justos .*

Aquí acaba la negociació d'Abraham que entén que hi ha un límit més enllà del qual la seva insistència no seria raonable. S'atura en el nombre de deu persones justes. Creu amb optimisme que aquest nombre de justos s'ha de trobar en aquestes dues ciutats corruptes, encara que només comptant amb Lot i els seus familiars.

Gènesi 18:33: " *El Senyor se'n va anar quan va acabar de parlar amb Abraham. I Abraham va tornar a casa seva ”.*

S'acaba la trobada terrenal de dos amics, un Déu celestial i Totpoderós i l'altre, home, pols de la terra, i cadascun torna a les seves ocupacions. Abraham cap a la seva habitatge i YaHéH cap a Sodoma i Gomorra sobre les quals recaurà el seu judici destructiu.

En el seu intercanvi amb Déu, Abraham va revelar el seu caràcter que és a imatge de Déu, preocupat per veure la veritable justícia acomplida tot donant a la vida el seu gran valor i preu. És per això que la negociació del seu servent només podia delectar i alegrar el cor de Déu que comparteix plenament els seus sentiments.

Gènesi 19

Separació en cas d'emergència

Gènesi 19 :1: " *Els dos àngels van arribar a Sodoma al vespre; i Lot es va asseure a la porta de Sodoma. Quan Lot els va veure, es va aixecar per trobar-los i va caure de cara a terra ”.*

Reconeixem en aquest comportament la bona influència d'Abraham en el seu nebot Lot, ja que mostra la mateixa consideració cap als visitants de pas. I ho

fa amb més atenció, ja que coneix la mala moral dels habitants de la ciutat de Sodoma on s'ha instal·lat per viure.

Gènesi 19:2: “ *Llavors va dir: Mira, senyors meus, entreu, us prego, a la casa del vostre servent i passeu-hi la nit; rentar-se els peus; us llevareu d'hora al matí i continuareu el viatge. No, van respondre, passarem la nit al carrer* ”.

Lot fa el seu deure d'acollir les persones que passen per casa seva per protegir-les de les accions descarades i malintencionades dels habitants corruptes. Trobem les mateixes paraules de benvinguda que Abram havia fet als seus tres visitants. Lot és realment un home just que no es va deixar corrompre per la seva convivència amb els éssers perversos d'aquesta ciutat. Els dos àngels han vingut a destruir la ciutat però abans de destruir-la volen confondre la maldat dels habitants atrapant-los en el fet, en demostració activa de la seva maldat. I per obtenir aquest resultat n'hi ha prou amb passar la nit al carrer per ser atacats pels sodomites.

Gènesi 19:3: “ *Però Lot els va exhortar tant que es van acostar a ell i van entrar a casa seva. Els va donar un banquet i va coure pa sense llevat. I van menjar* ”.

Lot aconsegueix convèncer-los, i accepten la seva hospitalitat; que encara li dóna l'oportunitat de demostrar la seva generositat com havia fet Abraham abans que ell. L'experiència els ensenya a descobrir la bella ànima de Lot, un home just enmig dels injustos.

Gènesi 19:4: “ *Encara no s'havien anat a dormir quan la gent de la ciutat, la gent de Sodoma, va envoltar la casa, des dels nens fins als vells; tota la població va venir corrent* ”.

La demostració de la maldat dels habitants va més enllà de les expectatives dels dos àngels, ja que vénen a buscar-los fins i tot a la casa on Lot els va acollir. Fixeu-vos en el nivell de contagi d'aquesta maldat: “ *de nens a ancians* ”. Per tant, el judici de YaHWéH està totalment justificat.

Gènesi 19:5: “ *I van cridar a Lot i li van dir: On són els homes que han vingut a tu aquesta nit? Fes-los arribar a nosaltres, perquè els coneguem* ”.

Els ingenus es poden enganyar per les intencions dels sodomites, perquè no es tracta d'una petició de coneixement sinó de coneixement en el sentit bíblic del terme de l'exemple "Adam va conèixer la seva dona i va tenir un fill". La depravació d'aquestes persones és, doncs, total i sense remei.

Gènesi 19:6: “ *Lot va sortir cap a ells a la porta de la casa i va tancar la porta darrere seu* ”.

Lot valent que s'afanya a anar ell mateix a trobar els éssers abominables i que té cura de tancar la porta de casa seva darrere seu per protegir els seus visitants.

Gènesi 19:7: “ *I va dir: Germans meus, us prego, no feu el mal; »*

El bon home exhorta els malvats a no fer el mal. Els anomena “germans” perquè són homes com ell i ha conservat dins ell l'esperança de salvar alguns d'ells de la mort cap a la qual els dirigeix el seu comportament.

Gènesi 19:8: “ *Mira, tinc dues filles que no han conegut mai cap home; Te'ls portaré fora, i pots fer-los el que vulguis. Només no feu res a aquests homes ja que han arribat a l'ombra del meu terrat* ”.

Per a Lot, el comportament dels sodomites va assolir cotes mai aconseguïdes en aquesta experiència. I per protegir els seus dos visitants, ve a oferir les seves dues filles encara verges en el seu lloc.

Gènesi 19:9: "*Van dir: Marxa! Van tornar a dir: Aquest ha vingut com un foraster, i vol fer de jutge! Bé, et farem pitjor que ells. I pressionant a Lot amb força, es van avançar per trencar la porta*".

Les paraules de Lot no calmen la manada reunida, i aquests éssers monstruosos, diuen, es preparen per fer-li pitjor que no pas amb ells. Aleshores intenten trencar la porta.

Gènesi 19:10: "*I els homes van estendre les mans i els van portar a Lot a la casa i van tancar la porta*".

Amb el mateix Lot en perill, els àngels intervenen i porten a Lot a la casa.

Gènesi 19:11: "*I van fer cecs els qui estaven a la porta de la casa, des del més petit al més gran, de manera que es van esforçar en va per trobar la porta*".

A fora, les persones emocionades més properes queden cegues; els ocupants de la casa estan, doncs, protegits.

Gènesi 19:12: "*Els homes van dir a Lot: Qui tens encara aquí? Gendres, fills i filles, i tot el que us pertany a la ciutat, feu-los fora d'aquest lloc*".

Lot va trobar el favor als ulls dels àngels i de Déu que els va enviar. Perquè la seva vida es salvi, ha de "*sortir*" de la ciutat i la vall de la plana perquè els àngels destruïran els habitants d'aquesta vall que esdevindrà una zona de ruïnes com la ciutat Aï. L'ofrena dels àngels s'estén a tot el que li pertany a les criatures humanes vivents.

En aquest tema de **la separació**, l'ordre diví de "*sortir*" és permanent. Perquè insta les seves criatures a **separar-se** del mal en totes les seves formes, com les falses esglésies cristianes. A Apocalipsis 18:4 ordena als seus escollits que "*surtin*" de "*Babilònia la gran*", que concerneix en primer lloc la religió catòlica i en segon lloc la religió protestant multiforme, sota la influència de la qual s'han mantingut fins al moment. I com amb Lot, les seves vides només es salvaran si obeeixin immediatament el manament de Déu. Perquè, tan bon punt es promulga la llei que farà obligatori el descans dominical el primer dia, s'acabarà el final del temps de gràcia. I llavors serà massa tard per canviar d'opinió i posició davant d'aquest problema.

Aquí us crido l'atenció sobre el perill que representa ajornar la presa de decisions necessàries per més endavant. La nostra vida és fràgil, podem morir per una malaltia, un accident o un atac, coses que poden passar si Déu no aprecia la nostra lentitud a reaccionar, i en aquest cas, el final del temps de gràcia col·lectiva perd tota la seva importància. , perquè qui mor abans d'ella, mor en la seva injustícia i la seva condemna per part de Déu. Conscient d'aquest problema, Pau diu a Heb.3:7-8: «*Avui, si escolteu la seva veu, no endureu el vostre cor com en la rebel·lió...*». Per tant, sempre hi ha una urgència de respondre a l'oferta feta per Déu, i Pau és d'aquesta opinió segons Heb.4:1: "*Tenim, doncs, mentre encara es mantingui la promesa d'entrar al seu repòs, que qualsevol de vosaltres no sembla haver arribat massa tard*".

Gènesi 19:13: "*Perquè destruïrem aquest lloc, perquè el clam contra els seus habitants és gran davant de Jahveh. Jahveh ens ha enviat a destruir-lo*".

Aquesta vegada, el temps s'acaba, els àngels van fer saber a Lot el motiu de la seva presència a casa seva. La ciutat ha de ser destruïda ràpidament per decisió de YaHWéH.

Gènesi 19:14: « *Lot va sortir i va dir als seus gendres que havien pres les seves filles: Aixeca't, va dir, sortiu d'aquest lloc; perquè Jahveh destruirà la ciutat. Però, als ulls dels seus gendres, semblava estar fent broma* ».

Sens dubte, els gendres de Lot no estaven al nivell de maldat dels altres sodomites, però per a la salvació només compta la fe. I és evident que no en tenien. Les creences del seu sogre no els havien interessat, i la idea sobtada que el Déu YaHWéH estava disposat a destruir la ciutat els va ser senzillament increïble.

Gènesi 19:15: " *Des de l'alba del dia, els àngels van instar a Lot, dient: Aixeca't, pren la teva dona i les teves dues filles que són aquí, perquè no moris a les ruïnes de la ciutat* ».

La destrucció de Sodoma dóna lloc a **separacions desgarradores** que revelen la fe i l'absència de fe. Les filles de Lot han d'escollir entre seguir el seu pare o seguir el seu marit.

Gènesi 19:16: " *I quan es va demorar, els homes el van agafar de la mà, ell, la seva dona i les seves dues filles, perquè el Senyor el perdonaria; El van emportar i el van deixar fora de la ciutat* ».

En aquesta acció, Déu ens mostra " *una marca treta del foc* ". Un cop més és per al just Lot que Déu salva, amb ell, les seves dues filles i la seva dona. Així, arrencats de la ciutat, es troben fora, lliures i vius.

Gènesi 19:17: " *Quan els va fer sortir, un d'ells va dir: "Guarda la teva vida; no mireu enrere, ni us atureu a tota la plana; fugiu a la muntanya, no sigui que us moris* ».

La salvació serà a la muntanya, l'elecció deixada a Abraham. Lot pot així entendre i lamentar el seu error en haver escollit la plana i la seva prosperitat. La seva vida està en joc, i haurà d'apressar-se si vol estar segur quan el foc de Déu toqui la vall. Se li ordina de no mirar enrere. L'ordre s'ha de prendre en sentit literal i figurat. El futur i la vida estan per davant dels supervivents de Sodoma, perquè darrere d'ells, aviat no hi haurà més que ruïnes incandescents enceses per les pedres de sofre llançades des del cel.

Gènesi 19:18: " *Lot els va dir: Oh! no, Senyor!* »

L'ordre donada per l'àngel aterra Lot.

Gènesi 19:19: " *Mira, he trobat gràcia als teus ulls, i has mostrat la grandesa de la teva misericòrdia envers mi, en preservar la meua vida; però no puc escapar a la muntanya abans que el desastre m'aconsegueixi, i periré* ».

Lot coneix aquesta regió on viu i sap que per arribar a la muntanya li costarà molt de temps. Per això implora l'àngel i li ofereix una altra solució.

Gènesi 19:20: " *Mira, aquesta ciutat és prou a prop perquè m'hi refugii, i és petita. Oh! que hi puc escapar,... no és petit?... i que la meua ànima viu!* »

Al final de la vall hi ha Tsoar, paraula que significa petit. Va sobreviure a la tragèdia de la vall per tal de servir de refugi a Lot i la seva família.

Gènesi 19:21: " *I ell li va dir: Mira, jo també et concedeixo aquesta gràcia, i no destruiré la ciutat de la qual parles* ».

La presència d'aquesta ciutat encara és testimoni d'aquest episodi dramàtic que va afectar les ciutats de la vall de la plana on es trobaven les dues ciutats de Sodoma i Gomorra.

Gènesi 19:22: " *Afanyeu-vos i refugieu-vos-hi, perquè no puc fer res fins que hi arribis. Per això es va donar el nom de Zoar a aquesta ciutat* .

L'àngel ara depèn del seu acord i esperarà fins que Lot entri a Zoar per colpejar la vall.

Gènesi 19:23: " *El sol estava sortint a la terra quan Lot va entrar a Zoar* " .

Per als sodomites semblava anunciar-se un nou dia sota una preciosa sortida del sol; un dia com qualsevol altre...

Gènesi 19:24: " *Llavors Jahveh va fer ploure sofre i foc del cel sobre Sodoma i sobre Gomorra de la mà de Jahveh* " .

Aquesta acció divina miraculosa va rebre un poderós testimoni a través dels descobriments de l'arqueòleg adventista Ron Wyatt. Va identificar el lloc de la ciutat de Gomorra els habitatges de la qual es recolzaven entre si contra el vessant occidental de la muntanya que voreja aquesta vall. El sòl d'aquest indret està fet de pedres de sofre que, exposades al foc, encara avui s'encenen. El miracle diví queda així plenament confirmat i digne de la fe dels elegits.

Contràriament al que es pensava i es deia sovint, Déu no va cridar a l'energia nuclear per destruir aquesta vall, sinó a pedres de sofre i sofre pur, estimades en un 90% de puresa, que és excepcional segons els especialistes. El cel no porta núvols de sofre, així que puc dir que aquesta destrucció és obra del Déu creador. Pot crear qualsevol matèria segons la seva necessitat ja que va crear la terra, el cel i tot el que contenen.

Gènesi 19:25: " *Va destruir aquestes ciutats i tota la plana, i tots els habitants de les ciutats i les plantes de la terra* " .

Què pot sobreviure en un lloc sotmès a una pluja de pedres de sofre flamíger? Res, excepte roques i pedres de sofre encara presents.

Gènesi 19:26: " *La dona de Lot va mirar enrere i es va convertir en una columna de sal* " .

Aquesta mirada enrere de la dona de Lot revela lamentacions i un interès retingut per aquest lloc maleït. Aquest estat d'ànim no agrada a Déu i ell ho fa conèixer transformant el seu cos en un pilar de sal, imatge de l'esterilitat espiritual absoluta .

Gènesi 19:27: " *Abraham es va aixecar de bon matí per anar al lloc on s'havia parat davant de Jahveh* " .

Desconscient del drama que ha tingut lloc, Abraham arriba a l'alzina de Mamre on va donar la benvinguda als seus tres visitants.

Gènesi 19:28: " *I va mirar cap a Sodoma i Gomorra, i sobre tot el territori de la plana; i, vet aquí, va veure fum que pujava de la terra, com el fum d'un forn* " .

La muntanya és un observatori excel·lent. Des de la seva alçada, Abraham domina la regió i sap on es troba la vall de Sodoma i Gomorra. Si el sòl del lloc és encara un braser incandescent, per sobre s'eleva un fum acre provocat pel sofre i pel consum de tots els materials recollits en una ciutat per l'home. El lloc està

condemnat a l'esterilitat fins a la fi del món. Allà només hi trobem roques, pedres, pedres de sofre i sal, molta sal que afavoreix l'esterilitat del sòl.

Gènesi 19:29: “ *Quan Déu va destruir les ciutats de la plana, es va recordar d'Abraham; i va fer escapar a Lot del mig del desastre, amb el qual va enderrocar les ciutats on Lot havia fet la seva residència .* ”

Aquest aclariment és important perquè ens revela que Déu va salvar Lot només per agradar a Abraham, el seu fidel servent. Per tant, no va deixar de retreure-li la seva elecció per la pròspera vall i les seves ciutats corruptes. I això confirma que efectivament es va salvar del destí conegut per Sodoma com "una marca arrabassada al foc" o, amb molta precisió.

Gènesi 19:30: « *Lot va marxar de Zoar cap a les altures i es va instal·lar a la muntanya amb les seves dues filles, perquè tenia por de quedar-se a Zoar. Va viure en una cova, ell i les seves dues filles ”.* ”

La necessitat de **la separació** ara es fa clara per a Lot. I és ell qui decideix no quedar-se a Zoar que, encara que “petit” també estava poblat per gent corrupta i pecadora davant Déu. Al seu torn, se'n va a la muntanya i, lluny de qualsevol comoditat, viu amb les seves dues filles en una cova, un refugi natural segur que ofereix la creació de Déu.

Gènesi 19:31: “ *El gran va dir al més jove: El nostre pare és vell; i no hi ha ningú al país que vingui a nosaltres, segons el costum de tots els països ”.* ”

No hi ha res d'escàndol en les iniciatives de les dues filles de Lot. La seva motivació està justificada i aprovada per Déu perquè actuen amb l'objectiu de donar la posteritat al seu pare. Sense aquesta motivació la iniciativa seria incestuosa.

Gènesi 19:32: " *Vine, fem beure vi al nostre pare i acostar-nos amb ell, per tal de preservar la raça del nostre pare ”.* ”

Gènesi 19:33: “ *Així que van fer beure vi al seu pare aquella nit; i la gran se'n va anar a dormir amb el seu pare: ell no es va adonar ni quan s'ajaja ni quan es va aixecar ”.* ”

Gènesi 19:34: “ *L'endemà, el gran va dir al més jove: Heus aquí, vaig dormir ahir a la nit amb el meu pare; fem que torni a beure vi aquesta nit i anem a dormir amb ell, perquè puguem preservar la raça del nostre pare ”.* ”

Gènesi 19:35: “ *Aquella nit van tornar a fer beure vi al seu pare; i el més petit se'n va anar a dormir amb ell: no es va adonar ni quan s'ajaja ni quan s'aixecava ”.* ”

La total inconsciència de Lot en aquesta acció dóna al plantejament la imatge de la inseminació artificial aplicada als animals i als éssers humans en el nostre temps final. No hi ha la més mínima recerca del plaer i la cosa no és més impactant que l'acoblament de germans i germanes al començament de la humanitat.

Gènesi 19:36: " *Les dues filles de Lot van quedar embarassades del seu pare ”.* ”

Observem en aquestes dues filles de Lot qualitats excepcionals d'abnegació en benefici de l'honor del seu pare. Com a mares solteres, criaran el seu fill soles, oficialment sense pare, i així renunciem a prendre un marit, un cònjuge, un company.

Gènesi 19:37: " *El primogènit va tenir un fill, i li va anomenar Moab; és el pare dels moabites fins avui* " .

Gènesi 19:38: " *La més jove també va tenir un fill, i li va posar el nom de Ben Ammi: és el pare dels ammonites fins avui* " .

Troblem, a la profecia de Daniel 11:41, la menció dels descendents dels dos fills: " *Entrarà a la terra més bella, i molts cauran; però Edom, **Moab** i el cap dels fills d' **Amon** seran alliberats de les seves mans* " . Per tant, un vincle carnal i espiritual unirà aquests descendents a Israel fundat en Abraham, arrel després d'Hèber del poble hebreu. Però aquestes arrels comunes provocaran disputes i posaran aquests descendents contra la nació d'Israel. A Sofonies 2:8 i 9, Déu profetitza el desastre per a Moab i els fills d'Amon: " *Vaig sentir les injúries de Moab i els insults dels fills d'Amon, quan van insultar el meu poble i es van aixecar arrogant contra les seves fronteres. Per això sóc viu! diu el Senyor dels exèrcits, el Déu d'Israel: Moab serà com Sodoma, i els ammonites com Gomorra, un lloc cobert d'espines, una mina de sal, un desert per sempre; la resta del meu poble els saquejarà, la resta de la meva nació els posseirà* " .

Això demostra que la benedicció de Déu només va ser sobre Abraham i que no va ser compartida pels seus germans nascuts del mateix pare, Terah. Si Lot es va poder beneficiar de l'exemple d'Abraham, aquest no serà el cas dels seus descendents nascuts de les seves dues filles.

Gènesi 20

Separació per la condició de profeta de Déu

Renovant l'experiència amb el faraó relatada al Gènesi 12, Abraham presenta la seva dona Sara com a germana d'Abimèlec, rei de Gerar (actual Palestina prop de Gaza). De nou , la reacció de Déu que el castiga li fa descobrir que el marit de Sara és el seu profeta. El poder i la por d'Abraham es van estendre així per tota la regió.

Gènesi 21

La separació del legítim i del il·legítim

Separació mitjançant el sacrifici del que **estimem**

Gènesi 21:1: " *I el Senyor va visitar Sara tal com havia parlat, i el Senyor va fer a Sara com havia parlat.* »

En aquesta visitació, Déu posa fi a la llarga esterilitat de Sara.

Gènesi 21:2: " *I Sara va concebre i va donar a Abraham un fill en la seva vellesa, en el temps assenyalat del qual Déu li va parlar.* »

Isa.55:11 ho confirma: « *Així és amb la meva paraula que surt de la meva boca: no torna a mi nul, sense haver fet la meva voluntat i complert els meus*

plans »; la promesa feta a Abraham es compleix, el vers queda doncs justificat. Aquest fill ve al món després que Déu anunciï el seu naixement. La Bíblia el presenta com el “fill de la promesa”, cosa que fa d'Isaac un tipus profètic del “Fill de Déu” messiànic: Jesús.

Gènesi 21:3: “ *I Abraham va posar el nom del seu fill que li havia nascut, que Sara li havia donat, Isaac.* »

El nom Isaac significa: riu. Tant Abraham com Sara van riure quan van sentir que Déu anunciava el seu futur fill. Si el riure d'alegria és positiu, aquest no és el cas del riure de burla. De fet, ambdós cònjuges van tenir la mateixa reacció sent víctimes de prejudicis humans. Perquè es reien de pensar en les reaccions humanes dels que els envoltaven. Des de la inundació, la vida útil s'ha escurçat molt i per als humans, l'edat de 100 anys marca una vellesa avançada; aquell on esperem poc de la vida. Però l'edat no vol dir res en el context d'una relació amb el Déu creador que posa els límits de totes les coses. I això Abraham ho descobreix en la seva experiència i rep, a través de Déu, riquesa, honor i paternitat, aquesta vegada, legítims.

Gènesi 21:4: “ *I Abraham va circumcidir el seu fill Isaac quan tenia vuit dies, tal com Déu li havia manat.* »

Al seu torn, el fill legítim és circumcidat. S'obeeix el manament de Déu.

Gènesi 21:5: “ *Abraham tenia cent anys quan li va néixer Isaac el seu fill.* »

La cosa és notable, però no segons els estàndards antediluvians.

Gènesi 21:6: “ *I Sara va dir: Déu m'ha donat motius per riure; qui ho escolti riurà amb mi.* »

A Sarah li fa riure la situació perquè és humana i víctima dels prejudicis humans. Però aquestes ganes de riure també reflecteixen una alegria inesperada. Com Abraham el seu marit, obté la possibilitat de parir a una edat en què això ja no és imaginable en termes de normalitat humana.

Gènesi 21 :7: “ *I ella va dir: Qui hauria dit a Abraham: Sara alletarà fills? Perquè jo li vaig donar un fill a la seva vellesa.* »

La cosa és realment excepcional i totalment miraculosa. Mirant aquestes paraules de Sara a nivell profètic, podem veure en Isaac el fill que profetitza la nova aliança en Crist, mentre que Ismael profetitza el fill de la primera aliança. Per la seva negativa a Jesucrist, aquest fill natural nascut segons la carn pel signe de la circumcisió serà rebutjat per Déu en favor del fill cristià escollit per mitjà de la fe. Com Isaac, el Crist fundador de la nova aliança naixerà miraculosament per revelar i representar Déu en aparença humana. En canvi, Ismael està concebut únicament sobre bases carnals i comprensió estrictament humana.

Gènesi 21:8: “ *I el nen va créixer i va ser deslletat; i Abraham va fer una gran festa el dia que Isaac va ser deslletat.* »

El nadó alletat es convertirà en un adolescent, i per al pare Abraham s'obre un futur ple de promeses i felicitat que celebra amb alegria.

Gènesi 21:9: “ *I Sara va veure riure el fill d'Agar, l'egípcia, que ella havia donat a Abraham; i ella va dir a Abraham :*

El riure ocupa clarament un lloc important en la vida de la beneïda parella. L'animadversió i la gelosia d'Ismael cap a Isaac, el fill legítim, el porta a riure,

burlant-se d'ell. Per a la Sara, s'ha arribat al límit del que és suportable: després de la burla de la mare ve la del fill; és massa.

Gènesi 21:10: “ **Feu fora** aquesta serventa i el seu fill; perquè el fill d'aquesta serventa no heretarà amb el meu fill, amb Isaac. »

Podem entendre l'exasperació de la Sarah, però mira amb mi a dalt. Sara profetitza la indignitat de la primera aliança que no heretarà amb els elegits la nova, basada en la fe en la justícia de Crist Jesús.

Gènesi 21:11: " *I va ser molt dolent als ulls d'Abraham, a causa del seu fill.* »

Abraham no reacciona com Sarah perquè els seus sentiments es comparteixen entre els seus dos fills. El naixement d'Isaac no elimina els 14 anys d'afecte que el lliguen a Ismael.

Gènesi 21:12: " *I Déu va dir a Abraham: No et faci mal als ulls a causa del nen i a causa de la teva serventa. En tot el que t'ha dit Sara, escolta la seva veu, perquè en Isaac t'anomenaran descendència.* »

En aquest missatge, Déu prepara Abraham per acceptar l'allunyament d'Ismael, el seu fill gran. Aquesta **separació** està en el projecte profètic de Déu; ja que profetitza el fracàs de l'antiga aliança mosaica. Com a consol, en Isaac, multiplicarà la seva descendència. I el compliment d'aquesta paraula divina serà mitjançant l'establiment de la nova aliança on els " *elegits* " seran " *cridats* " pel missatge de l'etern Evangeli de Déu en Jesucrist.

Així, paradoxalment, Isaac serà patriarca de l'antiga aliança i és sobretot en Jacob, el seu fill, que segons la carn i el signe de la circumcisió s'establirà sobre els seus fonaments l'Israel de Déu. Però la paradoxa és que aquest mateix Isaac només profetitza lliçons sobre la nova aliança en Crist.

Gènesi 21:13: “ *I també faré del fill de la serventa una nació, perquè és la teva descendència.* »

Ismael és el patriarca de molts pobles de l'Orient Mitjà. Fins que Crist va aparèixer per al seu ministeri de salvació terrenal, la legitimitat espiritual pertanyia únicament als descendents d'aquests dos fills d'Abraham. El món occidental vivia en múltiples formes de paganisme, ignorant l'existència del gran Déu creador.

Gènesi 21:14: “ *I Abraham es va aixecar de bon matí, va agafar pa i una olleta d'aigua i els va donar a Agar, posant-los a l'espatlla, i ell li va donar el nen i la va fer marxar. I ella va anar a vagar pel desert de Beerxeba.* »

La intervenció de Déu va calmar Abraham. Sap que Déu mateix vetllarà per Agar i Ismael i accepta **separar-se** d'ells, perquè confia que Déu els protegirà i els guiarà. Perquè ell mateix ha estat protegit i guiat fins ara per Ell.

Gènesi 21:15: " *I quan es va esgotar l'aigua de l'olla, va llençar el nen sota un dels arbustos "*

Al desert de Beerxeba, l'aigua que s'emporta es consumeix ràpidament i sense aigua, Agar només veu la mort com el resultat final de la seva desafortunada situació.

Gènesi 21:16: “ *Va anar i es va asseure davant, a l'abast d'un arc; perquè ella deia: Que no vegi morir el nen. I es va asseure davant, i va alçar la veu i va plorar.* »

En aquesta situació extrema, per segona vegada, Agar vessa les seves llàgrimes davant el rostre de Déu.

Gènesi 21:17: " *I Déu va sentir la veu del nen, i l'àngel de Déu va cridar Agar des del cel i li va dir: Què et passa, Agar? No tingueu por, perquè Déu ha escoltat la veu del nen on és.* »

I per segona vegada, Déu intervé i li parla per tranquil·litzar-la.

Gènesi 21:18: " *Aixeca't, agafa el nen i pren-lo a la mà; perquè en farà una gran nació.* »

Us recordo que el nen Ismael és un adolescent d'entre 15 i 17 anys, però tot i així és un nen subjecte a la seva mare Agar i els dos ja no tenen aigua per beure. Déu vol que doni suport al seu fill perquè li espera un destí poderós.

Gènesi 21:19: " *I Déu li va obrir els ulls i va veure un pou d'aigua; i ella va anar i va omplir la pell d'aigua i va fer beure el nen.* »

Fruit d'un miracle o no, aquest pou d'aigua apareix en el moment necessari per donar a Agar i al seu fill el gust de la vida. I deuen la seva vida al poderós Creador que obre o tanca la visió i la intel·ligència de les coses.

Gènesi 21:20: " *I Déu va ser amb el nen, i ell va créixer, va habitar al desert i es va convertir en arquer.* »

Per tant, el desert no estava buit ja que Ismael caçava animals que matava amb l'arc per menjar-los.

Gènesi 21:21: " *I va habitar al desert de Paran; i la seva mare li va prendre una dona del país d'Egipte.* »

El vincle entre els ismaelites i els egipcis s'enfortirà, doncs, i amb el temps, la rivalitat d'Ismael amb Isaac augmentarà fins al punt de convertir-los en enemics naturals permanents.

Gènesi 21:22: " *En aquell temps, Abimèlec i Picol, cap del seu exèrcit, van parlar a Abraham, dient: Déu està amb tu en tot el que fas.* »

Les experiències provocades per la presentació de Sara com la seva germana, coses relatades a Gen.20, van ensenyar a Abimelec que Abraham era el profeta de Déu. Ara és temut i temut.

Gènesi 21:23: " *I ara jure'm aquí per Déu que no actuareu en fals amb mi, ni amb els meus fills, ni amb els meus néts, segons la bondat que us he mostrat, actuareu amb mi. i cap al país on vas estar.* »

Abimelec ja no vol ser víctima dels trucs d'Abraham i vol obtenir d'ell compromisos fermes i decidits amb una aliança pacífica.

Gènesi 21:24: " *I Abraham va dir: Ho juraré.* »

Abraham no té cap mala intenció cap a Abimelec i així pot acceptar aquest pacte.

Gènesi 21:25: " *I Abraham va increpar Abimèlec a causa d'un pou d'aigua que els servents d'Abimèlec havien pres per força.* »

Gènesi 21:26: " *I Abimèlec va dir: No sé qui ha fet això, i tu no m'ho has advertit, i només n'he sentit a parlar avui.* »

Gènesi 21:27: " *Abraham va agafar ramats i bovís i els va donar a Abimèlec, i tots dos van fer un pacte.* »

Gènesi 21:28: " *I Abraham va separar set ovelles del ramat;* »

L'elecció de "set ovelles" feta per Abraham testimonia la seva vinculació amb el Déu creador a qui així vol associar a la seva obra. Abraham s'ha establert en un país estranger però vol que el fruit del seu treball continuï sent propietat seva.

Gènesi 21:29: “ *I Abimèlec va dir a Abraham: Quines són aquestes set ovelles que has apartat? »*

Gènesi 21:30: “ *I ell va dir: Prendràs aquestes set ovelles de la meva mà, com a testimoniatge per a mi que he cavat aquest pou. »*

Gènesi 21:31: “ *Per això van anomenar aquell lloc Beerxeba, perquè tots dos van jurar allí. »*

El pou en disputa va rebre el nom de la paraula "xeba", que és l'arrel del nombre "set" en hebreu, i que trobem a la paraula "xabbat" que designa el setè dia, el nostre dissabte santificat en el descans setmanal per Déu. des del començament de la seva creació terrenal. Per preservar el record d'aquesta aliança, el pou va ser anomenat "el pou dels set".

Gènesi 21:32: “ *I van fer un pacte a Beerxeba. I Abimèlec es va aixecar i Pícol, cap del seu exèrcit, i van tornar al país dels filisteus. »*

Gènesi 21:33: “ *I Abraham va plantar un tamarisc a Beerxeba; i allà va invocar el nom del Senyor, el Déu etern. »*

Gènesi 21:34: “ *I Abraham va estar molt de temps a la terra dels filisteus. »*

Déu havia organitzat condicions de pau i tranquil·litat per al seu servent.

Gènesi 22

La separació del pare i el fill únic sacrificat

Aquest capítol 22 presenta el tema profètic de Crist ofert com a sacrifici per Déu com a Pare. Representa el principi de salvació preparat en secret per Déu des del començament de la seva decisió de crear homòlegs lliures, intel·ligents i autònoms davant seu. Aquest sacrifici serà el preu a pagar per obtenir un retorn de l'amor de les seves criatures. Els elegits seran aquells que hagin respost a les expectatives de Déu amb total llibertat d'elecció.

Gènesi 22:1: “ *Després d'això, Déu va provar Abraham i li va dir: Abraham! I ell va respondre: Aquí estic! »*

Abraham és molt obedient a Déu, però fins a on pot arribar aquesta obediència? Déu ja sap la resposta, però Abraham ha de deixar enrere, com a testimoni per a tots els elegits, una prova concreta de la seva obediència exemplar que el fa tan digne de l'amor del seu Déu que el converteix en el patriarca la posteritat del qual serà sublimada pels naixement de Crist Jesús.

Gènesi 22:2: " Déu va dir: Pren el teu fill, el teu fill únic, el que estimes, Isaac; vés a la terra de Moriah i oferiu-lo allà en holocausto en una de les muntanyes que us explicaré. »

Déu pressiona deliberadament el que fa mal, fins al límit de suportable per a aquest vell de més de cent anys. Déu li va concedir miraculosament l'alegria de tenir un fill i Sara, la seva esposa legal. A més, amagarà als qui l'envolten la increïble petició de Déu: " Ofereix el teu fill únic com a sacrifici ". I la resposta positiva d'Abraham tindrà conseqüències eternes per a tota la humanitat. Perquè, després que Abraham hagi consentit a oferir el seu fill, Déu mateix ja no podrà renunciar al seu projecte salvador; si s'hagués pogut plantejar renunciar-hi.

Fixem-nos en l'interès de la precisió: " en una de les muntanyes que et diré ". Aquest lloc precís està programat per rebre la sang de Crist.

Gènesi 22:3: " Abraham es va llevar de bon matí, va ensellar el seu ase i va prendre amb ell dos criats i el seu fill Isaac. Va partir llenya per a l'holocaust i va marxar cap al lloc que Déu li havia dit. »

Abraham va decidir obeir aquest excés i amb la mort a l'ànima, va organitzar la preparació de la sagnant cerimònia ordenada per Déu.

Gènesi 22:4: " El tercer dia Abraham va aixecar els ulls i va veure el lloc de lluny. »

El país de Morija és a tres dies a peu del lloc on resideix.

Gènesi 22:5: " I Abraham va dir als seus servents: Quedau-vos aquí amb l'ase; Jo i el jove anirem tan lluny per adorar, i tornarem a tu. »

La terrible acció que està a punt de cometre no necessita testimonis. Ell per tant **se separa** dels seus dos criats que hauran d'esperar el seu retorn.

Gènesi 22 :6: " Abraham va agafar la llenya per a l'holocaust, la va carregar sobre el seu fill Isaac, i va portar el foc i el ganivet a la mà. I tots dos van caminar junts . »

En aquesta escena profètica, de la mateixa manera que Crist haurà de portar el pesat "patibulum" al qual li clavaran els canells, Isaac es carrega amb la llenya que, encesa, consumirà el seu cos sacrificat.

Gènesi 22:7: " Llavors Isaac va parlar al seu pare Abraham, dient: Pare meu! I ell va respondre: Aquí sóc, fill meu! Isaac va respondre: Aquí hi ha el foc i la llenya; però on és l'anyell per a l'holocaust? »

Isaac ha estat testimoni de molts sacrificis religiosos i té raó en quedar sorprès per l'absència de l'animal que s'ha de sacrificar.

Gènesi 22:8: " Abraham va dir: Fill meu, Déu es proveirà de l'anyell per a l'holocaust. I tots dos van caminar junts. »

Aquesta resposta d'Abraham va ser directament inspirada per Déu perquè profetitzava magníficament l'enorme sacrifici que Déu farà oferint-se a la crucifixió en carn humana, abastant així la necessitat dels pecadors escollits d'un Salvador efectiu i just en la perfecció divina. Però Abraham no veu aquest futur salvador, aquest paper de Crist Salvador profetitzat per l'animal sacrificat a YaHWÉH, el Déu creador totpoderós. Per a ell, aquesta resposta simplement li permet guanyar temps, ja que mira amb horror el crim que haurà de cometre.

Gènesi 22:9: " *Quan van arribar al lloc que Déu li havia parlat, Abraham hi va construir un altar i va disposar la fusta. Va lligar el seu fill Isaac i el va posar a l'altar damunt de la fusta. »*

Malauradament per a Abraham davant de l'altar, ja no hi ha manera d'amagar a Isaac que serà ell qui serà l'ovella del sacrifici. Si el pare Abraham es mostrava sublim en aquesta extraordinària acceptació, el comportament dòcil d'Isaac és un reflex del que seria Jesucrist en el seu temps: sublim en la seva obediència i abnegació.

Gènesi 22:10: " *Llavors Abraham va estendre la mà i va agafar el ganivet per matar el seu fill. »*

Tingueu en compte que, per reaccionar, Déu espera fins a l'últim final de la prova per donar el testimoni del seu valor real i autenticitat. El " *ganivet a la mà* "; només queda matar Isaac com les moltes ovelles ja sacrificades.

Gènesi 22:11: " *Llavors l'àngel de Jahveh el cridà des del cel i li digué: Abraham! Abraham! I ell va respondre: Aquí estic! »*

La demostració de la fe obedient d'Abraham es fa i es realitza perfectament. Déu posa fi al calvari del vell i al del seu fill tan digne d'ell i del seu amor.

Tingueu en compte que sempre que Déu o el seu fill l'anomena, Abraham sempre respon dient: " *Aquí estic* ". Aquesta resposta espontània que brota d'ell testimonia el seu caràcter generós i obert cap al seu proïsme. A més, contrasta amb l'actitud d'Adam atrapat en una situació de pecat que s'amagava de Déu, fins al punt que Déu es va veure obligat a dir-li: " *On ets?* ".

Gènesi 22:12: " *I l'àngel va dir: No estireu la mà sobre el nen, ni li feu res; perquè ara sé que temes Déu i que no m'has rebutjat el teu fill únic. »*

Amb la demostració de la seva fe fidel i obedient, Abraham pot estar als ulls de tots, i fins a la fi del món, ser mostrat com a model de fe veritable, per Déu, fins a la vinguda de Crist que l'encarnarà convertint-se en la perfecció divina. És en aquest model d'obediència impecable que Abraham esdevé el pare espiritual dels veritables creients salvats per la sang vessada de Jesucrist. En aquesta experiència, Abraham acaba de fer el paper de Déu Pare que oferirà com a sacrifici real i mortal, el seu únic fill anomenat Jesús de Natzaret.

Gènesi 22:13: " *Abraham va aixecar els ulls i va veure darrere seu un moltó subjectat per les banyes en una mata; Abraham va anar i va agafar el moltó i el va oferir en holocausto en lloc del seu fill. »*

En aquest punt, Abraham pot adonar-se que la seva resposta a Isaac, " *fill meu, Déu es proveirà per a si mateix l'anyell per a l'holocaust* ", havia estat inspirada per Déu, perquè el " *xai* ", en realitat, "el moltó jove " , és realment " *proporcionat* " per Déu i ofert per ell. Tingueu en compte que els animals sacrificats a YaHWéH són sempre mascles a causa de la responsabilitat i la dominació donada a l'home, l'Adam mascle. Crist Redemptor també serà masculí.

Gènesi 22:14: " *Abraham va anomenar aquest lloc YaHWéH Jireh. Per això avui es diu: A la muntanya de YaHWéH se'l veurà. »*

El nom " *YaHWéH Jireh* " significa: JaHWéH serà vist. L'adopció d'aquest nom és una veritable profecia que anuncia que a la terra de Moriah, el gran Déu invisible que inspira por i temor es veurà en una aparença humana menys

formidable, per portar i obtenir la salvació dels elegits. I l'origen d'aquest nomenament, l'ofrena d'Isaac com a sacrifici, confirma el ministeri terrenal de « *l'Anyell de Déu que lleva els pecats del món* ». Coneixent l'interès de Déu pel seu respecte pels tipus i models reproduïts i repetits, és probable i gairebé segur que Abraham va oferir el seu sacrifici al mateix lloc on, 19 segles després, Jesús anava a ser crucificat, als peus del Gòlgota, fora de Jerusalem, la ciutat, només per un temps, santa.

Gènesi 22:15: " *L'àngel de Jahveh va cridar Abraham des del cel per segona vegada* "

Aquesta terrible prova serà l'última que haurà de patir Abraham. Déu va trobar en ell el digne patriarca model de fe obedient, i ell li va donar a conèixer.

Gènesi 22:16: " *i va dir: Per mi mateix et juro, la paraula de YaHWéH! Perquè has fet això, i no has rebutjat el teu fill, el teu fill únic* " .

Déu subratlla aquestes paraules " *el teu únic fill* ", perquè profetitzen el seu futur sacrifici en Jesucrist segons Joan 3:16: " *Déu va estimar tant el món que va donar el seu Fill únic, perquè no cregui en ell, mor, però tingueu vida eterna* ”.

Gènesi 22:17: “ *Et beneiré i multiplicaré la teva descendència, com les estrelles del cel i com la sorra que hi ha a la vora del mar; i els teus descendents posseiran la porta dels seus enemics.* »

Atenció! La benedicció d'Abraham no s'hereta, és només per a ell i cada home o dona dels seus descendents ha de merèixer, al seu torn, la benedicció de Déu. Perquè Déu li promet una posteritat nombrosa, però entre aquesta posteritat, només els elegits que actuaran amb la mateixa fidelitat i la mateixa obediència seran beneïts per Déu. Aleshores podeu mesurar tota la ignorància espiritual dels jueus que amb orgull afirmaven ser fills d'Abraham i, per tant, fills que mereixien l'herència de les seves benediccions. Jesús els va desmentir mostrant-los pedres i dient que d'aquestes pedres Déu pot donar descendència a Abraham. I els va acreditar com el seu pare, no Abraham, sinó el dimoni.

En la seva conquesta de la terra de Canaan, Josuè posseirà la porta dels seus enemics, la primera de les quals va caure va ser la ciutat de Jericó. Finalment, amb Déu, els sants escollits tindran la porta de l'últim enemic: " *Babilònia la Gran* ", segons diversos ensenyaments revelats a l'Apocalipsi de Jesucrist.

Gènesi 22:18: “ *Totes les nacions de la terra seran beneïdes en la teva descendència, perquè has escoltat la meua veu.* »

És, efectivament, “ *totes les nacions de la terra* ”, perquè l'oferta de salvació en Crist s'ofereix a tots els éssers humans, de tots els orígens i de tots els pobles. Però aquestes nacions també deuen a Abraham el fet de poder descobrir els oracles divins revelats al poble hebreu sortint de la terra d'Egipte. La salvació en Crist s'obté per la doble benedicció d'Abraham i la seva posteritat representada pel poble hebreu i Jesús de Natzaret, Jesucrist.

És desitjable assenyalar clarament, en aquest vers, la benedicció i la seva causa: l'obediència aprovada per Déu.

Gènesi 22:19: “ *Quan Abraham va tornar amb els seus servents, es van aixecar i van anar junts a Beerxeba; perquè Abraham vivia a Beerxeba.* »

Gènesi 22:20: " *Després d'aquestes coses es va informar a Abraham, dient: Heus aquí, Milca també ha donat fills a Nahor, el teu germà:* "

Els versos que segueixen pretenen preparar el vincle amb “ *Rebeca* ” que esdevindrà l'esposa ideal escollida per Déu per al fidel i dòcil Isaac. Serà presa de la família propera d'Abraham en la descendència del seu germà Nahor.

Gènesi 22:21: " *Uz, el seu primogènit, Buz, el seu germà, Kemuel, pare d'Aram* ",

Gènesi 22:22: “ *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaf i Betuel.* »

Gènesi 22:23: “ *Betuel va engendrar **Rebeca** . Aquests són els vuit fills que Milca va tenir a Nahor, germà d'Abraham .* »

Gènesi 22:24: “ *La seva concubina, anomenada Reuma, també va donar a llum Tebach, Gaham, Tahaix i Maacà.* ”.

El compliment de les promeses fetes a Abraham

Gènesi 23 relata la mort i l'enterrament de la seva dona Sara a Hebron, a la cova de Macpelà. Abraham va prendre possessió d'un lloc de sepultura al sòl de Canaan mentre esperava que Déu donés tota la terra als seus descendents uns 400 anys més tard.

Aleshores, a Gen.24, Abraham encara conserva el paper de Déu. Per mantenir-se **separat** dels pobles pagans locals, enviarà el seu servent a un lloc llunyà, a la seva família immediata, per trobar una esposa per al seu fill Isaac i deixaran que Déu escollís per ells. De la mateixa manera, Déu seleccionarà els elegits que constituïran la núvia de Crist, el Fill de Déu. En aquesta selecció, l'home no hi té res a veure perquè la iniciativa i el judici són de Déu. L'elecció de Déu és perfecta, irreprochable i eficaç, com Rebeca, l'escollida, amorosa, intel·ligent i bella en aparença, i sobretot espiritual i fidel; la perla que han de buscar tots els homes espirituals que volen prendre esposa.

Jacob i Esaú

Més tard, segons Gen.25, Rebeca és originàriament estèril com l'esposa d'Abram, Sarai, abans que ella. Aquesta esterilitat compartida es deu al fet que les dues dones portaran la beneïda posteritat a Crist que ell mateix serà format per Déu en el ventre d'una jove verge anomenada Maria. D'aquesta manera, el llinatge del projecte salvador de Déu queda marcat per la seva acció miraculosa. Patint aquesta esterilitat natural, Rebekah apel·la a YaHWéH i obté d'ell dos bessons que lluiten al seu ventre. Preocupada, pregunta a Déu sobre aquesta cosa: “ *I Jahveh li va dir : Dues nacions són al teu ventre, i dos pobles se separaran del teu ventre; una d'aquestes persones serà més forta que l'altra, i la més gran estarà subjecta a la més petita .* » Pareix dos bessons. Per la seva intensa pilositat, i era totalment " roig ", d'aquí el nom " Edom " donat a la seva posteritat, el més gran es diu " Esaú ", nom que significa "pelut". El més petit s'anomena " Jacob ", nom que significa: "Enganyador". Ja els dos noms profetitzen els seus destins. "Velu" vendrà el seu dret de naixement als més petits per un succulent plat de " roux " o llenties vermelles. Ven aquest dret de naixement perquè subestima el seu valor just. Ben al contrari, l'“enganyador” espiritual cobeja aquest títol, que no només és honorífic, perquè s'hi adjunta la benedicció de Déu. El “enganyador” és del tipus d'aquells violents que volen obligar a tota costa el regne dels cels a prendre possessió d'ell i va ser amb ell en ment que Jesús va parlar d'aquest tema. I veient aquest zel bullent, el cor de Déu s'alegra molt. A més, tant pitjor per a "Pelut" i molt millor per a "Enganyador", perquè és ell qui es convertirà en "Israel", per decisió de Déu. No us equivoqueu, Jacob no és un enganyador normal i és un home notable, perquè no hi ha cap altre exemple bíblic de la seva determinació per obtenir la benedicció de Déu, i només per aconseguir aquest objectiu "enganya". Així tots podem imitar-lo i el cel fidel s'alegrarà. Per la seva banda, Esaú tindrà com a descendència el poble d' " Edom ", nom que significa " vermell ", amb la mateixa arrel i significat que Adam, aquest poble serà un adversari d'Israel tal com anunciava la profecia divina.

Preciso que el color “vermell” designa el pecat, només, en les imatges profètiques del projecte salvador revelat per Déu i aquest criteri s'aplica, només, als actors de les seves produccions, com ara “Esaú”. En els temps foscos de l'Edat Mitjana, els nens pèl-rojos considerats malvats eren assassinats. Per això, apunto, el color vermell no fa que l'home corrent sigui més pecador que la morena o la rossa, perquè el pecador s'identifica per les males obres de la seva fe. És, doncs, només, en valor simbòlic, que el “vermell”, el color de la sang humana, és símbol del pecat, segons Isa.1:18: “ *Vine i suplicam! diu YaHWéH. Si els teus pecats són com escarlata, seran blancs com la neu; si són vermells com el porpra, es tornaran com la llana .* » Així mateix, en el seu Apocalipsi, la seva Revelació, Jesús vincula el color vermell amb els instruments humans que serveixen, inconscientment o no, al diable, Satanàs el primer pecador de vida creat per Déu; exemples: el " cavall vermell " d'Apocalipsis 6:4, el " drac vermell o vermell ardent " d'Apocalipsis 12:3 i la " bèstia escarlata " d'Apocalipsis 17:3.

Ara que té aquest dret de naixement, Jacob, al seu torn, viurà experiències de vida que profetitzen els plans de Déu, com a successor d'Abraham.

Va abandonar la seva família per por de la ira del seu germà Esaú, amb una bona raó, segons Gènesi 27:24, perquè havia decidit matar-lo, després de la diversió de la benedicció del seu pare moribund, "enganyat" per un escapar de la ment de la seva dona Rebecca. En aquest segrest, els dos noms dels bessons revelen la seva importància. Perquè el "Tempeur" va utilitzar una pell peluda per enganyar Isaac, que s'havia quedat cec, fent-se passar per el seu germà gran naturalment "pelut". Les persones espirituals es recolzen mútuament i Rebeca s'assemblava més a Jacob que a Esaú. En aquesta acció, Déu contradiu l'elecció humana i carnal d'Isaac que preferia Esaú el caçador que li va portar caça que ell apreciava. I Déu concedeix el dret de primogenitura al més digne d'ell: Jacob l'enganyador.

En arribar a Laban, el seu oncle arameu, germà de Rebeca, per treballar per ell, Jacob s'enamora de Raquel, la més jove però bella de les filles de Laban. El que no sap és que en la seva vida real, Déu li fa jugar un paper profètic que ha de profetitzar el seu projecte salvador. A més, després de "set anys" de treball per aconseguir la seva estimada Raquel, Laban li imposa la seva filla gran "Leah" i li la dona com a dona. Per aconseguir i casar-se amb la Rachel, haurà de treballar "set anys més" per al seu oncle. En aquesta experiència, "Jacob" profetitza el que Déu haurà de patir en el seu projecte de salvació. Perquè també ell farà una primera aliança no d'acord amb el desig del seu cor, perquè l'experiència d'un Israel carnal i nacional no estarà marcada per l'èxit i la glòria que mereix la seva bondat. Les successions de "Jutges" i "reis" sempre acaben malament, malgrat algunes rares excepcions. I la desitjada esposa digna del seu amor, només l'obtindrà en una segona aliança després d'haver demostrat el seu amor i revelat el seu pla de salvació en el ministeri de Jesucrist; el seu ensenyament, la seva mort i la seva resurrecció. Tingueu en compte que les preferències humanes i divines estan totalment invertides. L'estimada de Jacob és la Raquel estèril, però la de Déu és la prolífica Lia. En donar a Jacob, primer, Lia com a dona, Déu fa que el seu profeta experimenti la decepció que experimentaran tots dos en la seva primera aliança. En aquesta experiència, Déu anuncia que la seva primera aliança serà un terrible fracàs. I el rebuig del Messies Jesús per part dels seus descendents va confirmar aquest missatge profètic. Lia, que no va ser l'estimada escollida pel nuvi, és una imatge que profetitza l'elegit de la nova aliança que, d'origen pagà, va viure durant molt de temps ignorant l'existència de l'únic Déu creador. Tanmateix, la naturalesa prolífica de Lia va profetitzar un pacte que donaria molts fruits per a la glòria de Déu. I Isaïes 54:1 confirma, dient: "*Alegra't, estèril, que ja no en porteu més! Que esclatin la teva alegria i la teva alegria, tu que ja no tens dolor! Perquè els fills de l'abandonada seran més nombrosos que els fills de la casada, diu Jahveh*". Aquí els abandonats profetitzen, a través de Lia, el nou pacte, i el casat, a través de Raquel, l'antiga aliança hebrea.

Jacob es converteix en Israel

Després d'haver deixat el ric i pròsper Laban, Jacob i els seus que li pertanyen tornen al seu germà Esaú, la ira justa i venjativa del qual tem. Una nit, Déu se li apareix i lluiten entre ells fins a l'alba. Déu finalment el fereix al maluc i li diu que a partir d'ara s'anomenarà "Israel", perquè va sortir victoriós lluitant

contra Déu i els homes. En aquesta experiència, Déu va voler retratar la imatge de l'ànima lluitadora de Jacob en la seva lluita de fe. Anomenat Israel per Déu, obté allò que desitjava i buscava desesperadament: la seva benedicció de Déu. La benedicció d'Abraham en Isaac es va concretar així a través de la constitució de l'Israel carnal que, construït sobre Jacob que esdevingué Israel, aviat es convertiria en una nació temuda, després de la sortida de l'Egipte de l'esclavitud. Havent preparat Esaú la gràcia de Déu, els dos germans es troben en pau i alegria.

Amb les seves dues dones i els seus dos criats, Jacob es va trobar pare de 12 nens i només una nena. Estèril al principi com Sarai i Rebeca, però idòlatra, Raquel obté de Déu dos fills, Josep el gran i Benjamí el petit. Va morir donant a llum el seu segon fill. Així, profetitzava el final de l'antiga aliança que s'acabarà amb l'establiment de la nova basada en la sang expiatòria de Jesucrist. Però en segona aplicació, aquestes circumstàncies mortals profetitzen el destí final dels seus elegits que seran salvats per la seva felicitat intervenció quan torni en el seu aspecte diví gloriós en Miquel Jesucrist. Aquesta inversió de la situació dels darrers escollits està profetitzada pel canvi de nom del nen que cridava " *Ben-Oni* " o, "fill del meu dolor", per part de la mare moribunda, és rebatejat per Jacob, el pare, " *Benjamí* » o bé, "fill dret" (costat dret) o bé, fill beneït. En confirmació, a Matt.25:33, Jesucrist posarà " *les seves ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra* ". Aquest nom " *Benjamin* " va ser escollit per Déu, únicament pel seu projecte profètic, per tant per a nosaltres, perquè per a Jacob tenia poc sentit; i per a Déu, la idòlatra Raquel no es mereixia el qualificatiu " *dret* ". Aquestes coses sobre la fi del món es desenvolupen a les explicacions d'Apocalipsis 7:8.

L'admirable Josep

En la història d'Israel, el paper que Déu dona a Josep el portarà a dominar els seus germans que, exasperats pel seu domini espiritual, el venen als comerciants àrabs. A Egipte, la seva honestat i lleialtat el van fer apreciar, però la dona del seu amo va voler maltractar-lo, havent-se resistit, Josep es va trobar a la presó. Allà, explicant els somnis, els esdeveniments el portaran al rang més alt per sota del faraó: primer visir. Aquesta elevació es basa en el seu do profètic com per a Daniel després d'ell. Aquest regal el va fer apreciar pel faraó que li va confiar Egipte. Durant una fam, els germans de Jacob aniran a Egipte i allà, Josep es reconciliarà amb els seus malvats germans. Jacob i Benjamí s'uniran a ells i així es com els hebreus s'instal·len a Egipte a la regió de Goixen.

L'Èxode i el fidel Moisès

Esclaus, els hebreus trobaran en Moisès, el nen hebreu el nom del qual vol dir "salvat de les aigües" del Nil, criat i adoptat per la filla del faraó, l'alliberadora preparada per Déu.

Mentre les condicions de la seva esclavitud s'endureixen i augmenten, per defensar un hebreu, Moisès mata un egipci, i aquest fuig d'Egipte. El seu viatge el porta a Midian, a l'Aràbia Saudita, on viuen els descendents d'Abraham i Keturah,

la seva segona dona, es va casar després de la mort de Sara. Es va casar amb Séfora, la filla gran del seu sogre Jetro, 40 anys després, Moisès va conèixer Déu mentre pasturava els seus ramats cap a la muntanya de l'Horeb. El creador se li apareix en forma d'un arbust incandescent que crema però no es consumeix. Li revela el seu pla per a Israel i l'envia a Egipte per guiar la sortida del seu poble.

Seran necessàries deu plagues per obligar el faraó a deixar marxar lliurement els seus preciosos esclaus. Però és el desè el que tindrà una importància profètica important. Perquè Déu va matar a tots els primogènits d'Egipte, tant homes com animals. I el mateix dia, els hebreus van celebrar la primera Pasqua de la seva història. La Pasqua va profetitzar la mort del Messies Jesús, el “*primogènit*” i el pur i impecable “*Anyell de Déu*” ofert en sacrifici com el “*anyell*” sacrificat el dia de l'èxode d'Egipte. Després del sacrifici d'Isaac demanat per Déu a Abraham, la Pasqua de l'Èxode d'Egipte és el segon anunci profètic de la mort del Messies (Ungit) Jesús, o, en termes grecs, de Jesús el Crist. L'èxode d'Egipte es va dur a terme el ^{dia 14} del primer mes de l'any, al voltant del ^{segle XV} aC, uns 2500 anys després del pecat d'Eva i Adam. Aquestes xifres confirmen el temps de “400 anys” de les “*quatre generacions*” donades per Déu als amorreus, habitants de la terra de Canaan.

L'orgull i l'esperit rebel del faraó desapareixerà amb el seu exèrcit a les aigües del "mar vermell" que així troba el seu sentit, perquè es tanca sobre ells després d'haver-se obert per permetre l'entrada dels hebreus a la terra d'Aràbia Saudita, per la extrem meridional de la península egípcia. Evitant Madian, Déu condueix el seu poble pel desert cap al mont Sinaí on els presentarà la seva llei dels "deu manaments". Abans de l'únic Déu veritable, Israel és ara una nació culta que s'ha de posar a prova. Amb aquesta finalitat, Moisès és cridat a ell, a la muntanya del Sinaí i Déu el manté allà durant 40 dies i nits. Li dona les dues taules de la llei gravades amb el seu dit diví. En el campament del poble hebreu, l'absència prolongada de Moisès afavoreix els esperits rebels que pressionen Aaron i acaben fent-lo acceptar la fosa i el modelatge d'un “*vedell d'or*”. Només aquesta experiència resumeix el comportament envers Déu dels rebels de tots els temps. La seva negativa a sotmetre's a la seva autoritat els porta a preferir dubtar de la seva existència. I els múltiples càstigs de Déu no canvien res. Després d'aquests 40 dies i nits de prova, la por dels gegants de Canaan condemnarà el poble a vagar pel desert durant 40 anys i, només d'aquesta generació provada, Josuè i Caleb podran entrar a la terra promesa que Déu ofereix. cap al 2540 des del pecat d'Adam.

Els protagonistes de la història del Gènesi són els actors d'una producció organitzada pel Déu creador. Cadascun d'ells transmet, amb finalitat profètica o no, una lliçó, i aquesta idea d'espectacle va ser confirmada per l'apòstol Pau que va dir a 1 Co 4, 9: « *Perquè Déu, em sembla, ens ha fet. , apòstols, l'últim dels homes, condemnats a mort en certa manera, ja que hem estat un espectacle al món, als àngels i als homes .* » Des d'aleshores, la missatgera del Senyor, Ellen G. White, va escriure el seu famós llibre titulat “La tragèdia dels segles”. Es confirma, doncs, la idea de l'“*espectacle*”, però després de les “estrelles, les estrelles” del llibre sagrat, és el torn de cadascú de nosaltres de fer el nostre propi

paper, sabent que instruïts per les seves experiències, som posats en el deure d'imitar les seves bones obres, sense reproduir els seus errors. Per a nosaltres, com per a Daniel (el meu jutge és Déu), Déu continua sent “el nostre jutge”, compassiu, certament, però “el jutge” que no fa cap excepció per a ningú.

L'experiència de l'Israel nacional jueu és desastrosa, però no ho és més que la de la fe cristiana de la nostra època que acaba en una apostasia generalitzada. No ens ha d'estranyar aquesta semblança, perquè l'Israel de l'antiga aliança era només un microcosmos, una mostra, dels éssers humans que poblen tota la terra. És per això que la veritable fe era tan rara allà com en el nou pacte construït sobre el Salvador i el “ *testimoni fidel* ” Jesucrist.

De la Bíblia en general

Tota la Bíblia, dictada i després inspirada per Déu als seus servents humans, porta lliçons profètiques; del Gènesi a l'Apocalipsi. Els actors escollits per Déu se'ns presenten tal com són realment en la seva veritable naturalesa. Però per construir missatges profètics en aquest espectacle perpetu, el Déu creador es converteix en l'Organitzador dels esdeveniments. Després de la sortida d'Egipte, Déu dóna a Israel l'aspecte lliure de la seva llei celestial durant 300 anys, el temps dels "jutges" que acaba cap al 2840. I en aquesta llibertat, el retorn al pecat, obliga Déu a castigar el seu poble "set". vegades” que finalment lliura als filisteus, els seus enemics hereditaris. I "set vegades" aixeca "alliberadors". La Bíblia diu que en aquells dies, " *cadascú feia el que volia* ". I aquest temps de llibertat total va ser necessari perquè es pogués revelar el fruit que donava cada persona. És el mateix en els nostres " *temps finals* ". Aquests tres-cents anys de llibertat marcats pel retorn constant dels hebreus al pecat, Déu ens convida a comparar-los amb els tres-cents anys de vida del just Enoc que ens presenta com a model exemplar dels seus elegits, dient: " *Henoc va caminar amb Déu tres-cents anys, després ja no va ser perquè Déu el va prendre* "; amb ell, fent-lo entrar primer a la seva eternitat com, després d'ell, Moisès i Elies, i els sants ressuscitats a la mort de Jesús, abans de tots els altres elegits, inclosos els apòstols de Jesucrist; tots seran transmutats o ressuscitats en l'últim dia.

Després del dels “jutges”, va arribar el temps dels reis i allà de nou, Déu dóna als seus dos primers actors un paper profètic que confirma el missatge de la progressió **del mal cap al** bé final, és a dir, de la nit, o de la foscor, cap a la llum. Així és com aquests dos homes, Saül i David, van profetitzar el projecte global del pla de salvació preparat per als elegits terrenals, és a dir, les dues fases o dues aliances santes successives. Porta-ho amb mi, David esdevé rei només a la mort del rei Saül, de la mateixa manera que la mort de l'antiga aliança perpètua permet a Crist establir la seva nova aliança, el seu regnat i el seu domini etern.

Ja he parlat d'aquest tema, però us recordo que les monarquies terrenals no tenen legitimitat divina perquè els hebreus van demanar a Déu que tingués un rei “ *com les altres nacions terrenals*”, ells, “pagans”. El que significa que el model d'aquests reis és del tipus de valors satànics i no divins. Tant com, per Déu, el rei és amable, humil de cor, ple d'abnegació i de compassió, fent-se el servent de tots, tant és que del diable és dur, orgullós, egoista i menyspreu, i exigeix per ser servit

per tots. Injustament ferit pel seu rebuig pel seu poble, Déu va atendre la seva petició i per la seva desgràcia, li va donar un rei segons els estàndards del diable i totes les seves injustícies. A partir d'aleshores, per al seu poble Israel, **però ell sol**, la reialesa va obtenir la seva legitimitat divina.

El discurs verbal o escrit és el mitjà d'intercanvi entre dues persones individuals. La Bíblia és la paraula de Déu en el sentit que per transmetre les seves lliçons a les seves criatures terrenals, Déu ha recollit testimonis dictats o inspirats als seus servents; testimonis ordenats, seleccionats i agrupats per ell al llarg del temps. No ens hem d'estranyar quan observem la imperfecció de la justícia establerta a la terra, perquè separats de Déu, els homes només poden establir la seva justícia en la lletra de la llei. Ara, Déu ens diu a través de Jesús que « *la lletra mata, però l'esperit dóna vida* », aquesta carta. Per tant, les sagrades escriptures de la Bíblia només poden ser " *testimonis* " com s'indica a Apocalipsi 11:3, però en cap cas "jutges". En reconèixer que la lletra de la llei és incapaç de fer un judici just, Déu revela una veritat que descansa únicament en la naturalesa divina de la seva persona. Només ell pot fer un judici just, perquè la seva capacitat per analitzar els pensaments secrets de la ment de les seves criatures li permet conèixer les motivacions d'aquells que jutja, coses amagades i ignorades per altres criatures. Per tant, la Bíblia només proporciona la base per als testimonis utilitzats per al judici. Durant els " *mil anys* " del judici celestial, els sants escollits accediran a les motivacions de les ànimes jutjades. Amb Jesucrist, així podran pronunciar un judici perfecte que es fa necessari, ja que el veredict final estableix la durada del temps de patiment patit en la segona mort. Aquest coneixement de la motivació real del culpable ens permet entendre millor la clemència de Déu cap a Caín, el primer assassí terrenal. Segons l'únic testimoni presentat per escrit a la Bíblia, Caín va ser empès a la gelosia per l'elecció de Déu de beneir l'ofrena d'Abel i de menysprear la de Caín, sense que aquest s'assabentés del perquè d'aquesta diferència que era espiritual i encara ignorada. Així són les coses, la vida està formada per innombrables paràmetres i condicions que només Déu pot identificar i jutjar amb ple coneixement dels fets. Dit això, la Bíblia queda per als homes, l'únic llibre que presenta en lletres les bases de la llei que jutja les seves accions, a l'espera que els seus pensaments secrets siguin revelats als sants escollits al cel. Tanmateix, el paper de la carta és condemnar o jutjar l'acció. Per això, en la seva Revelació, Jesús recorda als homes la importància de les seves « *obres* » i rarament parla de la seva fe. En Jaume 2:17, l'apòstol Jaume recordava que " *sense obres la fe és morta* ", confirmant també aquesta opinió, Jesús només parla de les " *obres* " bones o dolentes generades per la fe. I per ser generades per la fe, aquestes obres són exclusivament les que la Bíblia ensenya sota les lleis divines. No es tenen en compte les bones accions valorades per l'Església catòlica, perquè són obres de caràcter i inspiració humanista.

En el temps del final, la Bíblia és totalment menyspreada i la societat humana presenta un aspecte globalitzat desconcertant i mentider. És llavors quan adquireix tota la seva importància la paraula " *veritat* " que caracteritza la Sagrada Bíblia, la paraula del Déu vivent, i més àmpliament, el seu projecte universal global. Perquè el menyspreu per aquesta " *veritat* " única porta la humanitat a

construir-se sobre la mentida en tots els àmbits relacionals, seculars, religiosos, polítics o econòmics.

Aquest article escrit el dissabte 14 d'agost de 2021, demà, 15 d'agost, en grans reunions, les víctimes enganyades per la falsa religió retraran homenatge a la mistificació satànica més reeixida de la seva carrera, des que va utilitzar la "serp" com a un mitjà a "Eden": la seva aparició sota la imatge de la "Verge Maria". L'autèntica ja no era verge, ja que després de Jesús va donar a llum fills i filles; germans i germanes de Jesús. Però les mentides moren i resisteixen fins i tot als millors arguments bíblics. No importa, després d'aquest 15 d'agost, només quedaran per a aquesta indignació, com a molt, vuit celebracions per irritar Déu i despertar la seva justa ira que caurà al cap dels culpables. Tingueu en compte que en aquesta aparició, els nens van ser escollits per autenticar la visió de la "verge". Són tan innocents com la gent diu i pretén? Pecadors nascuts, se'ls atribueix erròniament la innocència, però no podem, per tant, acusar-los de complicitat. La visió que van rebre aquests nens va ser molt real, però el dimoni també és un esperit rebel molt real i Jesucrist li va dedicar moltes de les seves paraules per advertir sobre ell els seus servents. La història dona testimoni del seu poder seductor enganyós que condueix a les seves víctimes seduïdes i enganyades a la "segona mort". El culte al dimoni a tota l'Església papal i catòlica romana és denunciat per Déu, en aquest vers d'Apocalipsi 13:4: "***I van adorar el drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia ; van adorar la bèstia, dient: Qui és com la bèstia i qui pot lluitar contra ella?***". En realitat, és només després del final d'aquesta « adoració » de la « bèstia » coherent i perseguidora dels veritables sants elegits de Jesucrist que, en un temps de tolerància que les circumstàncies li han imposat, comença aquesta adoració pels mitjans seductors de les aparicions de la diabòlica "verge"; una "dona" per substituir la "serp" després que la "serp" seduís la "dona" que va seduir el seu marit. El principi segueix sent el mateix i segueix sent tan efectiu.

Hora de l'última elecció

Aquest estudi de les revelacions divines acaba amb l'anàlisi del llibre del Gènesi que ens va revelar qui és Déu en tots els seus aspectes de caràcter. Acabem de veure com és decidit en la seva demanda d'obediència de les seves criatures en sotmetre Abram a una prova extraordinària de fe quan tenia gairebé cent anys; per tant, aquest requisit diví ja no cal demostrar-se.

En el moment de l'última elecció proposada per Déu des de la primavera de 1843, i més precisament exigida des del 22 d'octubre de 1844, l'observació del dissabte és exigida per Déu com a prova de l'amor que li van prestar els seus veritables sants elegits. La situació espiritual universal es presenta doncs en forma d'una única pregunta que s'adreça a tots els membres de les organitzacions religioses, cristianes, exclusivament.

La pregunta que mata o et fa viure per sempre

Un emperador, un rei o un papa està facultat i autoritzat per canviar les paraules pronunciades i escrites per Déu, o sota el seu dictat com va fer Moisès?

Havent-ho previst tot, fins i tot aquesta pregunta, Jesús va donar la seva resposta per endavant, dient a Mt 5,17-18: « *No us penseu que he vingut a abolir la llei o els profetes; No he vingut per abolir, sinó per complir. Perquè en veritat us dic que fins que no passin el cel i la terra, **no passarà ni una jota ni un sol traç de la llei fins que tot s'acabi** . » El mateix Jesús també va anunciar que les seves paraules que va dir ens jutjaran, en Joan 12:47 al 49: « *Si algú escolta les meves paraules i no les guarda, no sóc jo qui el jutja; perquè no he vingut a jutjar el món, sinó a salvar-lo. Qui em rebutja i no rep les meves paraules té el seu jutge; **la paraula que he dit el jutjarà en l' últim dia** . Perquè no he parlat de mi mateix; però el Pare, que m'ha enviat, m'ha prescrit ell el que he de dir i anunciar. »**

Aquesta és la concepció de Déu de la seva llei. Però Dan.7:25 va revelar que **la intenció de " canviar "** havia d'aparèixer a l'època cristiana, dient del papa catòlic romà: " *Dirà paraules contra l'Altíssim, oprimir els sants de l'Altíssim". - Alt, i **esperarà canviar els temps i la llei** ; i els sants seran lliurats a les seves mans per un temps, temps i mig temps. » Un ultratge que cessarà i que ell sabrà castigar amb justícia segons el vers 26 que segueix: " *Llavors vindrà el judici, i li serà llevat el seu domini, que serà destruït i aniquilat per sempre. Aquests " temps " o anys profètics anuncien el seu regnat perseguidor realitzat durant 1260 anys, del 538 al 1798.**

Aquest "**judici**" es realitza en diverses fases.

La primera fase és preparatòria; és l'obra de la **separació** i santificació de la fe "adventista" establerta per Déu des de la primavera de 1843. L'adventisme està **separat** de les religions catòlica i protestant. A Apocalipsi, aquesta fase es refereix a les èpoques " *Sardes, Filadèlfia i Laodicea* " a Apocalipsis 3:1-7-14.

La segona fase és exigible: " *li llevarem el domini* ". És el retorn gloriós de Jesucrist previst a la primavera del 2030. Els adventistes electes entren a l'eternitat **separats** dels indignes rebels catòlics, protestants i adventistes que moren a la terra. L'acció s'aconsegueix al final de l'era de " *Laodicea* " d'Apocalipsis 3:14.

La tercera fase és la del judici dels morts caiguts, posat en acció pels elegits que han entrat al regne celestial de Déu. Les víctimes s'han convertit en jutges i per separat , es jutja la vida de cadascun dels rebels i es dicta una sentència ferma proporcional a la seva culpabilitat. Aquestes sentències determinen la durada del temps de " *torment* " que provocarà l'acció de la seva " *segona mort* ". A Apocalipsi, aquest tema és el tema d'Apoc.4; 11:18 i 20:4; això des de Dan.7:9-10.

En quart lloc, al final del setè mil·lenni, el gran dissabte de Déu i els seus elegits en Crist, arriba la fase executiva de les sentències pronunciades per Crist i els seus elegits. A la terra del pecat on ressuscitan, els rebels condemnats són aniquilats, " *per sempre* ", pel " *foc de segona mort* ". A Apocalipsi, aquest judici executiu o "judici final" és el tema d'Apocalipsis 20:11-15.

En el moment de l'última elecció, dues concepcions religioses irreconciliables **se separen** definitivament, perquè són extremadament oposades entre si. Els elegits de Crist escolten la seva veu i s'adapten a les seves demandes en el moment en què els parla i els crida. En l'altra posició hi ha cristians que

segueixen tradicions religioses centenàries com si la veritat fos una qüestió de temps i no d'intel·ligència, raonament i testimoni. Aquest poble no entenia què representava el “nou pacte” del profeta Jeremies a Jer.31:31 al 34: “ *Heus aquí, vénen dies, diu el Senyor, en què faré amb la casa d'Israel i la casa de Judà. una aliança nova, no com l'aliança que vaig fer amb els seus pares el dia que els vaig agafar per la mà per fer-los sortir de la terra d'Egipte, un pacte que van trencar, encara que jo era el seu mestre, diu YaHWéH. Però aquest és l'aliança que faré amb la casa d'Israel després d'aquells dies, diu el Senyor: **posaré dins d'ells la meva llei, l'escriuré en el seu cor**; i jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. Aquest ja no ensenyarà al seu proïsme, ni al seu germà, dient: Coneix YHWH! Perquè tothom em coneixerà, des del més petit al més gran, diu el Senyor; **Perquè perdonaré la seva iniquitat i no recordaré més el seu pecat**. » Com pot Déu tenir èxit a “ **escriure al cor** » de l'home l'amor de la seva santa llei, quelcom que la norma de l'antiga aliança no havia aconseguit aconseguir? La resposta a aquesta pregunta, i l'única diferència entre les dues aliances, ve en l'aspecte de la demostració de l'amor diví realitzada per la mort expiatòria del substitut Jesucrist en qui es va encarnar i es va revelar. Tanmateix, la mort de Jesús no va arribar a posar fi a l'obediència sinó que, al contrari, va donar motius als elegits per ser encara més obedients al Déu capaç d'estimar amb tanta força. I quan guanya el cor de l'home, s'aconsegueix l'objectiu buscat per Déu; obté un electe apte i digne de compartir la seva eternitat.*

L'últim missatge que Déu us va presentar en aquest treball és el tema de **la separació**. Aquest és el punt vital que marca tota la diferència entre l'escollit i el cridat. En la seva naturalesa normal, a l'home no li agrada que se li molestin els seus hàbits i les seves concepcions de les coses. Tanmateix, aquesta pertorbació es fa necessària, ja que acostumat a la mentida establerta, per esdevenir-ne l'escollit, l'home ha de ser desarrelat i desviat per adaptar-se a la veritat que Déu li mostra. És llavors quan **es fa necessària la separació d'aquells que Déu no aprova**. L'escollit ha de demostrar la seva capacitat per desafiar concretament les seves idees, els seus hàbits i els seus vincles carnals amb éssers el destí dels quals mai serà la vida eterna.

Per als càrrecs electes, la prioritat religiosa és vertical; l'objectiu és crear un vincle sòlid amb el Déu creador, encara que sigui en detriment de les relacions humanes. Per als caiguts, la religió és horitzontal; donen prioritat a la connexió establerta amb altres humans, encara que sigui en detriment de Déu.

Adventisme del setè dia: una separació, un nom, una història

Els últims elegits de la fe cristiana es reuneixen espiritualment per formar l'Israel de les “12 tribus” d'Apoc.7. La seva selecció es va dur a terme mitjançant una sèrie de proves de fe basades en l'interès mostrat per la paraula profètica que anuncia a Dan.8:14 la data de 1843. Va ser per marcar la represa per part de Déu del cristianisme, fins allà representat per la fe catòlica, des del 538 i per la fe protestant resultant del temps de la Reforma des del 1170. El vers de Dan.8:14 es va interpretar com a anunciant el retorn gloriós de Crist, el seu adveniment, que va provocar la seva “espera”, en llatí “adventus” d'aquí el nom adventista que es va

donar a l'experiència i als seus seguidors entre 1843 i 1844. Pel que sembla, aquest missatge no parlava del dissabte, sinó només en aparença, perquè el retorn de Crist marcarà l'entrada al setè mil·lenni, és a dir, el gran dissabte profetitzat, cada setmana, pel dissabte del setè dia: el dissabte dels jueus. Sense saber aquesta connexió, els primers adventistes no van descobrir la importància que Déu dóna al dissabte fins després d'aquest moment de prova. I quan van comprendre això, els pioners van ensenyar fermament la veritat del dissabte recordada en el nom de l'església formada, "del setè dia". Però amb el temps, els hereus de l'obra ja no van donar al dissabte la importància que Déu li dóna, en adjuntar-ne l'exigibilitat al temps del retorn de Jesucrist en comptes d'adjuntar-lo a la data de 1843 que indica la profecia de Daniel. L'ajornament d'un requisit diví tan fonamental va constituir una falta la conseqüència de la qual va ser, l'any 1994, el rebuig per part de Déu de l'organització i els seus membres que va lliurar al camp rebel ja per ell condemnat des de 1843. Aquesta trista experiència i aquest fracàs de l'últim funcionari. institució de la fe cristiana testimonia aquesta incapacitat del fals cristianisme per acceptar **la separació dels vincles humans** . Es tracta de l'absència d'amor a la veritat divina i, per tant, al mateix Déu, i aquesta és la lliçó definitiva de la història de la fe cristiana que us puc explicar, ensenyar-vos i advertir-vos, en nom del Déu Totpoderós. , YaHWéH-Miquel-Jesucrist.

Finalment, encara en aquest mateix tema, perquè em va costar el preu d'una dolorosa separació espiritual, us recordo aquest vers de Mt 10:37 i, perquè els versos que el precedeixen resumeixen clarament el caràcter separador de la veritable fe cristiana. , els esmento tots del vers 34 al vers 38:

*« No us penseu que he vingut a portar pau a la terra; No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. Perquè he vingut a posar una divisió entre un home i el seu pare, entre una filla i la seva mare, i entre una nora i la seva sogra; i els enemics d'un home seran els de la seva pròpia casa. **Qui estima el seu pare o la seva mare més que a mi no és digne de mi** , i **qui estima el seu fill o la seva filla més que a mi no és digne de mi** ; **Qui no agafa la seva creu i em segueix, no és digne de mi.** »* Aquest vers 37 justifica la benedicció d'Abraham; va testimoniar que estimava Déu més que el seu fill carnal. I recordant a un germà adventista el seu deure, citant-li aquest vers, els nostres camins es van separar i vaig rebre una benedicció especial de Déu. Aleshores aquest "germà" em va cridar fanàtic i des d'aquesta experiència, havia seguit el camí tradicional adventista. Aquell que em va introduir en l'adventisme i els beneficis del vegetarianisme va morir després de la malaltia d'Alzheimer, mentre encara estic en bona salut, viu i actiu al servei del meu Déu, als 77 anys, i no recorrent ni als metges ni als medicaments. Tota la glòria va al Déu creador i al seu preciós consell. De veritat!

Per resumir **la història de l'adventisme** hem de recordar els fets següents. Sota aquest nom «adventista», Déu agrupa els seus últims sants després d'una llarga dominació de la fe catòlica que legitimava, **religiosament** , el diumenge establert sota el seu nom pagà «dia del sol invicte» per Constantí I ^{el} 7 de març de 321. Però els primers adventistes eren protestants o catòlics que honraven devotament el diumenge cristià heretat. Per tant, van ser seleccionats per Déu pel seu comportament després d'haver estat contents pel retorn de Jesucrist que els va anunciar successivament per a la primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844.

Només després d'aquesta selecció els va donar la llum del dissabte. presentat. A més, les seves interpretacions de les profecies de Daniel i de l'Apocalipsi contenien errors enormes que corregí en aquest treball. Sense conèixer el dissabte, els pioners van construir la teoria de l'anomenat judici "investigador" que mai van poder qüestionar; fins i tot després de donar-los la llum del dissabte. Pels qui no ho sàpiguen, us recordo que segons aquesta teoria, des de 1843, després 1844, al cel Jesús examina els llibres de testimonis per seleccionar els seus últims elegits que han de ser salvats. No obstant això, la clara identificació del pecat dominical va donar un significat precís al missatge de Dan.8:14, fins i tot en la seva forma mal traduïda de " *netejar el santuari* ". I aquesta mala traducció va crear controvèrsies insolubles, perquè aquesta expressió es referia principalment al compliment de la mort expiatòria de Jesucrist segons Heb.9:23: " *Per tant, era necessari, ja que les imatges de les coses que hi ha al cel havien de ser purificades d'aquesta manera, si les coses celestials mateixes van ser purificades per sacrificis més excel·lents que aquests . Perquè Crist no ha entrat en un santuari fet amb les mans, a imitació del veritable, sinó al cel mateix, per tal que ara aparegui davant de Déu per nosaltres* ». Així, tot allò que havia de ser purificat al cel va ser purificat per la mort de Jesucrist: el judici investigatiu, per tant, ja no té cap sentit lògic. Després de la mort i la resurrecció de Jesús, cap pecat o pecador entra al cel per contaminar-lo de nou, perquè Jesús va netejar la seva àrea celestial conduint Satanàs i els seus seguidors angels a la terra, segons Apocalipsi 12:7 al 12 i especialment al vers 9: " *I el gran drac, la serp antiga, anomenada diable i Satanàs, que enganya tota la terra, va ser llançat a la terra , i els seus àngels van ser llançats amb ell.* »

El segon error de l'adventisme oficial també va sorgir del desconeixement original del paper del dissabte i va adquirir una gran importància molt més tard. Els adventistes han centrat erròniament la seva atenció en el temps de l'última, la prova definitiva de la fe que en realitat només afectarà a aquells que encara estaran vius en el moment del veritable retorn de Jesucrist. En particular, pensaven erròniament que el diumenge esdevindria " *la marca de la bèstia* " només en el moment d'aquesta última prova, i això explica la recerca d'amistat amb els practicants del diumenge maleït per part de Déu, en realitat, des del seu origen. La prova que dono és l'existència de les "set trompetes" d'Apocalipsi 8, 9 i 11, les sis primeres de les quals adverteixen després del 321, durant tota l'era cristiana, la gent de la seva pràctica del pecat del diumenge condemnat per Déu. El que Dan.8:12 ja havia revelat dient: " *L'exèrcit va ser lliurat amb el sacrifici perpetu , a causa del pecat ; la trompa va tirar a terra la veritat i va tenir èxit en les seves empreses.* » Aquest " *pecat* " ja era, la pràctica del diumenge heretada civilment de Constantí I^{des} del 321 i justificada religiosament per la Roma papal des del 538, " *la marca de la bèstia* " citada a Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. L'any 1995, després d'haver manifestat un rebuig a la llum profètica que vaig proposar entre 1982 i 1991, l'adventisme oficial va cometre el greu error de fer una aliança amb els enemics declarats i revelats de Déu. L'exemple dels nombrosos retrets que Déu va dirigir a l'antic Israel per les seves aliances amb Egipte, imatge simbòlica del pecat típic, és, en aquesta acció, totalment ignorat; que fa que el pecat adventista sigui encara més gran.

De fet, en prendre consciència del paper del dissabte i de la importància que dona al títol de Déu Creador, el poble adventista hauria d'haver identificat clarament els seus enemics religiosos i evitar qualsevol aliança fraterna amb ells. Perquè, essent el **dissabte dissabte el " segell del Déu vivent "** d'Apocalipsi 7:2, la marca reial del Déu creador, el seu adversari, **diumenge** , només podia ser " *la marca de la bèstia* " d'Apocalipsi 13:15. .

Recordo aquí que les causes de la caiguda de l'adventisme institucional oficial són múltiples, però la principal i més greu es refereix al rebuig de la llum llançada sobre la veritable traducció de Daniel 8:14 i el menyspreu mostrat cap a la nova explicació de Daniel 12. , la lliçó de la qual és destacar la legitimitat divina de l'adventisme del 7è dia . Després ve la culpa de no haver posat la seva esperança en el retorn de Jesucrist anunciat per al 1994; com havien fet els pioners de l'obra els anys 1843 i 1844.

Els principals judicis de Déu

La seva creació de la terra i dels cels completada, el sisè dia Déu instal·la l'home a la terra. I és a causa del comportament desobedient de la humanitat, i per tant del pecat, que Déu la sotmetrà, successivament, durant la seva història de set mil anys, als seus nombrosos judicis. Amb cadascun d'aquests judicis es fan i es perceben canvis de manera concreta i visible. Els excessos seguits per la humanitat requereixen aquestes intervencions divines que pretenen situar-la de nou en el camí de la veritat aprovat pel seu judici sobirà.

Els judicis de l'Antiga Aliança .

1r judici: Déu jutja el pecat comès per Eva i Adam, que són maleïts i expulsats del " Jardí de l'Edèn " .

2n judici: Déu destrueix la humanitat rebel per les aigües del " diluvi " global.

3r judici: Déu **separa** els homes per diferents llengües després de la seva elevació de la " Torre de Babel " .

4t judici: Déu fa una aliança amb Abram que després esdevé Abraham. En aquest moment, Déu destrueix **Sodoma** i Gomorra, les ciutats on es practica el pecat extrem; l'odiós i abominable " coneixement " .

5è judici: Déu allibera Israel de l'esclavitud d'Egipte, Israel esdevé una nació lliure i independent a la qual Déu presenta les seves lleis.

6è judici: Durant 300 anys, sota la seva direcció i mitjançant l'acció de 7 jutges alliberadors, Déu allibera Israel envaït pels seus enemics a causa del pecat.

7è judici: A petició del poble, i per la seva maledicció, Déu és substituït pels reis terrenals i les seves llargues dinasties (Reis de Judà i reis d'Israel).

8è judici: Israel és deportat a Babilònia .

9è judici: Israel rebutja el diví "Messies" Jesús - Fi de l'antiga aliança. El nou pacte comença sobre fonaments doctrinals perfectes.

10è judici: l' estat nacional d'Israel és destruït pels romans l'any 70.

Els judicis de la nova aliança .

Són esmentats a l'Apocalipsi per les " *set trompetes* ".

1r judici : invasions bàrbares després de 321 entre 395 i 538.

2n judici: establiment del règim religiós papal dominant el 538 .

3r judici: les Guerres de Religions: oposen els catòlics als reformadors protestants desaprovats per Déu: “ ^{els} *hipòcrites* ” de Dan.11:34.

4t judici: l'ateisme revolucionari francès enderroca la monarquia i posa fi al despotisme catòlic romà :

5è ^{judici} : 1843-1844 i 1994.

– L'inici: entra en vigor el decret de Dan.8:14 – exigeix la finalització de l'obra iniciada per la Reforma des de Pere Valdo, l'exemple perfecte, des del 1170. Cau la fe protestant i neix victoriós l'adventisme : El religiós la pràctica del diumenge romà és condemnada i la del dissabte dissabte és justificada i exigida per Déu en Jesucrist des de 1843. L'obra de reforma es completa i completa.

– El final: “ *vomitada* ” per Jesús, va morir institucionalment l'any 1994, d'acord amb el missatge adreçat a “ *Laodicea* ”. El judici de Déu va començar amb la seva casa sotmesa a una prova fatal de fe profètica. Desaprovat, l'antic càrrec electe es va unir al camp dels rebels catòlics i protestants.

6è judici: La " *6a trompeta* " *s'aconsegueix* ^{en} la forma de la Tercera Guerra Mundial, aquesta vegada nuclear, descrita a Dan.11:40 a 45. Els supervivents organitzen el govern universal definitiu i restableixen la resta del primer dia obligatori mitjançant decret. Com a resultat, es va prohibir el descans del setè dia dissabte, dissabte, prohibit sota pena de sancions socials al principi, després, finalment, castigat amb la mort per un nou decret.

7è judici: precedit pel temps de les set últimes plagues descrites a Apocalipsi 16, a la primavera de 2030, el retorn gloriós de Crist posa ^{fi} a la presència de la civilització humana terrestre. La humanitat està exterminada. Només Satanàs romandrà presoner a la terra desolada, l'"abisme" d'Apocalipsi 20, durant " *mil anys* ".

8è judici: Portat al cel per Jesucrist, els seus elegits procedeixen a jutjar els malvats morts . Aquest és el judici citat a Apocalipsis 11:18.

9è judici: El judici final : els malvats morts ressuscitan per patir l'estendard de la " *segona mort* " a causa del " *llac de foc* " que cobreix la terra i consumeix amb ells tots els rastres de les obres degudes al pecat.

10è judici: la terra i el cel ^{contaminats són renovats i glorificats.} Benvingut els elegits al nou regne etern de Déu!

Diví de la A a la Z, d'Aleph a Tav, de l'alfa a l'omega

La Bíblia no té res en comú amb altres llibres escrits per éssers humans, excepte la seva aparença visual superficial. Perquè, en realitat, només veiem la seva superfície que llegim d'acord amb les convencions d'escriptura pròpies de les llengües hebreu i grec , en les quals ens van transmetre els textos originals. Però en el seu escrit de la Bíblia, Moisès va utilitzar l'hebreu arcaic les lletres del qual de l'alfabet eren diferents de les lletres actuals, van ser substituïdes lletra per lletra durant l'exili a Babilònia, sense causar problemes. Però les lletres estaven enganxades sense espaiar les paraules, cosa que no les feia fàcil de llegir. Però

darrere d'aquest inconvenient hi ha l'avantatge de formar paraules diferents en funció de l'elecció de la lletra escollida per marcar-ne l'inici. Això és possible i s'ha demostrat, la qual cosa demostra que la Bíblia està realment molt més enllà de les possibilitats de la imaginació i els assoliments humans. Només el pensament i la memòria del Déu creador il·limitat poden haver concebut tal obra. Perquè aquesta observació de múltiples lectures de la Bíblia revela que cada paraula que hi apareix va ser escollida i inspirada per Déu als diferents autors dels seus llibres al llarg del temps fins a l'últim, la seva Revelació o Apocalipsi.

Cap al 1890, el matemàtic rus Yvan Panin va demostrar l'existència de figures numèriques en diversos aspectes de la construcció de textos bíblics. Perquè l'hebreu i el grec tenen en comú el fet que les lletres dels seus alfabetes també s'utilitzen com a numerals i números. Les manifestacions fetes per Yvan Panin han agreujat considerablement la culpabilitat dels homes que no es prenen seriosament la Bíblia de Déu. Perquè si aquests descobriments no tenen cap impacte a l'hora de fer que els homes siguin capaços d'estimar Déu, tanmateix li treuen tota legitimitat a no creure en la seva existència. Yvan Panin va demostrar com el nombre "set" va ser omnipresent al llarg de la construcció de la Bíblia, especialment en el primer vers d'aquesta, a Gen.1:1. Després d'haver demostrat jo mateix que el dissabte del setè dia és el "*segell del Déu vivent*" d'Apocalipsi 7:2, aquest treball només confirma l'evidència descoberta per aquest brillant matemàtic que va oferir als científics exigents, del seu temps i del nostre, proves científiques incontestables. .

Des d'Yvan Panin, la informàtica moderna ha analitzat els 304.805 signes de les lletres que formen l'Esriptura de l'única aliança antiga i el programari ofereix infinitat de lectures diferents col·locant cada lletra en un immens tauler d'escacs les possibilitats d'alineació del qual comencen amb una única línia horitzontal del 304805 lletres fins a obtenir finalment una única línia vertical d'aquestes 304805 lletres; i entre aquestes dues alineacions extremes totes les innombrables combinacions intermèdies. Descobrim missatges sobre el món terrestre, els seus esdeveniments internacionals i els noms de persones antigues i modernes i les possibilitats són immenses perquè l'únic imperatiu és mantenir un espai idèntic (de l'1 a la n...) entre cada lletra de les paraules formades. A més de les alineacions horitzontals i verticals, hi ha multitud d'alineacions obliqües, de dalt a baix i de baix a dalt, de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta.

Per tant, agafant la imatge de l'oceà, confirmo que el nostre coneixement de la Bíblia està al nivell de la seva superfície. El que s'ha amagat serà revelat als elegits durant l'eternitat a la qual entraran. I Déu encara sorprendrà els seus estimats amb el seu poder immens i il·limitat.

Aquestes demostracions enlluernadores són, malauradament, incapaços de canviar el cor dels éssers humans perquè arribin a estimar Déu « *amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les seves forces, amb tota la ment* » (Deu.6:5; Mat . 22:37); segons la seva justa petició. L'experiència terrestre ho haurà demostrat, els retrets, les reprimendas i els càstigs no canvien els homes, per això el projecte salvador de Déu s'ha basat des del començament de la vida lliure en aquest vers: "*l'amor perfecte expulsa la por*" (1 Joan 4:18).). La selecció dels elegits es basa en la seva demostració d'amor perfecte per Déu, el seu Pare Celestial. En aquest “

amor perfecte ”, ja no hi ha necessitat de lleis ni de manaments, i el primer a entendre això va ser el vell Enoc que va mostrar a Déu el seu amor “ *caminant amb ell*”, vigilant de no fer res per disgustar-lo. Perquè obeir és estimar i estimar consisteix a obeir amb l'objectiu de donar plaer i alegria a l'ésser estimat. En la seva perfecció divina, Jesús, al seu torn, va arribar a confirmar aquesta lliçó d'amor " *vertader* " segons els primers models humans, Abraham, Moisès, Elies, Daniel, Job i molts altres els noms dels quals només Déu coneix.

Deformacions degudes al temps

No hi ha una sola llengua a la terra que no hagi patit evolucions i transformacions provocades per l'esperit pervers de la humanitat. I en aquesta qüestió, l'hebreu no ha escapat d'aquesta perversió humana de manera que el text hebreu que considerem original ja no és més que l'original dels escrits de Moisès en estat parcialment distorsionat. Aquest descobriment el dec a l'obra d'Ivan Panin i al fet que en la versió del text hebreu que va utilitzar l'any 1890, a Gen.1:1, va digitalitzar la paraula Déu amb el terme hebreu "elohim". En hebreu, "elohim" és el plural de "eloha" que significa déu en singular. Existeix una tercera forma: “ÉI”. S'utilitza per connectar la paraula Déu amb noms: Daniel; Samuel; Betel; etc... Aquests termes que designen el veritable Déu reben una majúscula a les nostres traduccions per marcar la diferència entre el veritable Déu i els falsos déus pagans dels humans.

La Bíblia subratlla amb raó i insistència el fet que Déu és "un" que el converteix en un "eloha", l'únic "eloha" veritable. Per això, en atribuir-se a si mateix la paraula plural "elohim", en Gènesi 1 i en altres llocs, Déu ens envia un missatge pel qual afirma amb raó ser ja Pare de multitud de vides que preexisteixen a la creació del nostre sistema terrestre. o dimensió, i de totes les vides que apareixeran a la terra. Aquestes vides celestials ja creades ja estaven dividides pel pecat que va aparèixer en la seva primera criatura lliure. En designar-se amb la paraula "elohim", el Déu creador afirma la seva autoritat sobre tot allò que viu i neix d'ell. És amb aquesta capacitat que més tard podrà, en Jesucrist, suportar els pecats de la multitud dels seus elegits i salvar, només mitjançant la seva mort expiatòria, multitud de vides humanes. La paraula “elohim”, plural, designa doncs Déu en el seu poder creador de tot allò que viu. Aquest terme també profetitza els múltiples papers que jugarà en el seu projecte de salvació en el qual ja és principal i successivament, “ *Pare, Fill i Esperit Sant* ” que actuarà després del baptisme per purificar i santificar la vida dels seus elegits. Aquest plural també es refereix als diversos noms que Déu portarà: Miquel pels seus àngels; Jesucrist pels seus éssers humans escollits comprats per la seva sang.

Com a exemple de les distorsions degudes a la perversió humana poso la del verb “benedir”, expressat en hebreu per l'arrel “brq” i l'elecció de les vocals del qual s'acabarà traduïnt com “benedeix” o “maledix”. Aquesta distorsió perversa distorsiona el sentit del missatge respecte a Job, a qui la seva dona en realitat diu " *beneu Déu i mori* ", i no " *malediu Déu i mori* ", com proposen els traductors. Un altre exemple de canvi pervers insidiosos, en llengua francesa l'expressió “certament” que originàriament vol dir cert i absolut ha pres en el

pensament humà el sentit de “potser”, totalment oposat. I aquest darrer exemple mereix ser citat perquè guanyarà importància i tindrà greus conseqüències. Al diccionari "petit Larousse" vaig notar un canvi pel que fa a la definició de la paraula "diumenge". Introduït com el primer dia de la setmana a la versió de 1980, es va convertir en el setè dia de la versió de l'any següent. Els fills del Déu de la veritat, doncs, han de desconfiar de les convencions evolutives establertes pels homes perquè per la seva banda, a diferència d'ells, el gran Déu creador no canvia i els seus valors no varien, igual que l'ordre de les coses i de temps que va establir des de la seva fundació del món.

Les obres perverses de la humanitat han marcat fins i tot el text hebreu de la Bíblia, on les vocals s'assignen injustament sense conseqüències per a la salvació, però per protegir la seva versió oficial, Déu ha preparat pel mètode numèric, el mitjà per identificar el text real del fals. Això ens permetrà comprovar i constatar l'existència de nombroses figures numèriques que caracteritzen de manera única l'autèntica versió bíblica, tant en hebreu com en grec, els signes de les quals no s'han modificat des del ^{segle II} aC.

L'Esperit restaura la veritat sobre la justificació per fe (per la pròpia fe)

Acabo d'esmentar les distorsions del text bíblic; coses a causa dels múltiples traductors dels escrits originals. Per il·luminar el seu poble del temps final, l'Esperit de la veritat restaura la seva veritat, dirigint les ments dels seus elegits cap a textos on encara queden distorsions significatives. Això és el que s'acaba d'aconseguir aquest dissabte del 4 de setembre de 2021, fins al punt que li vaig donar el nom de "sàbat de cristall". Vaig deixar l'elecció del tema per estudiar a una germana rwandesa amb qui compartim en línia el progrés dels nostres dissabtes. Va proposar "la justificació per la fe". L'estudi ens va aportar alguns descobriments importants reals que ens fan molt clara la nostra comprensió d'aquest tema.

A la Bíblia, a 1 Pedro 1:7, l'Esperit simbolitza la fe amb l'or purificat: “*que la prova de la vostra fe, que és més preuada que l'or que es perd, encara que provat pel foc, resulti en lloança, glòria i honor quan Jesucrist apareix*”. Ja entenem per aquesta comparació que la fe, la veritable fe, és una cosa extremadament rara per tot arreu, que no passa amb l'or;

Llavors, de vers en vers, primer vam retenir que: « *sense fe és impossible agradar a Déu* », segons Heb.11:6: « *I sense fe és impossible agradar-li; perquè qui ve a Déu ha de creure que Déu existeix, i que és el recompensador dels qui el cerquen.* » A la fe es lliguen dos ensenyaments: la creença en la seva existència, però també, la certesa que beneeix “ *els qui la busquen* ”, sincerament, un detall important sobre el qual no es pot enganyar. I com que l'objectiu de la fe és agradar-li, l'escollit respondrà a l'amor de Déu obeint totes les seves ordenances i manaments que Ell presenta en el mateix nom del seu amor per les seves criatures. El fruit d'aquest vincle d'amor, que uneix com un imant els que s'estimen i estimen Déu en Crist, se'ns presenta en el famós ensenyament citat a 1 Co 13 que descriu l'amor veritable que agrada a Déu. Després d'aquesta lectura, vaig pensar en el no

menys famós missatge que es dona a HabaKuk 2:4: "... *el just viurà de la seva fe*". Però, en aquest vers la traducció proposada per Louis Segond ens diu: "*Mireu, la seva ànima està inflada, no és recta en ell; però el just viurà de la seva fe.*" Durant molt de temps, aquest vers em plantejava un problema que no havia intentat resoldre. Com pot ser jutjat per Déu un home "*enflat*" d'orgull? Qui, segons Pro.3:34, Jaume 4:6 i 1 Pere 5:5, "*resisteix als orgullós, però dona gràcia als humils*"? La solució va aparèixer en trobar en el text hebreu la paraula "*incredulo*" en lloc de la paraula "*inflat*" citada a Segond i amb sorpresa vam trobar, en una versió "catòlica" de Vigouroux, la bona i tan lògica traducció que deixa perfectament clar missatge de l'Esperit. Perquè, de fet, l'Esperit inspira a Habacuc un missatge d'un estil ja inspirat en el rei Salomó en forma dels seus proverbis en què posa en oposició paràmetres d'oposats absoluts; aquí a Habacuc, "*incredulitat*" i "*fe*". I segons Vigouroux i la base de la Vulgata llatina de la seva traducció, el vers diu: "*Mira, el qui és infidel no té (una) ànima recta en ell; però el just viurà de la seva fe.*" En imputar ambdues parts del vers al mateix tema, Louis Segond distorsiona el missatge de l'Esperit i els seus lectors no poden entendre el veritable missatge donat per Déu. Una vegada reparada la cosa, ara descobrirem com Habacuc descriu amb precisió els judicis "adventistes" de 1843-1844, 1994, i la data final que es refereix al veritable retorn final de Crist, la primavera de 2030. De fet, aquesta nova llum recent que fixa el retorn de Crist per al 2030 ens permet entendre i autenticar millor les successives experiències adventistes ja confirmades, en Apocalipsis 10:6-7, amb l'expressió: "*no hi haurà més demora ... però el misteri de Déu s'acompleix*". Per a aquesta demostració, prenc el text d'Habacuc 2 des del seu inici, intercalant els comentaris explicatius.

Versió L.Segond modificada per mi

Vers 1: "*Seré al meu lloc i em posaré a la torre; Miraré per veure què em dirà YaHWéH i què respondré en el meu argument.*" »

Fixeu-vos en l'actitud d'"espera" del profeta que caracteritzarà el judici adventista, l'Esperit ens diu en el missatge de Dan.12:12: "*Feliç el qui espera fins a 1335 dies*". Per entendre-ho amb claredat, el significat d'aquest "*argument*" ens és donat al capítol anterior on el problema plantejat per Habacuc és la prolongació de la prosperitat dels malvats a la terra: "*Budarà la seva xarxa per això, i matarà- sempre les nacions, sense escatimar?*" » (Hab 1:17). En aquesta reflexió i aquest qüestionament, Habacuc imagina el comportament de tots els homes que fan la mateixa observació fins a la fi del món. Així mateix, Déu presentarà la seva resposta suggerint profèticament el tema del retorn de Jesucrist, que posarà fi, definitivament, a la dominació dels malvats, despectius, incrédulos, infidels i rebels.

Vers 2: "*Jahveh em va parlar i va dir: Escriu la profecia: grava-la en taules perquè es llegeixi habitualment.*" »

Entre 1831 i 1844, William Miller va presentar taules que resumien els seus anuncis que profetitzaven el retorn de Jesucrist per a la primavera de 1843 primer, després per a la tardor de 1844. Entre 1982 i 1994, també vaig proposar i encara proposo als adventistes i a altres humans, en quatre taules, el resum de les noves llums profètiques inspirades pel Senyor de la Veritat per al nostre "*temps final*". Si les conseqüències reals vinculades a aquest calvari de 1994 només

s'entenen després del temps marcat, com va ser el cas de 1844, la data i el seu càlcul són fins avui autènticats per l'Esperit del Déu vivent.

Vers 3: " *Perquè és una profecia el temps de la qual ja està fixat* " .

Aquest temps designat per Déu s'ha revelat des del 2018. Amb l'objectiu de la data del retorn de Jesucrist, aquest temps fixat és la primavera del 2030.

" *Ella camina cap al seu final, i no mentirà;* »

El retorn del Crist victoriós s'aconseguirà al seu temps, i la profecia que l'anuncia " *no mentirà* ". Jesucrist tornarà definitivament a la primavera del 2030.

" *Si es retarda, espereu-ho, perquè passarà, segur que passarà.* »

Si la data va ser fixada per Déu, per a ell, el veritable retorn de Crist s'aconseguirà en aquest moment assenyalat que només ell va conèixer fins a l'any 2018. La demora suggerida, " *si retarda* ", només pot afectar als homes, perquè Déu es reserva el dret a utilitzar anuncis falsos del retorn de Jesucrist que li permetran experimentar, successivament, en 1843, 1844, 1994 i fins al nostre temps final, la fe dels cristians que reclamen la seva salvació, que li permet seleccionar els seus càrrecs electes. Aquests falsos anuncis anticipats del retorn de Jesucrist són utilitzats per Déu, per **separar** fins a la fi del món, " el blat de la palla, les ovelles de les cabres ", els fidels dels infidels, " els creients dels infidels". » , l'escollit dels caiguts.

El vers confirma el paràmetre de l'"*espera*" *adventista* que segueix sent un element descriptiu dels últims sants separats i segellats per la pràctica del veritable dissabte del setè dia des de la tardor de 1844, el final de la segona prova adventista. En aquest vers, l'Esperit subratlla la noció de **certesa** que caracteritza aquest retorn de Crist vencedor, alliberador i venjador.

Versió Vigouroux

Vers 4: " *Mira, el qui és incrèdulo no té en ell una ànima justa; però el just viurà de la seva fe* . »

Aquest missatge revela el judici que Déu porta sobre els humans sotmesos als quatre judicis adventistes vinculats a les dates 1843, 1844, 1994 i 2030. El veredict de Déu és contundent en cadascuna de les èpoques. Mitjançant l'anunci profètic Déu desemmascara els cristians « *hipòcrites* » *que revelen la seva naturalesa « incredula »* , menyspreant els anuncis profètics dels seus missatgers escollits o dels seus profetes. En fort contrast, els elegits donen glòria a Déu rebent els seus missatges profètics i obeint les noves direccions que revelen. Aquesta obediència, jutjada per Déu com a " *agradable* ", és, alhora, jutjada digna de preservar la justícia imputada al nom de Jesucrist.

Només aquesta fe obedient "per amor" a Déu és jutjada digna d'entrar en l'eternitat que ha de venir. Només aquell a qui la sang de Crist neteja dels seus pecats és salvat " *per la seva fe* ". Com que la resposta de la fe és personal, per això Jesús adreça els seus missatges, individualment, als seus escollits, exemple: Mt.24:13: " *Però qui persevera fins al final serà salvat* ." La fe pot esdevenir col·lectiva si compleix un únic estàndard. Però, compte! Les afirmacions humanes són enganyoses, perquè només Jesús decideix qui s'ha de salvar o perdre segons el seu judici de la fe demostrat pels candidats que desitgen entrar al cel.

En resum, en aquests versos d'Habacuc, l'Esperit revela i confirma el vincle estret i **inseparable** de la « *fe* » i de les « *obres* » que genera; quelcom ja

plantejat per l'apòstol Jaume (Jc.2,17: « *Així és amb la fe: si no té obres, és mort en si mateix* »); la qual cosa implica el fet que des de l'inici de l'evangelització, el tema de la fe va ser mal entès i malinterpretat. Alguns, com avui, només li van adjuntar l'aspecte de creença, ignorant el testimoni de les obres que li donen el seu valor i la seva vida. El comportament dels homes, als quals Déu fa conèixer els seus anuncis del retorn de Jesucrist, revela la veritable naturalesa de la seva fe. I en un moment en què Déu vessa la seva gran llum sobre els seus últims servents, ja no hi ha excusa per a qui no entén els nous requisits establerts per Déu des de 1843. La salvació per gràcia continua, però des d'aquesta data, només beneficia els elegits escollits per Jesucrist, mitjançant el testimoni de demostracions reals de l'amor que li presten. Al principi, el dissabte era el signe d'aquesta benedicció divina, però des de 1844 no ha estat mai suficient en si mateix, perquè l'amor a la seva veritat profètica, revelada entre 1843 i fins al 2030, també ha estat sempre exigida per Déu. De fet, les noves llums rebudes des del 2018 tenen una estreta connexió amb el dissabte del setè dia que s'ha convertit en la imatge profètica del setè mil·lenni que començarà amb el retorn de Jesucrist a la primavera del 2030. Des del 2018, "la justificació per la fe" arriba a bon port i beneficia els cridats que esdevenen els elegits manifestant el seu amor per Déu i totes les seves llums velles i noves revelades en el nom de Jesucrist, tal com ensenya Matt.13:52: " *I els digué: Per tant, tot escriba que té coneixements sobre el Regne dels cels és semblant a un mestre de casa, que treu del seu tresor coses noves i coses antigues* ". Qui estima Déu només pot estimar descobrir els seus projectes i els seus secrets que durant molt de temps han romangut ocults i ignorats pels humans.

Habacuc i la primera vinguda del Messies

Aquesta profecia també es va complir per a l'Israel nacional jueu, al qual va anunciar la primera vinguda del Messies. El temps d'aquesta vinguda va ser fixat i anunciat a Dan.9:25. I la clau del seu càlcul es va trobar al llibre d'Esdras, al capítol 7. Resulta que els jueus van situar el llibre de Daniel entre els llibres històrics, i va precedir el llibre d'Esdras. Però d'aquesta manera el seu paper profètic va quedar reduït i menys visible per al lector. Jesús va ser el primer profeta que va cridar l'atenció dels seus apòstols i deixebles sobre les profecies de Daniel.

El retard anunciat, " *si tarda, espera'l* ", també va tenir el seu compliment, perquè els jueus esperaven un messies venjador i alliberador dels romans, recolzant-se en Isaïes 61 on l'Esperit diu de Crist al vers 1. « *L'esperit del Senyor, Jahveh, està sobre mi, perquè Jahveh m'ha ungit per portar una bona nova als pobres; M'ha enviat a guarir els que tenen el cor trencat, a proclamar la llibertat als captius i la llibertat als presoners*; ". Al vers 2, l'Esperit especifica: " *Per proclamar un any de gràcia de YaHWéH i un dia de venjança del nostre Déu ; Per consolar tots els afligits*; ". Els jueus no sabien que entre " *l'any de gràcia* " i " *el dia de la venjança* ", encara havien de passar 2000 anys per conduir el poble al retorn de Crist vencedor, alliberador i venjador, segons Isaïes 61:2. Aquesta lliçó es veu clarament en el testimoni citat a Lluc 4,16-21: « *Va anar a Natzaret, on havia estat criat, i, segons el seu costum, va entrar a la sinagoga el dissabte. Es va aixecar per llegir i se li va donar el llibre del profeta Isaïes. Després d'haver-lo*

desenrotllat, va trobar el lloc on estava escrit: L'Esperit del Senyor és sobre mi, perquè m'ha ungit per anunciar la bona nova als pobres; Ell m'ha enviat a guarir els que tenen el cor trencat, a proclamar l'alliberament als captius i la recuperació de la vista als cecs, a alliberar els oprimits, a proclamar l'any de la gràcia del Senyor. Després va enrotllar el llibre, el va lliurar al criat i es va asseure. » En aturar aquí la seva lectura, va confirmar que la seva primera vinguda només es refereix a aquest “ **any de gràcia** ” anunciat pel profeta Isaïes. El vers 21 continua dient: « *Tots els qui estaven a la sinagoga el miraven. Llavors va començar a dir-los: Avui s'ha complert l'Escriptura que acabeu d'escoltar. El “**dia de la venjança**” ignorat i no llegit va ser fixat per Déu, per a la primavera del 2030, per a la seva segona vinguda, aquesta vegada, amb tot el seu poder diví. Però abans d'aquest retorn, la profecia d'Habacuc s'havia de complir amb el “**retard**”, a través dels judicis “adventistes”, en 1843-1844 i 1994, com acabem de veure.*

La dedicatòria final

Enfronta la veritat

A la primavera del 2021, l'inici de l'any diví, la humanitat occidental rica però falsament cristiana acaba de demostrar el seu desig de preservar la vida de la gent gran, encara que a costa de la ruïna econòmica nacional. És per això que Déu el lliurarà a la Tercera Guerra Mundial que s'emportarà multitud de vides a persones de totes les edats, sabent que no hi ha cura ni vacuna per a aquest segon càstig diví. Davant nostre, d'aquí a 8 anys, serà l'any 6000 de la creació terrenal, el final de la qual estarà marcat pel retorn de Jesucrist. Triomfant i victoriós, conduirà els seus redimits, els seus elegits vius i els que ressuscitarà, al seu regne dels cels i destruirà tota la vida humana a la terra sobre la qual deixarà sol, aïllat en la foscor, l'àngel rebel des del principi. , Satanàs, el diable.

La fe en el principi dels 6000 anys és essencial per acceptar aquest programa. Els càlculs precisos a partir de les xifres proporcionades a la Bíblia es van fer impossibles a causa d'una "vagueta" sobre la data del naixement d'Abraham (una única data per als tres fills de Terah: Gènesi 11:26). Però, la seqüència de successions de generacions humanes des d'Adam fins al retorn de Crist confirma l'aproximació d'aquest nombre 6000. Donant la nostra fe a aquest nombre rodó i precís, atribuïm aquesta elecció a un ésser "intel·ligent", és a dir, a el Déu creador, font de tota intel·ligència i vida. D'acord amb el principi del "sàbat" citat en el seu quart manament, Déu va donar a l'home "sis dies" i sis mil anys per fer tota la seva obra, però el setè dia i el setè mil·lenni són temps de repòs "santificats". a part) per Déu i els seus elegits.

El contingut d'aquesta obra ha demostrat que la fe que agrada a Déu es construeix mitjançant el comportament " *intel·ligent o savi* " dels seus elegits que es beneficien de tot allò que Déu diu, profetitza o pensa (vegeu Daniel 12:3: " *I els savis brillaran com l'esplendor*). *de l'extensió, i els que van ensenyar la justícia a la multitud, com les estrelles, per sempre i per sempre* . Actuant així, justifiquen l'elecció de Déu per fer-los beneficiar de la seva justícia redemptora manifestada en". Jesucrist.

Per tancar aquesta obra, just abans del drama que ve, m'agradaria dedicar, al meu torn, a tots els veritables fills de Déu que la llegiran, i l'acolliran amb fe i alegria, aquest verset de Joan 16:33 que va ser dedicada per dues fonts diferents amb motiu del meu bateig el 14 de juny de 1980; un al meu certificat de bateig de la institució, l'altre al prefaci del llibre "Jesucrist" que em va oferir en aquesta ocasió el meu company de servei de l'època, gairebé a l'època en què Jesús va oferir la seva vida com a sacrifici. : " *Això us he dit, perquè tingueu pau en mi. Tindràs tribulació al món; però tingueu valentia, he conquerit el món* ".

Samuel, el beneït servent de Jesucrist, "En veritat"!

La darrera trucada

Mentre escric aquest missatge, a finals de 2021, el món encara gaudeix d'una pau religiosa universal apreciable i apreciada. Tanmateix, basant-me en el meu coneixement de les revelacions profètiques desxifrades preparades per Déu, afirmo, sense el més mínim dubte, que una terrible Guerra Mundial s'està preparant i que s'aconsegueix en els propers 3 o 5 anys. En presentar-lo sota el nom simbòlic de " *sisena trompeta* " a Ap. 9, l'Esperit ens recorda que ja han arribat cinc càstigs terribles per castigar l'abandonament de la fidelitat al seu sant dissabte i les seves altres ordenances menyspreades des del 7 de març de 321. Aquestes Els càstigs del Déu immortal van abastar 1600 anys d'història humana organitzats en un programa religiós diví. El seu sisè càstig arriba a advertir, per darrera vegada, el cristianisme culpable d'infidelitat cap a ell. Fora de Déu i del seu projecte salvador, la vida humana no té sentit. És per això que, les " *trompetes* " amb un caràcter gradual revelat per analogia a Levític 26, la intensitat assassina de la " *sisena* " arribarà a cotes d'horrors que la humanitat ha temut i temut des de fa temps. La " *sisena trompeta* " es refereix a l'última Guerra Mundial que acabarà amb multitud d'éssers humans, " *un terç dels homes* " segons Apocalipsi 9:15. I aquesta proporció es pot assolir literalment en una guerra on s'enfrontaran 200.000.000 de lluitadors professionals armats, entrenats i equipats, segons la precisió que es dona a Apocalipsis 9:16: " *El nombre de genets de l'exèrcit era de dues miríades de miríades: Vaig sentir el nombre d'ells* "; és a dir, 2 x 10000 x 10000. Abans d'aquest darrer conflicte, durant el ^{segle} XX, les dues guerres mundials de 1914-1918 i 1939-1945 van ser presagies del gran càstig que s'acosta per acabar amb el temps de les nacions lliures i independents. Déu no ha proporcionat ciutats de refugi als seus escollits, però ens ha deixat indicacions prou clares perquè puguem fugir de les zones objectiu prioritari de la seva ira divina. Dirigirà els cops que han de donar els éssers humans cridats per a aquesta tasca. Però cap d'ells serà un dels seus escollits. Els rebels no creients o els no creients escampats per la terra seran els instruments i les víctimes de la seva ira divina. La Segona Guerra Mundial es va lluitar entre pobles occidentals les religions dels quals eren cristianes i competidores. Però en el proper Tercer, el motiu dels enfrontaments serà essencialment religiós, enfrontant religions en competència entre elles que mai no han estat doctrinament compatibles entre si. Només la pau i el comerç han permès que aquesta il·lusió creixi. Però en el moment escollit per Déu, segons Apocalipsis 7:2-3, la universalitat demoníaca que tenen els àngels de Déu serà alliberada per " *fer mal a la terra i al mar* " o, els símbols descodificats, " *per danyar* " "Protestants i catòlics" que són infidels a Jesucrist. Molt lògicament, la fe cristiana infidel constitueix el principal objectiu de la ira del just Jutge Jesucrist; igual que en l'antiga aliança, Israel va ser castigat per les seves constants infidelitats fins a la seva destrucció nacional l'any 70. Paral·lelament a aquesta " *sisena trompeta* ", la profecia de Dan. 11:40 al 45, confirma, evocant " *tres reis*". ", la implicació de les tres religions del

monoteisme: el catolicisme europeu, l'islam àrab i nord-africà i l'ortodòxia russa. El conflicte va acabar amb una inversió de la situació a causa de la intervenció del protestantisme nord-americà, no nomenat com a rei, sinó suggerit com un potencial enemic tradicional de Rússia. L'eliminació de poders en competència obre l'accés a la seva última dominació sota el títol de " *el bèstia que s'aixeca de la terra* ", descrit a Apocalipsis 13:11. Precisem que en aquest context final, la fe protestant americana ha esdevingut minoritària, sent majoritària la fe catòlica romana, a causa de successives immigracions hispàniques. El 2022, el seu president d'origen irlandès és ell mateix catòlic, com el president assassinat John Kennedy.

A Apocalipsis 18:4, a Déu Totpoderós, Jesucrist ordena a tots els qui creuen i esperen en Ell, els seus escollits, que " *surtin de Babilònia la Gran* ". Identificada amb proves en aquest treball a l'Església Catòlica Romana Papal, " *Babilònia* " és jutjada i condemnada per " *els seus pecats* ". Per herència històrica dels " *els seus pecats* ", la culpa del catolicisme s'estén als protestants i ortodoxos que justifiquen, mitjançant la seva pràctica religiosa, el descans dominical heretat de Roma. La sortida de Babilònia implica l'abandonament dels « *pecats propis* », el més important dels quals, perquè Déu en fa una « *marca* » identificativa: el dia setmanal de repòs, primer dia de la setmana de l'ordre diví, diumenge romà.

En aquest missatge, donada la urgència dels temps, insto els fills i filles de Déu a abandonar la zona nord de França centrada en la seva capital, París. Perquè aviat serà colpejat per la ira de Déu, patint el « *foc del cel* », aquesta vegada nuclear, com la ciutat de « *Sodoma* » amb la qual la compara, en la seva Revelació, en Apoc. 11:8. També el designa amb el nom " *Egipte* ", imatge simbòlica del " *pecat* ", per l'actitud rebel del seu compromís irreligiós que s'oposa a Déu, com el faraó en el relat històric de l'Èxode del poble hebreu. En una situació de guerra, amb carreteres tallades i prohibides, serà impossible sortir de la zona objectiu i escapar de la tragèdia mortal.

Samuel servent del Déu vivent, Jesucrist

Aquells que vulguin descobrir, en primer lloc, el que es presenta al final d'aquest treball, tindrà dificultats per entendre per què estic tan convençut de la naturalesa irrevocable de la imminent destrucció de França i Europa. Però qui l'ha llegit, des del seu inici fins al seu final, haurà recollit, en el curs de la lectura, les proves que s'acumulen contínuament, fins al punt de permetre'ls, en última instància, compartir la inquebrantable convicció que l'Esperit de Déu té construït en mi i en tots els que li pertanyen; en veritat. A ELLU li pertany tota la GLORIA.

Les sorpreses dolentes només vindran d'aquells que es negaran tossudament a reconèixer el seu poder incomparable, el més nombrós, i la seva capacitat per dirigir-ho tot segons el seu pla fins a la seva perfecta realització.

Tanco aquest treball aquí, però la inspiració que Jesús em continua donant s'anota i es registra perpètuament en forma de missatges presentats a l'obra " **Maná celestial dels últims caminants adventistes** ".